ROBIN COOK

MARKER

Robin Cook

MARKER

www.virtual-project.eu

Traducere din limba engleză EMILIA MIHALACHE

ROBIN COOK *Marker* 2005

RAO 2010

Dedic această carte lui Jean şi Cameron, în semn de recunoştinţă pentru tot ce înseamnă ei pentru mine

Ţin să mulţumesc facultăţii mele, Colegiul de Medicină şi Chirurgie, din cadrul Universităţii Columbia, New York. Pentru mine a fost o onoare şi un privilegiu să fiu studentul acestei şcoli. Parcursul meu profesional atât în medicină, cât şi în literatură a avut enorm de câştigat de pe urma cunoştinţelor pe care le-am acumulat şi a experienţelor pe care le-am trăit cu mare plăcere în cadrul acestei minunate instituţii.

R.C.

PROLOG

În zorii zilei de 2 februarie, peste acoperişurile ascuţite din New York cădea o ploaie mocănească rece, învăluindu-le într-o ceaţă groasă în nuanţe de trandafiriu şi mov. Exceptând câteva sirene care se auzeau în surdină, oraşul despre care se spune că nu doarme niciodată părea relativ liniştit. Cu toate acestea, exact la trei şi şaptesprezece minute dimineaţa, în zone total opuse faţă de Central Park, aveau loc la nivel microcosmic două evenimente aparent fără legătură, însă în fond asemănătoare, care mai târziu aveau să se dovedească a fi încrucişări ale destinului. Unul din evenimente se întâmpla la nivel celular, celălalt, la nivel molecular. Deşi consecinţele lor biologice erau diferite, cele două evenimente erau predestinate să îi condiţioneze pe eroii lor – care la acea vreme nu se cunoşteau – să interacţioneze în mod violent în mai puţin de două luni.

Evenimentul celular avu loc într-o clipă de extaz şi constă în transmiterea prin jet puternic a cel puţin două sute cincizeci de milioane de spermatozoizi într-o boltă vaginală. Asemenea unui grup de maratonişti agitaţi, spermatozoizii înfăşuraţi în capsulele lor autonome de energie se mobilizară rapid şi începură o cursă cu adevărat herculeană împotriva morţii – o cursă care nu putea avea decât un singur câştigător, silindu-i pe ceilalţi să ducă o viaţă scurtă şi supărător de lipsită de sens.

Ca prim obiectiv, era necesar ca ei să pătrundă în peretele de mucoasă ce obstrucţiona accesul către cavitatea uterină. În ciuda jertfelor ce trebuiră făcute, grupul de spermatozoizi depăşi cu rapiditate acea cumplită barieră. Zeci de milioane de gameţi din primul val muriră, sacrificându-şi

enzimele pentru a le permite celorlalţi să treacă mai departe.

Următorul obstacol dificil pentru acea hoardă de entităţi minuscule presupunea traversarea foarte lungului col uterin, ceea ce aproape că echivala cu pericolul şi cu distanţa pe care ar fi trebuit să le înfrunte un peştişor dacă ar fi trebuit să traverseze Marea Barieră de Corali. Cu toate acestea, câteva mii de spermatozoizi norocoşi şi robuşti care ajunseră la ieşirea către cele două trompe uterine doborâră acel obstacol aparent insurmontabil, lăsând în urma lor sute de milioane de victime, mai puţin norocoase.

Travaliul lor nu se încheiase încă. Cum ajunseră în pliurile oviductelor, spermatozoizii norocoşi care nimeriseră canalul corect se avântară cu şi mai mare elan, mânaţi fiind de chemotaxisul lichidului eliberat de un folicul ovarian. În faţa lor, cam la o distanţă de doisprezece centimetri întortocheaţi şi periculoşi, se afla Sfântul Graal al spermatozoizilor: un ovul încoronat cu un nimb cumulus de celule.

Stimulaţi din ce în ce mai tare de irezistibila atracţie chimică, un contingent de gameţi masculi reuşiră imposibilul şi îşi înconjurară ţinta. Aproape extenuaţi din pricina drumului lung şi a efortului pe care îl depuseseră ca să evite macrofagele prădătoare care îi înghiţiseră pe mulţi dintre fraţii lor, ei numărau acum mai puţin de o sută de exemplare şi se împuţinau văzând cu ochii.

Umăr la umăr, supravieţuitorii atacară nefericitul ou haploid într-o cursă la mustaţă.

La finalul unui uluitor maraton de o oră şi douăzeci şi cinci de minute, spermatozoidul campion zvâcni cu disperare pentru ultima oară din codiţa lui şi se lovi frontal de pătura de celule cumulus din jurul oului.

Începu să scormonească frenetic printre celule pentru ca acrozomul său, cu aspect de capsulă, să intre în contact direct cu stratul gros, bogat în

proteine de la periferia oului şi să se dixeze. În acel moment, cursa se încheiase. Ca un ultim gest înainte de a-şi da obştescul sfârşit, spermatozoidul campion îşi injectă materialul nuclear în ou pentru a forma pronucleii masculi.

Ceilalţi şaisprezece spermatozoizi, care ajunseseră în apropierea oului la câteva secunde distanţă faţă de fratele lor campion, nu reuşiră să se agaţe de pătura proteică deja alterată a oului. Cum îşi consumaseră toate resursele de energie, în curând nu se mai auzea zgomotul zbaterii vreunui filament. Nu exista un loc secund pe care să te clasezi, iar toţi cei care pierduseră cursa dispărură, înghiţiţi şi evacuaţi de fatalele macrofage maternale.

În ovulul recent fertilizat, pronucleii masculi şi femele începură să migreze unii către ceilalţi. După ce învelişurile lor se dizolvară, materialul lor nuclear se contopi pentru a forma cei patruzeci şi şase de cromozomi necesari unei celule somatice umane. Ovulul se metamorfozase într-un zigot. În următoarele douăzeci şi patru de ore, acesta urma să se dividă într-un proces numit clivaj, primul pas într-o înlănţuire de evenimente programate ca în douăzeci de zile să înceapă formarea embrionului. În acel moment începuse o nouă viaţă.

Evenimentul la nivel molecular, aproape simultan cu cel de la nivel celular, implica o injecţie puternică. În acel moment mai mult de un trilion de molecule dintr-o sare banală, numită clorură de potasiu, dizolvate într-o doză de ser fiziologic, erau injectate într-o venă periferică a braţului. Injecţia avu un efect instantaneu. Celulele de-a lungul venei fură invadate rapid de ionii de potasiu, alterându-li-se sarcinile electrostatice necesare pentru a susţine viaţa şi pentru a funcţiona. Terminaţiile nervoase delicate dintre celule trimiseră mesaje urgente de durere către creier, anunţând astfel iminenta catastrofa.

În decurs de câteva secunde, ceilalţi ioni de potasiu ajunseseră în artere şi în inimă, de unde erau propagaţi cu fiecare bătaie în imensul arbore vascular. Deşi diluarea progresivă avea loc la nivelul plasmei, concentraţia soluţiei era incompatibilă cu funcţionarea celulelor, mai cu seamă a celulelor de la nivelul inimii specializate în iniţierea ritmului cardiac, dar şi a celor de la nivelul creierului responsabile cu impulsul respiraţiei, precum şi a nervilor şi fibrelor musculare care transmiteau mesajele spre organe. În foarte scurt timp, toate acestea erau iremediabil afectate. Ritmul cardiac încetini, iar bătăile inimii deveniră din ce în ce mai stinse. Respiraţia era şi ea afectată, iar ventilaţia, insuficientă. După câteva secunde, inima se opri brusc, declanşând moartea celulară la nivelul întregului organism, precum şi moartea clinică. În acea clipă se pierduse o viaţă. Ca o ultimă lovitură, celulele pe moarte îşi eliberară conţinutul de potasiu în sistemul circulator inert, mascând cu succes prezenţa soluţiei letale.

1

Ploaia măsura trecerea timpului ca un metronom. Afară, pe scara de incendiu, se auzeau curgând fără încetare picături de apă care stropeau scheletul metalic, în liniştea apartamentului lui Jack Stapleton, zgomotul ploii părea un răpăit de tobă, făcând-o pe Laurie Montgomery să tresară în anticiparea fiecărei noi lovituri. Alţi duşmani ai acelei nopţi nesfârşite fuseseră compresorul frigiderului care se tot oprea şi repornea, şuieratul şi bufniturile radiatorului supraîncălzit şi, din când în când, o sirenă sau un claxon îndepărtat, sunete atât de familiare pentru newyorkezi, încât aceştia ajunseseră să le ignore din instinct. Din păcate, Laurie nu se număra printre ei. După mai bine de trei ore în care se foise când pe o parte, când pe cealaltă, Laurie devenise extrem de sensibilă la auzul oricărui sunet ce se înălţa din jur.

Se răsuci din nou în aşternut şi deschise ochii. Câteva fire subţiri de lumină răzbăteau pe lângă marginile jaluzelelor şi astfel reuşi să vadă mai bine apartamentul prăpădit şi cenuşiu al lui Jack. Motivul pentru care cei doi nu se aflau în apartamentul ei era mărimea dormitorului: era atât de mic, încât încăpea numai un pat de o singură persoană, ceea ce făcea cam problematic dormitul împreună. În plus, Jack îşi dorea să fie aproape de terenul de baschet din cartier, la care ţinea foarte mult.

Laurie aruncă o privire către radioul cu alarmă şi ceas. Pe măsură ce orele înaintau neînduplecate, devenea din ce în ce mai nervoasă. Ştia din experienţă că a doua zi la morgă avea să fie un pachet de nervi tocmai pentru că nu dormise. Se întreba cum reuşise oare să reziste în timpul facultăţii şi pe vremea rezidenţiatului, când nopţile nedormite erau o regulă. Şi totuşi, Laurie simţea că

furia sa nu ţinea numai de faptul că nu putea adormi. De fapt, probabil că tocmai furia o împiedica să pună geană peste geană.

În creierii nopţii, fără să-şi dea seama ce face, Jack îi amintise de ziua ei de naştere; o întrebase dacă îşi doreşte ceva deosebit de ziua ei. Laurie ştia că fusese o întrebare absolut nevinovată, mai ales că venea la scurt timp după ce făcuseră dragoste, însă tocmai acea întrebare îi doborâse defensiva minuţios elaborată, conform căreia poţi evita să te gândeşti la viitor dacă trăieşti momentul actual, dacă iei fiecare zi în parte. Părea imposibil, dar, curând, urma să împlinească patruzeci şi trei de ani. Clişeul acela cu ceasul biologic care începe să ticăie a avertisment se adeverise şi în cazul ei, atunci când împlinise treizeci şi cinci de ani. Acelaşi ceas începuse de-acum să sune alarma.

Laurie suspină fără de voie. În singurătatea ei, pe măsură ce orele trecuseră, se frământase din cauza mocirlei sociale în capcanele căreia căzuse. În viaţa ei personală, lucrurile nu mai merseseră aşa cum trebuia de prin gimnaziu. Jack era mulţumit de felul în care li se desfăşura viaţa, lucru mărturisit de poziţia relaxată în care dormea, precum şi de sunetele pe care le scotea în somnul lui liniştit, ceea ce nu făcea decât să înrăutăţească starea lui Laurie. Ea voia o familie. Întotdeauna îşi închipuise că va avea una, chiar şi în perioada ei de relativ comportament rebel dintre douăzeci şi treizeci de ani. Şi totuşi, la aproape patruzeci şi trei de ani locuia într-un apartament sărăcăcios dintr-un cartier mărginaş al New Yorkului şi se culca alături de şi cu un bărbat care nu putea să ia o hotărâre nici în privinţa căsătoriei, nici în cea a copiilor.

Suspină din nou. Mai devreme se străduise să nu îl deranjeze pe Jack, dar acum nu îi mai păsa. Hotărâse să încerce să discute din nou cu el, deşi era un subiect pe care Jack prefera să-l ignore în mod deliberat. Acum însă Laurie avea de gând să îi

ceară câteva schimbări. La urma urmei, de ce trebuia să se mulţumească oare cu o viaţă nefericită într-un apartament mult mai potrivit pentru un cuplu de studenţi săraci, decât pentru doi specialişti titraţi în medicină legală, întreţinând o relaţie în care discuţiile despre căsătorie şi copii erau unilateral interzise?

În pofida acestor aspecte, lucrurile nu stăteau chiar aşa de rău. Cariera ei mergea cum nu se putea mai bine. Îi plăcea slujba de medic legist în cadrul Institutului General de Medicină Legală din New York, unde lucra de treisprezece ani şi se simţea norocoasă pentru că găsise în Jack un coleg cu care putea să împărtăşească din experienţele acelei munci. Amândoi erau atraşi de stimularea intelectuală pe care le-o oferea medicina legală; în fiecare zi învăţau ceva nou. Aveau puncte de vedere comune în multe situaţii: amândoi afişau o toleranţă minimă vizavi de mediocritate, amândoi erau la fel de dezgustaţi de deficienţele politice ale birocraţiei. Cu toate acestea, compatibilitatea lor profesională nu compensa dorinţa ei arzătoare de a avea o familie.

Jack se mişcă brusc şi se întoarse pe spate, împreunându-şi mâinile pe piept. Laurie îi analiză profilul. Îi apărea ca un bărbat frumos, cu păr şaten-deschis, uşor grizonant, tuns scurt, cu sprâncene stufoase şi cu trăsături puternice şi ascuţite, de obicei afişând un zâmbet şugubăţ, chiar şi atunci când dormea. I se părea deopotrivă agresiv şi prietenos, îndrăzneţ şi totodată modest, competitiv şi totuşi generos şi – cel mai adesea – jucăuş şi amuzant. Firea lui spontană şi mai ales pasiunea lui adolescentină pentru risc făceau ca viaţa lângă el să nu fie niciodată plictisitoare. În ceea ce privea părţile lui proaste, Jack se putea dovedi îngrozitor de încăpăţânat, în special în privinţa căsătoriei şi a copiilor.

Laurie se aplecă spre Jack şi îl privi cu mai multă atenţie. Zâmbea în mod clar, iritând-o şi mai

tare. Era nedrept ca el să fie mulţumit de felul în care mergeau lucrurile. Deşi era absolut sigură că îl iubeşte şi că şi el o iubeşte la rândul său, incapacitatea lui de a-şi asuma responsabilităţi o scotea realmente din minţi. El spunea că nu era vorba despre teama de căsătorie sau despre ideea de paternitate în sine, ci de un anumit tip de vulnerabilitate pe care o astfel de responsabilitate o presupune. La început, Laurie se arătase înţelegătoare: Jack trecuse prin tragedia de a-şi pierde prima soţie şi cele două fetiţe într-un accident de avion de navetă. Laurie ştia că Jack se simţea împovărat de durere şi de vinovăţie întrucât accidentul avusese loc la întoarcerea dintr-o vizită pe care soţia şi fetiţele i-o făcuseră în alt oraş, unde Jack urma o nouă specializare în patologie. După accident, Jack se luptase cu o puternică depresie reactivă. Dar tragedia se petrecuse în urmă cu aproape treisprezece ani. Laurie era de părere că fusese grijulie şi răbdătoare cu nevoile lui atunci când începuseră să aibă o relaţie serioasă. Acum însă, după aproape patru ani, simţea că ajunsese la o limită. În fond şi ea avea nevoi.

Zgomotul alarmei zgudui tăcerea din jur. Braţul lui Jack ţâşni de sub aşternuturi şi lovi butonul de amânare a semnalului deşteptător, după care se retrase în căldura cearşafurilor. Liniştea se reaşternu în cameră pentru cinci minute, timp în care respiraţia lui Jack îşi reluă ritmul liniştit şi profund. Era o parte a rutinei dimineţii pe care Laurie nu apucase să o vadă niciodată, pentru că Jack se trezea invariabil mai devreme decât ea. Ei îi plăceau nopţile, preferând să citească un timp înainte de a merge la culcare, de cele mai multe ori mai târziu decât ar fi trebuit. Cam din prima zi în care se mutaseră împreună, Laurie se deprinsese să doarmă în ciuda sunetului alarmei, ştiind că Jack urma să se ocupe de ea.

Alarma se declanşă din nou, iar Jack o opri. Dădu cearşafurile la o parte, se ridică cu spatele la Laurie şi îşi coborî picioarele pe podea. Îl privi cum se întinde şi îl auzi căscând în timp ce se freca la ochi. Se ridică şi porni cu pas apăsat spre baie, fără să îi pese că era gol puşcă. Laurie îşi puse mâinile sub cap şi îl urmări cu privirea; deşi era furioasă, îi plăcea ceea ce vedea. Îl auzi folosind toaleta şi trăgând apa. Jack se întoarse în cameră, frecându-şi din nou ochii şi se apropie de Laurie ca să o trezească.

Se întinse ca de obicei să o bată uşor pe umăr şi tresări atunci când îi zări privirea îndârjită aţintită asupra lui.

— Te-ai trezit! spuse Jack, arcuindu-şi sprâncenele întrebător.

Îşi dădu seama imediat că ceva era în neregulă.

— După *întâlnirea* noastră din miez de noapte n-am mai închis un ochi.

— Chiar aşa de bine a fost? o întrebă Jack, sperând că umorul îi va alunga starea de iritare.

— Jack, trebuie să vorbim, spuse Laurie pe un ton categoric, ridicându-se în capul oaselor şi strângând pătura la piept.

Îl privi sfidător.

— Păi, nu asta facem acum? întrebă Jack.

Intuise imediat cauza acelui imperativ şi nu reuşi să-şi reprime sarcasmul. Deşi ştia că avea un ton total nepotrivit situaţiei, nu se putea abţine. Sarcasmul era o formă personală de autoconservare pe care şi-o dezvoltase în ultimii zece ani.

Laurie încercă să răspundă, însă Jack o întrerupse ridicând mâna.

— Îmi cer scuze! Nu vreau să par insensibil, dar am o bănuială puternică în legătură cu direcţia în care merge această conversaţie şi chiar nu e momentul pentru aşa ceva. Îmi pare rău, Laurie, dar trebuie să ajungem la morgă într-o oră şi nici

tu, nici eu n-am făcut duş, nu ne-am îmbrăcat şi nici n-am mâncat.

— Niciodată nu e momentul potrivit, Jack!

— Ei bine, reformulez: s-ar putea să fie cel mai prost moment posibil pentru o discuţie sensibilă şi serioasă. A fost un weekend minunat, însă acum e luni dimineaţa, e şase şi jumătate şi trebuie s-ajungem la serviciu. Dacă tot ai avut lucrul ăsta în minte, de ce n-ai profitat de nenumăratele ocazii din ultimele zile şi n-ai deschis subiectul? Eu aş fi fost bucuros să discutăm.

— Pe naiba! Hai să spunem lucrurilor pe nume: niciodată nu vrei să discutăm subiectul ăsta. Jack, joia viitoare voi împlini patruzeci şi trei de ani. Patruzeci şi trei! Pentru mine răbdarea e un lux pe care nu mi-l mai pot permite. Nu mai pot să aştept să hotărăşti ce vrei să faci. Intru la menopauză.

Pentru câteva clipe, Jack se uită lung în ochii ei verzi-albăstrui. Înţelese că Laurie n-avea de gând să se dea bătută cu uşurinţă.

— Bine, spuse Jack, răsuflând greu de parcă predase armele. Coborându-şi privirea către picioarele goale, adăugă: O să vorbim diseară, la cină.

— Vreau să vorbim acum! spuse Laurie pe un ton apăsat. Se îndreptă spre el şi îi ridică bărbia, forţându-l astfel să o privească din nou în ochi. Toată noaptea, în timp ce tu dormeai, m-am frământat din cauza problemelor noastre. Amânarea nu e o variantă de acceptat.

— Laurie, eu intru la duş. Ascultă-mă, n-avem timp de asta acum.

— Te iubesc, Jack, îi spuse Laurie după ce îl apucă de braţ pentru a-l împiedica să plece. Dar vreau mai mult. Vreau să mă mărit şi să am o familie. Vreau să locuiesc într-un loc mai bun decât ăsta. După ce îi eliberă braţul, îşi flutură mâna prin cameră, arătându-i zugrăveala care cădea de pe pereţi, becul fără lustră, patul fără tăblie, cele două noptiere improvizate din două lăzi

pentru sticle de vin, goale şi răsturnate. Nu vreau Taj Mahalul, dar locul ăsta e ridicol! adăugă ea.

— Şi eu, care am crezut că patru stele sunt deajuns…

— Mai uşor cu sarcasmul, izbucni Laurie. Puţin lux n-ar strica, mai ales la cât de mult muncim. Dar nu asta e problema. Din punctul tău de vedere, relaţia noastră merge bine, dar mie nu mi-e deajuns. Asta e de fapt problema.

— Eu mă duc să fac un duş, spuse Jack.

Laurie îi oferi un zâmbet strâmb.

— Bine, tu du-te şi fă un duş!

Jack dădu din cap, încercând să spună ceva, dar se răzgândi. Se întoarse pe călcâie şi se făcu nevăzut în baie, lăsând uşa întredeschisă. O clipă mai târziu, Laurie auzi duşul curgând şi zgomotul inelelor de metal ale perdelei alunecând pe bara cabinei de duş.

Laurie răsuflă adânc. Tremura de stres emoţional şi de oboseală, dar era mândră că reuşise să nu verse nici măcar o lacrimă. Se detesta ori de câte ori ajungea să plângă în situaţii emoţionale. N-avea nici cea mai mică idee cum de izbutise să nu plângă de data asta, dar era mulţumită. Lacrimile nu îi fuseseră niciodată de folos, dimpotrivă, o aduseseră în mod repetat în posturi dezavantajoase.

După ce îşi puse halatul de baie, Laurie îşi căută valiza în debara. Confruntarea cu Jack îi dăduse un sentiment de uşurare. Prin faptul că reacţionase aşa cum se aşteptase, Jack îi confirmă hotărârea pe care ea o luase înainte chiar ca el să se trezească. Deschise sertarele biroului rezervate ei, îşi luă lucrurile şi începu să-şi facă bagajul. Când aproape terminase, auzi duşul oprindu-se şi, după un minut, Jack apăru în pragul uşii, ştergându-se viguros cu prosopul pe cap. Când văzu valiza lângă ea, se opri brusc din uscatul părului.

— Ce naiba faci?

— Cred că e foarte evident ce fac, răspunse Laurie.

O vreme, Jack nu scoase nici un cuvânt; se mulţumi să se uite cum îşi făcea bagajul.

— Exagerezi, spuse el într-un final. Nu e nevoie să pleci.

— Ba da, cred că e nevoie să plec, răspunse Laurie fără să-şi ridice privirea.

— Cum vrei! zise Jack o clipă mai târziu, cu o voce iritată.

Intră înapoi în baie ca să încheie procedura de uscare cu prosopul.

Când el ieşi din baie, Laurie intră să se îmbrace. Ţinu să atragă atenţia asupra situaţiei în care se aflau, închizând uşa, deşi în alte dimineţi aceasta rămânea deschisă. După ce ieşi din baie complet îmbrăcată, îl găsi pe Jack în bucătărie. I se alătură la micul dejun, constând în cereale reci şi fructe. Nici unul nu găsi răgazul de a se aşeza la măsuţa de bucătărie cu scaune îmbrăcate în vinilin. Îşi vorbiră politicos, întreaga lor conversaţie rezumându-se la „dă-mi voie" sau „pardon" în timp ce se tot roteau unul pe lângă celălalt pentru a umbla prin frigider. Din cauza spaţiului extrem de restrâns, le era imposibil să se mişte fără să se atingă.

Pe la ora şapte, erau gata de plecare. Laurie reuşi cu greu să facă loc trusei de cosmetice în valiză, după care închise catarama. Când ieşi în sufragerie trăgând bagajul după ea, îl văzu pe Jack coborându-şi bicicleta de pe perete.

— Doar nu te duci cu ea la muncă, nu? îl întrebă Laurie.

Înainte de a se muta împreună, Jack obişnuia să facă naveta cu bicicleta, dar o folosea şi când avea tot felul de comisioane de făcut prin oraş. Prin urmare, Laurie fusese întotdeauna înspăimântată de gândul că, într-o bună zi, Jack ar putea să ajungă la morgă „cu picioarele înainte". În momentul în care începuseră să meargă împreună

la lucru, Jack renunţase la bicicletă, pentru că Laurie nu voia nici în ruptul capului să folosească un mijloc similar de transport.

— Păi, se pare că voi fi singur când mă voi întoarce la palatul meu.

— Dar plouă, pentru Dumnezeu!

— Ploaia face ca lucrurile să pară şi mai interesante.

— Ştii, Jack, dacă tot am pus cărţile pe masă în dimineaţa asta, cred că ar trebui să-ţi spun că mi se pare că acest risc, oarecum juvenil, pe care ţi-l asumi nu numai că e total nepotrivit, dar mai e şi egoist; e ca şi cum ţi-ai bate joc de sentimentele mele.

— E foarte interesant ce spui, răspunse Jack cu un zâmbet afectat. Ascultă-mă bine: dacă merg cu bicicleta, n-are nici o legătură cu sentimentele tale. Şi, ca să fiu sincer, faptul că ţi se pare că ar avea vreo legătură mie mi se pare chiar egoist.

După 106th Street, Laurie o luă la stânga, spre Columbus Avenue, ca să ia un taxi. Jack pedală la dreapta, spre Central Park. Nici unul nu se întoarse spre celălalt pentru a-şi lua la revedere.

2

Jack uitase cât de mult îi plăcea să meargă pe bicicleta lui, o Cannondale, vopsită violet-închis, însă îşi reaminti în timp ce cobora coasta unui deal, după ce intrase în Central Park venind dinspre 106th Street. De vreme ce parcul era aproape gol, exceptând câteva persoane care făceau jogging, Jack se dezlănţui, lăsând ca oraşul şi toate temerile sale reprimate să dispară miraculos în pădurea învăluită în ceaţă. Cu vântul şuierându-i pe la urechi, îşi aminti, de parcă s-ar fi întâmplat doar cu o zi în urmă, cum obişnuia să coboare Dead Man's Hill în oraşul South Bend din Indiana, pe Schwinn, bicicleta sa vopsită roşu-auriu, cu pneuri foarte late. O primise atunci când împlinise zece ani, după ce o văzuse într-un anunţ publicitar pe spatele unei reviste de benzi desenate. Pentru că o înălţase la un statut mitologic, descriind-o ca pe un simbol al unei copilării fericite şi lipsite de griji, îşi convinsese mama să o păstreze şi după ce el crescuse, lăsând-o astfel să se umple de praf în garajul familiei sale.

Încă mai ploua, dar nu atât de tare încât să îi influenţeze îndemânarea, deşi auzea picăturile mici de ploaie lovind marginea căştii de protecţie. Cea mai mare problemă o reprezenta faptul că nu prea vedea bine prin ochelarii polarizaţi ale căror lentile erau acoperite de şiroaie de apă. Ca să nu-şi ude hainele prea tare, purta un poncho impermeabil, echipament special pentru mersul pe bicicletă pe vreme ploioasă, prevăzut chiar şi cu nişte agăţători pentru degetele mari. Când se apleca ţinându-se de ghidon, pelerina căpăta aspectul unui cort, oferind protecţie. De cele mai multe ori ocolea băltoacele, iar atunci când nu reuşea îşi ridica picioarele în aer, fără să mai pedaleze, până când ajungea pe o bucată de pavaj uscat.

Ieşi din Central Park prin partea de sud-est şi ajunse în centrul oraşului, unde străzile erau deja blocate din cauza traficului intens de la orele de vârf ale dimineţii. Existase o vreme în care îi plăcuse să se lupte cu traficul, dar asta se întâmpla pe când era, după propriile spuse, puţin mai nebun. Pe vremea aceea era într-o formă fizică de departe mult mai bună. Pentru că în ultimii ani nu prea mai mersese cu bicicleta, nu mai avea aceeaşi rezistenţă. Faptul că juca baschet în mod frecvent îl ajuta să se menţină cât de cât în formă, însă baschetul nu implica aceleaşi grupe de muşchi şi mişcări pe care le presupunea mersul pe bicicletă. Cu toate acestea, Jack nu încetini ritmul şi, pe măsură ce cobora rampa de acces către intrarea din spate a morgii, din 30th Street, muşchii cvadricepşi începură să îi dea dureri. Coborî de pe bicicletă şi rămase pe loc pentru o clipă, sprijinindu-se de ghidon şi permiţând astfel circulaţiei să producă oxigenul necesar muşchilor picioarelor.

Când durerea hipoxică de la nivelul coapselor se mai domoli, Jack îşi săltă bicicleta pe umăr şi o porni pe scări spre intrarea din spate. Îşi simţea picioarele ca de cauciuc, însă era nerăbdător să afle ce se întâmpla înăuntru. Când trecuse prin faţa clădirii, văzuse dubiţele unor televiziuni parcate lângă trotuar, cu generatoarele pornite şi cu antenele instalate. Zărise şi jurnalişti în sala de aşteptare, chiar în spatele uşilor de la intrare. Ceva se întâmplase.

Jack îl salută pe Robert Harper din mers, prin fereastra biroului de pază. Ofiţerul îmbrăcat în uniformă sări de pe scaun şi scoase capul pe uşa deschisă.

— Aţi revenit la vechile obiceiuri, domnule doctor Stapleton? strigă Robert. Nu v-am mai văzut cu bicicleta asta de ani de zile!

Jack îi răspunse fluturând mâna peste umăr şi coborî cu bicicleta în spate în adâncurile

subsolului de la morgă. Trecu pe lângă o sală mică de autopsie, folosită pentru examinarea cadavrelor aflate în descompunere şi o luă la stânga, chiar înainte de a ajunge la blocul central de compartimente frigorifice, aşezate ca nişte rafturi, în care erau ţinute cadavrele ce urmau să fie autopsiate. Ajuns în zona rezervată coşciugelor din pin destinate înmormântării celor neidentificaţi sau nerevendicaţi, căută un loc în care să îşi lase bicicleta. După ce îşi puse haina şi toate accesoriile bicicletei în dulapul lui din vestiar, Jack o porni spre scări. Trecu pe lângă Mike Passano, asistentul tehnic mortuar, foarte prins cu îndeletnicirea de a-şi pune la punct hârtiile în cabinetul mortuar. Jack îi făcu cu mâna în semn de salut, însă Mike era prea absorbit şi nu îl observă.

Când intră pe holul principal de la parter, Jack zări din nou aglomeraţia din zona recepţiei. Chiar şi de-acolo, din spatele clădirii, se auzea agitaţia unei conversaţii surescitate. Ceva se întâmplase şi curiozitate nu îi dădea pace. Pentru Jack, unul dintre aspectele cele mai palpitante ale meseriei de medic legist era faptul că niciodată nu ştia ce urma să se întâmple de la o zi la alta. Venea la serviciu cu multă plăcere, ba chiar cu entuziasm; nici nu se compara cu vremea în care lucra ca oftalmolog. Pe atunci, zilele de lucru erau lejere, dar extrem de previzibile.

Cariera lui de oftalmolog se sfârşise brusc în 1990, când cabinetul său fusese practic înghiţit de expansiunea agresivă a concernul gigant AmeriCare. Oferta concernului de a-l transforma într-un simplu angajat reprezentase o altă lovitură sub centură. Experienţa aceea îl forţase pe Jack să înţeleagă faptul că sistemul medical de modă veche, cu servicii contra cost, dar cu relaţii medic-pacient foarte strânse, în care deciziile medicale aveau ca unic argument nevoile pacientului, dispărea cu paşi repezi. Conştientizarea acelui adevăr îl determinase să se reprofileze în domeniul

medicinii legale, sperând că astfel va scăpa de noul sistem medical pe care îl percepea ca pe un eufemism pentru „zero asistenţă medicală". Ironia nu se termina însă aici, căci AmeriCare reuşise să îl bântuie pe Jack, în ciuda eforturilor lui de a se ţine la distanţă. Graţie unei oferte convenabile în privinţa primelor de asigurare, AmeriCare câştigase un contract important prin care se ocupa de angajaţii municipalităţii. Jack şi colegii săi se treziseră astfel în situaţia de a apela la AmeriCare pentru orice problemă de sănătate.

Ca să evite îmbulzeala reporterilor, Jack se îndreptă spre cabinetul de identificare, acolo unde îşi începea fiecare zi de lucru, luând-o pe o cale ocolitoare. Prin rotaţie, câte un medic legist primar trebuia să vină mai devreme pentru a examina cazurile din timpul nopţii, hotărând care dintre ele trebuiau autopsiate şi ocupându-se apoi de distribuţia lor. Jack însă avea obiceiul să vină la lucru mai devreme, chiar dacă nu era rândul lui şi avea suficient timp să îşi vâre nasul printre cazuri şi să le solicite pe cele mai interesante. Întotdeauna se întrebase cum de ceilalţi doctori nu făceau acelaşi lucru, până când îşi dăduse seama că, de fapt, majoritatea nu ştiau cum să scape de ele. Curiozitatea sa îi adusese invariabil cele mai multe cazuri, însă nu era deranjat de asta. Pentru el, munca reprezenta un drog care îl ajuta să îşi îmblânzească demonii. Cum ei doi locuiau practic împreună, reuşise să o obişnuiască şi pe Laurie să vină mai devreme, ceea ce era într-adevăr o mare realizare, având în vedere greutatea cu care se trezea Laurie dimineaţa. Jack zâmbi la acest gând. Se întrebă totodată dacă Laurie ajunsese deja.

Se opri brusc locului. Până în acel moment, îşi scosese complet din cap confruntarea din acea dimineaţă, îi năvăliră în minte tot felul de gânduri legate de relaţia lui cu Laurie, dar şi amintirile unor evenimente îngrozitoare din trecut. Cu un aer vădit iritat, se întrebă de ce oare Laurie simţise

nevoia să pună capăt unui weekend frumos într-o notă atât de tristă, mai ales câtă vreme relaţia lor mergea atât bine. În general, aproape că se simţea mulţumit – o stare de spirit remarcabilă, ţinând cont că, în opinia lui, nu merita să trăiască şi, cu atât mai puţin, să fie fericit.

Îl cuprinse un val de furie. Ultimul lucru de care avea nevoie era să îşi amintească durerea surdă şi sentimentul de vinovăţie faţă de soţia şi de fetiţele sale decedate, fapt ce se petrecea de fiecare dată când se aducea vorba despre căsătorie sau despre copii. Perspectiva unui angajament şi vulnerabilitatea la care s-ar fi expus în sânul unei noi familii i se păreau îngrozitoare.

— Vino-ţi în fire, îşi spuse Jack încet.

Închise ochii şi îşi masă faţa cu ambele mâini. Pe lângă starea de iritare şi de frustrare pe care i-o cauzase Laurie, retrăia sentimentul unei melancolii, o nedorită rememorare a luptelor cu depresia din trecut. Problema era că el chiar ţinea la ea. Lăsând la o parte discuţiile despre copii, aveau o relaţie extraordinară.

— Vă simţiţi bine, domnule doctor? se auzi o voce feminină.

Jack aruncă o privire furişă printre degete. Era Janice Jaeger, anchetatorul legist din tura de noapte. Femeia mignonă se uita insistent la el, cu un aer obosit, în timp ce-şi îmbrăca haina pentru a pleca acasă. Faimoasele ei cearcăne îl făceau să se întrebe dacă Janice dormea vreun pic.

— Sunt bine, spuse Jack, luându-şi mâinile de la faţă şi ridicând din umeri stânjenit. De ce întrebi?

— Nu cred că v-am mai văzut vreodată stând într-un loc, cu atât mai puţin în mijlocul coridorului.

Jack încercă să găsească o replică amuzantă, însă nu îi trecu nimic prin minte. Prin urmare, căută să schimbe subiectul întrebând-o pe un ton neconvingător dacă avusese o tură interesantă.

— A fost o nebunie pe-aici! spuse Janice. Dar mai mult pentru legistul de gardă şi pentru doctorul Fontworth decât pentru mine. Doctorul Bingham şi doctorul Washington lucrează deja la un caz, iar Fontworth îi asistă.

— Serios? întrebă Jack. La ce caz?

Harold Bingham era directorul general, iar Calvin Washington, directorul adjunct. În general, amândoi ajungeau la muncă mult după ora opt şi rareori începeau o autopsie atât de devreme. Mai mult ca sigur, la mijloc erau implicaţii politice, astfel explicându-se şi prezenţa presei. Fontworth era unul dintre colegii lui Jack şi fusese de gardă în weekend. Ceilalţi medici legişti nu apăreau în tura de noapte decât dacă se ivea o problemă. Rezidenţii în patologie erau angajaţi ca „doctori de gardă" şi preluau toate urgenţele ce impuneau prezenţa unui medic legist primar.

— E o plagă prin împuşcare, dar e cazul poliţiei, de-aia l-a şi preluat Fontworth. Din ce am înţeles eu, poliţia a încercuit un suspect în casa prietenei lui. Când au încercat să-l aresteze, s-a tras o salvă de gloanţe. Se pune problema excesului de violenţă. S-ar putea să vi se pară interesant.

Jack făcu o grimasă în sinea sa. Cazurile de plăci prin împuşcare se puteau dovedi problematice atunci când existau mai multe guri de foc. Deşi doctorul George Fontworth avea cu opt ani mai multă vechime ca el la Institutul de Medicină Legală, lui Jack i se părea un medic superficial.

— Cred că o să stau deoparte, de vreme ce şeful e deja implicat, spuse Jack. Tu ce cazuri ai avut? Ceva interesant?

— Ca de obicei, dar a existat un caz mai ieşit din comun, venit de la spitalul Manhattan General: un tânăr operat ieri-dimineaţă pentru dublă fractură, cu care s-a ales sâmbătă în timp ce patina în Central Park.

Jack făcu iarăşi o grimasă. Deja având o stare de iritare, din cauza lui Laurie, nu întâmpină deloc cu plăcere aducerea în discuţie a spitalului Manhattan General. Deşi pe vremuri reprezentase un centru academic de excelenţă, în prezent nu era decât unul dintre spitalele-amiral ale AmeriCare, după ce fusese luat în vizor şi preluat de colosul medical privat. Ştia însă că, în general, în spital practica medicală era de calitate, iar dacă s-ar fi întâmplat, de exemplu, să cadă cu bicicleta şi ar fi ajuns la secţia lui de traume, căci probabil acolo l-ar fi internat conform noului contract de asigurare încheiat cu municipalitatea, ar fi primit îngrijirile necesare. Cu toate acestea, era o instituţie aflată sub tutela AmeriCare, companie faţă de care Jack simţea o ură viscerală.

— Şi cu ce anume a ieşit din comun? o întrebă Jack, încercând să-şi ascundă starea de agitaţie lăuntrică. Revenind la stilul lui sarcastic, adăugă: Ce-a fost la mijloc? Vreun diagnostic enigmatic sau vreo perversitate?

— Nici una, nici alta, zise oftând Janice. Pur şi simplu, m-a marcat. Mi s-a părut foarte… trist.

— Trist? întrebă Jack.

Rămase surprins. Janice era anchetator legist de mai bine de douăzeci de ani şi văzuse moartea în toate ipostazele ei dezonorante.

— Dacă tu spui despre un caz că e trist, asta-nseamnă că nu poate fi decât foarte trist. Care-i povestea, cât mai pe scurt?

— Băiatul se apropia de treizeci de ani şi nu avea probleme de sănătate… în speţă, cu inima. Din ce-am înţeles, a apăsat butonul de alarmă, dar, când asistentele au ajuns la el, după cinci, zece minute – cel puţin aşa susţin ele – murise. Deci, probabil că a făcut stop cardiac.

— Nu s-a încercat nici o metodă de resuscitare?

— Ba da, au încercat din răsputeri, dar fără succes. Aparatul EKG n-a înregistrat nici o mişcare.

— Şi ce ţi se pare atât de trist? Faptul că era tânăr?

— Da, dar nu numai asta. De fapt, nici nu ştiu de ce m-a afectat atât de tare. Poate e legat de faptul că asistentele nu au fost suficient de rapide, iar el şi-a dat seama că are probleme şi nu a primit nici un ajutor. Ne e tuturor familiar tipul ăsta de coşmar spitalicesc! Sau poate că are legătură cu părinţii victimei, nişte persoane foarte înduioşătoare, care m-au întristat. Au venit la spital tocmai din Westchester, apoi au venit aici ca să stea lângă cadavru. Sunt distruşi. Am senzaţia că băiatul era sensul vieţii lor. Cred că nici acum n-au plecat.

— Unde? Sper că n-au rămas blocaţi în mijlocul mulţimii de reporteri!

— Ultima dată când i-am văzut erau în sala de identificare, insistau să îl mai vadă o dată, deşi tocmai îl identificaseră. Medicul de gardă a fost înţelegător şi l-a rugat pe Mike să mai facă o serie de fotografii cadavrului şi tocmai atunci m-au chemat la Manhattan General pentru un alt caz. Când m-am întors, Mike mi-a spus printre altele că cei doi sunt în continuare în sala de identificare, înmărmuriţi într-un soi de derivă emoţională, ţinând strâns pozele făcute. Şi, de parcă sperau în continuare că totul era o greşeală, insistau să vadă cu ochii lor cadavrul băiatului.

Jack simţi cum i-o ia razna pulsul. Cunoştea foarte bine dezastrul emoţional pe care îl presupune pierderea unui copil.

— Nu cred că din pricina acestui caz s-a stârnit toată presa.

— Doamne fereşte, nu! Genul ăsta de caz, despre care ţi-am povestit, nu devine niciodată public. De-asta şi e atât de trist. O viaţă irosită.

— Cazul poliţiei a adunat toată presa?

— Pentru el veniseră în primă fază. Bingham i-a anunţat că va da o declaraţie de presă după autopsie. Medicul de gardă mi-a spus că întreaga

comunitate hispanică din Harlem e revoltată din cauza incidentului. Se pare că poliţiştii au tras în jur de cincizeci de focuri. Povestea asta îmi aduce aminte de cazul Diallo din sudul Bronxului, de-acum câţiva ani. Deşi, sincer vorbind, cred că acum cel mai mare interes îl prezintă cazul Sarei Cromwell, care a fost adusă când presa era deja aici.

— Sara Cromwell, psihologul care are o rubrică permanentă în *Daily News?*

— Da, diva sfaturilor, capabilă să spună oricui cum să-şi pună ordine în viaţă. Ştii că era şi vedetă de televiziune! Apărea pe la toate emisiunile talk-show, inclusiv la *Oprah.* Era al naibii de cunoscută!

— A fost un accident? De ce atâta agitaţie?

— N-a fost nici un accident. Se pare că a fost ucisă cu sânge rece în apartamentul ei din Park Avenue. Nu cunosc mai multe detalii, dar, din câte am înţeles de la doctorul Fontworth, care se ocupă şi de cazul ăsta, a fost ceva foarte sângeros. Şi el şi medicul de gardă au avut treabă toată noaptea, pe cuvânt! După Cromwell, a mai fost un dublu suicid într-o casă de pe Eighty-fourth Street, apoi o crimă într-un club de noapte. Mai târziu, medicul de gardă a mai avut un caz în Park Avenue, un accident cu fuga şoferului de la locul faptei, apoi încă două cazuri de supradoză.

— Şi cei doi sinucigaşi erau tineri sau în vârstă?

— Între două vârste. Monoxid de carbon. Au lăsat motorul automobilului pornit cu uşile garajului închise, iar între cabina maşinii şi ţevile de eşapament au legat două furtunuri de aerisire.

— Hmm, murmură Jack. Au lăsat vreun bilet?

— Nu-i corect, se plânse Janice. Îmi puneţi atâtea întrebări despre un caz la care n-am lucrat. Din câte ştiu, doar femeia a lăsat un bilet.

— Interesant, comentă Jack. Păi, ar cam fi timpul să mă duc în sala de identificare. Se pare că

o să fie o zi plină. Iar tu ai face bine să te duci acasă şi să dormi.

Jack era mulţumit. Promisiunea unei zile interesante mai ştergea din starea de iritare care-l cuprinsese amintindu-şi întâmplările de dimineaţă. Dacă Laurie avea de gând să se mute înapoi în apartamentul ei pentru câteva zile, n-avea decât! El intenţiona să stea în aşteptare, pentru că nu voia să fie şantajat emoţional.

Jack trecu în viteză pe lângă cabinetul anchetatorilor legişti, traversă biroul împânzit de dulapuri pline de dosare şi intră în camera imediat următoare, unde se afla centrala telefonică. Le zâmbi operatorilor din tura de zi, care nu reacţionară în nici un fel. Erau prea ocupaţi să îşi pună lucrurile în ordine. Când trecu pe lângă biroul detectivilor de la Departamentul de Poliţie din New York, îi făcu semn cu mâna sergentului Murphy care vorbea la telefon, însă nici acesta nu îi răspunse. „Ce mai primire!" îşi spuse.

Când intră în biroul de identificare, avu parte de acelaşi tratament. Erau trei persoane în sală şi nici una nu îi dădu atenţie. Doi bărbaţi se ascundeau în spatele ziarelor de dimineaţă, iar doctor Riva Mehta, colega de cabinet a lui Laurie, era ocupată cu un teanc considerabil de potenţiale cazuri pe care trebuia să le planifice într-un orar al autopsiilor. Jack îşi turnă o cană de cafea din filtrul comun, apoi se aplecă pe deasupra ziarului pe care îl citea Vinnie Amendola. Vinnie era unul dintre tehnicienii mortuari şi, deseori, partenerul lui în sala de autopsie. Pentru că Vinnie ajungea de regulă devreme la muncă, Jack putea să intre în sala de autopsie mult mai repede decât oricine altcineva.

— Cum de nu eşti la beci cu Bingham şi cu Washington? îl întrebă Jack.

— Habar n-am, spuse Vinnie desfăcând larg ziarul. Se pare că l-au chemat pe Sal. Erau deja la lucru când am ajuns eu.

— Ce mai faci, Jack? se auzi o voce.

Cea de-a treia persoană din încăpere apăru din spatele ziarului, însă Jack îi recunoscuse oricum accentul. Era Lou Soldano, detectiv-locotenent în cadrul Secţiei de Criminalistică a Poliţiei oraşului New York. Jack îl cunoscuse cu ani în urmă, la începutul carierei lui la Institutul de Medicină Legală. Convins de faptul că patologia medico-legală îl ajuta enorm în meseria sa, Lou devenise un vizitator frecvent al locului. Nu erau doar colegi, erau şi prieteni.

Detectivul cel rotofei se urni cu oarecare efort din scaunul de vinilin, împăturindu-şi ziarul cu mâinile butucănoase. Cu trenciul său uzat, cu nodul slăbit la cravată şi având primul nasture deschis la cămaşă, semăna cu un personaj şleampăt, desprins dintr-un film alb-negru vechi. Avea o faţă lătăreaţă şi o barbă care părea nerasă de două zile, dar Jack ştia din experienţă că era doar de o zi.

Se salutară bătând palma într-o manieră complicată, pe care Jack o învăţase pe terenul de baschet din cartier şi apoi i-o arătase şi lui Lou în glumă. Îi făcea pe amândoi să se simtă mai tineri.

— Ce ţi-a venit să te trezeşti atât de devreme? întrebă Jack.

— Să mă trezesc? Nici măcar nu m-am culcat! spuse Lou cu năduf. A fost o noapte de pomină! Căpitanul este foarte îngrijorat din cauza acestui caz de exces de violenţă, pentru că, dacă povestea poliţiştilor implicaţi nu se susţine, departamentul se va alege cu represalii puternice. Sper să obţin nişte amănunte rapid, dar nu prea cred că o să am succes câtă vreme Bingham se ocupă de caz. Probabil că o să taie frunza la câini toată ziua.

— Dar de cazul Sarei Cromwell tot tu te ocupi?

— Da, sigur că da. De parcă aş avea de ales! N-ai văzut toată presa adunată la recepţie?

— Nu prea ai cum să n-o observi, răspunse Jack.

— Din nefericire, erau deja aici pentru cazul victimei poliţiştilor. Cu siguranţă că ziarele şi televiziunea vor face mult tapaj pe seama psiholoagei ăleia slăbănoage, probabil mult mai mult decât dacă presa n-ar fi fost deja aici. Şi, de câte ori o crimă este puternic mediatizată, se fac presiuni mari de sus pentru a se găsi rapid un suspect. Aşa că, acestea fiind spuse, fă-mi un bine şi preia tu cazul!

— Vorbeşti serios?

— Bineînţeles că vorbesc serios! Te mişti repede şi eşti minuţios, adică eşti exact omul de care am nevoie. Plus că, spre deosebire de alţii, pe tine nu te deranjează dacă arunc şi eu o privire. Dar, dacă nu te interesează subiectul, poate reuşesc să o conving pe Laurie să se ocupe de caz, deşi, cunoscându-i apetitul pentru cazurile cu plăgi prin împuşcare, ea o să insiste să se ocupe de victima poliţiştilor.

— Să ştii că e interesată şi de unul din cazurile de la Manhattan General, interveni Riva cu un catifelat accent britanic, care contrasta puternic cu engleza tipic newyorkeză a lui Lou. A luat deja dosarul cazului, probabil că o să vrea să se ocupe de el mai întâi.

— Ai văzut-o pe Laurie în dimineaţa asta? îl întrebă Jack pe Lou.

Amândoi împărtăşeau un sentiment de admiraţie pentru Laurie Montgomery. Jack ştia că Lou şi Laurie avuseseră o relaţie de scurtă durată. Din câte recunoscuse chiar Lou, problema fusese lipsa lui de încredere în sine în cadrul legăturilor de ordin social. În mod cavaleresc, Lou devenise un susţinător ardent al relaţiei ei cu Jack.

— Da, acum vreo cincisprezece sau douăzeci de minute.

— Ai vorbit cu ea?

— Normal! Ce întrebare mai e şi asta?

— Ţi s-a părut în regulă? A zis ceva?

— Dar ce-i cu interogatoriul ăsta? Nu-mi aduc aminte ce-a spus exact. A fost ceva de genul „Salut, Lou! Ce mai zici?” în ceea ce priveşte starea ei de spirit, părea una normală, chiar binedispusă. Lou îi aruncă o privire Rivei. Dumneavoastră nu vi s-a părut la fel, doamna doctor?

Riva încuviinţă.

— Mi s-a părut în regulă, poate puţin tulburată din cauza agitaţiei de-aici. Mi se pare că a avut deja o discuţie cu Janice despre cazul de la Manhattan General. De-asta voia să-l preia ea.

— A pomenit ceva despre mine? îl întrebă Jack pe Lou cu o voce uşor scăzută, aplecându-se uşor în faţă.

— Dar ce-i cu tine azi? îi răspunse Lou tot cu o întrebare. Probleme de cuplu?

— Ei, întotdeauna se mai ivesc şi obstacole, răspunse Jack ambiguu. Faptul că Laurie era „binedispusă” reprezenta o adevărată jignire, având în vedere situaţia de dimineaţă. Ce-ai zice dacă mi-ai da mie cazul Cromwell? o întrebă pe Riva.

— Chiar te rog! spuse Riva. Calvin a lăsat un bilet în care a subliniat că îl vrea rezolvat URGENT.

Riva luă dosarul din teancul de cazuri ce urmau să fie autopsiate şi îl puse pe marginea biroului. Jack deschise dosarul în grabă şi răsfoi o fişă de studiu, un certificat de deces completat parţial, o situaţie cu certificatele medico-legale, două pagini cu observaţiile autopsiei, detaliile apelului telefonic ce anunţase decesul, un formular de identificare completat, un raport de investigaţie dictat de Fontworth, o pagină cu raportul de autopsie, rezultatul de laborator pentru analiza HIV şi o confirmare a faptului că victima fusese radiografiată şi fotografiată în momentul în care ajunsese la morgă. Jack scoase raportul de

investigaţie întocmit de Fontworth şi îl citi. Lou făcu acelaşi lucru, privind peste umărul lui Jack.

— Ai fost la locul crimei? îl întrebă Jack.

— Eram încă în Harlem când a fost chemată poliţia. Iniţial, de caz s-au ocupat băieţii de la secţie, dar, când au văzut cine este victima, l-au chemat pe colegul meu, locotenentul Harvey Lawson. Până acum am vorbit cu toţi. Mi-au zis că scena crimei era o privelişte îngrozitoare… Sânge în toată bucătăria.

— Care a fost versiunea lor?

— Luând în calcul faptul că au găsit victima pe jumătate dezbrăcată şi că avea presupusa armă a crimei înfiptă în coapsă, un pic mai jos de părţile intime, au presupus că a fost vorba de un viol urmat de ucidere.

— Părţi intime? Câtă pudoare!

— Ei nu au folosit aceeaşi expresie. Aşa am tradus eu.

— Îţi mulţumesc că eşti atât de atent cu mine. Au pomenit ceva de petele de sânge de pe uşa frigiderului?

— Au spus că au găsit sânge peste tot.

— Ţi-au zis că ar fi găsit sânge şi în frigider, în special pe marginea unei bucăţi de brânză, aşa cum a precizat Fontworth în raportul lui?

Jack lovi hârtia cu degetul arătător. Era impresionat. În ciuda experienţelor sale din trecut legate de stilul superficial al lui Fontworth, raportul părea minuţios alcătuit.

— După cum spuneam, au găsit urme de sânge peste tot.

— Bine, dar în frigider, cu uşa închisă? Mi se pare un pic ciudat.

— Poate că uşa era deschisă când femeia a fost atacată.

— Şi ce-a făcut după atac? A pus cu grijă brânza la locul ei? E cel puţin bizar când tocmai vrea să te omoare cineva. Dar, ia spune-mi, au găsit în balta

de sânge şi alte urme de tălpi decât cele ale victimei?

— Nu, n-au găsit alte urme de tălpi.

— În raportul lui Fontworth scrie că nu au găsit nici o amprentă străină şi că cele ale victimei au fost chiar puţine. Lucrul ăsta mi se pare încă şi mai bizar.

Lou ridică nedumerit mâinile şi înălţă din umeri.

— Deci, tu ce crezi?

— Eu cred că în cazul ăsta autopsia o să aibă un rol semnificativ, aşa că, hai la treabă!

Jack se îndreptă către biroul lui Vinnie şi îi dădu una peste ziar, făcându-l pe tehnician să tresară puternic.

— Vinnie, bătrâne, trebuie să mergem! spuse Jack pe un ton voios. Avem treabă!

Vinnie bombăni ceva ca pentru sine, însă se ridică de pe scaun şi îşi dezmorţi oasele.

Ajuns la uşa biroului, Jack avu un moment de ezitare şi privi înapoi spre Riva, strigând:

— Dacă n-ai nimic împotrivă, aş vrea să mă ocup şi de cazul cuplului sinucigaş!

— O să-ţi scriu numele pe ambele dosare, promise Riva.

3

— Uitaţi ce vă propun, sugeră Laurie. Vă sun imediat ce termin şi vă spun atunci tot ce-am aflat. Ştiu că asta n-o să-l învie pe fiul dumneavoastră, dar, dacă vom şti ce s-a întâmplat, poate că veţi găsi puţină mângâiere la gândul că, reuşind să învăţăm ceva din această tragedie, vom evita ca ea să se repete în viitor. Dacă însă, prin cine ce ştie neşansă, nu vom reuşi să aflăm nimic în urma autopsiei, o să vă sun după ce voi analiza probele la microscop şi o să vă spun atunci rezultatele definitive.

Laurie ştia că sugestiile ei erau ieşite din comun şi mai ştia că Bingham şi Calvin vor fi deranjaţi atât de răspunsurile pe care i le dăduse doamnei Donnatello în biroul de relaţii cu publicul, cât şi de dezvăluirea oricărei informaţii preliminare, amândoi urmând a face caz pe tema asta dacă le-ar fi ajuns cumva la urechi. Laurie considera însă că dosarul McGillin era un argument care justifica necesitatea unei astfel de schimbări de protocol. Deşi discutase foarte puţin cu soţii McGillin, aflase că Sean McGillin Senior, medic de profesie, ieşise la pensie după o îndelungată carieră în medicină internă la spitalul din Westchester County.

El şi soţia lui, Judith, care îi fusese asistentă, nu îi erau doar nişte simpli colegi de breaslă, ci şi nişte oameni foarte simpatici.

Soţii McGillin aveau un onestitate şi o bunăvoinţă cu care îi câştigaseră inima din prima clipă. Nu avea cum să nu simtă durerea lor.

— Vă promit că o să vă ţin la curent, continuă Laurie, sperând că promisiunile ei îi vor convinge să meargă acasă.

Stătuseră la morgă ore în şir şi era evident că amândoi erau extrem de obosiţi.

— Mă voi ocupa personal de cazul fiului dumneavoastră.

Ştiind că ceea ce spunea nu era decât o amăgire intenţionată, Laurie simţi nevoia să evite privirile celor doi. Dădu din nou cu ochii de grămada de reporteri adunaţi în sala de aşteptare, deşi încerca să nu îi ia în seamă; se cutremură auzindu-i strigând de bucurie la sosirea gogoşilor şi a cafelelor. Era foarte trist faptul că, în timp ce într-un colţ soţii McGillin trăiau o imensă durere, în camera vecină se desfăşura un adevărat circ mediatic. Râsetele şi glumele reporterilor nu făceau decât să accentueze suferinţa celor doi.

— Pur şi simplu nu e drept ca eu să fiu aici şi nu în sala de refrigerare, în locul lui, spuse doctorul McGillin, clătinând din cap cu tristeţe. Am avut o viaţă destul de lungă. Am aproape şaptezeci de ani. Am suferit două operaţii de bypass şi am hipercolesterolemie. Ce rost are ca eu să mă aflu aici când Sean Junior zace acolo? Nu are nici un sens… a fost întotdeauna un băiat sănătos şi activ şi nici măcar nu împlinise treizeci de ani.

— Şi fiul dumneavoastră suferea de hipercolesterolemie? întrebă Laurie.

Janice nu făcuse nici o referire la aşa ceva în raportul ei de investigaţii medico-legale.

— În nici un caz, spuse doctorul McGillin. Am avut mereu grijă în trecut să facă analiza colesterolului o dată pe an. Şi acum că firma de avocatură la care lucra avea contract de asigurări medicale cu AmeriCare, unde examinările medicale anuale sunt impuse, ştiu sigur că şi-a făcut în mod constant analizele.

După ce aruncă un ochi la ceas, Laurie îi privi pe rând pe cei doi părinţi. Stăteau amândoi drepţi ca lumânarea pe canapeaua din imitaţie de piele maro, cu mâinile împreunate în poală, strângând între degete pozele de identificare ale fiului lor mort. Picăturile de ploaie loveau geamul în răstimpuri. Cuplul McGillin o ducea pe Laurie cu

gândul la femeia şi bărbatul din tabloul *American Gothic.* Emanau acelaşi aer hotărât şi aceeaşi virtute morală, completate de un soi de rigiditate puritană.

În faţa laturii emoţionale a morţii, Laurie se simţea protejată de scutul organizării profesionale. De regulă, ea nu discuta cu familiile îndurerate şi nici nu participa la procedura de identificare a celor decedaţi, pentru că existau alte persoane care se ocupau cu aşa ceva. În afara de asta, se simţea protejată şi de un soi de distanţă academică pe care i-o aducea meseria. În calitate de medic patolog, Laurie vedea în moarte o enigmă pe care trebuia să o dezvăluie pentru a-i ajuta pe cei rămaşi în viaţă. În plus, mai exista şi un factor de a climatiza: în general, oamenii percepeau moartea ca pe un eveniment ce se petrecea rar, ea în schimb o întâlnea în fiecare zi.

— Băiatul nostru trebuia să se căsătorească în primăvară, rosti pe neaşteptate doamna McGillin. Nu scosese nici un cuvânt de când făcuse cunoştinţă cu Laurie, mai precis, de patruzeci de minute. Speram că vom avea nepoţi, adăugă femeia.

Laurie dădu din cap în semn de încuviinţare. Evocarea copiilor atinsese o coardă sensibilă în sufletul ei. Încercă să găsească un răspuns potrivit, însă doctorul McGillin o salvă în ultimul moment, ridicându-se brusc de pe canapea. Luă mâna soţiei şi o ajută să se ridice.

— Cred că doamna doctor Montgomery are multe probleme de rezolvat. Dădu uşor din cap, ca şi cum se arăta de acord cu propriile spuse şi adună toate fotografiile de identificare, după care le puse în buzunar. Cel mai bine ar fi să mergem acasă. Să-l lăsăm pe Sean în grija dumneaei. Scoase apoi un carneţel şi un stilou din buzunarul interior al jachetei. După ce scrise ceva, rupse pagina şi i-o dădu lui Laurie. Acesta este numărul meu de

telefon de-acasă. Aştept telefonul dumneavoastră. Până-n prânz, sper.

Laurie se ridică la rândul ei, surprinsă şi uşurată de această schimbare bruscă de situaţie. Luă biletul şi îi aruncă o privire rapidă pentru a se asigura că înţelegea scrisul. Codul de zonă era 914.

— O să vă sun imediat ce aflu ceva.

Doctorul McGillin îşi ajută soţia să se îmbrace cu haina şi apoi se îmbrăcă la rândul său. Îi întinse mâna lui Laurie, care i-o strânse şi băgă de seamă că era rece.

— S-aveţi mare grijă de băiatul nostru. Este singurul nostru copil, adăugă doctorul McGillin, după care se întoarse pe călcâie, deschise uşa dinspre sala de aşteptare şi îi făcu loc soţiei prin mulţimea de reporteri.

În goana lor după ştiri, reporterii tăcură brusc şi rămaseră pe poziţii de aşteptare atunci când soţii McGillin îşi făcură apariţia. Anticipând o conferinţă de presă, ochii reporterilor le urmăreau fiecare mişcare. Cuplul străbătuse jumătate din lăţimea sălii de aşteptare, când cineva rupse brusc tăcerea strigând:

— Faceţi parte din familia Cromwell?

Doctorul McGillin negă printr-o uşoară clătinare a capului, fără însă a-şi încetini ritmul paşilor.

— Aveţi vreo legătură cu victima poliţiştilor? întrebă un alt reporter.

Doctorul McGillin negă orice legătură făcând acelaşi gest, după care reporterii îşi îndreptară atenţia către Laurie. O parte din ei, recunoscând-o ca făcând parte din echipa de medici legişti, dădură buzna în sala de identificare. Urmă o avalanşă de întrebări.

Iniţial Laurie nu îi luă în seamă şi se strecură în vârful picioarelor ca să vadă dacă soţii McGillin reuşiseră să iasă din clădire. Abia după aceea se uită la mulţimea de reporteri adunată în jurul ei.

— Scuzaţi-mă, spuse Laurie, dând microfoanele la o parte. Nu ştiu nimic despre aceste cazuri. Va

trebui să-l aşteptaţi pe unul dintre directori.

Din fericire, unul dintre agenţii de pază îşi făcu apariţia şi reuşi să conducă mulţimea de reporteri înapoi în sala de aşteptare din care dăduseră năvală.

În sala de identificare se aşternu din nou o linişte relativă imediat ce uşile fură închise. Laurie rămase o vreme locului, cu braţele atârnându-i moi pe lângă corp. Într-o mână avea dosarul lui Sean McGillin Jr., iar în cealaltă, numărul de telefon al tatălui său, notat în grabă pe o hârtie. Întâlnirea cu cei doi părinţi îndureraţi i se păruse obositoare, cu atât mai mult cu cât se simţea vulnerabilă din punct de emoţional. Lucrurile aveau însă şi o parte bună. Se cunoştea foarte bine şi ştia că, dacă va fi implicată într-o situaţie cu o încărcătură emoţională puternică, va putea să îşi amâne gândurile la propriile probleme. Îşi va ocupa mintea cu altceva şi asta o va împiedica să revină la o stare de fapt pe care o considera inacceptabilă.

Prinse puţin curaj şi se îndreptă spre biroul de identificare, strecurând în buzunar numărul de telefon al doctorului McGillin.

— Unde sunt ceilalţi? o întrebă pe Riva, care tot nu terminase programarea autopsiilor.

— Cu excepţia lui Bingham, Washington şi Fontworth, numai tu şi Jack aţi ajuns deocamdată.

— Voiam să-ntreb unde sunt Vinnie şi detectivul Soldano.

— Au coborât împreună cu Jack la beci. Soldano l-a rugat pe Jack să se ocupe de cazul Cromwell.

— Ce ciudat, spuse Laurie.

De obicei, Jack se ferea de cazurile care atrăgeau interesul presei, iar cazul Cromwell era cu siguranţă unul dintre ele.

— Părea cu adevărat interesat, spuse Riva, citindu-i parcă gândurile. Spre surprinderea mea, a cerut să-i fie dat şi cazul cuplului sinucigaş. Am

avut impresia că s-a gândit el la o legătură, însă nu-mi dau seama despre ce-ar putea fi vorba.

— Ştii cumva dacă a mai ajuns vreun alt tehnician? Aş vrea să m-apuc şi eu de cazul McGillin.

— L-am văzut pe Marvin acum câteva minute. Şi-a luat o cafea şi a coborât.

— Perfect! exclamă Laurie.

Îi plăcea să lucreze cu Marvin. Înainte fusese în turele de noapte, însă de curând trecuse pe tura de zi.

— Mă găseşti la subsol dacă ai nevoie de mine.

— Trebuie să-ţi mai dau cel puţin un caz, zise Riva. E vorba de o supradoză, îmi pare rău. Ştiu că mi-ai spus că ai avut o noapte proastă, dar astăzi suntem asaltaţi.

— Nu-i nici o problemă, o linişti Laurie. Se duse să ia dosarul decesului prin supradoză. Munca e cel mai bun mod în care pot uita de propriile probleme.

— Probleme? Ce fel de probleme?

— Nu mă-ntreba! spuse Laurie dând din mână a lehamite. Aceleaşi probleme pe care le am cu Jack dintotdeauna, dar în dimineaţa asta am pus piciorul în prag. Ştiu că ai mai auzit povestea asta, dar acum sunt foarte hotărâtă. Mă mut înapoi în apartamentul meu. Într-un fel sau altul, Jack va trebui să ia o decizie.

— Bravo ţie! o felicită Riva. Poate că aşa o să prind şi eu curaj.

Laurie şi Riva nu erau doar colege de cabinet, ci şi bune prietene. Iubitul Rivei, asemenea lui Jack, era reticent la ideea de căsătorie, însă din alte motive, aşa că Riva şi Laurie aveau multe subiecte comune de discuţie.

Dezbătu preţ de câteva clipe în sinea ei dacă să bea sau nu o cafea şi, în cele din urmă, renunţă de teamă să nu o apuce tremuratul. Plecă în căutarea lui Marvin. Deşi nu avea de coborât decât un etaj, se îndreptă spre lift. Era extenuată de pe urma

faptului că nu dormise şi ştia de dimineaţă că aşa se va întâmpla, de vreme ce toate încercările de a se culca la loc eşuaseră. Cu toate acestea, o încerca o senzaţie de mulţumire, în loc de o stare de nervozitate. Era nefericită, desigur, din pricina sentimentelor pe care le nutrea pentru Jack şi ştia că o să fie asaltată de singurătate, însă era convinsă că făcuse ceea ce trebuia să facă şi, cel puţin din acest punct de vedere, era mulţumită.

Trecând prin faţa cabinetului anchetatorilor legişti, îşi vârî capul pe uşă şi întrebă de Janice. Bart Arnold, anchetatorul-şef, îi răspunse că plecase şi se interesă dacă îi putea fi de ajutor. Laurie îi răspunse că va vorbi cu Janice cu altă ocazie şi îşi continuă drumul. Voia doar să îi povestească despre discuţia pe care o avusese cu soţii McGillin. Era de părere că Janice ar fi fost interesată de informaţiile pe care le aflase. Faptul că acest caz o sensibilizase pe Janice, în ciuda scutului ei emoţional foarte solid, îi atrăsese atenţia în mod deosebit lui Laurie.

Marvin era în cabinetul mortuar, preocupat fiind cu porţia sa din hârţogăraia interminabilă ce pusese stăpânire pe întreaga instituţie. Îşi pusese deja halatul verde, pentru situaţia în care trebuia să coboare la „beci” – termen pe care toţi îl foloseau cu simpatie de câte ori făceau referire la sala de autopsie. Când Laurie ajunse în pragul uşii, Marvin ridică privirea din hârtii. Era un afroamerican cu alură atletică, cu un ten perfect, pentru care Laurie îl invidiase din prima clipă în care îl cunoscuse.

Laurie era foarte sensibilă când venea vorba de tenul ei. Lăsând la o parte nuanţa foarte deschisă a pielii, avea şi pistrui împrăştiaţi de-a lungul nasului, plus alte câteva imperfecţiuni pe ici, pe colo, pe care însă numai ea le putea observa. Părul castaniu cu nuanţe de roşcat îl moştenise de la tatăl său, iar tenul aproape translucid şi ochii verzi-albăstrui îi avea de la mama sa.

— Eşti gata de distracţie? îl întrebă pe Marvin pe un ton glumeţ.

Din experienţă ştia că, dacă se prefăcea a nu fi obosită, avea să se simtă mai bine.

— Mai întrebi, drăguţă? răspunse Marvin.

Laurie îi întinse dosarele.

— Vreau să ne ocupăm mai întâi de cazul McGillin.

— Nici o problemă, spuse Marvin, căutând în registru poziţia la care se găsea cadavrul.

Laurie se duse mai întâi la vestiar să se schimbe şi apoi intră în depozit pentru a-şi pune în uniforma medicală „costumul de astronaut", aşa cum denumeau angajaţii institutului echipamentul de protecţie obligatoriu pe întreaga durată a autopsiei. Era confecţionat dintr-un material perfect impermeabil, cu glugă şi o mască ce acoperea întreaga faţă. Aerul pătrundea în interior printr-un filtru înalt absorbant de particule, cu ajutorul unui ventilator incorporat, alimentat de o baterie care trebuia încărcată în fiecare noapte. Uniforma nu avea mare trecere, mai ales pentru că îngreuna foarte mult munca, însă, cu excepţia lui Jack, toţi acceptaseră acest handicap pentru siguranţa personală. Laurie ştia că Jack renunţa de multe ori la echipament în timpul gărzilor din weekend, când lucra la cazuri pe care le socotea cu risc scăzut de contaminare; atunci recurgea la obişnuiţii ochelari de protecţie şi la masca chirurgicală. Tehnicienii mortuari păstrau cu seninătate secretul, însă, dacă ar fi aflat Calvin, ar fi avut multe de pătimit.

După ce îşi puse echipamentul, Laurie traversă coridorul principal şi ajunse în anticameră, unde se spălă pe mâini şi îşi puse mănuşile. Intră apoi în sala de autopsie.

Deşi lucra la Institutul de Medicină Legală de mai bine de treisprezece ani, încă mai simţea fiorii incitării atunci când pătrundea în ceea ce ea considera a fi cea mai importantă zonă de acţiune.

Cu siguranţă că starea ei nu avea legătură cu frumuseţea priveliştii, cu atât mai mult cu cât încăperea nu avea ferestre, iar lumina fluorescentă, de un alb care bătea spre albastru, nu era nicidecum una veselă. Cele opt mese de oţel inoxidabil prezentau semne de lovituri şi pete în urma nenumăratelor autopsii. Deasupra fiecăreia atârna câte o balanţă veche cu arc. De-a lungul pereţilor se aflau la vedere diverse ţevi, luminatoare arhaice pentru radiografii, dulapuri cu vitrine învechite, în care zăceau amestecate instrumente cu aspect îngrozitor şi chiuvete ciobite din steatit. Cu mai bine de jumătate de secol în urmă, sala fusese o dependinţă ultramodernă, mândria institutului, însă acum avea de suferit de pe urma lipsei de fonduri destinate modernizării şi întreţinerii curente. Cu toate acestea, pe Laurie nu o deranja decorul dezolant. De multe ori, nici nu îl remarca. Singura ei reacţie ţinea de faptul că, de fiecare dată când intra în acea cameră, ştia că va vedea sau va învăţa ceva nou.

Din cele opt mese, trei erau ocupate. Pe una se afla cadavrul lui Sean McGillin, sau cel puţin aşa îşi imagina Laurie, de vreme ce Marvin se tot agita în jurul lui, punând la punct ultimele detalii. Pe celelalte două mese, aproape de locul în care stătea Laurie, două cadavre erau în curs de autopsiere. Chiar în faţa ei, se găsea întins un bărbat masiv, cu ten închis la culoare. Patru persoane, care purtau acelaşi echipament ca şi ea, lucrau de zor deasupra lui. Din cauza luminii care se reflecta în măştile curbate din plastic, era greu să îţi dai seama cine se afla în spatele lor, însă Laurie îl recunoscu pe Calvin Washington. La cei doi metri înălţime ai săi şi cântărind o sută douăzeci de kilograme, acesta îţi sărea imediat în ochi. Un alt bărbat nu putea fi decât Harold Bingham, dat fiind contrastul pe care îl asigura statura lui mică şi îndesată. Ultimii doi erau fără îndoială George Fontworth şi tehnicianul

Sal d'Ambrosio, dar, întrucât aveau aceeaşi înălţime, Laurei nu putea distinge între ei.

Laurie se apropie de masă. Chiar în faţa ei se afla un tub de drenaj care scotea un zgomot puternic, de sucţiune. Apa curgea fără contenire pe toată suprafaţa mesei, pe sub corp, curăţând astfel lichidele ce se eliminau din organism.

— Fontworth, unde naiba ai învăţat să foloseşti scalpelul? mârâi Bingham.

În acel moment deveni evident care din cele două siluete de înălţime egală era a lui George. Se afla în dreapta cadavrului, operând în zona retroperitoneală, încercând, se pare, să localizeze traseul unuia dintre gloanţe. Laurie nu putu să îşi reprime un sentiment de simpatie la adresa lui George. Ori de câte ori Bingham intra în sala de autopsie, îşi asuma rolul de profesor, însă în mod invariabil îşi pierdea răbdarea şi devenea iritat. Deşi ştia că întotdeauna avea ceva de învăţat de la Bingham, lui Laurie nu îi plăcea stilul lui dificil de lucru. Era prea stresant.

Simţind că atmosfera din jurul primei mese era prea încordată ca să mai poată pune întrebări, Laurie se îndreptă spre cea de-a doua masă, în jurul căreia îi recunoscu fără probleme pe Jack, pe Lou şi pe Vinnie. Îşi dădu seama imediat că aici atmosfera era în mod clar mult mai relaxată, unul dintre bărbaţi chiar înăbuşindu-şi un hohot de râs în timp ce ea se apropia. Laurie însă nu era deloc surprinsă: Jack era recunoscut pentru umorul lui negru. Cadavrul aparţinea unei femei între două vârste, slabă, aproape emaciată, cu un păr blond decolorat şi tocit la vârfuri. Laurie presupuse că era Sara Cromwell. Remarcă mânerul cuţitului de bucătărie, înfipt în unghi ascuţit, orientat cefalic, în partea de sus a coapsei drepte, spre interior. Pentru Laurie nu reprezenta o surpriză faptul că arma nu fusese scoasă din rană. În asemenea cazuri, medicii legişti preferau ca obiectele de acest gen să fie lăsate la locul lor.

— Sper că arătaţi oarece respect pentru cei morţi! li se adresă Laurie pe un ton sarcastic.

— N-ai cum să te plictiseşti cu Jack! îi răspunse Lou.

— Eu nu ştiu cum de mai râd la aceleaşi glume, se văicări Vinnie.

— Doamnă doctor Montgomery, spuse Jack cu un ton de un profesionalism exagerat, după părerea dumneavoastră de specialist, aţi spune că această leziune a coapsei a fost de natură fatală?

Laurie se aplecă uşor deasupra mesei pentru a vedea mai bine zona de penetrare şi analiză cu atenţie cuţitul. Părea să fie un mic cuţit de bucătărie, cu lama de aproximativ zece centimetri, care pătrunsese până la mâner în partea laterală a femurului. Un amănunt important îl reprezenta faptul că punctul de penetrare era situat mai jos de spina iliacă anterioară, însă paralel cu ea.

— În opinia mea, nu rana asta i-a fost fatală, răspunse Laurie. Zona leziunii indică faptul că vasele femurale nu ar fi putut fi afectate, aşadar sângerarea a fost una minimă.

— Doamnă doctor, ce vă sugerează unghiul de penetrare a cuţitului?

— Eu aş zice că e cel puţin o manieră stranie de a-şi înjunghia victima.

— Aţi văzut, domnilor? comentă Jack cu un aer satisfăcut. Eminenţa sa, doamna doctor Montgomery, tocmai a confirmat evaluarea mea!

— Dar era sânge peste tot, se văită Lou. De unde naiba a apărut? Nu există alte leziuni.

— Aha! exclamă Jack, imitând un accent franţuzesc exagerat şi ridicând un deget în aer. Cred că ne vom convinge în câteva momente. *Monsieur Amendola, le couteau, s'il vous plaît!*[1]

În ciuda reflexiilor de lumină fluorescentă pe masca de protecţie, Laurie îl surprinse pe Vinnie dându-şi ochii peste cap în momentul în care îi înmână scalpelul lui Jack. Vinnie şi Jack aveau o relaţie ciudată. Deşi prietenia lor se baza pe

respect reciproc, se prefăceau a se lua constant peste picior.

Laurie se îndepărtă, lăsându-i pe cei trei să îşi vadă de treburile lor. Era oarecum dezamăgită din cauza lui Jack, care se arătase dezinvolt şi nepăsător. Atitudinea lui i se păru de rău augur; era ca şi când nu i-ar fi păsat de nimic.

Ajunsă lângă cealaltă masă, Laurie încercă să îşi scoată din minte problemele pe care le avea cu Jack. Pe suprafaţa uşor înclinată a mesei, cu capul sprijinit pe o bucată de lemn, se afla corpul unui bărbat musculos, în vârstă de aproximativ douăzeci şi cinci de ani. Din reflex, începu imediat examinarea externă a cadavrului. Omul părea în bună stare de sănătate. Pielea sa, deşi albă ca de marmură în urma decesului, nu prezenta nici o leziune.

Avea părul negru şi des şi ochii închişi de parcă ar fi dormit. Singurele anomalii vizibile erau o incizie suturată cu un tub de dren în zona inferioară a piciorului drept, o branulă în braţul stâng şi un tub endotraheal, care îi ieşea din gură şi care rămăsese acolo în urma încercărilor de resuscitare.

Marvin era încă ocupat să eticheteze recipientele cu probe, aşa că Laurie verifică numele şi numărul de referinţă ale cadavrului. Convinsă fiind că se ocupa de Sean McGillin, Laurie continuă să-l examineze, analizând cu atenţie zona branulei. Avea un aspect normal, fără umflături sau alte semne de extravazare a sângelui sau a lichidului intravenos. Se uită cu mai multă atenţie la rana suturată de la piciorul victimei, precum şi la operaţia de fractură de tibie şi peroneu. Nici acolo nu existau umflături sau urme de decolorare, ceea ce sugera că nu putea fi vorba despre vreo infecţie. Tubul de dren era suturat cu un singur nod larg de mătase neagră şi se vedea că nu colectase decât puţin lichid. Nu exista vreo diferenţă faţă de

celălalt picior, nu erau semne de vizibile de tromboză sau de coagulare.

— La exterior n-am văzut nimic ieşit din comun, îi zise Marvin după ce se întoarse cu o mână de seringi sterile şi recipiente de prelevare, unele cu conservanţi, altele fără.

Le puse pe toate pe marginea mesei, ca să le aibă la îndemână.

— Până aici sunt de acord cu tine, răspunse Laurie.

Între medici şi tehnicieni mortuari exista un schimb de experienţă intens, deşi uneori acest lucru depindea şi de personalităţile lor. Laurie însă îi încuraja întotdeauna, în special pe Marvin, să îşi exprime sugestiile şi părerile. Din punctul ei de vedere, tehnicieni veneau cu o experienţă bogată.

Marvin se duse spre dulapurile cu vitrine pentru a-şi lua instrumentele necesare. În ciuda bâzâitului ventilatorului din sală, Laurie îl auzi fluierând. Un alt lucru care îi plăcea la el era permanenta lui bună dispoziţie.

După ce căută eventuale semne de injectare intravenoasă de droguri şi nu găsi nici unul, Laurie folosi o oglindă nazală pentru a examina interiorul nărilor. Nu existau probe că ar fi prizat cocaină. În cazul oricărei morţi misterioase, drogurile trebuiau luate în consideraţie, chiar dacă părinţii negau această ipoteză. Laurie ridică apoi pleoapele pentru a-i examina ochii. Păreau a fi în stare normală, fără urme de hemoragie pe scleră. Îi deschise gura şi se asigură că tubul endotraheal se afla în trahee şi nu în esofag. Laurie avusese parte în câteva situaţii de astfel de cazuri, bineînţeles, cu urmările dezastruoase lesne de ghicit.

Imediat ce încheie pregătirile, Marvin se aşeză de partea cealaltă a mesei, aşteptând ca Laurie să înceapă faza de examinare internă în cadrul autopsiei.

— Gata, să-i dăm drumul! spuse Laurie, întinzând mâna în timp ce Marvin îi oferea un

scalpel.

Deşi făcuse mii de autopsii, de fiecare dată când începea una, Laurie simţea un fior de emoţie. Iniţierea autopsiei propriu-zise semăna cu deschiderea unei cărţi sacre, ale cărei mistere urma să le descopere. Apăsând cu arătătorul pe vârful scalpelului, făcu obişnuita incizie în formă de Y, pornind de la cei doi umeri şi unind tăieturile în coşul pieptului, coborând apoi până la pubis. Cu ajutorul lui Marvin, îndepărtă stratul de piele şi muşchii şi apoi începu să taie cu freza oasele pieptului.

— Pare să aibă o coastă ruptă, comentă Martin, arătând spre partea dreaptă a cutiei toracice.

— Nu se văd semne de hemoragie, aşa că s-a întâmplat post-mortem, probabil când au încercat să-l resusciteze. Unii mai exagerează atunci când fac masaj cardiac.

— Au! zise Marvin parcă simţind durerea aferentă.

Aşteptându-se să găsească cheaguri de sânge sau alte embolii, Laurie era nerăbdătoare să examineze vasele mari ale inimii, apoi cordul şi arterele pulmonare, unde se aflau de obicei cheagurile fatale. Rezistă însă tentaţiei. Ştia că făcea mai bine dacă urma protocolul obişnuit, ca să nu uite ceva. Analiză cu atenţie toate organele, apoi folosi toate seringile pe care Marvin le pregătise pentru a preleva probele necesare analizelor toxicologice. Trebuia să ia în consideraţie şi o posibilă reacţie fatală faţă de un medicament, o toxină sau vreun anestezic. Trecuseră mai puţin de douăzeci şi patru de ore de la anestezierea celui decedat.

Laurie şi Marvin lucrau împreună, în linişte, asigurându-se că fiecare probă era introdusă în recipientul etichetat corespunzător. Imediat ce probele de fluid fură adunate, Laurie începu să scoată organele interne. Respectă procedura cu

răbdare şi abia într-un târziu îşi îndreptă atenţia spre inimă.

— Aici e buba, glumi Marvin.

Laurie zâmbi. Într-adevăr, inima era zona în care se aştepta să descopere cauza patologică. Cu câteva mişcări abile de scalpel, reuşi să extragă cordul. Examină vena cavă în zona secţiunii, dar nu găsi nici un cheag. Se simţi dezamăgită, pentru că observase că arterele pulmonare erau curate încă de când scosese plămânii.

Cântări inima, apoi, cu ajutorul unui cuţit cu lama lungă şi subţire, începu examinarea internă. Spre dezamăgirea ei, nimic nu părea să fie în neregulă. Nu găsise nici un cheag şi toate arterele coronariene erau în stare bună.

Laurie şi Marvin făcură un schimb de priviri pe deasupra cadavrului deschis.

— Fir-ar să fie! exclamă Marvin.

— Nu mă aşteptam la aşa ceva, spuse Laurie. Trase aer în piept. În regulă, tu te ocupi de stomac şi de intestine şi eu o să prelevez probele pentru analiza la microscop şi abia apoi examinăm creierul.

— De acord, zise Marvin.

Luă stomacul şi intestinele şi le duse la chiuvetă să le spele.

Laurie luă mai multe mostre de ţesut pentru analiza microscopică, în special din inimă şi din plămâni.

Marvin aduse stomacul curăţat, iar Laurie îl examină cu atenţie, prelevând probe pe tot parcursul procedurii. Între timp, Marvin începu să îndepărteze scalpul victimei. Când Laurie încheie analiza stomacului şi a intestinelor, Marvin terminase deja pregătirile pentru examinarea craniului. La finalul examinării, Laurie îi făcu un semn, iar Marvin ridică fierăstrăul electric pentru a secţiona osul deasupra urechilor.

Cât timp Marvin se ocupa de craniu, Laurie deschise cu ajutorul unei foarfece rana suturată ce se găsea pe membrul inferior. Zona operată arăta bine. Deschise apoi venele picioarelor, verificându-le de la glezne şi până la abdomen. Nu găsi nici un cheag de sânge.

— După mine, creierul pare să fie în stare bună, zise Marvin.

Laurie dădu din cap aprobator. Nu existau umflături sau hemoragii, iar culoarea creierului era normală. Îl palpă cu degetul. Nu i se păru nimic anormal.

Câteva minute mai târziu, Laurie scoase creierul şi îl aşeză într-o tavă pe care i-o aduse Marvin. Examină suprafaţa la secţiune a arterelor carotide. Ca şi în celelalte cazuri, totul părea să fie în regulă. Cântări creierul şi descoperi că greutatea acestuia se încadra în limitele normale.

— N-am găsit nimic, spuse ea.

— Îmi pare rău, completă Marvin.

Laurie zâmbi. Pe lângă alte calităţi, Marvin era şi un individ empatic.

— Nu trebuie să-ţi ceri scuze, nu e vina ta.

— Era bine dacă descopeream ceva. La ce te gândeşti? Nu pare să fi avut motive să moară.

— N-am nici cea mai vagă idee. Sper ca analizele de laborator să facă puţină lumină, dar nu prea am motive să fiu optimistă. Totul pare a fi în regulă. Ce-ar fi să termini tu aici cât timp eu îi secţionez creierul?

— Zis şi făcut, răspunse Marvin pe un ton voios.

După cum anticipase, Laurie descoperi că interiorul creierului arăta la fel de normal ca şi exteriorul. Prelevă probele necesare, apoi îl ajută pe Marvin să sutureze cadavrul. Pentru că lucrau la patru mâini, terminară în doar câteva minute.

— Aş vrea să pregăteşti următorul meu caz cât se poate de repede, spuse Laurie. Sper că nu te deranjează.

Îi era teamă să nu o doboare oboseala dacă se aşeza. Deocamdată, se simţea mai bine decât se aştepta.

— Nu mă deranjează, spuse Marvin, îndreptându-şi spatele pentru a se apuca de treabă.

Laurie aruncă o privire înjur. Fusese atât de prinsă cu autopsia, încât nu observase agitaţia din beci. Toate cele opt mese aveau ocupanţi, în preajma fiecăruia aflându-se două sau, pe alocuri, chiar mai multe persoane. Se uită pe furiş la masa lui Jack. Acesta stătea aplecat deasupra capului unui alt cadavru de femeie. Părea să fi terminat cazul Sarei Cromwell, iar Lou plecase. În spatele mesei lui Jack, Calvin şi George Fontworth încă mai lucrau la cazul de mai devreme. Bingham plecase, cel mai probabil pentru a ţine o conferinţă de presă.

— Cât o să dureze până pregăteşti următoarea victimă? îl întrebă Laurie, în timp ce acesta ducea probele prelevate la laborator.

— Puţin de tot.

Laurie se apropie încet de Jack, cuprinsă de sentimente contradictorii. Nu se simţea pregătită să înfrunte o nouă probă de dezinvoltură din partea lui, dar, după schimbul de replici ironice pe marginea cazului Cromwell, era curioasă să afle ce descoperise. Se opri lângă masă. Jack se concentra intens asupra realizării unui mulaj după o leziune de pe fruntea victimei, chiar la linia de inserţie a părului. Laurie nu se mişcă din loc o vreme, aşteptând ca Jack să îi remarce prezenţa. Vinnie ridicase privirea imediat şi o salutase cu oarecare reţinere.

— Ce-ai descoperi în primul caz? întrebă Laurie într-un sfârşit.

Nu prea avea cum să n-o vadă, dar poate că, într-adevăr, nu o văzuse. Refuza să creadă că o ignorase.

Alte câteva minute trecură şi Jack tot nu răspunse. Laurie îl privi din nou pe Vinnie, care

înălţă mâinile nedumerit şi dădu din umeri, ca şi cum nu era răspunzător pentru atitudinea lui Jack. Laurie mai rămase locului pentru o scurtă vreme, neştiind ce să facă, apoi plecă. Deşi ştia că Jack putea să fi uneori într-atât de absorbit de lucru, încât să piardă contactul cu cei din jur, se părea înjositor să mai stea acolo.

Nici la masa lui Fontworth lucrurile nu stăteau mai bine. Deşi Bingham plecase, Calvin îl bătea la cap pe bietul Fontworth cu aceeaşi înverşunare, iar examinarea părea că nu se mai termină. După ce trecu rapid în revistă şi celelalte cinci mese de autopsie, Laurie renunţă la orice tentativă de socializare şi se întoarse pentru a-i da lui Marvin o mână de ajutor.

— Pot ruga un tehnician să mă ajute, spuse Marvin.

Adusese o targă mobilă şi o aşezase chiar lângă masă.

— Nu mă deranjează să te ajut, zise Laurie.

Nu cu multă vreme în urmă, legiştii obişnuiau ca, între cazuri, să urce în sala de identificare sau în sala de mese pentru o pauză de cafea sau ca să mai schimbe o vorbă. Dar acum, din pricina echipamentului de protecţie mult prea elaborat pe care erau obligaţi să îl poarte, o asemenea pauză presupunea un efort prea mare.

După ce aşeză rămăşiţele pământeşti ale lui Sean McGillin în sertarul frigorific, Marvin o conduse pe Laurie către compartimentul în care se afla victima cazului următor, un bărbat pe nume David Ellroy. În momentul în care Marvin deschise sertarul, dezvăluind trupul slab şi subnutrit al unui afroamerican între două vârste, Laurie îşi aminti că era vorba despre un caz de supradoză. Ochii ei de profesionist observară îndată cicatricile, precum şi vergeturile de pe braţele şi picioarele tânărului, urmări ale numeroaselor injectări intravenoase. Deşi cazurile de moarte prin supradoză deveniseră un lucru

comun, aveau încă un impact puternic asupra ei. Nereuşind să-şi mai stăpânească firul gândurilor, mintea îi zbură în trecut, mai exact în 1975, într-o zi rece şi pătrunzătoare de octombrie, când se întorcea acasă de la Şcoala Langley de Fete, liceul pe care îl urma. Locuia cu părinţii într-un apartament mare din Park Avenue, aflat într-o clădire construită înainte de război. Era în vinerea dinaintea weekendului prelungit în care se sărbătorea Columbus Day[2]; era foarte entuziasmată, pentru că Shelly, singurul ei frate, venise acasă cu o noapte în urmă de la Yale, unde era student în primul an.

Când ieşise din lift pe coridorul de pe palierul unde avea acces doar familia ei, simţise o linişte tulburătoare. Nu se mai auzeau nici măcar zgomotele care în mod obişnuit răzbăteau prin gura de aerisire din spălătorie. Imediat ce intrase în apartament, începu să-şi aşeze cărţile teanc, pe măsuţa din hol, strigându-l pe Shelly, după care trecuse repede prin bucătărie. Când descoperise că Holly nu era de găsit, răsuflase uşurată pentru o clipă, amintindu-şi că era ziua liberă a menajerei. Îl strigase pe Shelly, aruncând o privire în micul salon de după camera de zi. Televizorul era pornit, dar fără sonor, ceea ce îi sporise starea de nelinişte. Preţ de câteva secunde, urmărise pantomima unei emisiuni-concurs, întrebându-se de ce era oprit sonorul televizorului. Continuându-şi apoi turul apartamentului, îl strigase din nou pe Shelly, convinsă fiind că cineva trebuia să fie acasă. După ce trecuse de sufragerie, iuţise pasul, cuprinsă de o stranie grabă lăuntrică.

Uşa de la camera lui Shelly era închisă. Ciocănise, dar nu răspunsese nimeni. Mai ciocănise o dată înainte de a apăsa pe clanţă. Nu era încuiată. Împinsese uşa şi dăduse cu ochii de fratele ei drag, care zăcea ghemuit pe covor, purtând doar o pereche boxeri. Observase cu groază că îi curgea din gură o spumă însângerată şi

că era palid ca porţelanul fin din bufetul de la bucătărie. Avea un garou slăbit deasupra cotului. Lângă palma sa întredeschisă se găsea o seringă. Pe birou era un pliculeţ din celofan care probabil conţinea speedball, un amestec de heroină şi cocaină cu care Shelly se lăudase sorii sale cu o seară înainte. Laurie înţelesese imediat despre ce era vorba şi căzuse în genunchi, încercând să îl ajute.

Cu greu, Laurie reuşi să se adune şi să revină în prezent. Nu voia să se gândească la încercările inutile de resuscitare a fratelui său. Încerca să îşi scoată din minte cât de reci şi de lipsite de viaţă îi erau buzele atunci când le sărutase.

— Mă poţi ajuta să-l mut pe targă? o întrebă Marvin. Nu e foarte greu.

— Sigur că da, răspunse Laurie, bucuroasă că putea fi de folos.

Puse deoparte dosarul lui David şi îi dădu o mână de ajutor. Câteva minute mai târziu, se întorceau către sala de autopsie. Odată ajunşi înăuntru, în momentul în care Marvin apropie targa mobilă de punctul de lucru, unul dintre ceilalţi tehnicieni îl ajută să aşeze cadavrul pe masă. Laurie văzu urmele uscate ale spumei cu sânge care îi cursese din gură şi imaginea aceea o transportă din nou în starea de reverie tulburătoare în care intrase mai devreme. Nu propria încercare, de altfel fără succes, de a-l resuscita pe fratele său o obseda, ci întâlnirea cu părinţii, pe care trebuise să o îndure câteva ore mai târziu.

— Ştiai că fratele tău se droghează? o întrebase tatăl ei. Roşie de mânie, faţa acestuia se găsea la numai o palmă distanţă de faţa ei. Tatăl o ţinea strâns de braţe, apăsând-o cu putere cu degetele mari. Răspunde-mi!

— Da, îngăimase Laurie printre lacrimi. Da, da!

— Şi tu te droghezi?

— Nu!

— Şi cum ai aflat că se droghează?

— Din greşeală: am găsit în trusa lui de bărbierit o seringă pe care o luase din cabinetul tău.

Pentru o secundă se făcuse linişte, iar tatăl ei mijise ochii, strângându-şi buzele într-o expresie severă.

— De ce nu ne-ai zis? gemuse el. Dacă ne-ai fi spus, ar fi fost în viaţă!

— N-am putut, suspinase Laurie printre lacrimi.

— De ce? strigase el. Spune-mi de ce!

— Pentru că… ţipase Laurie şi apoi, după un moment de şovăire, continuase: Pentru că m-a rugat să nu spun. M-a pus să-i promit. Mi-a zis că n-o să mai vorbească niciodată cu mine dacă o să vă spun.

— Ei bine, promisiunea asta a ta l-a omorât, şuierase tatăl ei printre dinţi. L-a omorât aşa cum l-a omorât nenorocitul ăla de drog!

Laurie simţi că cineva o prinde de braţ şi tresări. Se întoarse şi îl văzu pe Marvin.

— Ai vreo preferinţă în cazul ăsta? o întrebă Marvin, arătând înspre cadavrul lui David. Mie mi se pare destul de limpede.

— Nici una, spuse Laurie.

Cât timp Marvin plecă să aducă toate instrumentele necesare, Laurie trase aer în piept pentru a-şi recăpăta calmul. Intuiţia îi spunea că trebuia să îşi ţină mintea ocupată cu alte lucruri, ca să nu mai răscolească şi alte amintiri urâte. Căută în dosarul pe care îl ţinea în mână raportul de investigaţii medico-legale întocmit de Janice şi începu să îl citească. Conform celor scrise acolo, cadavrul fusese găsit într-o pubelă, împreună cu un set complet de ustensile pentru injectat în venă, de droguri, fapt ce sugera că David murise într-o casă pentru drogaţi şi fusese aruncat odată cu gunoiul. Laurie oftă. Confruntarea cu asemenea cazuri ţinea de aspectele urâte ale meseriei ei.

O oră mai târziu, Laurie urca în lift, după ce în prealabil se schimbase la vestiar în hainele de

stradă. Cazul de supradoză nu fusese deloc ieşit din comun. Nu avusese parte de surprize: David Ellroy prezentase semnele specifice morţii prin asfixiere şi un edem pulmonar acut. Singurele elemente de interes erau numeroasele leziuni mici şi discrete prezente în diverse organe, sugerând faptul că David suferise multiple infecţii de pe urma injectărilor.

În timp ce liftul cel vechi urca zgomotos la etajul patru, gândurile lui Laurie se îndreptară către Jack. Când ea terminase autopsia lui David Ellroy, Jack se apucase deja de al treilea său caz. Înainte de aceasta ieşise însă din încăpere, împingând targa mobilă alături de Vinnie. Deşi se afla la masa ei de lucru, Laurie le putea auzi veşnicele comentarii glumeţe. După cinci minute, Jack şi Vinnie se întorseseră cu cea de-a treia victimă, discutând în continuare pe acelaşi ton mucalit. Aşezaseră apoi cadavrul pe masă şi, înainte de a începe procedura, îşi aranjaseră instrumentele. În tot acest timp, Jack nu încercase nicicum să se apropie de masa ei sau să o întrebe ceva şi nici măcar nu-i aruncase vreo privire. Laurie înălţă din umeri. Indiferent dacă ea voia sau nu să recunoască, faptul că Jack o ignora devenea de domeniul evidenţei. Nu îi stătea în fire să se poarte aşa. În cei nouă ani de când îl cunoştea, nu avusese niciodată un comportament pasiv-agresiv.

Înainte de a intra în cabinetul ei, Laurie se opri la laboratorul de histologie. Pe lângă teancul de dosare, mai avea şi o pungă de hârtie maro, în care se găseau probele de ţesut şi cele toxicologice prelevate în cazul McGillin. Nu îi luă mult timp să o găsească pe Maureen O'Conner, şefa de laborator. Roşcata corpolentă, cu sâni generoşi, verifica un set de lamele la microscop. Când Laurie se apropie, femeia îşi ridică privirea. Un zâmbet atotcunoscător i se aşternu pe faţa plină de pistrui.

— Ce-avem noi aici? întrebă Maureen, cu un puternic accent irlandez. Privirea îi căzu pe punga de hârtie din mâna lui Laurie. Lasă-mă să ghicesc: probe de ţesut ale căror rezultate le vrei cu disperare în secunda asta.

— Chiar aşa de previzibilă sunt? o întrebă Laurie cu un zâmbet vinovat.

— Şi tu şi doctorul Stapleton sunteţi la fel. De câte ori veniţi aici, trebuie să primiţi rezultatele imediat. Dar nu uita, colega: pacienţii voştri au murit deja.

Maureen se amuză copios şi, odată cu ea şi alţi laboranţi care auziseră conversaţia.

Laurie se surprinse râzând la rândul ei. Maureen avea o efervescenţă molipsitoare şi constantă, în ciuda faptului că laboratorul ducea o lipsă acută de angajaţi din cauza reducerilor de buget ale Institutului de Medicină Legală. Laurie desfăcu punga, scoase probele şi le alinie pe tejgheaua din apropierea microscopului lui Maureen.

— Poate te-ar ajuta dacă ţi-aş spune de ce am nevoie de rezultatele astea cât mai repede.

— La cât avem noi de lucru aici, nişte mâini de ajutor ne-ar fi mult mai de folos decât nişte poveşti, dar dă-i drumul!

Laurie forţă nota, ştiind că rugămintea ei nu avea nici un fundament profesional. Începu prin a descrie cât de drăguţi erau doctorul McGillin şi soţia acestuia şi cum fiul lor decedat era lumina ochilor lor. Pomeni chiar şi de iminenta căsătorie a acestuia, precum şi de speranţa bătrânilor de a avea parte de nepoţi. Recunoscu apoi că, în încercarea de a le mai ostoi durerea, promisese că le va dezvălui cauza morţii chiar în dimineaţa aceea. Problema era că autopsia nu îi confirmase prezumţiile clinice. Ca urmare, avea nevoie de rezultatele de laborator, în speranţa că acestea vor fi relevante. Nu îi prezentă însă motivele personale pentru care se angajase în acea mică cruciadă prezentă.

— Ei, dar povestea asta e chiar emoţionantă, spuse Maureen cu glas domol. Trase aer adânc în piept şi adună probele de pe tejghea. Să vedem ce putem face. Îţi promit că ne vom da silinţa.

Laurie îi mulţumi şi ieşi în grabă din laborator. Se uită la ceas. Era deja trecut de ora unsprezece şi ar fi vrut să îl sune pe doctorul McGillin înainte de prânz. Coborî un etaj pe scări şi intră în laboratorul de toxicologie. Aici, atmosfera era mult diferită faţă de cea din laboratorul de histologie. În locul murmurului de voci, se auzea zgomotul continuu al aparaturii sofisticate şi, în mare parte, automate. Îi luă ceva timp să dea de cineva. Spre uşurarea ei, îl zări pe Peter Letterman, adjunctul-şef de laborator. Dacă ar fi dat peste John DeVries, şeful de laborator, ar fi şters-o de acolo. Nu se înţeleseseră de la bun început, de când Laurie îl bătuse la cap să îi dea rezultatele unor cazuri de moarte prin supradoză cât mai rapid posibil. Era o poveste veche de treisprezece ani, din vremea în care Laurie abia începuse lucrul la morgă şi de atunci John, asemenea unui câine care nu renunţă la osul lui nici mort, nu voia să pună capăt acelei stări conflictuale. Laurie renunţase de mult să mai schimbe ceva.

— Iacătă şi legistul meu preferat, spuse Peter imediat ce o zări pe Laurie.

Era un bărbat blond şi zvelt, cu trăsături androgine şi aproape lipsit de pilozitate facială. Îşi ţinea părul lung prins în coadă şi, deşi bătea spre patruzeci de ani, mai avea încă un aer adolescentin. Spre deosebire de relaţia ei cu John, Laurie se înţelegea extrem de bine cu Peter.

— Ai ceva pentru mine? o întrebă el.

— Păi, să ştii că am, răspunse Laurie.

Îi întinse punga cu probe, privind precaut în jur în căutare de semne ale prezenţei lui John.

— Fuhrerul a coborât la laboratorul general, aşa că poţi să te relaxezi.

— Azi e ziua mea norocoasă, zise Laurie.

Peter aruncă o privire în pungă, la recipientele cu probe.

— Care-i treaba? Ce-ar trebui să caut şi de ce?

Laurie îi relată o variantă mai scurtă a aceleiaşi poveşti pe care i-o spusese şi lui Maureen. La final, adăugă:

— Nu mă aştept să găseşti ceva, dar trebuie să am nişte rezultate complete, mai ales dacă analiza la microscop nu va evidenţia nimic.

— O să văd ce pot face, spuse Peter.

— Mulţumesc mult, răspunse Laurie.

După ce urcă din nou un etaj pe aceleaşi scări, Laurie o luă pe coridor, către cabinetul ei. Trecu pe lângă cabinetul lui Jack, a cărui uşă era întredeschisă, dar înăuntru nu se aflau nici Jack şi nici Chet McGovern, colegul lui. Laurie presupuse că erau încă la subsol. Imediat ce intră în cabinetul ei, dădu cu ochii de valiza pe care o adusese din apartamentul lui Jack. Chiar dacă nu uitase de discuţia în contradictoriu purtată de dimineaţă, revederea valizei i-o readuse în minte cu o claritate supărătoare. În plus, era dezamăgită că nu găsise nici un motiv al morţii la autopsia lui Sean McGillin. Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât mai puţin înţelegea ce s-ar fi putut întâmpla. De ce-ar fi murit un tânăr de douăzeci şi opt de ani, aparent sănătos şi de ce cauza decesului nu era evidentă în urma rezultatelor autopsiei şi a istoricului medical? Din anumite considerente, cazul îi zdruncina puternic încrederea în capacităţile medicinii legale.

— Ar face bine să apară ceva la analiza microscopică! se pomeni ea zicând în timp ce se aşeza la birou.

Era foarte determinată, însă nu ştia cum avea să reacţioneze în cazul în care analiza de laborator nu avea să se ridice la înălţimea aşteptărilor ei. Se întinse să aşeze dosarele cazurilor de dimineaţă peste teancul considerabil de alte cazuri neterminate. Intra în sarcina ei să pună laolaltă

rezultatele autopsiei, rapoartele poliţiei criminalistice, analizele de laborator sau din orice altă sursă de care avea nevoie pentru a descoperi cauza şi natura morţii. Semnificaţia termenului „cauză” era evidentă, însă noţiunea de „natură” se referea la posibilitatea ca moartea să fie naturală sau accidentală, caz de suicid sau de crimă, fiecare cu implicaţiile legale specifice. Uneori reuşea să pună cap la cap toate datele abia după săptămâni bune, la finalul cărora trebuia să decidă cauza şi natura morţii în lumina unei majorităţi de probe edificatoare. Mai precis, trebuia să fie sigură de rezultat în procentaj de cel puţin cincizeci şi unu la sută. Desigur, în majoritatea cazurilor, era aproape sută la sută sigură, dacă nu chiar în totalitate.

Laurie scoase din buzunar foaia pe care avea notat numărul de telefon al doctorului McGillin şi o netezi pe registrul pe care îl avea în faţă. Deşi ezita să îl sune, ştia că trebuie să îşi respecte promisiunea. Problema era că nu se pricepea să facă faţă unei astfel de discuţii. Era sigură că doctorul McGillin avea să sufere o dezamăgire şi mai mare, pentru că, cel puţin până în acel moment, ea nu descoperise nici o cauză evidentă în cazul morţii premature a fiului său.

Îşi puse coatele pe birou şi se aplecă puţin în faţă, masându-şi fruntea în vreme ce privea numărul de telefon din Westchester. Încercă să găsească apoi cele mai potrivite cuvinte, sperând să poată atenua astfel impactul veştii. Pentru o clipă îi trecu prin minte să-i roage pe cei de la Departamentul de relaţii cu publicul să îl contacteze, dar scoase imediat din calcul acea ipoteză, întrucât se oferise să îl sune personal. Pe măsură ce se chinuia să construiască o formulare cât mai potrivită, se pomeni gândindu-se la numele mic al victimei, Sean, care îi aminti de un fost iubit din facultate.

Sean Mackenzie era un tip flamboaiant, student la Wesleyan University, care trezise la viaţă latura

rebelă a lui Laurie. Nefiind tocmai un huligan, Sean se dovedise totuşi cel puţin teribilist prin comportamentul său de artist, motociclist şi răufăcător, care pe deasupra apela la droguri uşoare. La vremea respectivă, această combinaţie o încântase în mod deosebit, iar pe părinţii ei îi scosese din minţi, fapt pentru care îl plăcuse şi mai mult. Dar relaţia lor presărată cu numeroase despărţiri şi împăcări se dovedise nesănătos de aprinsă încă de la bun început, aşa că Laurie se hotărâse să îi pună capăt chiar înainte de a se angaja la Institutul de Medicină Legală. Acum că relaţia ei cu Jack era sub semnul întrebării, îi trecu prin gând să îl sune pe Sean, mai ales întrucât ştia că acesta locuia în oraş şi că devenise un artist de succes. Renunţă însă rapid la idee. Nu voia în nici un caz să redeschidă cutia Pandorei.

— Dau un bănuţ pentru gândurile tale, se auzi o voce.

Laurie îşi ridică privirea. În pragul uşii se profila silueta unui bărbat cu alură atletică, la un metru optzeci înălţime. Îmbrăcat lejer cu o cămaşă din şifon, o cravată tricotată şi o pereche de blugi tociţi, Jack era întruchiparea unui stil informai şi relaxat.

— Bine, dau doi bănuţi pentru gândurile tale, adăugă Jack. De când am învăţat eu expresia asta, a mai crescut inflaţia şi, în plus, ştiu cât de preţioase sunt gândurile tale.

Un zâmbet răutăcios lăsă să i se vadă gropiţele din obraji. Îşi ţinea buzele strânse.

Laurie îl privi pe bărbatul care-i era prieten de cel puţin zece ani şi iubit de aproape nouă. În unele momente, veselia şi sarcasmul lui o oboseau; iar acesta era imul dintre acele moment.

— Catadicseşti să vorbeşti cu mine? îl întrebă pe un ton la fel de afectat.

Lui îi cam pieri zâmbetul de pe buze.

— Normal că vorbesc cu tine! Ce întrebare mai e şi asta?

— Cu excepţia acelui scurt joc profesional pe care l-ai lansat când am intrat prima oară în sala de autopsie, m-ai ignorat toată dimineaţa.

— Te-am ignorat? întrebă Jack, încruntând din sprâncene. Cred că ar trebui să-ţi aduc aminte că am venit la muncă separat, asta fiind mai mult hotărârea ta, decât a mea şi de-atunci fiecare a lucrat la cazurile lui.

— În majoritatea zilelor lucrăm, dar şi comunicăm, aproape fără întrerupere, mai ales dacă ne aflăm în aceeaşi încăpere. Când lucrai la cel de-al doilea caz, am venit chiar până la masa ta şi ţi-am pus o întrebare directă.

— Nici nu te-am văzut, nici nu te-am auzit. Jur pe roşu! spuse Jack ducând mâna la piept.

Zâmbetul îi reveni pe buze.

Laurie îşi arcui sprâncenele ironic şi ridică din umeri. Se gândi să prelungească astfel tensiunea, sugerând că nu credea o iotă din ce spunea el şi nici nu îi păsa.

— Toate bune şi frumoase, numai că acum eu am ceva mai multă treabă.

Îşi îndreptă atenţia din nou spre numărul de telefon din Westchester.

— Sunt convins, spuse Jack, refuzând să cadă în plasă şi să fie poftit afară. Cum au fost cazurile din dimineaţa asta?

Laurie ridică privirea, dar nu în direcţia lui Jack.

— Unul a fost de rutină şi mai degrabă neinteresant. Celălalt a fost dezamăgitor.

— În ce sens?

— Promisesem unui cuplu, al cărui fiu a murit la spitalul Manhattan General, că voi afla ce anume l-a ucis şi că-i voi anunţa imediat ce voi afla, numai că la autopsie n-am descoperit nimic. Nu am găsit nici o probă patologică relevantă. Acum sunt nevoită să-i sun şi să le spun că trebuie să aşteptăm să ne parvină rezultatele analizelor de laborator. Ştiu că o să fie dezamăgiţi; şi eu sunt la fel.

— Janice mi-a spus câte ceva despre cazul ăsta, zise Jack. N-ai găsit nici un embolus?

— Nimic.

— Şi cordul?

Laurie îl privi din nou.

— Cordul, plămânii şi vasele mari de sânge erau toate în stare bună.

— Sunt în stare să pariez că vei găsi o problemă la sistemul circulator al inimii sau poate o micro-embolie la nivelul trunchiului cerebral. Ai luat probe pentru analize toxicologice? După mine, asta ar fi a doua pistă.

— Da, am luat, spuse Laurie. Am ţinut cont şi de faptul că a suferit o anestezie cu mai puţin de douăzeci şi patru de ore în urmă.

— Îmi pare rău că te-au dezamăgit cele două cazuri. Eu am fost la polul opus. De fapt, au fost chiar amuzante.

— Amuzante?

— Serios! Ambele cazuri s-au dovedit a fi exact la antipodul presupunerilor noastre.

— Cum aşa?

— Primul caz a fost al unei psihologe cunoscute.

— Sara Cromwell.

— S-a presupus că a fost vorba de o crimă petrecută în timpul unui viol.

— Am văzut cuţitul, nu-ţi aminteşti?

— Asta i-a făcut pe toţi să meargă pe varianta crimei. Dar, vezi tu, nu avea nici o altă rană şi nici nu fusese violată.

— Dar cum e posibil ca o simplă plagă prin înjunghiere, nicidecum fatală, să provoace o hemoragie atât de mare?

— Păi, nu plaga a provocat-o.

Jack o privea fix, zâmbind uşor, în aşteptarea unei interpretări din partea ei. Laurie îl privi la rândul ei la fel de insistent. Nu avea chef de joacă.

— Aşadar, de unde atâta sânge?

— N-ai nici o idee?

— De ce nu-mi spui tu de-a dreptul?
— Cred că ai putea să-ţi dai singură seama, dacă te-ai gândi puţin. De exemplu, ai observat cât de slabă era, nu?
— Jack, dacă ai chef să-mi spui, bine. Dacă nu, eu trebuie să dau un telefon.
— Hemoragia provenea din stomac. Se pare că, după ingerarea unei cantităţi exagerate de alimente, s-a produs o ruptură de stomac şi de esofag, în partea inferioară. Evident, femeia suferea de bulimie şi ajunsese într-o fază extremă. Îţi vine să crezi aşa ceva? Toţi erau convinşi că fusese omorâtă şi, până la urmă, a fost pur şi simplu o moarte accidentală.
— Dar ce căuta cuţitul înfipt în coapsa ei?
— Cuţitul a complicat lucrurile cu adevărat. Se înjunghiase singură, dar nu intenţionat. În ultimele ei clipe, când vomita deja sânge, încercând să pună brânza înapoi în frigider, a alunecat din pricina sângelui şi a căzut pe cuţitul pe care-l ţinea în mână. Nu ţi se pare incredibil? Să vezi ce interesant o să fie la conferinţa noastră de presă de joi.
Laurie privi preţ de o secundă chipul lui Jack pe care se citea satisfacţia. Descrierea lui atinsese o coardă sensibilă în sufletul ei. Într-o vreme, pe fondul lipsei de încredere în sine, ca urmare a morţii fratelui ei şi ea se luptase cu bulimia şi cu anorexia. Era un secret pe care nu îl împărtăşise cu nimeni.
— Şi următoarele două cazuri au fost la fel de ciudate. Au fost două sinucideri. Ai auzit de ele?
— Vag, răspunse Laurie.
Încă se mai gândea la cazul de bulimie.
— Trebuie să îl laud pe bătrânul Fontworth, spuse Jack. Nu l-am considerat niciodată un tip meticulos, dar noaptea trecută a făcut o treabă de primă clasă. În cazul de dublu suicid, a găsit o lanternă Mag-Lite mare pe scaunul din faţă al maşinii de teren în care se aflau victimele şi a fost

suficient de isteţ încât să o aducă cu tot cu cadavrele. A mai observat şi faptul că uşa dinspre scaunul şoferului era întredeschisă.

— Şi ce legătură are lanterna? întrebă Laurie.

— Păi, a fost foarte importantă, răspunse Jack. Mai întâi, trebuie să-ţi spun că am devenit suspicios atunci când am aflat că nu s-a găsit decât un singur bilet de adio. În cazurile de dublu suicid, de obicei există fie două bilete separate, fie unul singur pe care îl semnează ambii sinucigaşi. Adică, are sens dacă tot se sinucid împreună, nu? În orice caz, biletul mi-a atras atenţia. De vreme ce – s-a presupus că biletul ar fi aparţinut femeii, am început cu autopsierea ei. Eu mă aşteptam să găsesc o patologie toxicologică, cum ar fi un medicament sau un somnifer foarte puternic sau ceva de genul ăsta. Nu mă aşteptam să dau peste o natură violentă, dar aşa s-a întâmplat. Pe frunte, chiar deasupra liniei de inserţie a părului, de altfel neobişnuit de curbată, se observa amprenta unor litere.

Jack tăcu. Zâmbetul îi reveni pe buze.

— Nu-mi spune că literele era cele de pe lanternă!

— Întocmai! Se potriveau perfect. Se pare că planul minuţios fusese pus la punct de soţ, care pregătise scena şi probabil scrisese şi biletul. După ce şi-a lovit soţia, lăsând-o inconştientă, a aşezat-o pe scaunul din dreapta al maşinii şi a pornit motorul, iar apoi probabil că s-a întors în casă şi a aşteptat. Când a considerat că a trecut suficient timp, s-a întors să se asigure că soţia murise, dar nu şi-a dat seama cât de repede poţi sucomba din cauza intoxicării cu monoxid de carbon, dacă nivelul este foarte ridicat. S-a urcat la volan, dar a leşinat imediat şi a sfârşit prin a-şi urma soţia pe lumea cealaltă.

— Ce mai poveste! comentă Laurie.

— Nu-i ironic? Adică, părea un dublu suicid, dar până la urmă natura morţii în cazul soţiei a fost

criminală, iar în cazul soţului, accidentală. Medicina legală poate fi într-adevăr plină de surprize.

Laurie încuviinţă. Îşi aminti că şi ea se gândea la acelaşi lucru, înainte de a începe examinarea cazului de supradoză.

— Până şi cazul poliţiei s-a transformat în cu totul altceva decât se credea iniţial.

— Adică? întrebă Laurie.

— Toţi am crezut că era vorba despre ucidere din culpă, comisă de poliţişti, cu atât mai mult cu cât chiar ei au declarat că l-au împuşcat de câteva ori. Calvin însă mi-a spus că din punctul lor de vedere a fost o sinucidere. Şi-a dat seama că victima se împuşcase în inimă înainte ca rafalele poliţiştilor să-l atingă.

— Poate aşa se mai face linişte în cartier.

— Să sperăm, spuse Jack. În orice caz, a fost o dimineaţă cel puţin interesantă şi mă gândeam că ai vrea să ştii că am avut o serie de cazuri în care natura morţii a fost cu totul alta decât cea presupusă. Acum că ţi-am povestit tot, ai de gând să cobori la masă cu minte?

— Nu ştiu. Nu mi-e prea foame şi am multe de făcut.

— Bine, poate ne vedem pe-acolo. Dacă nu, ne întâlnim mai târziu.

Laurie îi făcu semn de la revedere atunci când Jack se îndepărtă pe coridor. Îşi îndreptă apoi atenţia spre numărul de telefon al lui Sean McGillin Sr. Se gândi la ce spusese Jack despre surprizele medicinii legale şi încercă să găsească un răspuns în cazul lui Sean McGillin Jr. Se aşteptase să descopere o cauză naturală a morţii lui, un cheag de sânge fatal, un embolus de grăsime sau chiar o anomalie congenitală. Pentru că nu găsise nimic din toate acestea, începuse să îmbrăţişeze ipoteza unei morţi accidentale, provocate de o complicaţie neaşteptată, cu reacţie întârziată, ca urmare a anesteziei. Dar dacă

moartea lui Sean ar fi avut o cauză absolut contradictorie, precum în situaţiile descrise de Jack, însemna că la mijloc fusese o mână criminală.

Laurie cântări în minte această nouă prezumţie.

Se păru exagerată, dar după aceea îşi aminti de Sara Cromwell şi de faptul că, doar cu câteva minute în urmă, în cazul ei, ipoteza unei morţi accidentale i s-ar fi părut la fel de exagerată. Autopsia lui Sean McGillin o surprinsese deja prin lipsa probelor. Cu ce-ar mai fi putut să o surprindă? Probabil cu nimic; şi totuşi, nu putea exclude complet o situaţie neaşteptată.

4

În ciuda temerilor sale, Laurie avusese o discuţie surprinzător de civilizată cu doctorul McGillin. Acesta din urmă acceptase cu un calm neaşteptat faptul că, în urma autopsiei, cauza morţii fiului său rămăsese necunoscută. Reacţionase de parcă ar fi primit un compliment la adresa fiului iubit, confirmându-i părerea că acesta fusese perfect din toate punctele de vedere.

Se aşteptase să fie admonestată cu asprime pentru faptul că nu reuşise să îşi respecte promisiunea sau, cel puţin, crezuse că va trebui să facă faţa unei dezamăgiri pasiv-agresive. Laurie se simţea cu atât mai îndatorată cu cât doctorul McGillin reuşise să-şi ţină cumpătul. Mai mult decât atât, domnul McGillin îi mulţumise în numele fiului său pentru eforturile depuse şi pentru timpul petrecut de Laurie alături de ei, într-un moment atât de dureros. Dacă până atunci era dispusă să încalce puţin regulile pentru a-i putea explica doctorului cauza morţii fiului său, din acel moment devenise ferm hotărâtă să afle adevărul şi să i-l spună.

După ce închise telefonul, Laurie rămase pe gânduri, fixând cu privirea un panou de perete plin cu bilete, cărţi de vizită şi notiţe. Încercă să găsească o cale care să grăbească puţin procesul, dar nu prea mai depindea de ea.

Trebuia să-i aştepte pe Maureen şi pe Peter, sperând că aceştia vor răspunde rugăminţilor ei.

Timpul trecu pe nesimţite. Riva intră în cabinet, o salută, trânti nişte dosare pe birou şi se aşeză pe scaun. Laurie îi răspunse mecanic la salut – nici măcar nu întoarse capul. În acel moment gândurile ei se îndreptau din nou spre Jack, la jovialitatea enervantă pe care o afişase cu nepăsare şi la felul în care reacţia lui reflecta relaţia lor. Deşi lui

Laurie nu-i plăcea deloc să admită asta, era din ce în ce mai evident că plecarea ei îl făcea mai fericit.

În mod bizar, în timp ce se gândea la Jack, îşi aduse aminte de cazul lui Sean Jr. Şi de comentariul pe care Jack îl făcuse spunând că medicina legală uneori poate elucida cauze şi naturi care răstoarnă complet ipotezele iniţiale. Laurie analiză din nou posibilitatea ca Sean să fi fost omorât. Îi tot veneau în minte câteva episoade scandaloase în care crime în serie avuseseră loc chiar în spitale; nu cu multă vreme în urmă se descoperise un asemenea caz care rămăsese o necunoscută foarte mult timp. Trebuia să ia în calcul şi o astfel de ipoteză, deşi ştia că toţi pacienţii omorâţi în spitale fuseseră bolnavi cronici, în vârstă şi că motivul din spatele acelor crime, deşi maladiv, nu era greu de ghicit. Nici măcar una dintre acele victime nu fusese un individ viguros şi sănătos, de douăzeci şi opt de ani, având practic toată viaţa înainte.

Laurie avea certitudinea că ipoteza crimei era neplauzibilă şi nu voia să îşi facă prea multe griji din pricina asta, mai ales că analizele toxicologice pe care le făcea Peter urmau să detecteze orice indiciu de supradoză de insulină sau de digoxin, sau orice alt medicament fatal, asemănător celor descoperite în crimele anterioare din spitale. Până la urmă, acesta era şi rolul examenului toxicologic. În opinia ei, moartea lui Sean Jr. Nu putea fi decât naturală sau, cel mult, accidentală. Şi totuşi, ce era de făcut dacă cele două seturi de analize, cele microscopice şi cele toxicologice, nu descopereau nimic în neregulă? O astfel de temere era justificată, având în vedere faptul că, în urma autopsiei, în mod surprinzător, nu descoperise nimic. Nu mai întâlnise niciodată, în toată experienţa ei, un caz asemănător, în care un bărbat de douăzeci şi opt de ani, decedat, să nu aibă nici măcar o afecţiune, chiar dacă nu aceasta îi fusese fatală.

Trebuia însă să fie pregătită şi pentru o astfel de situaţie, drept pentru care avea nevoie de cât mai multe informaţii. Deşi, în mod normal, se cuvenea să aştepte rezultatul analizelor de laborator, se hotărî să acţioneze anticipat, pentru a economisi timp. Aşa că puse mâna pe telefon şi sună la cabinetul anchetatorilor legişti. Bart Arnold răspunse foarte prompt.

— Am avut un caz cu numele Sean McGillin în dimineaţa asta, spuse Laurie. Era un pacient de la Manhattan General. Aş vrea şi eu o copie a dosarului său medical.

— Da, cunosc cazul. Nu v-am dat toate datele necesare?

— Raportul de investigaţie medico-legală e bun. Dar, sinceră să fiu, sunt într-o mare dilemă. Rezultatul autopsiei este negativ şi sunt puţin cam îngrijorată. Plus că sunt şi contracronometru.

— Bine, mă ocup imediat de treaba asta.

Laurie puse receptorul în furcă în timp ce îşi scormonea creierii în speranţa găsirii unei idei folositoare în caz că rezultatele pe care le aştepta aveau să fie negative.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Riva, care se tot foia în scaun după ce fusese martoră la discuţia telefonică cu Bart. Ştiind cât eşti de obosită, m-am gândit să-ţi dau nişte cazuri foarte clare. Îmi pare rău!

Laurie o asigură că nu avea de ce să îşi ceară scuze, recunoscând că îşi făcea griji inutil, probabil pentru a scăpa de gândurile obsesive la viaţa ei personală.

— Vrei să vorbim?

— Despre viaţa mea personală?

— Da, despre Jack şi despre ce s-a întâmplat în dimineaţa asta.

— Nu, nu ţin neapărat, răspunse Laurie. Flutură din mână de parcă ar fi alungat o muscă imaginară. Nu prea a mai rămas nimic de spus, având în vedere că am despicat firul în patru până ni s-a

acrit. Adevărul e că nu vreau să mă împotmolesc într-o relaţie care nu-i nici laie, nici bălaie şi-n care mă complac de vreo câţiva ani buni. Vreau o familie. E foarte simplu. Ce mă scoate din pepeni e faptul că Jack se poartă ca un nemernic al naibii de vesel.

— Am băgat de seamă, fu de acord Riva. Dar cred că se preface.

— Cine poate şti? zise Laurie. Apoi izbucni în râs. Sunt de toată jena! Hai mai bine să-ţi povestesc despre cazul McGillin.

Laurie îi prezentă rapid situaţia, inclusiv detaliile despre discuţiile pe care le avusese cu părinţii celui decedat şi, ulterior, cu Jack.

— Nu se poate să fi fost omorât! exclamă Riva.

— Ştiu, răspunse Laurie. Ce mă supără acum este faptul că nu pot să-mi ţin promisiunea faţă de părinţii lui. Eram aşa de sigură că le pot spune azi de ce a murit Sean şi acum stau cu mâinile în sân şi îi aştept pe Maureen şi pe Peter. Starea asta de incertitudine mă înnebuneşte!

— Dacă te ajută cu ceva, părerea mea este că Jack a avut dreptate când ţi-a spus că examenul microscopic o să scoată adevărul la lumină. Cred că o să găseşti cauza morţii undeva la nivelul inimii, mai ales că în familie există antecedente de lactat-dehidrogenază ridicată şi de boli cardiace.

Laurie era pe cale să se arate de acord cu acea ipoteză, când, deodată, sună telefonul. Se răsuci cu scaunul şi ridică receptorul, aşteptându-se să i se furnizeze informaţii legate de cele două cazuri ale sale din acea dimineaţă. Majoritatea telefoanelor pe care le primea îi aduceau de regulă asemenea noutăţi. Dar, după ce răspunse, îşi arcui sprâncenele a surprindere. Acoperi receptorul şi îşi întoarse privirea spre Riva, şoptind:

— N-o să-ţi vină să crezi! E tata!

După expresia feţei, nici Rivei nu îi venea să creadă. Cu gesturi repezite, îi făcu semn să-l întrebe cu ce ocazie o suna. De obicei, Laurie nu

vorbea la telefon decât cu mama ei, iar asta se întâmpla de foarte puţine ori atunci când era la serviciu.

— Îmi cer scuze că te deranjez, spuse doctorul Sheldon Montgomery.

Avea o voce puternică şi o urmă de accent britanic, deşi nu locuise niciodată în Marea Britanie.

— Nu mă deranjezi, răspunse Laurie. Sunt la cabinet.

Era extrem de curioasă să afle de ce o sunase tatăl său, însă rezistă tentaţiei de a-l întreba direct de teamă că o asemenea întrebare ar părea mult prea neprietenoasă. Nu avuseseră niciodată o relaţie extraordinară, în calitate de chirurg cardiolog, egocentric şi extrem de absorbit de munca sa, tatăl ei avea pretenţia ca toţi cei din jur, inclusiv el, să fie perfecţi şi întotdeauna afişa un aer foarte rece şi lipsit de disponibilitate. Laurie se străduise fără succes în trecut să spargă acel zid şi să îl impresioneze, încercând din răsputeri să exceleze la şcoală sau în orice alte activităţi, imaginându-şi că aşa îi va atinge aşteptările. Din nefericire, nu îl impresionase cu nimic. Apoi survenise moartea timpurie a fratelui ei, pentru care Sheldon o găsea vinovată. De fapt, din acel moment, relaţia lor şi aşa foarte fragilă, se deteriorase.

— Sunt la spital, spuse el. Avea un ton neutru, de parcă i-ar fi vorbit despre vreme. Sunt cu mama ta.

— Ce caută *mama* la spital? îl întrebă Laurie.

Nu era ceva ieşit din comun ca tatăl ei să fie la spital. Deşi se pensionase, acum că avea în jur de optzeci de ani, mai trecea din când în când pe la spital. Laurie nu putea să îşi imagineze ce căuta acolo. Dorothy, mama ei, nu se ducea niciodată la spital, deşi era implicată în tot felul de acţiuni caritabile prin care strângea fonduri pentru instituţiile medicale. Din câte îşi amintea, mama ei

fusese ultima oară în spital cu vreo cincisprezece ani în urmă, când îşi făcuse cel de-al doilea lifting facial şi, chiar şi atunci, Laurie aflase despre asta abia ulterior.

— A suferit o operaţie de dimineaţă, zise Sheldon. Se simte bine, e chiar binedispusă.

Laurie se îndreptă de spate.

— Operaţie? Dar ce s-a întâmplat? A fost o urgenţă?

— Nu, a fost programată. Din nefericire, mama ta a suferit o mastectomie pentru cancer la sân.

— Dumnezeule, reuşi să îngaime Laurie. Habar n-am avut. Am vorbit cu ea chiar sâmbătă. N-a pomenit nimic, nici despre cancer, nici despre operaţie.

— Doar o ştii pe mama ta, ştii că preferă să evite discuţiile despre situaţii neplăcute. Chiar a insistat să te scutim de orice griji inutile până ce va fi depăşit momentul.

Laurie îi aruncă Rivei o privire consternată. Pentru că în cabinetul foarte strâmt birourile erau foarte aproape unul de celălalt, colega ei auzea toată conversaţia. Riva îşi dădu ochii peste cap şi făcu un gest de dezaprobare.

— În ce stadiu era cancerul? întrebă Laurie cu solicitudine.

— Într-un stadiu foarte incipient, aparent fără urme de noduli, spuse Sheldon. O să fie bine. Pronosticurile sunt excelente, deşi va trebui să urmeze un tratament.

— Şi zici că e bine?

— Da, foarte bine. Deja a putut mânca şi şi-a revenit la felul ei solicitant de-a fi.

— Pot să vorbesc cu ea?

— Din păcate, e mai dificil să vorbeşti cu ea acum. Nu sunt în rezerva ei. Sunt în cabinetul asistentelor. Mă gândeam că poate vii s-o vezi după-amiază. Ar mai fi o problemă legată de boala ei, pe care aş vrea să o discut cu tine.

— Vin imediat, spuse Laurie, închizând telefonul. Se întoarse apoi către Riva.

— Chiar n-ai ştiut nimic despre asta? o întrebă Riva.

— Nici de departe. N-am avut nici măcar o bănuială. Nu ştiu dacă ar trebui să fiu furioasă, rănită sau tristă. De fapt, e chiar patetic. Ce familie disfuncţională! Nu-mi vine să cred! Am aproape patruzeci şi trei de ani, simt medic, iar mama mea încă se poartă de parcă aş fi un copil atunci când vine vorba de sănătatea ei. Auzi, nu a vrut să-mi fac griji inutile…

— Ai mei sunt exact pe dos. La noi, fiecare ştie absolut totul despre ceilalţi. Este extrema cealaltă şi nici cu genul alor mei nu sunt de acord. Cred că cel mai bine ar fi undeva la mijloc.

Laurie se ridică şi îşi dezmorţi oasele. Aşteptă o clipă, să îi treacă ameţeala. Cât timp stătuse la birou, o ajunsese oboseala. Îşi luă haina din spatele uşii. Analizând diferenţele dintre familia ei şi familia Rivei, se gândi că, dacă ar fi să aleagă, ar alege familia colegei sale, deşi, cu siguranţă, nu ar fi fost de acord să stea cu părinţii, cum se-ntâmpla în cazul Rivei. Amândouă erau de-o seamă.

— Vrei să-ţi preiau eu mesajele? o întrebă Riva.

— Da, dacă nu te deranjează. Mai ales dacă mă caută Maureen sau Peter. Lasă-mi orice mesaj pe avizier. Laurie scoase un pachet de bileţele autoadezive şi îl trânti pe biroul său. O să trebuiască să mă întorc pe-aici. Nu mai iau valiza cu mine.

Ieşi pe hol şi intenţionă pentru o clipă să treacă pe la Jack pentru a-i povesti ce se întâmplase cu mama ei, dar se răzgândi. Deşi era sigură că până la urmă Jack se va arăta plin de compasiune, Laurie se cam săturase de frivolitatea lui şi chiar nu voia să mai aibă parte din nou de aşa ceva.

Când ajunse la parter se opri puţin la biroul administrativ. Uşa lui Calvin era întredeschisă. Ignorată cu desăvârşire de cele două secretare

foarte ocupate, Laurie aruncă o privire în birou şi îl văzu pe directorul adjunct aplecat deasupra mesei de lucru. Scria ceva cu un pix de dimensiuni normale, dar care în mâna lui uriaşă părea minuscul. Ciocăni la uşa deschisă, iar Calvin îşi ridică figura uşor înspăimântătoare şi o străfulgeră cu ochii lui negri, de culoarea cărbunelui. Laurie avusese câteva conflicte cu directorul adjunct atunci când acesta, deşi ţinea ca regulile şi politicile instituţiei să fie respectate, nu se sfiise să le încalce cu diferite ocazii. Din punctul ei de vedere, era o combinaţie de neacceptat. Cerinţele politice ocazionale, aferente meseriei de medic legist, reprezentau singurul aspect neplăcut al carierei ei.

Laurie îi preciză că pleca mai devreme ca să îşi viziteze mama în spital. Calvin îi făcu semn cu mâna că nu era nici o problemă, fără a-i cere lămuriri. Nu era nevoie să îl ţină la curent, însă în ultima vreme Laurie încercase să respecte pe cât posibil politica instituţiei, cel puţin în chestiunile personale.

Afară ploaia se oprise într-un final şi reuşi să găsească mai uşor un taxi. Străbătu oraşul rapid şi, în mai puţin de jumătate de oră, maşina o lăsă în faţa scărilor Spitalului Universitar. Pe drum, încercase să îşi dea seama la ce se referise tatăl său atunci când îi spusese că vrea să discute despre „un aspect legat de boala mamei sale". Chiar că nu avea nici cea mai vagă idee. Tatăl ei făcuse o afirmaţie destul de evazivă, dar îşi închipui că se referise probabil la restricţii impuse de boală pe care mama sa era nevoită să le suporte.

Holul spitalului era cuprins de tumultul specific după-amiezilor cu program de vizitare. Fu nevoită să aştepte la o coadă în faţa biroului de informaţii ca să afle numărul rezervei în care se afla mama sa, admonestându-se în sinea ei că nu reuşise să îl obţină mai devreme. Imediat ce află toate datele, luă liftul, urcă până la etajul corespunzător şi trecu

pe lângă cabinetul asistentelor, unde toată lumea părea foarte ocupată. Nimeni nu ridicase privirea. Se găsea în aripa VIP a spitalului, ceea ce însemna că holurile erau acoperite cu covoare şi pereţii, decoraţi cu picturi originale în ulei. Laurie se pomeni trăgând cu ochiul prin rezerve în timp ce trecea prin dreptul lor, asemenea unui voyeur, amintindu-şi astfel de primul ei an de rezidenţiat.

Rezerva în care se afla mama sa avea uşa întredeschisă, ca mai toate celelalte. Laurie intră şi o găsi stând într-un pat normal de spital, cu grilajele de protecţie ridicate, având o perfuzie în braţul stâng. În locul ţinutei obişnuite de spital, mama sa purta un halat din mătase roz. Stătea în capul oaselor, sprijinită de câteva perne. Părul ei de lungime medie, grizonant spre argintiu, de obicei ondulat şi ridicat în vârful capului, era acum prins strâns la spate şi aducea cu o cască de înot de modă veche. Fără machiaj, tenul ei avea o tentă cenuşie, iar pielea părea foarte întinsă pe oasele feţei. Ochii i se retrăseseră în orbite de parcă ar fi fost puţin deshidratată.

În patul acela imens, îi păru fragilă şi vulnerabilă, ba chiar minusculă, cu toate că Laurie ştia că mama ei era mignonă. Arăta mai îmbătrânită decât o văzuse în urmă cu o săptămână, atunci când luaseră prânzul împreună. Atunci nu discutaseră nimic nici despre cancer, nici despre vreo spitalizare iminentă.

— Intră, draga mea, spuse Dorothy, făcându-i semn cu mâna în care nu avea perfuzie. Trage-ţi un scaun aproape. Sheldon mi-a zis că a fost nevoit să te sune. Eu n-aveam de gând să te deranjez până când nu mă externam. Oricum e o prostie. Chiar nu merită să te superi din cauza mea.

Laurie se uită în direcţia tatălui ei, care stătea într-un fotoliu lângă fereastră şi citea *The Wall Street Journal.* Sheldon ridică privirea, îi făcu un semn discret de salut cu mâna şi zâmbi uşor forţat, după care îşi reluă lectura ziarului.

Apropiindu-se de pat, Laurie luă mâna dreaptă a mamei între palmele sale şi o strânse uşor. Avea oasele fragile şi pielea rece.

— Cum te simţi, mamă?

— Chiar bine. Dă-mi un pupic şi stai jos.

Laurie îşi atinse uşor obrazul de cel al mamei, apoi îşi trase un scaun la marginea patului. Pentru că patul era înălţat, se văzu nevoită să ridice privirea…

— Îmi pare aşa rău că trebuie să treci prin aşa ceva.

— Nu-i nimic. Doar ce-a trecut doctorul în vizită şi mi-a zis că totul e în regulă. Nu acelaşi lucru îl pot spune despre felul în care arată părul tău.

Laurie trebui să îşi reprime un zâmbet. Strategia mamei sale era evidentă. Ori de câte ori dorea să evite să vorbească despre viaţa ei, trecea la ofensivă. Cu ambele mâini Laurie îşi înlătură de pe faţă părul castaniu-deschis. Acesta îi ajungea până la umeri şi, deşi de obicei îl purta strâns cu o clamă sau în coadă, acum şi-l lăsase liber ca să îl poată pieptăna după tura de dimineaţă în „echipamentul de astronaut" şi uitase să şi-l prindă la loc. Din nefericire, încă din adolescenţă, părul reprezentase ţinta preferată a mamei sale.

După discuţia legată de coafura ei şi o scurtă pauză în care Laurie încercă să o întrebe câte ceva despre operaţie, Dorothy găsi o nouă strategie pentru a deturna discuţia, spunând că ţinuta ei era mult prea feminină pentru lucrul la morgă. Laurie se abţinu cu greu să răspundă acestei noi critici. Ea chiar făcea eforturi să fie şic. Stilul ei în materie de haine făcea parte din identitatea ei şi nu îşi considera ţinutele nepotrivite cu locul de muncă. Laurie ştia însă că reacţia mamei sale se baza şi pe antipatia pe care aceasta o avea faţă de cariera pe care şi-o alesese. Chiar dacă ulterior părinţii ei acceptaseră această opţiune şi ajunseseră să recunoască – deşi cu reticenţă – meritele medicinii

legale, înainte ca Laurie să înceapă să profeseze, când aceasta îi anunţase că se hotărâse să devină medic legist, fuseseră dezamăgiţi. La un moment dat, Dorothy chiar îi mărturisise lui Laurie că nu ştia ce să le spună prietenilor atunci când aceştia o întrebau ce fel de medic era fiica ei.

— Şi ce mai face Jack? întrebă Dorothy.

— E bine, spuse Laurie sec, nedorind să deschidă un subiect atât de neplăcut.

Dorothy continuă însă să îi înşire o serie de evenimente sociale la care ea spera ca Laurie să participe împreună Jack.

Laurie o ascultă fără să îi dea prea multă atenţie, timp în care îl urmări cu privirea pe tatăl ei, care tocmai terminase de citit *The Wall Street Journal.* Avea în faţă un teanc imens de ziare şi reviste. Se ridică în picioare şi îşi dezmorţi oasele. Deşi trecuse de optzeci de ani, la un metru optzeci înălţime, cu alura căutată a unui aristocrat, era încă un bărbat impunător. Părul lui argintiu era foarte îngrijit. Ca de obicei, avea o tunsoare conservatoare şi purta un costum în carouri, ca de scoţian, cu o cravată asortată şi buzunar lateral. Se apropie de pat, pe partea opusă lui Laurie şi aşteptă ca Dorothy să facă o pauză în conversaţie.

— Laurie, te deranjează dacă te rog să ieşim puţin pe hol?

— Deloc, spuse Laurie. Se ridică şi strânse mâna mamei sale prin grilajul lateral de protecţie. Mă întorc imediat, adăugă ea.

— Să nu cumva să o îngrijorezi din cauza mea, îşi dojeni Dorothy soţul.

Sheldon nu răspunse, ci se mulţumi să facă semn cu mâna spre uşă.

Pe hol, Laurie se feri din calea unui angajat, care împingea o targă mobilă pe care se afla o pacientă ieşită din sala de operaţie. Tatăl ei o ajunse din urmă. Pentru că era cu aproape treizeci de centimetri mai înalt, Laurie trebui să ridice privirea ca să îl poată privi în faţă. Avea tenul

bronzat în urma unei excursii recente pe care o făcuse în Caraibi şi, în mod surprinzător, în ciuda vârstei înaintate, nu prea avea riduri. Laurie nu avea nici un resentiment faţă de el, pentru că depăşise de multă vreme frustrarea şi furia pe care atitudinea lui distantă le stârnise în sufletul ei. În cele din urmă, se maturizase şi reuşise să înţeleagă că nu ea avea o problemă, ci el. Pe de altă parte, nici nu putea afirma că îl iubeşte. Se raporta la el de parcă ar fi fost tatăl altcuiva.

— Mulţumesc că ai venit aşa de repede, spuse Sheldon.

— Nu-i nevoie să-mi mulţumeşti. Era normal să vin repede.

— Mi-era teamă că te vei supăra pentru că te-am luat pe nepregătite. Ţin să te asigur că mama ta a insistat să nu-ţi spun despre starea ei de sănătate.

— Mi-am dat seama de asta de la telefon, zise Laurie.

Era tentată să îi spună cât de ridicol i se părea să ascunzi asemenea lucruri, dar se abţinu. Nu avea nici un rost. Astfel de vorbe nu i-ar fi schimbat nici pe unul, nici pe celălalt.

— Nici în după-amiaza asta n-a vrut să mă lase să te sun, pentru că voia să ajungă mai întâi acasă şi abia apoi să te anunţ, adică mâine sau poimâine, însă a trebuit să insist. Până astăzi, i-am respectat toate dorinţele, dar nu-mi pot permite să mai amân.

— Ce să amâni? Despre ce vorbeşti? întrebă Laurie, observând că tatăl ei se tot uita în stânga şi în dreapta de parcă îi era teamă să nu îi audă cineva.

— Îmi pare rău că trebuie să-ţi spun asta, dar mama are un marker de genă BRCA1 mutantă.

Laurie simţi că îi ia foc faţa. Deşi ştia că oamenii în general se albesc la faţă atunci când primesc o veste proastă, în cazul ei se întâmpla întotdeauna invers. Ca medic, avea cunoştinţe despre gena BRCA1, care în cazul unei anumite mutaţii era asociată cu cancerul la sân. Şi mai grav

era faptul că asemenea mutaţii erau ereditare, în cele mai multe cazuri, cu risc ridicat, ceea ce însemna că şi ea avea acelaşi genotip cu o probabilitate de cincizeci la sută.

— E important să ştii asta din motive evidente, continuă Sheldon. Dacă aş fi considerat că o întârziere de trei săptămâni ar conta pentru tine, ţi-aş fi spus imediat. Acum că ştii despre ce e vorba, părerea mea strict profesională este că ar trebui să faci un test. Prezenţa acestei mutaţii creşte riscul de a dezvolta cancer la sân până la vârsta de optzeci de ani.

Sheldon făcu o pauză scurtă, după care aruncă o privire de-a lungul coridorului. Părea foarte stânjenit de faptul că trebuia să dezvăluie în public o problemă de familie.

Laurie îşi atinse obrazul cu dosul palmei. De ce îi era teamă, nu scăpase: obrajii îi ardeau. Cum tatăl ei nu dădea nici un semn că ar avea emoţii, ca de obicei, ea era stânjenită de evidenţa expresiilor ei faciale.

— Rămâne la latitudinea ta, bineînţeles, reluă Sheldon. Dar trebuie să-ţi reamintesc că, în cazul în care testul este pozitiv, poţi face o serie de lucruri care scad posibilitatea de a dezvolta o tumoare în procent de până la nouăzeci la sută… ca, de exemplu, o dublă mastectomie profilactică. Din fericire, implicaţiile pe care le presupune mutaţia unei gene de tip BRCA1 nu sunt aceleaşi ca în cazul Coreei lui Huntington[3] sau al oricărei alte boli fără remediu.

În ciuda disconfortului său evident, Laurie îşi privea tatăl în adâncul ochilor întunecaţi. Spre surprinderea ei, se pomeni clătinând uşor din cap. Chiar dacă relaţia lor era una tensionată, mai ales după moartea fratelui ei, chiar dacă el se purta de parcă nu i-ar fi fost tată, nu îi venea să creadă că îi spusese toate acele lucruri cu atât de puţină căldură umană. În trecut, Laurie asociase această detaşare generală cu un mecanism de autoapărare împotriva

stresului pe care îl trăia în fiecare zi, când în mâinile sale se găseau la propriu inimile şi, implicit, vieţile pacienţilor săi. Laurie asistase la operaţii în primul ei an de rezidenţiat şi ştia cam despre ce fel de stres era vorba. Era conştientă că pacienţii apreciau atitudinea lui detaşată, înţelegând-o ca pe o dovadă de mare încredere în sine şi nu ca pe defectul unei personalităţi narcisiste. Laurie însă ura detaşarea de care tatăl său dădea dovadă.

— Mulţumesc pentru această consultaţie absolut utilă, izbuti Laurie să spună într-un final, neputând să-şi reprime sarcasmul.

Înainte de a se despărţi de el, se forţă să îi zâmbească, după care se întoarse lângă patul mamei sale.

— Te-a supărat, draga mea? o întrebă Dorothy imediat ce o văzu intrând. Eşti roşie ca focul!

Preţ de câteva secunde, Laurie nu scoase nici un cuvânt. Ca să nu îi mai tremure maxilarul, îşi încleştase gura. Emoţiile ameninţau să iasă la suprafaţă – o slăbiciune pe care o dispreţuise dintotdeauna, mai cu seamă când se afla în prezenţa tatălui ei, care în permanenţă afişa un calm implacabil.

— Sheldon! îl strigă Dorothy în momentul în care acesta era pe punctul de se aşeza din nou în fotoliul de la fereastră. Ce i-ai spus lui Laurie? Ţi-am zis să nu o superi din cauza mea!

— N-am vorbit despre tine, spuse Sheldon în timp ce despăturea *The New York Times*. Am vorbit despre ea.

Jack puse pixul jos şi îl privi pe Chet McGovern, care stătea cocoşat deasupra biroului, cu spatele la el. Medic legist la rândul său, Chet îi era coleg de cabinet. Deşi mai tânăr cu cinci ani decât Jack, începuseră să lucreze la morgă aproximativ în aceeaşi perioadă şi se înţelegeau extraordinar de bine. Deşi lui Jack îi plăcea

companția lui Chet şi nu îl deranja să împartă cabinetul cu el, nu înţelegea de ce municipalitatea nu le punea la dispoziţie cabinete individuale. Întotdeauna existau constrângeri bugetare care nu permiteau îmbunătăţiri; într-un oraş fără fonduri, Institutul de Medicină Legală era o ţintă uşoară pentru politicieni. Cu aproape jumătate de secol în urmă, când fusese inaugurată, clădirea se găsea într-o stare foarte bună, însă acum era ca un dinozaur care devenise foarte preţios chiar dacă se afla într-un stadiu dezastruos. Tocmai pentru că ştia că dinozaurii trăiseră pe pământ aproape o sută şaizeci de milioane de ani, Jack spera ca lumea să nu se aştepte ca şi clădirea, aşa cum arăta în prezent, să dureze la fel de mult.

— Nu-mi vine să cred c-am terminat, exclamă Jack. Niciodată nu reuşesc să le termin!

Chet se răsuci cu scaunul. Avea o faţă ca de băieţel şi o claie de păr blond, mult mai lung decât al lui Jack, dar la fel de haotic pieptănat. La fel ca Jack, părea genul atletic, dar nu pentru că juca baschet în cartier, ci pentru că se ducea în fiecare zi la sală. Avea în jur de patruzeci şi cinci de ani, dar arăta cu mult mai tânăr.

— Cum adică, ai terminat? Ce-ai terminat?

Jack îşi întinse braţele deasupra capului, cu pumnii strânşi.

— Toate cazurile. Le-am încheiat absolut pe toate.

— Şi-atunci ce-i cu toate alea? întrebă Chet arătând cu degetul spre un teanc voluminos de dosare ce ameninţa să cadă de pe biroul lui Jack.

— Alea sunt cazurile pentru care aştept rezultatele de laborator.

— Mare scofală, răspunse Chet pe un ton zeflemitor, după care rânji indiferent şi se întoarse la ale lui.

— Ei bine, să ştii că pentru mine e mare scofală! spuse Jack.

Se ridică în picioare, apoi se aplecă şi atinse podeaua cu palmele, rămânând în acea poziţie preţ de câteva secunde. Avea încă tendoanele încordate după neaşteptata plimbare cu bicicleta pe care o făcuse de dimineaţă. Se îndreptă de spate şi se uită la ceas.

— Măi să fie! Nu-i decât trei şi jumătate. Numai minuni se întâmplă astăzi! S-ar putea chiar să ajung pe teren să joc puţintel.

— Dacă e uscat, preciză Chet fără să ridice privirea. De ce nu vii şi tu la Sport Club L.A.? Acolo terenul sigur e uscat. Dacă ai fi mai isteţ, ai merge cu mine la un curs de body-sculpting. Eu am fost vinerea trecută şi, pe cuvântul meu, vin acolo nişte tipe absolut superbe! Una, cel puţin, le-a întrecut pe toate. Era îmbrăcată cu un body negru şi strâmt care, îţi spun, nu mai lăsa loc imaginaţiei.

— Să vin să casc gura la femei? glumi Jack. Într-o bună zi, o să te trezeşti la realitate şi, când o să-ţi aminteşti de anii ăştia dificili ai pubertăţii, o să te amuzi copios!

— Voi înceta să admir femeile atunci când voi fi gata să mă aşez într-una din cutiile alea de pin de la subsol.

— Nu mi-au plăcut niciodată sporturile cu spectatori, spuse Jack cu ironie. Astea sunt pentru fraieri ca tine.

Jack îşi luă geaca de pe spătarul scaunului şi ieşi din cabinet fluierând. Avusese o zi interesantă şi mulţumitoare. Când ajunse în dreptul cabinetului lui Laurie, vârî capul pe uşă curios să afle dacă nu cumva se răzgândise şi voia să se întoarcă la apartamentul său pe seară. Nu era nimeni în cabinet, însă observă un dosar deschis pe biroul lui Laurie.

Se strecură înăuntru şi verifică numele de pe dosar. Aşa cum bănuise, era al lui Sean McGillin. Era curios să ştie de ce şi Laurie şi Janice păreau atât de preocupate de un caz care, după părerea lui, nu ieşea cu nimic din comun, în general, nu avea

prejudecăţi în privinţa femeilor, însă se părea ciudat că amândouă dădeau dovadă de emotivitate, ceea ce, în viziunea lui, reprezenta o lipsă de profesionalism. Deschise dosarul şi îl răsfoi până ce dădu peste raportul lui Janice. Îl citi rapid. Nu i se păru nimic suspect. Cu excepţia faptului că victima avea doar douăzeci şi opt de ani, circumstanţele morţii nu erau semnificative. Moartea tânărului reprezenta un eveniment trist, o tragedie pentru familia şi prietenii lui, dar cu siguranţă nu era o nenorocire pentru omenire sau pentru oraş şi nici măcar pentru cartier, într-o metropolă de dimensiunile New Yorkului, tragedii personale aveau loc des, zi de zi.

Închise iute dosarul şi o şterse din cabinet de parcă ar fi comis un delict şi i-ar fi fost teamă să nu fie prins. Brusc, nu mai avea chef să afle dacă Laurie voia să se mute înapoi în apartamentul lui, de teamă să nu aibă de-a face cu prea multe emoţii. Nu voia să îşi petreacă timpul liber gândindu-se la tragedii de familie. Avea prea multă experienţă personală în acest sens.

Coborî la parter şi îşi luă bicicleta, cu tot cu echipamentul aferent. În timp ce îşi căra bicicleta pe rampa de acces, îl salută pe Mike Laster, paznicul din tura de seară. Ploaia se oprise şi era mult mai frig decât atunci când venise la muncă. Din fericire, avea mănuşile la el. Se urcă pe bicicletă şi începu să pedaleze, traversând 30th Street înspre First Avenue.

Spre deosebire de plimbarea de dimineaţă, în după-amiaza aceea, în drumul său spre nordul oraşului, îi plăcu să facă slalom printre maşini, taxiuri şi autobuze, luându-se la întrecere cu cei din trafic ca un zănatic. În cele din urmă, schimbă ruta spre Madison Avenue folosindu-se de scurtul traseu rezervat bicicliştilor, pentru ca durerea muşchilor cvadricepşi să se mai atenueze. Îşi reluă apoi drumul spre nordul oraşului, accelerând din nou. În puţinele momente când fusese nevoit să

oprească la semafor, se întrebă în fugă de ce oare nu îi plăcuse să se aventureze în trafic şi de dimineaţă. Poate că din cauza unor lucruri la care nu voia să se gândească în acel moment. Nu se mai chinui să înţeleagă ce şi cum, lăsându-se pur şi simplu pradă aventurii.

Ajunse în Grand Army Plaza. Lăsând în urmă pe o parte hotelul Piaza şi pe cealaltă hotelul Sherry-Netherland, intră în Central Park. De-aici începea cea mai plăcută porţiune a traseului. Temperatura continua să scadă şi era suficient de rece pentru ca fiecare gură de aer expirat să formeze un nor de aburi. Deasupra, cerul se întunecase şi devenise violet, mai puţin în partea stângă, acolo unde apunea soarele. În acea zonă orizontul era de un roşu aprins ce se stingea încet, formând o cortină stridentă, sângerie, în spatele clădirilor din Central Park West, cu acoperişurile lor ca dinţii unui fierăstrău.

Lampadarele de pe aleile parcului se aprinseseră, iar Jack se plimba printre sferele de lumină şi printre penumbrele care se formau la intersectarea lor. Spre deosebire de dimineaţă, ieşiseră mai mulţi oameni la jogging, aşa că Jack nu acceleră. Dincolo de 80th Street, alergătorii se împuţinau din ce în ce. În cele din urmă, noaptea puse stăpânire pe cer. În plus, Jack avea impresia că distanţa dintre lampadare se mărise. La cât era de întuneric, trebuia câteodată să încetinească foarte mult între spaţiile luminate, unde nu se mai vedea asfaltul şi să înainteze bazându-se pe încrederea că nu se găsea nici un obstacol în cale.

Când trecu de 90th Street, deja se întunecase de tot, mai ales în zona deluroasă pe pantele căreia se distrase la culme de dimineaţă. Spre deosebire de starea bună de spirit pe care o avusese atunci, acum trăia neliniştea unei rele presimţiri. Copaci dezgoliţi se înghesuiau de-a lungul drumului. Nu mai vedea clădirile din Central Park West şi, dacă n-ar mai fi auzit în răstimpuri câte un claxon răzleţ

de taxi, ar fi crezut că rătăceşte prin cine ştie ce pădure adâncă şi îndepărtată. Când în sfârşit ajunse în dreptul unui felinar, i se păru că ramurile dezgolite care îi ieşeau în cale semănau cu nişte imense pânze de păianjen.

Ieşi din parc pe 106th Street cu un sentiment de uşurare. Apăsă butonul semaforului şi îl bufni râsul atunci când se gândi la ce poveşti născuse imaginaţia lui, întrebându-se de unde îi veniseră asemenea idei. Era drept că nu mai fusese noaptea în parc cu bicicleta de luni de zile, însă de-a lungul anilor o făcuse de nenumărate ori. Totuşi nu îşi amintea ca o astfel de plimbare din trecutul său să îl fi afectat în asemenea măsură. Până şi lui i se părea absurd faptul că, mai devreme, pe străzile foarte circulate, nu îi fusese teamă absolut deloc, deşi traficul chiar era periculos, iar în schimb, într-un parc pustiu, îl trecuseră fiorii. Se simţea ca un puştan de zece ani, uşor impresionabil, care tocmai trecuse printr-un cimitir în noaptea de Halloween.

Imediat ce se schimbă culoarea la semafor, Jack traversă Central Park West şi o luă pe 106th Street. Când ajunse în dreptul spaţiului de joacă din cartier, se opri. Fără să îşi mai coboare picioarele de pe pedale, se sprijini de gardul înalt de sârmă, privind în direcţia terenului de baschet. Era luminat de câteva reflectoare pe care le cumpărase chiar el. De fapt, el plătise toate lucrările de reabilitare a spaţiului de joacă. Iniţial, se oferise să refacă doar terenul de baschet, crezând că tot cartierul va fi entuziasmat. Spre surprinderea lui, în urma unei întruniri ad-hoc a asociaţiilor de locatari din cartier, aflase că nu avea dreptul să reabiliteze terenul de baschet decât dacă se ocupa de tot parcul, inclusiv de zona de joacă a preşcolarilor. Nu avusese nevoie decât de o noapte de gândire pentru a se hotărî să dea curs întregii întreprinderi. În fond, ce nevoie avea de atâţia bani? Toate acestea se întâmplaseră cu şase ani în urmă, iar Jack era foarte mulţumit de investiţia lui.

— Joci, doctore? îi strigă unul dintre cei de pe teren.

Nu erau decât cinci băieţi afro-americani care-şi făceau încălzirea aruncând la coş. Pentru că era frig afară, toţi purtau mai multe rânduri de haine în stil hip-hop. Unul dintre ei se opri atunci când îl văzu pe Jack. După voce, îl recunoscu – era Warren, un tip de care Jack se apropiase de-a lungul anilor. Lider al găştii din cartier, Warren era un bărbat bine construit şi un atlet talentat. Îşi purtau un respect reciproc. Mai mult decât atât, Jack considera că îi era dator lui Warren pentru că acesta îi salvase viaţa.

— Mai întrebi! strigă Jack drept răspuns. Mai apare careva sau jucăm trei la trei?

— Aseară a trebuit să oprim jocul din cauza ploii, deci o să vină toată gaşca. Aşa că pune-ţi echipamentul şi mişcă-ţi urgent fundul ăla alb aici! Altfel, o să rămâi pe-afară ca un fraier, mă-nţelegi?

Jack îi răspunse ridicând degetul mare în semn de aprobare. Normal că înţelesese. Urmau să se strângă mai mult de zece băieţi, ceea ce însemna că primii zece veniţi intrau în joc, iar ceilalţi trebuiau să facă manevre ca să poată juca în partide ulterioare. Era un sistem complicat, pe care Jack îl învăţase în decursul a câţiva ani. După standardele majorităţii, sistemul respectiv nu era nici democratic, nici corect. Cei selecţionaţi să joace în echipa înscrisă pe lista de aşteptare erau desemnaţi de cel de-al unsprezecelea tip care apărea pe teren şi care îşi alegea patru coechipieri dintre oamenii care veneau după el. După cel de-al unsprezecelea venit, ordinea în care soseau ceilalţi la teren nu mai conta. Uneori se întâmpla ca un jucător din echipa proaspăt învinsă să fie ales în echipa care intra la joc, pentru că era foarte bun. Când se mutase în cartier, lui Jack îi luase luni de zile să apuce să intre într-un joc, iar asta se întâmplase doar pentru că îşi dăduse seama că pur şi simplu trebuia să ajungă din timp.

Motivat de faptul că nu voia să stea degeaba pe marginea terenului, în frig, Jack traversă strada pedalând în viteză, îşi puse apoi bicicleta pe umăr şi urcă treptele care duceau spre uşa principală a blocului în care stătea. Ocolind câţiva saci de gunoi mari şi verzi, Jack se îmbrânci în uşă şi o deschise. Dădu înăuntru peste doi cerşetori care împărţeau frăţeşte o sticlă de vin ieftin. Aceştia se traseră din calea lui, iar Jack începu să urce treptele. Fu cu băgare de seamă la resturile de gunoi împrăştiate pe scări.

Jack locuia la etajul trei, în apartamentul din capul holului. Lăsă bicicleta jos cât timp îşi făcu de lucru cu cheile.

Fără să se mai obosească să închidă uşa în urma lui, îşi rezemă bicicleta de peretele din sufragerie, apoi îşi scoase iute pantofii şi îşi dădu jos geaca, cravata şi cămaşa, pe care le îngrămădi pe spătarul canapelei. Rămas numai în boxeri, se repezi în baie pentru a-şi lua echipamentul de baschet, care de obicei atârna peste perdeaua de la duş.

Jack se opri brusc locului. Nu dăduse peste tricoul şi pantalonii lui de trening, ci peste dresurile lui Laurie. Uitase că nu jucase baschet cu o seară în urmă, iar Laurie îi împăturise echipamentul şi i-l pusese în dulap.

Jack dădu jos dresurile de pe bagheta pentru perdea şi rămase cu ele în mână. Apoi ochii i se îndreptară încet spre oglindă. Era singur, iar figura sa căzută reflecta o realitate pe care o evitase în mod voit întreaga zi: Laurie nu avea să îl mai aştepte acasă la terminarea meciului. Nu aveau să se mai ia peste picior, ca de obicei. Nici de amuzat nu aveau să se mai amuze împreună. Nici să mănânce pe Columbus Avenue, la unul dintre multele restaurante din Upper West Side, n-aveau să se mai ducă. Urma în schimb să se întoarcă într-un apartament pustiu, aşa cum o făcuse ani la rând, după ce se mutase în acel oraş. Şi la vremea aceea, ca şi în prezent, totul era deprimant.

„Eşti de toată jena”, îşi spuse cu batjocură în sinea lui. Se uită din nou la dresuri, cu un amestec de stări sufleteşti în care se regăsea un sentiment de furie faţă de el însuşi, dar şi faţă de Laurie. Uneori viaţa putea fi foarte complicată.

Împături dresurile cu grijă, deşi nu era cazul şi le duse în dormitor. Deschise unul dintre sertarele de-acum goale pe care le folosise Laurie şi puse lenjeria înăuntru, închise sertarul oarecum uşurat că amintirea aceea dureroasă nu mai era la vedere. Apoi dădu fuga la dulap ca să îşi ia echipamentul.

Spre uşurarea sa, ajunse pe teren printre primii zece, iar Warren îl alese în echipa lui. Jack îşi făcu încălzirea aruncând câteva mingi la coş prin săritură de la distanţă medie. Câteva minute mai târziu, când jocul începu, se simţea pregătit; din nefericire, realitatea era alta. Jucă prost şi contribui decisiv la eşecul echipei sale. O nouă echipă intră în locul lor, iar Jack împreună cu Warren şi cu ceilalţi coechipieri fură siliţi să stea să tremure de frig pe marginea terenului. Toţi erau posaci.

— Frate, ai fost de tot rahatul! îi spuse Warren. Ne-ai terminat pe toţi! Care-i șpilul?

Jack clătină din cap.

— Nu mă pot concentra, cred că asta e. Laurie vrea să se mărite şi îşi doreşte copii.

Warren o cunoştea pe Laurie. În ultimii câţiva ani, el şi prietena lui, Natalie, ieşiseră în oraş împreună cu Jack şi cu Laurie aproape săptămânal. Merseseră împreună toţi patru până şi într-un safari în Africa, în urmă cu şapte ani.

— Şi cocoşelul tău nu vrea copil, nu? îl luă Warren peste picior. Frate, asta nu-i o noutate! Şi eu am aceeaşi problemă, dar m-ai văzut pe mine aruncând mingea aiurea sau lăsând o pasă absolut perfectă să-mi aterizeze în cap? Revino-ţi, că altfel nu mai joci cu mine în echipă! Trebuie să îţi cunoşti priorităţile. Înţelegi ce vreau să zic?

Jack dădu din cap în semn de încuviinţare. Warren avea dreptate, dar nu în sensul în care

credea el. Problema era că Jack nu se simţea în stare să îşi pună priorităţile în ordine pentru simplul motiv că nu ştia care erau acestea.

Laurie blocă uşa liftului cu piciorul şi reuşi să îşi scoată valiza în holul de la etajul patru. Făcuse oarece efort, pentru că nivelul holului era mai înălţat decât podeaua cabinei liftului. Ieşi apoi din lift, lăsând uşa să se închidă în urma ei. Auzi imediat motorul liftului scârţâind în acoperişul clădirii, în vreme ce cabina cobora, în mod evident, cineva acţionase butonul de chemare în răstimpul în care ea ţinuse uşa blocată.

Profită de faptul că valiza avea rotile şi o trase după ea până în dreptul uşii, fără să o mai ridice. Cu cât se zbătuse mai tare să o care, cu atât i se păruse mai grea. Ştia că de vină erau grămezile de cosmetice, sticlele de şampon, de balsam şi cutia de detergent pe care le luase de la Jack de-acasă. Nici una dintre acestea nu avea dimensiuni potrivite unui bagaj de mână. Desigur, nici fierul de călcat îndesat în valiză nu uşura situaţia. Se întoarse la lift să îşi ia şi sacoşa cu cumpărături.

În timp ce cotrobăia prin geantă după chei, auzi uşa apartamentului din faţă deschizându-se, în limitele îngăduite de lanţul de siguranţă. Laurie locuia pe 19th Street, într-o clădire cu câte două apartamente pe etaj. Apartamentul ei avea vedere în spatele blocului, înspre nişte curţi goale de mărimea unor timbre poştale, iar în apartamentul din faţă locuia Debra Engler, o femeie singuratică. Debra avea obiceiul să întredeschidă uşa foarte puţin şi să o urmărească pe Laurie de fiecare dată când era pe hol. De cele mai multe ori, curiozitatea femeii o irita pentru că i se părea o imixtiune în intimitatea ei, însă în acel moment nu o deranja. Se obişnuise cu ea şi o vedea ca pe un semn de bun venit.

Imediat ce intră în casă, trase toate încuietorile şi lanţurile de siguranţă pe care chiriaşul de

dinaintea ei le instalase. Aruncă apoi o privire în jur. Nu mai trecuse pe acolo de o lună şi nici nu îşi mai aducea aminte când dormise acasă ultima oară. Se simţea nevoia unei curăţenii generale, iar aerul părea puţin cam îmbâcsit. Apartamentul ei era mai mic decât al lui Jack, dar mult mai primitor şi confortabil, cu mobilă adevărată; avea chiar şi televizor. Culorile tapiţeriei şi ale pereţilor erau calde şi îmbietoare. Câteva copii imprimate şi înrămate după Gustav Klimt, cumpărate de la Muzeul Metropolitan de Artă, decorau pereţii. Singurul lucru care lipsea era motanul ei, Tom 2, căruia îi găsise adăpost în urmă cu un an la o prietenă care locuia pe Shelter Island. Se întrebă dacă ar fi găsit curajul să îi ceară motanul înapoi după atâta vreme.

Laurie îşi târî valiza până în dormitorul ei minuscul şi vreme de o jumătate de oră îşi organiză lucrurile. După un duş rapid, îşi puse halatul şi îşi făcu o salată simplă. Deşi nu mâncase la prânz, nu prea îi era foame. Îşi duse salata şi un pahar cu vin pe biroul din camera de zi şi îşi porni laptopul. Pe când aştepta să se deschidă sistemul de operare, îşi îngădui în sfârşit să se gândească la lucrurile pe care i le spusese tatăl său. Încercase din răsputeri până atunci să şi le scoată din minte. Ca să îşi poată controla mai bine emoţiile, voia să fie singură şi să aibă acces la internet. Ştia că nu avea suficiente cunoştinţe ca să poată gândi limpede.

Pentru ea, viteza uluitoare cu care avansa ştiinţa medicală era un motiv de îngrijorare. Laurie terminase medicina la mijlocul anilor optzeci şi învăţase multe despre genetică, întrucât chiar în acea perioadă reconstituirea ADN-ului uman fusese o adevărată revoluţie ştiinţifică. De atunci însă, domeniul geneticii se dezvoltase exponenţial, culminând cu împărţirea genomului uman în 3 200 000 000 de perechi de bază, eveniment anunţat cu mare pompă în anul 2000.

Laurie îşi propusese să se pună pe cât posibil la curent cu ultimele descoperiri din domeniul geneticii, în special în situaţiile strâns legate de specializarea ei în medicina legală. Dar în medicina legală ADN-ul nu servea decât ca instrument de identificare. Se descoperise că anumite zone necodificate – sau zone care nu conţineau gene – puteau dovedi o specificitate atât de precisă, încât identificau chiar şi cele mai mici diferenţe între grade de rudenie apropiate. Testele care se bazează pe această specificitate se numesc „amprentare digitală cu ADN". Laurie era foarte familiarizată cu ele şi le considera nişte instrumente foarte importante în medicina legală.

Însă structura şi funcţionalitatea genelor reprezentau un domeniu cu totul şi cu totul deosebit, pe care Laurie nu îl cunoştea prea bine. Două noi ştiinţe luaseră naştere: genomica medicală, care studiază fluxul uriaş de informaţii de la nivelul unei celule şi bioinformatica, ştiinţă ce analizează toate aceste informaţii cu ajutorul computerului.

Laurie bău o gură de vin. Trebuia să prindă curaj pentru a înţelege dezvăluirile tatălui său, respectiv vestea că mamei sale i se depistase markerul de genă BRCA1 şi că existau cincizeci la sută şanse ca şi ea să aibă acelaşi marker. O trecură fiorii. Faptul că organismul ei ar fi putut ascunde o ameninţare fatală i se părea de o perversitate tulburătoare. Toată viaţa fusese de părere că, orice ar fi, este mai bine să cunoşti adevărul. Acum nu mai era atât de convinsă. Poate că ar fi fost mai bine să nu ştie unele lucruri.

Imediat ce se stabili conexiunea la internet, scrise „gena BRCA1" în motorul de căutare şi găsi cinci sute douăsprezece site-uri. Gustă puţină salată, deschise primul site şi începu să citească.

5

— Uau! exclamă cu glas reţinut Chet McGovern admirând formele unei femei pe care o tot urmărea cu coada ochiului.

Era aceeaşi femeie despre care îi vorbise lui Jack după-amiază şi era îmbrăcată în costumul mulat pe care i-l descrisese. Nu îi dădea mai mult de treizeci de ani, dar nu putea fi sigur. Ce ştia sigur era faptul că niciodată nu văzuse o tipă mai frumos construită. În acel moment femeia era întinsă pe burtă, pe o bancă de exerciţii şi lucra la un aparat pentru genunchi şi fese. Chat tremura de plăcere, urmărindu-i curbele pronunţate ale feselor ce se unduiau în ritmul exerciţiilor.

Încerca să stea cât mai aproape de ea şi, ca să nu îi trezească vreo bănuială, trăgea domol de nişte greutăţi în faţa unor oglinzi, cam la şase metri distanţă. O văzuse la cursul de body-sculpting, ca şi în ziua de vineri, însă discuţia pe care o avusese cu Jack despre ea îl incitase şi venise pe urmele ei până în sala de forţă, unde, deşi trecuse de ora nouă seara, încă mai erau câţiva oameni. Avea de gând chiar să intre în vorbă cu ea şi să o invite la o cafea, sperând să obţină numărul ei de telefon. Pe majoritatea femeilor cu care ieşise le agăţase la sală. În viziunea lui, admiratul de la distanţă al formelor feminine nu se dovedea suficient.

Femeia plecă de la aparatul la care lucrase până atunci. Fără să mai piardă vremea, se ridică, se uită la ceasul de pe perete şi apoi se mută repede la un alt aparat, pentru braţe. Începu imediat exerciţiile, părând grăbită, în timp ce se zgâia la ea în oglindă, Chet zări în fundalul imaginii un angajat al clubului care tocmai intrase în sală. Chet îl cunoştea destul de bine de la partidele de baschet; i se păruse un tip şmecher, mai ales că era şi un fel de supervizor pe-acolo. Îl chema Chuck Homer.

Chet se hotărî să nu mai tragă de fiare, aşa că puse deoparte greutăţile cu care lucrase până atunci şi se îndreptă către Chuck Homer.

— Salut, Chuck! zise Chet încet. O cunoşti pe tipa care lucrează la aparatul pentru pectorali?

Chuck privi peste umărul lui.

— Aia superbă? Cu faţă de zână şi corp de-ţi vine să-ţi dai palme?

— Da, aia.

— Mda, o ştiu. Adică ştiu cum o cheamă, pentru că vine des aici şi chiar eu i-am făcut abonamentul.

— Şi cum o cheamă?

— Jasmine Rakoczi, dar toată lumea îi zice Jazz. Arată foarte bine, nu-i aşa?

— Arată extraordinar, recunoscu Chet. Ce nume mai e şi ăsta, Rakoczi?

— Uite, acum, că m-ai întrebat, mi-aduc aminte că şi mie mi s-a părut ciudat când i-am făcut abonamentul. Mi-a zis că e de origine maghiară.

— Ştii cumva dacă-i cu cineva?

— Habar n-am cu cine e, sau dacă-i cu cineva, dar pot să-ţi spun că e mortală. Conduce un Hummer negru. Ai grijă că nu e prea sociabilă, cel puţin nu pe-aici. Vrei să încerci să o abordezi?

— Mă tot gândesc cum să fac, spuse Chet pe un ton detaşat.

Se întoarse şi o privi cum îşi lucra pectoralii. Jazz nu pierdea vremea deloc. Pe fruntea ei bronzată străluceau picături fine de transpiraţie care semănau cu nişte mici diamante.

— Pun pariu pe cinci dolari că nici nu te bagă-n seamă.

Chet se întoarse către Chuck rânjind răutăcios. Posibilitatea de a fi plătit pentru a face ceea ce intenţiona oricum să facă era un motiv bun să lase deoparte ezitările.

— De acord!

Se întoarse în zona unde se găseau aparatele de forţă şi începu să ridice câteva gantere. Era ferm hotărât să o abordeze, însă avea şi ceva emoţii, mai

ales că informaţiile căpătate de la Chuck nu se dovediseră încurajatoare, în realitate, Chet nu era atât de îndrăzneţ pe cât ar fi vrut să arate.

Stând în faţa oglinzii şi lucrând cu greutăţile, încercă să găsească o metodă de abordare care să-i lase şi o portiţă de scăpare în caz că lucrurile nu evoluau cum trebuie. Din păcate, nu găsi o replică inteligentă şi, de teamă ca ea să nu termine exerciţiile şi să plece la vestiare, se grăbi să facă prima mişcare.

De fapt, nu era cine ştie ce „mişcare". Când i se păru lui că femeia aproape terminase exerciţiile, se duse direct către ea. Între timp, i se uscase cerul gurii, iar inima îi bătea să-i spargă pieptul. În mod încurajator, reuşi să-şi potrivească paşii la fix. Exact când ajunse în dreptul ei, femeia se opri din exerciţii şi îşi desprinse braţele de pe aparatul de fitness. Îşi desfăcu prosopul din jurul gâtului şi îşi şterse fruntea folosind ambele mâini, acoperindu-şi faţa şi respirând adânc din cauza efortului.

— Bună, Jazz! spuse Chet pe un ton voios, convins fiind că ea va fi imediat curioasă să afle de unde ştia cum o cheamă.

Jazz nu scoase nici un cuvânt. Îşi dezveli încet faţa, lăsând să i se întrevadă trăsăturile. Îl ţintui cu ochii ei căprui-închis. De aproape, nu mai părea aşa o zână. Claia de păr întunecat, puţin ud de pe urma exerciţiilor, îi scotea în evidenţă trăsăturile uşor exotice. Chet crezuse că era bronzată, dar de fapt avea tenul închis la culoare de la natură, ceea ce făcea ca dinţii să pară extrem de albi. Avea ochii puţin migdalaţi, iar nasul ei acvilin avea o curbă foarte fină. Îi plăcea totul la ea, mai puţin obrajii cam supţi şi expresia feţei. Obrajii îi dădeau o căutătură rea, iar expresia feţei trăda o fire obraznică până la intimidare; îi aducea aminte de pozele tip portret ale soldaţilor de la Marină.

Chet îşi cam pierdu curajul, mai ales că Jazz nu îi răspunse în nici un fel.

— Mă gândeam să facem cunoştinţă, continuă el, încercând să păstreze un aer cât mai degajat, lucru dificil, având în vedere reacţia ei.

Era încurcat şi din pricina greutăţilor cu care rămăsese în mână şi care îi trăgeau umerii în jos. Luase nişte gantere mari, sperând că o va impresiona pe Jazz, care era o femeie bine făcută. Pe sub costumul elastic, i se profilau sfârcurile şi muşchii abdominali foarte pronunţaţi.

Jazz tot nu îi răspunse. Nici măcar nu clipi.

— Eu sunt doctorul Chet McGovern, adăugă el.

Ori de câte ori încerca să agaţe o femeie, se folosea de statutul său ca şi cum ar fi fost un mare atu, deşi nu specifica şi ce fel de doctor era decât dacă nu avea încotro. Din experienţa ultimelor relaţii, profesia de medic legist nu avea la fel de mare trecere precum aceea de medic specialist sau primar.

Situaţia devenise critică deja. Nu numai că Jazz nu avusese nici un fel de reacţie atunci când el i se prezentase, dar îşi schimbase şi expresia feţei: din obraznică devenise dispreţuitoare. Chet încercă să înalţe din umeri, dar nu prea reuşi din cauza ganterelor pe care le ţinea în mâini.

— Îmi ziceam că, dacă nu eşti foarte ocupată, am putea bea ceva la bar după ce termini cu exerciţiile, continuă el într-un gest disperat.

Din nefericire, tonul vocii sale se dovedise mult mai piţigăiat decât s-ar fi aşteptat.

— Auzi, măi, puţoiule, ia tai-o de-aici! îi zise Jazz cu răutate.

„Ce idiot!” îşi spuse Jazz, privind faţa căzută a lui Chet.

Complet dezarmat de replica tăioasă cu care femeia îl lovise sub centură, Chet îşi luă tălpăşiţa ca un câine cu coada între picioare. Jazz îl mai observase la cursul de body-sculpting de vineri, dar şi la cel din acea zi. Şi atunci şi acum se purtase de parcă ar fi fost vreun cuceritor, urmărind-o tot timpul cu privirea pe furiş. Astăzi,

colac peste pupăză, se ţinuse după ea şi în sala de forţă, iritând-o cumplit pentru că, în timp ce îşi făcea exerciţiile, o urmărea fie în oglindă, fie cu coada ochiului, prefăcându-se că lucrează cu ganterele doar ca să fie în apropierea ei. Era un pervers şi un dobitoc. Nu îi venea să creadă că un om sănătos la cap se putea prostitua în aşa hal încât să poarte numai echipamente de firmă cu numele designerului inscripţionat peste tot. Auzi, Polo!

Dumnezeule mare! Îl găsea atât de penibil încât i se făcu greaţă.

Se ridică de pe aparat şi se îndreptă spre zona pentru exerciţiile de abdomen. Nu ştia unde dispăruse Chet, dar se bucura că scăpase de privirea lui libidinoasă. Nu suporta genul de bărbat şcolit în Ivy League[4], iar Chet cu siguranţă intra în acel tipar. Îi recunoştea de la o poştă. Se lăudau în stânga şi în dreapta cu specializările lor preţioase şi habar nu aveau de nimic. Faptul că Chet îşi imaginase, chiar şi pentru un minut, că ea ar fi acceptat să îi ofere ceva de băut era un afront.

După ce se uită fugar la ceas ca să fie sigură că avea suficient timp, Jazz făcu o sută de abdomene, controlându-şi cu grijă respiraţia, pentru a fi în ritm cu exerciţiile. Singura problemă în sălile de sport, deşi nu analizase prea mult de ce îi plăcea să se îmbrace provocator, ţinea de faptul că era pusă zilnic în situaţia de a avea de-a face cu oameni ca Chet. Majoritatea se ofereau să îi ia ceva de băut, dar ea ştia bine că nu asta urmăreau. Toţi voiau de fapt să se culce cu ea. Dacă ar mai fi fost în liceu sau chiar în gimnaziu, poate că nu s-ar fi dat la o parte să îl chelească de bani pe Chet, dându-i o pastilă de Ecstasy şi făcându-şi apoi poftele cu el. Dar asta se întâmpla într-o vreme când considera sexul un fel de sport, care îi dădea senzaţie de putere şi îi scotea din minţi pe părinţii ei. Acum însă nu mai avea nevoie de aşa ceva. De fapt, având în vedere absurdul implicaţiilor, nu era

decât o foarte mare bătaie de cap, o pierdere de vreme – cu atât mai mult cu cât îi era mult mai uşor şi mai la îndemână să se satisfacă singură ori de câte ori simţea nevoia.

După ce termină setul de abdomene, se ridică în picioare şi se privi în oglindă. Se îndreptă de spate, înfăţişându-şi în toată splendoarea corpul armonios şi musculos, înalt de un metru şi şaptezeci şi opt de centimetri. Era încântată de silueta ei, în special de aspectul mâinilor şi al picioarelor. Arăta mult mai bine decât atunci când fusese în tabăra de antrenament a Marinei în care făcuse pentru prima dată cunoştinţă cu exerciţiile fizice.

Se apleca să îşi ia sticla cu apă, ţinând prosopul în cealaltă mână. Bău până la ultima picătură puţina apă care mai rămăsese. Se îndreptă apoi spre vestiar. Se simţea privită pe ascuns de majoritatea bărbaţilor din sală. Avea grijă să evite orice contact vizual, păstrându-şi cu uşurinţă aerul dispreţuitor, mai ales că nici nu trebuia să se prefacă. În treacăt, îl văzu din nou pe tipul din Ivy League stând de vorbă cu papagalul care îi procesase toate datele în urmă cu o lună, când se abonase la sală. „Domnul Polo" cel blond stătea acum cu mâinile în şold şi avea o faţă tristă, ca de câine bătut. Aproape că izbucni în râs atunci când îşi aminti cum i se lăudase el că era doctor, de parcă ar fi fost ceva impresionant. Jazz avea de-a face cu mult prea mulţi doctori şi toţi i se păreau nişte nemernici.

Înainte de a ieşi din sala de forţă, aruncă sticla goală în coşul de gunoi de lângă uşă. Trecu pe lângă recepţie şi observă că era aproape zece fără douăzeci, ceea ce însemna că trebuia să îşi pornească turboreactoarele şi să o întindă. Prefera să ajungă mai devreme la muncă, în caz că dădea norocul peste ea şi mai primea o misiune, înainte cu o noapte, avusese una şi spera să fie prima dintr-o serie lungă, căci până atunci se plictisise îngrozitor. În orice caz, nu avea de ce să se plângă;

una peste alta, avusese noroc. Din când în când se întreba cum dăduseră de ea, dar nu insista prea mult asupra subiectului. Cam venise vremea să îi meargă şi ei mai bine, având în vedere eforturile pe care le făcuse şi, în special, aşa-zisa specializare pe care o urmase de când se retrăsese din armată. Ca să poată deveni asistentă medicală cu drepturi depline, fusese nevoită să facă o postliceală laolaltă cu toţi retardaţii, ceea ce i se păruse cea mai grea încercare din viaţa sa.

Pe masa din vestiar era o cutie cu băuturi energizante reci. Jazz luă o sticlă de Cola, o desfăcu şi savură o gură. Lângă cutia cu băuturi era un tabel în care ar fi trebuit să îşi scrie numele şi băutura pe care o consumase, pentru a putea fi trecută în contul ei. Mai luă o înghiţitură şi se îndreptă spre zona VIP a vestiarului, unde îşi avea dulapul, întrebându-se dacă existau tâmpiţi care chiar se treceau pe lista de băuturi şi amintindu-şi că la fiecare minut se naşte câte un asemenea specimen.

Ieşi repede de la duş. După ce se freca bine cu săpun şi îşi şampona părul, obişnuia să stea câteva minute cu ochii închişi sub jetul de apă care o lovea cu putere în creştet, scurgându-se apoi prin toate curburile corpului ei tonifiat. Închidea ochii şi pentru a se feri de apă, dar şi pentru a nu le mai vedea pe celelalte femei care făceau duş, mai ales că unele aveau fundul cât China şi pielea ca de brontozaur. Nu înţelegea cum puteau să aibă atât de puţin respect pentru ele însele, lăsându-se să ajungă în asemenea hal.

După ce sfârşi cu duşul, îşi zvântă părul cu uscătorul, fără a-i lua mult timp, pentru că era tunsă scurt. În tinereţe, fusese foarte stresată din pricina părului, însă experienţa militară o vindecase de acest stres. În plus, scăpase şi de obsesia pentru cosmetice. În prezent nu mai folosea decât foarte puţin ruj, de cele mai multe ori numai pentru hidratarea buzelor.

Se îmbrăcă în hainele verzi de spital şi pe deasupra îşi puse un halat alb, până la genunchi, îndesându-şi un stetoscop de buzunarul lateral. Din cel de la piept ieşeau la iveală tot felul de pixuri şi de creioane, precum şi alte instrumente specifice meseriei de asistent medical.

— Eşti cumva asistentă la Urgenţe? o întrebă cineva.

Jazz privi în jur. Una dintre femeile cu fundul cât China stătea pe o bancă din faţa dulapului ei, înfăşurată într-un prosop care-i dădea un aspect de cârnăcior. Jazz cumpăni dacă să o ignore sau nu. De obicei, se ferea de bârfele obişnuite din vestiar, preferând să le expedieze sub pretextul că mergea la duş. Cu toate acestea, stereotipul întrebării impunea un răspuns.

— Nu, sunt neurochirurg, spuse Jazz.

Îşi scoase din dulap haina militară kaki, care era cam mare de ea şi se îmbrăcă. Avea nişte buzunare imense, burduşite cu tot felul de lucruri, care îi loveau coapsele – în special cel din dreapta.

— Neurochirurg?! se minună femeia, cu un aer neîncrezător. Serios?

— Serios, repetă Jazz pe un ton care nu mai lăsa loc de discuţii.

Îşi înghesui echipamentul transpirat în sacul de sport şi apoi îşi încuie dulapul. Deşi nu se uitase nici o secundă în direcţia celei care îi adresase întrebarea, se simţea privită. Nici nu îi păsa dacă o credea. Chiar nu conta.

Fără să mai schimbe vreo vorbă, Jazz traversă vestiarul şi ieşi în holul principal. După ce apăsă butonul liftului, băgă mâna în buzunarul din dreapta al hainei şi îşi mângâie averea ei cea mai de preţ, un pistol Glock de nouă milimetri. Forma compactă a mânerului o făcea să se simtă şi mai puternică în cazul în care în parcare ar fi fost acostată de vreun ratat de genul tipului din Ivy League. S-ar fi întâmplat aşa rapid, că individul nici n-ar fi ştiut ce l-a lovit. Ar fi fost de-ajuns un

singur comentariu aiurea pe seama ei; în următoarea secundă i-ar fi pus ţeava pistolului între ochi. Jazz făcuse rost şi de un amortizor, pentru că, într-o altă fantezie de-a ei, avea de gând să lichideze o asistentă-şefă.

Jazz oftă. Toată viaţa avusese de tras de pe urma incompetenţei superiorilor, începând chiar din liceu. Îşi amintea perfect nenumăratele ocazii în care fusese chemată în cabinetul consilierului şcolar. Idiotul îi spunea de fiecare dată cât de uimit era că, deşi excela la testele de inteligenţă, avea o situaţie şcolară dezastruoasă. Nu înţelegea care era cauza.

— Normal că nu înţelegea, rosti Jazz cu voce tare, aducându-şi aminte de respectiva întâmplare.

Era atât de încet la minte încât nu putea pricepe că nouăzeci la sută dintre profesori, printre care se număra şi el, aveau gena prostiei. Pentru ea, liceul fusese o pierdere de timp. Consilierul o avertizase că nu va putea merge la colegiu dacă nu îşi va schimba comportamentul, însă ei nu îi păsa. Ştia că singura modalitate de a ieşi din cloaca în care se afla era şcoala militară.

Din păcate, nici şcoala militară nu se dovedise prea grozavă. Îi plăcuse la început, pentru că avea mult de recuperat în privinţa formei fizice şi a exerciţiilor. Testele de aptitudini o recomandau pentru postul de sanitar, în mod greşit, de vreme ce ea minţea întotdeauna atunci când răspundea la întrebările din chestionar. Îşi văzuse însă de treabă; în fond, nu îi displăcea atât de tare să lucreze ca sanitar, cu atât mai mult cu cât era pe cont propriu. În cele din urmă, optase pentru un post de sanitar în Marină, dar, odată cu obţinerea repartizării, lucrurile o luaseră razna. În februarie 1991, în Kuweit, când escadronul din care făcea şi ea parte se infiltrase în teritoriul inamic, avusese ocazia să descopere că o parte din ofiţerii cu care făcea echipă erau nişte netrebnici. Tocmai când începuse şi ea să ucidă niscaiva irakieni, ofiţerul superior îi

smulsese arma din mână de parcă ea nu ar fi avut dreptul să se distreze. Îi ordonase să îşi rezume activităţile la nevoile medicale ale militarilor adevăraţi, umilind-o în ultimul hal.

Un an mai târziu, în San Diego, avea să îşi regleze conturile cu el. Cretinul de ofiţer intrase într-un bar în care ea se întâmpla să tragă o bere, alături de câţiva dintre infanteriştii care erau clienţi obişnuiţi. Tipul se îmbătase şi, când Jazz nu era atentă, o pipăise. Mai mult decât atât, nemernicul o jignise, făcând-o „lesbiană nenorocită” atunci când ea îi spusese cu sictir că nu avea de gând să meargă cu el cu maşina până în Point Loma[5] pentru o partidă de sex. Fusese picătura care umpluse paharul, aşa că îl împuşcase în picior cu pistolul de la centură. Nu voise să îl împuşte în picior, ci mai sus şi ceva mai în centru, însă ofiţerul pricepuse mesajul. Desigur, întâmplarea respectivă o costase cariera militară, dar nu îi părea rău deloc. Oricum se săturase.

După armată, urmase o şcoală postliceală de stat şi nimerise din lac în puţ. Dar nu se dăduse bătută; muncise din greu, sperând că certificatul de asistentă medicală îi va fi de ajutor mai târziu, căci asistentele medicale erau la mare căutare. În plus, ca asistentă avea putere de decizie. Din păcate, la nivel de ierarhie lucrurile stăteau tot cam la fel ca în armată. Schimbase foarte des locurile de muncă, sperând în zadar că îi va fi mai bine. În realitate, nicăieri nu îi fusese mai bine, iar acum deja nu mai conta.

Liftul se opri la ultimul etaj al parcării. Jazz coborî şi se îndreptă spre un al doilea lucru foarte drag ei, un Hummer H2 negru ca onixul, care strălucea de nou ce era. Îşi plimbă degetele cu evidentă plăcere pe latura maşinii, admirându-se în geamuri. Cu excepţia parbrizului, toate erau fumurii, dând impresia unor oglinzi negre. Înainte de a deschide portiera, făcu un pas în spate şi se uită cu atenţie la conturul pătrăţos al vehiculului şi

la postura lui impunătoare, care îl făceau să semene cu o maşină de luptă, gata să dea bătălii pe străzile New Yorkului.

Jazz urcă în automobil, îşi aruncă sacul de sport pe scaunul din dreapta şi îşi scoase din haină telefonul, un BlackBerry, pe care îl puse în poală. Porni motorul. Mârâitul înfundat care răzbătea dinspre ţevile de eşapament ale maşinii completa imaginea ei ameninţătoare. Jazz nu putu să îşi reprime un zâmbet. Când se suise în maşină, o cuprinse un fior de plăcere, de parcă tocmai ar fi luat o priză de cocaină. Îşi amintise totodată că avusese o zi plină de reuşite, mai ales că şi domnul Bob o contactase. Era ridicol că tot nu-i cunoştea numele adevărat. Acesta îi explicase că nu putea să i-l dezvăluie din motive de siguranţă, lucru pe care Jazz îl pusese sub semnul întrebării la vremea respectivă, dar acum nu prea o mai interesa. La prima lor întâlnire, îl zărise cu coada ochiului apropiindu-se de ea şi crezuse că era doar un alt tip care voia să o agaţe, însă nu fusese deloc aşa. Îi atrăsese imediat atenţia pentru că o strigase după porecla pe care i-o dăduseră infanteriştii din prima divizie de Marină în care fusese. N-o mai strigase nimeni „Doc JR” de ani de zile, aşa că rămăsese surprinsă şi se gândise că poate şi domnul Bob fusese puşcaş marin. O aşteptase să iasă de la spitalul din New Jersey, unde lucra în schimbul doi, de la trei la unsprezece seara. Pretextase că voia să îi facă o propunere de afaceri, întrebând-o dacă nu cumva era interesată să câştige nişte bani în plus, mai precis o grămadă de bani în plus.

Simţind că în sfârşit soarele ajunsese şi pe strada sa, Jazz răspunsese invitaţiei şi urcase în maşina domnului Bob, un Hummer H2, exact ca al ei. Înainte de a se sui în vehicul, se asigurase că nu mai era şi altcineva înăuntru. Tot timpul stătuse cu mâna pe pistolul ei Glock, care era bine dosit în buzunar. Pe vremea aceea, nu avea amortizor, ceea ce însemna că îl putea scoate foarte uşor. Dacă

domnul Bob făcea vreo mişcare greşită, l-ar fi împuşcat în locul în care intenţionase să îl împuşte şi pe ofiţerul din San Diego. Nu era adepta ameninţărilor; dacă ar fi scos pistolul, cu siguranţă l-ar fi folosit.

Dar îşi făcuse griji degeaba. Domnul Bob nu era interesat decât de afaceri. Merseseră într-un bar mic şi afumat din centrul Newarkului[6], unde domnul Bob o compătimise pentru neplăcerile pe care le avusese în Marină, cerându-şi chiar scuze, atât pentru felul în care fusese tratată, cât şi pentru faptul că fusese concediată fără motiv. O asigurase că tocmai datorită serviciilor sale exemplare în cadrul armatei fusese selectată să participe într-o misiune importantă, la finalul căreia urma să primească nişte compensaţii materiale semnificative. Domnul Bob o încurajase să răspundă acelei invitaţii pentru că, spunea el, calităţile sale extraordinare fuseseră remarcate; nu îi precizase însă şi de către cine.

Jazz izbucni în râs în timp ce dădea în marşarier ca să iasă din parcare. Îşi aminti cât de ciudat i se păruse că o întrebase dacă era interesată fără măcar să îi spună în ce constă misiunea şi îi mărturisise fără ezitare că nu i se părea normal. Începând din acel moment, domnul Bob renunţase să o mai ia pe ocolite. Îi spusese că era nevoie de oameni ca ea în lupta pentru eliminarea incompetenţei medicale care, deşi cunoştea forme dintre cele mai agresive, era oarecum greu de depistat din cauza unei conspiraţii a tăcerii. În acea clipă, Jazz căpătase convingerea că era cea mai potrivită persoană să dea o mână de ajutor. Cunoştea toate formele de incompetenţă medicală, pentru că fusese martoră la ele în cadrul fiecărei instituţii în care lucrase. Domnul Bob îi spusese că sarcina ei era să îi comunice prin e-mail toate cazurile cu rezultate adverse, cu precădere în secţiile de anestezie, obstetrică şi neurologie şi o rugase să lase indulgenţa la o parte. Voia ca toate informaţiile

legate de astfel de situaţii să ajungă la el. Drept recompensă, Jazz primea două sute de dolari pentru fiecare caz, un bonus de o mie de dolari pentru fiecare caz de malpraxis finalizat la tribunal şi unul de cinci sute pentru fiecare verdict favorabil părţii civile.

Aşa începuse totul. La recomandarea domnului Bob, schimbase cu uşurinţă turele de seară pe cele de noapte, de care majoritatea fugeau. Avantajul turelor de noapte consta în faptul că spre dimineaţă personalul nu mai era atât de vigilent, iar ea putea să cutreiere mai lesne toate palierele, să cotrobăie prin fişele medicale şi să afle ultimele bârfe şi dedesubturi. Domnul Bob îi spusese că avea mulţi ani de experienţă şi îi mai dăduse numeroase alte sfaturi utile. Îi mărturisise chiar că Jazz urma să se alăture unei elite secrete, în plină expansiune.

Jazz prosperase de la bun început. Natura clandestină a misiunii era extrem de motivantă; făcea totul din plăcere.

Banii îi erau viraţi într-un cont personal, pe care oamenii din spatele domnului Bob i-l deschiseseră într-un paradis fiscal din străinătate. Veniturile ei crescuseră rapid, fiind în plus şi scutite de taxe. Singura problemă era că, ori de câte ori voia să scoată bani din cont, trebuia să meargă până în Caraibi, fapt ce se dovedi a nu o deranja defel.

După patru ani şi câteva transferuri dintr-un spital în altul, ultimul fiind St. Francis din Queens, lui Jazz îi mergea din ce în ce mai bine. Domnul Bob reapăruse în peisaj pentru a o anunţa că, în urma reuşitelor sale extraordinare, avea să fie avansată în ierarhia organizaţiei secrete, alături de alte câteva persoane foarte atent selectate. Urma să participe la o misiune şi mai importantă, care avea să-i sporească veniturile exponenţial. Dar şi nivelul de discreţie creştea în aceeaşi măsură. Era vorba despre o misiune secretă cu numele de cod Operaţiunea Winnow{7}.

Jazz îşi aminti că o amuzase denumirea. Domnul Bob îi precizase însă că nu el alesese numele, pe care îl asocia cu „minnow[8]”. Se oprise apoi brusc din râs şi îi atrăsese din nou atenţia lui Jazz asupra discreţiei.

— Nimic nu trebuie să iasă la suprafaţă, îi spusese.

După care o întrebase dacă înţelesese. Sigur că înţelesese.

Domnul Bob îi explicase apoi că noua ei misiune era ceva mai diferită decât prima, care avea să continue în paralel. În cadrul Operaţiunii Winnow, urma să primească numele unui pacient prin e-mail. Apoi, la finalul unui protocol bine pus la punct, trebuia „să sancţioneze” acel pacient.

O vreme, se lăsase tăcerea. Jazz nu pricepuse din prima aluzia. Nu ştia ce să înţeleagă din cuvântul „a sancţiona”, dar în cele din urmă îi picase fisa. Când îşi dăduse seama în ce consta misiunea ei, o cuprinsese un fior de nerăbdare.

— Protocolul ăsta a fost gândit de nişte profesionişti şi nu are nici o hibă, spusese domnul Bob. Nu există şanse să fie descoperit, dar trebuie să respecţi fără abatere toate indicaţiile. Ai priceput?

— Sigur că da, răspunsese Jazz.

„Mă crezi cumva proastă?” adăugase Jazz în sinea ei.

— Vrei să faci parte din echipa noastră?

— Absolut, răspunsese Jazz. Dar nu mi-ai spus nimic despre partea financiară.

— Cinci mii pentru fiecare caz.

Jazz îşi amintea şi acum zâmbetul larg care îi înflorise pe buze la auzul acelei sume. Gândul că pentru a face un lucru atât de plăcut şi de provocator va primi cinci mii de dolari i se păruse prea frumos ca să fie şi adevărat, în realitate, lucrurile merseseră chiar mai bine decât îşi imaginase. După primele cinci misiuni, care

decurseseră fără probleme, graţie protocolului, domnul Bob venise la întâlnire cu un Hummer.

— Ia-l ca pe un semn de apreciere pentru munca ta, îi explicase domnul Bob în timp ce îi înmâna cheile şi actele maşinii. Consideră-l antipodul Cadillacului roz pe care l-ai primi dacă ai lucra pentru compania de cosmetice Mary Kay[9]. Bucură-te de el sănătoasă!

Jazz ieşi din parcarea clubului de fitness şi se îndreptă spre Columbus Avenue. Când se opri la primul semafor, îşi deschise telefonul. Ştia din experienţele anterioare că nu prea avea semnal în parcarea acoperită a clubului. Primise un mesaj de la domnul Bob. Îl deschise în vreme ce incitarea o cuprindea din ce în ce. Avea un nou pacient!

— Da, da, da! strigă Jazz pe un ton înverşunat, asemenea unui atlet care tocmai executase o săritură perfectă. Îşi agită pumnul strâns în aer, după care îşi reluă poziţia rigidă. Reflexul antrenamentelor militare o făcu să revină imediat la calmul ei obişnuit. Faptul că primise un nou pacient, deşi mai avusese unul cu o seară înainte, era un semn că trebuia să înceapă o nouă serie. Deşi numele îi parveneau la intervale de timp inegale, păreau să fie oarecum grupate. Nu înţelegea însă în funcţie de ce anume.

Se întinse să îşi pună telefonul în adâncitura de deasupra torpedoului. Mişcarea respectivă îi distrase atenţia şi nu demară imediat după ce apăruse culoarea verde a semaforului. Taximetristul din dreapta ei porni în trombă, cu intenţia de a trece pe banda ei, pentru că avea în faţă un alt taxi care staţiona şi pe care voia să îl evite. Jazz apăsă pedala acceleraţiei până la podea, dezlănţuind forţa de nestăvilit a maşinii sale, un Hummer V-8. Bolidul ţâşni imediat în faţa taximetristului, care frână puternic. Înainte de a-l depăşi, Jazz îi arătă acestuia degetul mijlociu ridicat.

După alte câteva incidente asemănătoare cu alţi taximetrişti din zona Central Park, Jazz îşi croi drum către East Side şi apoi către nord, pe Madison Avenue, îndreptându-se către spitalul Manhattan General. La zece şi un sfert, ajunse în parcarea imensă a spitalului. Unul dintre multele avantaje ale turelor de noapte era acela că găsea o mulţime de locuri libere de parcare, chiar în garajul de lângă intrarea de la primul etaj. Îşi luă telefonul de pe bordul maşinii şi îl puse în buzunar, apoi traversă pasajul pietonal şi intră în spital.

Aşa cum plănuise, ajunsese puţin mai devreme. Urcă direct la etajul cinci, unde era repartizată. Acolo se găsea Secţia de chirurgie generală, un loc întotdeauna aglomerat. Îşi puse haina deoparte cu grijă, se aşeză în faţa unui computer şi începu să caute o pacientă, pe nume Darlene Morgan. Secretara de serviciu în garda de seară nu o luă în seamă, preocupată fiind să-şi strângă lucrurile pentru a putea pleca.

Jazz constată cu bucurie că Darlene Morgan era internată în rezerva 629, adică pe etajul ei, ceea ce avea să îi uşureze şi mai mult treaba. Putea să circule cu uşurinţă şi pe celelalte etaje, în decursul pauzelor sau la vremea mesei, după cum făcuse şi în alte misiuni, dar întotdeauna exista uşoara teamă ca nu cumva să atragă atenţia celor din jur.

Coborî cu liftul până la parter şi intră în camera de gardă. Întâlni acelaşi haos ca de obicei. Seara se înregistra cea mai mare aglomeraţie, iar sala de aşteptare era ticsită de oameni răniţi sau bolnavi şi de bebeluşi care plângeau de mama focului. Era exact genul de debandadă de care Jazz avea nevoie. Nimeni nu o luă la întrebări atunci când intră în depozitul de medicamente şi substanţe intravenoase. Chiar dacă nu se aştepta să o surprindă cineva, se mai uită o dată cu atenţie în jur. Devenise deja un reflex. Când se convinse că nu o urmăreşte nimeni, desfăcu o cutie de carton

plină cu fiole de concentrat de clorură de potasiu, luă una şi o strecură în buzunarul halatului. După cum îi spusese şi domnul Bob, la babilonia de la Urgenţe, nimeni nu şi-ar fi dat seama exact ce lipseşte.

Imediat ce încheie prima parte a misiunii, Jazz se întoarse pe etajul ei pentru a prelua raportul asistentelor din tura de seară. Din pură curiozitate, se uită pe fişa lui Darlene Morgan, să afle dacă existau lucruri interesante sau vreun detaliu ce oferea o explicaţie. Desigur, nu căuta nimic anume şi nici nu îi păsa dacă găsea sau nu vreun motiv.

— Mami, vreau să vii acasă în seara asta, scânci Stephen.

Darlene Morgan îşi mângâie băieţelul de opt ani pe creştetul capului şi îl privi pe Paul, soţul ei, cu îngrijorare. Stephen era un copil dezvoltat pentru vârsta lui şi uneori se purta destul de matur, deşi la momentul acela nu constituia cel mai bun exemplu în acest sens. Era agitat din pricina faptului că ea se găsea în spital şi îi prinsese mâna în palmele sale, nevoind să-i mai dea drumul. Darlene nu se aşteptase să îl vadă pe Paul apărând cu copilul, mai ales că regulamentul spitalului interzicea accesul vizitatorilor sub doisprezece ani. Iar Stephen, deşi era mai răsărit, nu părea chiar de doisprezece ani. Paul îi explicase însă că băieţelul îl implorase atât de mult să vină, încât fusese nevoit să îl ia cu el, sperând că regulamentul cu privire la vizite nu se aplica la sânge, iar asistentele de pe etaj se vor preface că nu-l observă.

La început, Darlene se bucurase să îl vadă pe Stephen, dar acum se temea că avea să iasă scandal dacă Paul nu reuşea să negocieze cum trebuie chestiunea plecării din spital. Deja trecuse jumătate de oră de când Paul tot încerca fără succes să îl convingă să se dea dus, nereuşind decât să se enerveze. Darlene îşi eliberă în cele din

urmă mâna din strânsoarea băieţelului şi îl luă pe după mijloc, apropiindu-l de marginea patului.

— Stephen, spuse ea cu o voce blândă, îţi aduci aminte ce-am vorbit noi ieri? Mami a trebuit să facă o operaţie.

— Dar de ce?

Darlene îi aruncă o privire lui Paul, care îşi dădu ochii peste cap. Amândoi ştiau că Stephen era speriat de respectiva situaţie şi că nu putea fi liniştit uşor. Darlene îi explicase în weekend cum stăteau lucrurile, dar, în mod clar, Stephen nu înţelesese.

— A trebuit să-mi repar genunchiul, spuse Darlene.

— Dar de ce?

— Ţi-aduci aminte că vara trecută m-am rănit în timp ce jucam tenis? Ei bine, mi-am rupt ceva la genunchi, ceva care se cheamă ligament. Doctorul a trebuit să-mi pună un ligament nou şi în noaptea asta trebuie să rămân aici. Mâine-seară o să fiu acasă, bine?

Stephen îşi încleştă degetele în marginea cearşafului, ferindu-se să o privească în ochi.

— Stephen, ora ta de culcare a trecut de multă vreme. Mergi acasă cu tati şi mâine, când te vei trezi, o să fie ziua când vin eu acasă.

— Vreau să vii acasă în seara asta!

— Ştiu că asta vrei, spuse Darlene, aplecându-se să-l îmbrăţişeze.

Imediat, se strâmbă de durere şi scoase un geamăt reţinut pentru că îşi mişcase, mai mult decât ar fi vrut, genunchiul operat. Avea piciorul parţial imobilizat cu ajutorul unui aparat mobil care îi flexa articulaţia în permanenţă, prin mişcări uşoare.

Paul făcu un pas în faţă şi îl prinse pe băiat de umeri, forţându-l să se îndepărteze. Stephen nu se împotrivi. O auzise pe Darlene gemând de durere.

— Te simţi bine? îşi întrebă Paul soţia.

— Da, îi răspunse ea cu greu, încercând să îşi regăsească poziţia confortabilă. Trebuie doar să nu-mi mişc piciorul.

Închise ochii, respiră adânc şi durerea începu să o lase.

— Ai o întreagă maşinărie aici, spuse Paul, arătând spre aparat. Slavă Domnului că ne-am înscris în AmeriCare în toamna asta! Altfel, am fi ajuns săraci lipiţi.

— Ce vrei să spui? Că n-ar fi trebuit să mă operez?

— Nu, nici vorbă! Mă gândesc doar că vechea noastră asigurare n-ar fi acoperit toate costurile. Ţi-aminteşti deductibilele complicate şi toate celelalte rahaturi de care am avut parte de fiecare dată? Mă bucur foarte mult că acum totul intră în asigurare.

Scurtul episod dureros al lui Darlene avusese un efect puternic asupra lui Stephen. Îl speriase suficient de tare încât să îl convingă de faptul că mama lui trebuia să rămână în spital. După câteva minute, când Paul îi spuse din nou că ar fi cazul să plece, îl ascultă fără să mai comenteze.

Dintr-odată, Darlene se pomeni singură. Toată după-amiaza fusese mare agitaţie pe hol, dar acum domnea liniştea. Nu trecuse nimeni prin faţa uşii deschise a rezervei. Nu ştia însă că asistentele şi infirmierele din tura de după-amiază, precum şi cele din tura de noapte, se adunaseră la raport. Singurul sunet, aproape insesizabil, care se auzea din depărtare era acela al unui monitor de funcţii vitale, dintr-o încăpere aflată spre capătul coridorului.

Aruncă o privire prin cameră, studiind mobilierul simplu de spital, florile proaspete de pe masă, pe care i le adusese Paul, zugrăveala în nuanţa verde şi tabloul de pe perete, o reproducere după Monet. Se cutremură imaginându-şi luptele pe viaţă şi pe moarte la care pereţii rezervei fuseseră martori de-a lungul anilor şi încercă să se

gândească la altceva. Nu era lucru uşor. Nu îi plăceau spitalele şi nu fusese niciodată internată, cu excepţia momentului în care născuse. Naşterea reprezentase o experienţă total diferită. La vremea aceea, atmosfera spitalului era impregnată de o stare de fericire şi de nerăbdare. Acum însă totul era altfel, cu-adevărat înspăimântător.

Întoarse capul şi se uită la serul care picura din recipientul de perfuzie într-un tub de plastic ataşat la furtunul de cauciuc. Urmări curgerea aceea lentă ca hipnotizată şi nu reuşi să îşi smulgă privirea decât după câteva minute, cu oarecare efort. Un lucru liniştitor era prezenţa unei mici pompe cu morfină, ataşată de perfuzie, medicament pe care, în doze controlate, putea să şi-l administreze singură. Până atunci, nu o făcuse decât de două ori.

La picioarele ei, deasupra patului, era atârnat un televizor. Îl aprinse, ca să-i ţină de urât. Începuseră deja ştirile. Dădu sonorul încet, pentru că voia doar să urmărească imaginile. Încă se mai simţea ameţită din cauza anesteziei de dimineaţă şi a calmantelor administrate ulterior. Aparatul îi flexa piciorul în continuare şi, în mod ciudat, se simţea detaşată de acea acţiune, de parcă n-ar fi fost piciorul ei.

Petrecu o oră într-o stare incertă, la graniţa dintre somn şi conştienţă. Cât timp stătuse liniştită păruse a dormi; dar, ori de câte ori îşi mişcase piciorul, fusese mai aproape de starea de veghe. Îşi amintea, ca prin vis, că ştirile se terminaseră şi că începuse emisiunea lui Letterman.

Dintr-odată, o infirmieră începu să o zgâlţâie. Scrâşni din dinţi de durere, pentru că odată cu trezirea bruscă i se contractase involuntar muşchiul coapsei.

— Aţi urinat de când aţi ieşit din operaţie? o întrebă infirmiera, o femeie supraponderală, cu părul roşcat şi sârmos.

Darlene încercă să îşi amintească. Îi mărturisi asistentei că nu ştia.

— Cred că v-aţi fi adus aminte dacă aţi fi urinat, aşa că ar fi bine să o faceţi acum. Mă duc să aduc o ploscă.

Infirmiera dispăru în baie şi se întoarse cu un recipient din oţel inoxidabil. Îl aşeză pe marginea patului, lângă şoldul lui Darlene.

— Dar nu-mi vine, spuse Darlene.

Nu avea nici un chef să urineze la ploscă, ceea ce presupunea să se mişte până ajungea deasupra ei. Până şi gândul o făcea să se strâmbe de durere. Chirurgul o avertizase că va simţi un oarecare disconfort după operaţie. Disconfort era însă prea puţin spus.

— Dar trebuie să urinaţi, spuse răspicat infirmiera.

Se uită la ceas, ca şi când nu prea avea timp de discuţii.

Atitudinea infirmierei, combinată cu starea de semi-luciditate în care se afla, o făcură pe Darlene să îşi iasă din fire.

— Lăsaţi plosca aici. O s-o folosesc mai târziu.

— Draga mea, o foloseşti acum. Aşa au venit ordinele de sus.

— Atunci, spune-le celor de sus, oricine ar fi ei, că o să urinez mai încolo.

— O să chem asistenta şi vă anunţ de pe-acum că nu îi place să fie contrazisă.

Infirmiera dispăru din nou. Darlene clătină din cap, nevenindu-i a crede. Nu mai auzise o asemenea ameninţare de la grădiniţă. Îşi îndepărtă de coapsă plosca rece ca gheaţa.

După cinci minute, tresări în momentul în care asistenta dădu buzna în cameră, cu infirmiera după ea. Spre deosebire de infirmieră, asistenta medicală era o femeie înaltă şi zveltă şi avea ochi exotici. Se aplică deasupra ei, ţinându-şi mâinile în şold.

— Infirmiera zice că refuzaţi să urinaţi.

— Nu am refuzat. Am spus că o să fac mai încolo.

— Ba o să urinaţi acum! Dacă nu, o să vă punem sondă. Bănuiesc că ştiţi în ce constă.

Darlene ştia despre ce era vorba şi nu o încânta deloc o astfel de perspectivă. Infirmiera trecu de partea cealaltă a patului, făcând-o să se simtă înconjurată.

— Treaba dumitale! adăugă asistenta atunci când văzu că Darlene nu se conformează. Sfatul meu e să-ţi mişti fundul ăla!

— Ai putea să te arăţi ceva mai înţelegătoare, îi zise Darlene în timp ce, proptindu-se cu palmele de pat, se pregătea să îşi ridice fundul.

— Am prea mulţi pacienţi bolnavi ca să mă arăt înţelegătoare cu cei care nu vor să urineze, spuse asistenta, verificându-i transfuzia.

Între timp, infirmiera se ocupa de ploscă.

Darlene răsuflă uşurată. Putu să se aşeze pe ploscă relativ uşor, deşi metalul rece îi dădea o senzaţie oribilă. Partea cu urinatul se dovedi însă ceva mai dificilă. Nu reuşi să facă decât după câteva minute de concentrare intensă. Între timp, asistenta şi infirmiera plecaseră. Urină mai mult decât se aşteptase şi înţelese, în cele din urmă, rostul acelei tevaturi. Cu aceeaşi ocazie, îşi aduse aminte de ce nu suferea spitalele.

După ce termină, trebui să aştepte. Putea să îşi mişte bazinul fără probleme, dar, pentru a izbuti să-şi tragă plosca de sub ea, ar fi trebuit să se sprijine într-o singură mână şi deci să îşi încordeze muşchii din cauza cărora avea dureri la genunchi. Aşa că n-avea de ales. Însă, după câteva minute, începu să o doară spatele. Strânse din dinţi şi reuşi să tragă plosca deoparte. Asistenta şi infirmiera reapărură în rezervă, ca la un semn.

Infirmiera îi luă plosca, iar asistenta îi oferi un somnifer şi un pahar cu apă.

— Nu cred că-i cazul, spuse Darlene.

Simţea că pluteşte, din cauza medicamentelor pe care le luase pe tot parcursul zilei.

— Luaţi-l, îi ordonă asistenta. Aşa a prescris doctorul.

Darlene o privi în adâncul ochilor. Nu reuşea să îşi dădea seama dacă asistenta avea un aer obraznic, plictisit sau dispreţuitor. Oricare ar fi fost, era nepotrivit. Se întreba de ce oare îşi alesese acea meserie. Darlene luă pastila cu puţină apă, apoi îi dădu paharul asistentei.

— Aţi putea fi un picuţ mai umană, îi sugeră.

— Fiecare primeşte ce merită, îi răspunse asistenta, luând paharul de hârtie cerată şi mototolindu-l. Trec mai târziu să vă văd.

„Nu te mai obosi", îşi zise Darlene în gând. Se mulţumi însă să dea din cap în semn de încuviinţare, în vreme ce asistenta şi infirmiera ieşeau din cameră. Îşi dădea seama că avea nevoie de ele şi că depindea de astfel de oameni şi nu voia să îşi bată alte cuie în talpă. Câtă vreme piciorul îi era susţinut de aparat şi fiecare mişcare îi dădea dureri de genunchi, se afla la mâna asistentelor.

Darlene îşi administră o doză de calmant ca să mai scape de durerea sâcâitoare, ca de măsea, cu care se alesese după caznele cu plosca. La scurt timp, se simţea liniştită şi detaşată. Starea pe care i-o provocase altercaţia cu asistenta şi cu infirmiera se estompase. Important era că trecuse de operaţie. Toată anxietatea pe care o resimţise în noaptea de dinainte ţinea acum de trecut.

Intrase acum în faza de recuperare şi, conform spuselor doctorului, peste şase luni putea să joace din nou tenis.

Căzu, pe nesimţite, într-un somn adânc, fără vise. Se trezi apoi brusc, fără să îşi dea seama cât timp dormise, din cauza unei dureri acute care-i urca în braţul stâng. Deschise ochii şi slobozi un geamăt. Televizorul era stins, iar rezerva era luminată slab de o lampă de veghe, aflată aproape de podea. Pentru o clipă, nu îşi aminti unde se afla, dar îşi reveni rapid. Pentru că durerea se întinsese până spre umăr, se aplecă să apese butonul de

urgenţă. Nu ajunse însă la el. Simţi că cineva o apucă de încheietura mâinii. Ridică privirea şi, lângă pat, zări o siluetă albă, cu faţa ascunsă în întuneric. Darlene dădu să spună ceva, dar nu reuşi să scoată nici un cuvânt. Camera începu să se micşoreze şi să se învârtă din ce în ce mai tare, pe când femeia simţea cum alunecă din lumină înspre întuneric.

6

— Shelly, ai grijă! strigă Laurie. Stai pe loc!

Spre groaza ei, îşi vedea fratele alergând cu toată viteza spre un lac mărginit de o mlaştină foarte periculoasă, care ar fi putut înghiţi şi un elefant. Nu îi venea să creadă. Îl avertizase că zona era periculoasă, dar nu o ascultase.

— Shelly, opreşte-te! strigă ea din toate puterile.

O luă la fugă, trăind acel sentiment chinuitor al neputinţei în faţa unui pericol iminent. Deşi ştia că nu va reuşi să îl ajute să iasă în cazul în care intra în mlaştină, nu putea sta degeaba, privind cum se întâmplă nenorocirea; voia măcar să încerce să îl ajute. Pe când alerga, se uită disperată după un băţ lung sau un buştean pe care să i-l întindă ca să poată ieşi din noroi, dar zona aceea era lipsită de vegetaţie; peste tot zărea numai pietre.

Shelly rămase brusc locului, la aproximativ trei metri de marginea mlăştinoasă a lacului. Se întoarse cu faţa spre Laurie. Avea acelaşi zâmbet ironic ca în copilărie.

Ea se opri uşurată din alergare. Respira greu şi nu ştia dacă să fie bucuroasă sau mânioasă. Însă, până să apuce ea să spună ceva, Shelly îşi reluă cursa nebunească spre nenorocirea care îl păştea.

— Nu! urlă Laurie.

Dar Shelly ajunsese deja la lac, afundându-se fără speranţă în adâncurile mlaştinii, picioarele i se împotmoliseră. Privi în urmă, însă zâmbetul îi dispăruse de pe buze; era îngrozit. Întinse braţele spre Laurie, care alergase până la marginea uscată a malului. Ea căută din nou un băţ cu care să ajungă la el, dar nu găsi nimic. Shelly se scufunda din ce în ce mai repede, fără scăpare, iar privirea lui rugătoare o urmări până ce capul lui dispăru cu totul în noroi. Nu se mai vedea decât o mână ce

încerca să se agaţe de ceva cu disperare. La scurt timp se făcu şi ea nevăzută, înghiţită de nămol.

— Nu, nu, nu! strigă Laurie, însă un ţiuit puternic îi acoperi vocea, trezind-o din adâncurile somnului.

Se grăbi să oprească vechiul ceas deşteptător, cu cheiţă. Se lăsă apoi pe spate în pat şi se uită lung la tavan. Gâfâia şi o trecuseră toate năduşelile. Tocmai avusese coşmarul de care, slavă cerului, fusese ocolită în ultimii câţiva ani.

Laurie se ridică în capul oaselor, atârnându-şi picioarele peste marginea patului. Avea o stare groaznică. Cu o noapte înainte se culcase târziu, pentru că, în ciuda oboselii, făcuse curat prin apartament ca o nevrotică. Ştia că se purtase prosteşte, dar îl resimţise ca pe un exerciţiu terapeutic la modul simbolic. Trebuia să scape de pânzele de păianjen din viaţa ei şi la propriu şi la figurat.

Nu îi venea să creadă cât de mult se schimbase viaţa ei în ultimele patruzeci şi opt de ore. Deşi avea convingerea că ea şi Jack vor fi în continuare la fel de buni prieteni, relaţia lor de cuplu era, cel mai probabil, aproape de sfârşit. Trebuia să se arate realistă în privinţa nevoilor ei şi a aşteptărilor lui. Pe lângă asta, îşi făcea griji atât pentru mama, cât şi pentru sănătatea sa.

Se ridică în picioare şi se duse în baie, unde spaţiul era destul de înghesuit. Îşi începu ritualul din fiecare dimineaţă: intră la duş, după care îşi uscă părul şi se aranjă puţin. Nu folosea decât puţin fard de obraz, un dermatograf foarte fin şi un ruj în nuanţa naturală a buzelor. După ce termină, se privi în oglindă. Nu prea îi plăcea ce vedea. În ciuda machiajului, părea obosită şi stresată; nici fardul de obraz, nici anti-cearcănul fin nu o făceau să arate mai bine.

Laurie avusese întotdeauna o sănătate de fier, dar niciodată nu pusese mare preţ pe ea, cu excepţia unei scurte perioade din liceu, când

suferise de bulimie. Însă acum, în umbra ameninţării mutaţiei de genă BRCA1, realiză brusc importanţa sănătăţii sale. Gândul că o parte din miliardele de celule ale organismului ei punea la cale o conspiraţie genetică i se părea înspăimântător. Deşi sperase ca investigaţiile pe internet pe care le făcuse cu o seară înainte să o liniştească, acest lucru nu se întâmplase. Din punct de vedere medical, ştia deja o mulţime de lucruri despre BRCA1, printre care şi faptul că, în condiţii normale, gena are un rol de suprimare a tumorilor, însă, dacă suferă o mutaţie, acţionează taman invers.

Din nefericire, informaţiile ştiinţifice pe care le aflase nu prea îi erau de folos într-o problemă atât de personală, cu atât mai mult cu cât în ecuaţie intra şi dorinţa sa de a avea copii. În urma tratamentului profilactic şi-ar fi pierdut ambii sâni, ceea ce era un lucru destul de grav; însă urma şi extirparea ovarelor, ceea ce era de-a dreptul cumplit: practic, ar fi fost castrată. Aflase oripilată că, dacă avea markerul de genă BRCA1 mutantă, atunci creştea riscul de a dezvolta nu numai cancer la sân, ci şi cancer ovarian mai devreme de optzeci de ani. Cu alte cuvinte, ceasul ei biologic bătea mai tare şi mai repede ca niciodată.

Pe fondul oboselii acumulate din pricina lipsei de somn, se simţea foarte deprimată. Nu ştia dacă să facă sau nu analize pentru depistarea markerului genetic. Cu siguranţă, nu avea să fie de acord să i se extirpe ovarele, cel puţin nu înainte de a face un copil. Nici cu mastectomia nu era de acord. Atunci ce rost ar mai fi avut să îşi facă analize? Din punctul ei de vedere, genetica se confrunta cu un paradox: fie nu exista remediu pentru boala în discuţie, fie tratamentul profilactic era mult prea îngrozitor.

După un mic dejun rapid, cu fructe şi cu cereale, ieşi din apartament; era deja în întârziere cu cincisprezece de minute faţa de ora la care pleca

de obicei. Doamna Engler se dovedea vigilentă ca de obicei. Crăpase uşa puţin, cât să o poată urmări cu privirea ei injectată. Laurie, care apăsa în mod repetat butonul de chemare de parcă spera să grăbească astfel liftul, îi zâmbi şi îi făcu un semn cu mâna, dar femeia nu îi răspunse, ci închise repede uşa.

Traversă First Avenue fără nici un incident. Era mai frig decât în zilele anterioare, dar nu încercă să ia vreun taxi. Cu haina încheiată până la gât, îi era numai bine. Îi plăcea şi tumultul pe care îl elibera oraşul acela plin de viaţă. New Yorkul i se părea cel mai dinamic loc de pe pământ, un spaţiu care o ajuta să îşi alunge problemele în cotloanele minţii. Chestiunile personale făcură însă loc îngrijorării pentru cazul McGillin şi speranţei că va primi rezultatele probelor de laborator de la Maureen, precum şi raportul de la Peter. Se gândea în acelaşi timp la cazurile de care urma să se ocupe în acea zi. Spera că vor fi cel puţin la fel de captivante şi de complexe ca şi cazul McGillin.

Laurie intră în Institutul de Medicină Legală pe uşa principală. De data asta, zona recepţiei era liberă. Birourile administrative erau şi ele pustii. O salută din mers pe Marlene Wilson, recepţionera, care citea în linişte ziarul de dimineaţă. Aceasta îi răspunse la salut cu o mână, iar cu cealaltă apăsă butonul de acces spre sala de identificare. Laurie îşi dădu haina jos în drum spre cabinet.

Doi dintre medicii legişti cu vechime, Kevin Southgate şi Arnold Besserman, erau prinşi într-o discuţie. Amândoi o salutară fără să se ridice din scaunele lor de vinilin maron şi fără să îşi întrerupă conversaţia. Laurie le răspunse la salut. Remarcă totodată că Vinnie Amendola nu era la locul lui obişnuit, ascuns în spatele unui ziar. Se apropie de biroul la care Riva muncea de zor la evaluarea cazurilor care apăruseră în cuprinsul nopţii. Acesta îşi ridică ochii din hârtii şi se uită

lung la Laurie, pe deasupra ochelarilor. După care îi zâmbi.

— Ai dormit mai bine azi-noapte? o întrebă ea.

— Nu chiar, mărturisi Laurie. Am făcut curat în apartament până pe la două.

— Am trecut şi eu prin faza asta, spuse Riva, chicotind cu subînţeles. Cum a fost la spital?

Laurie îi descrise vizita şi starea bună a mamei sale. Îi spuse câte ceva şi despre tatăl său, dar nu pomeni nimic de gena BRCA1.

— Jack e deja jos, la lucru, zise Riva.

— Am bănuit eu ceva, mai ales că nu l-am văzut pe Vinnie aici, citind pagina de sport.

Riva clătină din cap dezaprobator.

— La şase jumătate, când am ajuns eu, Jack era deja aici, cu nasul prin cazuri. Vine prea devreme. E penibil. I-am zis să-şi mai vadă şi de viaţă.

— Cred că a fost tare distractivă discuţia, spuse Laurie izbucnind în râs.

— I-am povestit şi despre mama ta. Sper că nu te deranjează. M-a întrebat unde ai dispărut ieri după-amiază. Din câte am înţeles de la el, a trecut ieri pe-aici chiar după ce-ai plecat tu la spital, iar eu nu eram pentru că mă dusesem să stau de vorbă cu Calvin.

— Nu-i nici o problemă, spuse Laurie. Dacă tot am aflat, nu mai e nici un secret.

— Sunt de acord, zise Riva. Nu înţeleg cum de mama ta nu a vrut să-ţi spună. Oricum, să ştii că Jack a rămas înmărmurit. Mi-am dat seama de treaba asta.

— A spus ceva în mod deosebit?

— Nimic despre mama ta. Câteva minute, n-a scos nici un cuvânt, ceea ce se întâmplă foarte rar.

— Ce caz are acum? o întrebă Laurie.

— Unul urât de tot, spuse Riva. E incredibil băiatul ăsta! Cu cât cazul e mai dificil, din punct de vedere medical sau emoţional, cu atât e mai entuziasmat. Cel la care lucrează acum e foarte tulburător. E vorba despre o fetiţă de patru luni,

jupuită pe toată suprafaţa corpului, adusă la Urgenţe deja decedată. Cei de la camera de gardă au fost de-a dreptul indignaţi de faptul că părinţii încercaseră să se scuze, spunând că nu ştiau ce se întâmplase cu fetiţa. A fost chemată poliţia şi acum părinţii sunt în puşcărie.

— Dumnezeule! rosti Laurie, cutremurându-se.

Deşi lucra în domeniu de treisprezece ani, încă o copleşeau cazurile copiilor, în special cele ale sugarilor şi ale deceselor în urma unui abuz.

— Am rămas şocată când am citit raportul, îi mărturisi Riva. Desigur, trebuia să încredinţez cuiva cazul, dar nu urăsc pe nimeni într-atât.

Laurie încercă să râdă, pentru că ştia că Riva glumea, dar nu reuşi decât să schiţeze un zâmbet. Riva plăcea pe toată lumea şi era plăcută de toată lumea. Laurie mai ştia şi că, dacă Jack nu s-ar fi oferit să îl preia, copilul ar fi fost autopsiat de Riva.

— Înainte să coboare, a pomenit ceva de alt caz, spuse Riva, căutând printre dosare. A zis că, în drum spre cabinet, a stat de vorbă cu Janice, care i-a spus că a mai apărut un tânăr adult de la Manhattan General şi că există multe similitudini cu McGillin. Mi-a zis că sigur o să vrei să îl iei tu şi că să ţi-l dau ţie. Te interesează?

— Evident, spuse Laurie.

Luă dosarul, încruntându-se. Îl deschise şi răsfoi rapid paginile dinaintea raportului de investigaţie. Numele pacientei era Darlene Morgan, în vârstă de treizeci şi şase de ani.

— Era mama unui puşti de opt ani, spuse Riva. Ce tragedie pentru bietul copil!

— Măi, să fie! şopti Laurie, în timp ce parcurgea raportul. Chiar că sunt asemănătoare… e incredibil. Ştii cumva dacă Janice mai e pe-aici? întrebă Laurie, ridicând privirea din hârtii.

— N-am nici cea mai mică idee. Era când am trecut pe lângă biroul secretarei, dar asta se-ntâmpla până în şase şi jumătate.

— Mă duc s-o caut, spuse Laurie. Mulţumesc pentru caz!

— Cu plăcere, zise Rita, adresându-se spinării lui Laurie, care deja se întorsese să plece.

Laurie nu irosi nici o clipă. Teoretic vorbind, Janice termina programul la şapte, dar de regulă mai rămânea peste program. Era maniacă în privinţa rapoartelor şi de multe ori stătea până la opt ca să le pună la punct. Era deja opt fără douăzeci când Laurie trecu prin camera funcţionarilor care ţineau evidenţa dosarelor. După un minut, era deja în pragul cabinetului anchetatorilor legişti. Bart Arnold ridică privirea. Stătea la birou şi vorbea la telefon.

— Janice mai e aici? îl întrebă Laurie.

Bart arătă cu degetul peste umăr, înspre partea din spate a camerei. Capul lui Janice se zărea dindărătul unui monitor. Secretara stătea la un birou din colţul opus.

Laurie intră în cabinet şi îşi luă un scaun. Îl duse până la masa de lucru a lui Janice şi se aşeză. Janice căscă îndelung, cu un aer ostenit.

— Scuzaţi-mă, spuse Janice într-un final, ştergându-şi lacrimile cu mâna.

— N-ai de ce, ai tot dreptul, spuse Laurie. Ai avut o noapte grea?

— Ca volum, n-a fost cine ştie ce, însă, spre deosebire de nopţile trecute, au fost câteva cazuri care mi-au frânt inima. Nu ştiu de ce mă afectează atât. Înainte nu eram atât de impresionabilă. Sper să nu-mi influenţeze obiectivitatea.

— Am auzit ceva despre un sugar.

— Vă vine să credeţi? Ce fel de oameni ar face aşa ceva? Mă depăşeşte. Poate am devenit prea sensibilă pentru meseria asta.

— Atunci când n-o să te mai impresioneze astfel de cazuri ar trebui să-ţi faci griji.

— Se poate să aveţi dreptate, spuse Janice oftând. Se îndreptă de spate în scaun, ca să-şi mai revină puţin. Deci, cu ce pot să vă ajut?

— Doar ce m-am uitat pe raportul pe care l-ai făcut pentru Darlene Morgan. Mi se pare uimitoare asemănarea cu cazul Sean McGillin.

— Exact asta i-am spus şi eu domnului doctor Stapleton când ne-am întâlnit în dimineaţa asta.

— Există ceva ce-ai putea să-mi spui şi nu ai inclus în foile de-aici? zise Laurie, fluturând raportul în aer. De pildă, impresiile cu care ai rămas de pe urma discuţiilor pe care le-ai avut cu cei implicaţi în caz, asistentele sau doctorii, sau chiar rudele victimei. Ştii la ce mă refer, altceva decât faptele în sine. Un amănunt la nivel intuitiv.

Janice o privi ţintă cu ochii ei căprui cât timp se gândi la un amănunt semnificativ. După un minut, clătină din cap abia schiţat.

— Nu prea mi-a atras nimic atenţia. Ştiu la ce vă referiţi, e vorba de o impresie subliminală. Dar nu-mi trece nimic prin cap. Mi s-a părut o tragedie medicală dintre cele banale: o femeie, în floarea vârstei şi aparent sănătoasă căreia i-a sunat ceasul, spuse Janice, ridicând din umeri. Când cineva atât de tânăr moare brusc, te face să te gândeşti că de fapt toţi suntem foarte vulnerabili.

Laurie îşi muşcă buza, gândindu-se ce altceva ar mai fi putut să o întrebe pe Janice.

— N-ai stat de vorbă şi cu chirurgul, nu?

— Nu.

— O fi fost acelaşi chirurg care l-a operat pe McGillin?

— Nu, au fost operaţi de doi chirurgi ortopezi diferiţi şi, din câte am înţeles de la medicul rezident, ambii sunt foarte respectaţi.

— Se pare că ambii pacienţi au murit dimineaţa, cam pe la aceeaşi oră. Nu ţi se pare bizar?

— Nu neapărat. Din experienţă ştiu că, de obicei, majoritatea deceselor au loc între două şi patru dimineaţa, în turele mele de noapte, e intervalul cel mai aglomerat. Un doctor mi-a sugerat cândva că frecvenţa asta are o oarecare legătură cu ritmul circadian[10] al hormonilor.

Laurie dădu din cap în semn de încuviinţare. Probabil că ce spunea Janice era adevărat.

— Doctorul Stapleton mi-a zis că dumneavoastră l-aţi autopsiat pe Sean McGillin. Îmi puneţi întrebările astea pentru că n-aţi găsit încă o cauză a decesului?

— N-am descoperit nimic, recunoscu Laurie. Dar din punct de vedere al anesteziei sunt asemănări? Au lucrat aceiaşi oameni ori s-au folosit aceleaşi substanţe?

— Trebuie să mărturisesc că nu m-am interesat. Oare ar fi trebuit?

Laurie ridică din umeri.

— Amândoi au murit la aproximativ optsprezece ore de la operaţie, deci ar trebui să mai existe urme de anestezie în organismul lor. Cred că se impune să examinăm orice variantă, inclusiv medicamentele pe care le-au luat, ordinea în care le-au fost administrate şi dozajul. L-am rugat pe Bart să ne aducă fişa de internare a lui McGillin. O să am nevoie şi de cea a lui Morgan.

— Pot să înaintez eu cererea înainte de a pleca, spuse Janice.

Laurie se ridică în picioare.

— Mulţumesc frumos! Sper să nu consideri venirea mea aici un reproş la adresa raportului tău de investigaţie; dimpotrivă, rapoartele tale sunt întotdeauna de primă clasă.

Janice se îmbujoră.

— Mulţumesc! Îmi dau toată silinţa. Ştiu cât de important este să aveţi toate informaţiile la dispoziţie, în special în cazuri atât de misterioase precum astea patru.

— Patru? întrebă Laurie luată prin surprindere. Cum adică patru?

— Din câte îmi amintesc, acum două săptămâni ne-au mai venit două cazuri de la Manhattan General şi mie mi s-au părut asemănătoare.

— Cât de asemănătoare? Pacienţii muriseră tot în prima zi postoperatorie, la fel ca McGillin şi

Morgan?

— Da, din câte mi-aduc aminte. Şi un alt lucru pe care mi-l amintesc în mod clar este faptul că ambii pacienţi erau tineri şi fără probleme de sănătate, aşa că infarctele lor au reprezentat un mare şoc pentru toată lumea. Îmi mai aduc aminte că amândoi au fost găsiţi de infirmiera care venise să le ia temperatura şi tensiunea şi tot aşa a fost găsită şi Darlene Morgan, ceea ce sugerează că au fost probabil victimele unei catastrofe medicale majore. Adică, nici măcar n-au mai apucat să cheme o asistentă în ajutor. Sean McGillin ar fi putut totuşi să apese butonul de urgenţă, dar n-a făcut-o. Plus că, la fel ca şi în cazul lui McGillin şi Morgan, echipa de resuscitare n-a avut nici un dram de noroc. Vreau să spun că n-au reuşit să modifice în nici un fel linia de puls cardiac.

— Informaţiile astea ar putea fi foarte relevante, zise Laurie, bucuroasă că venise să o caute pe Janice.

— Oricum, mă gândeam să fac nişte copii după rapoartele de investigaţie, dar n-am avut timp până acum.

— Ceilalţi doi au suferit tot operaţii ortopedice?

— Nu-mi aduc aminte exact ce fel de operaţie au suferit, dar e uşor de aflat. Dacă ar fi să mă pronunţ acum, aş zice că au fost două cazuri de chirurgie generală, nu de ortopedie. Vreţi să fac câte o copie după rapoartele lor de investigaţie?

— Nu, stai liniştită. O să am oricum nevoie de dosarele lor complete. Ţi-aduci aminte cine le-a făcut examinarea medico-legală?

— Nu ştiu. În afară de dumneavoastră şi de doctorul Stapleton, nu prea interacţionez cu medicii.

— Dar îţi aminteşti care a fost oficial cauza morţii? întrebă Laurie.

— Îmi pare rău, mărturisi Janice. Nu ştiu nici măcar dacă au fost finalizate. Uneori urmăresc până la capăt cazurile care mă interesează, dar pe

acestea două nu le-am urmărit. Trebuie să recunosc că, la vremea respectivă, mi s-au părut cazuri de rutină în care, în mod neaşteptat, au apărut probleme cardiace majore. Mă gândesc totuşi că am folosit un oximoron, alăturând două cuvinte ca „rutină” şi „neaşteptat”. Poate că „rutină” nu e cel mai potrivit termen. Ce vreau să zic este că oamenii mai mor în spitale şi, sigur, este o tragedie, dar de multe ori nu mor din cauza problemei pentru care s-au internat. Abia azi-dimineaţă mi-am adus aminte de cazurile astea două, când scriam raportul pentru cazul Morgan şi încercam să văd lucrurile din perspectiva infirmierei.

— Cum îi chema pe cei doi? întrebă Laurie.

O cuprinse un fior de nerăbdare. Tocmai pentru frânturile astea de informaţii neobişnuite, neaşteptate, dar cu potenţial semnificativ în aflarea cauzei decesului, voia să stea de vorbă cu Janice. Astfel de discuţii îi întăreau în convingerea că toţi colegii ei, medici legişti şi tehnicieni, care ignorau experienţa şi priceperea anchetatorilor legişti o făceau numai în detrimentul lor.

— Solomon Moskowitz şi Antonio Nogueira. Le-am scris aici, împreună cu numerele de înregistrare, spuse Janice, dându-i o foaie de hârtie lui Laurie.

Laurie luă hârtia şi se uită peste numele pacienţilor. Nu îşi dădea seama dacă, în fond, nu căuta insistent o metodă de a-şi scoate din minte problemele personale. Cert era faptul că găsise una.

— Mulţumesc mult, Janice, spuse Laurie. S-ar putea să ai dreptate. E posibil să găsim ceva dacă le grupăm.

Una dintre problemele celor opt medici legişti de la morgă ţinea de faptul că astfel de asocieri le puteau scăpa printre degete. Joia după-amiaza avea loc o şedinţă comună, în care era discutat fiecare caz în parte, însă, de obicei, se punea accent pe

cele mai interesante, din punct de vedere ştiinţific, sau pe cele mai macabre.

— N-aveţi pentru ce, spuse Janice. Mă bucur că facem echipă şi că ajut şi eu cum pot.

— Sigur că da, suntem o echipă, răspunse Laurie. Ah, era să uit, când faci cerere pentru fişa de internare a lui Morgan, le spui şi de fişele lui Moskowitz şi Nogueira?

— Cu mare plăcere, zise Janice.

Îşi notă totul pe un bileţel autoadeziv pe care îl lipi pe marginea monitorului.

Incitată de noile informaţii, Laurie se grăbi să iasă din cabinetul anchetatorilor legişti şi luă liftul până la etajul patru. Lăsase grijile legate de gena BRCA1 şi de Jack pe un plan secundar. Nu îşi putea lua ochii de la cele două nume de pe hârtia pe care i-o dăduse Janice. Saltul de la un singur caz ciudat la patru era uriaş. Se întrebă însă dacă între acele patru cazuri exista o legătură reală. Din perspectiva ei, un medic legist tocmai asta trebuia să afle. Dacă legătura între cazuri o făcea un medicament sau o procedură medicală comună, iar ea îşi dădea seama de asta, atunci avea posibilitatea, aducătoare de mari satisfacţii, de a preveni şi alte decese. Bineînţeles, cu ajutorul acelor informaţii ar fi putut concluziona şi dacă decesele fuseseră naturale sau provocate. Gândul o făcu să se cutremure.

Intră în cabinetul ei, îşi agăţă repede haina în cuierul din spatele uşii şi se aşeză la calculator. Tastă numerele de acces pentru cele două cazuri şi află că nici unul nu fusese finalizat. Puţin dezamăgită, îşi notă numele celor doi medici care făcuseră autopsia: George Fontworth se ocupase de Antonio Nogueira, iar Kevin Southgate îl examinase pe Solomon Moskowitz. Pentru că îl văzuse pe Southgate în sala de identificare ceva mai devreme, Laurie puse mâna pe telefon şi formă numărul interiorului acestuia. Aşteptă vreme de cinci apeluri, după care închise.

Se întoarse la lift şi coborî la parter, apucând-o spre camera de identificare. Spera să îl găsească pe Kevin la taclale cu Arnold şi chiar aşa se întâmplă. Aşteptă răbdătoare să îşi întrerupă conversaţia. Cei doi discutau în permanenţă în contradictoriu pe teme politice: Kevin era un democrat-liberal convins, iar Arnold, un republican conservator, la fel de convins. Amândoi lucrau la Institutul de Medicină Legală de aproape douăzeci de ani şi începuseră chiar să semene: erau supraponderali, cenuşii la faţă şi cam neglijenţi în materie de igienă şi de ţinută. Lui Laurie i se părea că intrau în tiparul medicului legist din filmele clasice de la Hollywood.

— Ţi-aduci aminte de un caz pe care l-ai examinat acum vreo două săptămâni, un tip numit Solomon Moskowitz? îl întrebă pe Kevin după ce, în prealabil, îşi ceru scuze că îl deranjează.

Ca de obicei, Kevin şi Arnold schimbau replici acide. Se tachinau doar, pentru că nu aveau nici cea mai mică şansă să-şi schimbe unul altuia părerile adânc înrădăcinate.

Kevin glumi, spunând că nu îşi mai aducea aminte nici cazurile pe care le avusese cu o zi în urmă, apoi se strădui să scormonească prin memorie, schimonosindu-şi faţa buhăită.

— Parcă mi-aduc aminte de unul Moskowitz, zise el. Ştii cumva dacă era venit de la Manhattan General?

— Aşa mi s-a spus.

— Atunci ştiu despre ce e vorba. Se pare că pacientul a avut un infarct. Dacă despre cazul ăsta vorbeşti, nu prea am găsit mare lucru. Nu cred că l-am finalizat. Am impresia că încă n-au venit analizele de laborator.

„Da, sigur, analizele-s de vină?” îşi spuse Laurie în sinea ei. Nici în perioadele cele mai aglomerate rezultatele analizelor de laborator nu întârziau două săptămâni. Dar nu era deloc surprinsă. Kevin

şi Arnold erau cunoscuţi pentru tărăgănările în terminarea cazurilor.

— Ţi-aduci aminte dacă victima suferise recent o operaţie?

— Acum chiar că-ţi forţezi norocul. Uite cum facem, dacă urci până la mine la cabinet îţi dau dosarul lui.

— E o idee foarte bună, răspunse Laurie.

Atenţia îi fu atrasă de George, care intrase între timp în biroul de identificare şi tocmai îşi scotea haina. Laurie îi lăsă pe Kevin şi pe Arnold să îşi reia ciorovăiala şi se îndreptă spre George, care era deja lângă automatul de cafea.

George lucra la Institutul de Medicină Legală cam de tot atâta vreme ca şi Kevin şi Arnold, însă nu copiase nimic din comportamentul celorlalţi doi. Era mult mai îngrijit şi stilat, avea pantalonii întotdeauna călcaţi, purta mereu o cămaşă curată şi o cravată în culori vii, toate destul de în pas cu moda. Aşa îi şi plăcea să se prezinte, în plus, părea şi mult mai tânăr pentru simplu fapt că nu avea burtă, ca majoritatea bărbaţilor de vârstă mijlocie. Deşi Laurie ştia că Jack nu avea prea mare respect pentru profesionalismul lui George, ea se înţelegea bine cu el.

— Am auzit că în cazul victimei prin împuşcare de ieri ai găsit o rezolvare absolut surprinzătoare, spuse Laurie.

— Ce mai chin! se plânse George. Dacă Bingham se mai oferă vreodată să lucrăm împreună la vreun caz, aminteşte-mi să-l refuz cu graţie.

Laurie râse şi mai schimbă cu George câteva impresii pe marginea cazului preţ de câteva minute, după care ajunse la ceea ce o interesa cu adevărat. Aşa cum discutase şi cu Kevin despre cazul Moskowitz, îl întrebă dacă îşi aminteşte de autopsia lui Antonio Nogueira, făcută în urmă cu aproximativ două săptămâni.

— Dă-mi un indiciu, răspunse George.

— Nu pot să-ţi dau decât vreo câteva detalii, deşi nu le ştiu prea bine, spuse Laurie. Un tip tânăr, care a murit la Manhattan General la mai puţin de douăzeci şi patru de ore de la operaţie şi care se presupune că a suferit un dezastru cardiologie.

— Aha, gata, mi-aduc aminte că a fost un caz greu. N-am găsit nimic la examinare şi nici analizele de laborator n-au scos ceva la iveală. Am dosarul pe birou, dar încă mai aştept rezultatele examenului toxicologic, în caz că aflăm ceva. Dacă nu, o să fiu nevoit să îl declar decedat ca urmare a unei fibrilaţii ventriculare spontane sau a unui infarct miocardic masiv, mult prea puternic şi neaşteptat ca să se mai poată descoperi vreun fel de dovadă patologică. Desigur, factorul care a determinat infarctul a dispărut în mod miraculos. Oricare ar fi ipoteza, inima s-a oprit. Adică, este exclus să i se fi oprit respiraţia, pentru că nu am găsit urme de cianoză.

George dădu din umeri, ridicând mâinile în semn de neputinţă.

— Aşadar, ca urmare a analizelor la microscop nu s-a văzut mare lucru la arterele lui coronare?

— Foarte puţin.

— Şi muşchiul inimii părea normal? Adică, ţi-a dat impresia că ar fi putut cauza în mod neaşteptat o aritmie fatală? Ai găsit urme de inflamaţie?

— Nţ! Arăta perfect normal.

— Te deranjează dacă mă uit şi eu în dosarul lui spre după-amiază? îl întrebă Laurie.

— Chiar te rog! Dar de ce te interesează? Cum ai auzit de el?

— Mi-a spus Janice, zise Laurie. Şi mă interesează pentru că ieri am avut un caz surprinzător de asemănător.

Laurie se simţea puţin vinovată că nu spusese nimic despre celelalte două cazuri, dar nu suficient de vinovată încât să le aducă în discuţie: în primul rând, pentru că bănuielile cum că ar exista o

legătură între cazuri aveau o natură pur speculativă şi în al doilea rând, pentru că, în faza incipientă în care se găsea ancheta, considera că avea exclusivitate asupra ipotezei unor crime în serie.

După ce ieşi din sala de identificare, Laurie coborî un etaj şi îl căută pe Marvin. Îl găsi în cabinetul mortuar. Aşa cum sperase, era deja echipat.

— Eşti gata de distracţie? întrebă Laurie.

Era nerăbdătoare să înceapă.

— Mai întrebi, drăguţă? spuse Marvin, la fel ca în ziua precedentă.

Laurie îi dădu numărul de înregistrare pentru Darlene Morgan înainte de a intra la vestiar să se schimbe. Era cuprinsă de agitaţie… Nu i se mai întâmplase niciodată, în întreaga carieră, să spere să nu găsească nimic la autopsie. Dacă n-ar fi găsit o cauză a morţii ar fi însemnat că şi acel caz intra în tiparul McGillin, Nogueira şi Moskowitz. Cu cât ipoteza crimelor în serie devenea mai plauzibilă, cu atât creştea volumul muncii sale, lucru care nu îi mai lăsa timp să se frământe din pricina problemelor personale.

Laurie ieşi din vestiar, intră în depozit şi îşi luă din încărcător bateria costumului de astronaut. După cincisprezece minute, intra complet echipată în sala de autopsie, venind în anticameră, unde-şi pusese mănuşile. Nu se mai examina decât un singur caz în sală. Ştia de la o poştă care din cei doi era Jack, întrucât Vinnie era mult mai scund şi mai firav. Jack se uita prin vizorului unui aparat de fotografiat aşezat pe un trepied. Laurie încercă să nu se uite în direcţia copilaşului dezbrăcat aflat pe masă. Clipi fără să vrea atunci când se declanşă bliţul.

— Tu eşti, Laurie? strigă Jack, ridicându-se şi întorcându-se cu faţa înspre ea în momentul în care auzi uşa închizându-se.

— Da, eu sunt, spuse Laurie.

Pentru că nu îl zărise pe Marvin în sala de autopsie, se uită prin geamul semi-securizat al uşii care dădea spre hol. Îl văzu venind cu o targă mobilă. La celălalt capăt al tărgii era un alt tehnician, Miguel Sanchez. Laurie îşi imagină că intervenise o problemă. Marvin era, fără excepţie, extrem de eficient şi întotdeauna ajungea în sală înaintea ei.

— Ia vino-ncoace! zise Jack cu un oarecare entuziasm. Vreau să-ţi arăt ceva. Cazul ăsta e cu dus-întors!

— Sunt convinsă, spuse Laurie. Dar o să te las pe tine să-mi povesteşti mai încolo. Ştii bine că autopsiile copiilor nu se numără printre preferatele mele.

— Sunt destul de convins că şi cazul ăsta seamănă cu cele de ieri, spuse Jack. Sunt peste nouăzeci la sută sigur că atât cauza, cât şi condiţiile decesului vor surprinde pe toată lumea. Ascultă ce-ţi spun. E caz de manual!

În ciuda aversiunii pe care o avea faţă de cazurile cu copii, curiozitatea profesională o făcu pe Laurie să se apropie de Jack. Cu oarecare efort, reuşi să se uite la bietul sugar. Aşa cum îi spusese şi Riva, fetiţa era învineţită, jupuită şi arsă pe cea mai mare parte a corpului, inclusiv pe faţă. Priveliştea absolut îngrozitoare o făcu să se clatine puţin, ca şi când ar fi ameţit. Îşi depărtă picioarele pentru a-şi recăpăta echilibrul. Auzi apoi uşa deschizându-se în spatele său, după care scârţâitul roţilor unei tărgi mobile vechi.

— Ce-ai zice dacă ţi-aş spune că în nici o radiografie nu există urme de fractură, nici mai vechi, nici mai noi? Ţi-ar influenţa în vreun fel părerea despre acest caz?

— Nu neapărat, spuse Laurie.

Încercă să îl privească în ochi, dar nu reuşi din cauza reflexiilor de lumină de pe masca lui de plastic. Nu se mai văzuseră şi nu îşi mai vorbiseră de aproape douăzeci şi patru de ore; pentru o

primă întâlnire, sperase să aibă parte de ceva mai mult decât o reiterare a schimbului de replici pe teme profesionale din dimineaţa precedentă.

— Ce-ai zice dacă ţi-aş spune că, pe lângă radiografii, himenul este intact?

— Aş zice că nu contrazice ceea ce am în faţa ochilor, răspunse Laurie.

Învingându-şi repulsia, Laurie se aplecă şi se uită cu mai multă atenţie la leziunile pielii, în special în zonele în care Jack făcuse câteva mici incizii. Îşi dădu brusc seama la ce se referise Jack atunci când vorbise despre argumente care contraziceau ipoteza abuzului.

— E din cauza insectelor! spuse Laurie deodată, îndreptându-se de spate şi ridicându-se.

— Fata merită un premiu! strigă Jack, ca un prezentator de carnaval. După cum mă aşteptam, doctor Mongomery a coroborat cu mare pricepere observaţiile mele. Bineînţeles că Vinnie nu e convins, aşa că am pus pariu pe cinci dolari că vom găsi o probă nespecifică pentru deces prin asfixiere când vom face autopsia internă şi toată lumea ştie cam ce presupune acest lucru.

Laurie dădu din cap în semn de încuviinţare. Erau mari şanse că micuţa din faţa ei să fi avut sindromul morţii subite a sugarului, care la autopsie se recunoaşte după semnele morţii prin asfixiere. Deşi la prima vedere crezuse că leziunile de pe corp îi fuseseră provocate înainte de deces, acum presupunea că de fapt fuseseră cauzate după moarte, de către o serie de insecte, cum ar fi furnicile şi gândacii de bucătărie, posibil şi de şoareci sau de şobolani. Dacă aceea ar fi fost situaţia, atunci cauza morţii nu fusese de natură criminală, ci accidentală.

Desigur, o asemenea concluzie nu ar fi diminuat tragedia pierderii unei fragede vieţi, dar cu siguranţă urma să aibă alte implicaţii.

— Să-i dăm bice, spuse Jack, luând aparatul de fotografiat de pe trepied. Copilul ăsta a fost mutilat

de condiţiile de sărăcie, nu în urma unui abuz. Trebuie să-i scot părinţii din puşcărie. Dacă-i lăsăm acolo e ca şi cum am adânci rănile acestei fetiţe.

Laurie se îndreptă spre una dintre mesele de autopsie, lângă care Marvin aşezase targa mobilă şi încercă să nu se gândească prea mult la dezamăgirea pe care i-o provocase Jack cu replicile lui voioase şi felul lui de a vedea lucrurile. În acelaşi timp, se întreba dacă nu cumva cazul lui Jack era un semn că lucrurile nu sunt întotdeauna ceea ce par la prima vedere.

— Au fost probleme? îl întrebă ea pe Marvin, care aşeza cadavrul pe masă, cu ajutorul lui Miguel.

Marvin poziţionă capul victimei pe o bucată de lemn.

— O nimica toată! mărturisi Marvin. Cred că Mike Passano înregistrase cadavrul sub un alt număr de compartiment frigorific, dar, cu ajutorul lui Miguel, am dat de ea destul de repede. Avem ceva deosebit în cazul ăsta?

— Ar trebui să fie clar, spuse Laurie în timp ce verifica numărul şi numele victimei. De fapt, sper să avem de-a face cu aceeaşi poveste ca şi în cazul de ieri.

Marvin îi aruncă o privire confuză, însă Laurie începuse deja examinarea externă.

Ochiul ei experimentat începu să înregistreze observaţiile imediat. Cadavrul aparţinea unei femei caucaziene, în jur de treizeci şi cinci de ani, brunetă, cu păr bogat, aparent sănătoasă, deşi puţin grăsuţă, cu ţesut adipos accentuat în jurul abdomenului şi pe exteriorul coapselor. Pielea ei avea obişnuita paloare a celor morţi şi nu prezenta leziuni, cu excepţia unor înţepături. Nu prezenta semne de cianoză. Nu părea să îşi fi injectat droguri. Avea două incizii recent suturate, pe părţile laterale ale genunchiului stâng, dar nici o urmă de inflamaţie sau de infecţie. Avea o branulă

închisă în braţul stâng, fără extravazări de sânge sau de lichid. Un tub endotraheal, corect aşezat, îi ieşea din gură.

„Până aici totul e bine”, îşi spuse Laurie, gândindu-se că, până în acel moment, cazul semăna cu cel al lui Sean McGillin Jr. Luă scalpelul de la Marvin şi începu examinarea internă. Lucră concentrat şi rapid. Îşi scoase din minte orice altă activitate ce se desfăşură în sală.

Patruzeci şi cinci de minute mai târziu, Laurie se îndreptă de spate după ce examină venele din membrele inferioare până în cavitatea abdominală. Nu găsise nici un cheag de sânge. În afară de câteva fibroame nesemnificative la nivelul uterului şi de un polip în intestinul gros, nu găsise nici o patologie revelatoare şi cu siguranţă nici o cauză care să justifice decesul femeii. Ca şi în cazul McGillin, Laurie era nevoită să aştepte rezultatele examenului microscopic şi ale celui toxicologic pentru a stabili o cauză a morţii.

— E un caz curat, comentă Marvin. Aşa cum ţi-ai dorit.

— E foarte ciudat, spuse Laurie.

Avusese dreptate. Se uită prin sala care se umpluse pe nesimţite în intervalul în care ea fusese ocupată cu autopsia. Singura masă neocupată era cea de lângă masa la care lucrase Jack. Se părea că el terminase şi plecase fără să o anunţe în vreun fel. Nu era deloc surprinsă. Era tipic pentru comportamentul lui din ultima vreme.

Se păru că vede silueta delicată a Rivei la masa de vizavi. Când Marvin ieşi pe hol să ia o targă, Laurie se apropie de ea. Într-adevăr, era Riva.

— Ai un caz interesant? o întrebă Laurie.

Riva ridică privirea.

— Nu neapărat, cel puţin din punct de vedere medical. E vorba despre victima unui accident rutier de pe Park Avenue: o turistă din Midwest, care-şi ţinea soţul de mână când a fost lovită de o maşină. El era doar la un pas în faţa ei. Mă uimeşte

în continuare faptul că pietonii din oraşul ăsta nu sunt mai atenţi, în condiţiile în care se conduce pe străzi cu aşa mare viteză. În fine… cazul tău cum e?

— Foarte interesant, spuse Laurie. N-am descoperit nici un fel de simptom.

Riva o privi contrariată.

— Interesant, dar fără simptom? Nu prea îţi stă în fire să spui aşa ceva.

— Îţi explic eu mai târziu. Până atunci, mai ai vreun caz pentru mine?

— Pe ziua de azi, nu, spuse Riva. M-am gândit că poate ai vrea să mai răsufli şi tu în perioada asta.

— Ei, sunt bine! Serios! N-am nevoie de tratament special!

— Nu-ţi face griji. E o zi relativ uşoară. Ai destule pe cap deja.

Laurie încuviinţă.

— Mulţumesc, Riva, spuse ea, deşi ar fi preferat să aibă în continuare de lucru.

— Ne vedem sus.

Laurie se întoarse la masa ei de autopsie şi, când Marvin se întoarse cu targa mobilă, îi mulţumi pentru ajutor şi îi spuse că îşi terminase treaba pentru acea zi. Zece minute mai târziu, după obişnuitul spălat al mâinilor, îşi scoase echipamentul de cosmonaut şi îşi puse bateria la încărcat. Tocmai se gândea să treacă pe la laboratoarele de histologie şi toxicologie, când apăru deodată Jack, blocându-i ieşirea din depozit.

— Pot să-ţi fac cinste cu o cafea? o întrebă el.

Laurie se uită în ochii lui de culoarea siropului de arţar, în încercarea de a-şi da seama cam în ce stare de spirit se găsea. În lumina ultimelor întâmplări, se cam săturase de jovialitatea lui, pe care o găsea umilitoare. Şi totuşi, nu mai avea rânjetul nesuferit din ziua precedentă, atunci când apăruse în pragul cabinetului său. Avea un aer serios, aproape solemn, pe care Laurie îl aprecia

pentru că era mult mai potrivit situaţiei în care se aflau.

— Aş vrea să vorbim, spuse Jack.

— Mi-ar prinde bine o cafea, răspunse Laurie.

Cu oarecare eforturi, se strădui să-şi ţină în frâu aşteptările legate de intenţiile lui Jack. Comportamentul lui părea suspect de decent.

— Am putea să mergem în biroul de identificare sau la cantină, spuse Jack. Cum vrei tu.

Cantina se afla la primul etaj. Era o sală zgomotoasă, cu linoleum pe jos, pereţi de beton goi şi o mulţime de aparate automate de mâncare. Dimineaţa, la ora aceea, era destul de aglomerat, pentru că angajaţii de la secretariat şi din echipa de pază aveau pauză.

— Hai să mergem în biroul de identificare, îi sugeră Laurie. Am avea toată încăperea la dispoziţie.

— Mi-a fost dor de tine astă-noapte, îi spuse Jack în timp ce aşteptau liftul.

„Măi, să fie!" îşi spuse Laurie în sinea ei. În ciuda prudenţei autoimpuse, îi crescură speranţele că puteau în sfârşit să poarte o discuţie serioasă. Jack nu obişnuia deloc să spună direct ce simţea. Îl privi din nou, să fie sigură că nu era doar sarcastic, dar nu putea să îşi dea seama, pentru că Jack nu se uita la ea. Era mult prea preocupat să urmărească beculeţele de deasupra uşii liftului. Numerele se aprindeau în ordine descrescătoare cu tipica lor lipsă de grabă. Liftul secundar nu era destinat transportului de persoane şi se mişca extrem de încet.

Urcară imediat ce se deschise uşa.

— Şi mie mi-a fost dor de tine, îi mărturisi Laurie.

Îngrijorată să nu cadă în vreo capcană, expunându-se, se intimidă şi evită să îl privească. Din punctul ei de vedere, se purtau amândoi ca nişte copii de şcoală primară.

— M-am făcut de tot râsul ieri la baschet, îi spuse Jack. N-am fost în stare de nimic.

— Îmi pare rău, zise Laurie, regretând imediat că nu îşi ţinuse gura.

Păruse că-şi cerea scuze, când de fapt nu voia decât să îşi arate compasiunea pentru cele întâmplate.

— După cum mă aşteptam, examinarea internă a confirmat ipoteza sindromului morţii subite, spuse Jack pentru a schimba subiectul.

Era evident că nici el nu se simţea în largul lui.

— Serios? zise Laurie.

— Cazul tău cum a fost? o întrebă Jack în momentul în care liftul porni. Când m-am întâlnit cu Janice, mi-a zis că i s-a părut că seamănă cu Sean McGillin, aşa că i-am spus Rivei că s-ar putea să te intereseze.

— Mulţumesc că te-ai gândit, spuse Laurie. Chiar m-a interesat. Şi ai avut dreptate. Seamănă deranjant de mult cu cazul McGillin.

— De ce „deranjant de mult”? întrebă Jack.

— Încep să cred în ipoteza pe care mi-ai spus-o ieri, referitoare la faptul că medicina legală poate descoperi cauze de deces la antipodul aşteptărilor tuturor. Cred că am de-a face cu o crimă, un fel de caz Cromwell întors pe dos. Cu alte cuvinte, s-ar putea să fie vorba despre un criminal în serie. Şi mă duce cu gândul la scandaloasele crime în serie petrecute recent în spitale din New Jersey şi din Pennsylvania.

Deşi lui Fontworth nu îi mărturisise nimic, nu avea nici o rezervă în a-i dezvălui lui Jack bănuielile sale.

— Ia stai aşa! făcu Jack. Eu ziceam că în general medicina legală e plină de surprize. Nu mă refeream la cazul tău.

— Eu am crezut că la el te referi, spuse Laurie.

Jack scutură din cap în semn de dezacord pe când uşa liftului se deschidea la parter.

— Nici pe departe. Şi să ştii că mi se pare că, din câte informaţii am de la tine despre cazul ăsta, mi se pare cam tras de păr să renunţi la ipoteza morţii naturale în favoare unei crime. De unde şi până unde? o întrebă el, invitând-o să iasă din lift înaintea lui.

— Pentru că am autopsiat, în două zile succesive, două persoane relativ tinere, sănătoase, care au murit brusc şi aparent fără motiv. De fapt, n-am găsit nici o patologie!

— În cazul de azi ai găsit cheaguri de sânge sau semne ale unor manifestări cardiace anormale?

— Nimic de felul ăsta. Nu avea nimic în afară de câteva fibroame uterine, atâta tot. La fel ca Sean McGillin, a murit la mai puţin de douăzeci şi patru de ore de la anestezia generală. La fel ca el, n-avusese complicaţii; dimpotrivă, starea ei fusese stabilă şi, dintr-odată… trosc! Infarct miocardic şi eşec total al manevrelor de resuscitare! zise Laurie, pocnind din degete pentru a-şi puncta cuvintele.

Trecură prin faţa dispeceratului. Secretarele se adunaseră la discuţii. În acel moment, telefoanele nu mai sunau. După haosul traficului de dimineaţă, moartea mai făcea câte o pauză prin New York.

— Nu poţi vorbi de crime în serie când ai doar două cazuri, spuse Jack.

Era consternat de sugestia ei.

— Cred că avem patru astfel de cazuri, preciză Laurie. Sunt deja prea multe ca să fie o simplă coincidenţă.

În timp ce îşi turnau cafea în ceşti, Laurie îi povesti despre discuţiile pe care le avusese cu George şi cu Kevin. Se aşezară pe scaunele din vinilin maro pe care Kevin şi Arnold stătuseră ceva mai devreme.

— Şi examenul toxicologic? întrebă Jack. Dacă per total nu găseşti nici un simptom şi nu apare nimic nici la examenul histologic, atunci o să ai un răspuns după examenul toxicologic. Atunci o să ştii dacă a fost sau nu ceva dubios la mijloc.

— George zice că încă mai aşteaptă rezultatele pentru testul toxicologic. În mod evident şi eu trebuie să le aştept pentru cazul meu. Dar, oricum ai lua-o, se întâmplă nişte ciudăţenii pe-aici.

Jack şi Laurie sorbiră din cafele, privindu-se pe deasupra ceştilor. Fiecare ştia ce gândeşte celălalt cu privire la teoria crimelor în serie. Laurie avea o căutătură ce-i dovedea incitarea, însă Jack nu părea convins deloc de justeţea opiniilor ei.

— Dacă vrei să ştii, spuse el după o vreme, părerea mea este că te-ai lăsat dusă de imaginaţie. Poate eşti supărată din pricina problemelor noastre şi cauţi o provocare, ceva care să te facă să uiţi.

Laurie se simţi cuprinsă de un val de indignare. Pe de o parte din cauza tonului lui superior, pe de altă parte pentru că Jack avea dreptate. Evită să îl privească şi trase adânc aer în piept.

— Despre ce voiai să vorbim? Sunt convinsă că nu despre cazurile noastre.

— Riva mi-a spus ieri ce s-a întâmplat cu mama ta, zise Jack. Am fost tentat să te sun aseară să te întreb cum se simte şi să-ţi spun că sunt alături de tine, dar m-am gândit că e mai bine să ne întâlnim şi să vorbim.

— Mulţumesc, eşti atent. Se simte bine.

— Mă bucur, spuse Jack. Crezi că pot să-i trimit nişte flori?

— Cum vrei tu.

— Atunci o să-i trimit, zise Jack. Făcu o pauză, se foi puţin şi apoi continuă cu oarecare ezitare: Nu ştiu dacă ar trebui să vorbim despre asta acum…

„Atunci, să nu vorbim!” îşi spuse Laurie în sinea ei. Era dezamăgită. Până la urmă, îşi făcuse speranţe degeaba. Ea nu voia să discute despre mama ei.

— … dar sunt convins că ştii că în general cancerul la sân este ereditar, sfârşi Jack fraza.

— Ştiu, spuse Laurie.

Îi aruncă o privire exasperată, întrebându-se unde voia să bată.

— Nu ştiu dacă mama ta a făcut testele de markeri pentru gena BRCA1 mutantă, dar rezultatele sunt importante în stabilirea tratamentului. Iar pe tine te-ar ajuta în prevenţie. Oricum ar fi, cred că şi tu trebuie să-ţi faci testul. Adică, nu vreau să te alarmez, dar aşa ar fi prudent.

— Rezultatul testelor ei este pozitiv, mărturisi Laurie.

Furia i se mai potoli, chiar dacă nu şi dezamăgirea, când realiză că Jack era preocupat şi de sănătatea ei, nu doar de a mamei.

— Păi, ăsta-i un motiv în plus să-ţi faci testul, spuse Jack. Te-ai gândit la asta?

— M-am gândit, recunoscu Laurie. Dar nu prea cred că mi-ar ajuta la ceva, în afară de faptul că m-ar îngrijora şi mai tare. Nu am de gând să rămân fără sâni şi fără ovare.

— Mastectomia şi ovariectomia nu sunt singurele modalităţi de prevenţie posibile, spuse Jack. Noaptea trecută am căutat pe internet tot ce se ştie pe tema asta.

Laurie îşi stăpâni cu greu un zâmbet. Se întreba dacă Jack se uitase pe aceleaşi pagini de web ca şi ea.

— O alternativă ar fi să-ţi faci mamografii cât mai des, adăugă Jack. Ai putea eventual să urmezi un tratament cu tamoxifen. Dar asta mai târziu. Oricum, ideea este că toate au un rost. Adică, atâta vreme cât există posibilitatea depistării din vreme a bolii, ar trebui să faci tot ce se poate face. De fapt, asta vreau să te rog. Nu, retrag ce-am spus. Te implor să faci toate astea… de dragul meu.

Spre surprinderea ei, Jack se aplecă spre ea şi o strânse cu putere de braţ, accentuându-şi astfel rugămintea.

— Eşti sigur că asta vrei? îl întrebă Laurie, cântărind în minte partea cu „de dragul meu”.

— Absolut! Fără îndoială! răspunse Jack. Chiar dacă n-ar avea drept efect decât nişte vizite mai regulate la control. Dacă ai face asta, ar fi extraordinar! Laurie, te rog!

— Se face o analiză la sânge? Habar nu am.

— Da, e o simplă analiză de sânge. Ai un medic generalist la Manhattan General, acolo unde suntem obligaţi acum să mergem?

— Nu încă, spuse Laurie. Dar aş putea să-mi sun o prietenă bună, Sue Passero. E în echipa de interniști. Sunt sigură că poate să-mi aranjeze ea.

— Perfect, zise Jack, frecându-şi mâinile. E nevoie să telefonez ca să fiu sigur că te duci?

— O să mă duc, spuse ea râzând.

— Azi!

— Of, Doamne! Bine, mă duc azi.

— Mulţumesc, spuse Jack. Îi dădu drumul la braţ. Acum că ne-am pus de acord, aş vrea să ştiu dacă putem să ajungem la un compromis în legătură cu plecarea ta.

Pentru o secundă, Laurie rămase perplexă. Tocmai când pierduse orice speranţă că vor discuta despre relaţia lor, Jack deschisese subiectul.

— După cum ţi-am mai spus, continuă el, mi-a fost dor de tine azi-noapte. Mai rău decât atât, am avut un meci de baschet foarte prost. Toate strategiile de apărare pe care le ticluisem împotriva absenţei tale au fost distruse înainte de joc de o întâlnire inopinată cu dresurile tale.

— Ce dresuri? întrebă Laurie, punându-se din nou în gardă.

Se abţinu să râdă atunci când observă că el îşi relua stilul sarcastic. Nu i se părea deloc amuzant că Jack considera întoarcerea ei în apartamentul lui un factor decisiv în recăpătarea dibăciei pe terenul de baschet.

— O pereche pe care ţi-ai lăsat-o în baie. Dar nu-ţi face griji, sunt puşi bine în dulap.

— Ce voiai să spui prin compromis? îl întrebă Laurie pe un ton sceptic.

Jack se foi în scaun. În mod evident, întrebarea îl deranja. Laurie îl lăsă să se gândească în voie. Într-un final, într-un gest de confuzie sufletească, el îşi pleoşti umerii şi îşi ridică palma.

— Vom stabili că vom discuta despre problemele noastre cu regularitate.

Laurie se dezumflă.

— Nu în asta constă un compromis, spuse ea cu o voce în care se citea dezamăgirea. Jack, amândoi ştim care ne sunt problemele. La momentul ăsta, discuţiile nu mai ajută. Ştiu că ce spun acum contrazice faptul că întotdeauna am susţinut importanţa comunicării în cuplu. Problema este că eu am făcut nişte compromisuri de la bun început şi mai ales în ultimul an. Cred că înţeleg ce simţi legat de trecut şi ţi-am fost alături, ceea ce m-a ţinut într-o situaţie care nu corespundea nevoilor mele. Lucrurile sunt simple. Eu cred că ne iubim cu adevărat, dar ne aflăm la o răscruce. Nu mai am douăzeci şi cinci de ani. Am nevoie de o familie. Am nevoie de stabilitate. Ca să folosesc una dintre expresiile tale, mingea e la tine în teren. Tu hotărăşti. Orice discuţie în acest moment este inutilă. Nu o să încerc să te conving, lucru pe care l-ar implica, în acest stadiu al relaţiei noastre, discuţiile dintre noi. Şi ar mai fi un aspect: n-am plecat dintr-o furie de moment. De multă vreme mă gândeam să plec.

Preţ de câteva minute, se uitară unul la celălalt fără nici un alt gest. În cele din urmă, Laurie făcu prima mişcare. Se aplecă spre el şi îl strânse uşor de picior, chiar deasupra genunchiului.

— Asta nu înseamnă că nu vreau să mai purtăm altfel de discuţii, spuse ea. Nu înseamnă că nu mai suntem prieteni. Ci doar că, dacă nu facem un compromis în adevăratul sens al cuvântului, ar fi mai bine să rămân la mine în apartament. Şi, între timp, să mă întorc la lucrurile care mă fac să uit pentru moment.

Laurie se ridică în picioare, îi zâmbi fără urmă de ranchiună şi apoi traversă secretariatul ca să ajungă la lift.

7

Laurie căscă de-i trosniră fălcile şi-i veniră lacrimi în ochi; puse creionul deoparte, se îndreptă de spate şi parcurse ceea ce lucrase până atunci. Pe o coală de hârtie milimetrică, în stânga, făcuse un tabel cu numele celor patru pacienţi despre care presupunea că erau victimele unor crime în serie. Pornind din partea de sus a paginii, delimitase coloane pentru parametrii importanţi în fiecare caz, cum ar fi: vârsta, sexul, operaţia suferită, numele chirurgului, al anestezistului, substanţa anestezică folosită, medicamentele şi sedativele administrate, numărul rezervei de spital, modul în care pacientul fusese descoperit şi cine îl găsise, momentul constatării decesului, medicul legist care făcuse autopsia, dovezi patologice relevante şi rezultatele testului toxicologic.

În acel moment, Laurie avea notat câte ceva în toate căsuţele tabelului, cu excepţia numelor chirurgilor şi ale anesteziştilor, a tipului de anestezic şi a medicamentelor folosite, a rezultatelor testului toxicologic în cazurile pe care le autopsiase ea, precum şi a dovezilor patologice relevante în cazul pacientei Darlene Morgan. Ca să poată completa căsuţele rămase goale, ar fi avut nevoie de fişele de spitalizare ale pacienţilor, precum şi de rezultatele testelor făcute de Peter şi de Maureen. În spaţiile aferente rezultatelor testului toxicologic pentru cazul lui Kevin şi cel al lui George, scrisese: „rezultat lipsă, examen de laborator în curs de desfăşurare”.

La prima vedere tabelul scotea în evidenţă o informaţie pe care o considera importantă şi care contrazicea într-o oarecare măsură teoria crimelor în serie şi anume faptul că cele patru cazuri proveneau din secţii diferite. Doi dintre pacienţi fuseseră internaţi în Secţia de chirurgie generală,

iar ceilalţi doi fuseseră pacienţi ai Secţiei de chirurgie ortopedică şi ai celei de neurochirurgie. Cum nici unul dintre ei nu suferise o intervenţie de ordin neurologic, iar un pacient operat la picior era internat în Secţia de chirurgie generală, Laurie sunase deja la Manhattan General, cerând lămuriri biroului de internări. În cele din urmă, primise şi o explicaţie, de altfel foarte simplă: pentru că spitalul funcţiona aproape de capacitatea maximă, pacienţii erau frecvent repartizaţi în rezervele libere disponibile pe moment, indiferent de tipul de intervenţie chirurgicală pe care urmau să îl suporte.

Din momentul în care se despărţise de Jack, făcuse un adevărat tur de forţă în privinţa investigaţiilor legate de cei patru pacienţi. Avea două motive. Pe de o parte, simţea nevoia unei desprinderi de problemele personale care o obsedau, după cum bine intuise şi Jack. Până aici, nimic nou. Nou era celălalt motiv: îşi dorea foarte mult să-şi argumenteze convingerea, deocamdată bazată pe o intuiţie personală, că cele patru cazuri nu reprezentau o simplă coincidenţă. I se păru răutăcios şi enervant deopotrivă felul dezinvolt în care Jack îi respinsese ipoteza.

Pentru început, se dusese la laboratorul de histologie ca să discute cu Maureen, care îi înmânase bucuroasă întregul set de analize din cazul Sean McGillin, efectuat în mai puţin de douăzeci şi patru de ore. Cum în decursul unui an se făceau opt mii de autopsii era ceva fără precedent ca testele histologice să fie gata în mai puţin de douăzeci şi patru de ore. Laurie îi mulţumi din suflet pentru eforturile depuse şi luase imediat lamele de laborator la ea în cabinet, ca să le poată studia în detaliu. După cum se aşteptase, nu descoperise nici o patologie în genere şi, în particular, inima părea normală. Nu găsi vreun semn de inflamaţie activă sau ameliorată a muşchiului cardiac ori a arterelor coronare, iar

valvele şi sistemul circulator nu prezentau caractere anormale.

Urcase apoi la etajul trei, la laboratorul de toxicologie, unde dăduse peste John DeVries, ceea ce o cam pusese în încurcătură. Din pricina ranchiunei pe care i-o purta şi ca urmare a prezenţei lui Laurie pe teritoriul său, John o chestionase imediat ce treburi avea pe acolo. Laurie trebuise să inventeze un motiv, ca să nu îi facă necazuri lui Peter. Din întâmplare, se găsea în apropierea unui spectrograf, aşa că profitase de situaţie şi îi spusese că niciodată nu înţelesese spectrometria şi că spera să înveţe câte ceva. John se potolise într-o oarecare măsură şi îi dăduse câteva cărţi de specialitate, după care se scuzase că avea treabă şi plecase la laboratorul de serologie.

Laurie îl găsise pe Peter în laboratorul lui liliputan, văduvit de ferestre. Când o văzuse, ochii începuseră să îi strălucească. Deşi Laurie nu şi-l aducea aminte, Peter o cunoştea dinainte de a lucra la morgă, din timpul facultăţii; amândoi absolviseră Universitatea Wesleyan, la începutul anilor optzeci. El intrase la doi ani după ea.

— Am făcut testul toxicologic pentru McGillin, îi spusese Peter. N-am găsit nimic, dar te previn de pe-acum că unii compuşi se pot ascunde în variaţia de valori a indicatorilor, mai ales când nivelul concentraţiei e foarte scăzut. M-ar ajuta foarte tare dacă mi-ai da un indiciu cam ce cauţi.

— Mi se pare corect, zisese Laurie. De vreme ce autopsiile pacienţilor au scos la iveală un deces subit, m-am gândit că inimile lor au încetat brusc să mai pompeze sângele. Adică, totul mergea bine şi, deodată, circulaţia sângelui s-a oprit. Asta înseamnă că trebuie să scoatem din calcul toxinele cardiace, cum ar fi cocaina şi digitalina[11], sau oricare alte medicamente care ar putea modifica ritmul cardiac, afectând direct fie centrul care iniţiază bătăile inimii, fie sistemul circulator care conduce impulsul în jurul cordului. De asemenea,

ar trebui să eliminăm toate medicamentele destinate tratamentului aritmiilor cardiace.

— Uau! E vorba de o listă destul de lungă! exclamase Peter. Dacă ar fi existat urme de cocaină sau de digitalină, le-aş fi văzut, pentru că ştiu unde să le caut în variaţia de valori a indicatorilor. În plus, ca să cauzeze ceea spui tu, ar fi trebuit să existe în cantităţi impresionante, în ceea ce priveşte celelalte medicamente, nu ştiu ce să-ţi spun acum, dar o să verific cu atenţie.

În acel moment, Laurie îl întrebase despre cazurile celor doi, Solomon Moskowitz şi Antonio Nogueira, care fuseseră autopsiaţi cu câteva săptămâni în urmă. Îi spusese că existau multe asemănări între acestea şi cazul lui McGillin. Pentru că era deja în faţa calculatorului, Peter accesase imediat baza de date a laboratorului. Deşi rezultatele testelor se încadrau în limite normale, se oferise să le refacă, acum că ştia mai clar ce anume căuta.

— Ar mai fi ceva, spusese Laurie chiar înainte de a pleca. Am mai avut un caz de dimineaţă şi cred că probele au ajuns deja la tine. Şi ăsta seamănă izbitor cu celelalte, ceea ce mă face să cred că se-ntâmplă ceva ciudat la Manhattan General. De vreme ce eu nu am găsit nici o patologie, mă tem că sarcina cade pe umerii tăi.

Peter o asigurase că va face tot ce-i stătea în putinţă.

După vizita la laboratorul de toxicologie, Laurie urcase până la cabinetul lui George pentru a se uita pe dosarul lui Antonio Nogueira. Spre surprinderea sa, George îi pusese deoparte o copie a dosarului destul de impresionant. Kevin nu fusese la fel de amabil, însă nu avea nimic împotrivă dacă Laurie voia să îşi facă nişte copii. Se întorsese apoi în cabinetul ei şi examinase ambele dosare, completându-şi pe parcurs tabelul.

Laurie luă de pe birou coala de hârtie milimetrică şi se răsuci în scaun, aşteptând ca Riva

să închidă telefonul la care vorbea cu un medic, despre cazul accidentului rutier de dimineaţă.

— Ia fii atentă aici! spuse Laurie, întinzându-i hârtia după ce colega sa terminase conversaţia.

Riva luă tabelul şi îl privi îndelung, după care se uită la Laurie.

— Eşti foarte silitoare. Mi se pare grozav felul în care ai structurat informaţia.

— Mă fascinează enigma asta, recunoscu Laurie. Şi-s hotărâtă să o rezolv.

— Bănuiesc că de-asta erai atât de mulţumită că n-ai găsit nici o patologie în cazul lui Darlene Morgan, nu? Pentru că ai mai adăugat astfel un caz pe lista ta.

— Exact!

— Şi-n concluzie, ce părere ai în momentul ăsta? o întrebă Riva. După cât ai muncit, trebuie să-ţi fi formulat o ipoteză.

— Cred că am o idee despre ce s-a întâmplat. Mi-e deja foarte clar faptul că mecanismul decesului a fost declanşat de o fibrilaţie ventriculară în toate cele patru cazuri. Cauza este cu totul altă problemă, ca şi circumstanţele, de altfel.

— În regulă, te-ascult.

— Eşti sigură că vrei să ştii? I-am spus şi lui Jack teoria mea şi a fost enervant de reticent.

— Pune-mă la încercare!

— Bine. Pe scurt, în condiţiile în care mecanismul decesului a fost o fibrilaţie ventriculară sau un stop cardiac, iar inimile lor erau în parametrii normali, cauza morţii trebuie să fi fost un medicament care produce aritmie.

— Mi se pare destul de plauzibil, spuse Riva. Dar cum rămâne cu circumstanţele?

— De-abia acum începe să devină interesant, zise Laurie. Se apleacă spre colega sa şi îi şopti, de parcă se temea să nu o audă cineva: Cred că e vorba despre nişte crime. Cu alte cuvinte, cred că sunt pe urmele metodelor unui criminal în serie

foarte inteligent, care acţionează în spitalul Manhattan General.

Riva încercă să îi spună ceva, dar Laurie ridică mâna, întrerupând-o şi continuă pe un ton moderat al vocii:

— Imediat ce voi intra în posesia fişelor de spitalizare, voi putea să completez tabelul cu medicamentele administrate înainte de operaţie, substanţa anestezică folosită şi tratamentul post-operator. O să mai vorbim după aceea şi o să-mi zici atunci ce părere ai. Personal, nu cred că noile informaţii vor fi mult mai edificatoare. O fibrilaţie ventriculară fatală, asupra căreia procesul de resuscitare nu a avut nici un efect, în cazul a patru pacienţi tineri şi sănătoşi care au făcut nişte operaţii elective în acelaşi spital, respectând protocolul obişnuit, este o coincidenţă mult prea mare în decurs de doar câteva săptămâni.

— E un spital foarte mare, Laurie! spuse Riva fără nici o intenţie de a o contrazice.

Laurie trase adânc aer în piept. Din cauza hipersensibilităţii ei, i se păru că Riva îi vorbeşte de sus, fiind foarte aproape de reacţia lui Jack. Îi smulse tabelul din mână.

— Asta-i părerea mea, spuse Riva, simţindu-i starea de nervozitate.

— Şi fiecare are dreptul la o părere, replică Laurie, întorcându-se cu faţa spre biroul ei.

— N-am vrut să te supăr, îi spuse Riva din spate.

— Nu-i vina ta, zise Laurie fără să se întoarcă. Sunt puţin cam sensibilă în ultima vreme. Se răsuci apoi în scaun şi o privi pe Riva. Dar să ştii de la mine: tocmai tipul ăsta de neîncredere a prelungit atât de mult cercetările în cazurile precedente de crime în serie din instituţiile medicale.

— Cred că ai dreptate, spuse Riva.

Îi zâmbi, dar Laurie nu răspunse mesajului împăciuitor. Se întoarse iarăşi cu spatele şi ridică

receptorul. Poate că discuţiile cu Jack şi cu Riva o iritaseră, însă, pe de altă parte, simpla expunere a teoriilor ei o ajutase să vadă lucrurile mai bine îi întărise convingerea că avea dreptate. Reacţiile prietenilor ei nu îi alteraseră încrederea în propriile convingeri. Dimpotrivă, era şi mai sigură că scenariul crimelor în serie este întemeiat. Prin urmare, îşi dădu seama că, deşi era prematur să acţioneze, pentru că încă nu dispunea de nici o dovadă clară, considera de datoria ei să se asigure că cei de la Manhattan General erau informaţi în privinţa celor ce se întâmplau. Din păcate, avusese nişte experienţe neplăcute în trecut şi ştia că nu stătea în puterea ei să ia o asemenea hotărâre. Era o decizie administrativă care trebuia intermediată de Departamentul de relaţii publice. În consecinţă, formă numărul interiorului lui Calvin şi o rugă pe Connie Egan, secretara acestuia, să îi aranjeze o întâlnire scurtă.

— Domnul director adjunct tocmai se pregăteşte să plece la o întâlnire cu Consiliul de Administraţie, spuse Connie. Dacă vreţi să-l prindeţi pe ultima sută de metri, cel mai bine ar fi să veniţi acum. Dacă nu, încercaţi după ora patru, deşi nu se ştie exact când s-ar putea întoarce. Nu pot să vă promit nimic.

— Vin acum, spuse Laurie.

Închise telefonul şi se ridică din scaun.

— Succes, îi zise Riva, care auzise fără să vrea conversaţia.

— Mulţam, răspunse Laurie, fără prea mare convingere, pe când îşi lua tabelul de pe birou.

— Să nu fii dezamăgită dacă teoria ta va fi respinsă de Calvin cu mai multă tărie decât am făcut-o eu, îi strigă Riva în vreme ce se îndrepta spre uşă. Şi să ştii că s-ar putea să te repeadă când te va auzi cu ipoteza crimelor în serie. Să nu uiţi că are o slăbiciune pentru Manhattan General de când şi-a făcut acolo practica de student şi rezidenţiatul,

pe vremea când spitalul era una dintre marile instituţii medicale afiliate universităţii.

— N-o să uit, îi strigă Laurie drept răspuns.

Se simţea puţin vinovată faţă de Riva pentru felul în care se purtase. Nu îi stătea în fire să se arate prost dispusă, dar nu se putuse stăpâni.

Se grăbi, de teamă să nu îl rateze pe Calvin. Luă liftul din faţă şi, în mai puţin de cinci minute, intra în pavilionul administrativ. Câteva persoane stăteau pe o canapea, aşteptând să stea de vorbă cu directorul, însă uşa biroului acestuia era închisă şi bine păzită de secretara lui, Gloria Sanford. Laurie îşi aminti că şi ea aşteptase acolo în câteva ocazii pentru a fi trasă la răspundere pentru că făcuse un lucru pe care acum încerca să îl evite tocmai prin această întâlnire cu Calvin. În primii ani la Institutul de Medicină Legală, era o persoană apolitică şi cu mult mai încăpăţânată.

— Puteţi intra, spuse Connie, văzând-o pe Laurie că se apropie de biroul ei.

Uşa era întredeschisă. Calvin vorbea la telefon, cu picioarele urcate pe colţul mesei de lucru. Când Laurie intră, Calvin îi făcu semn cu mâna să ia loc pe unul din cele două scaune aflate în faţa lui. Laurie se uită puţin prin încăperea pe care oricum o cunoştea. Ca suprafaţă, era pe jumătate cât biroul lui Bingham, poate chiar mai puţin şi nu avea uşă care să dea spre sala de şedinţe. Oricum, era gigantic în comparaţie cu cabinetul pe care îl împărţea ea cu Riva. Pereţii erau acoperiţi cu numeroase diplome şi premii, dar şi cu fotografii cu politicieni importanţi ai oraşului.

Calvin încheie discuţia telefonică, despre care Laurie bănuia că avea legătură cu întâlnirea cu Consiliul de Administraţie. Consiliul fusese înfiinţat de primar cu aproape douăzeci de ani în urmă pentru ca Institutul de Medicină Legală să iasă oarecum din subordinea puterii executive şi a celei administrative.

Calvin îşi coborî picioarele pe podea cu un sunet sec. Se uită la Laurie prin ochelarii săi fără rame, de achiziţie recentă. Laurie îşi dădu seama că era tensionată. Din cauza unei probleme minore, dar de durată, pe care ea o avusese cândva cu superiorii, nu întâmplător bărbaţi, Calvin reuşea să o intimideze întotdeauna, chiar mai mult decât directorul principal. Poate că de vină era o combinaţie între prezenţa lui fizică impunătoare, ochii negri şi reci, privirea hotărâtă, temperamentul vulcanic bine-cunoscut şi şovinismul ocazional pe care-l arăta. Laurie ştia însă că se putea purta şi blând şi elegant. La fiecare întâlnire a lor se întreba cu îngrijorare care latură îl va domina.

— Cu ce pot să te-ajut? o întrebă Calvin. Din nefericire, nu avem prea mult timp la dispoziţie.

— Nu durează decât o clipă, îl asigură Laurie.

Îi dădu tabelul pe care îl pregătise, după care îi relată pe scurt cele patru cazuri, explicându-i teoriile privind posibilele mecanisme, cauze şi circumstanţe ale deceselor. Nu îi luă decât câteva minute şi, după ce termină de povestit, nu mai scoase nici un cuvânt.

Calvin încă studia tabelul. Într-un final, ridică privirea. Avea sprâncenele arcuite a mirare. Se lăsă pe spate, făcând scaunul să scârţâie şi îşi împreună mâinile, ţinându-şi coatele pe birou şi clătinând uşor din cap. Avea o expresie nedumerită.

— Prima întrebare ar fi de ce îmi spui toate lucrurile astea când încă sunt în stadiu incipient. Nici unul dintre cazuri nu a fost finalizat.

— Pur şi simplu pentru că m-am gândit că poate aţi dori să îi avertizaţi pe cei de la Manhattan General, să le spuneţi părerea noastră şi, în felul acesta, să le atrageţi atenţia cum că există bănuieli.

— Ţin să te corectez! exclamă Calvin cu glas tunător. Aruncă un ochi la ceasul de la mână, lucru care nu îi scăpă lui Laurie. I-aş avertiza cu privirea la părerea ta, nu a mea. Laurie, mă uimeşti!

Lucrezi cu nişte date inadecvate la modul grosolan şi vrei să faci un pas prematur şi ridicol. Directorul adjunct lovi tabelul cu dosul palmei. Tu vrei să fac publică o simplă speculaţie, care ar putea fi extrem de nefavorabilă spitalului, dacă ar răsufla, ceea ce oricum se întâmplă mult prea des. S-ar putea stârni panică. Aici, la Institut, lucrăm cu fapte, nu cu suspiciuni încărcate de imaginaţie. La naiba, ne-am putea pierde credibilitatea!

— Intuiţia îmi spune că e adevărat! încercă să-i replice Laurie.

Calvin lovi tăblia biroului cu palma lui grea. Câteva hârtii zburară spre podea.

— Nu tolerez nicicum intuiţia feminină, dacă la asta se reduce totul. Unde te crezi, la cercul de tricotat? Suntem o organizaţie ştiinţifică; lucrăm cu fapte, nu cu bănuieli şi presimţiri.

— Bine, dar, în doar două săptămâni, avem de-a face cu patru cazuri pentru care, în esenţă, nu s-a găsit nici o explicaţie, spuse Laurie oftând în sinea ei.

Părea să fi trezit din starea de latenţă spiritul şovin al lui Calvin.

— Da, numai că la Manhattan General sunt mii de cazuri. Mii! Şi, din întâmplare, ştiu că rata mortalităţii în acest spital este mică, mult sub maxima de trei la sută. Te întrebi de unde ştiu? Ştiu, pentru că sunt membru în Consiliul de Administraţie. Vino cu un raport toxicologic lămuritor sau cu o dovadă clară de electrocutare la mică tensiune şi stăm de vorbă, dar nu-mi veni cu o poveste de doi bani, cu un criminal în serie în libertate şi fără vreo dovadă care să-ţi susţină teoria.

— Dar n-au fost electrocutaţi, spuse Laurie.

La un moment dat se gândise şi ea la varianta asta, mai ales că electrocutarea la 110 volţi putea cauza fibrilaţii ventriculare. Scosese însă din calcul ipoteza electrocutării pentru că, în mod normal, pacienţii nu erau expuşi surselor de

energie electrică. S-ar fi putut întâmpla ca unul dintre ei să fie conectat la cine ştie ce aparat cu disfuncţii, dar în nici un caz toţi patru, cu atât mai mult cu cât nici unul nu fusese monitorizat.

— Era doar un exemplu, urlă Calvin. Se ridică brusc în picioare, trimiţând scaunul direct în peretele din spate. Îi înapoie tabelul lui Laurie. Du-te şi găseşte nişte probe dacă eşti atât de hotărâtă! N-am timp de prostii. Trebuie să ajung la o întâlnire unde se discută probleme adevărate.

Stânjenită de faptul că fusese mustrată ca o şcolăriţă, Laurie ieşi în fugă din pavilionul administraţiei. Uşa biroului lui Calvin rămăsese deschisă în timpul schimbului de replici, iar cei care aşteptau să intre la Bingham urmăriră retragerea lui Laurie cu figuri încremenite. Nu îşi putea închipui ce anume gândeau ei despre cele auzite. Se simţi uşurată atunci când se văzu în lift şi reuşi să îşi vină puţin în fire. După cum îi spusese şi Rivei, trecea printr-o perioadă de vulnerabilitate; în mod normal, ar fi ignorat cuvintele aspre ale lui Calvin. Dar, în urma reacţiei directorului adjunct, care se alătura atitudinii lui Jack şi celei a Rivei, se simţea ca o Casandră modernă. Nu îi venea să creadă că oamenii pe care îi respecta nu înţelegeau ceea ce ei îi era foarte clar.

Odată întoarsă în cabinet, se prăvăli în scaunul ei şi, pentru o clipă, îşi îngropă faţa în palme. Ajunsese într-un punct mort. Avea nevoie de mai multe informaţii, dar era paralizată de faptul că trebuia să aştepte să-i parvină, conform protocolului obişnuit, fişele de internare de la Manhattan General. Nu avea cum să accelereze sistemul. Pe lângă toate acestea, trebuia să aştepte ca Peter să obţină nişte rezultate cu testele de cromatografie[12] şi cu spectrograful de masă. În afară de posibilitatea ca a doua zi să mai apară un caz asemănător, lucru pe care nu şi-l dorea, nu prea mai era nimic de făcut.

— Să-nţeleg că întâlnirea cu Calvin n-a mers atât de bine pe cât ai sperat, spuse Riva.

Laurie nu îi răspunse. Era şi mai prost dispusă. De mică, avea obiceiul de a cere unei autorităţi confirmarea valorii ei şi, atunci când nu o primea, se simţea îngrozitor. Reacţia lui Calvin era un exemplu în acest sens, făcând-o să creadă că se destrămau aspecte disparate ale vieţii sale. Înainte de toate, era relaţia ei cu Jack, apoi situaţiei mamei sale şi markerul de genă BRCA1 mutantă, iar acum până şi munca ei părea a fi dominată de haos. Colac peste pupăză şi din punct de vedere fizic se simţea extrem de obosită, din cauza nesomnului din ultimele două nopţi.

Laurie oftă adânc. Trebuia să-şi revină. Gândindu-se la gena BRCA1, îşi aminti că stabilise împreună cu Jack să facă analizele pentru marker şi că rămăsese să o sune pe fosta ei colegă de cameră din facultate, Sue Passero. Nu fusese însă sinceră întru totul, pentru că nu ea hotărâse să facă testul; fusese de acord la insistenţele lui, dar nu luase o decizie în adevăratul sens al cuvântului. Deodată, vedea lucrurile într-o altă lumină, căci i se părea o ideea bună să mai iasă puţin din morgă, chiar şi numai pentru câteva ore. Se gândi totodată că ar fi putut împuşca astfel doi iepuri o dată. Pentru că o cunoştea foarte bine pe Sue, avea toată încrederea că, în timpul testului, putea să îi povestească despre criminalul în serie, iar ea ar fi putut avertiza spitalul să ia măsuri, fără să fie nevoie să dezvăluie sursa informaţiei.

Laurie îşi scoase agenda, căută numărul lui Sue de la cabinet şi sună. Fuseseră apropiate în facultate şi, pentru că lucrau în acelaşi oraş, luau cina împreună o dată la câteva luni. De fiecare dată îşi promiteau să se vadă mai des, dar, printr-o întâmplare, nu reuşeau niciodată.

Îi răspunse cineva de la secretariat; Laurie ceru să i se facă legătura cu Sue. Intenţiona doar să îi lase un mesaj prin care o ruga să o sune înapoi,

însă secretara îi ceru să se prezinte şi, imediat ce Laurie se conformă, aceasta îi făcu legătura cu Sue. Nici nu avu timp să îşi dea seama ce se întâmplă că se şi pomeni vorbind cu prietena sa.

— Ce surpriză plăcută, spuse Sue cu bucurie. Ce mai faci?

— Ai un minut liber, să putem vorbi?

— Un minut doar. S-a întâmplat ceva?

Laurie îi povesti că trebuia să facă un test pentru markerul de genă BRCA1 mutantă din motive pe care urma să i le explice mai târziu. Îi mai spuse că, mai nou, avea asigurare AmeriCare şi că încă nu se înscrisese la un doctor generalist.

— Nici o problemă. Vino când vrei. Îţi fac o recomandare şi te trimit imediat la laborator.

— Se poate azi?

— Se poate. Hai, vino! Ai mâncat la prânz?

— Nu, n-am mâncat, răspunse Laurie zâmbind.

Urma să împuşte trei iepuri o dată.

— Atunci, mişcă-te mai repede încoace! Mâncarea de la cantină nu e cea mai grozavă, dar atmosfera e plăcută.

Laurie închise şi îşi luă haina din spatele uşii.

— E foarte bine că-ţi faci testul, îi zise Riva.

— Mulţumesc, răspunse Laurie.

Se mai uită o dată pe birou, să fie sigură că nu uitase nimic.

— Sper că nu eşti supărată pe mine, spuse Riva.

— Cum să fiu supărată? îi puse o mână pe umăr ca să liniştească. Ţi-am mai zis, în ultima vreme sunt foarte sensibilă şi orice amănunt mă deranjează mai mult decât ar fi cazul. Auzi, ştiu că nu eşti secretara mea, dar ţi-aş fi recunoscătoare dacă ai prelua tu mesajele pentru mine, în special dacă vin din partea lui Maureen şi a lui Peter. Rămân datoare.

— Nu te prosti! Îţi preiau cu plăcere toate apelurile. Te mai întorci în după-amiaza asta?

— Normal. Doar o să iau masa repede şi o să-mi fac testul, deşi s-ar putea să trec şi pe la mama s-o

salut. Oricum, am telefonul mobil la mine, în caz că apare ceva.

Riva îi făcu un semn de rămas-bun şi se întoarse la treabă.

Laurie părăsi Institutul de Medicină Legală prin ieşirea ce dădea în First Avenue. Aerul era puţin înţepător. Cu siguranţă temperatura mai scăzuse, pentru că se părea mai rece faţă de dimineaţă. În timp ce cobora treptele din faţă, spre trotuar, îşi trase fermoarul până la bărbie. Ajunse pe trotuar tremurând uşor şi ridică mâna să cheme un taxi.

Drumul până la Manhattan General îi luă ceva mai mult decât cel pe care îl făcuse cu o zi în urmă, până la Spitalul Universitar. Ambele instituţii se aflau în Upper East Side, la nord de morgă, la o distanţă aproximativ egală, însă Manhattan General se găsea în extremitatea vestică, pe aceeaşi linie cu Central Park. Ocupa mai bine de un cvartal şi avea mai multe pasarele pentru pietoni care făceau legătura cu străzile din jur şi cu alte clădiri. Complexul fusese construit cu multe întreruperi pe parcursul unui secol întreg, de aceea multe aripi difereau ca stil arhitectural. Cea mai nouă aripă avea o alură modernă şi purta numele arhitectului, Samuel B. Goldblatt, înscris pe o plăcuţă aşezată pe peretele din spate al corpului principal. Era aripa VIP a spitalului, adică echivalentul celei în care fusese internată mama ei la Spitalul Universitar.

Laurie mai fusese la Manhattan General cu numeroase ocazii, inclusiv în vizită la Sue, aşa că ştia exact cum să se orienteze, lucru extrem de util, întrucât spitalul era întotdeauna aglomerat. Se îndreptă spre clădirea Kaufman, unde mergeau pacienţii externi. Ajunsă înăuntru, intră în Secţia de medicină internă şi întrebă de prietena ei la recepţia principală. Când îi spuse cine o căuta, secretara îi înmână un plic. Înăuntru era o recomandare pentru un test de marker de genă BRCA1 mutantă, precum şi un bilet din partea lui

Sue. În bilet scria că laboratorul de genetică se afla în clădirea principală, la primul etaj. Avea şi câteva instrucţiuni pentru ceea ce trebuia să facă înainte de a intra. Pentru că nu avea asigurare AmeriCare decât de foarte puţin timp, trebuia să îşi ia un card de servicii medicale. Ultima frază a biletului o informa pe Laurie că după ce termina cu testul trebuia să meargă direct la cantină şi că Sue urma să vină şi ea acolo.

Obţinerea cardului de servicii medicale avea să dureze mai mult decât testul în sine. Fu nevoită să stea la o coadă ca să poată vorbi cu un reprezentata al Departamentului de relaţii cu clienţii. Cincisprezece minute mai târziu se afla deja în laboratorul de la primul etaj. Îndrumările lui Sue fuseseră foarte clare, iar Laurie găsise laboratorul fără mari probleme. În mod surprinzător, înăuntru domnea liniştea. Prin difuzoarele instalate în pereţi se auzea muzică clasică. Pe pereţi atârnau câteva copii înrămate după *Nuferii* lui Monet de la Muzeul de Artă Modernă. Când Laurie îi înmână recepţionerei recomandarea făcută de Sue, nu mai era nici un pacient în sala de aşteptare. Testele genetice erau încă într-un stadiu incipient de dezvoltare, însă Laurie ştia că lucrurile se vor schimba şi, odată cu ele, medicina în general.

Stând în sala de aşteptare, Laurie se văzu nevoită să se confrunte cu realitatea unui fapt care era foarte posibil să se ascundă în adâncul fiinţei sale. Gândul că ar putea purta instrumentul propriei morţi, sub forma unei gene mutante, i se părea tulburător. Semăna cu un soi de sinucidere inconştientă sau cu un dispozitiv de autodistrugere încorporat în ea şi tocmai de aceea evitase cu obstinaţie să se gândească la asta. Oare rezultatul avea să fie pozitiv sau negativ? Nu ştia şi, din cauză că se afla într-un spital, se simţea ca o persoană care risca totul pe o carte, ipostază ce întotdeauna îi stârnise neplăcere. Dacă Jack nu ar fi insistat, cel mai probabil ar fi amânat testul la

infinit. Dar acum, dacă tot venise la spital, voia să şi-l facă, pentru a scăpa de o grijă. Asemenea mamei sale, restul nu o mai interesa.

După ce i se recoltă sânge, o procedură neaşteptat de simplă, Laurie coborî la parter şi aşteptă la rând, în faţa biroului de informaţii. Nu ştia cum să ajungă la cantină. Când îi veni rândul, angajata îmbrăcată într-o uniformă roz o întrebă dacă voia să ajungă la cantina principală sau la cantina personalului. Pe moment nu ştiu ce să răspundă, dar în cele din urmă se gândi că era vorba despre cantina personalului şi primi toate instrucţiunile.

Îndrumările i se părură întortocheate, dar ultima sugestie a femeii de la biroul de informaţii i se păru lămuritoare: nu trebuia decât să urmărească linia mov de pe podea. După cinci minute de mers, Laurie se trezi în cantina personalului. Era mare aglomeraţie, dat fiind că se făcuse deja ora douăsprezece şi un sfert. Laurie habar nu avea că personalul de la Manhattan General era atât de numeros, cu atât mai mult cu cât cei care se găseau înăuntru în acel moment reprezentau de fapt doar o parte din una dintre cele trei ture.

Laurie se uită la feţele celor care stăteau la mese sau la coada de la autoservire. Sunetul conversaţiilor îi amintea de atmosfera din deltă, într-o seară târzie de vară. În faţa unei asemenea mulţimi, nu îşi făcea mari speranţe că avea să o găsească pe Sue. Era ca şi când ar fi încercat să găsească un prieten în Times Square, în noaptea de Anul Nou.

Tocmai când se pregătea să meargă spre casierie ca să întrebe de un telefon public de unde să o sune pe prietena ei, simţi că o bate cineva pe umăr. Spre încântarea ei, era Sue, care o îmbrăţişă cu mare drag. Sue era o femeie de culoare, genul atletic, cu picioare lungi, care excelase în meciurile de fotbal feminin şi de baseball din facultate. Când o îmbrăţişase, Laurie se simţise

măruntă la trup. Ca de obicei, Sue arăta răpitor. Spre deosebire de majoritatea colegilor ei, Sue purta o rochie stilată, care îi scotea în evidenţă linia corpului, iar pe deasupra avea un halat alb foarte scrobit. Ca şi lui Laurie, îi plăcea să poarte haine care îi puneau în valoare feminitatea.

— Sper că nu ţi-e foarte foame, o tachină Sue, arătând spre mulţimea de oameni care aşteptau la rând. Lăsând gluma la o parte, să ştii că mâncarea nu e rea deloc.

Cât timp înaintară de-a lungul bufetului şi îşi aleseră felurile de mâncare, vorbiră verzi şi uscate despre munca lor. Aşteptând să plătească, Laurie o întrebă de copii. Sue se măritase imediat după absolvire şi avea deja un băiat de cincisprezece ani şi o fetiţă de doisprezece. Laurie nu putea să îşi reprime un sentiment de invidie.

— Cu excepţia dramelor adolescentine, sunt bine, spuse Sue. Dar tu? Cum e cu Jack? Se vede vreo lumină la capătul tunelului? Eu zic că ar cam fi momentul, fată! Ştiu că te apropii de patruzeci şi trei de ani zilele astea pentru că şi eu sunt la câteva zile distanţă de tine.

Laurie simţi cum se aprinde în obraji, enervându-se totodată pentru neputinţa de a disimula. Era sigură că Sue îi remarcase reacţia. Pentru că se cunoşteau de aproape douăzeci şi şase de ani, Sue ştia despre dorinţa ei de a avea copii şi despre aspectele relaţiei cu Jack, în special din ultimii doi ani. Laurie nu putea să scape cu una, cu două, spunând câteva vorbe de complezenţă.

— Am terminat-o, spuse Laurie, hotărâtă să se arate mai determinată decât era de fapt. Cel puţin, ca iubiţi.

— O, nu! Ce se întâmplă cu băiatul ăsta?

Laurie se încruntă şi ridică din umeri, sugerând că nu avea nici cea mai mică idee. În starea în care se afla, nu voia să înceapă o conversaţie lungă, presărată cu încurajări din partea lui Sue.

— Ştii ceva? Tot răul înspre bine! Ai fost mai mult decât răbdătoare cu fraierul ăla. Tu meriţi o medalie, iar el nu o să se schimbe niciodată.

Laurie dădu din cap în semn de încuviinţare, trebuind să-şi stăpânească pornirea de a-i lua apărarea lui Jack, deşi ştia că ceea ce spunea Sue era adevărat.

Sue nu acceptă să plătească Laurie şi insistă ca prânzul să fie trecut în contul ei. Îşi luară tăvile cu mâncare şi reuşiră să se aşeze la o masă de două persoane, lângă o fereastră de unde se vedea o fântână arteziană, fără apă, aflată în curtea interioară. Vara, curtea era plină de flori, iar apa ţâşnea pe mai multe niveluri.

Mai vorbiră preţ de câteva minute despre relaţia ei cu Jack, Sue acaparând toată discuţia. Se oferi apoi, la modul insistent, să îi găsească pe cineva mult mai potrivit, iar Laurie o provocă în glumă să încerce. După care conversaţia abordă motivele ce o determinaseră pe Laurie să ajungă la concluzia că trebuia să îşi facă testul pentru determinare de genotip BRCA1. Laurie îi povesti ce se întâmplase cu mama ei, subliniind faptul că aceasta alesese să nu îi spună despre problemele sale. Sue îi promise că, în caz că testul ar ieşi pozitiv, îi va aranja o consultaţie la cel mai bun oncolog.

— Şi cum rămâne cu medicul tău generalist? o întrebă Sue după o scurtă perioadă de tăcere. Acum că te-ai înscris oficial, o să ai nevoie de unul.

— Păi, tu ce zici? o întrebă Laurie. Accepţi pacienţi noi?

— Aş fi onorată, răspunse Sue. Dar eşti sigură că nu te deranjează să fiu eu medicul tău?

— Absolut deloc, spuse Laurie. Mai trebuie să-mi caut şi alt ginecolog.

— Ştiu eu pe cineva, zise Sue. Sunt nişte doctori extrem de buni în echipă, mai ales tipa la care mă duc eu. E rapidă, drăguţă şi foarte pregătită.

— Vine deci cu recomandări bune. Oricum, nu e nici o grabă. De-abia peste şase luni trebuie să-mi fac controlul anual.

— Chiar dacă mai e până atunci, cred că e bine să te interesezi din vreme. Doctoriţa asta e foarte ocupată. Din câte ştiu, la ea consultaţiile se programează cu şase luni înainte. E într-adevăr foarte bună.

— Atunci aşa o să fac, spuse Laurie.

Preţ de câteva minute, se concentrară asupra mâncării. Apoi Laurie rupse tăcerea.

— Aş vrea să mai discutăm un alt lucru important.

— Da? întrebă Sue, punând cana de ceai pe masă. Dă-i drumul!

— Voiam să vorbim despre SDSA.

Sue căpătă un aer foarte confuz.

— Ce naiba e SDSA?

Laurie pufni în râs.

— A fost o simplă invenţie de moment. Ai auzit cu siguranţă de SDSS[13].

— Fireşte, cine n-a auzit!

— Ei bine, m-am gândit eu că SDSA ar fi o prescurtare potrivită pentru Sindromul Decesului Subit la Adulţi, lucru care se întâmplă de ceva vreme la Manhattan General.

— Serios? întrebă Sue. Cred că cel mai bine ar fi să-mi explici la ce te referi.

Laurie se aplecă uşor spre prietena ei.

— Înainte de toate, vreau să mă asigur că nimeni nu va afla că informaţia provine de la mine. I-am sugerat directorului meu adjunct că ar trebui să avertizeze Manhattan General în privinţa asta, dar s-a enervat la culme, susţinând că totul este pură speculaţie şi, din cauza asta, imaginea spitalului ar putea avea de suferit. Şi totuşi, mă simt de parcă aş fi un investigator prins în mijlocul studiu test dublu orb[14] pe proceduri de salvare a vieţii, care s-a dovedit rapid fezabil. Chiar dacă aş distruge astfel integritatea experimentului, ceea ce

ar face ca ANM-ul[15] să nu aprobe tratamentul, trebuie să deconspir rezultatele pentru ca oamenii cărora li s-a administrat placebo[16] să poată fi salvaţi. Laurie se lăsă pe spate în scaun şi izbucni în râs. Uau! Hai că încep să devin melodramatică! Dar să ştii că nu am nici o dovadă clară pentru ceea ce o să-ţi spun, mai ales pentru că încă nu am terminat investigaţiile. Nici măcar nu am copiile fişelor de spitalizare, dar sunt foarte convinsă de afirmaţiile mele şi cineva tot trebuie să afle asta, mai devreme sau mai târziu. În fine, genul ăsta de politică spitalicească mă exasperează. E singura chestie care nu-mi place în meseria mea.

— Acum chiar că m-ai făcut curioasă. Hai, spune-mi! Spune-mi tot!

Aplecându-se din nou peste tăblia mesei, Laurie începu să îi relateze cu voce scăzută lui Sue, începând cu examinarea lui McGillin, apoi cu cele două cazuri autopsiate de Kevin şi de George şi încheind cu cel pe care îl autopsiase de dimineaţă. Îi povesti despre fibrilaţia ventriculară şi despre faptul că nici o autopsie nu scosese mai nimic la iveală. Îi mărturisi apoi că, în absenţa unei patologii în urma autopsiilor şi a analizelor la microscop, şansele ca toate cele patru cazuri să reprezinte o potrivire întâmplătoare erau cam acelaşi cu şansele ca soarele să nu răsară a doua zi.

— Ce vrei să spui de fapt? o întrebă Sue bănuitoare.

— Păi, ce să spun? răspunse Sue cu o oarecare ezitare. După cum o ştia ea pe Sue, îşi dădea seama că ce urma să spună va avea un efect dramatic asupra prietenei sale. Presupun că încă mai există o şansă minusculă ca toate aceste decese să aibă un caracter accidental, sub forma unei complicaţii anestezice postoperatorii sau poate din cauza unui efect advers neaşteptat la vreun medicament, deşi mă îndoiesc, sinceră să fiu. Şi când zic minusculă, vreau să spun de fapt infinitezimală, pentru că toate testele toxicologice

care s-au făcut până acum au ieşit negative. În fine, concluzia ar fi următoarea: mi-e teamă că aceste decese au un caracter criminal.

Pentru câteva minute nimeni nu mai zise nimic. Laurie aştepta ca Sue să analizeze toate informaţiile pe care i le dăduse. Ştia că era extrem de inteligentă şi foarte ataşată de spitalul Manhattan General. Toţi anii de rezidenţiat îi petrecuse acolo.

În cele din urmă, Sue îşi drese vocea. Era evident că Laurie o tulburase profund cu povestea ei.

— Să ne lămurim. Cu alte cuvinte, tu crezi că doamna cu coasa umblă noaptea prin saloane?

— Cam aşa ceva. Sau, cel puţin, de asta mă tem. Înainte de a respinge din start ipoteza mea, adu-ţi aminte de cazurile alea care au apărut în presă acum câţiva ani, în care persoane dereglate, care lucrau în sistemul medical, au trimis pe lumea cealaltă pacienţii pe care îi aveau în grijă. Ţi-aduci aminte, nu?

— Bineînţeles că-mi amintesc, spuse Sue, părând cumva ofensată de respectiva comparaţie. Se îndreptă de spate şi continuă: Dar aici nu suntem nici în codru şi nici într-un sanatoriu mărunt, cu personal iresponsabil. E vorba despre un centru medical important, dotat cu numeroase modalităţi de supraveghere. Iar pacienţii despre care vorbeşti nu erau nici imobilizaţi la pat, nici în pragul morţii.

Laurie ridică din umeri.

— E greu de contrazis faptul că practic nu avem nici o explicaţie pentru nici unul dintre cele patru decese. Şi, dacă îmi amintesc bine, în cazurile de-acum câţiva ani au fost implicate câteva spitale de renume. Iar cel mai rău a fost că întârzierea în descoperirea adevărului a dus la creşterea numărului de crime.

Sue trase adânc aer în piept şi aruncă o privire absentă înjur.

— Sue, nu mă aştept acum ca tu să te ocupi personal de povestea asta, spuse Laurie. Şi nici nu trebuie să sari în apărarea spitalului. Ştiu că este un spital bun şi nu vreau să îi stric reputaţia. Eu sper doar că tu ştii pe cine ar trebui să informezi ca să împiedici să se mai întâmple aşa ceva de-acum încolo. Serios, indiferent despre cine ar fi vorba, nu m-ar deranja să-i spun exact ce ţi-am spus şi ţie, cu condiţia ca identitatea mea să rămână ascunsă, măcar până când Institutul de Medicină Legală o să ia o poziţie oficială.

Sue se mai destinse. Un zâmbet fugar şi trist îi îmblânzi trăsăturile.

— Îmi cer scuze. Se vede treaba că nu prea suport critici la adresa spitalului. Ce copilărie din partea mea!

— Ştii cui ar trebui să mă adresez? Cineva din administraţie, sau poate şeful anesteziştilor? Poate că ar trebui să stau de vorbă cu el.

— Nu, nu şi nu! răspunse Sue, accentuând cuvintele. Ronald Havermeyer are un orgoliu cât o placă tectonică şi bineînţeles că mai şi erupe din când în când! Ar fi vrut să devină chirurg. Nu vorbi cu el! O să o ia ca pe un atac la persoana lui şi o să vrea să se răzbune pe mesager. Îl cunosc pentru că ne-am tot lovit unul de celălalt prin câteva comisii medicale.

— Dar directorul spitalului? Cum ziceai că-l cheamă?

— Charles Kelly. Dar să ştii că-i la fel de nepotrivit ca şi Havermeyer, dacă nu chiar mai rău. Nici măcar nu e medic şi priveşte lucrurile cu ochii unui afacerist. În nici un caz nu-l va impresiona povestea ta şi va căuta imediat un ţap ispăşitor. Nu, trebuie să găsim pe cineva cu mai multă sensibilitate. Poate cineva din Comisia pentru Analiza Mortalităţii şi Morbidităţii.

— De ce?

— Pur şi simplu pentru că povestea asta intră în sfera lor de interes, iar în fiecare săptămână se

întâlnesc pentru discuţii în acest sens.

— Şi cine face parte din comisia asta?

— Eu am fost în comisie vreme de şase luni. Prin rotaţie, fiecare medic ajunge în comisie; doar managerul de risc, directorul de control al calităţii, consilierul juridic, directorul spitalului şi şeful personalului medical simt membri permanenţi. Ia stai puţin!

Întinse mâna peste masă şi o apucă pe Laurie de braţ atât de repede, încât aceasta tresări speriată. Laurie se uită în jur de parcă ar fi fost în preajma unui pericol iminent.

— Şeful personalului medical! repetă Sue cu entuziasm. Îi eliberă braţul şi începu să gesticuleze larg. De ce nu mi-a trecut prin cap de la bun început? Dumnezeule, e perfect!

— Adică? o întrebă Laurie, care îşi revenise de pe urma sperieturii.

Veni rândul lui Sue să se aplece peste masă şi vorbească foarte încet, de parcă ar fi pus la cale o conspiraţie.

— Are spre cincizeci de ani, e necăsătorit şi e bun de pus la rană. Lucrează doar de vreo trei, patru luni la noi. Toate asistentele singure sunt în limbă după el; şi eu aş fi la fel, dacă n-aş fi atât de fericit şi de irevocabil măritată. E înalt şi bine legat şi are un zâmbet care topeşte până şi gheaţa. Are un nas cam mare, dar nici nu se observă. Ce-i mai important e că are un coeficient de inteligenţă de rupe norii şi o personalitate pe măsură.

Lauri zâmbi puţin forţat.

— Pare să fie fermecător, dar nu caut aşa ceva acum. Trebuie să fie o persoană cu autoritate şi totodată capabilă de discreţie. Atâta tot.

— Dar ţi-am zis, e şeful personalului medical. Vrei şi mai multă autoritate de-atât? Iar în ceea ce priveşte discreţia, e definiţia cuvântului în sine. Ascultă-mă pe mine, nu scoţi nimic de la el, nici cu cleştele. La petrecerea de Crăciun, mi-a luat un sfert de oră să aflu că, înainte de a veni aici, a

lucrat pentru Medici fără Frontiere şi a umblat prin toată lumea. A trebuit să mă abţin să nu-i zic vreo două când şi-a băgat coada Gloria Perkins, asistenta-şefă de la Chirurgie şi l-a invitat la dans.

— Sue, n-am nevoie să ştiu toate astea. Nu mă interesează el ca persoană. Vreau doar să ştiu dacă eşti sigură că mă va asculta, va lua măsuri şi nu-mi va amesteca numele în povestea asta, până ce institutul nu va face un anunţ oficial.

— Ţi-am zis, e întruchiparea discreţiei. Şi, dacă mă întrebi pe mine, cred că voi doi aţi face un cuplu grozav. Singura mea rugăminte ar fi să-i daţi numele meu primului vostru copil. Glumesc, normal! Acum să vedem dacă e pe-aici!

Sue se ridică din scaun şi începu să cerceteze mulţimea cu privirea.

Îngrozită de elanul de peţitoare al prietenei sale, Laurie se întinse peste masă şi o trase insistent de halat.

— Ia stai aşa! Nu-i nici locul şi nici momentul să mă cuplezi cu cineva.

— Taci, fată! spuse Sue şi-i dădu mâna la o parte, uitându-se după doctor prin sală. M-ai provocat să-ţi găsesc un tip potrivit, iar ăsta e perfect. Unde naiba o fi? E întotdeauna înconjurat de femei, de parcă ar fi îmbrăcat în hârtie cu lipici pentru muşte. Aha, uite-l! Normal că n-aveam cum să îl văd prea repede. E asaltat de fani la masa din capătul sălii!

Fără nici cea mai mică ezitare şi ignorând complet reacţia de împotrivire a lui Laurie, Sue o luă din loc. Laurie o privi croindu-şi drum printre mese. La aproximativ cincisprezece metri distanţă, bătu pe umăr un bărbat cu părul şaten. Acesta se ridică în picioare şi, pentru că era cu un cap mai înalt decât Sue, Laurie aprecie că avea cam aceeaşi înălţime ca şi Jack. Sue discută puţin cu el, gesticulând larg şi, în final, arătând cu degetul înspre Laurie, care simţi că se înroşeşte imediat şi coborî privirea spre tava de pe masă. Ultima dată

când i se întâmplase să încerce un sentiment asemănător de penibil în public fusese prin gimnaziu şi, deşi atunci situaţia avusese o încheiere destul de fericită, acum nu se simţea prea încrezătoare.

Următoarele minute i se părură foarte lungi. Se uită pe geam la fântâna fără apă, întrebându-se dacă nu cumva ar trebui să plece. Deodată simţi o mână pe umăr şi o auzi pe Sue spunându-i pe nume. Se întoarse resemnată şi se trezi privită de un bărbat atrăgător şi bine făcut, cu faţa aspră, dar zâmbitoare, care o însoţea pe prietena ei. Ai fi zis că fusese marinar sau, în orice caz, că stătuse mult la soare. Era foarte îngrijit şi purta un costum bleumarin, cu o cămaşă albă şi cravată în culori vii. Peste haine, avea un halat alb, foarte scrobit, asemănător aceluia pe care-l purta Sue. Una peste alta, avea un aer urban şi rafinat, elegant chiar, spre deosebire de ceilalţi doctori, majoritatea cu un aspect demodat. Iar în privinţa nasului, lui Laurie i se păru că se potrivea perfect.

— Ţi-l prezint pe doctorul Roger Rousseau, spuse Sue, apucându-l uşor de umăr.

Laurie se ridică şi strânse mâna îndreptată spre ea. Era caldă şi puternică. Îl privi în ochi pe bărbat şi descoperi că sunt de un albastru-deschis. Se încruntă atunci când îi răspunse la salut şi se cutremură pe dinăuntru. I se părea că se purta exact ca în gimnaziu.

— Spune-mi, te rog, Roger! zise el cu căldură în glas.

— Iar eu sunt Laurie, preciză ea, recăpătându-şi echilibrul sufletesc.

Remarcă zâmbetul despre care îi vorbise Sue şi i se păru atrăgător cu adevărat.

— Sue îmi zice că ai câteva informaţii confidenţiale pe care ai dori să mi le împărtăşeşti.

— Aşa este, răspunse Laurie scurt. Bănuiesc că ţi-a spus şi că ţi le voi împărtăşi numai sub anonimat. O deconspirare mi-ar putea pune în

pericol serviciul. Din nefericire, am mai avut incidente în acest sens.

— Nu mă deranjează dorinţa ta de păstra anonimatul, îţi dau cuvântul meu de onoare, adăugă el, aruncând apoi o privire de jur împrejur. Nu e cel mai potrivit loc pentru o astfel de discuţie. Te deranjează dacă te invit în biroul meu? E modest, dar cel puţin e retras. Nu va mai fi nevoie să vorbim în şoaptă şi nici nu va putea să ne audă cineva.

— Ar fi perfect, spuse Laurie, privind-o pe Sue, care îi făcu cu ochiul şi zâmbi cu subînţeles, luându-şi la revedere.

Când Laurie dădu să-şi ridice tava, Sue îi făcu semn să plece, spunându-i că o duce ea la loc.

Laurie îl urmă pe Roger înspre intrarea în cantină, unde era şi mai aglomerat decât atunci când venise ea. După ce trecu de îmbulzeala de la uşă, Roger se opri şi o aşteptă.

— E un etaj mai sus. De obicei, o iau pe scări. Te deranjează?

— Doamne fereşte! spuse Laurie.

Rămase surprinsă că se gândise să o întrebe dacă o deranjează.

— Sue mi-a zis că ai făcut parte din Medici fără Frontiere, îi spuse Laurie în timp ce urcau scările.

— Da, aşa e, răspunse Roger. Aproape douăzeci de ani.

— E impresionant, spuse Laurie.

Era la curent cu multe lucruri bune pe care le făcuse organizaţia, lucruri pentru care primise şi un premiu Nobel. Observă cu coada ochiului că Roger urca două trepte o dată.

— Şi cum ai intrat în organizaţie?

— După ce mi-am terminat rezidenţiatul în boli infecţioase, pe la mijlocul anilor optzeci, eram dornic de aventură. Eram un idealist şi un liberal de extremă stânga şi voiam să schimb lumea. Mi s-a părut cea mai bună soluţie.

— Şi ai avut parte de aventură?

— Cu vârf şi îndesat. M-am şi perfecţionat în managementul medical. Dar, pe de altă parte, am avut destule dezamăgiri. Satisfacerea nevoilor medicale de bază reprezintă o problemă în mult prea multe locuri de pe lumea asta. Mai bine nu intru în amănunte.

— Unde ai lucrat?

— Mai întâi în Pacificul de Sud, apoi în Asia şi, la final, în Africa. Am vrut să văd lumea.

Laurie îşi aminti de călătoria pe care o făcuse cu Jack în Africa de Vest şi încercă să îşi imagineze cum ar fi fost dacă ar fi lucrat acolo. Nu apucă însă să îi împărtăşească lui Roger din experienţa sa, pentru că bărbatul o luă înainte şi deschise uşa aflată în capul scărilor.

— Ce te-a făcut să părăseşti organizaţia? îl întrebă Laurie în timp ce traversau coridorul aglomerat care ducea spre pavilionul administrativ.

Rămase uimită atunci când văzu câţi îl salutau, spunându-i pe nume, deşi era relativ recent venit în spital.

— Pe de o parte, dezamăgirea că nu am putut schimba lumea, pe de altă parte, nevoia de a mă întoarce acasă, de a face rădăcini undeva, de a-mi întemeia o familie. Dintotdeauna mi-am dorit o familie, dar asta nu se putea întâmpla în Ciad sau în Mongolia.

— Ce romantic! spuse Laurie. Deci iubirea te-a făcut să te întorci din sălbăticia Africii.

— Nu tocmai, zise Roger, ţinând deschisă o uşă care dădea înspre tărâmul liniştit al birourilor administrative, cu covoare pe jos. Nu aveam pe nimeni acasă. Sunt ca o pasăre migratoare care, din instinct, se întoarce la cuibul în care a ieşit din găoace în speranţa că va găsi un partener, continuă Roger, zâmbindu-le secretarelor care nu plecaseră încă la masă.

— Eşti din New York, deci, spuse Laurie.

— Din Queens, mai exact.

— Ce facultate ai urmat?

— Colegiul de Medicină şi Chirurgie Columbia, spuse Roger.

— Serios? Şi eu la fel. În ce an ai absolvit?

— În 1981.

— Eu în 1986. Îţi aminteşti să fi avut un Jack Stapleton în grupă?

— Da. Era unul dintre cei mai buni jucători de baschet din facultate. Îl cunoşti?

— Da, spuse ea fără să mai adauge altceva. Deodată, o deranja toată situaţia, de parcă ar fi trădat relaţia cu Jack prin simplul fapt că îi pomenise numele. E coleg cu mine la Institutul de Medicină Legală, adăugă ea cu glas pierit.

Intrară în biroul lui Roger, care era modest, întocmai cum spusese. Se afla în aripa interioară a pavilionului administrativ şi, bineînţeles, nu avea ferestre. În schimb, pereţii erau plini cu fotografii din locuri în care fusese, în multe poze apărea şi el, alături fie de demnitari locali, fie de pacienţi. Laurie remarcă faptul că, în toate fotografiile, Roger zâmbea de parcă fiecare instantaneu imortaliza celebrarea unui eveniment. Nu aveai cum să nu observi acel lucru, de vreme ce toţi ceilalţi erau fie inexpresivi, fie încruntaţi.

— Ia loc, te rog! o invită Roger.

Trase un scaun cu spătarul drept aproape de birou. După ce închise uşa care dădea spre hol, Roger se aşeză la birou, se lăsă pe spate şi îşi încrucişă braţele.

— Aşa… spune-mi ce te frământă.

Laurie îl rugă din nou să nu îi divulge numele sub nici o formă, iar Roger o asigură că nu avea de ce să se teamă. Ea căpătase o oarecare încredere, aşa că îi spuse şi lui povestea pe care i-o spusese lui Sue. Singura diferenţă consta în faptul că acum folosi termenul „criminal în serie”. Când sfârşi de vorbit, Laurie aşeză pe birou un cartonaş pe care scrisese numele celor patru victime.

Roger nu scosese un cuvânt în tot acest răstimp, urmărind-o cu atenţie din ce în ce mai mare.

— Nu-mi vine să cred ceea ce aud, spuse el într-un final. Şi îţi sunt recunoscător pentru eforturile pe care le-ai făcut.

— Consider de datoria mea morală să spun cuiva lucrurile astea, îi explică Laurie. Poate că, după ce voi primi copii după fişele de internare sau după ce vin rezultatele testelor toxicologice, voi descoperi o cauză neaşteptată… şi atunci va trebui să-mi retrag cuvintele şi să-mi prezint scuze. Nu mă va deranja cu nimic, dimpotrivă, aş fi cea mai fericită. Dar, până atunci, mi-e teamă că se întâmplă lucruri ciudate.

— Motivul pentru care sunt atât de surprins şi de recunoscător, în acelaşi timp, este faptul că şi eu am fost un fel de oaie neagră pe-aici, ca şi tine la morgă, pentru aceleaşi motive. La întrunirea Comisiei pentru Analiza Mortalităţii şi Morbidităţii am adus în discuţie toate cele patru cazuri despre care mi-ai povestit. De fapt, chiar în dimineaţa asta am discutat despre Darlene Morgan. De fiecare dată, am avut parte de reacţii nervoase, chiar de furie, în mod special din partea directorului spitalului. Bineînţeles, n-am avut cum să aduc în discuţie argumentul autopsiilor, pentru că încă n-am primit nimic în acest sens.

— Nici unul dintre cele patru cazuri nu a fost încă finalizat, îi explică Laurie.

— Nu contează, spuse Roger. De la primul caz, cel al domnului Moskowitz, am început să-mi fac griji. Directorul spitalului ne-a interzis până şi să discutăm despre ele, cu atât mai puţin să le facem publice şi, mai mult decât atât, a pus la îndoială eficienţa echipei de resuscitare. Doctorii care erau de gardă n-au reuşit să obţină nici măcar un semn slab de puls, în nici unul dintre cele patru cazuri.

— S-au făcut investigaţii de vreun fel?

— Nu s-a făcut nimic, în ciuda recomandărilor mele repetate. Vreau să spun că eu am făcut ceva săpături, dar am mâinile legate. Problema este că la noi în spital mortalitatea este foarte scăzută, sub

2,2 procente. Directorul ne-a sugerat să ne-apucăm de investigaţii când o să ajungă la trei procente, adică limita maximă acceptată. Ceilalţi membrii ai comisiei sunt de acord, în special responsabilul cu controlul calităţii, cel care se ocupă de managementul de risc şi afurisitul ăla de jurist. Toţi sunt absolut convinşi că aceste patru episoade sunt rezultatele unor complicaţii nefericite şi inevitabile într-un mediu riscant, aşa cum este un centru medical superior unde se fac operaţii complicate. Cu alte cuvinte, încă ne încadrăm în statistici. Cu toate astea, pe mine nu m-au convins. Din punctul meu de vedere, aici se aplică politica struţului.

— Tu ai descoperit ceva în cadrul cercetărilor tale?

— Nimic. Pacienţii au fost internaţi în secţii diferite, pe etaje diferite şi au avut personal medical diferit. Dar n-am renunţat încă la cercetări.

— Foarte bine, zise Laurie. Mă bucur că te preocupă şi pe tine şi că am putut spune ce am pe suflet.

Se ridică din scaun, deşi în aceeaşi clipă îşi dori să mai fi stat jos; totuşi, nu se putea reaşeza, de teamă să nu se facă de râs. Jack era de vină. De fapt, în ultima vreme Jack se dovedea în permanenţă problema ei. Ii făcuse plăcere să stea de vorbă cu bărbatul din faţa ei şi din cauza asta se simţea ciudat.

— Mulţumesc că m-ai ascultat, adăugă Laurie, întinzându-i mâna lui Roger în speranţa de a-şi recăpăta oarecum echilibrul interior. Mi-a făcut plăcere să te cunosc şi, aşa cum am spus, o să fac copii după fişele de internare şi o să mă asigur că la cazurile astea va lucra cel mai bun toxicolog. Dacă apare ceva, te-anunţ.

— Mulţumesc frumos, spuse Roger, reţinându-i mâna într-a sa mai mult decât era necesar. Acum, pot să te întreb altceva?

— Bineînţeles, spuse Laurie.

— Te deranjează dacă te rog să mai stai un pic jos? o întrebă el. Îi dădu drumul la mână şi îi făcu semn să se aşeze pe scaunul de pe care tocmai se ridicase. Aş prefera să stai jos ca să nu-mi fac griji că o să dai bir cu fugiţii.

Oarecum încurcată de ultimul lui comentariu, Laurie se aşeză din nou pe scaun.

— Trebuie să-ţi mărturisesc că mai există un motiv pentru care am fost neobişnuit de volubil atunci când ţi-am răspuns la întrebările mai personale. Dacă-mi permiţi, aş vrea să-ţi pun şi eu câteva întrebări mai personale, mai ales că Sue mi-a subliniat faptul că eşti singură şi nu ai o relaţie. E adevărat?

Laurie simţi imediat cum îi transpiră palmele. Avea sau nu avea o relaţie? Un bărbat atrăgător şi interesant aştepta un răspuns în privinţa asta, iar inima lui Laurie parcă o luase razna. Nu ştia ce să îi spună.

Roger se aplecă înspre ea, încercând să o privească în ochi. Laurie îşi coborî privirea ca răspuns la confuzia emoţională în care se afla.

— Îmi cer scuze dacă te-am supărat, spuse Roger.

Laurie ridică privirea, trase aer în piept şi zâmbi abia schiţat.

— Nu m-ai supărat, minţi ea, doar că nu mă aşteptam la o astfel de întrebare, ţinând cont de scopul cu care am venit aici… scop ce mi-ar putea distruge cariera, de altfel.

— Atunci m-aş bucura dacă mi-ai răspunde, insistă Roger.

Laurie zâmbi din nou, mai degrabă amuzându-se pe seama ei. Se purta iarăşi ca o adolescentă.

— Sunt singură şi aproape că nu am nici o relaţie.

— „Aproape” e un cuvânt interesant, dar o să-l iau ca atare, tocmai pentru că trăim cu toţii într-un sistem social variat. Locuieşti în oraş?

Instantaneu, lui Laurie îi trecu prin minte priveliştea lamentabilă a apartamentul ei minuscul, cu intrarea lui prăpădită.

— Da, am un apartament prin centru. Apoi, ca să confere ceva importanţă locului, adăugă: Relativ aproape de Gramercy Park.

— Stai bine!

— Dar tu?

— M-am mutat în oraş abia de vreo trei luni şi un pic şi nu prea sunt la curent cu zonele de locuit cele mai bune. Am închiriat pe un an un apartament în Upper West Side, mai precis, pe Seventieth Street. Îmi place. E aproape de Sports Club L.A., de muzeu şi de Lincoln Center, plus că am parcul la o azvârlitură de băţ.

— Stai bine, spuse şi Laurie.

În ultimii ani, fusese cu Jack pe la restaurantele din zonă.

— Mai vreau să te întreb dacă vrei să iei cina cu mine în oraş diseară.

Laurie zâmbi în sinea ei, amintindu-şi zicala „Ai grijă ce-ţi doreşti căci s-ar putea să ţi se întâmple”, în ultimii ani pe care îi petrecuse alături de Jack, îşi dăduse seama cât de importantă era pentru ea puterea de decizie a persoanei iubite, putere pe care Jack nu o avea în plan personal. Roger, pe de altă parte, părea să fie genul hotărât. Chiar dacă întâlnirea lor fusese scurtă, Laurie remarcase faptul că personalitatea lui Roger întruchipa o astfel de forţă.

— Nu trebuie neapărat să fie seara târziu, adăugă Roger, văzând că Laurie ezita. Poţi alege tu un restaurant prin zona în care locuieşti.

— Dar dacă ne-am întâlni în weekend? îi sugeră ea. În weekend am liber.

— Întâlnirea din weekend poate fi un bonus dacă o să te simţi bine în seara asta, spuse Roger cu zel, întrezărind în răspunsul ei un început promiţător. Mi-e teamă că trebuie să insist să te scot în oraş în seara asta, bineînţeles, dacă eşti

liberă. Vezi, ţi-am dat şi o scăpare, căci poţi să spui că eşti ocupată, însă sper să nu o faci. Trebuie să recunosc că n-am prea avut norocul să întâlnesc femei interesante şi împlinite în oraşul ăsta şi, crede-mă, chiar mi-am întins antenele.

Insistenţa lui Roger o flata, mai ales în comparaţie cu stilul nehotărât al lui Jack şi având în vedere că le făcuse cunoştinţă Sue, nu găsea nici un motiv pentru care să nu accepte. Avea nevoie de ceva care să-i distragă gândurile şi cea mai sănătoasă metodă era să se vadă cu altcineva.

— Bine, atunci, spuse ea. Ne vedem diseară.

— Minunat! Unde? Sau vrei să aleg eu restaurantul?

— Hai să mergem la Fiamma, îi sugeră Laurie. E un restaurant în SoHo[17]. Voia să stea departe de orice loc în care fusese cu Jack, chiar dacă nu prea erau mari şanse să dea nas în nas cu el. Sun eu şi fac rezervare pentru ora şapte.

— E perfect! Să vin să te iau de-acasă?

— Hai să ne întâlnim chiar la restaurant, spuse Laurie, văzând cu ochii minţii cum o pândea doamna Engler prin vizorul uşii, cu privirea ei injectată. Nu voia să îl expună pe Roger la aşa ceva. Cel puţin, nu atât de repede.

După cincisprezece minute, Laurie ieşea cu pas înviorat din spitalul Manhattan General. Era surprinsă şi încântată de proaspăta sa pasiune adolescentină. Nu mai trăise aşa ceva de când fusese în clasa a noua la Şcoala Langley de Fete. Ştia din experienţă că astfel de sentimente erau superficiale şi că probabil nu vor fi ceva de durată, dar nu îi păsa. Voia să se bucure de acea stare de euforie pe cât de mult posibil. O merita.

Aşteptând la marginea trotuarului, se uită la ceas. Pentru că mai avea ceva timp de pierdut şi pentru că era aproape de Spitalul Universitar, se hotărî să dea o fugă până la mama ei, înainte de a se întoarce la Institutul de Medicină Legală.

8

Jasmine Rakoczi era mai mult ca sigură că pe acoperişul spart al clădirii din dreapta ei se găseau cel puţin doi lunetişti. Până la clădirea din faţă, mai înaltă decât cea cu lunetiştii, avea numai cinci metri de parcurs. Planul era foarte simplu: să o ia la fugă, să intre în clădirea din faţă şi să urce pe acoperiş. Aşa ar fi putut să-i elimine pe cei doi lunetişti şi să plece mai departe, în oraşul devastat, pentru a-şi îndeplini misiunea.

Se pregătea să ţâşnească, frecându-şi mâinile de nerăbdare. Inima îi bătea cu putere; respira sacadat şi superficial. Datorită experienţei sale militare, reuşi să se calmeze, trase adânc aer în piept şi trecu la acţiune.

Din păcate, lucrurile nu merseră după cum plănuise. La jumătatea drumului, tocmai când era total expusă, avu un moment de ezitare pentru că ceva îi distrăsese atenţia. Consecinţele erau previzibile. Fu împuşcată şi, astfel, nu mai exista nici o şansă să fie promovată.

După ce scoase câteva înjurături zdravene pe care le învăţase în Marină, Jazz se lăsă pe spătar, luă mâinile de pe tastatură şi îşi frecă faţa cu putere. Se concentrase foarte tare preţ de câteva ore, cât timp jucase *Call of Duty* – era un recrut din armata rusă care se lupta la Stalingrad. Se descurcase de minune până la momentul acelui dezastru, din cauza căruia ar fi trebuit să reia jocul de la început. Obiectivul era să încheie diverse misiuni, care deveneau din ce în ce mai grele, la finalul cărora primea avansări în grad, cel mai înalt fiind cel de comandant de tanc. Nu mai era cazul. Cel puţin, nu în acea seară.

Îşi lăsă mâinile să îi cadă în poală şi se uită în colţul monitorului ca să vadă ce anume îi dăduse jocul peste cap. Era o fereastră de informare care o

anunţa, clipind intermitent, că primise un e-mail. Jazz accesă căsuţa poştală, imaginându-şi că o să se enerveze şi mai tare când va da peste cine ştie ce ofertă de lucru în domeniul porno sau peste vreo ofertă pentru Viagra. Dar, spre încântarea ei, primise un e-mail de la domnul Bob!

O trecu un fior de incitare pe şira spinării, de parcă ar fi fost străbătută de curent electric. Nu mai primise veşti de la domnul Bob de mai bine de-o lună şi începuse să creadă că Operaţiunea Winnow se încheiase. În ultima săptămână fusese suficient de deprimată încât să fie tentată să apeleze numărul de urgenţă pe care i-l dăduse domnul Bob, deşi acesta insistase să îl folosească exclusiv în caz de strictă necesitate. Pentru că, practic, nu avea nici o urgenţă, rezistase tentaţiei, însă, pe măsură ce zilele treceau, devenea din ce în ce mai dezolată şi se gândea tot mai des să îl sune. La urma urmei, poate că sosise vremea să se transfere de la Manhattan General, spitalul în care domnul Bob îi ceruse în mod expres să se angajeze.

Jazz se gândea să se mute de-acolo din cauza relaţiei ei cu Susan Chapman, asistenta-şefa din tura de noapte, relaţie care se deteriorase într-atât, încât atinsese dimensiuni de domeniul ridicolului; nici cu celelalte asistente nu era în termeni mai buni. Jazz ajunsese la concluzia că tura de noapte devenise ascunzătoarea incompetenţilor din toată lumea. Nu putea să înţeleagă cum de reuşise Susan să ocupe un post de conducere în general (cu atât mai puţin, în Secţia de chirurgie din Manhattan General). Nu numai că Susan era un munte de grăsime, dar habar nu avea de nimic şi în plus o asuprea, dându-i în permanenţă ordine şi criticând-o pentru orice greşeală; iar toate celelalte asistente o luau la rost chiar şi pentru cele mai mărunte lucruri, mai ales dacă se strecura în camera din spate să se relaxeze câteva minute, răsfoind o revistă.

Şi mai grav era faptul că, parcă în batjocură, Susan îi dădea întotdeauna cele mai grele cazuri, în timp ce celelalte asistente primeau numai cazurile uşoare. Susan avusese chiar tupeul să îi reproşeze că îşi băga nasul în fişele unor cazuri care nu o priveau şi să o întrebe ce tot căuta la Secţia de obstetrică şi ginecologie atunci când, de fapt, ar trebui să fie în pauza de masă. Îi spusese că asistenta-şefa de pe etajul unde era secţia o sunase să se plângă din cauza ei.

Jazz îşi muşcase limba şi se abţinuse să îi închidă gura, aşa cum merita, dacă nu chiar să o urmărească până acasă şi, cu ajutorul pistolului ei Glock, să scape de ea o dată pentru totdeauna. Reuşise să scornească o explicaţie, cum că avea nevoie să se documenteze în vederea formării continue. Îi îndrugase numai tâmpenii, dar, cel puţin pentru o perioadă, avuseseră efect. Problema era că Jazz trebuia să ajungă la Secţia de neurochirurgie şi la cea de Obstetrică aproape în fiecare noapte, pentru că numai aşa putea să fie la curent cu ceea ce întâmpla acolo. Chiar dacă nu mai avea nici o misiune, Jazz continua să semnaleze diferite cazuri cu deznodământ nefericit, majoritatea în Secţia de obstetrică şi ginecologie, unde fel şi fel de drogate năşteau copii cu probleme. Din păcate, asemenea rapoarte nu prea erau interesante şi nici distractive, iar banii pe care îi primea pentru ele erau o nimica toată, comparativ cu recompensele pentru anihilarea pacienţilor.

Cu respiraţia tăiată deschise mesajul domnului Bob.

— Ce bine! strigă Jazz, ridicând ambele mâini deasupra capului, asemenea unui ciclist care a câştigat o etapă de mare tur.

E-mailul nu cuprindea decât un nume: Stephen Lewis. Asta însemna că primise o nouă misiune. Deodată, mersul la serviciu nu i se mai părea un supliciu. Confruntarea cu Susan Chapman şi cu

celelalte ticăloase nu avea să fie mai uşoară, dar măcar era motivată să le suporte.

În culmea fericirii, Jazz îşi verifică rapid contul bancar din străinătate. Preţ de câteva secunde, se uită cu încântare la cifre. Strânsese 38 964 de dolari, plus câţiva cenţi. Partea şi mai bună era că până a doua zi aveau să se adauge alţi cinci mii de dolari.

Din perspectiva ei, un depozit bancar conferea putere. Chiar dacă nu plănuia să facă poate ceva anume cu banii, ştia că îşi putea permite orice. Banii îi ofereau posibilitatea de a alege. Nu avusese niciodată bani în bancă în trecut. Înainte, de câte ori avea un ban în buzunar, îl cheltuia pe lucrurile de care avea nevoie pe moment, într-o zadarnică încercare de a estompa realitatea existenţei sale. În gimnaziu şi în liceu, asta însemna consum de droguri.

În copilărie, Jazz locuise în Bronx, în condiţii la limita sărăciei, într-un apartament micuţ, cu un singur dormitor. Tatăl ei, Geza Rakoczi, singurul fiu al unui militant pentru libertate maghiar, care emigrase în Statele Unite în 1957, avusese doar cincisprezece ani atunci când o concepuse. Mama ei, Mariana, era cam de aceeaşi vârstă şi se trăgea dintr-o familie numeroasă, originară din Puerto Rico. Din motive religioase, cei doi adolescenţi fuseseră obligaţi de către familiile lor să abandoneze şcoala şi să se căsătorească. Jasmine se născuse în 1972.

Pentru Jasmine, viaţa fusese o luptă de la bun început. Ambii părinţi părăsiseră Biserica, pe care o considerau vinovată pentru soarta lor nefericită. Amândoi deveniseră dependenţi de alcool şi de droguri, iar atunci când erau cât de cât treji se certau aproape în permanenţă. Tatăl ei mai lucra din când în când, ca om bun la toate şi uneori dispărea de-acasă săptămâni la rând. Făcuse chiar şi închisoare pentru diverse infracţiuni şi delicte, inclusiv pentru violenţă conjugală. Mama ei

avusese câteva slujbe mărunte, dar era adesea dată afară pentru că, pe lângă faptul că lipsea frecvent şi nu era eficientă, se mai şi îmbăta. În cele din urmă, devenise obeză, lucru care o împiedica să facă prea multe lucruri.

Viaţa lui Jazz nu fusese mai grozavă nici în afara căminului părintesc. Cartierul şi şcolile erau dominate de violenţa găştilor şi de traficul de droguri, care îşi făceau apariţia încă din anii de gimnaziu. Până şi educatoarele petreceau mai mult timp la grădiniţă corectând comportamentul copiilor, decât învăţându-i câte ceva.

Forţată să trăiască într-o lume instabilă şi primejdioasă, în care singura constantă era schimbarea permanentă, Jasmine se deprinsese să facă faţă învăţând din greşeli. De fiecare dată când se întorcea acasă de la şcoală, nu ştia la ce să se aştepte. Când Jasmine avea opt ani, mama ei născuse un băieţel. Credea că o să fie sufletul ei pereche, dar la patru luni murise de sindromul morţii subite infantile. Atunci plânsese pentru ultima oară.

În timp ce se uita la contul ei de aproape patruzeci de mii de dolari, îşi aminti cealaltă ocazie în care i se păruse că avea foarte mulţi bani. Se întâmpla în anul de după moartea fratelui ei, Janos, când ninsese atât de mult, încât se făcuseră troiene. Cu ajutorul unei bătrâne lopeţi pentru cărbuni, pe care o găsise în pivniţă, Jazz curăţase de zăpadă trotuarele din cartier. Până la ora cinci seara, adunase o avere: treisprezece dolari.

Se întorsese acasă mândră de teancul de bancnote un dolar pe care le ţinea strâns în pumn. Acum, privind retrospectiv, îşi dădea seama că ar fi trebuit să îşi imagineze ce avea să urmeze, dar la vremea aceea nu putuse să nu se laude puţin cu averea strânsă din munca ei. Deznodământul, după cum Jazz ştia acum, putea fi lesne intuit. Geza îi smulsese bancnotele din mână, spunându-i că venise vremea să contribuie şi ea la cheltuielile

casei. Ca urmare, Geza îşi cumpărase ţigări din banii ei.

Un zâmbet discret îi străbătu chipul atunci când îşi aminti cum se răzbunase. Singurul lucru la care tatăl ei ţinea la acea vreme era un maidanez gălăgios, cam cât un şobolan de mare şi cu o blană deasă, primit de la unul dintre colegii de muncă. În timp ce Geza bea bere şi se uita la televizor, la un concurs de lupte, Jazz dusese câinele în baie, unde fereastra era mereu deschisă ca să iasă mirosul oribil al toaletei defecte, îşi amintea expresia de pe figura câinelui, pe care îl ţinea atârnat de ceafa în vreme ce animalul încerca din răsputeri să ajungă înapoi pe pervaz. Când îi dăduse drumul de la etajul patru, câinele scosese un scheunat slab, după care se izbise de ciment.

Mai târziu, Geza o trezise din somn cu brutalitate să o întrebe dacă ştia ceva despre moartea câinelui. Jazz negase cu încăpăţânare orice legătură, dar nu scăpase de bătaie. Nici Mariana nu avusese altă soartă, deşi îi spusese că habar nu avea cum de căzuse câinele pe fereastra de la baie. Lui Jazz însă răzbunarea i se păruse că merită cu vârf şi îndesat o bumbăceală, deşi, la vremea aceea, fusese îngrozită de perspectiva bătăii. Desigur, era îngrozită ori de câte ori tatăl ei o lovea, lucru care oricum se întâmpla mult prea des. Numai că, la un moment dat, Jazz crescuse suficient încât să poată riposta.

Închise fereastra contului bancar şi se uită la ceas. Era prea devreme ca să plece la muncă, dar nici la sală nu mai avea timp să se ducă. Şi nici să o mai ia de la capăt cu *Call of Duty* nu avea chef – era mult prea agitată ca să poată sta în faţa calculatorului. Se hotărî în schimb să se ducă la magazinul coreean non-stop din zonă ca să îşi cumpere câte ceva. Nu mai avea lapte şi ştia că o să vrea să bea puţin de dimineaţă, când se va întoarce de la lucru.

Îşi puse haina şi, din reflex, duse mâna la buzunarul drept să îşi mângâie pistolul. Îl scoase cu uşurinţă, în ciuda amortizorului lung şi ţinti imaginea ei reflectată în micuţa oglindă de pe hol, aflată chiar lângă uşa de la intrare. Gaura de la capătul ţevii semăna cu pupila unui maniac cu un singur ochi. Jazz chicoti în timp ce coborî arma şi controlă încărcătorul. Era plin, ca întotdeauna. Îl închise rapid, apoi îşi aruncă pe umăr geanta de pânză cu care mergea la cumpărături.

Afară era destul de călduţ. Cam aşa era vremea în New York, în luna martie. În unele zile aveai senzaţia că venise primăvara, în altele te simţeai în toiul iernii. Jazz mergea cu mâinile îndesate în buzunare; într-unul îşi ţinea pistolul, în celălalt, telefonul BlackBerry. Avea un sentiment de siguranţă atunci când le simţea în palmă.

Pentru că abia trecuse de opt şi jumătate seara, mai erau destui oameni pe trotuar, iar pe stradă traficul era încă intens. Se îndreptă spre Columbus Avenue. Când trecu pe lângă iubitul ei Hummer, se opri o secundă să îi admire suprafaţa lucioasă. Profitase de vremea plăcută din acea după-amiază şi îl spălase. Îşi continuă drumul, minunându-se de cât de norocoasă fusese atunci când îl cunoscuse pe domnul Bob.

Pe Columbus Avenue era chiar şi mai aglomerat; o armată de oameni, o mulţime de autobuze, de taxiuri şi de automobile care se luau la întrecere pentru un loc pe şosea. Zgomotul motoarelor diesel, al claxoanele care răsunau, pneurile care scrâşneau ar fi copleşit-o dacă le-ar fi dat atenţie, însă Jazz era obişnuită cu vacarmul general. Bolta cerului care se întrezărea printre clădiri era de un gri-cenuşiu, din pricina luminilor oraşului. Doar câteva stele, dintre cele mai strălucitoare, erau vizibile.

Magazinul avea intrarea chiar la stradă, iar rafturile erau pline cu fructe, cu legiune, cu flori proaspete şi cu o mulţime de alte produse. Ca şi pe

bulevard, în interiorul prăvăliei erau mulţi clienţi, care aşteptau la coadă în faţa singurei case deschise. Jazz se plimbă printre rafturi şi alese produsele, printre care se numărau pâine, ouă, câteva batoane energizante, lapte şi apă îmbuteliată. Imediat ce termină, ieşi din magazin pe trotuarul din faţă, încercând o stare de încordare exaltată şi se prefăcu că se uită după fructe. Când găsi momentul cel mai potrivit, adică atunci când proprietarul era absorbit de coada de la casă, iar soţia lui se dusese în spatele prăvăliei să aducă ceva, Jazz se întoarse pe călcâie şi o apucă spre casă. Când ajunse suficient de departe pentru a mai putea fi acostată şi obligată să găsească o explicaţie cusută cu aţă albă pentru fuga ei, începu să se amuze pe seama proprietarilor, pe care îi considera nişte fraieri. Cu atâta forfotă în magazin, era simplu să pleci fără să plăteşti. Se întreba de ce ceilalţi se mai deranjau să achite produsele. Ea nu îşi mai amintea când plătise ultima oară.

După ce se întoarse în apartament, puse cumpărăturile în frigider şi se uită la ceas. Era încă prea devreme să meargă la lucru. În acel moment, zări cu coada ochiului monitorul calculatorului. Aceeaşi fereastră clipind intermitent o anunţa că avea un nou e-mail.

Temându-se că misiunea Stephen Lewis ar putea fi anulată, deşi aşa ceva nu se mai întâmplase până atunci, Jazz se aşeză iute pe scaun şi deschise fereastra. Îngrijorarea ei crescu atunci când văzu că mesajul era tot de la domnul Bob. Deschise e-mailul, cu tulburare în suflet. Spre uimirea şi încântarea ei, mai primise o pacientă: Rowena Sobczyk.

— Ce bine! strigă Jazz, închizând ochii, făcând o grimasă şi strângând pumnii de bucurie.

După mai bine de o lună, în care stătuse pe tuşă, nu îi venea să creadă că primea doi pacienţi în aceeaşi seară. Nu i se mai întâmplase niciodată aşa ceva. Închise ochii şi îşi ţinu respiraţia până când

simţi că i se rupe filmul; apoi deschise ochii şi se uită iar la ecranul computerului. Voise să se asigure că nu visa. Numele era încă acolo, contrastând puternic cu fundalul alb al monitorului. Se întrebă, în treacăt, ce fel de nume era Sobczyk, pentru că alăturarea consoanelor îi aminteau oarecum de numele ei.

Se ridică şi se îndreptă spre şifonier, dezbrăcându-se din mers de hainele de stradă. Era încă prea devreme ca să plece la spital, dar nu îi păsă. Avea de gând să se ducă oricum. Se simţea prea frământată ca să stea degeaba. Se gândi că nu ar fi stricat să meargă măcar în recunoaştere şi să îşi facă un plan general de atac. Îşi scoase uniforma din şifonier şi o îmbrăcă. Îşi puse apoi halatul alb. În timp ce se îmbrăca, se gândi la contul ei din străinătate.

În seara următoare, cam pe la aceeaşi oră, economiile ei s-ar fi apropiat de cincizeci de mii de dolari!

Imediat ce se urcă în Hummer, încercă să se calmeze. Era firesc să se bucure un timp, dar sosise vremea să redevină serioasă. Îşi dădea seama că eliminarea a doi pacienţi avea să fie mult mai dificilă decât eliminarea unuia singur. Pentru o clipă se gândi că poate ar trebui să îi omoare în nopţi succesive, dar renunţă la idee. Dacă domnul Bob ar fi vrut să se întâmple astfel, i-ar fi trimis e-mail-urile în zile diferite. Nu avea nici o îndoială că trebuia să îi omoare în aceeaşi noapte.

În drum spre spital, Jazz nici măcar nu se obosi să se ia la întrecere cu taximetriştii. Voia să rămână calmă şi concentrată. Îşi parcă maşina la primul etaj, în locul ei obişnuit şi intră în spital. După ce îşi puse haina în cuier, coborî la parter şi se plimbă prin zona unde se primeau urgenţele. Descoperi cu bucurie acelaşi haos de fiecare noapte. Ca şi în cazul celorlalte misiuni, făcu rost de fiolele de clorură de potasiu fără nici un fel de problemă, îşi puse câte o fiolă în buzunarele laterale ale

halatului şi se întoarse la lift, după care urcă la etajul cinci.

În comparaţie cu etajul camerei de gardă, Secţia de chirurgie părea liniştită, însă Jazz ştia că era foarte aglomerată. Aruncă o privire la tabelul internărilor şi îşi dădu seama că nu mai exista nici o rezervă liberă. Aruncă un ochi şi în cabinetul asistentelor, unde nu era nimeni şi înţelese că tot personalul medical secundar se afla în saloanele pacienţilor. În nopţile liniştite, la ora aceea, asistentele din tura de după-amiază ar fi trebuit să fie deja adunate în camera de relaxare din spate, sporovăind şi pregătindu-se să dea raportul şi să predea ştafeta personalului din tura de noapte. Nu o văzu la acel etaj decât pe Jane Attridge, secretara de serviciu, care dădea zor să pună nişte rezultate de laborator în fişele de internare corespunzătoare. Jazz aruncă o privire şi în depozitul de medicamente, să verifice dacă nu cumva sosise deja Susan Chapman. Întotdeauna asistenta-şefa venea mai devreme.

Jazz se aşeză în faţa unui calculator şi introduse numele primului pacient, Stephen Lewis. Află cu încântare că era internat în rezerva 424 din Aripa Goldblatt. Deşi nu mai fusese acolo niciodată, avea sentimentul că era un semn bun. În aripa VIP a spitalului, asistentele nu se prea vânzoleau ca pe la celelalte etaje, lucru care avea să îi înlesnească mult munca. Trebuia doar să se asigure că bărbatul nu avea vreo asistentă personală, deşi Jazz se cam îndoia, pentru că pacientul nu avea decât treizeci şi trei de ani şi era internat pentru o operaţie minoră la omoplat.

Imediat ce termină cu Stephen Lewis, Jazz tastă şi numele Rowenei Sobczyk. Un zâmbet larg i se aşternu pe figură. Rowena se afla chiar la acel etaj, în camera 617, la capătul coridorului. Îi trecu prin minte că ar fi fost chiar culmea ironiei să o aibă ca pacientă, lucru deloc imposibil. Dacă s-ar fi întâmplat să fie aşa, i-ar fi şi mai uşor să o omoare.

În orice caz, era sigură că va reuşi să împuşte doi iepuri deodată.

— Ai ajuns groaznic de devreme, i se adresă o voce sarcastică.

Jazz făcu ochii mari, simţind cum adrenalina îi urca în vene. Întoarse capul şi zări chipul dolofan al lui Susan Chapman, care-ţi sărea în ochi datorită uşoarei iritaţii seboreice din zonele ridate. În timp ce urmărea monitorul peste umărul lui Jazz, Susan nu părea deloc prietenoasă; era mai curând pusă pe harţă. Jazz nu suporta felul demodat în care îşi prindea părul, într-un coc strâns.

Se părea a fi un anacronism ambulant în materie de asistente medicale, mai ales din pricina pantofilor de modă veche, cu şiret până sus, talpă din piele şi tocuri de trei centimetri.

— Pot să ştiu şi eu ce faci tu aici? o întrebă Susan pe un ton aspru.

— Încerc doar să mă familiarizez puţin cu cazurile noastre, reuşi Jazz să îngaime. Îşi domoli furia pe care o simţea faţă de asistenta-şefa şi zâmbi forţat. Se pare că avem o mulţime! continuă ea.

Susan o ţintui cu privirea o vreme, după care spuse:

— Mai mereu avem o mulţime de cazuri. Care-i treaba cu Rowena Sobczyk? O cunoşti?

— N-am văzut-o în viaţa mea, răspunse Jazz. Continuă să zâmbească, cu mai multă naturaleţe acum, fiindcă îşi revenise de pe urma temerii de a fi descoperită citind fişa Rowenei. Încercam să arunc o privire pe toate cazurile noi ca să câştig timp.

— Cred că asta intră în responsabilitatea mea, spuse Susan.

— Perfect atunci, zise Jazz.

Închise monitorul şi se ridică.

— Am mai discutat despre asta, se răsti Susan. În spitalul ăsta există o regulă care protejează dreptul pacientului la confidenţialitate. O să te

raportez dacă te mai prind făcând asta în viitor. Ai înţeles? Accesarea dosarelor pacienţilor se face numai cu acordul meu.

— Dar am nevoie să ştiu ce cazuri îmi revin.

Susan pufni exasperată. Se uită lung la Jazz, cu mâinile în şolduri, ca o profesoară de gimnaziu nervoasă.

— Ciudat, spuse Jazz, rupând tăcerea. Credeam că şi tu şi toţi ceilalţi ofiţeri încurajaţi iniţiativa personală, dar acum descopăr că nu e deloc aşa. Mă duc să-mi iau o cafea.

Îşi arcui sprâncenele întrebătoare şi aşteptă un răspuns din partea lui Susan. Când văzu că aceasta nu se oboseşte, îi aruncă un zâmbet la fel de fals ca şi până atunci şi se îndreptă spre lifturi. Simţea privirea lui Susan sfredelindu-i spinarea. Clătină uşor din cap. Se învăţase să o deteste.

Coborî la parter, în caz că Susan urmărea panoul indicator al liftului şi străbătu culoarele întortocheate de acolo, trecând pe lângă zona de clinică. Ajunse în holul de recepţie din Aripa Goldblatt. Ar fi putut coborî din lift la etajul trei, unde era Pediatria şi ar fi putut intra în Aripa Goldblatt pe acolo, dar îi era teamă că Susan ar putea deveni suspicioasă.

Aripa Goldblatt era diferită de restul spitalului din toate punctele de vedere, iar acest lucru devenea evident chiar de la parter. Pereţii erau lambrisaţi cu mahon, iar holurile avea mochete pe jos. Pe ziduri se găseau tablouri în ulei, luminate de spoturi. Vizitatorii care coborau şi urcau în lifturi erau îmbrăcaţi la patru ace, iar femeile purtau diamante strălucitoare. Afară îi aşteptau limuzinele şi valeţii.

În ciuda unui sistem de securitate bine pus la punct la intrarea principală, nimeni nu o întrebă nimic pe Jazz, întrucât venise dintr-o altă zonă a spitalului. Aşteptă liftul alături de câteva asistente care intrau în tură. Observă că toate aveau aceeaşi

uniformă demodată ca şi Susan Chapman. Unele purtau chiar şi boneţică.

Numai Jazz coborî la etajul trei, unde, la fel ca la parter, holul era mochetat, lambrisat şi decorat cu opere de artă. Câţiva vizitatori care plecau aşteptau liftul. Unii îi zâmbiră, iar Jazz le zâmbi la rândul ei.

Nu semăna deloc cu un spital. Pantofii ei sport aproape că nici nu se auzeau pe covor. Se uită pe furiş în rezervele pacienţilor şi observă că erau decorate la fel de rafinat, cu mobilă îmbrăcată în piele şi cu draperii scumpe. Programul de vizită era pe sfârşite şi toată lumea îşi lua la revedere. Când ajunse în apropierea rezervei 424, îşi încetini mersul. La aproximativ cincisprezece metri distanţă se afla cabinetul principal al asistentelor, care, spre deosebire de hol, era puternic luminat.

Uşa rezervei era întredeschisă. Jazz se uită încă o dată pe hol, să fie sigură că nu o remarcase nimeni. Se apropie de pragul uşii, de unde se vedea întreg interiorul încăperii. După cum se aşteptase, nu zări vreo asistentă personală. Nu erau nici vizitatori. Pacientul era un afro-american, musculos, dezbrăcat de la brâu în sus. Avea un bandaj mare în jurul umărului drept şi o perfuzie în braţul stâng. Stătea în capul oaselor în patul ridicat de la orizontală şi se uita la televizorul suspendat de tavan. Jazz nu putea să vadă ecranul, dar, după sonor, îşi dădu seama că era un eveniment sportiv.

Stephen îşi desprinse ochii de la televizor şi se uită la ea.

— Cu ce pot să vă ajut? o întrebă el.

— Voiam doar să mă asigur că totul este în regulă, spuse Jazz, rostind un adevăr, de altfel.

Era mulţumită. Urma să fie floare la ureche.

— Lucrurile ar fi mult mai bine dacă Knicks ar juca mai de Doamne-ajută, spuse Stephen.

Jazz dădu din cap în semn că pricepuse, îl salută şi se întoarse la lift.

Operaţiunea de recunoaştere se încheiase, aşa că se întoarse la parter şi se duse să îşi ia o cafea. Era mulţumită.

Prima jumătate a turei de noapte se derulase aşa cum se aşteptase. Jazz primise unsprezece pacienţi în grijă, cu unul mai mult decât celelalte asistente, dar nu se plânsese. Lucra în echipă cu cea mai bună infirmieră, aşa că lucrurile se compensau într-un fel. Din păcate, Rowena Sobczyk nu se număra printre pacienţii ei şi, la cât era de ocupată, nu avea nici o şansă să rezolve ce avea de făcut pentru domnul Bob mai devreme de pauza de masă, care, de altfel, tocmai începuse.

Coborî cu liftul, alături de alte două asistente şi de două infirmiere care aveau pauză de masă tot atunci. Avu însă grijă să se descotorosească de ele la cantină. Nu voia să intre în discuţiile lor şi după aceea să nu mai scape de ele. Înfulecă un sendviş şi bău o sticlă de jumătate de litru de lapte fără să se mai aşeze. Avea foarte multe de făcut în decurs de numai o jumătate de oră.

De-a lungul turei, Jazz îşi mai pusese în buzunare, pe lângă fiolele de clorură de potasiu şi două seringi. După ce ieşi din sala de mese, se strecură în baie. Se uită repede înjur pe sub uşile toaletelor să se convingă că era singură. Ca să fie şi mai sigură că nu o vedea nimeni, intră într-o cabină şi încuie uşa. Luă pe rând fiolele, le desfăcu şi umplu seringile cu atenţie. Puse capacul seringilor şi le strecură înapoi în buzunarele laterale.

Se întoarse la chiuvetă şi înfăşură rapid fiolele goale în câteva şerveţele de hârtie. Încă nu intrase nimeni în baie. Puse fiolele împachetate pe gresie şi le zdrobi cu tocul pantofului. Sticla spartă scoase un zgomot slab. Luă apoi grămăjoara de hârtie mototolită şi cioburi fine şi o aruncă la coş.

Se privi în oglindă. Îşi plimbă degetele prin păr, îşi netezi halatul şi îşi aranjă stetoscopul în jurul

gâtului. Se îndreptă spre uşă mulţumită, înarmată cum se cuvine şi gata să intre în acţiune. Începuse să îi placă ideea de a avea două cazuri de rezolvat în aceeaşi noapte. Semăna cu o linie de asamblare.

Luă liftul principal până la etajul trei, evitând astfel să treacă pe la recepţia de la parterul Aripii Goldblatt, ca să nu atragă cumva atenţia paznicilor. La etajul trei era Secţia de pediatrie. Traversând holul lung care ducea către Aripa Goldblatt, se gândi că în multe camere de acolo se aflau copii bolnavi, ceea ce îi aminti de micuţul Janos. Jazz fusese cea care îl descoperise în dimineaţa aceea îngrozitoare. Bietul copil stătea cu faţa în pătura mototolită; era ţeapăn şi puţin vânăt la piele. Copil fiind la rândul ei, Jazz intrase în panică şi, căutând cu disperare ajutor, năvălise în camera în care dormeau părinţii ei, încercând să îi trezească. Dar, oricât de mult se străduise, nu reuşise să îi trezească din somnul beţiei. În cele din urmă, Jazz sunase la Urgenţe şi apoi deschisese uşa echipei de salvare de pe ambulanţă.

O uşă mare de incendiu făcea legătura între Aripa Goldblatt şi corpul principal al spitalului. Nu părea să fie des folosită, căci, după ce o împinse cu putere, fusese nevoită să se sprijine cu piciorul de glaful ferestrei ca să reuşească să o clintească puţin. După ce trecu de pragul uşii, îşi reaminti cât de diferit era decorată Aripa Goldblatt. Luminile îi atrăseseră atenţia în mod deosebit. În locul neoanelor fluorescente prezente, în general, în instituţii, pe pereţi şi deasupra tablourilor erau spoturi, care aveau o lumină mai obscură de la ultima ei vizită.

Mai împinse uşa o dată cu umărul, ca să fie pe deplin sigură că o putea deschide din nou la plecare. Îi fu mult mai uşor decât prima dată. Jazz străbătu apoi holul cu pas hotărât. Ştia, din experienţă, că nu trebuia să fie ezitantă, mai ales că o astfel de reacţie ar fi atras atenţia celor din jur. Ştia încotro se îndrepta şi se comporta ca atare.

Holul oferea o perspectivă foarte largă; totuşi, nu văzu pe nimeni, nici măcar în cabinetul asistentelor, aflat la capătul opus. Trecând pe lângă rezerve, auzea din când în când sunetul unui aparat ce monitoriza funcţii vitale şi mai vedea câte o asistentă la căpătâiul unui bolnav.

Pe măsură ce se apropia de pacientul ei, Jazz începu să simtă din nou entuziasmul pe care îl simţise în războiul din Kuweit, în 1991. Era o senzaţie pe care numai soldaţii care participau la lupte o cunoşteau. Retrăia aceeaşi senzaţie, însă la un nivel superficial, când se delecta cu jocul *Call of Duty.* I se părea că semăna într-un fel cu o doză de amfetamină, numai că îi dădea o stare mai plăcută şi nu avea durerile de cap de după. Faptul că era plătită pentru aşa ceva era un motiv în plus să îi placă. Ajunse în dreptul rezervei 424. Intră fără ezitare.

Stephen avea patul ridicat în aceeaşi poziţie, însă dormea profund. Televizorul era oprit. În cameră era semiîntuneric, singura sursă de lumină fiind combinaţia dintre o lampă de veghe şi lumina din baie. Uşa de la baie era puţin întredeschisă, lăsând să cadă pe podea şi pe piciorul patului o fâşie de lumină, asemănătoare unei linii subţiri de vopsea fluorescentă. Perfuzia era în continuare la locul ei.

Jazz se uită la ceas. Era trei şi paisprezece minute. Rapid, dar cu mişcări uşoare, se duse la marginea patului şi deschise la maximum robinetul care controla viteza de curgere a serului. În picurător, fluidul deveni un flux constant. Se aplecă şi se uită la locul de inserţie a acului în braţul lui Stephen. Nu prezenta nici o umflătură. Perfuzia funcţiona fără probleme.

Se întoarse la uşă, scoase capul pe hol şi privi pentru o ultimă oară afară. Nu văzu pe nimeni. Era linişte peste tot. Se întoarse la marginea patului, suflecându-şi mânecile ca să n-o încurce. Scoase apoi una din seringile pline din buzunar şi îi

smulse capacul cu dinţii, ţinând recipientul de perfuzie cu mâna stângă. Deşi simţea fiorii incitării, reuşi să se liniştească înainte de a introduce acul. Se îndreptă de spate, ascultând ce se întâmplă în jur. Nu auzi nimic.

Goli seringa în perfuzie cu o mişcare măsurată şi hotărâtă. Observă cum nivelul de lichid din picurător creştea, după cum se aşteptase. Soluţia de clorură de potasiu înlocuia serul de perfuzie. Nu se aşteptase însă ca Stephen să scoată un geamăt şi apoi să deschidă ochii larg. Mai mult decât atât, Stephen ridică mâna dreaptă, pe care o ţinea pe piept şi o prinse pe Jazz de braţ cu o forţă năucitoare. Jazz scoase un ţipăt înăbuşit de durere atunci când unghiile lui îi intrară în piele.

Seringa îi căzu pe pat în încercarea ei nereuşită de a scăpa din strânsoarea lui Stephen. Între timp, geamătul lui se transformase într-un ţipăt strident. Jazz renunţă la strădania de a scăpa din strânsoarea lui şi îi puse palma peste gură, aşezându-se totodată cu pieptul peste el, încercând să îl facă astfel să tacă. Manevra îi reuşi, deşi Stephen încercase să se răsucească pentru a se elibera.

Urmă o luptă scurtă, însă vigoarea lui Stephen se stinse rapid. Strânsoarea sa asupra braţului lui Jazz slăbi, iar unghiile alunecară de-a lungul mâinii ei, zgâriind-o şi făcând-o să ţipe iarăşi.

Încăierarea se încheie la fel de repede precum pornise. Stephen îşi dădu ochii peste cap, iar corpul i se moleşi, capul căzându-i în piept.

Jazz se desprinse din strânsoarea lui Stephen. Era furioasă.

— Nenorocitule! rosti ea printre dinţii încleştaţi.

Se uită la braţ. Câteva zgârieturi sângerau. Îi veni să îi tragă un pumn în figură, dar se abţinu căci ştia că era deja mort. Luă seringa cu un gest nervos şi se aşeză pe vine să caute nenorocitul de capac, pe care îl ţinuse între dinţi şi care îi căzuse când ţipase. La scurt timp, se lăsă păgubaşă. Se mulţumi să îndoaie acul la 180 de grade, după care

puse seringa goală înapoi în buzunar. Nu-i venea să creadă că i se întâmplase aşa ceva. De când începuse să elimine pacienţi şi până acum, nici unul nu îi făcuse aşa o figură.

Încetini viteza de curgere a perfuziei până la nivelul la care era în momentul venirii ei, apoi îşi puse stetoscopul în jurul gâtului şi se-ndreptă către uşă. Se uită rapid pe hol. Din fericire, se părea că nimeni nu îl auzise pe Stephen gemând, de vreme ce pe coridor domnea aceeaşi linişte de morgă. Îşi desfăcu cu grijă mânecile halatului şi îşi acoperi zgârieturile de pe braţ. Se mai uită o dată la Stephen, să fie sigură că nu uitase nimic, după care ieşi pe hol.

Fără să piardă vremea, se îndreptă spre ieşirea de incendiu. Imediat ce reuşi să iasă, se sprijini cu spatele de uşă. Se simţea puţin descumpănită din cauza complicaţiilor neaşteptate ce apăruseră, dar îşi reveni rapid, îşi spuse că era inevitabil să întâmpine probleme câteodată, în ciuda planurilor ei bine puse la punct. Apoi îşi examină braţul, profitând de luminozitatea mai bună din acea zonă a spitalului. Prezenta trei adâncituri pe interiorul antebraţului, provocate de unghiile lui Stephen şi trei zgârieturi paralele, de aproximativ zece centimetri, se întindeau spre încheietură. Două dintre ele sângerau.

Clătină din cap, gândindu-se că Stephen îşi merita soarta cu vârf şi îndesat.

Îşi aşeză cu grijă mâneca la loc şi se uită la ceas. Era trei şi douăzeci şi mai avea încă o pacientă „de rezolvat”. Ştia că atunci era cel mai bun moment, pentru că asistenta care se ocupa de Rowena era în pauza de masă şi nu avea să se întoarcă la lucru decât peste zece minute. Totuşi, nu trebuia să piardă vremea. Se întoarse cu paşi iuţi la lift şi urcă la etajul ei.

În cabinetul asistentelor nu era decât o singură fată, Charlotte Baker, o infirmieră băieţoasă. Era ocupată cu întocmirea rapoartelor asistentei cu

care făcea echipă. Jazz aruncă o privire în camera de relaxare din spate şi în depozitul de medicamente, a cărui uşă era deschisă. Ambele încăperi erau goale.

— Pe unde e neînfricata noastră şefă? întrebă Jazz, uitându-se în stânga şi în dreapta coridorului şi nevăzând pe nimeni.

— Cred că doamna Chapman e în camera 602, se ocupă de un cateter, spuse Charlotte, fără să ridice privirea. Nu sunt prea sigură. Am fost prinsă cu treabă în ultimul sfert de oră.

Jazz dădu din cap în semn că pricepuse şi se uită înspre camera 602, aflată în direcţie opusă faţă de rezerva Rowenei. Simţind că era cel mai bun moment să acţioneze, plecă de lângă pupitrul care dădea în cabinetul asistentelor, se asigură că Charlotte îşi vedea de ale ei şi se îndreptă spre camera 617. Pulsul îi crescu din nou, numai că de data asta incitarea ei era umbrită de o oarecare nelinişte, cauzată de experienţa pe care tocmai o avusese cu Stephen Lewis. Uşoara durere provocată de zgârieturile de pe antebraţ o făcea conştientă că nu avea cum să controleze toate variabilele.

Un pacient o zări trecând grăbită pe hol şi o strigă, însă Jazz nu îi dădu atenţie. Se uită din nou la ceas şi văzu că mai erau doar şase minute până se întorceau toţi cei plecaţi la masă, inclusiv asistenta Rowenei. Dar, întrucât ştia că nimeni nu se întorcea vreodată mai devreme din pauza de masă, rămase calmă. Şase minute îi erau de-ajuns.

Rezerva semăna cu a lui Stephen, excepţie făcând mocheta, perdelele fine, mobila tapiţată şi tablourile scumpe; singura sursă de lumină existentă era o lampă de veghe. Uşa băii era întredeschisă, însă lumina era stinsă. Rowena Sobczyk dormea în pat, cu ambele picioare bandajate din cauza unei intervenţii de corectură bilaterală de monturi. Stătea pe spate şi sforăia uşor. Jazz se uită cu atenţie la ea. Deşi avea

douăzeci şi şase de ani, părea mult mai tânără, datorită trăsăturilor fine şi a părului negru şi bogat, întins în neorânduială pe perna albă.

Jazz deschise la limită viteza perfuziei, apoi se aplecă să vadă dacă Rowena avea vreo umflătură. Nu zări nimic nelalocul lui, aşa că putea începe. Cu mâna dreaptă scoase cealaltă seringă plină şi cu mâna stângă desfăcu recipientul de perfuzie. La fel cum procedase şi în rezerva lui Stephen, smulse capacul seringii cu dinţii. Vârî apoi acul în recipient şi îşi aşeză degetul mare pe pistonul seringii. Trase aer în piept şi îşi ţinu respiraţia pentru câteva secunde, apoi apăsă.

Rowena tresări, foindu-se în pat. Jazz scoase seringa şi în acelaşi timp, auzi zgomot de paşi pe hol. Intuiţia o avertiză că ar putea fi Susan, căci sunetul paşilor o duse cu gândul la pantofii demodaţi ai acesteia. Aruncă o privire pe uşa întredeschisă ce dădea în hol, apoi se uită la Rowena, care îşi apucase braţul în care avea perfuzia şi începuse să scoată un gâlgâit.

Panicată, Jazz puse în buzunarul halatului seringa şi capacul şi se îndepărtă de patul pacientei. Pentru o secundă se gândi să se ascundă în baie, în eventualitatea în care Susan ar fi auzit zgomotele din rezervă, dar renunţă la idee, socotind că ar fi putut înrăutăţi şi mai tare situaţia. Se duse înspre uşă, zicându-şi că atacul este cea mai bună apărare.

Jazz aproape că se ciocni de Susan în pragul uşii, confirmându-i astfel cele mai negre temeri.

Susan făcu un pas în spate, afişând un aer indignat şi uitându-se la Jazz cu aceeaşi expresie severă şi provocatoare de mai devreme.

— Charlotte mi-a zis că eşti pe-aici. Ce naiba faci? E pacienta lui June.

— Păi, treceam pe hol şi m-a strigat.

Susan se trase într-o parte, pe lângă Jazz, care se proptise în cadrul uşii şi aruncă o privire în camera cufundată în semiobscuritate.

— Şi ce problemă avea?
— Cred că visa.
— Pare că se mişcă. Şi perfuzia merge cu viteză!
— Serios? întrebă Jazz.
Susan o împinse, forţând-o să se dea la o parte.
Susan încetini ritmul perfuziei şi se aplecă înspre Rowena.
— Dumnezeule mare! spuse ea. Se întoarse apoi către Jazz şi strigă: Aprinde luminile! O pierdem!
Jazz se conformă, iar Susan declanşă alarma. Susan îi ceru apoi să o ajute să dea jos tăbliile patului. Câteva secunde mai târziu, difuzoarele anunţau alarma de gradul întâi.
— Are un puls foarte slab sau, mă rog, avea! urlă Susan, îşi ţinea degetele apăsate pe gâtul Rowenei, pentru a simţi artera carotidă. Renunţă apoi să-i mai palpeze gâtul şi se urcă pe în pat, stând în genunchi. Trebuie s-o resuscităm! Fă-i tu respiraţie gură la gură iar eu îi apăs pe piept!
Fără nici o tragere de inimă, Jazz obtură căile nazale ale Rowenei şi îşi lipi buzele de gura ei. Suflă şi îi umplu plămânii cu aer. Întâmpină puţină rezistenţă, semn că trupul pacientei era practic flacid. Jazz era singura care ştia că, în acel moment, orice încercare de a o resuscita pe Rowena era o glumă proastă.
Charlotte şi o altă asistentă pe nume Harriet ajunseră în rezervă şi conectară pacienta la un electrocardiograf. Susan făcea în continuare masaj cardiac extern, iar Jazz continua cu respiraţia gură la gură, de ochii lumii.
— Se pare că inima prezintă semne de activitate electrică, spuse Harriet, dar mi se par nişte complexe ciudate.
În acel moment îşi făcu apariţia echipa de resuscitare cardio-pulmonară, care preluă controlul situaţiei. O dădură la o parte pe Jazz şi o intubară cu gesturi experte pe Rowena, începând să o ventileze cu oxigen sută la sută concentrat. Cineva

striga denumirea medicamentelor de care avea nevoie pacienta şi altcineva i le administra. I se recoltă o probă de sânge arterial, care fu trimisă la laborator. Complexele ciudate pe care le anunţase Harriet dispăruseră. Electrocardiograful afişa o linie continuă şi membrii echipei de resuscitare începură să îşi piardă entuziasmul. Rowena nu răspundea la nimic.

Jazz ieşi din rezervă când echipa de resuscitare încă mai încerca, cel puţin din punct de vedere tehnic, să o salveze. Se întoarse în cabinetul asistentelor, după care intră în camera din spate. Se aşeză şi îşi prinse capul în palme. Avea nevoie de câteva minute să îşi vină în fire. Era deja descumpănită din cauza celor întâmplate cu Stephen Lewis, iar deznodământul neaşteptat din camera Rowenei îi pusese capac. Nu îi venea să creadă. În nici unul dintre cazurile pe care le avusese până atunci nu i se mai întâmplase aşa ceva. Se întreba dacă în următoare misiune avea să îşi poată păstra sângele rece.

Cu coada ochiului, o văzu pe Susan intrând în oficiul asistentelor. Jazz nu o putea auzi, dar îşi imagină că Susan o întrebase pe infirmiera de la pupitru unde era ea, căci i se indicase cu degetul direcţia în care se afla. Când Susan o porni înspre camera din spate, Jazz ştia că urma o nouă dispută.

Susan intră şi închise uşa. Nu scoase un cuvânt, nici măcar după ce se aşeză pe scaun. Se uita doar insistent la Jazz.

— Încă mai încearcă să o salveze? întrebă Jazz, punând capăt momentului de tăcere.

Jazz voia să încheie rapid orice discuţie, fie ea în contradictoriu sau nu.

— Da, spuse Susan, după o nouă pauză prelungită.

Jazz avea senzaţia că participa la o întrecere de privit în adâncul ochilor şi se hotărî să aştepte iniţiativa asistentei-şefe. În cele din urmă, Susan zise:

— Vreau să-mi spui încă o dată ce căutai în camera lui Sobczyk. Zici că te-a strigat. Ce anume ţi-a zis?

— Nu-mi amintesc vreun cuvânt anume. Doar i-am auzit vocea şi am intrat să văd despre ce era vorba.

— Ai vorbit cu ea?

— Nu. Dormea, aşa că m-am întors şi am dat să ies.

— Şi n-ai văzut că avea robinetul perfuziei deschis la maximum?

— Nu, nu m-am uitat la perfuzia ei.

— Ţi s-a părut că totul e în regulă?

— Da, normal că da. De-asta am şi plecat şi atunci am dat una peste alta în pragul uşii.

— Ce-i cu zgârieturile alea de pe braţul tău?

Pentru că Jazz stătea cu coatele pe masă, mânecile îi căzuseră suficient de mult cât să lase să se întrevadă cele trei zgârieturi şi puţin sânge uscat.

— A, astea? întrebă Jazz. Îşi coborî braţele şi îşi scutură mâneca pentru a-i acoperi din nou rănile. M-am ales cu ele în maşină. Nu e nimic grav.

— Au sângerat.

— Puţin poate, dar nu e nici o problemă, serios!

Jazz retrăi din nou senzaţia că participa la un concurs al privirilor, de parcă ar fi fost în clasa a treia. Vreme de un minut, Susan nu spuse nimic şi aproape că nici nu clipi. Jazz se săturase. Îşi împinse scaunul în spate şi se ridică.

— E timpul să mă întorc la treabă.

Trecu pe lângă Susan şi deschise uşa.

— Mi se pare o coincidenţă stranie că te-am găsit în rezerva ei, spuse Susan, răsucindu-se în scaun şi privind-o pe Jazz.

— E clar că pacienta m-a strigat chiar înainte ca lucrurile să o ia razna. Numai că eu nu mi-am dat seama atunci despre ce e vorba. Poate ar fi trebuit să mă uit cu mai multă atenţie. Dar, spune-mi, vrei

cumva să mă faci să mă simt şi mai groaznic decât mă simt deja?

— Nu, nu-i vorba despre asta, recunoscu Susan, încetând să o fixeze cu privirea.

— Ei bine, să ştii că asta reuşeşti să faci, chiar şi atunci când nu te străduieşti, spuse Jazz şi apoi ieşi din cameră pentru a o căuta pe infirmiera cu care era pe tură.

La început, Jazz socoti că reuşise să iasă dintr-o situaţie problematică în urma discuţiei cu Susan, dar cu cât se apropie de sfârşitul turei, deveni din ce în ce mai paranoică. I se părea că, de câte ori se uita în urmă, Susan era cu ochii pe ea. La ora prezentării raportului, când asistentele din tura de dimineaţă erau informate cu privire la cele întâmplate în noaptea precedentă, inclusiv în cazul Sobczyk, situaţia se transformase într-una ridicolă. Din felul în care Susan se purta faţă de ea, Jazz nu avea nici cea mai mică îndoială că asistenta-şefa o bănuia. Nu îi ieşea din minte faptul că domnul Bob insistase să nu stârnească valuri. Din perspectiva ei, reacţia lui Susan nu era un simplu val, ci un adevărat tsunami.

Cel mai tare se temea că Susan o să se ducă, după raport, direct la supervizoarea asistenţilor medicali şi că o să trăncănească despre suspiciunile ei. Supervizoarea asistenţilor, Clarice Hamilton, era o femeie de culoare extrem de masivă şi, în opinia lui Jazz, la fel de neisprăvită ca şi Susan. Dacă s-ar fi întâmplat aşa, ar fi urmat iadul pe pământ, iar Jazz ar fi fost obligată să îl sune pe domnul Bob la numărul de urgenţă. Totuşi domnul Bob nu prea putea face mare lucru, dată fiind situaţia.

După ce se încheie raportul, Jazz rămase pe loc, prefăcându-se că mai avea ceva hârțogărie de completat. Susan petrecu cinci minute explicându-i asistentei-şefe din tura următoare câteva probleme. Pentru că era relativ aproape de ele, Jazz auzi cu uşurinţă conversaţia. Din fericire, Susan nu

menţionă nimic despre ea. Imediat ce încheie discuţia, Susan îşi luă haina şi se îndreptă spre lift, continuând să pălăvrăgească şi să se amuze împreună cu June. Jazz îşi luă şi ea haina. Mai luă şi o pereche de mănuşi chirurgicale dintr-o cutie aflată pe masa din camera din spatele cabinetului asistentelor, chiar lângă uşă.

Dimineaţa, când se schimbau turele, zona de unde se urca în lifturi era întotdeauna aglomerată. Jazz avu grijă să stea într-o margine, cât se putea de departe de Susan şi de June. Când se deschise liftul, se duse tocmai în spate, însă ştia foarte bine unde se afla Susan, după cocul ei ridicol.

Când liftul se opri la primul etaj, Jazz îşi croi drum până în faţă şi coborî împreună cu cinci, şase alte persoane, printre care şi Susan. Jazz ştia că şi asistenta-şefa venea la muncă tot cu maşina. Asemenea unei adunături de găini care cotcodăcesc necontenit, grupul de femei se îndreptă spre uşa ce dădea în pasarela care făcea legătura cu parcarea acoperită. Jazz rămase intenţionat în urmă. Din mers, îşi puse mănuşile.

Când ajunseră în parcare, femeile se despărţiră, fiecare îndreptându-se spre maşina sa. În acel moment, Jazz iuţi pasul. Mergea cu mâinile în buzunare, iar în palma dreaptă îşi ţinea pistolul. O ajunse din urmă pe Susan în dreptul maşinii acesteia, un Ford Explorer, potrivindu-şi paşii astfel încât, atunci când asistenta-şefa se apropie de portiera din stânga, Jazz se apropie şi ea de portiera pasagerului din dreapta. Imediat ce auzi telecomanda activând deschiderea centralizată, Jazz deschise uşa şi se strecură pe scaunul din faţă.

Se sincronizase la perfecţie. Ai fi zis că Jazz aştepta deja în maşină atunci când se urcă Susan. În alte circumstanţe, figura şocată a lui Susan ar fi fost amuzantă. Problema era că acum lui Jazz nu i se părea nimic amuzant.

— Ce naiba? făcu Susan.

— M-am gândit că am putea avea o discuţie între patru ochi, să ne împăcăm, spuse Jazz.

Îşi ţinea mâinile în buzunare, umerii ridicaţi şi braţele drepte.

— N-am ce să discut cu tine, se răsti Susan. Puse cheia în contact şi porni motorul. Acum, dă-te jos din maşina mea! Mă duc acasă.

— Eu cred că avem destule de discutat. Te-ai uitat toată noaptea urât la mine. Aş vrea să ştiu de ce.

— Păi, pentru că eşti o tipă ciudată.

Jazz râse batjocoritor.

— O afirmaţie amuzantă, având în vedere că vine din partea ta!

— Comentariul ăsta îmi confirmă spusele, zise Susan scârbită. Sinceră să fiu, niciodată nu am avut încredere în tine. Nu înţeleg de ce te-ai făcut asistentă. Nu te înţelegi bine cu nimeni. Nu arăţi strop de compasiune faţă de nimeni. În fiecare noapte, sunt obligată să-ţi dau cazurile cele mai uşoare.

— Pe dracu'! răbufni Jazz. Întotdeauna îmi dai cazurile cele mai nasoale!

Pentru o secundă, Susan o privi în acelaşi mod în care o făcuse toată noaptea.

— Nu am de gând să mă cert cu tine. De fapt, dacă nu te dai jos din maşină, o să chem paza şi o să te dau pe mâna lor.

— Tot nu mi-ai zis de ce te-ai holbat la mine toată noaptea. Vreau să ştiu dacă are vreo legătură cu Rowena Sobczyk.

— Bineînţeles că are legătură cu Rowena Sobczyk! E mult prea mare coincidenţa ca tu să ieşi în exact acel moment din camera ei, câtă vreme ea nu ţi-era pacientă. Şi mi-aduc aminte că ai fost văzută ieşind şi din rezerva lui Sean McGillin şi nici el nu era pacientul tău! Dar nu e treaba mea să vorbesc despre lucrurile astea cu tine. E treaba supervizoarei asistenţilor medicali, aşa că o să le discuţi cu ea, cu siguranţă!

— Ei, nu mai spune! rânji Jazz. Ia nu mai fi tu atât de sigură, fraiero!

Cu o oarecare dificultate, reuşi să scoată arma din buzunar.

Susan văzu pistolul, dar nu apucă decât să ridice mâna dreaptă, pe când Jazz o împuşcă de două ori în lateralul pieptului. Susan se lăsă într-o parte, proptindu-se de uşă, cu obrazul lipit de geam.

În ciuda amortizorului, zgomotul împuşcăturilor fusese mult mai puternic decât se aşteptase Jazz. Începuse să miroasă a cordită şi Jazz încercă să împrăştie fumul care se ridicase. Se întoarse şi se uită în spate. Câteva maşini intrau în parcare, dar urcau sau coborau rampa, pentru că locurile de la primul etaj erau toate ocupate. Alte maşini ieşeau. Din cauza huruitului motoarelor şi a aglomeraţiei, Jazz era convinsă că nimeni nu ar fi putut să audă cele două împuşcături. Îşi puse arma înapoi în buzunar.

O prinse pe Susan de coc şi o îndreptă în scaun, lăsându-i capul să cadă în piept, dar menţinând-o în poziţie verticală. „Ce fraieră! îşi spuse Jazz în sinea ei, în timp ce îi aşeza mâinile inerte pe volan. Fraierii merită să moară.” Opri motorul maşinii.

Desfăcu apoi poşeta lui Susan şi răscoli prin ea, căutând portofelul. Îl deschise şi îi luă banii şi cărţile de credit. Apoi aruncă portofelul şi cărţile de credit pe podeaua maşinii, încercând să creeze astfel circumstanţele unui jaf încheiat cu o crimă. Se răsuci din nou în scaun şi se uită prin lunetă la pasarelă. Văzu un grup de asistente făcându-şi apariţia şi luându-şi la revedere, fiecare îndreptându-se către maşina personală. Jazz se ghemui în scaun până când acestea dispărură din vedere.

Se ridică iarăşi în scaun şi se uită după maşina ei. Era aproape; numai două automobile o despărţeau pe Jazz de Hummer. Imediat ce se asigură că nu se mai afla nimeni prin zonă, coborî

din Fordul lui Susan şi trecu prin faţa maşinii vecine.

Când ajunse în Hummer, Jazz îşi scoase mănuşile chirurgicale şi le puse în buzunar. Porni motorul, dădu cu spatele şi se îndreptă spre ieşire. Când trecu pe lângă maşina lui Susan, aruncă o privire înăuntru. Puteai să juri că moţăia puţin după o noapte grea la serviciu. Totul era perfect.

Imediat ce pătrunse în trafic, Jazz trase aer adânc în piept. Nu îşi dăduse seama cât de tensionată fusese. Avusese o noapte dificilă, dar era convinsă că se descurcase binişor. Era cu zece mii de dolari mai bogată şi reuşise să elimine o posibilă problemă. Operaţiunea Winnow rămânea valabilă. Viaţa i se părea frumoasă.

9

Bătrânul deşteptător răsună discordant în lumina slabă a dimineţii, iar Laurie întinse mâna să îl oprească, fără măcar să mai deschidă ochii. Întorcându-se în căldura aşternuturilor, o apucă tremuratul, dar nu din pricina frigului, ci a unei stări de greaţă. Deschise ochii. Avusese o senzaţie de greaţă şi în dimineaţa precedentă, dar se gândise că de vină fuseseră scoicile pe care le mâncase cu Roger în cursul serii. Îi plăceau la nebunie scoicile, dar i se mai întâmplase ca, în dimineaţa imediat următoare, să i se facă rău. Din fericire, senzaţia de greaţă din ziua precedentă nu durase mult. După ce se fâţâise puţin prin casă, îi trecuse cu totul.

Laurie se ridică în capul oaselor. Se cutremură din nou. După ce luă o gură de apă din paharul pe care îl avea la marginea patului, se simţi puţin mai bine. Problema era că nu mâncase scoici cu o seară în urmă. Mâncase pui, tocmai pentru că încă mai avea în minte greaţa de dimineaţă.

Trăgându-şi pătura până la bărbie, remarcă prezenţa unui nou simptom: o jenă uşoară în partea inferioară dreaptă a abdomenului. Nu era suficient de puternică pentru a o numi durere. Îşi apăsă uşor abdomenul cu degetele, insistând în zona şoldului. Nu putea să îşi dea seama dacă crescuse starea de disconfort, cu atât mai mult cu cât îşi simţea vezica plină.

Dădu aşternuturile la o parte şi îşi puse halatul şi papucii. În drum spre baie, starea de disconfort deveni mai acută. Simţea că o doare, deşi moderat.

Medic fiind, se gândi că aceste două simptome în mod normal ar indica o apendicită în fază incipientă. Pe de altă parte, ştia că pot exista multe alte cauze care să genereze dureri în partea dreaptă a abdomenului, ceea ce transforma uneori

stabilirea unui diagnostic într-o adevărată provocare. Ştia însă că se pricepea. Se confrunta cu un soi de ipohondrie de care se mai lovise ca studentă la medicină. Zâmbi, amintindu-şi cum, în primul ei an de facultate, o simplă durere de cap o punere în gardă, făcând-o să creadă că suferea de hipertensiune malignă doar pentru că studiase simptomatologia cu o seară în urmă. Bineînţeles că nu avea aşa ceva şi, într-o manieră similară, starea de disconfort şi greaţa dispăruseră complet imediat ce ieşise de la duş.

Nu îi era foame, dar se forţă să mănânce o bucăţică de pâine prăjită. Văzând că nu i se face rău, luă şi nişte fructe. Era sigură că un pic de mâncare avea să o facă să se simtă mai bine în zona stomacului. Şi chiar aşa se întâmplă. Când veni vremea să plece la morgă, îşi revenise aproape complet.

Pe coridor, îi făcu cu mâna doamnei Engler, care întredeschisese uşa apartamentului său. De data aceasta, cotoroanţa cu ochi apoşi chiar bolborosi câteva cuvinte, sfătuind-o să îşi ia umbrela pentru că se anunţase ploaie.

Era o dimineaţă călduţă şi, în ciuda prognozei meteo, încă nu ploua. Laurie o apucă pe First Avenue, înspre nord, detaşată de traficul aglomerat şi întrebându-se dacă nu cumva greaţa ei era de natură psihosomatică, din pricina stresului. „N-ar fi prima oară!" îşi zise în sinea ei, cu mâhnire, de vreme ce se părea că niciodată nu reuşea să îşi pună ordine în viaţa personală la fel de bine cum o făcea în viaţa profesională.

Relaţia tumultuoasă pe care o avea cu Roger de cinci săptămâni ajunsese într-un punct mort. Se întâlneau de două sau trei ori în timpul săptămânii şi în fiecare weekend. Laurie nu considera criza în care ajunseseră un obstacol insurmontabil, dar se dovedea suficient de sâcâitoare încât să-i aducă aminte că, atunci când îl cunoscuse pe Roger, îşi spusese că îndrăgostirile adolescentine nu rezistă

mult. Momentul de cumpănă se petrecuse cu două seri înainte, când aflase că Roger era căsătorit. Avusese destule ocazii să îi mărturisească un lucru atât de important, dar alesese să nu o facă din motive pe care Laurie nu le înţelegea. Abia după ce ea se hotărâse să îl întrebe de-a dreptul, Roger recunoscuse adevărul. Se căsătorise cu o localnică în urmă cu vreo zece ani, pe vremea când lucra în Thailanda şi nu divorţase, deşi acum căuta să o facă. Ce o supăra şi mai tare era faptul că Roger avea copii.

Dar, pe măsură ce el îi povestise această întâmplare din trecut, parcă totul nu mai era atât de negru. După spusele lui Roger, soţia lui, care se trăgea dintr-o familie bogată şi bine văzută, se întorsese în mod egoist la părinţi, răpindu-i practic copii atunci când Roger fusese transferat în Africa. Cu toate acestea, faptul că ascunsese asemenea lucruri îl punea pe Roger într-o lumină foarte proastă şi o făcea pe Laurie să se gândească dacă el nu era cumva altfel decât i se păruse la început. În plus, secretul lui scosese la iveală faptul că o deranja din ce în ce mai tare viteza cu care relaţia lor evolua şi odată cu ea, insistenţa cu care Roger îi cerea să facă dragoste. Iar tuturor acestora le punea capac sentimentele confuze pe care le avea pentru Jack.

Cu o noapte înainte, în timp ce îşi plângea de milă în apartamentul ei pe tema proaspetelor veşti despre situaţia lui Roger, Laurie avusese o revelaţie. Pentru prima dată, înţelesese că ignorase, în mod intenţionat şi insistent, lucruri despre care fie nu voia să vorbească, fie nu voia să audă. Această trăsătură o moştenise de la părinţi, în special de la mama ei; felul în care aceasta reacţionase la vestea că avea cancer la sân era un exemplu grăitor, întotdeauna îi displăcuse asta la mama sa. Dar nu se gândise niciodată că şi ea se purta la fel. Îşi dăduse seama acum tocmai pentru că statutul marital al lui Roger nu reprezenta o aşa

mare surpriză precum îi plăcea lui Laurie să pretindă. Existaseră indicii cu alte ocazii, dar refuzase cu încăpăţânare să le vadă. Pur şi simplu, nu voia să creadă că era căsătorit.

Ajunsă la intersecţia cu 30th Street, Laurie aşteptă să se schimbe culoarea semaforului ca să poată traversa First Avenue. Între timp, se gândea în ce fel trăsătura aceea de personalitate, recent recunoscută şi asumată, îi afectase relaţia cu Jack. În lumina ultimei revelaţii, dintr-odată totul i se părea mai clar. Îl acuzase pe Jack că nu îşi asuma responsabilităţi cu privire la viitorul lor şi că nu discuta niciodată despre căsătorie sau despre copii. În acel moment însă, îşi dădu seama că şi ea purta o parte din vină, pentru că nici ea nu adusese în discuţie tema copiilor sau o căsătorie. Îşi dădu seama totodată că Jack, prin oferta de a aborda subiectul, făcuse o concesie, chiar dacă nu una majoră. Nu îi trecea prin cap cum să îi comunice lui Jack revelaţia ei. Ultima lor discuţie cât de cât personală avusese loc în urmă cu cinci săptămâni.

Veni culoarea verde a semaforului, iar Laurie se grăbi să traverseze First Avenue. În timp ce urca scările din faţa Institutului de Medicină Legală, se gândi că întâlnirea cu Roger complicase lucrurile. Avea deja suficiente probleme cu un singur bărbat, iar acum se pomenise cu doi pe cap. Deşi ţinea la amândoi, ştia că pe Jack îl iubeşte şi ducea dorul ingenuităţii lui intransigente. Unul dintre motivele pentru care acceptase să se vadă cu Roger era dorinţa de a stârni gelozia lui Jack. O strategie adolescentină, de pe urma căreia se pricopsise cu două complicaţii: pe de o parte, nu se aşteptase să se simtă atât de atrasă de Roger şi, pe de altă parte, nu se aşteptase ca strategia ei de trezire a sentimentului de gelozie să dea rezultate atât de bune.

Deşi Laurie simţea că Jack o iubeşte, încăpăţânarea prelungită cu care acesta refuza să îşi asume orice fel de responsabilitate o convinsese

că nu o iubea pe cât de mult îl iubea ea. Mai exact, nu îi lăsase niciodată impresia că preţuia relaţia lor în aceeaşi măsură ca ea. Era sigură că Jack nu avea să se schimbe şi că nu era capabil de gelozie.

Comportamentul lui din prezent o făcea însă pe Laurie să vadă lucrurile într-o altă lumină. Tonul întâlnirilor şi discuţiilor dintre ei se schimbase cu vremea. După ce se mutase în apartamentul ei, avusese parte de sarcasmul lui ascuţit. Când începuse să se întâlnească apoi cu Roger, sarcasmul lui Jack căpătase accente răutăcioase, care o făceau să se simtă oribil. În urmă cu o lună, când o invitase la cină şi ea îi spusese că în acea seară avea planificat să meargă la un concert simfonic cu Roger, Jack îi urase o viaţă frumoasă. De atunci, nu îi mai sugerase o altă întâlnire. Deranjant era faptul că Jack nici măcar nu voia să rămână amici.

Laurie îi zâmbi lui Marlene, recepţionera, care o salută şi îi permise accesul. Întreaga poveste începuse să aducă a telenovelă şi îşi propuse să şi-i scoată din minte atât pe Roger, cât şi pe Jack. Evident, nu avea să fie uşor să-şi schimbe atitudinea sau să schimbe atitudinea vreunuia din cei doi bărbaţi.

Laurie îşi aşeză haina pe unul dintre scaunele din biroul de identificare, îşi puse umbrela peste ea şi se duse direct la automatul de cafea. Era rândul lui Chet să decidă ce cazuri intrau la autopsie. Acesta lucra conştiincios, aplecat peste un teanc de dosare.

Laurie amestecă în cafea şi se uită la ceas. Nu era încă opt, dar sosise mai târziu decât pe vremea când obişnuia să vină la lucru împreună cu Jack. Observă că Vinnie nu se afla acolo, citind ziarul, ceea ce însemna că deja lucra la un caz împreună cu Jack. Singurul zgomot care se auzea era sporovăiala celor de la dispecerat, în vreme ce se pregăteau să înceapă treaba. Laurie încercă să se

bucure de liniştea relativă, ştiind că, peste o oră, avea să fie mare forfotă în jur.

— Jack e deja jos? întrebă Laurie, sorbind din cafea.

— Îhî, răspunse Chet fără să ridice capul din hârtii. Recunoscându-i însă vocea, înălţă privirea. Laurie! Ce bine! Trebuia să-ţi transmit un mesaj în caz că apăreai până-n opt. Janice e nerăbdătoare să-ţi vorbească. A trecut de două ori pe-aici.

— A pomenit ceva despre vreun pacient de la Manhattan General, decedat la scurt timp după operaţie? întrebă Laurie, cu ochii aprinşi de interes.

O rugase pe Janice să o anunţe dacă apărea un nou asemenea caz. Dacă despre aşa ceva era vorba, brusc i-ar fi fost mult mai uşor să îşi mute gândul de la cei doi bărbaţi din viaţa ei, iar veridicitatea teoriei ei legate de cele patru cazuri primea o nouă confirmare, o creştere de douăzeci şi cinci la sură. Încă nu finalizase cele două cazuri pe care le autopsiase, McGillin şi Morgan, în celelalte două, pe care Kevin şi George le încheiaseră până la urmă, se stabilise că moartea survenise din cauze naturale, o concluzie pe care Laurie o contesta.

— Nu, a zis că nu e vorba de un pacient de la Manhattan General, spuse Chet, zâmbind cu subînţeles.

Lui Laurie îi scăpă însă acest amănunt şi îşi pleoşti umerii dezamăgită.

— E vorba de doi pacienţi! Chet lovi uşor cu palma două dosare pe care le pusese deoparte. Le împinse apoi către Laurie. E clar că trebuie autopsiate amândouă!

Laurie le înşfacă şi citi numele de pe coperte: Rowena Sobczyk şi Stephen Lewis. Căută rapid şi vârstele: douăzeci şi şase, respectiv treizeci şi doi de ani.

— Amândoi provin de la Manhattan General? întrebă Laurie ca să fie sigură.

Chet îi confirmă cu un gest din cap.

Din punct de vedere al abaterii atenţiei de la problemele personale, lui Laurie situaţia i se părea mult prea frumoasă ca să fie şi adevărată. Seria crimelor ajungea astfel la şase cazuri, nicidecum la cinci. Asta însemna că plauzibilitatea teoriei sale creştea cu cincizeci de procente.

— Aş vrea să mă ocup eu de cazurile astea, rosti ea grăbit.

— Sunt ale tale, îi răspunse Chet.

Fără să mai scoată un cuvânt, Laurie îşi luă haina şi umbrela. Cu dosarele la subraţ şi încercând pe cât posibil să nu verse cafeaua, traversă zona dispeceratului, trecu pe lângă birourile administrative şi se îndreptă spre cabinetul anchetatorilor legişti. Nu mai putea de curiozitate. În ultimele cinci săptămâni, fusese nevoită să îşi înghită cuvintele, pentru că ipoteza criminalului în serie nu se verificase, fiind respinsă de toată lumea, mai puţin de Roger. Jack o ironizase de câteva ori pe tema asta. Până şi Sue Passero o expediase după ce făcuse câteva investigaţii discrete prin spital. Din fericire, Calvin nu abordase deloc subiectul. Şi nici Riva.

Fişele de internare ale celor patru cazuri anterioare ajunseseră în cele din urmă în mâinile ei şi Laurie reuşise să îşi completeze tabelul, dar nu găsise o cauză a deceselor. De fapt, cazurile nu se asemănau în nici un fel. Avuseseră chirurgi şi anestezişti diferiţi, se folosiseră o varietate de anestezice, o multitudine de medicamente în tratamentul de dinaintea operaţiilor şi postoperatoriu, iar pacienţii fuseseră internaţi în secţii diferite.

Şi mai rău era faptul că până şi testele toxicologice ieşiseră negative, în ciuda încercărilor de a găsi ceva pe care le făcuse Peter cu ajutorul cromatografului şi a spectrografului de masă. De dragul lui Laurie, încercase, fără succes, să descopere până şi cea mai măruntă urmă care ar fi indicat prezenţa unei substanţe letale. În lipsa unei

probe concrete, nimeni nu acorda credit ipotezei criminale, cu atât mai mult cu cât, după Darlene Morgan, nu mai apăruse vreun alt caz. Toată lumea aruncase cele patru decese la coşul de gunoi al ciudăţeniilor de ordin statistic care se mai întâmplă să apară în mediul, inevitabil periculos, al spitalelor.

Când Laurie îşi făcu apariţia în cabinetul anchetatorilor legişti, Bart ridică privirea în direcţia ei.

— Ai picat la ţanc, îi spuse el, făcându-i semn înspre capătul camerei.

Janice tocmai îşi punea haina pe ea.

— Mi-era teamă că nu vă mai prind, zise Janice. Sunt extenuată şi mi-e foarte somn.

Îşi scoase haina, o aşeză pe spătar şi se prăvăli pe scaun.

— Îmi pare rău că te-am făcut să m-aştepţi, spuse Laurie.

— Nu face nimic, răspunse Janice fără urmă de ranchiună. Durează puţin. Ce-aveţi acolo sunt cazurile Lewis şi Sobczyk?

— Da, răspunse Laurie, trăgându-şi un scaun.

Janice luă dosarele, le deschise, scoase rapoartele şi le dădu lui Laurie.

— Cazurile astea două de la Manhattan General îmi amintesc de celelalte patru de care eraţi interesată, spuse Janice în timp ce Laurie parcurgea rapoartele. Janice îşi acoperi faţa obosită cu palmele, sprijinindu-şi coatele de birou. Trase apoi adânc aer în piept şi continuă: Foarte pe scurt, ambii pacienţi erau tineri şi sănătoşi. Amândoi au murit ca urmare a unei complicaţii cardiace neaşteptate şi amândoi suferiseră operaţii minore cu mai puţin de douăzeci şi patru de ore înaintea decesului. Evident, nici unul nu a putut fi resuscitat.

— Seamănă izbitor, concluzionă Laurie, ridicând privirea din hârtii. Mulţumesc că m-ai

avertizat. Ai ceva ieşit din comun să-mi spui? Ceva ce nu se regăseşte în rapoartele tale?

— Am trecut totul acolo, spuse Janice. Dar aş vrea să vă atrag atenţia asupra unui lucru. Deşi similitudinile simt foarte multe, în cazul Sobczyk există un aspect diferit: când au găsit-o asistentele, era pe moarte, dar încă avea puls. Din nefericire, nu pentru foarte mult timp, în ciuda eforturilor depuse pentru a o salva. Lewis, pe de altă parte, atunci când l-au găsit infirmierele, nu prezenta nici activitate cardiacă, nici respiratorie.

— Şi de ce consideri că e important detaliul ăsta?

— Pur şi simplu pentru că e diferit, răspunse Janice, ridicând din umeri. Nu ştiu exact de ce. Ultima oară când am vorbit, m-aţi întrebat dacă intuiţia îmi spune ceva în legătură cu Darlene Morgan. Atunci, n-am reţinut nimic neobişnuit, dar, în cazul Sobczyk, faptul că era încă în viaţă atunci când a fost găsită mi-a sărit în ochi.

— Atunci mă bucur că mi-ai spus, zise Laurie. Altceva?

— Asta e tot. Restul apare în rapoarte.

— Mai e nevoie să spun că am nevoie de fişele lor de internare?

— Am făcut deja cerere.

— Perfect! spuse Laurie. Mă bucur că mi-ai spus. Dacă îţi mai trece prin cap vreun alt amănunt, ştii unde să mă găseşti.

Laurie îşi strânse lucrurile şi se duse la liftul din spate, nerăbdătoare să înceapă treaba. Nu mai fusese atât de entuziasmată de săptămâni bune. În lift, se gândi la ce îi spusese Janice. Se întreba dacă informaţia pe care i-o dăduse avea să se dovedească importantă mai târziu.

Dădu buzna în cabinet şi îşi puse haina în cuier şi umbrela pe fişet. Se aşeză la birou, deschise cele două dosare şi scoase iarăşi rapoartele întocmite de Janice. După ce le mai citi o dată cu atenţie, se aplecă să deschidă unul din sertarele biroului şi

scoase tabelul pe care îl făcuse pentru celelalte patru cazuri. Era prins cu un elastic de dosarele Morgan şi McGillin, precum şi de copii ale aspectelor importante din celelalte două cazuri. După ce desfăcu pachetul, se opri puţin asupra dosarului McGillin. Nu reuşise să îi comunice o concluzie finală doctorului McGillin în privinţa morţii fiului său, aşa cum îi promisese şi se simţea foarte vinovată. În plus, nu mai vorbise cu el de săptămâni bune, deşi îi promisese că avea să îl caute. Puse dosarul lângă celelalte trei şi îşi făgădui în sinea ei să îl sune. Se întreba cum avea să reacţioneze dacă i-ar fi împărtăşit bănuiala că fiul său fusese victima unui criminal în serie.

Pentru că avea încredere în evaluarea făcută de Janice, Laurie adăugă cele două noi nume în tabel, deşi nu procedase la autopsierea cadavrelor. Janice anticipase că Laurie avea să fie interesată de cele două cazuri şi făcuse o treabă. Chiar dacă nu avea fişele de internare ale pacienţilor, Laurie putea să completeze deja multe rubrici pentru că ştia vârsta lor, ora la care fusese constatat decesul, chirurgii lor, operaţiile pe care le suportaseră şi rezervele în care fuseseră internaţi. În timp ce Laurie completa tabelul, Riva intră în birou.

— Tot mai scrii la chestia aia? o întrebă Riva aruncând o privire peste umărul ei.

— Au apărut alte două cazurile asemănătoare. În total sunt şase. Evident, pe ultimele două încă nu le-am examinat, dar par exact la fel. Acum ai ocazia să-ţi schimbi părerea despre cauza morţii. Adică, deja ipoteza mea devine mai plauzibilă cu cincizeci de procente.

Riva începu să râdă.

— Nu prea cred, mai ales că examenul toxicologic a ieşit negativ în toate cazurile şi eu ştiu cât de mult a muncit Peter. Apropo, ce mai face mama ta? Mereu uit să te întreb.

— E surprinzător de bine, spuse Laurie. Dar bineînţeles că nu am cum să fiu la curent, de

vreme ce ea se poartă de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Mă bucur că e bine, spuse Riva. Transmite-i sănătate din partea mea. Ei, ia spune, ce mai face iubitul ăla nou al tău? E atipic pentru tine să nu povesteşti nimic pe tema asta.

— Merge bine, răspunse Laurie vag.

Riva avea dreptate. Laurie nu prea îi povestise mare lucru despre Roger. Înainte ca Riva să o mai întrebe ceva, Laurie ridică receptorul şi sună la subsol, la cabinetul mortuar. Se bucură că îi răspunse Marvin. Îi povesti despre cele două noi cazuri şi îi spuse că voia să înceapă cu Sobczyk. El îi răspunse prompt ca întotdeauna că o aştepta să înceapă treaba.

— Ne vedem la beci, îi spuse Laurie colegei sale, luând de pe birou dosarele Sobczyk şi Lewis.

În timp ce cobora cu liftul, se pregăti sufleteşte pentru cele două autopsii, care nu ar fi avut de ce să îi dea bătăi de cap, de vreme ce nici nu se aştepta, nici nu spera să găsească totuşi ceva concret. Îşi puse uniforma şi apoi echipamentul de astronaut şi intră în sala de autopsie. Marvin era aproape gata de treabă. Ca să ajungă la masa ei de lucru, Laurie fu nevoită să treacă pe lângă Jack.

Recunoscând-o, acesta aruncă o privire la ceasul de pe perete, după care se îndreptă de spate, dezvelind vederii cadavrul deschis al unei femei în vârstă, destul de masivă. O parte din părul ei sârmos şi grizonant fusese rasă, lăsând să se vadă în creştet o fractură craniană cu înfundarea osului.

— Doctor Montgomery, mai nou aveţi program de bancher! Lăsaţi-mă să ghicesc: vreţi să-mi explicaţi că azi-noapte aţi dat iama în oraş împreună cu amicul dumneavoastră francez.

— Foarte amuzant, ce să zic, răspunse Laurie. Încercă să-şi reprime iritarea şi impulsul de a trece mai departe. Să ştii că te-nşeli de două ori. O dată, pentru că azi-noapte am fost acasă şi a doua oară, pentru că Roger e tot atât de american ca noi doi.

— Ce ciudat! spuse Jack. Mie mi se pare că Rousseau e nume franţuzesc. Tu ce zici, Vinnie?

— Da, dar şi numele meu e italian, ceea ce nu înseamnă că sunt mai puţin american.

— Vai, Doamne! Ai dreptate, spuse Jack, prefăcându-se a avea mustrări de conştiinţă. Cred că am tras concluzii pripite. Scuzaţi-mă!

Laurie se simţea prost din pricina comportamentului lui Jack, cu atât mai mult cu cât el nu prea reuşea să îşi ascundă gelozia. Pentru că era şi Vinnie de faţă, Laurie schimbă subiectul, arătând spre craniul fracturat al femeii.

— Mi se pare clară cauza morţii, nu?

— Cauza da, dar nu şi circumstanţele, răspunse Jack, încep să mă specializez în astfel de cazuri.

— Fă-mă să-nţeleg, îi ceru Laurie.

— Chiar te interesează?

— Dacă nu m-ar fi interesat, nu te-aş fi întrebat.

— Păi, victima a fost debarcată de pe un vas de croazieră, în mare grabă, la miezul nopţii. Compania care deţine vaporul susţine că femeia în vârstă, aflată în avansată stare de ebrietate, a alunecat în baia din cabina sa şi s-a lovit în cădere. Au mai spus că nu au remarcat vreun comportament ciudat şi nici nu s-au semnalat urme de violenţă. Dar pe mine nu m-au convins, deşi e posibil să fi fost beată.

— Şi de ce nu crezi ce susţin ei?

— În primul rând, pentru că fractura e în creştet, spuse Jack, tot mai prins în discuţie. E greu să te alegi cu aşa ceva dacă aluneci în baie, doar dacă nu eşti vreun contorsionist. În al doilea rând, uită-te la structura echimozelor de la interiorul părţii superioare a braţelor, spuse Jack arătând nişte pete roşii-albăstrui ale pielii, ordonate liniar, pe care le văzu şi Laurie când privi mai îndeaproape. Uită-te apoi la urmele albe de pe degetul inelar şi de pe încheietura mâinii. S-a bronzat destul de mult cât a stat pe vapor şi, judecând după urmele lăsate, purta un inel masiv şi un ceas. Ia ghici? Nu s-au găsit

nici inelul, nici ceasul! Şi trebuie apreciat medicul de pe vas. În ciuda orei înaintate, a fost foarte alert. Cei de pe vas curăţaseră cabina şi baia victimei. Cu toate astea, doctorul a pus întrebări la obiect.

— Deci, crezi că a fost crimă.

— Fără îndoială, în ciuda afirmaţiilor companiei maritime. Desigur, o să fac publice constatările, dar, dacă mă întrebi pe mine, eu zic că femeia asta a fost lovită cu cruzime cu un ciocan, cel mai probabil, apoi, încă în viaţă, a fost târâtă brutal de braţe până în cabina ei şi jefuită, după care a fost lăsată să moară.

— Mi se pare unul dintre cazurile care demonstrează că moartea bătrânilor seamănă în unele privinţe cu moartea copiilor supuşi abuzurilor.

— Exact, spuse Jack. Pentru că vârstnicii au şanse mai mari să moară, probabilitatea ca ei să fie omorâţi iese mai repede din calcul, spre deosebire de cazurile în care victimele sunt tinere.

— E un caz bun pentru pedagogie, spuse Laurie, încercând să zâmbească şi îndreptându-se către masa ei.

Deşi încheiaseră discuţia într-o notă oarecum amiabilă, i se părea evident că şansele unei discuţii serioase cu Jack despre relaţia lor erau foarte mici, în ciuda deschiderii pe care o afişa el. Dar, imediat ce dădu cu ochii de cadavrul Rowenei Sobczyk, Laurie lăsă deoparte grijile personale.

— Te-aştepţi să găseşti ceva ieşit din comun la cazul ăsta? o întrebă Marvin.

— Nu. Cred că o să fie totul foarte clar, răspunse Laurie, începând examinarea externă.

La prima vedere, femeia arăta mult mai tânără decât era. Avea un corp mărunţel şi trăsături delicate, aproape adolescentine, iar părul negru şi cârlionţat avea o tunsoare în ton cu moda. Avea un ten aproape perfect şi foarte deschis la culoare, ca de fildeş, exceptând zonele deja cuprinse de

paloare. Ambele picioare erau bandajate, în urma operaţiei. Bandajele erau curate şi uscate.

Ca şi McGillin şi Morgan, Rowena încă păstra urmele încercărilor de resuscitare, inclusiv tubul endotraheal şi perfuzia. Laurie le examină cu atenţie, apoi le dădu la o parte. Căută indicii de consum de droguri, dar nu găsi nimic. Desfăcu bandajele. Inciziile chirurgicale nu erau inflamate şi păstrau doar urme minime de drenaj.

Partea internă a autopsiei avu, la fel ca şi cea externă, acelaşi rezultat negativ, din punct de vedere al patologiei. Inima şi plămânii aveau aspect perfect normal. Singura problemă erau câteva coaste fisurate în urma încercării de resuscitare. Ca şi în celelalte cazuri, Laurie avu grijă să preleveze, din toate zonele obişnuite, suficiente probe pentru examenul toxicologic. Nu încetase să spere că Peter va reuşi să facă o minune în unul dintre cazuri.

— Vrei să ne apucăm imediat de următorul? întrebă Marvin când terminară de cusut cadavrul.

— Bineînţeles, răspunse Laurie.

Ca să elimine timpii morţi, Laurie dădu o mână de ajutor la transportarea cadavrului. Când ieşiră din sală şi apoi când intrară iarăşi, trecură pe lângă masa lui Jack, iar Laurie avu grijă să nu pară ezitantă. Nu voia să se simtă prost din nou, din cauza vreunui comentariu de-al lui. Dacă ar fi văzut-o, nu ar fi scutit-o. La ora aceea, sala era în plină activitate, diverse persoane intrau şi ieşeau, iar costumele de cosmonaut făceau ca toţi să semene între ei. În plus, datorită reflexiei neoanelor de deasupra meselor, era greu să vezi prin măştile de plastic.

Imediat ce îl aşezară pe Stephen Lewis pe masă, Laurie începu examinarea externă. Între timp, Marvin plecase să aducă sticluţele pentru probe, precum şi alte materiale necesare. Laurie se strădui să urmeze protocolul obişnuit, ca să fie sigură că nu pierde nimic din vedere. Deşi se aştepta ca şi în

cazul lui Stephen să descopere acelaşi lucru, adică lipsa vreunei patologii, voia să fie meticuloasă, iar abordarea ei metodică dădu rezultate imediat. Descoperi urme de sânge uscat, aproape imperceptibile şi totuşi prezente sub unghiile degetului arătător şi inelarului de la mâna dreaptă. Dacă nu s-ar fi uitat cu atenţie, nu le-ar fi observat. În cazurile Sobczyk, Morgan şi McGillin nu găsise aşa ceva şi nici Kevin, nici George nu notaseră prezenţa unor astfel de urme în rapoartele lor.

Puse mâna lui Lewis înapoi pe masă şi începu să examineze cu luare-aminte tot corpul, căutând excoriaţii care ar fi putut justifica urmele de sânge. Nu găsi nici una. Nici în zona branulei nu găsi nimic. Desfăcu apoi bandajul care acoperea umărul drept. Incizia chirurgicală era închisă şi nu prezenta semne de inflamare, deşi exista o crustă uscată de sânge de-a lungul zonei suturate, indicând o sângerare postoperatorie. Laurie se gândi că poate de acolo proveneau urmele de sânge de sub unghii, deşi părea ciudat, pentru că era vorba despre mâna dreaptă.

Când Marvin se întoarse la masa de autopsie, Laurie îi ceru un tampon steril şi două sticluţe pentru probe. Avea nevoie de o identificare de ADN pentru ambele probe, ca să fie sigură că sângele aparţinea victimei. Când recoltă probele, observă că sub unghii era şi un pic de ţesut, într-un ungher al minţii îi încolţi ideea că, dacă teoria criminalului în serie era consistentă şi dacă Lewis îşi dăduse seama de intenţiile criminalului şi dacă, în plus, ar fi putut pune mâna pe el, l-ar fi zgâriat. Erau mulţi de „dacă”, dar Laurie se mândrea cu meticulozitatea ei.

După recoltarea probelor, terminară rapid cazul. Laurie şi Marvin se obişnuiseră atât de mult unul cu celălalt, încât funcţionau ca o echipă bine orchestrată, ce nu avea nevoie de prea multe cuvinte. Ca doi parteneri de tangou, fiecare anticipa mişcările celuilalt. Nici de data aceasta nu

găsiră vreo patologie revelatoare. Singurele constatări vizau o depunere superficială de grăsime pe aorta abdominală şi un polip, cu aspect benign, în intestinul gros. Nu găsiseră nici o explicaţie pentru moartea neaşteptată a bărbatului.

— Ăsta e ultimul caz? întrebă Marvin, luând foarfecele care susţinuse acul de la Laurie, după ce ea terminase de cusut cadavrul.

— Aşa se pare, spuse Laurie. Se uită prin cameră să dea cu ochii de Chet, dar nu îl văzu. Am cam terminat. Dacă am mai fi avut altul, mi-ar fi zis cineva ceva până acum.

— Ambele cazuri din dimineaţa asta mă fac să mă gândesc la cele două cazuri de acum o lună şi ceva, spuse Marvin, în timp ce curăţa instrumentarul şi strângea sticluţele cu probe. Îţi aminteşti cazurile alea două în care n-am găsit nimic semnificativ? Nu mai ştiu numele lor.

— McGillin şi Morgan, spuse Laurie. Sigur că-mi amintesc şi sunt impresionată că n-ai uitat nici tu, ţinând cont de câte cazuri ai avut între timp.

— Mi-aduc aminte de ele pentru că te-a ros foarte tare faptul că n-ai găsit nimic. Iei tu probele de ADN sau le pun laolaltă cu celelalte?

— Iau eu probele de ADN şi cele pentru testul toxicologic, spuse Laurie. Probele de laborator le poţi lua tu. Mulţumesc că mi-ai adus aminte. Îţi spun sincer, te apreciez din ce în ce mai mult.

— E-n regulă, răspunse Marvin. Şi eu te apreciez pe tine. Mi-ar plăcea ca toţi doctorii să fie ca tine.

— Asta ar fi plictisitor, zise Laurie râzând, în timp ce strângea probele.

Trecu încă o dată pe lângă masa lui Jack, fără să se oprească din drum. Îl auzi amuzându-se cu Vinnie, cel mai probabil pe seama unui comentariu sarcastic. Laurie dezinfectă probele şi pe ea însăşi înainte de a ieşi pe hol.

Fără să piardă vremea, îşi dădu jos echipamentul şi puse bateria la încărcat. Nu îşi dezbrăcă hainele

de serviciu, ci porni direct către liftul din spate. Strânse sticluţele cu probe la piept, să nu le scape pe jos. Cele două dosare le ţinea la subraţ. În timp ce urca la etajul trei, simţea sângele zvâcnindu-i în tâmple. Era nerăbdătoare. Autopsiile confirmaseră rapoartele lui Janice. Laurie era convinsă că seria crimelor ajungea acum la şase.

După ce coborî la etajul trei, se uită cu grijă în laboratorul de toxicologie. În încercarea de a evita o întâlnire cu temperamentalul şef de laborator, Laurie se furişă înăuntru. Ca o pisică la pândă, traversă laboratorul în viteză şi intră în biroul înghesuit al lui Peter. Se bucură şi mai tare când îl găsi la masa de lucru pentru că nu mai era nevoie să îl caute.

— O, nu! se văită Peter în glumă, când ridică privirea şi văzu probele în mâinile ei.

— Ştiu că nu te bucuri să mă vezi, spuse Laurie, dar tu eşti omul de care am nevoie. Ajutorul tău mi-e necesar mai mult ca niciodată. Tocmai am făcut autopsia unor pacienţii care seamănă perfect cu ceilalţi. Acum sunt şase în total.

— Nu ştiu cum poţi să spui că eu sunt omul de care ai nevoie, de vreme ce până acum n-am făcut nici o brânză.

— Eu n-am renunţat să sper şi nici tu n-ar trebui să o faci, spuse Laurie, lăsând probele pe biroul lui Peter.

Unele erau gata să cadă, dar Peter le prinse la timp şi le aşeză la loc.

— Acum că sunt şase, ipoteza crimelor în serie urcă-n schemă. Peter, trebuie să găseşti ceva! Ceva există!

— Laurie, am făcut tot ce-am putut în celelalte patru cazuri. Am căutat orice agent care ar fi putut să afecteze ritmul cardiac.

— Trebuie să fie o substanţă la care nu te-ai gândit, insistă Laurie.

— Păi, ar putea fi câteva.

— Ca de exemplu?

Peter făcu o grimasă şi se scărpină în cap.

— Dar să ştii că o să ţi se pară cam exagerat.

— Nu-i nimic. Avem nevoie de ceva creativitate. La ce te gândeşti?

— Mă gândesc că am citit undeva, când eram prin ultimul an, că există în Columbia o broască otrăvitoare care se numeşte *Phyllobates terribilis.*

Laurie îşi dădu ochii peste cap.

— Aş zice chiar că baţi câmpii cu graţie, dar nu contează. Ce-i cu broaştele astea?

— Păi, conţin o toxină care e de fapt una dintre cele mai toxice substanţe cunoscute în acest moment. Dacă mi-aduc bine aminte, toxina asta poate provoca infarctul.

— Pare interesant. Ai testat vreodată aşa ceva?

— Nu chiar. Pentru că e suficientă o cantitate infimă, o milionime de gram de toxină, pentru a ucide. Nici nu ştiu dacă tehnica noastră ar putea să o detecteze. Trebuie să mă dumiresc unde ar trebui să o caut.

— Aşa te vreau! Sunt convinsă că o să găseşti ceva, mai ales în ultimele două cazuri.

— O să caut şi pe internet să văd ce pot găsi.

— Îţi mulţumesc, spuse Laurie. Să mă ţii la curent. Luă probele de ADN şi dădu să plece, dar se opri. Apropo, unul din cazurile astea este puţin diferit de celelalte. Stai să văd despre care e vorba.

Deschise dosarul Sobczyk şi se uită la numărul de înregistrare de pe sticluţele cu probe. O găsi pe cea corectă, o luă şi o puse dinaintea lui Peter.

— Asta e. E singura pacientă dintre toţi cei şase care încă mai avea ceva activitate cardiacă şi respiratorie când a fost găsită. Nu prea ştiu cum să interpretez asta, dar poate mă lămureşti tu. Dacă e implicată vreo toxină instabilă, se poate să fi avut o concentraţie mai mare decât în celelalte cazuri.

Peter ridică din umeri.

— Am să ţin seama de asta.

Laurie aruncă o privire prin laborator. Văzând că nu era nici un pericol, îl salută pe Peter şi ieşi

repede pe hol. Urcă pe scări până la etajul cinci. La jumătatea drumului, se opri. Dintr-odată, disconfortul din partea inferioară dreaptă a abdomenului pe care îl resimţise de dimineaţă îşi semnală prezenţa din nou. Palpă din nou zona cu pricina. La început, o deranjă şi mai tare, începând chiar să o doară, dar, la scurt timp, senzaţia de disconfort dispăru la fel de repede cum apăruse. Îşi puse palma pe frunte să vadă dacă avea febră. Convingându-se că nu era cazul, ridică din umeri şi îşi continuă drumul.

La etajul cinci se afla laboratorul de analiză ADN. Spre deosebire de restul clădirii, laboratorul era unul ultramodern. Nu avea o vechime mai mare de cinci, şase ani şi totul strălucea: pereţii placaţi cu faianţă albă, mobila albă, pardoseala albă, precum şi instrumentarul nou, de ultimă generaţie. Şeful de laborator, Ted Lynch, jucase fotbal în facultate. Nu era, din punct de vedere al masivităţii, chiar precum Calvin, dar nu se găsea nici foarte departe de el. Totuşi, ca personalitate, era exact opusul lui Calvin; un tip calm şi prietenos. Laurie îl găsi meşterind la secvenţiatorul lui drag.

Laurie îi povesti câte ceva despre cazuri şi îl întrebă dacă putea să facă un test rapid. Pe lângă probele de sânge recoltat de sub unghiile lui Lewis, Laurie îi dădu şi o mostră de ţesut.

— Da, da, da, spuse Ted râzând. Tu şi Jack sunteţi la fel. De câte ori îmi aduceţi ceva, vreţi rezultatul imediat, de parcă ar cădea cerul dacă l-aţi primi mai târziu. De ce nu puteţi fi şi voi ca toată adunătura de leneşi de pe-aici? La naiba, ei de fapt speră să nu primească veşti de la mine, căci asta ar însemna că le dau de lucru în plus.

Laurie zâmbi. Li se dusese vestea. Laurie îl rugă pe Ted să facă tot ce se putea face. Coborî apoi un etaj şi se îndreptă cu pas grăbit spre cabinetul ei. De-abia aştepta să ajungă la telefon. Era

nerăbdătoare să îi dea lui Roger ultimele ştiri legate de cazurile în serie.

Se aşeză la birou şi formă numărul interiorului lui Roger de la Manhattan General. Bătu darabana în masă cât timp aşteptă să primească legătura. Inima îi bătea şi mai puternic decât mai devreme. Ştia că Roger voia să afle noutăţi despre cazuri, dacă nu cumva aflase deja. Din păcate, intră mesageria vocală. Laurie înjură încet, printre dinţi. În ultima perioadă, nu prea mai dădea de nimeni; se conversa mai mereu cu robotul telefonic.

După ce ascultă mesajul lui Roger, Laurie îi transmise doar că îl căutase şi îl rugă să o sune când se întorcea la birou. Îi părea rău că nu dăduse de el chiar atunci. Închise telefonul, dar rămase cu mâna pe receptor, gândindu-se că Roger fusese de fapt singura persoană care nu respinsese teoria conform căreia o babornіţă cu coasa ar bântui holurile spitalului, formulare cu care Sue Passero luase în tărbacă suspiciunile ei. Dar, în lumina ultimelor revelaţii din viaţa ei personală, Laurie se întreba cât de sincer era sprijinul lui Roger. După ce aflase de căsnicia lui, nu prea mai ştia în măsură să se încreadă în el. Trecu în revistă ultimele cinci săptămâni şi îşi dădu seama că uneori fusese chiar ostentativ de preocupat de investigaţiile ei. Nu îi plăcea deloc să dea dovadă de cinism, dar nu era decât o consecinţă a lipsei lui de onestitate.

Laurie tresări când auzi telefonul sunând sub mâna ei şi ridică receptorul speriată.

— Aş vrea să vorbesc cu Laurie Montgomery, se auzi o voce feminină foarte plăcută.

— La telefon, răspunse Laurie.

— Mă numesc Anne Dickson. Sunt asistent social la spitalul Manhattan General şi aş dori să fixez o întâlnire cu dumneavoastră.

— O întâlnire? întrebă Laurie. Aţi putea să-mi spuneţi despre ce caz e vorba?

— Despre cazul dumneavoastră, bineînţeles, răspunse Anne încurcată.

— Cazul meu? Nu prea înţeleg la ce vă referiţi.

— Lucrez în laboratorul de genetică al spitalului şi cred că aţi venit cam cu o lună în urmă pentru un test genetic. Aş vrea să treceţi pe-aici şi să facem o programare.

Dintr-odată, Laurie fu potopită de gânduri. Testul de determinare a genotipului BRCA1 demonstra încă o dată reflexul ei de a-şi alunga din minte lucrurile neplăcute. Uitase complet că i se luase sânge şi asta îi readuse în memorie, subit, subiectul tulburător al bolii. Telefonul primit din senin nu făcea decât să declanşeze o avalanşă de lucruri neplăcute.

— Alo, mai sunteţi pe fir? întrebă Anne.

— Da, răspunse Laurie, încercând să-şi pună ordine în gânduri. Bănuiesc că rezultatul e pozitiv.

— Trebuie să stăm de vorbă faţă în faţă, răspunse Anne evaziv. Asta e procedura pentru toţi pacienţi. Şi aş vrea să-mi cer scuze. Dosarul dumneavoastră stă pe biroul meu de mai bine de-o săptămână, însă, din păcate, a fost pus în altă tăviţă. E numai vina mea, aşa că aş dori să ne vedem cât se poate de repede.

Laurie fu cuprinsă de un val de iritare. Trase adânc aer în piept şi îşi spuse că asistenta socială nu voia decât să îşi facă datoria. Totuşi, Laurie ar fi preferat să afle rezultatele pe loc, nicidecum să urmeze paşii unui protocol prin care ţi se dădea vestea.

— Întâlnirea pe care o aveam la ora unu a fost anulată, continuă Anne. Mă întrebam dacă aţi putea veni atunci. Dacă nu se poate, abia peste o săptămână ne-am mai putea vedea.

Laurie închise ochii şi trase iarăşi aer adânc în piept. Nu avea de gând să stea într-o stare de incertitudine o săptămână întreagă. Deşi bănuia de pe urma acelui telefon că testul ieşise pozitiv, voia să ştie sigur. Se uită la ceas. Era douăsprezece fără un sfert. Nu avea nici un motiv să nu se ducă la

Manhattan General. Şi poate că reuşea să ia prânzul cu Roger şi cu Sue.

— E bine la ora unu, spuse Laurie cu resemnare.

— Perfect, răspunse Anne. Biroul meu e pe acelaşi palier cu sala în care aţi fost să faceţi testul.

Laurie puse receptorul în furcă. Închizând iar ochii, se aplecă peste birou şi îşi trecu degetele prin păr, scărpinându-şi pielea capului. Îi veniseră în minte toate consecinţele rele provocate de mutaţia genei BRCA1 şi o cuprinse un val de tristeţe. Cel mai tare o deranja faptul că îşi dădea seama că era forţată să ia ceea ce ea numea o „soluţie finală”, care elimina opţiuni importante, printre care şi posibilitatea de a avea copii.

— Cioc, cioc! se auzi o voce.

Laurie ridică privirea şi dădu cu ochii de figura zâmbitoare a locotenentului Lou Soldano. Părea foarte spilcuit. Purta o cămaşă curată şi atent călcată, iar cravata era nouă.

— Salut, Laur! spuse el pe un ton voios.

Laur era porecla pe care i-o dăduse Joey, fiul lui Lou, pe vremea când Laurie şi Lou fuseseră împreună, pentru scurt timp. Pe-atunci, Joey avea cinci ani. Acum împlinise şaptesprezece.

Laurie şi Lou nu se despărţiseră urât; pur şi simplu, ajunseseră de comun acord la concluzia că între ei nu îşi avea locul o relaţie amoroasă. Deşi aveau mare respect, înţelegere şi admiraţie unul pentru celălalt, la capitolul pasiune nu stăteau prea bine. În locul unei iubiri, optaseră pentru o prietenie frumoasă care crescuse şi se sudase în timp.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Lou.

Laurie încercă să spună ceva, dar ochii i se umplură de lacrimi. Îşi duse o palmă la frunte şi îşi apăsă tâmplele cu degetul mare şi cu arătătorul.

Lou închise uşa. Trase scaunul Rivei mai aproape, se aşeză şi o apucă de umăr.

— Ei, haide! Spune-mi ce s-a întâmplat!

Laurie îşi luă mâna de pe frunte. Avea ochii umezi, dar nu îi cursese nici o lacrimă. Îşi umflă obrajii şi apoi zâmbi trist.

— Îmi cer scuze, rosti ea într-un final.

— Scuze? Ce zici tu acolo? N-ai de ce! Hai, spune-mi, ce te doare? Stai, cred că ştiu!

— Ştii? întrebă Laurie. Deschise unul dintre sertarele biroului şi scoase un şerveţel pentru a-şi şterge lacrimile din ochi. Imediat ce termină, îşi întoarse privirea din nou spre Lou. Ce te face să crezi că ştii ce se întâmplă cu mine?

— Am ajuns să vă cunosc în toţi aceşti ani şi pe tine şi pe Jack. Ştiu că v-aţi certat. Mă rog, toată lumea ştie.

Laurie dădu să îl contrazică, dar Lou îşi luă mâna de pe umărul ei şi i-o duse la buze, făcându-i semn să tacă.

— Ştiu că nu este treaba mea, dar într-un fel consider că este, pentru că ţin mult la amândoi. Ştiu că te vezi cu un alt doctor, dar cred că tu şi Jack ar trebui să vă împăcaţi. Sunteţi făcuţi unul pentru celălalt.

Laurie zâmbi fără să vrea. Îl privi pe Lou cu afecţiune. Era o dulceaţă de om. La începutul relaţiei cu Jack, îşi făcuse griji că avea să fie gelos, mai ales că toţi trei se împrieteniseră foarte repede. Dimpotrivă, Lou se dovedise un fan înfocat al relaţiei lor. Veni rândul lui Laurie să odihnească o mână pe umărul lui.

— Îţi mulţumesc pentru gândurile bune, îi spuse ea cu toată sinceritatea.

N-avea decât să creadă că mica ei criză emoţională avea legătură cu Jack. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era o discuţie cu Lou despre problemele pe care le avea din cauza mutaţiei genei BRCA1.

— Pe de altă parte, ştiu că Jack e înnebunit că tu te vezi cu tipul ăla.

— Serios? spuse Laurie. Ştii, Lou, chiar mă miră. N-aş fi zis că lui Jack îi pasă de ceva.

— Cum poţi să spui asta? o întrebă Lou, sugerând prin mimică faptul că nu-şi credea urechilor. Ai uitat de felul în care a reacţionat când erai gata să te logodeşti cu traficantul ăla de arme? Cu Sutherland? Jack era un pachet de nervi.

— Eu am crezut că se purta aşa din cauză că voi credeaţi că Paul nu era bărbatul potrivit pentru mine, lucru care s-a şi dovedit, de altfel. Nu m-am gândit că Jack era gelos.

— Ascultă-mă pe mine! Era gelos cum mă vezi şi cum te văd!

— Păi, să vedem ce se poate face. Mi-ar plăcea să stau de vorbă cu Jack dacă o să vrea.

— Dacă o să vrea? întrebă Lou, cu aceeaşi expresie de stupoare pe figură. Ei, o să-i dau eu vreo câteva după ceafa dacă n-o să vrea!

— Nu prea cred că asta o să-l ajute, spuse Laurie schiţând un zâmbet. Îşi suflă nasul în şerveţelul pe care îl avea în mână. Dar, trecând de la una la alta, spune-mi: cărui fapt datorez această vizită în ţinută de gală? Nu cred că ai venit doar ca să pledezi cauza lui Jack.

— Ba bine că nu, spuse Lou. Se îndreptă de spate în scaun. Am o problemă şi am nevoie de ajutor.

— Sunt ochi şi urechi.

— Motivul pentru care sunt atât de spilcuit e faptul că a trebuit să mă duc în New Jersey cu Michael O'Rourke, căpitanul meu. Din nefericire, sora soţiei lui a fost ucisă în dimineaţa asta, aici în oraş şi ne-am dus să-i dăm vestea soţului. Nu mai e nevoie să spun că sunt presat din toate părţile să găsesc un suspect. Cadavrul este deja jos, în camera frigorifică. Şi mă gândeam că autopsia ar putea fi făcută de tine sau de Jack. Am nevoie de informaţii să rezolv cazul şi voi doi întotdeauna descoperiţi amănunte neaşteptate.

— Vai, îmi pare rău, Lou! Nu pot să mă ocup acum. Dacă poate aştepta până după-amiază, mă ocup atunci fără probleme.

— La ce oră?
— Nu ştiu exact. Am o programare la Manhattan General.
— Serios? întrebă Lou cu un zâmbet crispat. Păi, acolo a fost omorâtă cumnata lui Michael. Chiar în parcare.
— E îngrozitor! Lucra în spital?
— Da, de ani de zile. Era asistentă-şefă în turele de noapte. A fost atacată în maşină, când se pregătea să plece acasă. Un lucru foarte, foarte trist. Avea doi copii, unul de zece şi unul de unsprezece ani.
— A fost jefuită sau violată? Sau şi una şi alta?
— Doar jefuită. Cel puţin, aşa se pare. Cărţile de credit erau împrăştiate prin maşină. Soţul ei crede că nu avea mai mult de cincizeci de dolari la ea. Şi-a pierdut viaţa pentru atâta tot.
— Îmi pare rău.
— Nu atât cât o să-mi pară mie dacă nu găsesc o ieşire din treaba asta. Ştii ceva de Jack? Nu era în cabinet când am trecut pe-acolo.
— E la beci sau, cel puţin, acolo era când am plecat eu, acum o jumătate de oră.
Lou se ridică şi aşeză scaunul Rivei la loc, lângă birou.
— Stai un pic, Lou. Dacă tot eşti aici, vreau să-ţi zic ceva.
— Da? Ce anume?
Laurie îi relată pe scurt cele şase cazuri. Puse accent doar pe detaliile importante, dar fu suficient ca Lou să tragă din nou scaunul Rivei aproape şi să se aşeze.
— Şi tu chiar crezi că e vorba de nişte crime? o întrebă pe Laurie când aceasta ajunse la final.
Laurie chicoti uşor, amuzându-se mai degrabă pe seama ei.
— Să ştii că nu sunt sigură, recunoscu ea.
— Dar tocmai mi-ai spus că tu crezi că cineva le-a făcut asta pacienţilor. Asta e crimă!

— Ştiu, spuse Laurie. Problema e că nu ştiu nici eu în ce măsură să cred. Să-ţi explic. De dimineaţă, tot experimentez un fel de exerciţiu al sincerităţii cu mine însămi şi asta mă face să văd multe lucruri dintr-o altă perspectivă. De o lună şi jumătate am tot fost stresată din cauza lui Jack, a mamei mele şi a altor chestiuni. Şi sunt conştientă că în tot acest timp am căutat să îmi ocup mintea cu altceva. Crimele astea în serie cu siguranţă sunt o modalitate de a-mi abate atenţia de la treburile personale.

Lou dădu din cap în semn că pricepuse.

— Deci crezi că ai făcut din ţânţar armăsar?

Laurie înălţă din umeri.

— Ai mai vorbit despre teoria asta a crimelor în serie şi cu altcineva de la Institutul de Medicină Legală?

— Da, cu toţi cei care au fost dispuşi să asculte, inclusiv cu Calvin.

— Şi?

— Toată lumea e de părere că trag concluzii pripite, pentru că testele toxicologice n-au găsit nimic suspect, cum ar fi insulină sau digitalină, aşa cum s-au mai descoperit în alte crime în serie petrecute în spitale. Mă rog, ar fi incorect dacă aş spune că toată lumea mi-a respins teoria. Doctorul cu care mă văd de ceva vreme încoace, pe care, apropo, îl cheamă Roger şi care lucrează la Manhattan General, îmi susţine opinia. Dar de azi-dimineaţă mă tot întreb de ce o face. În fine, asta e o cu totul altă problemă. În orice caz, cam asta e povestea crimelor în serie.

— I-ai spus şi lui Jack?

— Bineînţeles. Crede că bat câmpii.

Lou se ridică de pe scaunul Rivei şi îl duse iarăşi la loc.

— Să mă ţii la curent. După cazul ăla de-acum zece ani, în care ai descoperit conspiraţia ulceraţiilor de cornee legate de consum de cocaină,

eu aş da mai mult credit intuiţiei tale decât o faci tu însăţi.

— Vrei să zici acum doisprezece ani, spuse Laurie.

Lou izbucni în râs.

— Încă o dovadă că nu simţi când trece timpul dacă faci lucruri distractive!

10

— Acum e bine? întrebă Jack, făcând un pas în spate ca să-şi admire opera.

— Da, cred că-i bine, răspunse Lou.

Jack îl ajutase pe Lou să-şi pună un costum de astronaut şi să îşi conecteze bateria. Auzea zgomotul ventilatorului care începuse să introducă aer prin filtrul de înaltă absorbţie a particulelor.

— Simţi aerul?

— Ce mai briză! comentă Lou cu ironie. Nu-mi dau seama cum poţi să lucrezi în fiecare zi echipat cu drăcia asta. Pentru mine, o dată pe lună e chiar prea des.

— Nici mie nu-mi place cine ştie ce, recunoscu Jack, în timp ce îşi punea echipamentul. Uneori, când lucrez în weekend, îmi pun doar halatul şi masca de protecţie. Dar, de fiecare dată când se întâmplă să afle Calvin, m-am asigurat de un scandal monstru.

Îşi puseră mănuşile în anticameră, apoi intrară în sala de autopsie. Cinci mese din opt era ocupate. Pe cea de-a cincea zăcea cadavrul gol al lui Susan Chapman. Vinnie era ocupat să aranjeze recipientele pentru probele de laborator.

— Ţi-l mai aduci aminte pe detectivul Soldano, nu-i aşa, Vinnie?

— Da, cum să nu! Bine aţi revenit, domnule!

— Mulţumesc, Vinnie! spuse Lou, oprindu-se cam la doi metri distanţă de masă.

— Eşti în regulă? îl întrebă Jack.

Lou asista frecvent la autopsii, drept pentru care Jack nu îşi făcea griji că ar putea leşina, aşa cum se întâmpla cu alţi vizitatori. Habar nu avea de ce se oprise poliţistul, deşi observase că masca de protecţie i se aburise, semn că respira greu.

— Da, simt bine, bolborosi Lou. Doar că nu-i uşor să vezi un cunoscut zăcând aşa pe masă, gata

să fie eviscerat ca un peşte.

— Nu mi-ai zis că o cunoşteai, răspunse Jack.

— Mda, cred că am cam exagerat. Nu o cunoşteam la propriu. Am mai întâlnit-o pe-acasă pe la căpitanul O'Rourke.

— Ei, haide! Vino încoace! De-acolo n-o să poţi vedea nimic.

Lou făcu câţiva paşi timizi.

— Din câte se vede, i-au cam plăcut gogoşile, spuse Jack, privind cadavrul cu atenţie. Ce greutate are, dragă Vinnie?

— Optzeci şi cinci de kile.

Jack slobozi un fluierat de uimire, dar prin masca de plastic se auzi doar un sunet înăbuşit.

— Un picuţ cam mult la înălţimea ei. După mine, are în jur de un metru şaizeci.

— Are un metru şaizeci şi doi, spuse Vinnie, după care plecă să aducă seringile.

— Sunt nevoit să mă corectez, zise Jack. Aşadar, Lou ia spune-mi ce-avem aici! M-ai adus pe sus şi n-am avut timp să citesc raportul anchetatorilor legişti. Unde a fost găsită?

— În maşina ei, stând în scaunul şoferului ca şi când ar fi moţăit. Capul îi căzuse în piept. Din cauza asta, n-a fost descoperită imediat. Câteva persoane au văzut-o în maşină, dar au crezut că doarme.

— Ce altceva mai ştii?

— Nu prea multe. Se pare că a fost împuşcată în partea dreaptă a pieptului.

— Tu ce crezi? A fost vorba despre un jaf?

— Aşa pare să fi fost. Nu s-au mai găsit bani asupra ei, portofelul şi cărţile de credit fuseseră aruncate pe jos, iar hainele erau intacte.

— Cum îşi ţinea mâinile?

— Trecute prin volan.

— Serios? E ciudat.

— De ce?

— Mi se pare că a fost aşezată în poziţia aia.

Lou ridică din umeri.

— Se poate. Presupunând c-ar fi aşa, cum interpretezi?

— Păi, că nu e un factor des întâlnit în jafurile mărunte.

Jack ridică mâna dreaptă a femeii. O secţiune din suprafaţa palmei, chiar sub degetul mare, dispăruse, lăsând o adâncitură profundă în ţesut. Restul degetului mare şi aproape toată palma prezentau o sumedenie de mici împunsături. O parte din primul os metacarpian se putea vedea prin rană.

— Eu aş zice că a încercat să se apere.

Lou încuviinţă. Se afla în continuare la aproape un metru de masă.

Jack ridică apoi braţul drept al femeii, îndepărtându-l de restul corpului. La subraţ se vedeau două cercuri de un roşu vineţiu, material textil topit. Suprafaţa din interiorul celor două cercuri avea aspect de carne tocată şi uscată, prezentând urme galbene de ţesut adipos.

Vinnie se întoarse cu seringile şi, după ce le puse lângă cadavru, arătă înspre ecranul luminos de pe perete.

— Am uitat să-ţi spun că am pus radiografiile la panou. În piept sunt două gloanţe care se potrivesc cu cele două plăgi.

— Câtă dreptate ai! spuse Jack.

Se apropie de ecran şi se uită la radiografii cu atenţie. Lou îl urmă, uitându-se la radiografii peste umărul lui. Cele două gloanţe ieşeau foarte clar în evidenţă, apărând sub forma a două găuri albe într-un fundal de nuanţe de cenuşiu.

— Eu zic că unul e în plămânul stâng, iar celălalt e în inimă, opină Jack.

— Avem deci confirmarea celor două tuburi goale de cartuş de nouă milimetri care au fost găsite în maşină, spuse Lou.

— Să vedem ce altceva mai putem găsi! zise Jack, întorcându-se la masă şi reluându-şi examinarea externă.

Era meticulos, cercetând, la propriu, cadavrul din creştet până-n tălpi. La un moment dat, le arătă linia fină de material textil care aderase în jurul plăgilor prin împuşcare.

— Ce-nseamnă asta? întrebă Lou.

Între timp, se apropiase de masă suficient de mult cât să vadă bine ce se întâmplă.

— Pentru că zona asta era acoperită de haine, mă gândesc că a fost împuşcată de aproape, poate de la doar treizeci de centimetri distanţă, însă mâna a fost mult mai aproape de armă.

— Asta are vreo importanţă?

— Păi, tu ar trebui să-ţi dai seama. Se pune problema dacă atacatorul era deja în maşină când a tras sau a tras încercând să pătrundă în maşină.

— Aşa; şi?

Jack ridică din umeri.

— Dacă atacatorul era deja în maşina, eu m-aş întreba dacă nu cumva victima îl cunoştea.

Lou dădu din cap în semn de aprobare.

— Bine gândit.

În timpul examinării interne, Jack rămase în dreapta victimei, iar Vinnie, în stânga. Lou stătea la capul cadavrului, aplecându-se ori de câte ori Jack îi arăta un amănunt sau altul.

Autopsia nu scoase în evidenţă nimic deosebit, cu excepţia traiectoriei gloanţelor. Ambele atinseseră câte o coastă, explicând astfel lipsa unor plăgi de ieşire din corp. Un glonţ străpunsese arcul aortic şi se înfipsese în plămânul stâng. Celălalt trecuse prin partea dreaptă a inimii şi se oprise în ventriculul stâng. Jack extrase cele două gloanţe, manevrându-le cu mare grijă să nu modifice urmele de pe suprafaţa lor. Le puse în două punguliţe pentru probe pe care Vinnie le pregătise.

— Mă tem că mai mult de-atât n-am ce să-ţi dau, spuse Jack, înmânându-i punguliţele sigilate lui Lou. Poate o să te mai ajute cei de la balistică.

— Sper, spuse Lou. Nu am găsit amprente la faţa locului, nici măcar pe mânerul uşii pasagerului

din dreapta. În afară de amprentele victimei, n-am găsit nici o urmă pe portofel, aşa că n-avem nimic. În plus, paznicii de noapte au spus că nu au observat nici o persoană suspectă din zonă.

— Se pare că o să fie un caz dificil.

— Ba bine că nu.

Lăsându-l pe Vinnie să ducă victima în sala frigorifică şi să cureţe masa de autopsie, Jack şi Lou se duseră în depozit să îşi dea jos echipamentul de protecţie.

Plecară apoi la vestiar să îşi dea jos halatele şi să se îmbrace cu hainele de stradă.

— Ca medic şi sper să nu mi-o iei în nume de rău, îţi spun că ai un început de burtoi, domnule locotenent.

Lou îşi examină cu privirea talia voluminoasă.

— E cam tristă situaţia, nu-i aşa?

— Tristă şi nesănătoasă, spuse Jack. N-o să ai nimic de câştigat de pe urma kilogramelor în plus, mai ales că nu te-ai lăsat de fumat.

— Adică ce vrei să spui? îl întrebă Lou, prefăcându-se jignit. M-am lăsat de fumat de o sută de ori! De pildă, ultima dată s-a întâmplat chiar acum două zile.

— Şi cât te-a ţinut?

— Până când m-am ales cu o ţigară de la colegul meu. Cam o oră, răspunse Lou râzând. Ştiu, sunt de toată jena, dar motivul pentru care mă târâi cu bagajul ăsta la bord este că nu am timp să mai fac mişcare, la câte crime se întâmplă în oraşul ăsta frumos.

Îşi puse cămaşa şi începu să-şi încheie nasturii peste burta proeminentă.

— O să te bagi singur în mormânt dacă nu îţi schimbi obiceiurile.

Stând lângă Jack în faţa oglinzii, Lou îşi trase cravata peste cap; când se schimbase mai devreme, nu îi desfăcuse nodul. O strânse bine, stând cu bărbia în afară.

— Am vorbit cu Laurie înainte să vin aici.

— Da? zise Jack.

Apoi tăcu, ocupat cu făcutul nodului la cravată, urmărindu-l pe Lou în oglindă.

— Era supărata din cauza relaţiei voastre şi chiar a plâns.

— Cam ciudat, ţinând cont de relaţia pasională pe care o are cu cretinul ăla de la Manhattan General.

— Îl cheamă Roger.

— Nu contează. De fapt, nu-i chiar cretin şi tocmai aici e problema. Pare să fie bărbatul ideal.

— Ei bine, poţi sta liniştit în privinţa asta. Nu mi s-a părut deloc înnebunită după el. Mi-a zis chiar că ar vrea să discute cu tine ca să vă împăcaţi.

— Ha! făcu Jack pe un ton sceptic, continuând să meşterească la cravată.

Ştiind că îi atribuise lui Laurie cuvinte pe care nu le spusese şi simţindu-se vinovat din cauza asta, Lou evită privirea lui Jack, după care îşi luă sacoul din dulap şi se îmbrăcă. În sinea sa, găsea o justificare acelor minciuni, spunându-şi că nu făcea decât să îşi ajute prietenii aflaţi la ananghie. Îşi pieptănă cu degetele părul tuns scurt.

Jack îl urmări pe Lou cu privirea până când acesta se uită într-un final la el.

— Nu prea îmi vine să cred că Laurie vrea să stăm de vorbă despre împăcare, de vreme ce de câteva săptămâni nu mă bagă în seamă decât atunci când discutăm despre cazurile de la morgă. Am încercat să-i dau întâlnire în câteva seri la rând. Mi-a tăiat macaroana de fiecare dată: era prea ocupată să ajungă ba la un concert simfonic, ba la muzeu, ba la balet, ba la nu ştiu ce alt eveniment cultural greţos. Ce să mai, avea agenda plină şi niciodată nu a venit cu vreo altă propunere de ieşire în oraş.

Asemenea lui Lou, Jack îşi puse în ordine, cu mişcări rapide şi nervoase, frizura în stil roman.

— Poate ar trebui să mai insişti, îi sugeră Lou. Simţea că trebuia să fie mai delicat pe marginea subiectului. Aşa cum i-am spus şi ei, sunteţi făcuţi unul pentru celălalt.

— O să mă mai gândesc, răspunse Jack evaziv. Nu prea mai am chef să mă umilesc.

— Mi-a povestit şi despre nedumeririle pe care le are în privinţa unor decese suspecte de la Manhattan General. Mi s-a părut că încerca să se convingă că la mijloc sunt nişte crime. Mi-a zis că ţi-a povestit şi ţie despre ele. Tu ce părere ai? Mi-a spus că tu ai considerat, citez, că „bate câmpii”.

— E cam tare afirmaţia. Pur şi simplu, cred că a cam exagerat în privinţa celor patru cazuri.

— Şase! I-au mai venit două azi.

— Serios?

— Aşa mi-a zis. Mi-a mai mărturisit că e posibil ca ipoteza crimelor în serie să fie o modalitate inconştientă de a-şi abate gândurile de la chestiuni personale.

— Chiar aşa a spus? Adică, a folosit chiar termenii ăştia?

— Pe cuvântul meu!

Jack clătină din cap mirat.

— După părerea mea, a făcut o afirmaţie lucidă, ţinând cont de faptul că testele toxicologice nu au descoperit nimic. Mă bucur că a putut fi obiectivă.

Pe fundalul soarelui de martie care îşi urma drumul său neabătut pe cer, o rază de lumină străpunse brusc pătura de nori ce se deplasa cu viteză, bătând în fereastra orientată spre sud a cantinei din spitalul Manhattan General. Era ca raza unui laser, iar Laurie se văzu nevoită să îşi protejeze ochii cu mâna din cauza intensităţii ei neaşteptate. Susan Passero, care stătea de partea cealaltă a mesei, cu spatele la fereastră, devenise o umbră amorfă în lumina aceea puternică.

Cu mâna la frunte, Laurie se uită la tava din faţa ei. Aproape că nici nu se atinsese de mâncare.

Când alesese felurile, i se păruseră foarte apetisante, însă, imediat ce se aşezase la masă, îi pierise apetitul. Nu îi stătea în fire să nu aibă poftă de mâncare. Se gândi că poate era stresată de întâlnirea pe care urma să o aibă cu asistenta socială şi de veştile pe care urma să le primească. Într-o oarecare măsură, se simţea umilită de faptul că trebuia să stea de vorbă cu un specialist în sănătatea mintală.

Laurie ajunsese la spital cu patruzeci de minute mai devreme şi se dusese mai întâi să îl vadă pe Roger, dar acesta era ocupat. Una dintre secretare îi spusese că se afla în biroul directorului spitalului. Laurie o căutase apoi pe Sue, care fusese foarte amabilă şi acceptase să ia prânzul cu ea, chiar dacă nu o anunţase din timp.

— Un telefon primit de la un asistent social al laboratorului genetic nu înseamnă neapărat că rezultatul e pozitiv, spuse Sue.

— Ba sigur că este! protestă Laurie. Şi aş fi preferat să-mi spună direct.

— De fapt, să ştii că este ilegal să-ţi spună rezultatul prin telefon, zise Sue. Comunicarea rezultatelor prin telefon nu este aprobată de Tratatul de Confidenţialitate a Datelor Medicale. Angajaţii laboratoarelor nu pot fi niciodată siguri cu cine stau de vorbă. Din greşeală, ar putea aduce la cunoştinţă cui nu trebuie rezultatele şi tocmai asta se încearcă să împiedice TCDM.

— Dar de ce nu ţi-au trimis ţie rezultatele? o întrebă Laurie. Oficial, tu eşti medicul meu generalist.

— Teoretic vorbind, atunci când ţi-au recoltat sânge nu eram. Dar ai dreptate. Ar fi trebuit să-mi spună. Totodată, nu mă mir. Sinceră să fiu, ce mă miră este că nu ai stat de vorbă cu un asistent social specializat şi înainte să ţi se ia sânge. Aşa înţelesesem eu că procedează ei. Nu-ţi trebuie prea multă minte ca să-ţi dai seama că testele genetice

sunt, de regulă, un subiect sensibil care afectează psihicul, indiferent de rezultate.

„Mie-mi spui!” îşi zise Laurie în sinea ei.

— Ce-are mâncarea ta? o întrebă Sue, aplecându-se peste masă pentru a vedea mai bine. Nici nu te-ai atins de ea. Îmi baţi vreun apropo?

Laurie râse şi făcu un gest de negare. Îi mărturisi că nu putea să mănânce din cauza problemelor din viaţa ei.

— Ascultă-mă, spuse Sue, adoptând un ton mai serios. Dacă se va întâmpla ca testul pentru gena BRCA1 mutantă să iasă pozitiv, lucru la care văd că te-aştepţi, aş vrea să vii imediat la mine ca să te prezint unuia dintre cei mai buni oncologi de la noi. Ne-am înţeles?

— Aşa rămâne!

— Bine. Până atunci, ia spune, ce-ai făcut cu Laura Riley? Ai reuşit să-ţi programezi o consultaţie ginecologică?

— Da. Totul e stabilit.

Laurie aruncă un ochi la ceas.

— Ah, trebuie să plec! Nu vreau să întârzii. Asistenta socială o să creadă că dau semne de comportament pasiv-agresiv.

Se despărţiră în hol. În timp ce urca treptele către etajul întâi, Laurie simţi din nou aceeaşi jenă în partea inferioară dreaptă a abdomenului. Se întrebă de ce ori de câte ori urca scările i se accentua. Avea senzaţia unei înţepături, ca în copilărie, când alerga prea mult. Aşa cum se aştepta, înţepătura dispăru rapid. Se lovi peste şale cu pumnul drept. Se gândise că putea fi o afecţiune renală sau uretrală, însă starea de disconfort nu reapăru cu ocazia loviturii. Îşi palpă zona abdominală, dar nu simţi nimic ieşit din comun. Ridică din umeri şi îşi continuă drumul.

Recepţia laboratorului genetic era la fel de liniştită ca şi la prima sa vizită. Din difuzoare se auzea aceeaşi muzică clasică, pe pereţi atârnau aceleaşi reproduceri după picturi impresioniste.

Singura diferenţă o făcea starea ei psihică. La prima vizită, fusese mai degrabă curioasă decât îngrijorată. Acum însă era invers.

— Cu ce pot să vă ajut? întrebă recepţionera îmbrăcată în uniformă roz.

— Mă numesc Laurie Montgomery şi am o întâlnire cu Anne Dickson programată pentru ora unu.

— Am să o anunţ că aţi sosit.

Laurie se aşeză şi luă o revistă, răsfoind paginile cu mişcări nervoase. Se uită la ceas. Era unu fix. Se întreba dacă domnişoara Dickson voia să o umilească şi mai mult, făcând-o să aştepte.

Timpul se scurgea cu greu. Laurie continuă să răsfoiască revista fără să se oprească asupra vreunui articol. Devenea din ce în ce mai nerăbdătoare şi mai iritată, închise revista şi o puse pe masă, lângă celelalte. Se lăsă pe spate în scaun şi închise ochii. Îşi impuse să se calmeze. Îşi imagină că stătea la soare, pe o plajă. Dacă se străduia, putea să audă până şi zgomotul valurilor care loveau ţărmul.

— Domnişoara Montgomery? răsună o voce.

Laurie ridică privirea şi întâlni chipul zâmbitor al unei femei care avea probabil pe jumătate vârsta ei. Purta o bluză simplă, de culoare albă şi un şirag de perle îi străluceau la gât. Peste bluză, avea un halat alb, curat. În mâna stângă ţinea un clipboard, sprijinit de şold. Îi întinse mâna dreaptă.

— Sunt Anne Dickson.

Laurie se ridică în picioare şi îi strânse mâna. O urmă apoi pe o uşă laterală, pătrunzând pe un coridor mic. Fu condusă până într-un birou înghesuit, fără ferestre, având drept mobilier o canapea, două scaune, o măsuţă de cafea şi un fişet. În centrul măsuţei se afla o cutie de şerveţele.

Anne o invită să ia loc pe canapea. Închise uşa şi se aşeză pe unul din scaune, păstrând cutia de şerveţele între ele, la îndemână. Anne se uită pe clipboard o clipă şi apoi ridică privirea. Lui Laurie

i se părea a fi o tânără cu aspect drăguţ care era mai degrabă o studentă care îşi făcea practica în spital decât o absolventă cu masterat şi specializare suplimentară în domeniul geneticii. Avea părul şaten şi drept, de lungime medie, cu o cărare pe mijloc care o obliga deseori să-şi dea părul de pe faţă şi să şi-l prindă după urechi. Rujul şi oja de unghii erau de un roşu întunecat care bătea în maro.

— Vă mulţumesc că aţi reuşit să ajungeţi, deşi nu v-am anunţat din vreme, spuse Anne. Avea o voce plăcută, cam nazală totuşi. Îmi cer scuze încă o dată că v-am rătăcit dosarul.

Laurie zâmbi, simţind însă că devenea tot mai tensionată.

— Aş vrea să vă spun câte ceva despre ce se întâmplă în laboratorul de diagnosticare genetică, continuă Anne.

Se aşeză picior peste picior şi îşi puse clipboardul pe masă. Laurie observă că avea un mic tatuaj cu un şarpe pe partea interioară a gambei, chiar deasupra gleznei.

— Vreau totodată să vă explic de ce purtaţi această discuţie cu mine şi nu cu unul dintre doctorii noştri. E o chestiune care ţine de timp. Eu am mult timp la dispoziţie, ei au puţin. Asta înseamnă că putem discuta oricât e nevoie şi că vă pot răspunde la toate întrebările. Dacă se întâmplă să nu vă pot răspunde, am acces direct şi imediat la persoanele capabile să o facă.

Laurie nu comentă în nici un fel şi nu îşi schimbă expresia feţei, însă, în gând, îi transmise lui Anne să termine cu gargara şi să îi spună o dată rezultatele alea nenorocite. Se rezemă cu o mişcare precipitată de spătarul canapelei, îşi încrucişă braţele la piept şi încercă să se liniştească spunându-şi că nu trebuia să dea vina pe mesager. Din nefericire, atât Anne, cât şi situaţia în sine o enervau foarte tare. I se părea că şerveţelele erau

aşezate pe masă ostentativ, deşi, cunoscându-se foarte bine, Laurie ştia că nu era exclus să plângă.

— Bun, spuse Anne, după ce se mai uită o dată la clipboard, lăsând impresia că urma o prezentare de produse îndelung exersată. Este important să ştiţi câte ceva despre domeniul geneticii şi cât de mult s-a schimbat acesta, datorită decodării genomului uman, mai precis, datorită secvenţierii a trei miliarde două sute de milioane de perechi de baze nucleotide. Înainte însă, aş vrea să precizez că mă puteţi întrerupe ori de câte ori aveţi vreo nelămurire.

Laurie încuviinţă, simţind cum îşi pierde răbdarea. Se întreba cât de multe lucruri ştia Anne despre perechile de baze nucleotide, pe care le menţionase atât de dezinvolt. Perechile de baze nucleotide sunt acele secvenţe ale moleculei de ADN care formează cele două braţe ale lanţului ei, iar ordinea dispunerii lor lineare e responsabilă pentru transmiterea informaţiei genetice.

Anne continuă să discute despre legile genetice privind trăsăturile dominante şi recesive, descoperite în secolul al nouăsprezecelea de un călugăr, Gregor Mendel, în urma unor experimente făcute pe plante de mazăre. Lui Laurie nu îi venea să creadă că era nevoită să asculte aşa ceva, dar nici nu o întrerupse pe asistenta socială, nici nu îi aminti că este medic de profesie şi că, evident, citise despre cercetările lui Gregor Mendel pentru examenele din facultate. Laurie o lăsă să-i dea înainte despre gene şi despre felul în care unele trăsături se pot asocia cu alte trăsături în scopul formării de haplo-tipuri specifice, care sunt moştenite de-a lungul generaţiilor.

La un moment dat, Laurie încetă chiar să o mai asculte, concentrându-se asupra ticurilor femeii, care, pe lângă faptul că îşi prindea în permanenţă părul pe după urechi, clipea incontrolabil atunci când voia să sublinieze un lucru. Anne îi captă din nou atenţia când începu să vorbească despre

polimorfismul la care se referi în continuare folosind un acronim: PMN. Era un domeniu al geneticii pe care Laurie nu îl cunoştea prea bine şi despre care aflase abia recent.

— Polimorfismul a devenit extrem de important, spuse Anne. El reprezintă un aspect specific al genomului uman, în care o singură bază nucleotidă se modifică, fie prin mutaţie, fie prin deleţie, sau mai rar, prin inserţie, între oricare doi oameni există o medie de un PMN la fiecare o mie de baze nucleotide.

— Şi de ce a devenit el atât de important? se pomeni Laurie întrebând.

— Pentru că s-au descoperit milioane în harta genomului uman. Polimorfismele mononucleotidice sunt considerate markeri pertinenţi, asociate ereditar cu anumite gene anormale. Este mult mai simplu să se testeze un marker decât să se izoleze şi apoi să se secvenţieze gena afectată, deşi în general noi parcurgem ambele etape ca să fim siguri de rezultat. Vrem să avem certitudinea că pacienţii noştri primesc informaţiile corecte.

— Sigur, spuse Laurie pe un ton iritat.

Referirea pe care Anne o făcuse la genele anormale îi reamintise în mod brutal motivul pentru care purta acea discuţie. Nu era o discuţie de amorul artei.

Complet impasibilă la starea sufletească a lui Laurie, Anne aruncă o nouă privire peste clipboard, apoi îşi continuă monologul, cu aceleaşi accente nazale. La un moment dat, Laurie nu se mai putu abţine. Îşi pierduse complet răbdarea. Îi făcu semn lui Anne să se oprească. Anne înţelese mesajul, se opri în mijlocul propoziţiei şi o privi nedumerită.

— Cu tot respectul, spuse Laurie, încercând să nu ridice vocea şi să pară calmă. Ar mai o informaţie foarte importantă pe care fie nu o aveţi, fie aţi uitat-o. Din întâmplare, sunt medic. Vă

mulţumesc pentru toate referinţele pe care mi le-aţi prezentat, dar bănuiesc că motivul real pentru care mă aflu aici este acela de a-mi comunica rezultatul testului. Aş dori să îl cunosc, aşa că, dacă sunteţi drăguţă, mi-ar plăcea să mi-l spuneţi.

Destul de confuză, Anne se mai uită o dată pe clipboard. Când îşi ridică privirea, începu din nou să clipească des.

— N-am ştiut că sunteţi medic. Am văzut titulatura, dar am crezut că sunteţi un alt fel de doctor. Nu apărea nicăieri scris că aţi făcut medicina.

— Nu e nici o problemă. Markerul genei BRCA1 e pozitiv sau nu?

— Dar n-am discutat încă implicaţiile.

— Ştiu care sunt implicaţiile şi, pentru orice alte întrebări, o să merg la oncolog.

— Am înţeles, spuse Arme.

Se uită din nou în clipboard, de parcă se găsea acolo un sprijin în abordarea unei situaţii evident neplăcute.

— Nu vreau să par nepoliticoasă şi nici că nu vă apreciez eforturile, spuse Laurie, dar vreau să ştiu rezultatul.

— Desigur, zise Anne. Se aşeză mai bine pe scaun şi o privi pe Laurie în adâncul ochilor, de data asta fără să mai clipească incontrolabil. Într-adevăr, markerul de genă BRCA1 mutantă este pozitiv, lucru confirmat şi de secvenţierea genei. Îmi pare rău!

Laurie îşi feri privirea, uitându-se în gol şi muşcându-şi buzele. Deşi se aştepta la aşa o veste, simţea că o umfla plânsul. Se strădui să îşi reţină lacrimile. Era hotărâtă să nu folosească şerveţelele de pe măsuţa de cafea.

— În regulă, se pomeni spunând.

O auzi apoi pe Anne rostind ceva, dar nu o ascultă, îşi dădea foarte bine seama că nu era deloc politicoasă, însă, având în vedere situaţia, nu îi mai

păsa. Ştia că, într-o anumită măsură, se răzbuna pe mesager.

Laurie se ridică de pe canapea, îi oferi lui Anne un zâmbet strâmb şi se îndreptă spre uşă. La cât de transpirate îi erau palmele, nu avea de gând să îi strângă mâna asistentei sociale. O auzi venind după ea şi strigând-o, dar nici măcar nu întoarse privirea. Traversă zona recepţiei laboratorului cu pas hotărât şi ieşi în holul spitalului.

Când ajunse la parter, se simţi recunoscătoare pentru prezenţa mulţimii de oameni care ba intrau, ba ieşeau din spitalul supraaglomerat. În mod neaşteptat, anonimatul acela aducea o consolare tulburării sale sufleteşti. Vizavi de biroul de informaţii era o bancă şi Laurie se aşeză acolo. Trase aer adânc în piept. Încet, încet se liniştea. Trebuia să hotărască acum ce avea de făcut în continuare. Îi promisese lui Sue că avea să o caute la clinică imediat ce afla rezultatele, pentru a-şi programa o consultaţie la oncolog, însă, pe când şedea pe bancă, Laurie îşi dădu seama că avea nevoie de prezenţa cuiva apropiat. Se gândi la Roger şi se întrebă dacă era disponibil.

Pavilionul administrativ era închis şi, după ce intră pe uşa de acces, îşi zise că prefera liniştea de acolo haosului din holul spitalului. Pantofii ei nu scoteau nici un sunet pe mochetă. Se îndreptă spre biroul lui Roger, încercând să nu se gândească la bomba genetică cu ceas, care ticăia inexorabil în fiecare celulă a organismului ei. Una dintre secretare o recunoscu.

— Domnul doctor Rousseau e în birou, spuse secretara, privind-o din spatele monitorului.

Laurie îi făcu semn că înţelesese şi se apropie de pragul uşii întredeschise. Roger stătea la masa de lucru şi se uita peste nişte hârtii. Laurie ciocăni şi Roger ridică privirea. Purta ţinuta sa obişnuită de spital, o cămaşă albă, proaspăt spălată şi călcată, la care asocia o cravată de mătase aurie ce contrasta plăcut cu faţa lui aspră şi bronzată.

— Măi, să fie! Ţi-am lăsat un mesaj pe căsuţa vocală chiar acum două secunde. Ce coincidenţă!

Se ridică de la birou şi închise uşa. Întorcându-se către Laurie, o îmbrăţişă scurt şi o sărută pe frunte. Nu băgă însă de seamă că Laurie îşi ţinuse mâinile inerte, pe lângă corp.

— Ce mă bucur că ai venit! Am atâtea de vorbit cu tine.

Întoarse cele două scaune cu spătar drept unul în faţa celuilalt. Îi făcu semn să ia loc şi se aşeză şi el.

— Nu o să-ţi vină să crezi ce dimineaţă am avut, zise Roger cu însufleţire. Au fost alte două decese postoperatorii azi-noapte, exact în stilul celorlalte patru: amândoi pacienţii erau tineri şi sănătoşi.

— Ştiu, spuse Laurie cu voce slăbită. Le-am şi autopsiat deja. De-asta te-am căutat mai devreme.

— Şi ce-ai descoperit?

— Nimic… nici o patologie, spuse Laurie pe acelaşi ton pierit. Exact ca în celelalte patru cazuri.

— Ştiam eu! Ştiam eu! spuse Roger, ridicând un pumn victorios în aer. Se ridică şi începu să se plimbe agitat prin biroul său micuţ. Am convocat o şedinţă de urgenţă a Comitetului pentru Analiza Mortalităţii şi Morbidităţii azi-dimineaţă, deşi şedinţa noastră obişnuită s-a ţinut acum două zile. Le-am prezentat cele două noi cazuri şi le-am subliniat faptul că cele cinci săptămâni care au trecut fără să se mai întâmple ceva nu au reprezentat decât un moment de răgaz. Le-am explicat în zadar că se impune să facem ceva, dar se pare că nu trebuie să facem valuri, ca să nu afle presa. Mi-a venit să dau un telefon anonim la ziare ca să nu mai fie nici o problemă, dar bineînţeles că nu o să fac asta. După şedinţă, m-am dus chiar la biroul directorului general, în încercarea de a-l convinge să-şi schimbe poziţia, dar am vorbit la pereţi. N-am reuşit decât să-l enervez cu, citez, „încăpăţânarea mea afurisită”.

Laurie îi urmărea traseul prin încăpere, dar nu găsea puterea de a-l privi în ochi. În acel moment,

nu îi stătea gândul la seria deceselor suspecte de la Manhattan General, dar nu avea forţa interioară necesară pentru a se opune vehemenţei cu care Roger vorbea despre ele.

— Şi, colac peste pupăză, adăugă Roger, în dimineaţa asta a avut loc un jaf încheiat cu crimă, în parcarea spitalului. Situaţia asta începe să mă facă să mă simt ciudat. Până să vin eu aici, nu s-a mai întâmplat aşa ceva.

Roger se opri locului în cele din urmă şi o privi în ochi. După expresia figurii sale, căuta să fie compătimit, dar, când o văzu pe Laurie, îşi schimbă atitudinea.

— Ce-i cu faţa asta lungă? o întrebă el. Se apropie să o vadă mai bine, după care se aşeză. Îmi pare rău! Am tot bătut câmpii, ignorându-te complet, când tu eşti supărată. Ce s-a întâmplat?

Laurie închise ochii şi întoarse capul în altă direcţie. Preocuparea lui subită retrezi în ea emoţiile pe care Anne Dickson le răscolise, spunându-i rezultatul testului. Îi simţi mâna poposindu-i pe umăr.

— Ce e, Laurie? Ce s-a întâmplat?

La început, Laurie nu reuşi decât să clatine din cap, temându-se să nu izbucnească în plâns dacă începea să vorbească. Nu îşi suporta firea emotivă. O considera a fi un handicap. Se îndreptă de spate şi trase adânc aer în piept, după care oftă din rărunchi.

— Îmi pare rău, îngăimă ea.

— N-ai de ce. Eu m-am purtat ca o brută insensibilă şi egoistă. Ce s-a întâmplat?

Laurie îşi drese vocea şi începu să îi spună povestea mutaţiei de genă BRCA1. Pe măsură ce vorbea, devenea din ce în ce mai stăpână pe sine, ca şi când eul ei profesional prelua treptat controlul situaţiei. Îi povesti despre mama ei şi despre operaţia pe care o suferise recent, inclusiv despre faptul că aflase că şi ea putea avea acelaşi marker. Pomeni în treacăt sfatul primit de la tatăl

ei de a face testul. Lăsând la o parte contribuţia pe care o avusese Jack în venirea ei la spital, îi povesti lui Roger că i se prelevase sânge exact în ziua în care îl cunoscuse pe el. Îi explică apoi că uitase complet de test până în acea dimineaţă, când primise un telefon de la Anne Dickson. Încheie spunându-i că tocmai se întorsese de la o întâlnire în care fusese informată că testul pentru markerul de genă BRCA1 era pozitiv, ca şi testul pentru gena mutantă propriu-zisă, excluzându-se orice posibilitate a unei erori de laborator. Îi mărturisi că îi purtase ranchiună persoanei care îi adusese vestea, deşi încercase să evite aşa ceva şi glumi spunând că nici măcar nu îi dăduse ocazia bietei femei să îi pună întrebarea de bază a terapeuţilor, respectiv, cum se simţea la auzul veştii. Laurie îşi sfârşi relatarea chicotind.

— Mă mir că poţi să te amuzi în situaţia asta, îi spuse Roger.

— Mă simt mai bine acum că am vorbit cu tine.

— Îmi pare tare rău, spuse Roger cu o voce care ilustra sinceritatea deplină a vorbelor sale. Ce ai de gând să faci? Care-i următorul pas?

— Imediat ce plec de-aici, ar trebui să mă duc la clinică să vorbesc cu Sue Passero. S-a oferit să mă ajute să mă programez cât mai repede la un oncolog.

Îl bătu pe coapsă pe Roger şi dădu să se ridice.

— Stai aşa, spuse el, întinzându-se şi apăsându-i umerii pentru a o ţine în scaun. Unde fugi aşa? Dacă tot nu i-ai dat ocazia asistentei sociale, lasă-mă pe mine să te întreb cum te simţi. Presupun că e ca şi cum ai afla că prietenul tău cel mai bun ţi-e de fapt duşman de moarte.

Laurie se uită în adâncul ochilor lui căprui. Se întrebă în sinea ei dacă Roger îi pusese respectiva întrebare ca prieten apropiat sau ca medic. Dacă prima variantă era adevărată, interesul lui era unul real? Roger părea că ştie cum să îi vorbească, dar ce anume îl motiva? Se mustră apoi pentru că îi

pusese la îndoială sinceritatea, însă, după dezvăluirile despre mariaj şi copii, nu prea mai avea încredere în el.

— Păi, nu prea cred că am avut vreme să simt mare lucru, spuse Laurie, după un moment de tăcere.

Îi trecu prin minte să îi povestească despre proaspăta ei revelaţie cu privire la capacitatea personală de a-şi selecta gândurile, astfel încât să le elimine pe cele legate de situaţii neplăcute. Hotărî însă că era o poveste mult prea lungă, cu atât mai mult cu cât voia să ajungă în clădirea clinicii Kaufman, să o întâlnească pe Sue. La urma urmei, situaţia era de competenţa unui oncolog şi, cu cât îşi fixa o programare mai repede, cu atât avea să-i fie mai bine.

— Poate vrei să-mi împărtăşeşti totuşi ceva, insistă Roger, încă ţinând-o de umăr. Nu poţi afla ceva atât de tulburător fără să ai anumite temeri.

— Da, cred că ai dreptate, recunoscu Laurie fără tragere de inimă. Mi se par înspăimântătoare unele dintre măsurile profilactice şi efectele lor secundare. De exemplu, ideea de a mi se scoate ovarele şi de a-mi pierde fertilitatea mi se pare…

Laurie se opri în mijlocul frazei. Gândul acela îi răscoli mintea şi avu efectul unei lovituri în plină figură. Dintr-odată, nivelul adrenalinei îi crescu într-atât, încât simţea că inima i-o lua razna iar vârfurile degetelor o furnicau. Pentru o clipă, avu o senzaţie de ameţeală şi se prinse cu palmele de scara ca să nu cadă.

Din fericire, vertijul trecu la fel de repede cum apăruse. Îşi dădea seama că Roger îi vorbea, dar, pentru o vreme, nu îl mai auzi, din cauza gândului cumplit pe care îl avusese şi care îi reverbera încă în minte, asemenea bubuiturilor unui tunet. Zicala „Ai grijă ce-ţi doreşti, pentru că s-ar putea să se îndeplinească” îi străfulgeră prin cap.

Laurie se ridică brusc în picioare, forţându-l şi pe Roger, care îi ţinea în continuare mâinile pe

umeri, să se ridice odată cu ea. Deodată, simţea nevoia să fie singură.

— Laurie! strigă Roger, scuturând-o de umeri. Ce-i cu tine? Te-ai oprit în mijlocul frazei!

— Îmi pare rău, spuse Laurie cu o voce mult mai liniştită decât se simţea ea de fapt. Îndepărtă mâinile lui Roger de pe umerii ei. Trebuie să plec.

— Nu pot să te las să pleci aşa! La ce te gândeşti? Eşti deprimată?

— Nu, nu sunt deprimată. Cel puţin, nu acum. Trebuie să plec, Roger! Te sun mai târziu.

Laurie dădu să iasă, dar Roger o prinse de braţ.

— Vreau să fiu sigur că n-o să-ţi faci vreun rău.

Înţelegând unde bătea, Laurie scutură din cap.

— Stai liniştit, n-am să-mi fac rău. Vreau doar să fiu singură o vreme, spuse ea, desprinzându-se din strânsoarea lui.

— Să mă suni!

— Da, o să te sun! spuse Laurie, deschizând uşa.

— Ne vedem diseară?

Laurie şovăi puţin în pragul uşii, după care se întoarse.

— Nu, în seara asta, nu. Dar ţinem legătura.

Laurie ieşi din cabinetul lui Roger, trecând pe lângă biroul celei mai apropiate secretare şi străbătu holul cu paşi mici, rezistând tentaţiei de a o lua la fugă. Simţea privirea lui Roger în ceafa, dar nu întoarse capul. Trecu prin holul care separa pavilionul administrativ de restul spitalului şi se strecură în mulţime. Avea parte din nou de liniştea anonimatului. În loc să părăsească spitalul, aşa cum intenţionase iniţial, se aşeză iarăşi pe banca din faţa biroului de informaţii şi rămase acolo încă un sfert de oră, gândindu-se la consecinţele ideii tulburătoare care tocmai îi răscolise mintea.

11

La ordinele directorului general, Harold Bingham, prezenţa la şedinţa care se ţinea în fiecare joi după-amiaza la Institutul de Medicină Legală era obligatorie. Deşi el, personal, nu prea obişnuia să vină, invocând diverse responsabilităţi administrative, pentru toţi subordonaţii săi din cele cinci districte ale New Yorkului prezenţa era obligatorie. Calvin Washington, directorul adjunct, se asigura că regula era respectată cu stricteţe şi nu accepta învoiri decât pe motive medicale grave sau alte situaţii cel puţin la fel de serioase. Ca urmare, medicii legişti care îşi aveau cabinetele în Brooklyn, Queens sau Staten Island trebuiau periodic să vină într-un pelerinaj la Mecca, pentru a primi iluminarea discutabilă pe care le-o oferea conferinţa săptămânală. Pentru medicii legişti cu cabinete în clădire, ce deserveau Manhattanul şi Bronxul, obligaţia de participa la conferinţa nu constituia chiar o pedeapsă de vreme ce nu trebuiau decât să coboare cu liftul de la etajul patru la parter.

Lui Laurie, conferinţele i se păreau, în general, antrenante, cel puţin până la un punct, în speţă socializarea de dinainte de întâlnire. În acest răstimp, medicii îşi împărtăşeau experienţele din cursul săptămânii, de regulă cazurile cele mai solicitante profesional sau, pur şi simplu, cele mai bizare. Laurie rareori participa activ la aceste discuţii adiacente, însă îi plăcea să asculte. Din nefericire, în acea joi nu avea nici o dispoziţie pentru aşa ceva. După ce aflase că testul pentru markerul de genă BRCA1 mutantă era pozitiv şi după atacul de panică din biroul lui Roger, era traumatizată, aproape inertă şi în nici un caz dornică să socializeze. Intră în încăpere, dar nu se alătură grupului de medici adunaţi în jurul

cafelelor şi al gogoşilor, ci se aşeză pe un scaun, aproape de uşa ce dădea în hol, sperând ca la un moment dat să poată ieşi neobservată din sală.

Sala de conferinţe nu era prea mare, iar decorul prezenta un aspect obosit, care o făcea să pară mai veche de patruzeci şi patru de ani, cât se presupunea a avea. La stânga, lângă o uşă care făcea legătura cu biroul lui Bingham, era un pupitru plin de tăieturi şi de zgârieturi, cu o lampă micuţă, care nu mai mergea şi un microfon flexibil, încă funcţional. În faţa pupitrului stăteau ordonat patru rânduri de scaune uzate, sudate de podea şi dotate cu suporturi ataşate pentru scris. Scaunele confereau încăperii aspectul unei mici săli de curs şi se dovedeau foarte utile în situaţiile cele mai importante: conferinţele de presă ale lui Bingham. În spatele sălii se găsea o masă lungă de bibliotecă pe care, momentan, se aflau gustările şi în jurul căreia se adunaseră medicii legişti ai oraşului: toţi, mai puţin cei doi directori şi Jack. În sală domnea un murmur permanent de voci, întrerupt din când în când de râsete.

Spre deosebire de Laurie, lui Jack nu îi plăceau absolut deloc conferinţele de joi. Avusese un conflict cu unul dintre medicii din Brooklyn, pe seama surorii unuia dintre partenerii lui de baschet şi de-atunci refuza chiar şi să îl mai salute. Aceleaşi sentimente le nutrea şi pentru şeful lui, care susţinuse cauza medicului din Brooklyn. Aşa că Jack întârzia întotdeauna, enervându-l pe Calvin, deşi nu recunoştea că întârzia intenţionat.

Uşa care dădea spre biroul lui Bingham se deschise, iar silueta masivă a lui Calvin îşi făcu apariţia. Ţinea în mână un dosar pe care îl deschise pe pupitru. Dintr-o privire, cercetă întreaga sală, oprindu-se, pentru o clipă, asupra lui Laurie. În mod clar, făcea prezenţa.

— Atenţie! răcni el, când observă că nimeni nu îl băga în seamă.

Din cauza microfonului, vocea sa reverberă strident în sală.

— Haideţi să începem o dată!

Calvin îşi ţinu capul aplecat cât timp îşi puse hârtiile în ordine pe pupitrul înclinat. Medicii legişti îşi încheiară rapid conversaţiile şi umplură rândurile de scaune. Calvin îşi începu discursul în stilul lui Bingham, din vremea când acesta participa la şedinţă cu regularitate, începu cu un sumar statistic al săptămânii care trecuse. Pe fundalul discursului monoton al lui Calvin, mintea lui Laurie îşi urmă propriul şir al gândurilor. Deşi de obicei reuşea să intre uşor în atmosfera de lucru, lăsând la o parte problemele personale, de data aceasta nu putea să se concentreze. În mod supărător, nu reuşea să îşi scoată din minte noile ei temeri, reuşind să estompeze până şi grijile pe care şi le făcea pentru gena BRCA1 mutantă. Problema era că nu ştia ce avea să facă dacă acele temeri se confirmau.

Uşa care dădea spre hol, aflată chiar în stânga ei, se deschise brusc şi Jack intră în sală. Calvin se opri, se uită urât la Jack şi spuse sarcastic:

— Mă bucur că aţi reuşit să ne onoraţi cu minunata dumneavoastră prezenţă, doctore Stapleton!

— N-aş putea să ratez aşa ceva pentru nimic în lume, răspunse Jack, făcând-o pe Laurie să se cutremure.

Ea se temea de oamenii cu autoritate şi nu înţelegea cum de era Jack în stare să îl sfideze în aşa măsură pe Calvin. I se părea un lucru puţin cam masochist.

Jack o privi cu o expresie întrebătoare. Laurie stătea pe scaunul lui preferat, însă din acelaşi motiv îl ocupase şi ea. O strânse uşurel de umăr înainte de a se aşeza pe locul din faţă. Avându-l pe Jack dinaintea ochilor, lui Laurie i se părea şi mai greu să se concentreze la ce spunea Calvin. Prezenţa lui în câmpul ei vizual îi aducea aminte

că, într-un fel sau altul, trebuia să poarte o discuţie serioasă cu el.

După ce termină de prezentat statisticile, ca în fiecare săptămână, Calvin îşi începu obişnuita discuţie pe tema incontestabilelor probleme administrative, care de obicei atrăgeau scăderea fondurilor publice. În loc să îl asculte pe Calvin, Laurie îl privea pe Jack. Deşi se aşezase de foarte puţin timp, acesta din urmă începu să-şi lase capul să-i cadă în piept, sugerând că moţăia şi făcând-o să se teamă că avea să-l vadă Calvin şi să facă un scandal monstru. Ori de câte ori superiorii ei se enervau, chiar dacă nu pe ea, Laurie se simţea foarte prost.

Dar Calvin fie nu observase, fie alesese să nu ia în seamă lipsa lui de respect, pentru că îşi încheie discursul fără tărăboi şi îl prezentă pe doctorul Jim Bennett, şeful secţiei din Brooklyn.

Fiecare şef al secţiilor de district trebuia să susţină câte o prezentare. Când Dick Katzenburg, din Queens, apăru la microfon şi începu să vorbească, Laurie îşi aminti de conspiraţia cocainei care avusese loc în urmă cu doisprezece ani. Atunci, în cadrul obişnuitei şedinţe de joi după-amiaza, Laurie venise cu ideea unei discuţii cu grupul despre cazurile de supradoză, idee care se dovedise a fi foarte bună, graţie lui Dick. Se întrebă cum de nu îi trecuse prin cap să facă acelaşi lucru şi în cazurile de la spitalul Manhattan General şi se hotărî să aducă subiectul în discuţie. Se răzgândi însă imediat. Era prea stresată pentru a putea face faţă stării de agitaţie pe care o resimţea ori de câte ori vorbea în faţa unei mulţimi. Reveni însă la hotărârea de a deschide discuţia atunci când îşi aminti că, una peste alta, Calvin părea într-o dispoziţie destul de bună.

După ce Margaret Hauptman, şefa de secţie din Staten Island, îşi încheie prezentarea statisticilor, Calvin reveni în faţa pupitrului şi întrebă dacă mai existau persoane care aveau ceva de adus în

discuţie înainte de a se trece la subiectul următor. Era o invitaţie formală, ce rareori primea un răspuns afirmativ, pentru că majoritatea abia aşteptau să plece. După câteva secunde de indecizie chinuitoare, Laurie ridică timid mâna. Orice posibilitate de a se răzgândi se risipi imediat ce Calvin – prompt, dar fără prea mare entuziasm – o zări. Jack se răsuci în scaun şi se uită la ea cu o expresie care spunea: „De ce ne prelungeşti agonia?”

Laurie se îndreptă şovăielnic spre pupitru. Simţea cum adrenalina îi punea stăpânire pe trup, întrucât vorbitul în public o intimidase dintotdeauna. În timp ce îşi poziţiona microfonul, îşi reproşă în gând că se pusese într-o asemenea situaţie. În mod clar, era suficient de stresată deja.

— Înainte de orice, vreau să-mi cer scuze, îşi începu Laurie discursul. Nu m-am pregătit pentru intervenţia asta, dar tocmai mi-am dat seama că ar fi util să aflu părerile dumneavoastră, în general, despre o serie de cazuri de care mă ocup în prezent.

Laurie se uită la Calvin şi observă că acesta mijise ochii. Înţelese că directorul adjunct îşi dăduse seama despre ce voia să vorbească şi nu era de acord. Laurie se uită apoi la Jack şi, în clipa în care privirile lor se întâlniră, Jack îşi duse degetul la tâmplă, ca şi când şi-ar fi tras un glonţ în cap.

În urma unor asemenea reacţii negative, Laurie deveni şi mai nesigură pe sine. Încercă să îşi adune gândurile, uitându-se la suprafaţa deteriorată a pupitrului de lemn, unde fuseseră săpate cu vârful de pix mii de iniţiale şi de mâzgălituri. Promiţându-şi în sinea ei că nu se va mai uita nici către Calvin, nici către Jack, îşi ridică privirea şi începu să descrie pe scurt ceea ea numea SDSA, adică Sindromul Decesului Subit la Adulţi. Povesti asistenţei că inventase termenul în urmă cu cinci săptămâni, într-o discuţie pe care o avusese cu o colegă în legătură cu patru infarcturi, absolut

neaşteptate, petrecute în spital, cazuri în care echipa de resuscitare nu reuşise să obţină nici un rezultat, în ciuda unor eforturi susţinute. Preciză că între timp numărul cazurilor ajunsese la şase, într-o perioadă de şase săptămâni şi că toate aveau aceleaşi caracteristici: pacienţi tineri, sănătoşi, care decedaseră la mai puţin de douăzeci şi patru de ore de la suportarea unor operaţii minore. Continuă spunând că nu se descoperise vreo patologie, nici la examinarea internă a cadavrelor, nici la microscop, cu menţiunea că în ultimele două cazuri încă nu se făcuseră testele de laborator pentru că autopsia se efectuase abia în acea dimineaţă. Îşi încheie discursul precizând că, în ciuda faptului că analizele toxicologice nu descoperiseră nici o substanţă care ar fi putut provoca respectivele tulburări de ritm cardiac, ea bănuia că, în toate cele şase cazuri, cauza decesului nu fusese nici naturală, nici accidentală.

Glasul i se stinse. Avea gura foarte uscată. Ar fi vrut să bea nişte apă, dar rămase la pupitru. Toată lumea pricepuse implicaţiile afirmaţiilor ei şi, pentru câteva secunde, în sala de conferinţe se aşternu tăcerea. Apoi cineva ridică mâna, dorind să întrebe ceva. Laurie îl invită să o facă.

— S-au verificat electroliţii, adică sodiu, potasiu şi, în special, calciu?

— În raportul de la laborator electroliţii par să fie în limite normale în toate cazurile, răspunse Laurie.

Desemnă apoi o altă persoană care ridicase mâna.

— Există şi alte legături între pacienţi, în afară de vârstă, de faptul că erau sănătoşi şi de faptul că tocmai suferiseră o operaţie?

— Nu, din câte am constatat. M-am străduit să găsesc şi alte puncte comune, dar nu am găsit nici unul în afara celor menţionate deja. Cazurile au implicat medici diferiţi, operaţii diferite,

anestezice diferite şi, în general, medicaţie diferită, chiar şi pentru durerile postoperatorii.

— Unde s-au întâmplat cazurile?

— Toate şase, în acelaşi spital: Manhattan General.

— Spital care, de altfel, are o rată a mortalităţii extrem de scăzută, izbucni Calvin.

Nu mai putea de nervi. Se ridică, se duse în spatele pupitrului şi o împinse pe Laurie la o parte cu trupul lui masiv. Trase de microfon pentru a şi-l ajusta, făcându-l să ţiuie puternic, de parcă dădea semne de protest.

— E greşit şi riscant, în această etapă, să considerăm cazurile acestea disparate o serie, pentru că, după cum a recunoscut şi doamna doctor Montgomery, nu există legături majore între ele. I-am spus asta doamnei Montgomery şi cu altă ocazie, i-o repet şi acum. Aduc totodată la cunoştinţă acestei adunări alese faptul că discuţia este una cu uşile închise şi nu va părăsi această sală. Institutul de Medicină Legală nu va strica reputaţia unuia dintre cele mai bune spitale din oraş în baza unor insinuări nefondate.

— Şase cazuri sunt prea multe ca să fie o simplă coincidenţă, spuse Jack.

Pe parcursul discursului lui Laurie, îşi mai revenise din amorţeală. Deşi nu moţăia, Jack stătea afundat în scaun, ţinându-şi picioarele pe spătarul din faţă.

— Aţi putea fi totuşi puţin mai respectuos, domnule doctor Stapleton, mormăi Calvin.

Jack îşi coborî picioarele de pe scaunul din faţă şi se ridică.

— Patru cazuri ar fi fost la limită, dar şase sunt deja prea multe, având în vedere că provin din acelaşi spital. Cu toate acestea, sunt de părere că este vorba despre o cauză accidentală. Există ceva în spital care afectează aparatul circulator al pacienţilor.

Dick Katzenburg ridică mâna, iar Calvin îi făcu semn să vorbească.

— Colegul meu de la secţia din Queens mi-a atras atenţia că şi noi am avut nişte cazuri asemănătoare, spuse Dick. Din câte ne-aducem aminte, caracteristicile erau cam aceleaşi: toţi erau relativ tineri şi, aparent, sănătoşi. Ultimul caz a fost acum câteva luni şi n-am mai avut nici unul de-atunci.

— Câte au fost în total? întrebă Laurie.

Dick se aplecă înspre Bob Novak, asistentul lui, îl ascultă o clipă, după care se îndreptă de spate.

— Credem că tot şase au fost. Numai că s-au întâmplat pe parcursul câtorva luni şi au fost examinate de mai mulţi medici. Tocmai când începuserăm să ne întrebăm ce-i cu ele, decesele au încetat şi, ca urmare, au cam ieşit din vizorul nostru. Din câte îmi amintesc, s-a ajuns la concluzia că, în toate cazurile, cauza morţii a fost naturală, deşi nu s-a găsit nici o patologie demnă de luat în seamă. Ştiu sigur că, în toate cazurile, raportul toxicologic a fost negativ, pentru că altfel aş fi reţinut.

— Decesele au fost postoperatorii? întrebă Laurie.

Era tulburată şi totodată încântată. Ar fi fost practic un deja-vu dacă, în urma aducerii subiectului în discuţie în cadrul şedinţei de joi, numărul cazurilor ei s-ar fi dublat. Şi dacă într-adevăr aşa stătea situaţia, profilul cazurilor ar fi reprezentat cu siguranţă o şi mai serioasă abatere a atenţiei de la chestiuni personale decât fusese până atunci.

— Cred că da, spuse Dick. Îmi cer scuze că nu pot veni cu nişte răspunsuri mai ferme.

— Nu-i nici o problemă, zise Laurie. E de înţeles. Unde s-au întâmplat aceste decese?

— La spitalul St. Francis.

— Aha, uite cum se ţese intriga! comentă Jack. Spitalul St. Francis nu e tot un spital AmeriCare?

— Doctore Stapleton! sări ca ars Calvin. Vă rog să păstraţi un minimum de respect! Permiteţi-ne să vă vedem dacă doriţi să participaţi la discuţie!

— Da, este o instituţie AmeriCare, spuse Dick, întorcându-se în direcţia lui Jack şi ignorându-l pe Calvin.

— Cât de repede aş putea avea numele şi numerele lor de înregistrare? întrebă Laurie.

— O să ţi le trimit imediat ce ajung la secţia din Queens, spuse Dick, sau aş putea să-mi sun secretara. Cred că poate să găsească ea lista.

— Aş vrea să intru în posesia lor cât se poate de repede, zise Laurie. Mi-ar trebui fişele de internare şi, cu cât le-aş putea da mai rapid numerele de înregistrare anchetatorilor noştri, cu atât ar fi mai bine.

— N-am nimic împotrivă, spuse Dick cu amabilitate.

— Mai are cineva ceva de discutat? întrebă Calvin, îşi privi auditoriul, apoi încheie şedinţa. Ne vedem joia viitoare!

Pe când majoritatea medicilor se ridicau de pe scaune şi îşi dezmorţeau oasele, reluându-şi conversaţiile pe care şedinţa le întrerupsese, Dick se îndreptă către Laurie. Avea telefonul la ureche şi tocmai îi spunea secretarei unde anume în biroul său să caute un dosar. Îi făcu semn lui Laurie să îl aştepte.

Laurie aruncă o privire spre Jack şi îl văzu ieşind grăbit din sală. Sperase că va putea sta de vorbă cu el, chiar dacă pe fugă, pentru a-i mulţumi că o susţinuse, în cele din urmă, în timpul scurtei sale prezentări.

— Ai ceva de scris? o întrebă Dick.

Laurie scoase un pix şi făcu rost de un plic. Ţinu apoi plicul cu un deget, să nu alunece de pe tăblia pentru scris al unuia dintre scaune, iar Dick notă numele victimelor şi numerele lor de înregistrare. După aceea bărbatul îi mulţumi secretarei şi închise telefonul.

— Poftim! spuse el. Să-mi dai de ştire dacă te mai pot ajuta cu ceva. Trebuie să recunosc că şi mie mi se par ciudate cazurile astea.

— Presupun că o să pot să iau toate informaţiile de care am nevoie din baza de date, dar, dacă nu o să reuşesc, te contactez. Mulţumesc, Dick! E a doua oară când mă ajuţi. Îţi mai aduci aminte de cazurile cu cocaină de acum doisprezece ani?

— Acum că ai pomenit de ele, sigur că mi-aduc aminte, deşi parcă s-au întâmplat în altă viaţă. Oricum, mă bucur că am putut să-ţi fiu de folos.

— Doctor Montgomery! strigă Calvin. Putem vorbi o secundă?

Deşi folosise tonul unei rugăminţi, era mai curând un ordin. Laurie îi făcu un semn de rămas-bun lui Dick şi se îndreptă precaută spre Calvin.

— Dacă se va întâmpla să descoperi puncte comune între cazurile tale şi cazurile lui Dick, vreau să mă anunţi, îi zise directorul adjunct. Între timp, să ştii că interdicţia de a vorbi despre aşa-zisa serie de crime cu oricine din afara institutului rămâne valabilă, ne-am înţeles? Noi doi am mai avut dispute în trecut pe seama scurgerilor de informaţii care au ajuns în presă şi nu aş vrea să se repete.

— Am înţeles, spuse Laurie tensionată. Nu îţi face griji! M-am învăţat minte şi, sub nici o formă, nu aş vorbi cu presa. În aceeaşi ordine de idei, trebuie totuşi să îţi mărturisesc că am discutat cu şeful personalului medical de la Manhattan General, chiar de la bun început. E un prieten.

— Cum îl cheamă?

— Doctorul Roger Rousseau.

— De vreme ce face parte din administraţie, presupun că îşi dă seama de cât de delicată este problema.

— Fără îndoială.

— Bănuiesc că nu trebuie să ne facem griji că o să transpire ceva de la el în presă.

— Cu siguranţă nu se va întâmpla aşa ceva, spuse Laurie.

Căpătase mai multă încredere în sine. Calvin era, în mod evident, într-o dispoziţie bună.

— În acelaşi timp, continuă Laurie, doctorul Rousseau este pe bună dreptate îngrijorat şi cred că ar dori să ştie dacă există într-adevăr asemănări între cazurile noastre şi ale lui Dick. Va putea astfel să discute cu omologul său de la spitalul St. Francis şi îl va ajuta să ştie că nu este singurul care se confruntă cu o asemenea problemă.

— Ei bine, nu cred că e vreun pericol dacă vorbeşti cu el, cu condiţia să-i explici că, la momentul acesta, Institutul de Medicină Legală nu susţine oficial teoria ta privind condiţiile de deces şi este de acord cu concluziile secţiei din Queens în legătură cu cazurile de acolo.

— Bineînţeles. Şi mulţumesc, adăugă Laurie.

Se bucura că lămurise situaţia. Se simţea puţin vinovată că, în ciuda ordinelor lui Calvin, îi povestise lui Roger despre cazuri la prima lor întâlnire.

După ce ieşi din sala de conferinţă, Laurie se îndreptă către cabinetul anchetatorilor legişti. Începuse să se disipeze starea de anxietate pe care o avusese în timpul prezentării sale şi cât durase discuţia cu Calvin. Se simţi şi mai bine când o găsi pe Cheryl Meyers la birou, deşi programul ei se terminase deja de o oră. În opinia ei, Cheryl era cel mai talentat anchetator din cadrul Institutului de Medicină Legală şi o persoană la fel de muncitoare ca şi Janice. Laurie o rugă să copieze numele victimelor şi numerele de acces pe care i le dăduse Dick şi să înainteze o cerere către spitalul St. Francis pentru obţinerea fişelor de internare ale victimelor.

— Dar cum rămâne cu dosarele de autopsie şi cu certificatele de deces? o întrebă Cheryl.

După cum îi spusese şi lui Dick, Laurie îi zise colegei sale că va căuta întâi în baza de date

computerizată. În caz că avea nevoie de copii fizice după dosare, urma să ia legătura iarăşi cu Cheryl.

Laurie se duse apoi spre lift, ţinând plicul strâns şi repetând în gând neîncetat numele victimelor trecute acolo. Intuiţia îi spunea că structura şi detaliile noilor cazuri semănau întru totul cu ale ei. Lista ei de SDSA număra acum douăsprezece persoane.

Când ajunse la etajul patru, Laurie avu un moment de ezitare. Îi luă ceva vreme să prindă curaj. Intenţiona să se ducă în cabinetul lui Jack şi să stea de vorbă cu el, măcar puţin, pe tema tulburătoarei revelaţii pe care avusese în biroul lui Roger. Se gândea că anxietatea s-ar mai diminua dacă i s-ar confesa, dar nu ştia exact ce voia să îi spună sau cu ce să înceapă. Încercând să se înarmeze în faţa incertitudinilor, trase aer adânc în piept şi o porni spre cabinetul lui.

Cu cât se apropia mai mult, cu atât mergea mai încet, înainte de a ajunge în cadrul uşii, ezită din nou, îngrozită de lipsa ei de hotărâre. Fie se transformase într-o laşă, fie devenise o persoană insipidă, fie şi una şi alta. Cu nelinişte în suflet, privi peste umăr către uşa cabinetului său, aflată la doisprezece, treisprezece metri în spate şi mormăi ceva nedesluşit.

Auzind scârţâitul unui scaun în cabinetul din faţa ei şi presimţind că Jack venea înspre ea, Laurie aproape că o rupse la fugă panicată. Din fericire, nu prea mai avu timp şi nici măcar nu era Jack. Era Chet, care, în graba lui, se ciocni efectiv de ea.

— Dumnezeule, scuză-mă! spuse Chet, prinzând-o de umeri ca să nu cadă.

Îi dădu drumul lui Laurie imediat şi se aplecă să îşi recupereze geaca pe care o scăpase pe jos.

— Nu face nimic, zise Laurie.

Îşi revenise repede, deşi inima încă îi bătea cu putere.

— Mă duc la cursul de body-sculpting, se grăbi el să-i explice. Bineînţeles că am întârziat. Şi, dacă-l cauţi pe Jack, să ştii că a plecat. Avea un meci de baschet important la el în cartier şi a şters-o acum zece minute.

— O, ce păcat! spuse Laurie. De fapt, era uşurată. Asta e, vorbesc cu el mâine-dimineaţă.

Chet îi flutură un salut din mers şi o luă la fugă spre lift. Laurie se duse la ea în cabinet. Dintr-odată, se simţea foarte obosită. Încercările zilei o dăduseră gata. Abia aştepta să se ducă acasă şi să facă o baie fierbinte.

După cum bănuia, cabinetul era pustiu. Se aşeză în faţa calculatorului şi îşi introduse parola. Timp de treizeci de minute, descărcă din baza de date rapoartele de anchetă ale celor şase cazuri din Queens. Deşi nu erau la fel de bine întocmite precum cele ale lui Janice, găsi în ele suficiente informaţii cât să ajungă la concluzia că decesele erau similare cu cele de la Manhattan General. Surveniseră toate între două şi patru dimineaţa, vârstele victimelor erau cuprinse între douăzeci şi şase şi patruzeci şi doi de ani, nici unul dintre pacienţi nu avusese probleme cardiace în trecut şi evenimentele avuseseră loc la mai puţin de douăzeci şi patru de ore de la o operaţie electivă.

După ce termină de citit rapoartele, Laurie formă numărul de telefon al lui Roger. Îi promisese că avea să îl sune şi i se părea un moment potrivit, mai ales că avea să îi spună şi altceva în afara explicaţiilor pentru felul în care se purtase în biroul lui. Aşteptă să se facă legătura, însă în sinea ei speră să intre robotul şi să nu mai fie nevoită să discute despre lucruri care nu îi făceau plăcere. Din păcate, Roger răspunse imediat, cu vocea lui voioasă. Când îşi dădu seama că la capătul celălalt al firului era Laurie, căpătă un aer preocupat.

— Eşti bine? o întrebă el îngrijorat.

— Încă da, răspunse Laurie. Nu avea de gând să mintă. Abia aştept s-ajung acasă. Nu a fost chiar cea mai bună zi din viaţa mea. Dar acum o oră am aflat un lucru care o să ţi se pară interesant. În timpul şedinţei de azi cu toate secţiile din oraş, am descoperit că şi la spitalul St. Francis din Queens au avut loc şase decese care, cel puţin până acum, mi se par izbitor de asemănătoare cu cele de la Manhattan General.

— Serios? întrebă Roger.

Era surprins şi curios deopotrivă.

— Am descărcat certificatele lor de deces şi rapoartele anchetatorilor legişti din baza de date şi am făcut cerere pentru copiile fişelor de internare. O să mai dureze ceva până o să le primim, dar mâine o să-ţi aduc tot ce am adunat până acum. Presupun că o să vrei să vorbeşti despre asta cu şeful personalului medical de la St. Francis.

— Neapărat, chiar şi dacă ar fi numai pentru a ne plânge reciproc de milă. Schimbându-şi tonul vocii, Roger continuă: Dar hai să lăsăm cazurile la o parte şi să vorbim despre tine. Să ştii că mi-am făcut o groază de griji din momentul în care te-ai oprit în mijlocul frazei la mine în birou şi ai plecat aproape fără explicaţii. Ce se întâmplă cu tine?

Laurie răsuci firul telefonului printre degete, încercând să găsească un răspuns potrivit. Nu voia sub nici o formă să îi sporească îngrijorarea, dar nici nu intenţiona să îi spună ce o preocupa, mai ales că nici nu ştia sigur dacă temerile ei erau justificate.

— Mai eşti la telefon? întrebă Roger.

— Da, sunt, îl linişti ea. Roger, sunt bine. Pe cuvânt! Şi, imediat ce o să simt că pot să-ţi spun ce mă frământă, îţi promit că o voi face. Crezi că poţi să mă înţelegi?

— Da, cred că da, spuse Roger fără nici un entuziasm. Are legătură cu markerul de genă BRCA1?

— Într-un fel, da. Dar, te rog, Roger, nu îmi mai pune atâtea întrebări.

— Eşti sigură că nu vrei să ne vedem în seara asta?

— Nu în seara asta. Te sun dimineaţă. Promit!

— Bine, aştept să mă suni. Şi-n caz că te răzgândeşti, să ştii că o să fiu acasă toată seara.

Laurie închise telefonul şi rămase cu mâna pe receptor. Se simţea vinovată pentru că Roger îşi făcea griji din cauza ei, dar nu avea de gând să îi spună ce era în sufletul ei.

Se ridică de la birou, împingându-şi scaunul în spate şi se uită la teancul de materiale noi luate din baza de date a Institutului de Medicină Legală. Se gândi dacă n-ar fi bine să le ia cu ea acasă şi să completeze tabelul cu noile cazuri, dar alungă rapid ideea. Putea să se ocupe de asta şi a doua zi.

Cu haina pe braţ şi umbrela în mână, Laurie stinse lumina şi încuie uşa cabinetului. Voia să treacă mai întâi pe la o farmacie şi apoi să se ducă acasă. Când apăsă butonul de chemare a liftului, gândul o duse la plăcerea de a se cufunda într-o cadă cu apă fierbinte. Pentru ea, băile erau nu numai o ocazie de a-şi spăla trupul, ci şi o experienţă terapeutică.

12

— O sută nouăzeci şi nouă… două sute, numără Jazz în şoaptă, după care se opri.

Se întinse pe spate pe aparatul pentru abdomene, ţinându-şi în continuare mâinile sub cap şi uitându-se la tavanul sălii de forţă a clubului de fitness. Respira greu, pentru că trăsese de ea pe tot parcursul antrenamentului, executând de două ori numărul de repetiţii pe care le făcea în mod normal pentru fiecare exerciţiu în parte şi la fiecare aparat cu greutăţi. De obicei, un asemenea tur de forţă avea un efect purificator, ajutând-o să-şi pună ordine în gânduri şi să-şi limpezească mintea. Acea zi nu făcea excepţie şi deja Jazz se simţea mai bine. Închise ochii şi se relaxă, deşi îşi ţinea capul mai jos decât restul corpului şi sângele nu circula cum trebuie.

Problema era că Jazz se tot frământa pe seama problemelor pe care le avusese cu Lewis şi cu Sobczyk şi ajunsese chiar să nu mai poată dormi din cauza lor. Înaintea celor două episoade nefericite, avusese zece misiuni în care nu se înregistrase nici un incident. Nu suporta oamenii care se dovedeau dificili, iar Lewis o iritase profund atunci când o apucase de mână. Nici Sobczyk nu fusese mult mai brează, cu gâlgâielile şi zbaterile ei survenite în cel mai nepotrivit moment. Singura parte bună fusese faptul că încurcătura care se crease o forţase să ia măsuri extreme în privinţa lui Susan Chapman. Jazz îşi dorise să îi facă felul încă din ziua în care o cunoscuse, iar acum i se oferise prilejul.

Îşi scoase picioarele din chingile aparatului de abdomene şi le petrecu peste margine. Se ridică apoi şi îşi privi în oglindă faţa roşie şi transpirată. Îşi luă prosopul şi îşi şterse sudoarea de pe frunte, după care se uită la ceas. Deşi practic îşi dublase

întregul program de exerciţii, nu îi luase decât treizeci de minute în plus.

Uitându-se rapid prin sală, surprinse inevitabilele priviri furişe pe care majoritatea bărbaţilor i le aruncau, inclusiv tipul blond şcolit în Ivy League, pe care nu îl mai văzuse de ceva vreme. La ce stare de nervi avea, aproape că îşi dorea ca el să încerce să intre în vorbă cu ea. De data asta, nu s-ar mai fi arătat la fel de drăguţă.

Ştiind că ar cam trebui să plece dacă voia să ajungă suficient de devreme la muncă, se îndreptă către vestiar. Acum că reuşise să îşi calmeze cât de cât iritarea provocată de Lewis şi de Sobczyk, era în stare să analizeze mai la rece ce se întâmplase. În nici unul din cazuri nu fusese vina ei. Îşi răsuci braţul stâng şi se uită la urmele încă proaspete de zgârieturi. Nu îi venea să creadă că tipul avusese tupeul să îşi înfigă unghiile în aşa hal şi spera din tot sufletul ca el să nu fi avut SIDA. Cu siguranţă îşi meritase moartea. Pe viitor, Jazz îşi propuse să se ţină la distanţă de mâna liberă a victimelor. Iar în dezastrul cazului Sobczyk, fusese doar vina lui Chapman, dar acum, când asistenta-şefă ieşise din peisaj, nu prea mai avea de ce să îşi facă griji.

Jazz împinse cu o mână uşa de la vestiarul fetelor, în vreme ce în cealaltă îşi ţinea prosopul şi walkmanul. Îşi aruncă prosopul în coşul de rufe cel mai apropiat şi, punându-şi walkmanul la subraţ, luă o cutie de Cola din lada frigorifică. Se uită în jur să fie sigură că nu o vedea nimeni, după care plecă fără să se treacă în tabel. Desfăcu doza şi, însetată, luă o gură.

Cea mai mare ameninţare în necazurile pe care le avusese cu Lewis şi cu Sobczyk era posibilitatea de a fi descoperită. Domnul Bob îi ceruse să nu facă valuri sub nici o formă, însă ambele cazuri fuseseră ditamai furtunile. Implicarea în Operaţiunea Winnow era cel mai bun lucru care i se întâmplase vreodată şi o lua cu frig când se gândea la ce s-ar fi întâmplat dacă nu ar fi lichidat-

o pe Chapman. Sau, mai rău, ce s-ar fi întâmplat dacă, în dimineaţa aceea, Chapman s-ar fi dus direct la supraveghetoarea asistenţilor, în loc să se urce în maşină. Alungă din minte gândul, pentru că toată munca ei s-ar fi dus pe apa sâmbetei. La începutul colaborării cu domnul Bob, hotărâse să nu lase pe nimeni şi nimic să intervină între ea şi noua sa carieră de succes. Înainte de a veni la sală, îşi verificase online contul bancar. După cum se aştepta, se apropia de cincizeci de mii de dolari. Privind acele cifre, pentru o clipă avusese senzaţia că murise şi tocmai ajunsese în rai.

— Hei, se auzi o voce zeflemitoare. Eu am auzit că eşti asistentă, nu neurochirurg.

Jazz se opri şi se întoarse să vadă cine i se adresase. Era o femeie grasă, înfăşurată într-un prosop care o făcea să arate ca un ecler ce dădea pe dinafară.

— Ne cunoaştem de undeva?

— Mi-ai zis că eşti neurochirurg, spuse femeia sarcastic. Şi, naivă cum sunt, te-am crezut pe cuvânt. Ei bine, am aflat că nu e adevărat.

Jazz râse batjocoritor. Parcă îşi amintea să fi zis aşa ceva, dar faptul că butoiul ăla de grăsime se găsise să îi atragă atenţia i se părea o glumă proastă.

— Vezi-ţi de viaţa ta, scroafo! spuse Jazz cu infinit dispreţ şi îşi văzu de drum înainte ca femeia să apuce să îi dea vreo replică.

Jazz clătină din cap, nevenindu-i a crede ce tupeu avusese tipa şi se întrebă dacă nu cumva era cazul să îşi caute o altă sală de fitness. Acolo, cel puţin până atunci, doar bărbaţii o călcaseră pe coadă, însă acum că începuseră să o enerveze şi femeile, se gândea să se mute.

Nu stătu mult sub duş şi nici nu pierdu apoi vremea, îmbrăcându-se rapid cu uniforma de spital şi cu halatul. După ce îşi puse şi haina kaki, îşi verifică buzunarele, ca întotdeauna. Mângâie

drăgăstos pistolul şi telefonul BlackBerry, uitându-se prin vestiar să vadă dacă nu cumva uitase ceva.

Ducându-se spre lift, se întreba când avea să primească următoarea misiune din cadrul Operaţiunii Winnow. Spera să se întâmple curând şi nu numai datorită banilor. Din cauza problemelor care se iviseră în ultimele două cazuri, posibilitatea de a fi descoperită devenise un motiv de reală preocupare şi se temea să nu fie deconspirată. În timpul armatei, învăţase cum să alunge astfel de gânduri negative. Ideea era să reintri imediat în focul acţiunii.

Ajunse la ultimul etaj al parcării şi se îndreptă către maşină. În lumina fluorescentă a garajului, Hummerul strălucea şi arăta splendid, deşi nu mai era desăvârşit, în spate, pe partea stângă, avea nişte urme de vopsea galbenă şi o mică îndoitură, căpătate de pe urma confruntării recente cu un taximetrist. O nemulţumea prezenţa acelui defect pe suprafaţa altfel perfectă a maşinii, însă pagubele pe care le adusese taxiului şi starea de nervi în care îl adusese pe şofer compensau acel inconvenient.

Când Jazz ajunse la trei metri distanţă, apăsă butonul telecomenzii şi auzi uşile deblocându-se. Se apropie apoi de maşină şi se uită la imaginea ei reflectată de geamurile fumurii, ciufulindu-şi părul. Deschise portiera din stânga, îşi aruncă geanta cu echipamentul de sală pe scaunul din dreapta şi se urcă la volan. Băgă cheia în contact, nerăbdătoare să audă zgomotul puternic al motorului şi se simţi apucată de umăr.

Jazz sări ca arsă. Se întoarse rapid, lovindu-se cu şoldul de volan şi aruncă o privire pe bancheta din spate. În semiîntunericul din interiorul maşinii, accentuat şi de geamurile fumurii, reuşi să distingă doar siluetele a doi bărbaţi. Feţele lor era ascunse în umbră. Pe când Jazz se muncea să introducă mâna în buzunarul hainei pentru a scoate arma, unul din bărbaţi zise:

— Salutare, Doc JR!

— Dumnezeule mare, domnule Bob! exclamă Jazz, lăsând baltă pistolul şi pocnindu-se peste frunte. M-aţi speriat de moarte!

— Asta era şi ideea, zise domnul Bob, fără să dovedească vreo remuşcare. Voiam să fim discreţi.

Domnul Bob stătea uşor aplecat, în partea dreaptă a banchetei. Celălalt bărbat stătea lăsat pe spate, cu braţele încrucişate la piept.

— Cum naiba aţi intrat în maşină? întrebă Jazz.

Aruncă o privire în direcţia celuilalt bărbat, frecându-şi bazinul. O durea de când se lovise în volan.

— Foarte uşor. Am păstrat o cheie atunci când ţi-am dat maşina. Aş vrea să îţi prezint un coleg: domnul Dave.

— Nu vă pot vedea pe nici unul, se plânse Jazz. Pot să aprind lumina?

— Nu e nevoie. De fapt, aş prefera să o laşi stinsă.

— Ce faceţi aici?

— Am venit să ne asigurăm.

— Să vă asiguraţi de ce anume?

— În primul rând, că ai lichidat pacienţii ale căror nume le-ai primit ieri.

— Sigur că da! I-am eliminat azi-noapte pe amândoi, spuse Jazz, simţind cum pulsul i-o lua razna.

Era agitată şi se temea ca domnul Bob să nu fi aflat cumva de belelele în care intrase.

— În al doilea rând, am venit să vorbim despre asistenta care a fost împuşcată mortal în parcarea de la Manhattan General, pentru doar cincizeci de dolari amărâţi, se pare. Ce ne poţi spune despre acest eveniment nefericit?

— Nimic. Nu ştiu nimic. Când s-a întâmplat? întrebă Jazz, plimbându-şi limba pe cerul uscat al gurii.

Graţie antrenamentelor în materie de interogatorii pe care le făcuse în armată, Jazz nu se

foi neliniştită şi nici nu îşi feri privirea, pentru a le trezi suspiciuni celor doi.

— În dimineaţa asta, între şapte şi opt. O chema Susan Chapman. O cunoşteai?

— Susan Chapman! Sigur că da! Era incompetenta asistentă-şefă de pe secţia mea.

— La asta ne-am gândit şi noi şi, sincer, de-asta ne-am făcut griji. Voiam să ne asigurăm că nu eşti implicată în treaba asta, ţinând cont de renumele pe care ţi l-ai făcut în trecut. Ştiu că ofiţerul ăla din San Diego era un nenorocit şi că l-ai împuşcat, chiar dacă nu mortal. Eşti sigură că Susan Chapman nu ţi-a stat cumva în cale, scoţându-te din pepeni, cum s-a întâmplat cu ofiţerul? Ni se pare o coincidenţă cam mare faptul că a fost împuşcată, având în vedere antecedentele tale şi faptul că era şefa ta directă.

— Despre asta este vorba? Credeţi că eu am împuşcat-o pe Susan Chapman? În nici un caz! Eu şi Susan am avut dispute, e drept, dar motivele erau minore, cum ar fi faptul că îmi dădea numai cazurile cele mai nasoale sau că făcea gură dacă mă odihneam două secunde. Nu aveam de ce să o împuşc. Serios! Mă credeţi nebună?

— Problema este că trebuie să ne asigurăm că ai un comportament ireproşabil. Ţi-am cerut asta din momentul în care te-am inclus în program. Ţine minte! Fără valuri! Bineînţeles, dacă vrei să rămâi un participant activ în Operaţiunea Winnow.

— Absolut! spuse Jazz cu convingere.

— Sper că ţi-a făcut plăcere să conduci maşina în care ne aflăm acum şi că eşti mulţumită de retribuţia pe care ai primit-o.

— Nici nu încape îndoială. Sunt foarte mulţumită!

— Bun! Acum, pot conta pe promisiunea ta că, dacă se întâmplă să ai vreo problemă cu poziţia ta, cu colegii din spital sau cu sarcinile pe care le primeşti de la noi, o să suni la numărul special pe care ţi l-am dat? Presupun că mai ai numărul, nu?

— Păi, eu credeam că numărul ăla e numai pentru urgenţe.

— Consider urgente situaţiile pe care tocmai ţi le-am descris. Vreau să mă suni dacă ţi se întâmplă să vrei să faci ceva ieşit din comun, îndeosebi un act de violenţă care ar declanşa o serie de investigaţii, aşa cum sunt sigur că se va întâmpla în cazul asasinării asistentei-şefe. Ţine minte! Ţi-am spus de la bun început că, pentru noi, siguranţa e cea mai importantă întrucât orice scăpare poate pune în pericol întreaga operaţiune. Sunt sigur că nu vrei să se întâmple aşa ceva.

— Bineînţeles că nu!

— Considerăm că orice tip de investigaţie este periculoasă, în special dacă te implică pe tine.

— Sunt de acord.

— Atunci ne-am înţeles.

— Cu siguranţă!

Domnul Bob se întoarse către bărbatul care îl însoţea.

— Vrei să o mai întrebi ceva pe Doc JR?

— Câte zile pe săptămână mergi la sală? o chestionă domnul Dave.

Îşi desprinse braţele de la piept şi se aplecă uşor în faţă.

Jazz înălţă din umeri.

— Nu ştiu, poate de cinci sau şase, uneori chiar de şapte ori pe săptămână. De ce?

— Aşadar, ăsta e singurul loc în care petreci mai mult timp, în afară de apartamentul tău şi de spital?

— Da, cred că da.

— Ai vreun iubit sau vreo prietenă apropiată?

— Nu prea, spuse Jazz. Deşi nu îl putea vedea, avea impresia, după voce, că domnul Dave era mai tânăr decât domnul Bob. Ce rost au întrebările astea?

— Întotdeauna vrem să ne cunoaştem agenţii, spuse domnul Bob şi, cu cât aflăm mai multe amănunte, cu atât îi cunoaştem mai bine.

— Mie mi se par nişte întrebări cam personale.

— Aşa este şi operaţiunea noastră, spuse domnul Bob zâmbind. Dinţii lui apărură foarte albi în lumina slabă din maşină. Ai întrebări?

— Da! Cum vă numiţi, de fapt? zise Jazz, râzând nervos.

Se simţea într-o clară inferioritate prin faptul că ei ştiau atâtea lucruri despre ea, însă ea nu ştia nimic despre ei.

— Ne pare rău, e confidenţial.

— Atunci, nu mai am întrebări!

— În regulă, spuse domnul Bob. Avem ceva pentru tine: un alt pacient. Bănuiesc că lucrezi în noaptea asta.

— Bineînţeles! O să lucrez următoarele patru nopţi la rând, aşa că sigur că sunt disponibilă. Care este numele?

— Clark Mulhausen.

Jazz repetă numele. Acum că primise o nouă misiune, îşi revenise complet din şocul pe care îl suferise în urma întâlnirii cu cei doi bărbaţi în maşina ei şi a discuţiei despre uciderea lui Susan Chapman. Se simţea uşurată.

Reintra, după cum se exprimase ea ceva mai devreme, direct în focul acţiunii.

— Deci poţi să te ocupi de Clark la noapte?

— E ca şi rezolvat, spuse Jazz, cu un zâmbet încrezător şi sardonic.

Domnul Bob deschise portiera dinspre partea lui şi coborî din maşină. Domnul Dave făcu acelaşi lucru pe partea stângă.

— Nu uita! Fără valuri! îi reaminti domnul Bob, înainte de a închide portiera.

— Fără valuri! repetă Jazz, peste umăr, dar nu era sigură că cei doi bărbaţi o auziseră, pentru că ambele uşi se trântiseră în timp ce ea vorbea.

Îi urmări îndreptându-se, pe lângă şirul de maşini, către un Hummer H2, exact ca al ei. Jazz nu îl remarcase atunci când intrase în parcare.

Imediat ce bărbaţii urcară în vehiculul lor, Jazz porni motorul şi dădu în marşarier.

— Nenorociţii! bombăni ea în timp ce cobora rampa care dădea în stradă.

Deşi era încântată că mai primise un pacient şi mulţumită că Operaţiunea Winnow rămăsese în picioare, avea o senzaţie neplăcută de pe urma modului în care fusese tratată. Nu suporta să primească ordine şi să i se vorbească de sus, aşa cum se întâmplase în timpul discuţiei pe care o avusese cu domnul Bob şi cu domnul Dave. Până şi numele lor erau stupide şi jignitoare la adresa ei. În treacăt, se întrebă cu cât erau plătiţi aceştia pentru fiecare caz, dacă ea primea cinci mii de dolari. La naiba! îşi zise Jazz, doar ea făcea toată treaba.

— Deci, ce crezi? îl întrebă David Rosencrantz pe Robert Hawthorne.

Bob stătea în scaunul şoferului, bătând darabana pe volan şi uitându-se, prin parbriz, la peretele din ciment al parcării, în timp ce rememora conversaţia pe care o avusese cu Jazz. Încă nu pornise motorul. Dave şedea în dreapta şi se uita la şeful său.

— Nu ştiu ce să zic, rosti Bob într-un final, ridicând mâinile în semn de nedumerire.

Clătină din cap şi se întoarse către subalternul său. Bob era un bărbat masiv, cu alură atletică şi cu trăsături aspre, care contrastau cu costumul lui elegant. Vestimentaţia spilcuită era un moft relativ nou. Aproape toată viaţa purtase uniformă tipic militară, umblând prin lume în diferite misiuni, ca membru al trupelor speciale ale armatei.

— Operaţiunea asta e un paradox. Facem atâtea eforturi să găsim şi să cultivăm nebuni antisociali, dispuşi să îndeplinească fără comentarii misiunile noastre, dar pe urmă trebuie să ne confruntăm cu demenţa lor. Cazul Rakoczi e un exemplu în acest sens. Tu îţi dai seama că ea chiar a încercat să-l

împuşte pe ofiţerul ăla-n boaşe doar pentru că s-a dat la ea?

— Şi totuşi e eficientă, spuse Dave.

Dave avea înjur de douăzeci şi cinci de ani, pe jumătate vârsta lui Bob. Nu avea o constituţie la fel de masivă, dar era tot atât de atletic. Bob îl recrutase în închisoare, unde amândoi executau condamnări. Bob fusese închis pentru că aproape omorâse în bătaie un homosexual care dovedise nesăbuinţa de a-i face avansuri într-un bar, iar Dave făcuse puşcărie pentru furt calificat.

— E cea mai bună executantă, completă Bob. De-asta nu ştiu ce să zic. Rakoczi nu se încurcă. Cum i-am dat un nume, pacientul a şi dispărut, în aceeaşi noapte. Niciodată nu a avut ezitări şi nici nu s-a eschivat, cum am păţit cu ceilalţi. Dar, aşa cum i-am sugerat şi ei, are un comportament cam imprevizibil.

— Crezi că are vreo legătură cu asasinarea asistentei?

— Sincer să fiu, n-am nici cea mai vagă idee, deşi nu cred că s-ar da la o parte. În acelaşi timp, ştiu că nu ar face aşa ceva pentru cincizeci de dolari, aşa că poate n-a fost decât un simplu jaf. Chiar nu ştiu ce să zic. Speram că ne vom da seama mai bine dacă o luăm prin surprindere.

— Nu a avut cine ştie ce reacţie când ai pomenit numele asistentei, însă după aia s-a enervat puţin.

— Şi mie mi s-a părut la fel, dar nu ştiu ce să înţeleg din asta. Ca mai toţi oamenii noştri, are o problemă cu autoritatea, aşa că vestea morţii lui Chapman poate că a făcut-o pur şi simplu să se bucure că nu o să se mai lovească de ea. Bob porni motorul maşinii şi se uită în spate ca să dea în marşarier. Cred că va trebui să fim pe fază şi să vedem ce se întâmplă, continuă el. După ce scoase maşina din locul de parcare, schimbă vitezele şi se îndreptă spre ieşire. Dacă vor avea loc şi alte crime dubioase, va trebui să punem răul înainte şi să ne

descotorosim de ea. Dacă se va ajunge aici, va fi misiunea ta.

— Da, ştiu, spuse Dave. De-asta i-am şi pus întrebări mai personale.

— Mi-am dat seama, zise Bob, oprind în dreptul barierei de acces în parcare. Nu trebuie însă să iei de bun tot ce a zis. Oamenii ca Rakoczi mint aşa cum respiră.

Dave dădu din cap în semn că pricepuse, însă nu îşi făcea cine ştie ce griji. Firea retrasă a femeii îi înlesnea mult munca.

13

Laurie puse capacul de plastic al testului când se păru suficient de umectat şi aşeză recipientul pe marginea chiuvetei. Nu avea de gând să stea şi să îl privească până când catadicsea să afişeze un rezultat. Preferă să intre la duş, unde se săpuni bine şi îşi şamponă părul. Rămase apoi câteva minute sub jetul de apă care o izbea în creştet. Pentru Laurie, duşul nu avea efectele terapeutice ale unei băi fierbinţi în cadă, dar izbutea să o calmeze.

Mintea ei refuzase să îşi găsească odihna şi avusese o noapte zbuciumată. Când, în sfârşit, reuşise să aţipească, o făcuse pe sponci, fiind bântuită de vise neplăcute, inclusiv de obişnuitul coşmar în care fratele ei era înghiţit de nămol. Când sunase ceasul deşteptător se simţise uşurată că noaptea aceea lungă luase sfârşit. Aşternuturile erau atât de şifonate de pe urma zvârcolirilor ei nocturne, încât părea că se luptase acolo cu cineva.

Ca şi în precedentele două dimineţi, când se ridicase din pat simţise aceeaşi uşoară stare de greaţă. Închizând duşul, constată că aceasta persista, dar presupunând că situaţia era similară celor din trecut, se aştepta ca după micul dejun să se simtă bine din nou.

Păşi pe covoraşul din baie, se şterse cu prosopul, după care se întoarse şi îşi scutură claia de păr în cabina de duş, asemenea unui căţel tocmai ieşit din apă. Apoi îşi frecă părul cu putere şi îl înfăşură într-un prosop. Abia după aceea îndrăzni să arunce o privire în direcţia nevinovatei bucăţi de plastic de pe marginea chiuvetei.

Se tăie răsuflarea. Ridică testul, cu degete tremurânde, de parcă faptul că îl privea mai de aproape ar fi putut schimba rezultatul. Era clar. În fereastra mică a lamelei de plastic se vedeau două

linii roz. Laurie închise ochii şi rămase aşa o vreme. Când redeschise ochii, văzu că cele două linii erau tot acolo. Nu le plăsmuise mintea ei. Urmase întocmai instrucţiunile de pe cutie, aşa că ştia că testul era pozitiv. Era însărcinată!

Îi tremurau genunchii, aşa că se aşeză pe capacul toaletei. O clipă, se simţi absolut copleşită. Prea multe lucruri tulburătoare i se întâmplaseră într-un răstimp mult prea scurt. Mai întâi fusese semi-despărţirea de Jack, apoi aflase că mama ei avea cancer şi că îi moştenea gena BRCA1 mutantă, după care începuse relaţia tumultuoasă cu Roger. Iar în acel moment avea un nou motiv de îngrijorare. Aproape toată viaţa îşi imaginase cum avea să fie atunci când rămânea însărcinată, iar acum, când în sfârşit se întâmplase asta, nu ştia ce ar trebui să simtă. Era ca şi cum viaţa ei scăpase de sub control.

Laurie puse testul de sarcină înapoi pe marginea chiuvetei şi se uită la cutia din care îl scosese, pe care o lăsase deasupra coşului de rufe. Din nou, îi venea să dea vina pe mesager, ca şi când testul era responsabil pentru sarcina ei. Ar fi putut să îl facă de seara, dar citise că era mai precis şi mai sigur să îl facă dimineaţa, aşa că aşteptase. Îi era însă evident că nu făcea decât să amâne inevitabilul. Când ieşise în goană din biroul lui Roger, după ce-i trecuse brusc prin minte că ar putea fi însărcinată, aproape că avusese certitudinea că aşa stăteau lucrurile. Până la urmă, aşa se explicau greţurile de dimineaţă pe care încercase, cu naivitate, să le pună pe seama scoicilor mâncate.

Laurie clătină din cap, dezamăgită de felul ei de a fi. Faptul că ideea sarcinii o luase prin surprindere nu era decât un alt exemplu care demonstra capacitatea ei de a îşi goli mintea de lucrurile la care nu voia să se gândească. Îşi amintea clar şi distinct momentul în care realizase că menstruaţia îi întârziase trei săptămâni. Cu toate acestea, având pe cap atâtea alte probleme, luase

hotărârea de a nu se îngrijora pe tema asta şi se ţinuse de cuvânt. Până la urmă, nu era prima oară când îi întârzia ciclul, mai ales în perioada de stres şi chiar că avusese parte de aşa ceva în ultimul timp.

Se aplecă pentru a-şi privi abdomenul, încercând parcă să se convingă că acolo prindea viaţă un copil. Deşi sarcina i se păruse întotdeauna ceva firesc, acum, când i se întâmpla ei, i se părea un lucru extraordinar, aproape incredibil. Ştia cu exactitate momentul în care rămăsese însărcinată. Nu putea fi decât atunci când ea şi Jack se treziseră în toiul nopţii. La început, fiecare avusese grijă să nu îl deranjeze pe celălalt, însă, când îşi dăduseră seama că nici unul nu dormea, începuseră să stea de vorbă. De la asta ajunseseră la mângâieri, iar mângâierile se transformaseră în îmbrăţişări fierbinţi. Făcuseră dragoste cu pasiune şi, pe moment, se simţise foarte bine; însă după aceea Laurie nu îşi mai găsise somnul. Intensitatea cu care se iubiseră o făcuse, în mod ironic, să înţeleagă ce anume îi lipsea: o familie cu copii. Iar acum suprema ironie era faptul că iubirea lor zămislise un copil după care tânjise, chiar dacă nu era căsătorită.

Laurie se ridică de pe closet şi se uită în oglindă din profil. Încercă să vadă dacă i se cunoştea burta, dar izbucni imediat în râs când îşi dădu seama de ridicol. Ştia că, la cinci săptămâni, un embrion nu depăşea opt milimetri, aşa că nu avea cum să declanşeze schimbări exterioare majore.

Brusc, se opri din râs şi se uită cu atenţie la imaginea ei din oglindă. O sarcină, în situaţia în care se afla, nu prea reprezenta un motiv de râs. Era o greşeală, cu urmări grave pentru viaţa ei şi a celorlalţi. Ajunsă în acest punct, se întrebă cum de se întâmplase. Întotdeauna căutase să evite să facă amor în perioada fertilă, aşa că nu înţelegea cum de rămăsese cu burta la gură. Se gândi din nou la noaptea în care se iubiseră şi lămuri imediat

misterul. La ora două, când făcuseră dragoste, practic începuse o nouă zi. Ziua de dinainte fusese a zecea şi probabil că nu exista nici un risc, dar a unsprezecea zi era cu siguranţă problematică.

— Dumnezeule mare! rosti Laurie cu o voce disperată când începu să conştientizeze realitatea situaţiei.

Se simţea copleşită, ba chiar deprimată. Dorinţa de a discuta cu Jack se transformase dintr-odată într-o necesitate, deşi pe moment se întreba dacă avea să fie în stare, îi treceau o sumedenie de gânduri prin cap, dar cel mai insistent era cel că fusese depistată cu markerul de genă BRCA1 mutantă. Cum avea să influenţeze asta sarcina ei? Nu avea nici cea mai vagă idee, însă în minte îi tot revenea cuvântul „avort”.

În ciuda formaţiei sale profesionale, Laurie asociase întotdeauna acest cuvânt cu iniţiativele politice privind drepturile femeii şi prea puţin cu o intervenţie cu care s-ar fi putut confrunta vreodată. Dintr-odată totul se schimbase.

„Trebuie să-mi vin în fire!” îşi spuse Laurie, uitându-se la imaginea din oglindă, în care arăta mai hotărâtă decât era cu adevărat. Ieşi din baie şi începu să îşi usuce părul. Singurul ei ajutor era dedicarea pentru meserie. În ciuda problemelor, trebuia să meargă la lucru.

După cum se aşteptase, senzaţia de greaţă dispăru abia după ce mâncă ceva. Cerealele, fără lapte, se dovediră foarte gustoase. În timp ce mânca, reapăru însă disconfortul pe care îl simţise în ultimele zile în partea inferioară dreaptă a abdomenului. Se palpă din nou. Senzaţia de jenă crescu, în special atunci când apăsă înspre buric; totuşi, nu avea propriu-zis dureri. Se întrebă, în treacăt, dacă nu cumva era un simptom tipic al sarcinii. Pentru că era prima ei astfel de experienţă, nu ştia dacă după concepţie pot apărea asemenea dureri. Din punct de vedere ştiinţific, ştia că practic peretelui uterin fusese invadat, aşa că nu

era exclus să aibă astfel de dureri. Se mai putea ca disconfortul să fie provocat şi de ovarul drept. Dar, orice ar fi fost, nu era cea mai mare grijă a ei.

Ajunse la morgă la şapte şi un sfert, însă nu prea trăgea speranţe să îl găsească pe Jack în biroul de identificare. În ultima vreme, Jack venea tot mai devreme la serviciu. Se convinse că nu se înşelase în momentul în care dădu cu ochii de locul preferat al lui Vinnie şi de ziarul deschis la pagina de sport şi lăsat pe masă, deducând că Vinnie coborâse deja în beci să îl ajute pe Jack. Chet muncea cu râvnă la masa de lucru principală, luând la mână toate dosarele deceselor care surveniseră în noaptea precedentă. Era ultima lui zi de lucru din săptămână. Laurie urma să fie de gardă în weekend, ceea ce însemna că tot pe umerii ei cădea şi sarcina de a hotărî, pentru toată săptămâna următoare, ce cazuri trebuiau autopsiate şi de către cine.

— Jack e deja jos? întrebă Laurie, luând o primă gură de cafea.

Considera că un pic de cafea avea să o ajute să iasă din starea de melancolie în care intrase şi spera să nu aibă probleme cu stomacul din cauza cafeinei.

Chet apăru din spatele dosarelor.

— Ştii şi tu cum e Jack. Când am ajuns eu, el deja frunzărise toate dosarele şi era nerăbdător să îşi înceapă ziua.

— La ce lucrează acum?

Fierbinţeala cafelei o tăcu să tresară.

— Mă mir că mă întrebi! A luat un caz asemănător cu cele pe care le-ai avut tu acum două zile.

Laurie coborî ceaşca de la gură, cu un aer surprins.

— Adică un caz de la Manhattan General?

— Da! Un tip foarte tânăr, care a avut o operaţie de hernie, după care a murit subit.

— Dar de ce l-a luat Jack? Ştie foarte bine că mă interesează cazurile astea!

— A făcut-o ca pe o favoare.

— Haida-de, Chet! Cum adică o favoare?

— Se pare că Janice a fost rugată de Calvin să fie anunţat atunci când mai primim astfel de cazuri. E clar că Janice l-a sunat, pentru că şi Calvin a venit cam tot atunci când a sosit Jack şi a văzut cazul. Când am ajuns eu, mi-a pus în vedere că nu vrea să te ocupi tu de el. De fapt, chiar a zis că pentru azi ai alocat un program de lucru la birou, pentru completat hârţoage, aşa că ai scăpat de bătăi de cap. Oricum, Jack s-a oferit să facă el autopsia, pentru că a zis că probabil o să vrei să vezi nişte rezultate, mai devreme sau mai târziu.

— Dar de ce-a zis Calvin că nu vrea să mă ocup eu de caz? îl întrebă Laurie.

Resimţi decizia lui Calvin ca pe o lovitură sub centură, în condiţiile în care seria cazurilor misterioase era singurul lucru din viaţa ei care mergea cum trebuie, în comparaţie cu toate celelalte probleme ale sale.

— N-a precizat. Doar îl ştii pe Calvin: nu a fost ca şi cum ar fi venit cu o sugestie. Mi-a cerut foarte clar să nu îţi dau ţie cazul şi mi-a mai spus să îţi transmit să te duci la el la birou de urgenţă. Aşa că, acum ţi-am transmis şi mesajul. Baftă!

— Este ciudat! Părea nervos?

— Nu mai mult decât de obicei, răspunse Chet ridicând apoi din umeri. Îmi pare rău, mai multe nu ştiu nici eu.

Laurie dădu din cap ca şi când ar fi înţeles, deşi nu pricepea nimic. Îşi lăsă haina pe unul dintre scaunele din birou şi se întoarse pe drumul pe care venise, traversând sala de identificare şi holul principal. Era neliniştită. La cum evoluau lucrurile în viaţa ei, mai precis, la cum se duceau toate naibii, nu ar fi fost surprinsă dacă şi cariera ei ar fi fost ameninţată în vreun fel, deşi nu îşi dădea seama cu ce altceva îl iritase pe Calvin, în afară de

faptul că avusese intervenţia aceea neaşteptată în şedinţa din ziua precedentă.

Laurie îi ceru lui Marlene să îi permită accesul în pavilionul administrativ, unde domnea o linişte de mormânt. Nici o secretară nu ajunsese încă. Calvin însă era la birou, citind în fugă documente şi semnându-le. Nu îşi întrerupse lucrul nici după ce Laurie îşi făcu simţită prezenţa. Îi făcu semn să ia loc cât timp strângea hârtiile semnate într-un teanc, pe care îl puse într-o tăviţă de pe masă. Apoi, se lăsă pe spate în scaun şi o privi pe Laurie pe deasupra ochelarilor lui fără ramă, ţinându-şi bărbia în piept.

— Dacă nu cumva ai aflat deja, numele unei potenţiale noi victime este Clark Mulhausen şi presupun că vrei să ştii de ce am insistat să nu te ocupi tu de caz.

— Ar fi bine dacă ai putea să îmi explici, spuse Laurie.

Era uşurată. Tonul lui Calvin nu era deloc ridicat, ceea ce însemna că nu era furios şi că nu urma să o pună la zid sau, mai rău, să o concedieze.

— Cât mai pe scurt, tu trebuia să închei dosarele aşa-zisei tale serii de crime de acum o lună. În acest moment, nu mai ai ce rezultate de laborator să aştepţi, aşa că se impune să le închei. Sincer să fiu, şeful a avut parte de ceva scandal din partea primăriei pe seama lor, din nu ştiu ce motiv. Oricare ar fi acesta, mi-a spus că vrea să le finalizezi, ceea ce înseamnă că şi eu am parte de scandal. Poate are vreo legătură cu asigurările sau cu familiile celor morţi. Cine ştie? Oricum ar fi, finalizează-le! Ţi-am alocat o zi de lucru la cabinet ca să fiu sigur că le declari încheiate. Eşti mulţumită?

— Nu le-am închis pentru că nu pot afirma cu conştiinţa curată că au avut cauze accidentale sau naturale şi ştiu că nu vrei să spun că a fost o mână criminală, pentru că asta ar însemna că avem de-a

face cu un criminal în serie, iar eu nu am nici o dovadă… cel puţin, deocamdată.

— Laurie, nu mă supăra! spuse Calvin, aplecându-se spre ea şi ţintuind-o, până la intimidare, cu ochii lui negri şi ameninţători. Mă străduiesc să fiu cumsecade. Nu încerc să obstrucţionez investigaţiile tale, potrivit cărora decesele ar fi asemănătoare din punct de vedere al cauzei, dar deocamdată va trebui să alegi între moarte accidentală şi naturală. Eu aş merge, la fel ca Dick Katzenburg, pe varianta morţii naturale, pentru că nu există mai multe dovezi nici pentru moarte accidentală, nici pentru homicid. Nu putem să lăsăm cazurile în coadă de peşte la nesfârşit şi nici nu poţi semăna furtună în Departamentul de relaţii publice, numindu-le homiciduri sau accidente, în absenţa unei dovezi clare. Fii rezonabilă!

— Bine, aşa o să fac, spuse Laurie, oftând resemnată.

— Mulţumesc! Dar, să dea naiba, o spui de parcă ţi-aş fi cerut luna de pe cer. Şi, că tot veni vorba, ce-ai aflat despre cazurile din Queens? Au acelaşi scenariu?

— Până acum, da, spuse Laurie pe un ton obosit. Se cocoşă în scaun, cu ochii aţintiţi în podea şi cu coatele sprijinite pe genunchi. Cel puţin, aşa reiese din rapoartele anchetatorilor, dar încă aştept fişele de internare.

— Ţine-mă la curent! Acum, du-te la tine în birou şi finalizează cazurile de la Manhattan General.

Laurie dădu din cap în semn de încuviinţare şi se ridică. Îi oferi directorului adjunct un zâmbet strâmb şi se întoarse spre uşă.

— Laurie, strigă Calvin în urma ei. Pari abătută şi nu îţi stă în fire. Ce s-a întâmplat? Nu te simţi bine? Mă îngrijorezi! Mă întristează să te văd aşa.

Laurie se întoarse spre el. Era uimită. Era atipic pentru Calvin să pună întrebări personale sau să se

arate îngrijorat. Nu se aşteptase la aşa ceva din partea unui reprezentant al autorităţii, cu atât mai puţin din partea lui Calvin, care mai tot timpul se purta ca un bădăran. Surpriza acelei reacţii dădu naştere unui val neaşteptat de emoţii, care ameninţau să iasă la suprafaţă. Ultimul lucru de care avea nevoie era să se piardă cu firea în faţa şefului ei, care adeseori se arăta şovin, aşa că încercă din răsputeri să nu o facă, trăgând adânc aer în piept şi ţinându-şi respiraţia un timp. Calvin se aplecă peste tăblia mesei de lucru, arcuindu-şi sprâncenele, ca şi când ar fi încurajat-o să vorbească.

— Cred că am foarte multe pe cap, spuse Laurie într-un final.

Îi era teamă să îl privească în ochi.

— Vrei să-mi spui mai multe? o întrebă Calvin cu o voce mult mai blândă decât de obicei.

— Nu acum, zise Laurie arborând acelaşi zâmbet strâmb.

Calvin dădu din cap în semn de încuviinţare.

— Cum vrei tu, dar, ţine minte, uşa mea este întotdeauna deschisă.

— Mulţumesc, spuse Laurie înainte de a ieşi în grabă.

În timp ce traversa holul principal de la parter, fu străbătută de o combinaţie de stări emoţionale, care se adăugau gândurilor învălmăşite în mintea ei. Pe de o parte, se simţea norocoasă pentru că ieşise de la Calvin fără o scenă lacrimogenă, fiind totuşi furioasă pe ea însăşi din cauza firii sale care iar se dovedise stânjenitor de demonstrativă. Era ridicol că trebuise să facă eforturi să nu verse lacrimi doar pentru că şeful ei dovedise că avea şi el o latură umană. Pe de altă parte, era impresionată de faptul că văzuse la directorul adjunct o faţă pe care nu o mai văzuse niciodată. Şi, după gândurile negre pe care şi le făcuse pe seama convocării sale în biroul lui Calvin, simţea uşurare că îşi păstra slujba. Dacă ar fi fost

concediată pentru vreo greşeală, reală sau imaginară, nu avea certitudinea că ar fi făcut faţă situaţiei. În contextul sarcinii şi al celorlalte nelinişti ce o măcinau, avea nevoie mai mult ca niciodată de refugiul pe care i-l oferea meseria ei.

Vârî capul în cabinetul anchetatorilor legişti şi îl întrebă pe Bart Arnold, anchetatorul-şef, dacă Janice mai era pe-acolo. Voia să afle mai multe detalii despre moartea lui Clark Mulhausen, să fie sigură că intra în seria celorlalte cazuri.

— A plecat acum zece minute, spuse Bart. Pot să te ajut eu cu ceva?

— Nu prea, spuse Laurie. Dar Cheryl? E disponibilă?

— Ai ghinion! E deja pe teren, lucrează la un caz. Să-i zic să te sune când se-ntoarce?

— Aş vrea să îi transmiţi un mesaj din partea mea, zise Laurie. Ieri am rugat-o să facă o cerere către spitalul St. Francis din Queens pentru fişele de spitalizare. Aş vrea să reformuleze cererea şi să o rog să le spună că e urgent. Am nevoie de fişe cât mai repede cu putinţă!

— Nici o problemă, spuse Bart, notându-şi mesajul pe un bileţel autoadeziv. O să-l las pe biroul lui Cheryl. Problema e ca şi rezolvată!

Laurie se îndreptă apoi spre biroul de identificare să îşi recupereze haina, dar îşi aminti pe drum că Jack îl autopsia pe Clark Mulhausen. El ar fi trebuit să aibă raportul de investigaţie, făcut de Janice, cu toate detaliile. Îşi schimbă traseul şi se duse înspre lift. Nu numai că ar fi putut să afle sigur dacă Mulhausen intra în acelaşi tipar cu celelalte crime, dar avea şi ocazia să stea de vorbă cu Jack. Rememorând ezitările pe care le avusese în faţa biroului lui în după-amiaza precedentă, se gândi că putea să spargă gheaţa cu o discuţie legată de serviciu, după care să îi sugereze să se întâlnească în afara programului, pentru o discuţie personală. Gândul la subiectul pe care voia să îl abordeze cu Jack îi aduse o stare de

tensiune. Având în vedere comportamentul lui din ultimul timp, Laurie nu îşi putea da seama dacă Jack o să vrea să iasă în oraş cu ea sau dacă o să primească în termeni acceptabili vestea pe care urma să i-o dea. Lou aşa considera, dar ea nu era chiar atât de sigură.

În trecut, un halat, o bonetă şi un simplă mască de protecţie erau suficiente pentru o putea intra în sala de autopsie dacă voiai să asişti la vreo examinare sau să discuţi cu cineva. Vremurile se schimbaseră. Acum, Laurie trebui să meargă în vestiar să îşi ia uniforma, apoi în camera de depozitare să îşi pună întreg echipamentul de protecţie, ca şi când ar fi făcut o autopsie. Calvin fusese cel care stabilise acest nou regulament şi cerea să fie respectat ca tablele legii.

Când ridică mâna să îşi agaţe bluza în vestiar, Laurie scoase un geamăt. Simţise o înţepătură acută în aceeaşi parte a abdomenului în care mai avusese senzaţii de jenă în decursul zilelor precedente. Acum însă fusese o durere ascuţită, făcând-o să se strâmbe şi să îşi coboare braţul imediat. Îşi palpă abdomenul cu băgare de seamă. Din fericire, durerea se estompase deja şi la scurt timp dispăru la fel de repede cum apăruse. Apăsă cu grijă zona respectivă, dar nu mai simţea nimic. Întinse mâna exact cum făcuse atunci când încercase să îşi agaţe bluza, dar nu mai resimţi nici un disconfort. Clătină din cap confuză, neştiind dacă durerea avea vreo legătură cu faptul că era însărcinată, drept pentru care se gândi că poate ar trebui să o întrebe pe Sue dacă ea trecuse prin aşa ceva în timpul celor două sarcini ale ei.

În vreme ce gândul la acea senzaţie dureroasă se pierdea printre celelalte ce-i preocupau mintea, Laurie se schimbă în uniforma de lucru, după care traversă holul ca să se îşi pună costumul de astronaut. Câteva minute mai târziu, intra în sala de autopsie. Când masiva uşă batantă se izbi de toc în urma ei, singurele două persoane aflate în

încăpere îşi ridicară privirile dinspre masa pe care se afla despicat cadavrul. Amândoi bărbaţii se uitară la ea.

— Ţine-ne, Doamne! glumi Jack. Cum se face că doamna doctor Montgomery e deja la ţol festiv şi nici măcar nu e ora opt? Cui datorăm această onoare?

— Vreau doar să ştiu dacă şi în cazul ăsta există într-adevăr acelaşi tipar ca şi în celelalte decese, spuse Laurie pe un ton cât mai reţinut, pregătindu-se totodată sufleteşte să înfrunte comentariile lui sarcastice.

Ajunse lângă masa de autopsie. Jack era în stânga ei, iar Vinnie în dreapta.

— Vedeţi-vă de treabă, vă rog! Nu intenţionam să vă întrerup.

— Nu vreau să crezi că ţi-am luat cazul ăsta. Ştii de ce mă ocup eu de el?

— Da. Mi-a zis Chet.

— Ai vorbit cu Calvin? N-am înţeles ce era cu el astăzi. S-a purtat ciudat. V-aţi certat cumva?

— Totul e în regulă. Şi eu mi-am făcut griji când mi-a spus Chet că urma să am o zi de completat hârţogăraia şi că şeful voia să mă vadă de urgenţă. S-a dovedit că nu voia decât să finalizez cazurile mai vechi din serie. Trebuie să declar că au murit din cauze naturale.

— Şi ai de gând să faci asta? Eu cred că nu se poate să fi murit din cauze naturale.

— Nu prea am de ales, recunoscu Laurie. Aşa mi-a ordonat. Nu suport presiunile politice pe care le impune meseria asta, iar situaţia în care mă aflu e un exemplu de primă clasă. În fine, tu ce crezi despre Mulhausen? E la fel ca în celelalte cazuri?

Jack se uită înspre toracele deschis al victimei. Îi scosese deja plămânii şi tocmai se pregătea să secţioneze vasele mari de sânge. Inima era la vedere.

— Din ce-am văzut până acum, da. Împrejurările morţii au fost aceleaşi şi, până în

acest moment, nu am găsit nici o patologie. O să aflu cu siguranţă peste aproximativ o jumătate de oră, dar m-aş mira să găsesc ceva.

— Te deranjează dacă mă uit pe raportul de anchetă din dosar?

— Să mă deranjeze? De ce m-ar deranja? Dar pot să te scutesc eu de un efort, spunându-ţi toate detaliile. Pacientul era un broker tânăr, de treizeci şi şase de ani, sănătos, care a suferit ieri o operaţie de hernie, fără complicaţii. După operaţie, starea lui era bună. A fost găsit mort în patul lui, la ora patru şi jumătate, în dimineaţa asta. Din raportul asistentelor reiese că, în momentul în care a fost găsit, corpul lui ajunsese la temperatura camerei. Cu toate astea, au încercat să îl resusciteze. Evident, fără succes. Deci, sunt de părere că intră în seria ta. Mai mult decât atât, sunt de părere că ideea ta cu crimele în serie se justifică. La început am crezut altceva, dar acum sunt de partea ta, cu atât mai mult cu cât s-au strâns deja şapte cazuri.

Laurie încercă să distingă expresia de pe chipul lui Jack, dar nu reuşi să vadă dincolo de masca de protecţie. Totuşi se simţi încurajată. Ca şi Calvin, Jack se purta mult mai afabil decât se aşteptase ea, ceea ce îi crescu optimismul în mai multe privinţe.

— Cum merg cazurile despre care pomenea Dick Katzenburg la şedinţă? întrebă Jack. Au început să se contureze?

— Da. Cel puţin, aşa mi s-a părut după ce-am citit din rapoartele de investigaţii. Încă mai aştept fişele de internare ca să fiu sigură.

— Ai avut o intervenţie bună, spuse Jack. Ieri, când am văzut că te duci la microfon să îţi susţii prezentarea, m-am enervat, pentru că m-am gândit că sesiunea de teroare de joi după-amiaza o să se prelungească, dar acum îţi dau dreptate. Dacă şi cazurile lui Dick se dovedesc a fi asemănătoare cu ale tale, atunci seria se dublează, lucru care pune AmeriCare într-o lumină tare proastă. Nu crezi?

— Nu ştiu în ce fel afectează asta AmeriCare, zise Laurie.

Era surprinsă de faptul că Jack se dovedea atât de vorbăreţ. Până şi în lucrul acela vedea un semn de încurajare.

— Păi, cum spune şi zicala, e ceva putred în Danemarca. Treisprezece cazuri nu au cum să fie o coincidenţă. Interesant e însă faptul că nu există o probă comună irefutabilă, ceea ce mă împiedică să îţi susţin teoria, deşi începe încet, încet să aibă sens. Ia spune-mi, s-a petrecut vreunul dintre cazuri la Terapie intensivă sau în Secţia de recuperare postanestezie?

— Nici unul de-al meu. Nu ştiu despre cele ale lui Dick. Ale mele au avut loc toate în rezerve obişnuite de spital. De ce mă întrebi? Mulhausen a fost la Terapie intensivă sau la Recuperare postanestezie?

— Nu! A fost într-o rezervă obişnuită. Nu ştiu exact de ce te întreb. Poate pentru că la Terapie intensivă şi la Recuperare postanestezie medicaţia este administrată altfel decât într-o secţie obişnuită. De fapt, încerc să-mi dau seama dacă nu cumva există o eroare de sistem, cum ar fi în cazul în care pacienţii ar primi cu toţii un medicament pe care nu ar avea voie să îl ia. Ar mai fi şi asta o variantă.

— Mulţumesc pentru sugestie, spuse Laurie fără prea mare convingere. O să ţin cont de asta.

— Şi mă gândesc că ar trebui să faci în continuare presiuni asupra laboratorului de toxicologie. Cred că până la urmă rezultatele investigaţiilor toxicologice vor dezlega enigma asta.

— E uşor de spus, dar nu ştiu ce altceva aş mai putea face. Peter Letterman a stat până şi-n cap cu testele astea; a început să ia în calcul şi cele mai bizare posibilităţi. Ieri mi-a zis că ar vrea să testeze pentru o toxină extrem de otrăvitoare, pe care o produce o broască din America de Sud.

— Văleu! E puţin cam exagerat. Mi-aduce aminte de zicala: „Când auzi zgomot de copite, gândeşte-te la cai, nu la zebre”. Ceva întrerupe sistemul circulator cardiac al oamenilor ăstora. Nu cred că ar putea fi altceva decât un medicament pe bază de plante care provoacă aritmie. Cum de ajunge medicamentul ăsta în sângele lor, e o altă poveste.

— Dacă ar fi fost vorba despre aşa ceva, s-ar fi văzut în testele toxicologice.

— Ai dreptate, încuviinţă Jack. Dar dacă a fost contaminat serul fiziologic din spital? Toţi aveau perfuzii?

Laurie rămase o clipă pe gânduri.

— Acum că mă întrebi, da, îmi dau seama că toţi aveau. Dar nu e nimic deosebit, pentru că majoritatea celor care suferă o intervenţie chirurgicală stau pe perfuzii cel puţin douăzeci şi patru de ore de la intervenţie. În ceea ce priveşte contaminarea serului fiziologic, să ştii că mi-a trecut şi mie prin cap, dar nu mi se pare plauzibil. Dacă ar fi fost vorba despre aşa ceva, am fi avut mai multe cazuri şi cu siguranţă nu ar fi fost preponderente nici victimele tinere şi sănătoase, nici pacienţii care au suferit o operaţie minoră.

— Nu cred că ar trebui să excluzi nici o variantă din capul locului, spuse Jack. Ceea ce îmi aduce aminte de întrebarea despre electroliţi pe care ţi-a pus-o ieri tipul din Staten Island, după ce-ai încheiat prezentarea.

I-ai spus că toate nivelurile erau în limite normale. E adevărat?

— Bineînţeles! L-am rugat pe Peter să verifice de fiecare dată electroliţii şi mi-a spus că sunt în limite normale.

— Păi, din câte se pare, ai acoperit toate variantele, spuse Jack. Acum o să finalizez cu Mulhausen, să m-asigur că nu are vreun cheag de sânge sau vreo patologie cardiacă.

Luă scalpelul şi se aplecă înspre cadavru.

— Încerc să iau în calcul toate posibilităţile, zise Laurie. Apoi, după un moment de ezitare, adăugă: Jack, putem să vorbim puţin într-o problemă personală?

— Dumnezeule mare! izbucni Vinnie. Pe tot parcursul discuţiei prelungite dintre Laurie şi Jack, Vinnie se frământase nerăbdător, mutându-se de pe un picior pe altul. Nu putem să terminăm o dată nenorocita asta de autopsie?

Jack se îndreptă de spate şi se uită la Laurie.

— Despre ce vrei să vorbim?

Laurie aruncă o privire înspre Vinnie. Se simţea stânjenită în prezenţa lui, mai ales văzând că îşi pierduse răbdarea.

Jack remarcă reacţie ei.

— Nu-l lua în seamă pe Vinnie! La cât de ajutor este ca asistent, poţi să faci abstracţie de el. Eu aşa fac tot timpul.

— Ce amuzant! replică Vinnie. Numai că nu-mi vine să râd. De ce oare?

— De fapt, zise Laurie, nu vreau să vorbim acum. Aş vrea să stabilim o întâlnire. Am nişte lucruri importante.

Jack nu răspunse imediat; o privi o vreme prin masca de protecţie.

— Lasă-mă să ghicesc, spuse el într-un final. Te măriţi şi vrei să-ţi fiu domnişoară de onoare.

Vinnie începu să râdă atât de tare încât păru că se îneacă.

— Ei, n-a fost chiar aşa de amuzant, protestă Jack, deşi râdea odată cu Vinnie.

— Jack, zise Laurie, încercând să îşi păstreze calmul. Eu îţi vorbesc serios.

— Şi eu la fel, spuse Jack. Şi, de vreme ce nu ai negat căsătoria, consider că mi s-a adus la cunoştinţă, dar mă tem că va trebui să refuz invitaţia de a-ţi fi domnişoară de onoare. Mai ai şi altceva să-mi spui?

— Jack! repetă Laurie ceva mai apăsat. Nu mă mărit. Vreau să vorbim despre un lucru care are

legătură cu noi doi.

— Hai, bine! Sunt ochi şi urechi.

— Nu o să discut despre asta în sala de autopsie.

Cu un gest larg, Jack îi arătă încăperea, cu toate elementele ei de roman gotic.

— Dar ce-are? Eu mă simt ca acasă!

— Jack, poţi să fii şi tu serios o clipă? Ţi-am zis că e important.

— Bine, bine! Ce alt loc de întâlnire de pe-aici s-ar potrivi mai bine cerinţelor tale? Dacă îmi dai aproximativ o jumătate de oră, am putea să ne întâlnim sus, în sala de identificare şi am putea să pălăvrăgim în timp ce degustăm cafele oferite de Vinnie. Singura problemă ar fi că tocmai atunci o să vină şi plebea la muncă. Poate ai prefera un rendez-vous în pitoreasca noastră sală de mese de la etajul întâi, unde am avea parte de un delicios desert de la automat. Iar acolo am putea socializa cu femeile de serviciu. Ce preferi?

Laurie îl ţintui cu privirea, atât cât era posibil prin masca de plastic. Reluarea stilului sarcastic şi agresiv îi spulberase aproape toate speranţele pe care şi le făcuse mai devreme în privinţa receptivităţii lui.

— Eu speram să ne vedem diseară, poate la Elios, dacă putem face rezervare.

Elios era un restaurant care jucase un rol important în lunga lor relaţie de cuplu.

O vreme, Jack nu răspunse, uitându-se la Laurie. Deşi cu o zi înainte nu prea pusese mare bază pe ce îi povestise Lou despre ea, dintr-odată se întreba dacă nu cumva exista un sâmbure de adevăr în ce îi spusese. În acelaşi timp, Jack îşi reaminti hotărârea sa de a nu mai avea parte de alte umilinţe.

— Ce s-a întâmplat cu Romeo? E cumva bolnav?

Vinnie chicoti din nou, însă încercă să se abţină când Laurie îl străfulgeră cu privirea.

— Nu ştiu ce să zic, continuă Jack. M-ai cam luat pe nepregătite, mai ales că trebuia să merg la bowling în seara asta, cu şaptesprezece călugăriţe din alt oraş.

Vinnie nu reuşi să se mai controleze, aşa că plecă de la masă. Se duse la chiuvetă şi îşi făcu de lucru pe acolo.

— Poţi să fii serios o clipă? repetă Laurie. Nu mă ajuţi deloc!

— Eu nu te ajut deloc? o întrebă Jack pe un ton zeflemitor. S-au schimbat puţin rolurile, se pare! Câteva luni am tot încercat să aranjez o întâlnire cu tine, dar întotdeauna erai grăbită să ajungi la câte un eveniment cultural important!

— Nu au fost câteva luni, a fost o lună şi m-ai invitat de două ori, iar de fiecare dată s-a întâmplat să am seara ocupată. Trebuie să vorbim, Jack! Ne vedem în seara asta sau nu?

— Se pare că eşti foarte hotărâtă să ne întâlnim.

— Da, sunt foarte hotărâtă, răspunse Laurie.

— Bine, atunci ne vedem diseară. La ce oră?

— Îţi convine la Elios?

— Da, spuse Jack, ridicând din umeri.

— Atunci o să sun să văd dacă pot să fac rezervare şi te-anunţ. S-ar putea să nu mai găsesc nimic liber, având în vedere că e vineri seara.

— Bine, spuse Jack. Aştept veşti de la tine.

Laurie încuviinţă din cap, ca o confirmare finală, apoi deschise uşa care dădea înspre hol şi se întoarse în depozit ca să îşi scoată echipamentul de protecţie. Era mulţumită că Jack acceptase în cele din urmă să se întâlnească, însă, aşa cum sugerase şi Calvin mai devreme, obosise tot încercând să îl convingă să accepte să se vadă şi, simţindu-l supărat, nu mai era atât de încrezătoare că va primi bine vestea.

După ce se schimbă în ţinuta de stradă şi îşi recuperă paltonul din biroul de identificare, Laurie luă liftul până la etajul trei. Voia să îi facă o vizită scurtă lui Peter, să îl încurajeze puţin în căutările

lui şi să verifice dacă nu cumva descoperise o mină de aur în cazurile Sobczyk şi Lewis. La cât era de adâncită în gânduri, nici nu mai luă în consideraţie posibilitatea unei întâlniri neplăcute cu şeful de laborator, John DeVries. Din nefericire, acesta era în biroul lui Peter şi îi freca ridichea. Era nervos şi îşi ţinea mâinile în şolduri, iar Peter avea o privire bleagă. Fără să îşi dea seama, Laurie dăduse buzna în mijlocul unei săpuneli.

— Ce potriveală! exclamă John. Seducătoarea în persoană!

— Poftim? făcu Laurie.

La auzul acelui comentariu misogin, Laurie simţi cum se stârneşte şi în ea mânia.

— Se pare că ai reuşit să-l seduci pe Peter şi să-l transformi în sclavul tău din acest laborator, mârâi John printre dinţi. Noi am mai avut discuţia asta, doctor Montgomery! La câte fonduri am alocate pentru laboratorul ăsta, nimeni nu are parte de tratament special, pentru că asta îi face pe ceilalţi să aştepte şi mai mult. Ai înţeles sau trebuie să-ţi dau în scris? Pe lângă asta, o să mă asigur că doctorul Bingham şi doctorul Washington vor lua la cunoştinţă această situaţie. Până una, alta, te rog să ieşi!

Ca să fie şi mai sugestiv, îi arătă uşa.

Preţ de câteva secunde, Laurie se uită când la faţa osoasă a lui John, când la Peter. Nu ar fi vrut pentru nimic în lume să îi facă probleme şi mai mari lui Peter, aşa că se abţinu să îi spună vreo două lui John. Ca urmare, se întoarse pe călcâie şi ieşi din laborator.

În timp ce urca scările spre cabinetul ei, Laurie simţea că i se accentuase starea de deprimare. Nu îi plăceau conflictele, mai ales la locul de muncă. Asta pentru că, de foarte multe ori, acestea dădeau naştere în cazul ei unor reacţii emoţionale complet nepotrivite, asemenea celei pe care o avusese în biroul lui Calvin, deşi, în confruntarea cu John, furia ei avusese o curbă ascendentă. Amintindu-şi

de Calvin, se întrebă care aveau să fie urmările, având în vedere că în genere John îşi punea în practică ameninţările. Se gândi că erau şanse mari să fie poftită la o nouă discuţie cu directorul adjunct, însă nu avea nici cea mai vagă idee la ce ar fi putut conduce asta. Spera din tot sufletul să nu îi fi făcut probleme pe termen lung lui Peter, mai ales că acesta era nevoit să aibă de-a face zilnic cu John.

După ce intră în cabinet, Laurie închise uşa. Îşi puse paltonul în cuier şi observă că haina Rivei era deja acolo, ceea ce însemna că Riva fie coborâse în sala de identificare, fie în sala de autopsie. Se aşeză, gândindu-se la telefonul pe care trebuia să îl dea. Se temea de perspectiva lui încă din momentul în care aflase că era însărcinată. Era ca şi cum actul de a telefona confirma în mod decisiv realitatea sarcinii. Încercase să o nege într-o oarecare măsură, pentru că reprezenta o aşa mare greşeală. Oricât de mult îşi dorea să aibă copii, cu siguranţă nu era momentul atunci şi se întreba ce fusese în mintea ei de îşi permisese să se expună astfel. Deşi se întâmplase cu doar câteva săptămâni în urmă, chiar nu reuşea să îşi aducă aminte cum de nu se protejase.

Ridică receptorul şi formă fără tragere de inimă numărul de la Manhattan General. Aşteptând să se stabilească legătura, se uită pe materialele pe care le descărcase din baza de date în cazurile din Queens şi pe care trebuia să le completeze în tabelul ei, alături de cazul la care Jack lucra în acel moment.

Când operatorul intră pe fir, Laurie rugă să i se facă legătura la cabinetul doctoriţei Laura Riley. Pe când se auzea semnalul de apel, Laurie se gândi că Sue făcuse foarte bine atunci când o pusese în legătură cu un medic ginecolog care era în acelaşi timp şi obstetrician. În era malpraxisului medical, asta reprezenta o raritate.

Când secretara doctoriţei Riley răspunse, Laurie îi explică situaţia în care se afla. Se pomeni că se bâlbâie în momentul în care îi povesti că aflase de sarcină în urma unui test cumpărat de la farmacie.

— În cazul acesta, nu putem aştepta până în septembrie, spuse secretara pe un ton vioi. Doamna doctor doreşte să îşi vadă pacientele de la obstetrică când se împlinesc între opt şi zece săptămâni de la ultima menstruaţie. În ce săptămână sunteţi?

— Aproximativ a şaptea, spuse Laurie.

— Atunci ar trebui să ne vizitaţi săptămâna care vine sau cealaltă.

Urmă un scurt moment de tăcere. Laurie îşi dădu seama că îi tremura mâna cu care ţinea telefonul.

— Puteţi veni vinerea viitoare? spuse secretara, revenind pe fir. Adică de azi într-o săptămână, la unu şi jumătate.

— E bine, spuse Laurie. Mulţumesc că mi-aţi găsit un loc în program.

— Cu plăcere! Să-mi spuneţi cum vă numiţi!

— Îmi cer scuze, nu mi-am dat seama că nu m-am prezentat. Sunt doctoriţa Laurie Montgomery.

— Doamna doctor Montgomery! Sigur că da! Îmi aduc aminte, am vorbit ieri.

Laurie făcu o grimasă. Secretul ei avea acum un statut aproape public. Deşi nu o întâlnise personal, secretara aceea era la curent cu un detaliu foarte intim din viaţa ei, detaliu în faţa căruia ea însăşi nu ştia cum să reacţioneze. Urma să ia nişte hotărâri extrem de dificile.

— Felicitări! continuă secretara. Rămâneţi pe fir! Sunt convinsă că doamna doctor ar dori să vă salute.

Fără să mai aibă timp de reacţie, Laurie se trezi aşteptând, pe un fundal muzical, legătura cu doctoriţa Riley. Pentru o secundă se gândi să închidă, dar se răzgândi. Ca să îşi ţină mintea ocupată, se uită înspre certificatele de deces şi

rapoartele de investigaţii ale cazurilor din Queens. Simţind nevoia acută de a se gândi la altceva, luă primul raport şi începu să îl citească. Numele pacientei era Kristin Svensen, avea douăzeci şi trei de ani şi fusese internată la spitalul St. Francis pentru o hemoroidectomie. În faţa acelei tragedii înscrise sec pe un raport, Laurie clătină trist din cap. Problemele ei i se păreau minore în comparaţie cu moartea unei tinere sănătoase după ce suferise o banală operaţie de hemoroizi.

— Doamna doctor Montgomery! Tocmai am aflat vestea. Felicitări!

— Puteţi să-mi spuneţi Laurie.

— Bine, dar şi tu să-mi spui Laura!

— Nu ştiu dacă felicitările sunt tocmai potrivite. Sinceră să fiu, pentru mine e o surpriză neaşteptată şi oarecum incomodă, aşa că nu ştiu cum să o privesc.

— Am priceput, spuse Laura, temperându-şi entuziasmul. Trebuie să ne asigurăm totuşi că şi tu şi embrionul sunteţi într-o stare cât se poate de bună, adăugă doctoriţa, cu sensibilitatea unui om cu experienţă. Au fost probleme până acum?

— Nişte greţuri matinale, dar de scurtă durată.

Laurie nu se simţea în largul ei discutând despre sarcină şi ar fi vrut să încheie convorbirea telefonică.

— Să ne anunţi dacă se înrăutăţesc. Sunt mii de cărţi de specialitate în care poţi găsi numeroase sugestii referitoare la felul în care le poţi controla. Şi, că veni vorba de literatura de specialitate, te sfătuiesc să stai departe de cele conservatoare, pentru că o să înnebuneşti citind că nu ai voie să faci nimic, ca, de exemplu, o baie fierbinte. Acestea fiind spuse, ne vedem vinerea viitoare.

Laurie îi mulţumi şi închise telefonul. Se simţea uşurată la gândul că încheiase discuţia. Adună paginile scoase la imprimantă din dosarele cazurilor din Queens şi le aranjă într-un teanc ordonat, lovindu-le uşurel de tăblia biroului.

Mişcarea îi stârni, la nivel aproape subliminal, o senzaţie neplăcută, în acelaşi loc în care avusese dureri în vestiar. Se întreba dacă ar fi trebuit să îi povestească Laurei Riley despre senzaţia de durere pe care o avea. Se gândi că poate ar fi fost mai bine să îi fi zis, dar nu intenţiona să o sune din nou. Avea de gând să îi spună la prima consultaţie, dacă nu cumva se înteţeau până într-atât încât să impună un telefon înainte de acea dată. Se mai gândi că poate ar fi trebuit să o întrebe ce părere avea despre faptul că markerul de genă BRCA1 mutantă fusese testat pozitiv, dar, ca şi în cazul durerii abdominale, hotărî că ar fi mult mai potrivit să îi spună când se întâlneau faţă în faţă.

Cu hârtiile într-o mână, Laurie întinse cealaltă mână spre telefon, dar ezită când degetele îi poposiră pe receptor. Îşi propusese să îl sune pe Roger din numeroase motive, cel mai important dintre ele fiind sentimentul de vinovăţie pe care îl avea pentru că nu îi explicase în nici un fel comportamentul ciudat de care dăduse dovadă la el în birou. Nu ştia însă ce să îi spună. Din mai multe motive, nu era încă pregătită să îi dezvăluie tot adevărul, dar ştia că era cazul să se explice într-un fel. În cele din urmă, se hotărî să abordeze subiectul genei BRCA1, aşa cum mai făcuse.

Laurie ridică receptorul şi formă numărul biroului lui Roger. Dorea de fapt să vină la el cu copiile după datele cazurilor din Queens, ca să poată vorbi pe marginea lor. În ciuda frământărilor legate de problemele personale, îi venise o idee privitoare la pacienţii din Queens, idee ce ar fi putut rezolva misterul SDSA-ului.

14

Când Laurie ajunse la Manhattan General, una dintre secretare o conduse în biroul lui Roger, care o aştepta. Acesta închise uşa imediat, apoi o îmbrăţişă strâns şi îndelung. Laurie răspunse la îmbrăţişare, dar nicidecum cu aceeaşi intensitate. În afara resentimentelor pe seama căsniciei lui, mai ştia şi că nu avea să fie sinceră cu el în privinţa situaţiei în care se afla, lucru care o făcea să se simtă prost. Dacă ar fi remarcat reţinerile ei, Roger s-ar fi abţinut să deschidă subiectul. După ce o îmbrăţişă, bărbatul aşeză cele două scaune unul în faţa celuilalt, la fel ca în ziua precedentă. Îi făcu semn lui Laurie să se aşeze, după care luă şi el loc.

— Mă bucur să te văd, spuse el. Mi-a fost dor de tine azi-noapte.

Stătea aplecat în faţă, cu mâinile împreunate şi cu coatele sprijinite pe genunchi. Laurie se găsea suficient de aproape de el cât să îi simtă parfumul loţiunii după ras. Roger abia îşi începuse tura. Cămaşa lui curată încă purta semnele lăsate de felul cum stătuse împachetată în dulap.

— Şi eu mă bucur să te văd, spuse Laurie.

Îi întinse rapoartele de investigaţie, precum şi certificatele de deces ale celor şase cazuri din Queens. Nu avusese timp să şi le copieze, dar nu mai avea importanţă. Putea foarte simplu să le descarce din nou din baza de date. Prin faptul că îi înmânase materialele, spera să deturneze discuţia de la subiectul stării ei psihice, cel puţin pentru moment. În plus, era nerăbdătoare să îi spună ce idee îi venise.

Roger frunzări paginile la repezeală.

— Pe cinstea mea! Chiar seamănă cu ale noastre, până şi prin faptul că au avut loc tot dimineaţa, cam pe la aceeaşi oră.

— Şi eu sunt de aceeaşi părere. O să aflu mai multe detalii când o să primesc şi fişele de internare. Dar, teoretic vorbind, să presupunem că sunt perfect asemănătoare. Ce îţi sugerează ipoteza asta?

Roger aruncă o privire înspre pagini, se gândi o clipă, după care înălţă din umeri.

— Înseamnă că numărul cazurilor s-a dublat. Acum avem douăsprezece cazuri, nu şase. Ba nu! Avem treisprezece, pentru că mai e şi decesul de azi-noapte. Presupun că ai auzit despre Clark Mulhausen. Tu o să-i faci autopsia?

— Nu eu, ci Jack, spuse Laurie.

Îi povestise câte ceva despre Jack de-a lungul celor cinci săptămâni în care Roger îi făcuse curte, inclusiv faptul că ea şi Jack avuseseră o relaţie. Când îl întâlnise pe Roger pentru prima dată, îi spusese că este „aproape singură". Mai târziu, după ce începuseră să se cunoască mai bine, îi mărturisise că folosise acea descriere pentru că încă existau probleme nerezolvate între ea şi Jack. Îi mărturisise până şi faptul că problemele erau legate de reţinerile pe care Jack le avea în faţa unui angajament.

Roger primise veştile cu calm, iar Laurie apreciase maturitatea şi încrederea lui în sine. De atunci nu mai discutaseră niciodată despre Jack.

— Uită-te la datele cazurilor din Queens, îi zise Laurie.

Roger frunzării din nou hârtiile, apoi ridică privirea.

— Toate s-au întâmplat spre sfârşitul toamnei trecute. Ultima a fost la sfârşit de noiembrie.

— Exact, spuse Laurie. S-au întâmplat în ritm alert, la o diferenţă de aproximativ o săptămână şi un pic, după care totul s-a oprit brusc. Ţie îţi spune ceva treaba asta?

— Cred că da, dar pare că tu te gândeşti la ceva anume. De ce nu-mi spui direct?

— Aşa am să fac, dar mai întâi ascultă-mă puţin! Noi doi suntem singurii care suspectăm că am avea de-a face cu un criminal în serie, dar am fost efectiv reduşi la tăcere. Nu reuşesc să îi conving pe cei din conducerea institutului în privinţa cauzei de deces, iar tu nu reuşeşti nici măcar să convingi conducerea spitalului să recunoască faptul că există o problemă. Ne luptăm cu un soi de inerţie instituţională. Ambele sisteme birocratice preferă să ascundă problema sub preş, dacă nu se găseşte nimeni să le forţeze mâna.

— Aşa e, nu pot să te contrazic.

— În tabăra ta, ceea ce ne-a ţinut pe loc a fost faptul că spitalul are o rată a mortalităţii atât de bună, încât aceste decese nici măcar nu se simt. În tabăra mea, investigaţiile toxicologice au eşuat.

— Tot n-au găsit nimic?

Laurie clătină din cap în semn că nu.

— Iar şansele să aflăm ceva în viitorul apropiat s-au spulberat. Mă tem că şeful de laborator, de altfel un tip foarte conflictual, a aflat de dimineaţă despre testele amănunţite pe care le-am cerut pe-ascuns. După cum îl ştiu, de-acum încolo va avea grijă ca orice investigaţii viitoare pe marginea cazurilor noastre să stea la coadă, în urma celorlalte. Şi, chiar şi atunci când le va veni rândul, cu siguranţă nu va depune cine ştie ce eforturi ca să descopere ceva.

— Deci, unde baţi?

— Asta înseamnă că numai noi putem să ajungem pe urmele criminalului şi ar fi bine să facem ceva dacă vrem să oprim şi alte morţi lipsite de sens.

— Lucrul ăsta îl ştim de la bun început.

— Da, dar până acum am încercat să ne facem treaba în limitele impuse de instituţiile pentru care lucrăm şi de fişa posturilor pe care le ocupăm. Cred că trebuie să încercăm să găsim o altă cale şi, după părerea mea, cazurile din Queens reprezintă o ocazie în acest sens. Dacă decesele astea sunt tot

nişte crime, părerea mea este că avem de-a face cu un singur criminal, nu doi, nu mai mulţi.

— Şi eu tot cam aşa m-am gândit.

— Pentru că şi St. Francis este tot o instituţie AmeriCare, tu ar trebui să ai acces fără probleme la baza de date a personalului lor. Tu poţi foarte simplu să afli informaţii despre angajaţi. Avem nevoie de o listă cu angajaţii de la St. Francis, începând cu femeile de serviciu şi terminând cu anesteziştii, care toamna trecută au lucrat în tura de noapte, de la unsprezece seara la şapte dimineaţa. Iar de la Manhattan General trebuie să ştim ce oameni au lucrat în iarna asta. Imediat ce avem lista, putem să comparăm numele. Aici nu prea mai ştiu exact ce ar trebui să facem, dar, dacă am găsi câţiva suspecţi credibili, poate am reuşi să convingem spitalul sau Institutul de Medicină Legală să se implice.

Roger dădu aprobator din cap şi un zâmbet abia schiţat apăru pe chipul aspru.

— E o idee elegantă! Mă bucur că m-am gândit la asta! Apoi izbucni în râs şi o lovi amical pe Laurie peste coapsă. Felul în care prezinţi totul face să pară că e un lucru simplu, continuă el. Dar e în regulă. Cred că voi putea linguşi pe cineva să-mi dea toate informaţiile. Nu ar fi nemaipomenit dacă am reuşi să descoperim ceva? Adică, mă întreb dacă există o astfel de listă. Ştiu sigur că există o altă listă, una cu specialiştii care beneficiază de dreptul de a profesa şi de a face internări în ambele instituţii. Ca şef al personalului medical, am acces direct la lista asta.

— Ideea ta ar putea fi chiar mai bună decât a mea, recunoscu Laurie. Dacă m-ai întreba cine mi se pare cel mai plauzibil suspect dintre angajaţii spitalului, aş zice că un medic cu tulburări psihice. Dacă toate decesele au fost de fapt asasinate, atunci cel care le-a comis cu siguranţă are cunoştinţe solide de fiziologie, de farmacologie, poate chiar şi de medicină legală. Altfel, am fi

putut să ne dăm deja seama cum naiba face crimele astea.

— Amândoi ştim ce medici sunt cei mai pregătiţi în domeniile pe care le-ai pomenit.

— Ce medici?

— Anesteziştii.

Laurie încuviinţă în tăcere. Era de acord că anesteziştii sunt cei mai pricepuţi în „adormirea” pacienţilor, însă, în ciuda afirmaţiilor sale de mai devreme, medic fiind la rândul ei, îi venea greu să creadă că în spatele crimelor se afla un doctor. Un asemenea gest ar fi contrazis însăşi ideea de medic, dar, la urma urmei, acelaşi lucru era valabil şi în cazul oricărui alt angajat din sistemul medical. Şi totuşi, în Anglia existase un caz înspăimântător, cu un doctor suspectat că ar fi ucis aproape două sute de oameni.

— Ce-ar fi să punem în practică imediat ideea asta? sugeră Laurie. Ştiu că e vineri şi nimănui nu îi place să primească pe cap o nouă sarcină înainte de weekend, dar trebuie să facem ceva şi trebuie să ne mişcăm repede şi nu numai pentru că astfel am putea preveni alte decese. S-ar putea ca presupusul nostru ucigaş în serie să fie suficient de inteligent încât să ştie că este mult mai în siguranţă dacă se mută în alt spital după un anumit număr de crime. Bănuim că s-a mai mutat o dată în trecut, după un număr de şase crime, aşa că s-ar putea muta din nou, după cele şapte de acum. Dacă se va întâmpla aşa, atunci colegi de-ai noştri dintr-un alt spital, poate dintr-un alt oraş chiar, o vor lua de la zero. Este unul dintre motivele pentru care ultimul ucigaş în serie din mediul medical al zonei metropolitane a fost prins atât de târziu.

— Cine ştie, poate că spitalul din Queens nici nu este primul în care a lucrat ucigaşul.

— Ai dreptate, spuse Laurie cutremurându-se. Niciodată nu m-am gândit la posibilitatea asta.

— Mă apuc imediat de treabă, îi promise Roger.

— Eu sunt de gardă în weekend, spuse Laurie. Asta înseamnă că, cel mai probabil, o să fiu de găsit la Institutul de Medicină Legală, aşa că sună-mă acolo. Sunt bucuroasă să te-ajut cu orice pot. Ştiu că sarcina o să fie mult mai dificilă decât am lăsat eu să se înţeleagă.

— Vom vedea. Poate că o să dau peste un operator de sistem conştiincios care ar putea să ne ajute cu bazele de date, spuse Roger punând în ordine hârtiile pe care le dăduse Laurie. Aş vrea să-ţi spun acum ceva foarte interesant despre cazurile noastre. Din întâmplare, am descoperit o trăsătură comună destul de ciudată.

— Da? întrebă Laurie fascinată de o astfel de perspectivă. Despre ce este vorba?

— Te previn că nu vreau să sugerez că ar fi ceva semnificativ, dar se aplică în toate cazurile noastre, inclusiv în cazul Mulhausen de azi-noapte. Toate victimele erau pacienţi relativ noi în sistemul AmeriCare; toţi se înscriseseră de mai puţin de un an. Am descoperit asta absolut întâmplător, verificându-le numărul de asigurare.

Câteva secunde, cei doi se priviră în tăcere. Laurie se gândea la acel nou amănunt, încercând să vadă în ce fel se corela cu celelalte informaţii. Nu îi trecea nimic prin minte, deşi îşi aminti de comentariul pe care îl făcuse Jack cu o zi înainte, în timpul şedinţei de joi după-amiază, când aflase că în St. Francis, o altă instituţie AmeriCare, avusese loc o serie de decese asemănătoare cu cele pe care le analizase ea. Jack spusese: „Aha, uite cum se ţese intriga!” Nu avusese ocazia să îl întrebe la ce se referise şi nici de dimineaţă nu înţelesese ce voia să sugereze spunând că noile cazuri „pun AmeriCare într-o lumină tare proastă”. Acum, când Roger îi dezvăluise acea noutate, era şi mai nerăbdătoare să îl roage pe Jack să îi explice. Laurie ştia că Jack ura din toată inima AmeriCare, lucru care ar fi putut să îi influenţeze

opiniile, însă era un tip ascuţit la minte şi cu intuiţii bune.

— Nu ştiu exact dacă detaliul ăsta are vreo importanţă, repetă Roger, dar mi se pare ciudat.

— Cu siguranţă are, spuse Laurie. Numai că momentan, nu îmi dau seama în ce fel. Toate victimele erau tinere şi sănătoase. Iar AmeriCare îşi alege asiguraţii cu precădere din categoria asta. Ar fi în detrimentul companiei să îi piardă.

— Ştiu, nu prea are sens, dar m-am gândit că ar fi bine să-ţi spun oricum.

— Mă bucur că ai făcut-o, spuse Laurie, ridicându-se apoi de pe scaun. Ar cam fi cazul să mă întorc la serviciu. Nu-i fac eu autopsia lui Mulhausen pentru că mi s-a cerut să lucrez azi la birou pentru a finaliza cazurile McGillin şi Morgan ca având cauze naturale.

— Stai un picuţ, unde te grăbeşti? spuse Roger. O prinse de braţ şi o îndemnă să se aşeze din nou pe scaun. Nu scapi tu aşa uşor! Mai întâi, cine te presează să finalizezi cazurile ca având cauze naturale?

— Directorul adjunct, Calvin Washington. Pretinde că şeful lui, Harold Bingham, este presat la rândul lui de primărie.

Roger clătină din cap, cu o expresie dezgustată pe chip.

— Nu mă mir, având în vedere ce mi-a spus mie ieri directorul spitalului meu. Mi-a transmis că ar fi spre binele meu să ştiu că AmeriCare vrea ca problema asta să dispară din peisaj.

— Şi ce ţi se pare surprinzător? Ar fi un coşmar pentru imaginea publică a companiei. Dar ce legătură are cu primăria?

— Sunt nou în sistem, dar am senzaţia că AmeriCare are multă susţinere politică, după cum reiese din contractul pe care l-a încheiat compania cu municipalitatea. Nu cred că e nevoie să-ţi reamintesc faptul că domeniul medical este o mare

afacere şi că se fac multe presiuni din numeroase surse, pentru o mulţime de chestiuni.

Laurie dădu din cap ca şi când ar fi înţeles, însă era cam în ceaţă.

— O să finalizez cazurile ca având cauze naturale, dar, cu ajutorul tău, sper că voi putea să modific certificatele de deces în viitorul apropiat.

— Bine, acum gata cu discuţiile despre muncă, zise Roger. Mai important este să-mi spui cum te simţi.

Mi-am făcut multe griji şi, sincer să fiu, mi-a fost foarte greu să nu te sun din sfert în sfert de oră.

— Îmi pare rău că ţi-ai făcut griji din cauza mea, spuse Laurie în timp ce îşi scormonea creierii în încercarea de a găsi o modalitate prin care să îl liniştească pe Roger, fără să îl mintă şi fără să îi mărturisească miezul problemei. Dar, cum ţi-am spus şi ieri, încerc să îmi ţin cumpătul cum pot, continuă ea. E o perioadă un pic mai dificilă pentru mine.

— Te înţeleg. Am încercat să-mi dau seama cum m-aş simţi eu dacă mi s-ar spune că am un marker de genă predispusă la dezvoltarea unui cancer şi, apoi, aş fi condus spre ieşire. Înfloritorul domeniu al geneticii medicale ar trebui să ajungă la o modalitate de informare a pacienţilor mai bună decât cea de până acum, pe lângă asigurarea unor remedii pe măsură.

— Având în vedere că tocmai trec prin aşa ceva, trebuie să mă arăt de acord cu tine, deşi asistenta socială chiar a avut o tentativă în acest sens. Însă medicina americană a fost întotdeauna aşa. Tehnologia a constituit preocuparea principală, lăsând psihologia pacientului în plan secundar.

— Tare aş vrea să ştiu cum aş putea să-ţi fiu de ajutor în privinţa asta.

— Mă tem că deocamdată nu prea ai cum. Simt prinsă într-o odisee personală. Dar asta nu

înseamnă că nu apreciez grija ta şi să ştii că mi-ai fost de ajutor.

— Ne-am putea vedea în seara asta?

Laurie se uită în ochii lui albaştri. O deranja faptul că îi ascundea lucruri, dar nu reuşea să îi spună că era însărcinată şi că se întâlnea în acea seară cu Jack pentru că împreună concepuseră un copil. Îi ascundea asta nu pentru că nu îl credea în stare să facă faţă situaţiei.

Roger avea suficientă stăpânire de sine. Motivul ţinea mai curând de dorinţa ei de intimitate şi, până când nu îi spunea lui Jack, nu voia să împărtăşească vestea nimănui, nici măcar unei fiinţe dragi ei, cum era Roger.

— Am putea lua cina mai devreme, insistă Roger. Nici măcar nu trebuie să vorbim despre gena BRCA1, dacă nu vrei. Poate că deja o să am şi câteva date despre angajaţii de aici sau de la St. Francis. Adică, e posibil să găsesc câte ceva, deşi, aşa cum bine ai punctat tu, e vineri.

— Roger, la câte mi s-au întâmplat în ultima vreme, am nevoie de puţin spaţiu să respir, cel puţin câteva zile. Ăsta e ajutorul de care am nevoie. Crezi că poţi accepta asta?

— Da, dar nu îmi convine.

— Îţi sunt recunoscătoare că mă-nţelegi. Mulţumesc mult!

Laurie se ridică din nou, iar Roger făcu acelaşi lucru.

— Pot măcar să te sun?

— Cred că da, deşi nu ştiu cât o să fiu în stare să vorbesc. Poate c-ar fi mai bine să te sun eu. Încerc să le iau pe toate uşurel.

Roger dădu din cap în semn că pricepuse. Laurie încuviinţă la rândul ei. Urmă un scurt moment de tăcere stânjenită, după care Roger se apropie de ea şi o îmbrăţişă încă o dată. Laurie îi răspunse cu aceeaşi reţinere ca şi mai devreme. Schiţă un zâmbet şi dădu să iasă.

— Mai am o întrebare, spuse Roger, punându-se între Laurie şi uşă. „Perioada un pic mai dificilă” pe care mi-ai descris-o are vreo legătură cu faptul că încă sunt căsătorit?

— Sincer, cred că da, într-o oarecare măsură, recunoscu Laurie.

— Regret foarte tare faptul că nu ţi-am spus. Ştiu că ar fi trebuit să o fac mai devreme, dar la început mi s-a părut că nu ţi-ar fi păsat. Adică, nici mie nu îmi mai păsa, de parcă nici n-ar fi reprezentat vreo problemă. Apoi, când am ajuns să ne cunoaştem mai bine, iar eu m-am îndrăgostit de tine şi mi-am dat seama că ţi-ai fi dorit să afli din timp un astfel de amănunt, m-am simţit foarte prost că nu ţi-am spus la vremea potrivită.

— Mulţumesc pentru scuze şi pentru explicaţii. Sunt convinsă că în felul ăsta vom reuşi să depăşim criza în care ne aflăm.

— Aşa sper şi eu, spuse Roger. O strânse tandru de umăr, apoi îi deschise uşa biroului. Mai vorbim!

Laurie dădu din cap în semn de încuviinţare.

— Cu siguranţă, zise ea, ieşind din birou.

Roger o urmări trecând pe lângă mesele secretarelor şi apucând-o pe holul lung din pavilionul administrativ. O urmări cu privirea până când dispăru din câmpul lui vizual, apoi închise uşa. Se duse spre birou şi se aşeză pe scaun, adulmecând parfumul ei, care încă mai adia în aer ca o nălucă. Era îngrijorat în privinţa ei şi se temea că distrusese relaţia lor pentru că nu fusese deschis cu ea şi, lucru şi mai condamnabil, pentru că nu îi spusese întreg adevărul. Încă îi ascundea anumite aspecte pe care Laurie ar fi avut tot dreptul să le ştie, dacă dorea ca relaţia lor să meargă mai departe; şi mai grav, nu îi spusese tot adevărul în privinţa unor lucruri pe care i le mărturisise deja. În ciuda asigurărilor pe care i le dăduse lui Laurie, în relaţia cu soţia lui încă existau unele aspecte nelămurite, inclusiv o iubire neîmpărtăşită de el, lucru pe care Roger nu avusese curajul să i-l spună

lui Laurie, deşi ea avusese puterea să îi spună ceva asemănător despre Jack, fostul ei iubit.

Marele secret al lui Roger, pe care nu îl ştia nimeni în Statele Unite, nici măcar angajatorii lui actuali, era faptul că fusese dependent de droguri. Cât stătuse în Thailanda, căzuse în capcana dependenţei de heroină. Totul începuse ca un joc nevinovat, un experiment personal menit să îl ajute să înţeleagă mai bine şi să vindece pacienţii dependenţi. Din nefericire, subestimase puterea de seducţie a drogului şi slăbiciunile sale, cu atât mai mult cu cât heroina se găsea la tot pasul în zona respectivă. În acea perioadă îl părăsiseră soţia şi copiii, cu sprijinul familiei ei influente. Din cauza dependenţei fusese transferat în Africa şi, în cele din urmă, eliminat din organizaţia caritabilă. Şi, deşi urmase un îndelungat şi intens program de reabilitare şi nu mai consumase droguri de ani de zile, fantoma dependenţei încă îl ameninţa în fiecare zi. Una dintre probleme ţinea de faptul că bea prea mult. Îi plăcea la nebunie vinul şi, noapte de noapte, bea pe ascuns cel puţin o sticlă. Era îngrijorat că făcuse din alcool un substitut pentru heroină. Ca medic, mai ales că trecuse printr-un program de dezintoxicare, cunoştea riscurile.

Roger şi-ar fi plâns şi pe mai departe de milă, stând în biroul lui, dar din fericire îl preocupa seria deceselor suspecte. Chiar dacă ele îi treziseră curiozitatea înainte de a o cunoaşte pe Laurie, înverşunarea cu care ea se ţinea de acele cazuri îi stârnise cu adevărat interesul. Se folosise de seria de decese pentru a începe o relaţie cu Laurie şi totul mersese strună. După câteva săptămâni, Laurie îl vrăjise şi el începuse să creadă că ideea de a se întoarce în Statele Unite pentru a-şi reface viaţa, alături de o altă soţie şi de alţi copii, într-o casă curăţică, începuse să prindă contur. Apoi îl luase gura pe dinainte şi totul se prăbuşise. Acum se folosea de seria de decese ca de singurul element care putea redresa relaţia lor. Cu cât făcea

rost mai rapid de lista de angajaţi, cu atât mai bine. Dacă dădea norocul peste el şi descoperea ceva semnificativ, ar fi putut să o sune chiar în acea seară şi să meargă cu lista acasă la ea.

Roger luă legătura prin interfon cu Caroline, secretara cea mai eficientă. O rugă să vină în biroul lui. Apoi, căută în agenda telefonică a spitalului numele directorului Departamentului de resurse umane. Acesta se numea Bruce Martin. Roger tocmai nota numărul de telefon al biroului acestuia, când Caroline se ivi în pragul uşii.

— Am nevoie de nişte nume şi numere de telefon de la spitalul St. Francis, îi strigă Roger. În vocea lui se citea un zel neaşteptat. Vreau să vorbesc cu şeful personalului medical de acolo şi cu directorul de resurse umane cât se poate de repede!

— Doriţi să vă fac eu legătura sau preferaţi să telefonaţi dumneavoastră direct? îl întrebă Caroline.

— Fă-mi legătura! îi ordonă Roger. Între timp, o să stau puţin de vorbă cu domnul Bruce Martin, directorul nostru de resurse umane.

Laurie se apropie de intrarea principală a Institutului de Medicină Legală şi se uită la ceasul de la mână. Rămase înmărmurită. Era aproape douăsprezece. Făcuse, în mod incredibil, aproape o oră şi jumătate cu taxiul de la Manhattan General. Clătină din cap indignată. Numai în New York se putea întâmpla ca jumătate de oraş să rămână blocat, asemenea unui hematom gigantic. Taximetristul îi explicase că sosise în oraş un demnitar important, deşi nu ştia despre cine era vorba. Din nefericire, vizita respectivă impusese restricţii de acces pe anumite străzi, pentru a permite trecerea coloanei oficiale. Odată cu acele restricţii, tot centrul oraşului se poticnise într-un blocaj asurzitor.

Marlene îi deschise uşa principală, iar Laurie se văzu nevoită să treacă prin corpul administrativ al clădirii, îi era teamă să se uite prin uşa întredeschisă a vreunui birou, de teamă să nu dea peste Calvin. Dacă ar fi ştiut că avea să lipsească atât de mult, ar fi completat cele două certificate de deces înainte să plece.

Din fericire, liftul era la parter, aşa că nu mai era nevoită să aştepte în holul principal, în văzul tuturor celor care ieşeau de la administraţie. În timp ce urca, se întrebă dacă Roger avea să dea curs ideii ei, făcând munca de detectiv pe care i-o propusese. Cu cât se gândea mai mult la acea idee, cu atât devenea mai încrezătoare că aveau să descopere ceva. Şi, chiar dacă nu ar fi descoperit nimic, cel puţin ar fi trăit cu senzaţia că făcuseră ceva pentru a rezolva problema. Nici măcar nu voia să se gândească la tragediile personale pe care moartea acelor oameni sănătoşi, aflaţi în floarea vârstei, le provocaseră celor dragi.

Coborî din lift la etajul patru şi se grăbi să ajungă în cabinetul ei. Uşa era întredeschisă. Riva era înăuntru, dar vorbea la telefon. Laurie îşi puse haina în cuier şi se aşeză pe scaun. Pe tăblia biroului ei erau lipite mai multe bileţele purtând scrisul înghesuit al Rivei. Pe trei dintre ele scria „A venit Jack". Pe două, „A venit Calvin", cu câteva semne de exclamare. În ultimul bileţel scria să o sune pe Cheryl Meyers.

Laurie deschise în grabă sertarul în care păstra materialele despre posibilele crime în serie şi scoase dosarul lui McGillin şi pe cel al lui Morgan. Luă din fiecare certificatul de deces pe jumătate completat şi apucă un pix. Primul certificat era cel al lui McGillin, iar Laurie poziţionă pixul deasupra spaţiului în care trebuia să completeze cauza morţii. Urmă însă un moment de ezitare, cauzat de lupta ce se dădea în sufletul ei între simţul responsabilităţii de a face după cum îi cereau superiorii şi simţul ei etic. Era ca şi când ar fi fost

un soldat căruia i se dăduse un ordin despre care ştia că e greşit şi pentru care i se putea cere ulterior socoteală. Singura uşurare consta în faptul că nu era vorba despre un act irevocabil, pentru că Laurie putea să schimbe după aceea lucrurile. Completă cele două certificate oftând din greu.

În acel moment, Riva închise telefonul şi se întoarse către ea.

— Unde ai fost? Am încercat să te sun pe mobil de vreo zece ori!

— Am fost până la Manhattan General, spuse Laurie, îşi deschise poşeta, cotrobăi prin ea, scoase telefonul şi îi privi ecranul. Păi, uite de ce nu am primit nici un apel! Nu reuşesc niciodată să mi-aduc aminte să deschid nenorocitul ăsta de celular! Îmi pare rău!

— Calvin a fost pe-aici de două ori. Ţi-am lăsat două bileţele ca să înţelegi despre ce e vorba în caz că nu mă găseai aici. Nu părea deloc fericit să vadă că ai dispărut.

— Ştiu despre ce e vorba, spuse Laurie, arătându-i Rivei cele două certificate de deces. Pe-astea le căuta, aşa că nu cred să fie probleme.

— Sper să nu fie. Era pus rău pe scandal.

— Văd că şi Jack a trecut pe-aici.

— Ba bine că nu! A venit de vreo douăzeci de ori! Mă rog, poate exagerez puţin. Dar la ultimele vizite chiar a devenit un pic sarcastic.

Laurie oftă în sinea ei. După eforturile pe care le făcuse să îl convingă pe Jack să ia cina cu ea, spera ca absenţa ei să nu îl fi frustrat într-atât încât să anuleze întâlnirea.

— Ţi-a zis ce voia?

— Nu, doar că te caută. Iar Cheryl mi-a zis să-ţi transmit că nu e ceva important, dar că vrea să o suni.

Laurie se ridică, ţinând în mână cele două certificate de deces.

— Mulţumesc pentru mesaje. Îţi rămân datoare.

— Stai liniştită, îi spuse Riva. Dar, de curiozitate, ce ai făcut atâta timp la Manhattan General?

— De fapt, am petrecut mai mult timp în taxi decât la spital. M-am dus până acolo pentru că mi-a venit o idee care ne-ar putea ajuta în cazurile crimelor în serie.

— Despre ce e vorba?

— Îţi zic mai târziu. Acum mă duc la Calvin cu certificatele astea ca să liniştesc apele.

— Ce să-i zic lui Jack dacă trece pe-aici din nou?

— Spune-i că o să trec pe la el pe la birou după ce mă întorc de la Calvin.

Laurie se duse spre lift, simţindu-se oarecum vinovată pentru că nu îi împărtăşise Rivei cea mai recentă dintre problemele sale. În afara celor de la cabinetul de obstetrică, ştia că nu voia să spună nimănui că era însărcinată înainte de a-i spune lui Jack. Totodată, ştia că, dacă Jack reacţiona negativ la aflarea veştii, era posibil ca Laurie să nu mai pomenească nimănui despre sarcină.

În timp ce liftul cobora, Laurie aruncă o privire certificatelor de deces. Deşi ştia că puteau fi modificate şi, după cum estima ea, aşa urma să se întâmple, o deranja că fusese forţată să facă un compromis profesional, completându-le în acea manieră. I se părea că supunerea în faţa cerinţelor birocratice nu era numai o chestiune demnă de dispreţ din punct de vedere moral, dar şi o întinare a memoriei victimelor.

Ajunsă în pavilionul administrativ, Laurie se văzu nevoită să ia loc pe canapea şi să aştepte. Uşa biroului lui Calvin era închisă, iar Connie Egan, secretara lui, îi spuse că directorul adjunct avea o discuţie cu un căpitan de poliţie. Laurie se întrebă dacă nu cumva era vorba despre Michael O'Rourke, şeful direct al lui Lou, cumnatul femeii împuşcate în parcarea de la Manhattan General. În timp ce aştepta, se gândi ce să îi spună lui Jack.

Dacă o căutase pe cât de des îi spusese Riva, era clar că o întrebase pe colega ei unde plecase. Şi, dacă era atât de gelos pe cât sugerase Lou, nu i-ar fi căzut prea bine să ştie că se dusese la Roger după ce tocmai reuşise să îl convingă pe Jack să ia cina împreună. Cu toate astea, Laurie îşi promise în sinea ei să nu cadă pradă minciunilor.

Gândul la Jack îi aduse aminte că nu făcuse rezervare la restaurant. Era miezul zilei şi ştia că era un moment nimerit să sune. Puse ochii pe telefonul de pe măsuţa de lângă canapeaua pe care stătea ea. Cum nimeni nu o îi dădu vreo atenţie, o sună pe Riva şi o rugă să îi dea numărul de telefon din agenda de pe biroul ei, după care sună la restaurant. Aşa cum se aşteptase, restaurantul avea făcute multe programări pentru acea seară, aşa că trebui să se mulţumească doar cu o rezervare pentru ora şase fără un sfert.

Uşa biroului lui Calvin se deschise şi îşi făcu apariţia un ofiţer de poliţie corpolent, cu figură de irlandez. Dădu mâna cu Calvin, o salută pe Connie cu un gest din cap şi chiar şi pe Laurie, îşi puse cascheta şi plecă. Când Laurie se uită din nou înspre Calvin, rămase încremenită de căutătura lui cruntă.

— Treci încoace! se răsti Calvin.

Laurie se ridică de pe canapea şi trecu pe lângă el cu paşi timizi, rămânând în picioare în faţa biroului. Calvin închise uşa, se apropie de ea şi îi smulse hârtiile din mâini. Se sprijini cu spatele de marginea biroului în vreme ce trecea în revistă certificatele. Mulţumit de ce văzuse, le aşeză pe masă.

— Era şi timpul, spuse Calvin. Pe unde naiba ai umblat? Ţi-am dat o zi de lucru la birou ca să îţi pui la punct actele, nu să umbli aiurea!

— Am fost într-o vizită, care trebuia să fie scurtă, la spitalul Manhattan General. Din păcate, traficul a fost imposibil şi mi-a luat mult mai mult timp să ajung înapoi decât în mod normal.

Calvin se uită la ea cu un aer sceptic.

— Şi ce-ai căutat acolo, dacă nu ţi-e cu supărare?

— Am stat de vorbă cu domnul despre care ţi-am vorbit ieri, şeful personalului medical.

— Sper că nu ai de gând să faci ceva care ar putea dăuna imaginii noastre.

— În nici un caz! I-am dat datele despre cazurile din Queens. Rămâne la latitudinea lui să ia măsurile necesare.

— Nu vreau să aud că ţi-ai depăşit atribuţiile, aşa cum ai mai făcut în trecut.

— După cum am zis şi ieri, mi-am învăţat lecţia.

Laurie ştia că nu era tocmai sinceră.

— Aşa sper să fie! Acum mişcă-te sus şi încheie şi celelalte cazuri, dacă nu vrei să baţi străzile căutându-ţi alt loc de muncă!

Laurie îl salută respectuos şi ieşi din birou. Era uşurată. Se aşteptase la ce era mai rău, însă vizita se dovedise neaşteptat de liniştită. Se întrebă dacă nu cumva şeful ei se îmblânzise.

Cum tot se afla la parter, vârî capul în cabinetul anchetatorilor legişti ca să nu mai fie nevoită să o sune pe Cheryl. O văzu prinsă cu treburi la birou şi o întrebă de ce o căutase.

— Voiam doar să te-anunţ că am sunat la St. Francis şi am reformulat cererea pentru fişele de internare ca fiind urgentă.

— Fir-ar să fie! Când am văzut mesajul de la tine, am sperat că poate le-ai şi primit deja.

Cheryl izbucni în râs.

— Te aştepţi la asemenea servicii peste noapte? Aş vrea să apuc ziua aia! Avem noroc dacă le primim în câteva săptămâni, chiar dacă le-am cerut de urgenţă!

Laurie se întoarse la liftul din faţă şi, în timp ce îl aştepta să coboare, se întrebă dacă Roger ar fi putut interveni astfel încât să primească fişele mai repede. Undeva în mintea ei încolţi ideea că în fişele de la St. Francis sau de la Manhattan

General exista o informaţie-cheie în dezlegarea misterului.

Ajunsă la etajul patru, Laurie ezită puţin, încercând să capete curaj. Voia să treacă pe la Jack prin birou să stea de vorbă, dar îi era teamă să dea ochii cu el din pricina celor spuse de Riva. Deşi Laurie accepta faptul că prezenta îndepărtare de Jack i se datora ei, mai precis, relaţiei pe care o avea cu Roger, asta nu îi uşura starea de spirit. Pe de altă parte, nici nu voia să îşi ceară iertare.

Trase aer adânc în piept şi înaintă pe hol. Spre deosebire de ziua precedentă, nu mai avu ezitări. Se îndreptă cu pas hotărât spre cabinetul lui Jack şi Chet, găsindu-i pe amândoi aplecaţi deasupra mesei personale de lucru, uitându-se la microscop. Deşi nu asta intenţionase, intrase în cabinet fără să facă zgomot, astfel că nici unul din ei nu o observase.

— Pun pariu pe cinci dolari că am dreptate, tocmai spunea Jack.

— S-a făcut! îi răspunse Chet.

— Scuzaţi-mă! strigă Laurie.

Evident surprinşi, ambii bărbaţi îşi ridicară capetele şi se întoarseră către vizitatoarea lor.

— Măi, să fie! exclamă Jack. Vorbeam de lup! Fantoma doctoriţei Montgomery tocmai a apărut printre noi.

— În mod miraculos! adăugă Chet.

Se trase înapoi, prefăcându-se îngrozit.

— Haideţi, băieţi! spuse Laurie. N-am chef de glume pe seama mea.

— Slavă Domnului, nu e un spectru! spuse Jack, prefăcându-se uşurat.

Se lovi peste frunte cu dosul palmei ca şi când ar fi leşinat.

În acelaşi stil, Chet duse mâna la inimă ca şi când ar fi avut palpitaţii.

— Haideţi, terminaţi! spuse Laurie, uitându-se când la imul, când la celălalt.

Se părea că merseseră cu gluma prea departe.

— Credeam că ai plecat definitiv, explică Chet râzând pe înfundate. S-a zvonit că s-a produs o dispariţie. Pentru că eu fac planificările, trebuia să ştiu unde eşti, dar habar n-am avut. Nici Marlene, de la recepţie, nu te-a văzut plecând.

— Marlene nu era la birou când am ieşit din clădire, spuse Laurie.

Îi era clar că absenţa ei fusese motiv de speculaţii, ceea ce, având în vedere circumstanţele, nu reprezenta un semn bun.

— Suntem toţi puţin curioşi să aflăm unde ai fost, de vreme ce, după spusele lui Calvin, trebuia să fii în birou.

— Dar cine sunteţi voi, Inchiziţia medievală? glumi Laurie, sperând să le distragă atenţia. Se uită la Jack. Riva mi-a zise că m-ai căutat, aşa că am venit să te văd. Voiai să-mi spui ceva anume?

— Voiam să-ţi transmit concluzia finală în autopsia lui Mulhausen, zise Jack. Dar, înainte de toate, amândoi suntem foarte curioşi să aflăm unde ai plecat în mod aşa misterios. Nu poţi să ne zici? Am pariat mulţi bani pe treaba asta.

Laurie se uită când la unul, când la altul. Amândoi o priveau nerăbdători. Tocmai de întrebarea aceea se temuse şi îşi scormoni creierii după un răspuns potrivit, care să nu reprezinte o minciună. Nu îi trecu nimic prin minte.

— Am fost la Manhattan General… începu Laurie, dar Jack o întrerupse.

— Bingo! spuse Jack, îndreptându-şi mâna către Chet ca şi cum ţinea o armă. Ai să-mi dai cinci dolari, meştere!

Chet dădu ochii peste cap dezamăgit, se mişcă în scaun pentru a-şi putea lua portofelul din buzunarul de la pantaloni şi lăsă să cadă o bancnotă de cinci dolari în mâna întinsă a lui Jack.

Jack strânse bancnota victorios şi se uită spre Laurie.

— Se pare că până la urmă am de câştigat de pe urma întâlnirilor tale!

Laurie simţea că i se ridică sângele în cap, însă reuşi să se controleze. Nu îi plăceau ironiile publice la adresa ei.

— M-am dus la Manhattan General pentru că mi-a venit o idee care ar putea să rezolve misterul crimelor în serie.

— Sigur că da! spuse Jack. Şi, ca o coincidenţă, a trebuit să îi împărtăşeşti ideea şi noului tău iubit.

— Eu cred că mă duc jos să-mi iau o cafea, spuse Chet, ridicându-se grăbit din scaun.

— Nu trebuie să pleci din cauza mea, îi spuse Laurie.

— Oricum plecam, răspunse Chet. E deja ora prânzului.

Ieşi din birou şi închise uşa în urma lui.

Preţ de o clipă, Laurie şi Jack se priviră ţintă în ochi.

— Să spunem lucrurilor pe nume, zise Jack, rupând tăcerea. Mi se pare degradant faptul că, după ce ai făcut un efort apreciabil să mă convingi să iau cina cu tine, imediat ai dispărut câteva ore bune, plecând să te întâlneşti cu bărbatul cu care ai o relaţie în prezent.

— Te înţeleg şi îmi pare rău. Nu mi-am dat seama că te va afecta atât.

— Hai, te rog! Pune-te în locul meu.

— Păi, de fapt, trebuie să recunosc că m-am temut că o să mă întrebi unde am fost. Dar, Jack, să ştii că numai din motivul ăsta m-am dus acolo. Cazurile din Queens mi-au dat o idee despre cum am putea face o listă cu potenţiali suspecţi. Nu a fost o întâlnire amoroasă. Nu mă jigni cu astfel de cuvinte.

Jack trânti bancnota mototolită a lui Chet pe birou, coborî privirea şi îşi masă fruntea.

— Crede-mă, Jack! Ideea mi-a venit în mare parte atunci când ai zis tu că seria mea pune AmeriCare într-o lumină proastă. De fapt, chiar voiam să te întreb ce ai vrut să spui cu asta.

— Nu sunt sigur dacă m-am gândit la ceva anume, spuse Jack fără să-şi ia mâna de la frunte. Numai că, atunci când ai treisprezece cazuri din două instituţii medicale asigurate la AmeriCare, rămâi puţin pe gânduri.

Laurie dădu din cap în semn de încuviinţare.

— Mă gândeam eu că te refereai la asigurările medicale private. Dacă decesele se dovedesc a fi crime, am senzaţia că nu au fost comise la întâmplare. Circumstanţele sunt mult prea asemănătoare. De exemplu, azi am aflat că toate victimele, cel puţin cele de la Manhattan General, erau de puţină vreme asiguraţi AmeriCare. Ce legătură are asta cu restul, n-am nici cea mai mică idee.

Jack îşi luă mâna de la frunte şi ridică privirea înspre Laurie.

— Aşadar, tu crezi că avem de-a face cu un soi de conspiraţie!

Laurie încuviinţă.

— Am crezut că la asta te-ai referit când ai făcut comentariile alea.

— Nu chiar. Din punct de vedere al deconturilor acumulate nu prea are sens, aşa că nu poate avea vreo legătură cu asigurările private în sine. Pe de altă parte, medicina a devenit o afacere foarte profitabilă, iar AmeriCare este o organizaţie gigant. Asta înseamnă că există diverse tipuri de asigurări, iar administratorii acestei organizaţii simt atât de străini de îngrijirea pacientului încât uită care este, la urma urmei, produsul companiei. Ei reduc totul la cifre.

— Se poate să fie adevărat, spuse Laurie, dar eliminarea unor asiguraţi tineri şi sănătoşi este total neproductivă şi contravine oricărui obiectiv al asigurărilor de sănătate.

— Poate că aşa ni se pare nouă, dar eu vreau să spun că sunt implicate persoane la nivel înalt pe care nu avem cum să le înţelegem. Este posibil ca

la mijloc să fie o conspiraţie ale cărei argumente să nu le putem înţelege la prima vedere.

— Poate că da, spuse Laurie pe un ton nesigur.

Era dezamăgită. Crezuse că Jack avea o explicaţie mai clară.

Se priviră câteva clipe. Jack fu cel care rupse tăcerea.

— Vreau să-ţi pun o întrebare foarte directă, o întrebare pe care am evitat-o în sala de autopsie. Cina asta e vreo strategie elaborată pe care ai pus-o la cale ca să-mi spui că te măriţi? Căci, dacă e aşa, o să sar trei metri-n sus! Voiam doar să te avertizez.

Laurie nu răspunse imediat, pentru că vorbele lui Jack îi amintiseră cât de complicată devenise viaţa ei. Îi era greu să se gândească la toţi şi la toate.

— Tăcerea asta mi se pare de rău augur, o preveni Jack.

— Nu mă mărit! izbucni Laurie pe neaşteptate, arătând cu degetul spre Jack. Ţi-am spus-o în termeni destul de clari încă din sala de autopsie! Ţi-am spus că vreau să vorbim despre un lucru care ne priveşte pe noi doi şi pe nimeni altcineva.

— Nu cred că ai spus „nimeni altcineva”.

— Atunci, îţi zic acum! strigă Laurie.

— Bine, bine. Linişteşte-te! Eu ar trebui să fiu supărat, nu tu.

— Ai fi supărat dacă ai fi în locul meu.

— Ei bine, asta e o afirmaţie pe care nu ştiu cum să o interpretez în absenţa unor informaţii. Ştii, Laurie, nu-mi place felul în care ne vorbim unul altuia. Suntem ca doi orbi care bâjbâie prin întuneric.

— Sunt perfect de acord cu tine.

— Atunci, de ce nu-mi spui ceea ce simţi nevoia să-mi spui şi să trecem o dată peste asta?

— Nu vreau să purtăm discuţia aici, în decorul ăsta. Vreau să fim departe de morgă. N-are nici o legătură cu serviciul şi nu vreau să vorbim aici.

Am făcut rezervări la Elios pentru şase fără un sfert.

— Văleu! E vorba de o cină sau de un prânz mai târziu?

— Foarte amuzant! spuse Laurie, pierzându-şi răbdarea. Te-am prevenit că s-ar putea să fie prea târziu pentru rezervări. E vineri seara şi sunt foarte aglomeraţi. Am avut loc că am prins locuri şi la ora asta. Ai de gând să vii sau nu?

— Vin, dar cu mari sacrificii. Warren o să fie dezamăgit când o să vadă că nu o să fiu pe terenul de baschet pentru marele meci de vineri seară. De fapt, e o minciună. Am jucat atât de prost de când ai plecat, încât nu mă mai ia la el în echipă. Am devenit o adevărată persona non grata pe propriul meu teren.

— Ne vedem la Elios, spuse Laurie, cu condiţia să binevoieşti să apari.

Se întoarse pe călcâie şi ieşi din birou.

Jack sări din scaun şi, sprijinindu-se de tocul uşii, scoase capul pentru a privi pe hol. Laurie ajunsese deja destul de departe, îndreptându-se cu paşi hotărâţi şi repezi spre cabinetul ei.

— Ei! strigă el. Când am spus că vin cu mari sacrificii, am vrut să fac o glumă!

Laurie nu încetini şi nici nu se întoarse, dispărând curând din vedere în cabinetul ei.

Jack băgă capul înapoi în birou, făcu stânga împrejur şi se aşeză din nou în scaun. Se gândi că poate întrecuse măsura cu sarcasmul lui. Ridică din umeri, pentru că, după cum se cunoştea pe sine, nu ar fi putut reacţiona altfel. Comentariile sarcastice deveniseră armura lui împotriva incertitudinilor vieţii. În situaţia în care se afla, se temea ca Laurie să nu îl rănească într-un fel sau altul. Habar nu avea despre ce dorea să-i vorbească. Totuşi, se tot gândea că Lou îi spusese că Laurie voia să se împace şi începuse să spere că aşa se va întâmpla.

În mod normal, serviciul şi baschetul erau singurele lui consolări şi, pentru că începuse să joace baschet din ce în ce mai prost, după cum îi mărturisise şi lui Laurie, se cufundase în muncă. În ultimele cinci săptămâni, fusese un adevărat cal de povară. În decurs de o lună şi ceva autopsiase atât de multe cazuri, încât se transformase, din coşmarul lui Calvin, în cel mai frumos vis al directorului adjunct. Nu numai că prelua mult mai multe cazuri decât toţi ceilalţi, dar le finaliza şi foarte repede. Jack se întoarse în faţa microscopului şi continuă să analizeze probele pe care tocmai le adusese de dimineaţă de la laboratorul de histologie.

Timpul se scurse cu repeziciune. Chet se întoarse în birou, iar Jack insistă să îi dea banii înapoi, explicându-i că pariul nu fusese corect pentru că el avusese sută la sută certitudinea că va câştiga. După o vreme, Chet ieşi din nou din birou, însă Jack îşi continuă lucrul. Progresele pe care le făcuse în analiza la microscop îl mai calmaseră, dându-i un sentiment de mulţumire şi, cel mai important, ajutându-l să nu se mai gândească la Laurie.

— Mai ieşi şi tu la aer! se auzi deodată o voce, care îi spulberă concentrarea.

Se uita cu luare-aminte la un parazit hepatic ciudat pe care îl găsise în ficatul unei victime împuşcate. Ridică privirea şi îl zări pe Lou Soldano în pragul uşii.

— Mă uit la tine de cinci minute şi nici măcar nu te-ai mişcat în timpul ăsta!

Jack îl invită pe detectiv în birou cu o mână, iar cu cealaltă întoarse scaunul lui Chet astfel încât să fie faţă în faţă cu al său.

Lou se lăsă să cadă în scaun şi îşi aruncă pălăria pe biroul lui Chet. Avea aceeaşi faţă nedormită ca de obicei, fruntea purtând o sumedenie de riduri în încercarea lui de a ţine ochii deschişi.

— Tocmai am aflat veştile cele bune, spuse Lou. Să ştii că mă bucur!

— Despre ce vorbeşti?

— Am trecut puţin pe la Laurie pe la cabinet. Mi-a zis că aveţi întâlnire la Elios în seara asta şi că ea te-a invitat în oraş. Ce ţi-am zis eu ţie? Vrea să vă-mpăcaţi.

— Ţi-a zis ea asta?

— Nu, nu mi-a zis clar, dar, haida-de! Ce mai vrei? Te-a invitat la cină!

— Mi-a zis că vrea să îmi spună ceva, dar poate că e ceva ce nu mi-ar plăcea să aud.

— Doamne, ce pesimist mai eşti! Parcă m-aş auzi pe mine! Femeia te iubeşte.

— Da? Ei bine, pentru mine asta reprezintă o noutate. Şi cum se face că ţi-a zis că avem întâlnire?

— Eu am întrebat-o. Nu ascund faptul că aş vrea să vă împăcaţi şi ea ştie treaba asta.

— Vom vedea, spuse Jack. Până una, alta, ce-i cu tine pe-aici?

— Am venit din cauza lui Chapman, cazul ăla nenorocit. Am lucrat din greu şi am interogat aproape pe toată lumea din spital. Din nefericire, nimeni nu a văzut nimic suspect, nu că ăsta ar fi un lucru neobişnuit. Fapt e că n-am descoperit nimic. Speram că poate ai găsit tu ceva. Ştiu că a trecut pe-aici căpitanul meu şi a stat de vorbă cu Calvin Washington.

— Da? Mi se pare ciudat! Calvin nu ştie nimic despre caz şi nici nu a stat de vorbă cu mine.

Lou ridică din umeri.

— Mă gândeam că aţi vorbit. În fine. Ai găsit ceva sau nu?

— Încă n-am primit mostrele de la laborator, dar oricum nu o să aflăm mai nimic de la ele. În afară de gloanţe, nu cred că o să te mai alegi cu ceva de pe urma autopsiei. Dar cum rămâne cu poziţia victimei şi cu faptul că oricine ar fi ucis-o se afla

în maşină? Ai luat în calcul şi posibilitatea ca victima să-şi fi cunoscut asasinul?

— Luăm în calcul orice posibilitate. Ţi-am zis, stăm de vorbă cu toţi cei care aveau acces în parcare. Problema e că nu avem nici o amprentă. În afara de gloanţe, nu avem nici o probă!

— Îmi pare rău că nu am putut să te ajut mai mult, spuse Jack. În altă ordine de idei, ţi-a zis Laurie ceva despre seria ei de decese suspecte despre care ţi-am vorbit ieri?

— Nu, nu mi-a zis.

— Mă mir, spuse Jack. Lucrurile încep să se lege. Are în total şapte cazuri din Manhattan General, dintre care unul pe care l-am autopsiat eu azi şi alte şase despre care a aflat că s-au înregistrat într-un spital din Queens.

— Interesant!

— Eu cred că e mai mult decât interesant. De fapt, încep să cred că avea dreptate de la bun început. Cred că e pe urmele unui criminal în serie.

— Serios?

— Serios. Aşa că ar trebui să te pregăteşti să intri în acţiune.

— Care e opinia oficială? Calvin şi Bingham sunt de aceeaşi părere?

— Nu prea. De fapt, am aflat că Laurie a fost obligată de Calvin să finalizeze primele două cazuri ca fiind decese cu cauze naturale. Calvin zice că i s-a forţat mâna de către Bingham, care, la rândul lui, a fost presat de primărie.

— Par să existe implicaţii politice la mijloc, ceea ce înseamnă că avem mâinile legate.

— În fine, măcar te-am pus în temă.

15

Jack pedala cu râvnă, iar bicicleta îi răspundea eforturilor. Se afla pe First Avenue, îndreptându-se spre nord şi tocmai trecea pe lângă clădirea Naţiunilor Unite. Deşi la cinci şi jumătate traficul era foarte aglomerat, Jack nu avusese nici o altercaţie cu şoferii. În ultima vreme, renunţase întru câtva la stilul său agresiv, în special după ce făcuse autopsia unuia dintre numeroşii curieri pe bicicletă ai oraşului. Bietul de el avusese o coliziune cu un camion de salubrizare, care îl costase scump. Când Jack îl examinase în sala de autopsie avea ţeasta de diametrul unei mingi medicinale şi de grosimea unei monede.

Avea în faţă Queensboro Bridge, cu pilaştrii lui masivi. Jack schimbă treapta de viteză din momentul în care şoseaua începu să coboare în pantă. Beneficiind de ajutorul gravitaţiei, mergea în acelaşi ritm cu şoferii, iar vântul îi şuiera pe sub cască. Ca de obicei, exaltarea de moment îi dădu sentimentul unei detaşări şi, pentru câteva minute, toate gândurile, grijile şi amintirile lui neplăcute se evaporară înghiţite de un val de endorfină pură.

Cu puţin timp în urmă, Jack oprise lumina microscopului, îşi făcuse ordine pe birou şi se dusese în cabinetul lui Laurie cu gândul să stabilească împreună modul în care urmau să ajungă la restaurant. Dar nu găsise decât aceeaşi masă de lucru goală ca şi în numeroasele sale vizite din timpul dimineţii. Riva îi explicase că Laurie se dusese până acasă să se schimbe. Jack dedusese că figura lui exprima surprindere, căci Riva se grăbise să precizeze că era o chestiune feminină, deşi clarificarea respectivă nu reuşise decât să îl nedumerească şi mai tare. Felul în care Laurie era îmbrăcată i se păruse foarte potrivit pentru o cină timpurie. Spre deosebire de alţi

colegi de la Institutul de Medicină Legală, Laurie se îmbrăca întotdeauna cu bun gust şi după ultimele tendinţe.

După ce trecu de Queensboro Bridge, traficul se sufocă din cauza autovehiculelor care se luptau să ajungă pe banda ce ducea spre Franklin D. Roosevelt. Jack trebui să facă slalom printre maşini oprite, autobuze şi camioane până când reuşi să străbată intersecţia cu 63rd Street, complet blocată. Reuşind să iasă din ambuteiaj, apăsă cu nădejde pe pedale ca să prindă din nou viteză.

Din acel moment, Jack nu mai întâmpină probleme pe traseu. Când ajunse pe 82nd Street colţ cu Second Avenue, urcă pe trotuar şi coborî de pe bicicletă. Îşi legă cu lanţul bicicleta şi casca de protecţie de un indicator de circulaţie ce interzicea parcarea în zonă. Intră în restaurantul Elios cu doar trei minute întârziere.

Rămase lângă barul de mahon aflat chiar la intrare şi se uită cu atenţie înăuntru. Chelneri cu şorţuri albe, proaspăt spălate, alergau de colo, colo să se asigure că aranjamentul meselor era în ordine. Existau puţini clienţi, împrăştiaţi prin restaurantul îngust, dar destul de lung. Imediat în dreapta lui Jack se găsea o masă rotundă la care stătea un grup zgomotos de consumatori, printre care i se păru a recunoaşte câteva vedete de televiziune, deşi el nu avea televizor. La început, nu o văzu pe Laurie şi socoti că ajunsese primul.

Proprietara restaurantului, o femeie înaltă şi elegantă, se apropie de el. Când Jack îi spuse că avea rezervare pe numele Montgomery, femeia îi luă geaca de piele, pe care i-o dădu imediat unui chelner disponibil şi îi făcu semn lui Jack să o urmeze. Aproape de centrul sălii, el o văzu pe Laurie stând la o masă din dreapta, prinsă într-o discuţie cu un chelner cu mustaţă. Avea în faţă o sticlă de apă minerală italiană, dar nu şi vin. Ştia că ei îi plăcea foarte mult vinul şi că, în trecut, dacă se întâmpla ca el să întârzie la vreo cină în

oraş, ea întotdeauna comanda o sticlă de vin înainte de venirea lui. Nu înţelegea de ce nu făcuse acelaşi lucru şi atunci.

Se aplecă şi o sărută fugar pe obraz, până să apuce să se gândească dacă să o facă sau nu. Dădu apoi mâna cu chelnerul, care era un tip extrem de prietenos. După ce Jack se aşeză pe scaun, chelnerul îl întrebă dacă dorea să bea vin.

— Da, cred că da, spuse Jack, uitându-se la Laurie.

— Tu comandă-ţi, zise Laurie. Eu o să beau doar atât, adăugă ea, arătând spre paharul cu apă minerală.

— Serios? o întrebă Jack.

Deja era puţin descumpănit de ideea unei invitaţii la cină în cadrul căreia nu avea nici cea mai vagă idee ce anume dorea Laurie să-i spună. Şovăi o secundă, după care îi ceru chelnerului să îi aducă o bere. Dacă Laurie nu voia să bea vin, nici el nu voia. Se gândi că era o chestiune de principiu, deşi habar nu avea despre ce principiu era vorba.

— Mă bucur c-ai ajuns teafăr, îi spuse Laurie. Speram că, după autopsia acelui curier, o să realizezi oportunitatea unui joc cu moartea purtat în fiecare zi.

Jack dădu din cap în semn că pricepuse, dar nu răspunse. I se părea că arăta splendid. Purta una dintre ţinutele lui preferate şi se întreba dacă se îmbrăcase special aşa. Nu numai că se schimbase, dar se spălase şi pe cap.

La morgă, Laurie fie îşi ţinea părul adunat în creştet, fie şi-l împletea într-o coadă, însă acum îl lăsase liber şi i se revărsa pe umeri, încadrându-i discret faţa.

— Arăţi minunat, îi spuse Jack.

— Mulţumesc! Şi tu la fel.

— Da, sigur, spuse Jack cu un scepticism evident.

Se uită la cămaşa lui şifonată şi puţin pătată, la cravata albastru-închis şi la blugii relativ murdari. Pe cât de strălucitoare era ea, pe atât de neglijent arăta el.

Cât timp chelnerul se duse să îi aducă berea lui Jack, discutară despre ocaziile în care fuseseră la Elios. Laurie aminti seara în care îl adusese pe Paul Sutherland acolo, la o întâlnire surpriză cu Jack şi cu Lou, pe vremea când se gândea să se mărite cu el.

— Mda, seara aia n-a fost tocmai preferata mea, recunoscu Jack.

— Nici a mea, se puse de acord Laurie. Mi-am adus aminte de asta pentru că Lou mi-a povestit ieri că tu şi el eraţi geloşi pe atunci.

— Serios? Habar n-are Lou!

— Trebuie să-ţi mărturisesc că nu am ştiut niciodată că ai fost gelos.

Chelnerul reveni cu berea lui Jack şi cu un coş cu pâine.

— Doriţi să vă spun acum care sunt specialităţile serii sau preferaţi să mai aşteptaţi?

— Cred că mai aşteptăm câteva minute, răspunse Laurie.

— Să mă chemaţi când doriţi, spuse chelnerul cu amabilitate.

Jack şi Laurie îl urmăriră cu privirea până când acesta se întoarse în bucătărie.

— Îmi pare rău dacă după-amiază am sugerat că o cină cu tine cere multe sacrificii, spuse Jack, uitându-se în ochii ei. N-am vrut să te rănesc. Era o glumă.

— Mulţumesc pentru scuze. În mod normal, nu aş fi reacţionat aşa. Mă tem că mi-am cam pierdut simţul umorului în ultima perioadă.

— În orice caz, n-am apucat să-ţi spun că Mulhausen nu avea nimic, după cum mă şi aşteptam. Nu am găsit nici un fel de patologie în urma examinării. Că veni vorba despre Lou, să ştii că i-am spus că încep să cred şi eu în teoria ta cu

criminalul în serie şi că s-ar cuveni ca departamentul lui să înceapă unele investigaţii.

— Serios? Şi el ce-a zis?

— A vrut să ştie care e poziţia oficială a institutului. I-am precizat-o.

— Şi?

— A zis că, în situaţia în care nici morga, nici spitalul nu iau atitudine, iar primăria e şi ea implicată, are mâinile legate.

— Ei bine, o să încerc să schimb toate astea cu ajutorul unei liste de suspecţi.

— Nişte suspecţi reali? Oho! Asta cu siguranţă ar face cratere în peisaj! Că tot ai adus vorba. M-am mai gândit la treaba asta.

— Ia s-auzim!

— Deşi decesele din serie par a dăuna şi contravin intereselor asigurărilor din sistemul privat, ele pot fi asociate în câteva feluri cu fenomenul pe care îl reprezintă acest sistem.

— Continuă, te rog!

— Sistemul privat de asigurări de sănătate a fost agresiv prin maniera, adesea forţată, în care a ocupat clinicile şi spitalele. Ucigaşul tău în serie ar putea fi cineva la fel de supărat pe AmeriCare ca şi mine. Recunosc că şi eu am avut gânduri criminale după ce AmeriCare a pus stăpânire pe cabinetul meu. Dacă nu ar fi existat AmeriCare şi acum aş practica oftalmologia în Midwest, fâţâindu-mă de colo, colo într-un costum ecosez, muncind din greu să îmi ţin fetele în facultate.

— Ori de câte ori îmi povesteşti despre viaţa pe care ai avut-o înainte, mi-e greu să mi te imaginez. Sunt sigură că nu te-aş recunoaşte.

— Nici eu nu m-aş recunoaşte!

— Dar are sens ce spui. Un medic care are dreptul de a profesa şi de a face internări la Manhattan General şi la spitalul St. Francis se potriveşte profilului despre care vorbeai. Ce altă asociere ţi-a mai dat prin gând?

— Concurenţa din sistemul de asigurări! Domeniul medical e o afacere în care există o competiţie acerbă. Cei doi coloşi din zonă, National Health şi AmeriCare, au mai avut conflicte în trecut, când au ieşit la lumină nişte intrigi extrem de dubioase. Ştiu că National Health au cedat în cele din urmă drepturile asupra New Yorkului, dar poate că s-au răzgândit. Dezastrul major pe care seria ta de crime l-ar produce mai devreme sau mai târziu imaginii AmeriCare ar fi indubitabil un mare câştig pentru National Health. Şi, dacă mă gândesc bine, orice individ sau grup de interese care ar dori ca acţiunile AmeriCare să scadă ar putea fi implicat, pentru că, imediat ce seria ta va ajunge în presă, investitorii se vor retrage în masă.

— Bună observaţie, spuse Laurie. Nu m-am gândit până acum la nici una din variantele astea. Mulţumesc!

— Nu ai pentru ce!

Jack luă o gură sănătoasă de bere, direct din sticlă. Laurie sorbi din apa minerală. Restaurantul începea să se trezească din amorţeala din timpul zilei. La mese mai apăruseră câţiva clienţi. Barul se aglomerase deja, iar nivelul de zgomot crescuse din cauza discuţiilor intense şi a hohotelor de râs.

Observând momentul de întrerupere din discuţia lor, chelnerul apăru la masă şi îi întrebă dacă doreau să comande aperitivele. După un schimb de priviri, Laurie şi Jack dădură din cap în semn de încuviinţare, lucru care declanşă un spectacol impresionant din partea chelnerului. Acesta începu să turuie o listă întreagă de aperitive speciale, explicând în detaliu fiecare specialitate, în ciuda recitalului ispititor, Laurie comandă o salată de rucola, iar Jack, nişte calmar. Ambele feluri de mâncare făceau parte din meniul obişnuit al restaurantului.

După ce chelnerul plecă, lăsându-i iarăşi singuri, Jack aruncă o privire spre Laurie. Aceasta îşi ţinea

capul plecat, preocupată fiind să îşi aşeze în ordine tacâmurile care oricum erau frumos aranjate. I se păru încordată. După alte câteva minute, pauza din conversaţia lor se transformase într-o tăcere stânjenitoare. Jack se aşeză mai bine pe scaunul rigid şi, după ce aruncă o privire prin restaurant ca să se asigure că nu atrăgeau atenţia nimănui, rupse tăcerea.

— Când ai dori să vorbim despre acel lucru important care ne priveşte pe amândoi? E un subiect potrivit pentru aperitive, pentru antreuri sau pentru desert?

Laurie ridică privirea. Jack încercă să înţeleagă ce exprimau ochii ei verzi-albăstrui, dar nu reuşi să îşi dea seama dacă era furioasă sau tristă. Îi trecură prin minte o largă paletă de gânduri, de la faptul că ea voia să îi mărturisească dorinţa de a se împăca, aşa cum sugerase Lou, la intenţia de a se căsători cu iubitul ei cu nume de francez. Deja misterul începuse să se prelungească prea mult şi devenea cam agitat.

— Dacă nu îţi cer prea mult, aş vrea să te rog să încerci să te abţii de la a face glume sarcastice. Sunt convinsă că ţi-ai dat seama că nu îmi este uşor să deschid subiectul şi ai putea să arăţi puţin respect.

Jack trase aer adânc în piept. Îi era greu să respecte o asemenea rugăminte, având în vedere faptul că trebuia astfel să renunţe la cea mai bună defensivă psihologică într-o situaţie în care se temea că urma să aibă cea mai mare nevoie de aşa ceva.

— O să încerc, răspunse Jack, dar îmi tot bat capul, încercând să-mi dau seama despre ce e vorba.

— Înainte de toate, vreau să-ţi spun că ieri am aflat că testul pentru markerul de genă BRCA1 mutantă este pozitiv.

Jack se uită lung la fosta lui iubită, în timp ce mii de gânduri i se învălmăşeau prin cap. Pe lângă

un val de compasiune şi de îngrijorare, simţi şi o relativă uşurare, lucru nu foarte nobil din partea lui. În mod egoist, ştia că putea face faţă mai uşor problemei ridicate de gena BRCA1 mutantă decât ideii că Laurie s-ar putea căsători.

— N-ai de gând să spui nimic? îl întrebă Laurie după un răstimp de tăcere.

— Îmi cer scuze! Vestea m-a luat pe nepregătite. Îmi pare foarte rău să aflu că markerul este pozitiv. Partea bună e că întotdeauna e preferabil să ştii.

— La momentul ăsta, nu-s prea convinsă că există această parte bună.

— Eu da. Nu am nici cea mai mică îndoială. Deocamdată, va trebui să fii mai vigilentă şi probabil să îţi faci tomografii şi mamografii în fiecare an. Ţine minte că, deşi prezenţa markerului presupune faptul că e foarte probabil să ai cancer mai devreme de optzeci de ani, mama ta, a cărei mutaţie o moşteneşti, s-a îmbolnăvit de-abia după optzeci de ani.

— E adevărat, spuse Laurie. Argumentul lui Jack o făcu să se lumineze la faţă. Şi bunica din partea mamei a avut cancer la sân abia după optzeci de ani. Iar mătuşile mele, toate trecute bine de şaptezeci de ani, nu s-au îmbolnăvit… Cel puţin, nu până acum.

— Păi, vezi! spuse Jack. Mi se pare suficient de clar că mutaţia de genă din familia ta dezvoltă complicaţii în jurul vârstei de optzeci de ani.

— Se poate, zise Laurie, ceva mai optimistă. Cu toate astea, nu pot fi sigură, plus că nu se verifică şi riscul mărit pentru cancerul ovarian.

— Ai pe cineva în familie, din partea mamei sau a tatălui, care a avut cancer ovarian?

— Nu, din câte ştiu eu.

— Păi, mie astea mi se par veşti încurajatoare.

— Da, cred că da, spuse Laurie, făcându-şi din nou de lucru cu tacâmurile.

Jack mai luă o gură din berea rece. Îi era cald şi se întreba dacă se citea pe faţa lui. Trase cu degetul

de guler şi îşi eliberă puţin gâtul transpirat. Tare ar fi vrut să îşi dea jos cravata, dar nu îndrăzni, văzând cât de şic era Laurie îmbrăcată. Îl preocupa felul în care Laurie îi dăduse vestea despre gena BRCA1. Spusese „înainte de toate”, ceea ce îl făcea să creadă că mai avea să îi spună şi altceva.

În acel moment, apărură salata şi calmarul. Chelnerul le servi mâncarea şi apoi rearanjă grijuliu masa, adunând firimiturile înainte de a pleca. Nu îi bătuse la cap să comande şi antreuri, exact motivul pentru care Jack prefera să mănânce la Elios. Acolo nu se simţea niciodată agresat de insistenţele de a i se încărca nota de plată, aşa cum i se întâmplase în multe alte restaurante la modă.

După ce mâncă puţin calamar şi mai luă o gură de bere, Jack îşi drese vocea. Superstiţios fiind, nu ar fi vrut să o descoasă, dar nu mai suporta tensiunea.

— Mai voiai să vorbim şi despre altceva sau numai despre gena BRCA1?

Laurie puse furculiţa pe farfurie şi se uită în ochii lui.

— Mai e şi altceva. Voiam să-ţi spun că sunt însărcinată.

Jack înghiţi în sec, îşi lăsă capul într-o parte, de parcă tocmai îl lovise ceva şi puse sticla de bere pe masă. Nu îşi putea lua privirea de la ea. Era ultimul lucru pe care se aşteptase să îl audă şi tot felul de gânduri complicate i se învârtejeau prin minte. Îşi drese vocea din nou.

— Cine e tatăl copilului? întrebă Jack.

Laurie se schimbă la faţă la fel de iute cum se înnorează cerul prins de o furtună de vară şi se ridică de la masă atât de brusc, încât scaunul se răsturnă. Incidentul reduse la tăcere conversaţia în tot restaurantul. Laurie trânti şervetul peste salată şi dădu să o apuce spre ieşire. Jack, care la început rămăsese încremenit din cauza accesului ei neaşteptat de furie, îşi reveni îndeajuns cât să o

prindă de braţ. Laurie se smuci, dar el nu îi dădu drumul. Laurie îl privi crunt, răsuflând greu.

— Iartă-mă! spuse Jack. După care se grăbi adauge: Nu pleca! E clar că trebuie să discutăm şi poate că n-a fost cea mai delicată primă întrebare.

Laurie se smuci din nou, dar cu mai puţină îndârjire decât prima dată.

— Te rog, aşază-te! spuse Jack, modulându-şi vocea astfel încât să pară calmă şi liniştitoare.

Ca şi când abia atunci îşi dădea seama unde se afla, Laurie se uită înjur şi văzu că în restaurant nimeni nu se mai clintea, iar toate privirile erau aţintite asupra ei. Se uită la Jack, dădu din cap în semn de încuviinţare şi făcu un pas înspre masă. Chelnerul îşi făcu apariţia imediat, de parcă acela era semnalul lui de intrare în scenă; îi îndreptă scaunul, apoi luă şervetul şi platoul de salată. Laurie se aşeză şi în acelaşi moment clienţii localului îşi reluară discuţiile, ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat. Newyorkezii erau obişnuiţi cu situaţiile neaşteptate şi le tratau cu multă înţelegere.

— De când ştii? o întrebă Jack.

— De ieri aveam bănuieli, dar abia de dimineaţă am primit confirmarea.

— Eşti supărată?

— Bineînţeles că sunt supărată! Tu nu eşti?

Jack încuviinţă şi tăcu preţ de câteva secunde, gândindu-se ce să spună.

— Şi ce-o să faci?

— Vrei să mă întrebi dacă o să păstrez copilul sau nu? Asta vrei să afli cu întrebarea ta nenorocită?

— Laurie, purtăm o discuţie. Nu trebuie să te enervezi.

— Prima ta întrebare, aşa cum ai numit-o şi tu, a atins o coardă sensibilă.

— Lucrul ăsta a fost foarte evident. Dar, având în vedere că ai o relaţie, din câte se pare,

pasională, întrebarea mea nu a fost tocmai nepotrivită.

— Mi s-a părut extrem de insensibilă, de vreme ce nu m-am culcat cu Roger Rousseau.

— Şi eu de unde să ştiu treaba asta? În ultimele săptămâni, te-am sunat seara în nenumărate rânduri. Într-o noapte am insistat până târziu şi mi-am dat seama că de fapt nu erai acasă.

— Am dormit pe la Roger de câteva ori, recunoscu Laurie, dar nu m-am culcat cu el.

— Mi se pare o distincţie suspectă între termeni, dar să trecem peste asta.

Chelnerul apăru din nou la masă, cu un şervet nou şi cu o altă salată de rucola. Cu mult bun-simţ, se retrase rapid.

— Cât de avansată e sarcina?

— Sunt în şase săptămâni, deşi la cabinetul de ginecologie mi s-a spus că s-ar putea să fie chiar şapte. Nu am nici cea mai mică îndoială că s-a întâmplat în ultima noapte pe care am petrecut-o împreună. E cam ironic, nu-i aşa?

— „Surprinzător" ar fi adjectivul care îmi trece prin minte. Cum de s-a întâmplat aşa ceva?

— Sper că nu dai vina pe mine. Dacă îţi aminteşti, cu o zi înainte, m-ai întrebat dacă sunt în perioada fertilă. Ţi-am spus că probabil nu există nici un risc, dar că sunt la limită. E clar că, atunci când am făcut dragoste, era de fapt a doua zi şi nu ne mai înscriam în marja de siguranţă.

— Şi de ce nu m-ai refuzat?

Laurie îl străfulgera cu privirea.

— Începi să mă înfurii din nou! Sună de parcă ai da vina pe mine şi, ştii ceva, împreună am luat hotărârea să facem dragoste, n-am luat-o doar eu, iar amândoi ştiam cum stăteau lucrurile.

— Linişteşte-te, spuse Jack împăciuitor. Chiar nu dau vina pe tine. Pe cuvânt! Încerc doar să înţeleg. Faptul că ai rămas însărcinată m-a luat complet pe nepregătite. Am reuşit să ne ferim de asta până acum. Cum de-am greşit de data asta?

Laurie îşi îmblânzi privirea. Trase aer adânc în piept şi scoase un suspin.

— Păi, în acest moment, cel mai bine ar fi să fim cinstiţi. În dimineaţa aia, când m-am gândit că o să facem dragoste, mi-a trecut prin cap că e un risc şi am fost sigură că şi tu ai gândit la fel. Nu era un risc foarte mare, având în vedere că eram în a zecea zi din perioada sigură, dar totuşi un risc. La cât de mult îmi doream să avem o familie, nu m-a deranjat situaţia. Din perspectiva ta, m-am gândit că, undeva în adâncul sufletului şi tu eşti de acord că un copil te-ar ajuta să laşi trecutul în urmă şi să începi o viaţă nouă. Poate că, de fapt, am crezut că dorinţele mele sunt şi ale tale. Nu ştiu ce altceva să spun. Aşa am simţit eu atunci.

Jack medită la vorbele lui Laurie. Îşi muşcă interiorul obrazului, cu o expresie gânditoare. Avusese parte de multe lovituri în viaţă şi acum încerca unul dintre cele mai puternice şocuri. Surpriza veştii că era posibil să fie tată îl luase complet pe nepregătite. În acelaşi timp, îl îngrozea, în principal pentru că ar putea iubi prea mult acea perspectivă, ceea ce l-ar fi făcut vulnerabil, aşa cum se întâmplase în trecut. Pierderea familiei fusese cea mai mare încercare din viaţa lui şi nu credea că ar putea să mai treacă prin aşa ceva vreodată. Totuşi, pe lângă toate aceste gânduri negre se strecură şi unul bun. Nu se dumirise cu privire la prea multe lucruri în ultimele şase săptămâni nefericite din viaţa lui, însă ceva aflase cu siguranţă: îşi dăduse seama că o iubea pe Laurie mai mult decât recunoscuse în sinea sa. Habar nu avea cum influenţa acel adevăr situaţia în care se găsea. Nu ştia ce simţea Laurie pentru actualul ei prieten.

— Nu ştiu ce să înţeleg din tăcerile tale, spuse Laurie. Nu numai că nu te caracterizează, dar am nevoie de un răspuns. Un răspuns, oricum ar fi. Vreau să ştiu ce simţi. Avem de luat câteva

hotărâri; sau, dacă nu vrei să fii implicat, spune-mi. O să iau singură hotărârile.

Jack dădu din cap în semn de încuviinţare.

— Bineînţeles că vreau să fiu implicat în luarea de hotărâri, dar e oarecum nedrept. E greu să te trezeşti deodată în faţa faptului împlinit şi să ţi se ceară să răspunzi într-o fracţiune de secundă. De fapt, nu mi se pare corect din partea ta să ai asemenea aşteptări. Aş fi preferat să-mi spui imediat ce ai aflat, ca să putem avea amândoi un răgaz de gândire. Apoi, la cină, am fi putut face schimb de păreri.

— Ai dreptate, recunoscu Laurie. Nu vreau să te forţez, deşi mi-aş dori să-mi dai acelaşi răspuns pe care mi-l doresc şi eu.

— Şi care ar fi acela?

Laurie întinse mâna peste masă şi îl apucă de braţ.

— Nu am de gând să-ţi pun vorbe în gură, însă eu sper că această întâmplare îţi va face bine şi va reuşi să te scoată din starea de doliu în care te afli. Un copil nu o să altereze imaginea familiei pierdute. Dar cel mai înţelept ar fi să te duci acasă şi să te gândeşti îndelung. Eu sunt de gardă în weekend, aşa că, dacă nu dai de mine acasă, mă găseşti la morgă. O să aştept telefonul tău.

— Sunt perfect de acord, spuse Jack cu o voce obosită.

— Ei, sper că nu o să faci o depresie din cauza mea, îl mustră Laurie.

— Nu, n-o să fac, dar un lucru e clar. Mi-a pierit pofta de mâncare.

— Şi mie, spuse Laurie. Hai să plecăm! Amândoi suntem extenuaţi.

Laurie ridică mâna şi chelnerul se apropie în grabă.

16

Roger se lăsă pe spate în scaun şi întinse braţele înspre tavan, dezmorţindu-şi oasele. Avea dureri musculare după orele pe care le petrecuse aplecat asupra mesei de lectură din sala de şedinţă a Departamentului de resurse umane din spitalul St. Francis. Pe masă erau aşezate în teancuri o mulţime de pagini scoase la imprimantă, inclusiv un CD abia inscripţionat. De cealaltă parte a tăbliei stătea aşezată şefa departamentului, Rosalyn Leonard. Era o femeie înaltă şi interesantă, cu o figură serioasă, cu un păr negru ca abanosul şi un ten foarte deschis, ca de porţelan. Iniţial, ea îl intimidase, pentru că părea imună la farmecele lui, ceea ce îl necăjea foarte tare. Pentru Roger era extrem de important ca femeile pe care le considera atrăgătoare să fie atrase la rândul lor de el. Totuşi, insistenţele lui fuseseră răsplătite şi, după câteva ceasuri, începuse să se întrevadă un succes. Deşi la început se ţinuse băţoasă, încet, încet Rosalyn începuse să cedeze. În ultima oră, Roger simţise că începuse şi ea să flirteze. Nu îi scăpase faptul că nu purta verighetă, aşa că, pe când ziua se prefăcea în seară, reuşise să o întrebe cu mult tact care îi era statutul social. Când aflase că nu avea pe nimeni, căci abia ieşise dintr-o relaţie, Roger luase chiar în calcul posibilitatea unei invitaţii la cină, plecând de la premisa că el şi Laurie nu s-ar împăca.

La începutul acelei după-amiezi, când plecase de la spital ca să ajungă în Queens, Roger trăise senzaţia că se întorcea în timp, căci St. Francis se afla la est de Rego Park, care era la o azvârlitură de băţ de Forrest Hills, zona în care copilărise el. Deşi îi muriseră între timp ambii părinţi, câteva mătuşi şi un unchi încă locuiau în cartierul copilăriei sale. În timp ce privea pe fereastra

taxiului care traversa Queens Boulevard, îi dăduse chiar prin cap să viziteze casa părintească după ce îşi termina treburile.

Roger făcuse progrese însemnate. Întâlnirea cu Bruce Martin, şeful Departamentului de resurse umane din Manhattan General, se dovedise fructuoasă, deşi la început nu dăduse semne. Roger începuse prin a-i cere direct fişele angajaţilor, însă Bruce îi spusese că existau o sumedenie de legi federale care restricţionau accesul către asemenea informaţii. Atunci Roger se străduise să formuleze o poveste cât mai credibilă, susţinând că, în calitate de şef al personalului medical, voia să demareze un studiu al interacţiunii dintre doctori, cadre medicale şi personalul administrativ, punând accent pe noii angajaţi, mai ales pe cei din tura de noapte, când spitalul intra într-o aşa-zisă stare de „pilot automat”. Se străduise să nu facă nici măcar cea mai mică aluzie la adevăratul lui scop.

Roger nu plecase din biroul lui Bruce fără confirmarea că avea să primească o listă cu toţi angajaţii spitalului, precum şi o situaţie cu toţi angajaţii noi, de la jumătatea lunii noiembrie, vizându-i în special pe cei din tura de noapte. Roger îşi făcuse griji ca nu cumva Bruce să devină suspicios atunci când îi precizase data de angajare, una aleasă aparent la întâmplare, însă Bruce îşi notase informaţia fără nici o reacţie. Îi promisese lui Roger că va primi lista pe birou chiar în acea după-amiază, până la sfârşitul programului.

Bruce o sunase apoi pe Rosalyn Leonard, şefa Departamentului de resurse umane de la spitalul St. Francis, să îi spună că Roger avea să treacă pe la ea şi o rugase să îi dea toate informaţiile de care acesta avea nevoie. La momentul respectiv, Roger nu îşi dăduse seama cât de mult îl ajutase Bruce. Dacă ar fi dat buzna cu cererea lui, aşa cum plănuise iniţial, nu ar fi ajuns la nici o înţelegere cu Rosalyn. Nu se îndoia câtuşi de puţin că Rosalyn s-ar fi arătat expeditivă şi necooperantă.

Dar aşa, graţie telefonului pe care i-l dăduse Bruce, Rosalyn făcuse o parte din treabă înainte ca Roger să ajungă la spital. După cum avea el să afle mai târziu, Rosalyn culesese informaţii din mai multe surse ca să îi poată întocmi listele de care avea nevoie. Roger constatase cu surprindere că diferitele departamente din spitalele AmeriCare funcţionau, mai mult sau mai puţin, ca nişte feude autonome, în limitele unor bugete impuse de la centru.

Înainte de a pleca de la Manhattan General, Roger o rugase pe Caroline să întocmească o listă cu personalul medical, în special cu doctorii care aveau dreptul de a profesa şi de a face internări la Manhattan General, cât şi la St. Francis. Petrecuse destul de mult timp verificând dacă acel criteriu era general valabil, consultând fişele personale ale unor medici. Din nefericire, informaţia nu era valabilă decât pe-alocuri. Caroline îi promisese că o să facă tot ce poate, mai ales că nu intra în atribuţiile ei. Îi spusese că existau speranţe să obţină listele pentru că avea o relaţie de amiciţie cu unul dintre informaticienii spitalului, unul dintre acei operatori de baze de date care adesea reuşesc să soluţioneze situaţii imposibile.

— Ei bine, iată! spuse Rosalyn, împingând către Roger un teanc subţire de hârtii, peste suprafaţa lucioasă a mesei de lectură. Lovi foile cu palma. Aveţi aici mai multe liste: o listă completă cu toţi angajaţii spitalului St. Francis, de la mijlocul lui noiembrie încoace şi în special cu cei care lucrează în tura de noapte; o listă cu angajaţii care, de la mijlocul lui noiembrie şi până la mijlocul lui ianuarie, fie şi-au înaintat demisia, fie au fost concediaţi; o listă cu personalul medical cu normă întreagă, tot de la mijlocul lui noiembrie încoace; şi, în final, o listă cu toţi medicii noştri cu drept de a profesa şi de a face internări. Aveţi tot ce vă trebuie pentru studiu? Aveţi nevoie şi de lista noilor angajaţi de la mijlocul lui noiembrie?

— Nu, nu e nevoie, spuse Roger. Cred că e suficient pentru ce intenţionez eu să fac. Aruncă o privire peste listele cu angajaţii spitalului de la mijlocul lui noiembrie şi până în prezent şi clătină din cap uimit. Nu mi-a trecut niciodată prin minte că e nevoie de atâţia oameni pentru ca un spital american să funcţioneze.

Voia să îi distragă atenţia de la discuţia despre aşa-zisul studiu. La cât de isteaţă părea Rosalyn, se aştepta să îşi dea seama de minciuna lui, în cazul în care era nevoit să îi dea mai multe detalii.

— Ca toate spitalele AmeriCare, traversăm o perioadă destul de lejeră din punct de vedere al angajărilor, spuse Rosalyn. Ca în toate celelalte instituţii din sistemul privat, primul lucru pe care îl face AmeriCare atunci când preia un spital este să reducă numărul angajaţilor din aproape fiecare departament. Eu ştiu cel mai bine, pentru că mie mi-a revenit sarcina pe care nu şi-o doreşte nimeni. Sunt responsabilă în cazul unui număr considerabil de înştiinţări de concediere.

— Probabil că v-a fost greu, spuse Roger pe un ton relativ îngrijorat.

Puse lista deoparte şi se uită pe cea cu angajaţii care plecaseră din St. Francis. Era mult mai lungă decât se aşteptase. Nu avea însă atâtea amănunte pe cât ar fi sperat; nu se preciza tura în care lucrase fiecare angajat, dacă fusese concediat sau dacă plecase de comun acord, respectiv locul unde plecase.

— Mă uimeşte numărul impresionant de pe lista asta. E ceva obişnuit?

— În general, da, deşi s-ar putea să fie un interval mai aglomerat, pentru că se suprapune cu perioada sărbătorilor. Când oamenii se gândesc să îşi schimbe serviciul şi vor să aibă ceva timp liber până la noua angajare, perioada sărbătorilor este cea mai populară în acest sens.

— Se pare că majoritatea sunt asistenţi medicali.

— Din păcate, aşa stau lucrurile. Se înregistrează o criză de cadre medicale secundare şi, din cauza asta, se pune mare preţ pe capul lor. Recrutăm în permanenţă asistente şi asistenţi, iar alte spitale ne fură la rândul lor angajaţii. E un război permanent. Ne-am gândit chiar să căutăm posibili candidaţi şi în afara ţării.

— Serios? întrebă Roger.

Ştia că Statele Unite atrăgeau mulţi medici din ţări aflate în curs de dezvoltare, sub pretextul specializărilor, medici care în cele din urmă emigrau, însă nu ştia că se căutau şi asistenţi medicali. Având în vedere necesităţile medicale ale ţărilor de provenienţă, nu i se părea o chestiune tocmai morală.

— În listă nu apare şi locul în care s-au angajat ulterior.

Rosalyn dădu din cap în semn că nu.

— Informaţia asta nu apare în baza de date principală a angajaţilor. Se poate să existe în fişa individuală, în cazul în care angajatul a solicitat o recomandare către o altă instituţie sau dacă o altă instituţie a formulat o astfel de solicitare. Dar, după cum vă imaginaţi, trebuie să fim foarte atenţi cu respectivele fişe. În absenţa unei autorizări din partea angajatului, există riscul unor litigii juridice.

Roger încuviinţă.

— Cum mă puteţi ajuta dacă o să am întrebări în privinţa anumitor persoane pe parcursul studiului? Adică, dacă aş dori să aflu prestaţia lor profesională în cadrul spitalului, relaţiile pe care le-au avut cu colegii, eventualele măsuri disciplinare care li s-au aplicat din diverse motive?

— Va fi dificil, zise Rosalyn, dând din cap ca şi când s-ar fi arătat de acord cu propriile spuse. Studiul pe care îl faceţi e unul pe plan intern, sau intenţionaţi să îl publicaţi?

— E pe plan intern şi cu acces limitat, permis numai la cel mai înalt nivel al ierarhiei administrative. În nici un caz nu va fi publicat.

— Dacă e aşa, probabil că o să vă pot ajuta, dar trebuie să discut cu directorul spitalului şi cu juristul nostru. Doriţi să vorbesc luni? Ar fi prima ocazie în acest sens.

— Nu, nu e nevoie, răspunse Roger grăbit. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era ca directorii celor două spitale să poarte o discuţie despre aşa-zisul lui studiu. Nu vă adresaţi lor până când nu o să am nevoie de mai multe informaţii. Poate că nici nu o să fie cazul.

— Vă rog doar să mă anunţaţi cu douăzeci şi patru de ore înainte, dacă aveţi nevoie de alte informaţii.

Roger încuviinţă iarăşi din cap dornic să schimbe subiectul. Îşi drese vocea şi în cele din urmă puse întrebarea care îl interesa cel mai tare.

— Câţi dintre foştii angajaţi au plecat la Manhattan General, adică au rămas în sistemul AmeriCare? Aveţi acces la această informaţie?

— Nu, din câte ştiu eu. După cum aţi văzut, sistemul AmeriCare impune o politică de autonomie pentru fiecare instituţie medicală din componenţa sa. Singurele puncte comune sunt costurile şi provenienţa necesarului medical. Dacă un fost angajat al spitalului St. Francis pleacă la Manhattan General, pentru noi este ca şi când s-ar duce la un spital din afara sistemului AmeriCare.

Roger încuviinţă din nou. Îşi dădea seama că îl aşteptau multe ore de lucru la întoarcerea la birou. Şansele de a obţine suficiente date, care să justifice o vizită la Laurie acasă, erau din ce în ce mai mici. Se uită la ceasul de la mână. Era şapte şi un sfert. Dincolo de fereastra aflată în spatele lui Rosalyn domnea întunericul. De fapt, de multă vreme se lăsase bezna.

— Mă tem că v-am reţinut nepermis de mult, spuse Roger. Zâmbi cu căldură. Vă sunt foarte recunoscător pentru eforturi, dar mă simt extrem de vinovat pentru că e vineri seara şi, cu siguranţă,

v-am reţinut de la ceva mult mai interesant şi mai plăcut.

— Mi-a făcut plăcere să vă fiu de folos, domnule doctor Rousseau! Bruce mi-a vorbit foarte frumos despre dumneavoastră atunci când m-a sunat. Am înţeles că aţi făcut parte din Medici fără Frontiere.

— Mă tem că da, spuse Roger cu modestie. Dar spuneţi-mi Roger, vă rog!

— Mulţumesc, domnule doctor, spuse Rosalyn, izbucnind apoi în râs. Vreau să zic, mulţumesc, Roger!

— Nu ai pentru ce. Eu ar trebui să îţi mulţumesc!

— Am citit despre ceea ce face Medici fără Frontiere în toată lumea. Sunt foarte impresionată.

— În lume e mare nevoie de condiţii medicale elementare, mai cu seamă în zonele cu probleme.

Roger era încântat că discuţia o luase într-o direcţie atât de personală.

— Sunt convinsă! Unde ai fost cât timp ai făcut parte din organizaţie?

— În Pacificul de Sud, în Orientul îndepărtat şi, în final, în Africa. O combinaţie între jungla de nepătruns şi deşertul arid, spuse Roger zâmbind.

Ştia monologul pe dinafară şi, aşa cum se întâmplase şi cu Laurie, de obicei avea un deznodământ benefic pentru viaţa lui personală.

— Parcă vorbeşti despre un film. De ce ai părăsit organizaţia şi cum de-ai venit la New York?

Roger zâmbi larg. Trase adânc aer în piept, înainte de a-i servi piesa de rezistenţă.

— De vină e concluzia la care am ajuns într-un final şi anume, faptul că nu voi putea schimba lumea. Am încercat, dar nu am reuşit. Apoi, ca o pasăre migratoare, am simţit nevoia să revin la cuibul meu şi să-mi întemeiez o familie. Vezi tu, m-am născut în Brooklyn şi am copilărit în apropiere de Forest Hills.

— Ce romantic! Şi ai găsit-o pe doamna cea norocoasă?
— Nu prea. Am fost mult prea ocupat să mă mut şi să mă adaptez traiului în lumea civilizată.
— Ei bine, sunt convinsă că nu o să-ţi fie prea greu să o găseşti, spuse Rosalyn în timp ce strângea de pe masă hârtiile din care extrăsese listele pe care i le dăduse lui Roger. Pun pariu că poveştile pelerinajelor tale sunt fascinante.
— Într-adevăr! răspunse Roger bucuros. Era uşurat. Căpătase certitudinea că îi stârnise interesul. Aş fi fericit să îţi povestesc unele mai puţin triste, dacă accepţi să luăm cina în oraş. Măcar atâta lucru să fac, dacă tot te-am ţinut aici atâta timp. Bineînţeles, dacă eşti liberă. Aş fi onorat dacă ai accepta!
Rosalyn ridică din umeri, uşor descumpănită.
— Da, de ce nu?
— Atunci ne-am înţeles, spuse Roger. Se ridică şi îşi dezmorţi picioarele. E un restaurant italian chiar aici, în Rego Park, despre care se spune că ar fi fost localul în care îşi făceau veacul mafioţii din partea locului prin anii cincizeci. Când am fost acolo ultima oară, acum câteva milenii, mâncarea mi s-a părut grozavă. Şi cu vinurile stau foarte bine. Ai chef să vedem dacă mai există? Rosalyn ridică iarăşi din umeri.
— Pare interesant, dar nu pot să stau prea mult.
— Nici eu. La naiba, trebuie să mă întorc la birou diseară!

— Jasmine Rakoczi! strigă cineva.
Jazz îşi întrerupse unul dintre exerciţiile preferate. Stătea întinsă pe burtă şi îşi lucra muşchii fesieri şi coapsele. Întoarse capul într-o parte şi văzu că cineva stătea lângă aparatul pe care îl folosea. Rămase surprinsă când observă lângă ea picioarele unei femei şi nu ale unui bărbat, aşa cum se aştepta. Jazz îşi scoase căştile din urechi şi apoi se răsuci să vadă şi faţa celei

care o strigase. Nu reuşi să distingă mare lucru, pentru că femeia stătea în lumina aruncată de spoturile fluorescente din tavan.

— Îmi cer scuze că te deranjez, îi spuse făptura lipsită de trăsături.

Lui Jazz nu îi venea a crede că cineva o deranja în mijlocul antrenamentului şi se ridică de pe aparat nervoasă. Se pomeni în faţa uneia dintre femeile de la recepţie. O văzuse mai devreme, când îşi făcuse abonamentul.

— Care ar fi problema? o întrebă Jazz. Îşi şterse fruntea cu prosopul.

— Vă aşteaptă doi domni la intrare, răspunse femeia. Au spus că trebuie să vă întâlniţi numaidecât, însă domnul Homer nu le-a dat voie în sală.

Un fior discret, dar în mod clar supărător, îi străbătu şira spinării. Îşi aminti vizita neaşteptată pe care i-o făcuseră domnul Bob şi domnul Dave cu o seară înainte.

Probabil se întâmplase ceva. Domnul Bob nu avea obiceiul să o abordeze într-un spaţiu atât de expus.

— Vin imediat, spuse Jazz.

Luă o gură de apă din sticla de lângă ea, în vreme ce recepţionera ieşea din sala de forţă. Se gândi în primul rând că avea pistolul în buzunarul hainei, care era în vestiar. Dacă intrase în vreo încurcătură, dorea să aibă arma asupra sa. Dar ce încurcătură să fi apărut? Mulhausen dăduse colţul liniştit, fără să creeze valuri. Singurul lucru care îi veni în minte era legat de posibilitatea ca investigaţiile în cazul lui Chapman să fi scos la iveală ceva. Ca toţi angajaţii din tura de noapte şi ea stătuse de vorbă cu doi detectivi cu feţe obosite şi răspunsese unor întrebări de rutină. Nu se ivise nici o problemă pe parcursul interogatoriului, după cum se discutase şi la raportul infirmierelor. Concluzia era că avusese loc un jaf, atâta tot.

Firma care asigura paza spitalului promisese că va întări patrulele, în special între schimburi.

Jazz se duse cu pas grăbit către ieşirea din sala de forţă. Era atât de frământată de gânduri, încât nici nu observă privirile jinduitoare ale bărbaţilor. Fără să piardă vremea, se întoarse în vestiar şi luă o Cola din mers. Deschise dulapul, îşi trase haina peste echipamentul de sală şi îşi afundă mâna în buzunarul drept, unde ţinea pistolul.

Cu o mână într-un buzunar şi cu cealaltă ţinând cutia de Cola, Jazz deschise cu umărul uşa care dădea în hol. Dincolo de tejgheaua recepţiei se găsea o sală de aşteptare destul de mare, iar în spatele ei erau un restaurant şi un bar. Exista până şi o prăvălie cu articole sportive.

Jazz se uită rapid la cei aflaţi în jur şi, pentru că nu dădu cu ochii nici de domnul Bob, nici de domnul Dave, se duse la recepţie şi o întrebă pe angajata de acolo unde erau cei doi bărbaţi care voiau să stea de vorbă cu ea.

Aceasta îi făcu semn spre doi domni care se ascundeau îndărătul unor ziare. Cu siguranţă, cei doi nu erau domnul Bob şi domnul Dave. După cât li se vedea din ţinută, păreau nişte boschetari.

— Sunteţi sigură că pe mine mă caută? întrebă Jazz. Îi era teamă să nu fie nişte poliţişti sub acoperire, care încercau să afle dedesubturi în cazul Chapman. Oarecum resemnată, Jazz se îndreptă către cei doi bărbaţi. Ţinea în continuare mâna pe armă.

— Salut! spuse ea pe un ton iritat. Mi s-a transmis că mă căutaţi.

Cei doi bărbaţi dădură ziarele la o parte, iar Jazz simţi instantaneu că se înroşeşte la faţă şi că sângele începe să îi zvâcnească în tâmple. Cu greu se abţinu să nu scoată pistolul. Unul din bărbaţi era tatăl ei, Geza Rakoczi; ca şi însoţitorul lui, părea neras de două zile.

— Jasmine, dragă, ce mai faci? o întrebă Geza.

Chiar dacă stătea în spatele unei măsuţe de cafea pe care erau împrăştiate diverse reviste, Jazz simţi că mirosea a alcool. Fără să îi răspundă, se uită la bărbatul care îl însoţea pe tatăl ei. Nu îl mai văzuse până atunci.

— El este Carlos, spuse Geza observând că se uita la el. Jazz îşi întoarse privirea spre tatăl ei. Nu îl mai văzuse de ani de zile şi în tot acest timp sperase că murise din cauza băuturii.

— Cum m-ai găsit?

— Carlos are un prieten care se pricepe la calculatoare. El zice că poate să afle orice de pe internet. Aşa că l-am rugat să te găsească pe tine şi te-a găsit. Mi-a zis că joci multe jocuri online şi că stai, după cum le-a zis el, pe „forumuri de discuţii". Nu cunosc absolut nimic despre tâmpeniile astea, dar uite că te-a găsit! A aflat până şi că eşti membră în clubul ăsta. Geza aruncă o privire înjur. Drăguţ loc. Sunt impresionat. Te descurci bine, fetiţo!

— Şi ce cauţi aici? îl întrebă Jazz.

— Păi, sincer să fiu, am nevoie de nişte bani şi, ştiind că tu eşti ditamai asistenta, m-am gândit să-ţi cer ţie. Vezi tu, mama ta a murit, Dumnezeu să îi odihnească sufleţelul! Trebuie să fac rost de nişte bani. Dacă nu, o s-o îngroape într-un coşciug simplu de lemn, la cimitirul săracilor.

Pentru o clipă, Jazz nu reuşi să vadă dinaintea ochilor decât cei treisprezece dolari pe care îi câştigase făcând pârtie prin zăpadă cu lopata. Amintirea acelei întâmplări îi accentuă furia. La cât de strâns ţinea pistolul, se gândi să nu facă vreo nesăbuinţă şi luă degetul de pe trăgaci.

— Pleacă naibii de-aici! rosti Jazz cu dispreţ.

Se răsuci pe călcâie şi se îndreptă spre vestiar. Îl auzi pe Geza strigând în urma ei şi, dintr-odată, se pomeni apucată de umăr şi întoarsă cu faţa spre el.

Jazz îşi scoase mâna din buzunar, din fericire, fără pistol. Mai târziu, avea să se întrebe cum de se

întâmplase astfel, căci intenţia ei fusese să scoată arma. Îi vârî degetul arătător ameninţător în figură.

— Să nu mai pui mâna pe mine niciodată! rosti ea printre dinţi. Şi nu mă mai bate la cap! Înţelegi ce îţi zic? Dacă mai vii, te omor! Pur şi simplu!

Jazz îi întoarse iarăşi spatele şi o apucă spre vestiar, îl auzi pe Geza începând să se văicărească, spunând că era tatăl ei, însă Jazz nu se opri din drum şi nici el nu mai încercă să se ducă după ea. Reveni în vestiar, formă cifrul încuietorii dulapului şi îşi puse haina la loc. După ce se întoarse în sala de forţă, se hotărî să îşi reia exerciţiile de la început, deşi, atunci când fusese deranjată, aproape că le terminase.

Simţea nevoia să facă efort ca să îşi poată ţine furia sub control şi, într-o mare măsură, reuşi. Când reveni în vestiar pentru a face duş, deja se calmase. Începuse chiar să se amuze, amintindu-şi în ce făptură vrednică de milă se transformase tatăl ei. Se întreba când anume murise mama ei. Era uimită că trăise atât de mult, la cât era de obeză.

Făcu un duş rapid şi se îmbrăcă în grabă, pentru că întârziase destul de mult din cauza reluării exerciţiilor. Când ieşi din vestiar, aruncă o privire în sala de aşteptare în care stătuse tatăl ei şi răsuflă uşurată când văzu că înţelesese mesajul şi se cărase.

Apropiindu-se de maşină, îi veni în minte episodul din noaptea precedentă şi, după ce deschise portiera, se uită în primul rând pe bancheta din spate. Nu îi plăcuse deloc felul în care domnul Bob şi domnul Dave o luaseră prin surprindere. Până atunci trăise cu senzaţia că era precaută şi atentă şi voia să păstreze acea stare de spirit.

Urcă în Hummer şi, după ce îşi puse centura, se gândi cum să se distreze pe drumul până la spital. Întrecerile cu taximetriştii ar fi ajutat-o să alunge ce mai rămăsese din iritarea pe care i-o provocase vizita tatălui ei. În timp ce aştepta la coadă să iasă

din parcare, își scoase telefonul BlackBerry. Având în vedere că primise trei nume în ultimele două nopți, nu prea mai trăgea speranță să capete o nouă misiune, însă verifică, să fie sigură.

Când opri la primul semafor, accesă căsuța de e-mail. Spre încântarea ei, mai primise un mesaj de la domnul Bob. Îl citi în grabă.

— Da! strigă ea.

Primise un alt nume: Patricia Pruit.

Un zâmbet i se așternu pe față. Toate mergeau ca unse. În mai puțin de douăzeci și patru de ore urma să aibă mai mult de șaizeci de mii de dolari în cont.

Când apăru culoarea verde a semaforului, o luă cu mult înaintea celorlalte mașini. Nici un șofer nu părea dornic să se ia la întrecere cu ea. Afundându-se confortabil în scaun, se întrebă cum de o găsise tatăl ei. Rămăsese puțin surprinsă. Deși petrecuse mult timp pe forumurile de discuții, trăia cu senzația că își protejase bine identitatea, mai puțin în cele câteva ocazii în care „se cuplase” pe internet. Se hotărî să fie mult mai atentă, pentru că îi plăceau discuțiile de pe forumuri și nu avea de gând să renunțe la o asemenea plăcere. Numai pe internet reușise să întâlnească bărbați care gândeau la fel ca ea și cu care se înțelegea bine, pe care îi respecta și chiar îi iubea. Erau atât de diferiți față de tâmpiții cu care avea de-a face în viața de zi cu zi!

Cina lui Roger în compania lui Rosalyn se dovedise un succes neașteptat. Atitudinea rezervată pe care femeia o afișase la început fusese contrazisă puternic de comportamentul din timpul mesei, mai ales după ce băuse câteva pahare cu vin. După cină, Roger încercase să o trimită acasă cu un taxi, însă Rosalyn insistase să meargă împreună. În fața apartamentului ei din Kew Gardens, Rosalyn încercase să îl convingă să urce să bea un pahar înainte de culcare, un pretext greu

de refuzat, pe care Roger nu îl mai auzise de când terminase facultatea.

În cele din urmă, Roger rezistase tentaţiei, chiar şi după ce se sărutaseră pasional şi îndelung pe trotuar. În tot acest timp, rămăsese agăţat de uşa deschisă a taxiului. Deşi în câteva ocazii îl bătu gândul să profite de ospitalitatea lui Rosalyn, respectiv de faptul că era foarte dispusă să se culce cu el, Roger îşi reaminti de treburile pe care le avea de făcut la birou. Intuiţia îi spunea că trecea printr-un moment prielnic şi, chiar dacă nu ar fi ajuns la nişte concluzii pe care să i le prezinte lui Laurie, ar fi avut în faţă un weekend promiţător.

După ce îi promise că avea să o sune, Roger se urcă înapoi în taxi şi îi făcu semn cu mâna prin lunetă. Rosalyn nu se urni din loc şi îi făcu şi ea cu mâna până când maşina dispăru din vedere. Roger era mulţumit. Nu bătuse drumul până în Queens degeaba. Nu numai că obţinuse majoritatea datelor pe care le voia, dar întâlnise şi o femeie cu care trăgea nădejde să aibă experienţe interesante pe viitor.

Când ajunsese înapoi la Manhattan General, era deja aproape unsprezece. Se duse mai întâi la automatul de cafea şi îşi turnă o cană mare. Se întoarse la birou în formă şi se apucă de lucru cu entuziasm. Până la ora două, adunase deja destule informaţii. Ideea lui Laurie şi iniţiativele lui dăduseră roade neaşteptate. De fapt, fuseseră mult prea roditoare. La început, se întreba dacă o să găsească vreun suspect, acum însă avea mult prea mulţi.

Roger se roti cu scaunul şi luă prima pagină scoasă la imprimantă, o listă cu cinci doctori care avuseseră drept de a profesa şi de a face internări atât la Manhattan General, cât şi la St. Francis şi care îşi exercitaseră aceste drepturi în ambele instituţii în ultimele patru luni. Lista iniţială cu medicii având drept de practică în ambele spitale era mult prea lungă ca să poată fi de folos în

anchetă, în momentul acela, se hotărî să o mai scurteze.

Ca şef al personalului medical, Roger avea acces nerestricţionat la fişele cuprinzând calificările şi trecutul profesional al tuturor doctorilor care lucraseră în Manhattan General. Trei dintre cei cinci doctori de pe lista lui avuseseră abateri disciplinare. Doi erau eufemistic etichetaţi ca „momentan necorespunzători”, ca urmare a unor probleme de dependenţă, pe care Roger le cunoştea destul de bine. Cei doi erau într-o perioadă de probă şi aveau restricţionate anumite privilegii, după ce urmaseră o cură de dezintoxicare cu şase luni în urmă. Un alt doctor, Pakt Tam, era implicat în câteva procese de malpraxis aflate pe rol, din cauza unor decese premature, însă nici unul nu se regăsea în seria lui Laurie. Spitalul încercase să îi suspende dreptul de practică, însă medicul intentase proces şi îşi recâştigase privilegiile în cadrul instituţiei prin hotărâre judecătorească.

Cazul doctorului Tam îl determină pe Roger să identifice toţi medicii cărora li se suspendaseră sau anulaseră privilegiile în ultimele şase luni, gândindu-se că s-ar putea număra printre ei persoane furioase, răzbunătoare sau dereglate. La finalul investigaţiei, obţinuse o listă cu opt doctori. Problema era că nu avea cum să îşi dea seama dacă vreunul dintre ei avusese vreo legătură cu spitalul St. Francis. Îşi notă rapid să o sune luni pe Rosalyn şi să o întrebe. Ataşă notiţa la lista cu cei opt doctori şi o puse deoparte.

Se gândi apoi că ar trebui să ia în calcul orice angajat nemulţumit, fost sau actual, în special din rândul asistenţilor medicali, sau orice altă persoană care intra în contact direct cu pacienţii. Trebuia să ia în calcul nu numai medicii, ci întreg personalul din spital, aşa că îşi notă pe bileţele adezive să nu uite să îl roage pe Bruce să îi dea o listă cu toţi angajaţii concediaţi înainte de mijlocul lui

noiembrie, dacă nu chiar în ultimul an. Lipi bileţelul de marginea lămpii de pe birou, să fie sigur că îl vede. Din acel moment, începu să se cam descurajeze, însă continuă să lucreze.

Roger luă apoi în vizor anesteziştii. Aşa cum discutase şi cu Laurie, era de părere că abilităţile lor îi transformau în suspecţi principali şi ulterior se dovedi că mergea pe o pistă bună, căci descoperise câţiva suspecţi. Doi dintre ei săreau în ochi din capul locului. Amândoi lucrau numai în tura de noapte şi, foarte probabil, asta se întâmpla pentru că aşa solicitaseră. Unul dintre ei era Jose Cabreo, care fusese dependent de Oxycontin şi care fusese dat în judecată de câteva ori pentru malpraxis. Celălalt, Motilal Najah, era nou în echipa de medici şi venise de la St. Francis. Roger printase copii după dosarele lor de serviciu şi desenase câte o stea lângă numele lor. Avea hârtiile în faţă, pe birou. Din punctul lui de vedere, cei doi erau principalii suspecţi, în special Najah. Deşi avea referinţe bune, momentul transferului său prea se potrivea pentru a nu atrage atenţia.

În ultimă fază, Roger analiză toţi ceilalţi angajaţi ai spitalului. Comparând lista persoanelor care plecaseră de la St. Francis de la mijlocul lui noiembrie şi până în prezent cu lista noilor angajaţi la Manhattan General din aceeaşi perioadă, Roger descoperi peste douăzeci de persoane. La început, numărul mare îl şocă, dar după o vreme se gândi că era oarecum normal. Manhattan General era nava amiral a flotei AmeriCare şi, de vreme ce se recruta personal în permanenţă, aşa cum sugerase Rosalyn, era normal ca specialiştii şi personalul auxiliar să prefere o instituţie de renume.

Recunoscându-şi limitele de detectiv amator, Roger îşi dădu seama imediat că douăzeci şi trei de suspecţi erau din start mult prea mulţi. Ca să mai restrângă numărul suspecţilor, Roger se folosi de sugestia lui Laurie de a-i lua în consideraţie numai pe cei care lucraseră în schimbul de noapte la St.

Francis şi se mutaseră în acelaşi schimb la Manhattan General. Crezu că nu o să descopere mare lucru în urma noii selecţii, dar, spre surprinderea lui, găsise câţiva suspecţi. În total, şapte: farmacistul Herman Epstein, paznicul David Jefferson, asistenta Jasmine Rakoczi, laboranţii Kathleen Chaudhry şi Joe Linton, menajera Brenda Ho şi mecanicul Warren Williams.

Roger luă din imprimantă lista cu cele şapte nume. Deşi erau mai mulţi decât se aşteptase, era de părere că putea să le facă faţă. Parcurse din nou lista şi observă că numele lor de familie reflectau spiritul eterogen din punctul de vedere etnic al culturii americane. În linii mari, bănuia ţara de origine a fiecăruia, mai puţin pe a lui Rakoczi, deşi ar fi zis că se trăgea din Europa de Est. Privi diversele departamente în care aceştia lucrau şi îşi dădu seama că toţi aveau acces la pacienţi, într-o formă sau alta, mai ales în tura de noapte, când spitalul nu mai era atât de bine supravegheat. Se întrebă în treacăt dacă nu cumva era cazul să o roage pe Rosalyn să îi dea fişele lor personale de la spitalul St. Francis. Pentru că deja aveau un început de relaţie personală, spera să poată obţine informaţii de la ea fără ca Rosalyn să îşi anunţe superiorii, deşi nu exista nici o garanţie că aşa avea să se întâmple. Dar cum altfel ar fi putut să procedeze?

Puse lista celor şapte suspecţi transferaţi de la St. Francis lângă cea a anesteziştilor şi se uită la ceas. Era două şi un sfert dimineaţa. Clătină din cap. Nu îşi mai amintea când lucrase ultima oară până atât de târziu. Poate că fusese în timpul rezidenţialului. Era puţin deprimant, mai ales gândul că tot oraşul dormea, dar nu se simţea obosit. Cafeina din cana de cafea pe care o luase de la automat încă îi pulsa prin sânge, dându-i o stare de agitaţie. Observă chiar faptul că, în chip inconştient, bătea ritmic din picior. Şi-ar fi dorit să fie zece seara, nu două dimineaţa, pentru că acum,

când avea listele cu posibili suspecţi, i-ar fi plăcut să o sune pe Laurie şi poate chiar să îi sugereze să treacă pe la ea. Din nefericire, nici nu se punea problema la o asemenea oră. La cât de supărată era din cauza mutaţiei de genă BRCA1, nu avea de gând să o trezească.

Gândul la ora târzie îl făcu să îşi dea seama că, de când lucra la Manhattan General, era prima dată când se afla în spital în tura de noapte, interval în care se întâmplaseră toate decesele dubioase pe care le investiga împreună cu Laurie. Băuse multă cafea, aşa că deocamdată nu se punea problema somnului şi, câtă vreme mai avea chef de investigaţii, se hotărî să facă o vizită etajului unde se afla Secţia de chirurgie, în care avuseseră loc mai bine de jumătate din decese şi, dacă tot era acolo, să cunoască o parte din cercul de suspecţi. Decis să treacă la acţiune, luă fişele celor doi anestezişti şi lista cu cei şapte suspecţi care se transferaseră din tura de noapte de la St. Francis în aceeaşi tură la Manhattan General. Aruncă o nouă privire peste numele lor, încercând să le memoreze.

Tocmai se pregătea să se ridice când îi veni o altă idee. Era încă plin de energie şi ştia că o să rămână treaz toată noaptea. Se gândi că dimineaţă o să-i fie somn şi că o să se întoarcă la muncă spre prânz. Ca urmare, se hotărî să o sune pe Laurie la morgă.

— Sunt eu, Roger, spuse el după ce se auzi mesajul căsuţei vocale a lui Laurie. E trecut de două dimineaţa, dar să ştii că sugestia ta referitoare la St. Francis s-a dovedit a fi foarte bună. Am găsit o mulţime de posibili suspecţi, cu siguranţă mult mai mulţi decât m-aş fi aşteptat. Abia aştept să-ţi povestesc totul, aşa că poate mâine luăm cina împreună. Acum mă duc sus să fac pe detectivul, să văd ce se întâmplă prin blocul operator şi poate să cunosc o parte dintre suspecţii din tura de noapte. Ca să te aţâţ, vreau să-ţi spun câte ceva

despre unul dintre anesteziştii din tura de noapte, Motilal Najah. Chiar eu l-am intervievat când a aplicat pentru un post la noi. În orice caz, am uitat că a venit de la St. Francis imediat după sărbători. Ce mai coincidenţă! Şi ăsta e doar vârful aisbergului! Oricum, eu o să mai stau pe aici câteva ore, aşa că nu cred că o să fiu la birou decât pe la prânz sau poate chiar un pic mai târziu. Te sun imediat ce ajung. Ciao!

Roger închise telefonul, privi lista celor şapte posibili suspecţi care se transferaseră la Manhattan General începând cu noiembrie şi se întrebă dacă n-ar fi fost cazul să îi transmită lui Laurie numele lor. Îşi dorea foarte tare să îi stârnească interesul pe cât posibil, sperând că ea va accepta o întâlnire.

Se gândi să sune din nou pentru a lăsa un nou mesaj, de completare, dar apoi ajunse la concluzia că primul telefon oferise informaţii suficient de incitante.

După ce îşi puse halatul alb şi lung pe care îl purta ori de câte ori mergea prin spital, Roger traversă pavilionul administrativ. Mai fusese pe-acolo de câteva ori seara, dar niciodată după miezul nopţii. La ora aceea, spitalul semăna cu un mausoleu.

Holul principal era pustiu, cu excepţia unui angajat din personalul de serviciu care, la ceva distanţă de Roger, mânuia un aparat de lustruit podeaua. În lift, se gândi cât de neaşteptat de lucid şi de plin de energie se simţea. Parcă încerca şi o stare de euforie, ceea ce, din nefericire, îi aminti de dependenţa lui de heroină. Clătină din cap cu hotărâre. Nu voia să cadă într-o asemenea capcană. Medicii fac cu greu faţă unor astfel de tentaţii, pentru că au acces uşor la medicamente.

Coborî din lift la etajul doi şi trecu de o uşă dublă, batantă, care dădea înspre blocul operator. Se pomeni pe un coridor gol. La dreapta, dinspre arcada prin care pătrundeai în blocul operator, se

auzea sonorul unui televizor. Intră, sperând să dea peste cineva din personalul Secţiei de chirurgie.

Salonul de recreere era o încăpere pătrată, de treizeci de metri pătraţi, având ferestre care dădeau în aceeaşi curte interioară ca şi sala de mese. Două uşi aflate în capete opuse clădeau înspre vestiare. Era mobilat cu două canapele din vinilin gri, câteva scaune şi nişte mese înalte, în mijloc se găsea o măsuţă de cafea, pe care zăceau în dezordine ziare, reviste vechi şi o cutie cu pizza desfăcută. Într-un colţ era un televizor deschis pe canalul CNN, la care nimeni nu se uita. În alt colţ era un frigider mic, pe care se afla un filtru de cafea.

În cameră se găseau vreo zece persoane, toate îmbrăcate în acelaşi tip de uniformă unisex. Unii aveau bonete, alţii nu purtau nimic pe cap. Deşi personalul secţiei de chirurgie părea pe poziţii egale la prima vedere, Roger ştia că nu era deloc aşa. Era cea mai ierarhizată secţie din spital. Majoritatea celor prezenţi în salon citeau şi ronţăiau câte ceva în timp ce îşi beau cafeaua, în vreme ce restul stăteau de vorbă.

Roger se duse la filtrul de cafea. Se întrebă dacă să mai bea, nu neapărat ca să rămână treaz, ci mai mult ca o tactică de abordare şi ca un argument care să justifice prezenţa lui acolo. Nu cunoştea pe nimeni în acea încăpere. Considerând însă că avea suficientă energie, deschise frigiderul şi îşi luă un suc de portocale.

Cu sticla de răcoritoare în mână, Roger se uită prin încăpere, cercetându-i cu privirea pe cei prezenţi. Nimeni nu îl băgase în seamă atunci când intrase în salon, însă în acel moment o femeie îl privea zâmbitoare. Roger se îndreptă către ea şi se prezentă.

— Vă cunosc, spuse ea. Ne-am întâlnit la petrecerea de Crăciun. Mă numesc Cindy Delgada. Sunt asistentă pe secţie. Nu prea se întâmplă des să

avem vizitatori. Cu ce ocazie pe la noi în toiul nopţii?

Roger ridică din umeri.

— Am lucrat până târziu la birou şi m-am gândit să dau o raită, să mai stau şi eu de vorbă cu cineva şi să văd ce se întâmplă noaptea prin spital.

Pe chipul lui Cindy înflori un zâmbet pişicher.

— Nu e prea mare freamăt în secţia noastră somnoroasă. Dacă vreţi să vedeţi ceva agitaţie, vă sugerez să mergeţi la Urgenţe.

Roger râse din politeţe.

— Nu aveţi nici un caz în noapte asta?

— Ba da, spuse Cindy. Am avut deja două, acum e unul în sala şase, iar într-o oră mai primim unul de la Urgenţe.

— Îl cunoaşteţi pe doctorul Jose Cabreo?

— Sigur că da, spuse Cindy, arătându-i un bărbat palid la faţă şi îndesat, care stătea pe un scaun la fereastră. Domnul doctor Cabreo e chiar acolo!

Auzindu-şi rostit numele, Jose coborî ziarul şi se uită la Roger. Avea o mustaţă stufoasă, care îi acoperea aproape toată gura. Sprâncenele i se arcuiră întrebător sub tivul bonetei chirurgicale.

Roger se simţi obligat să se apropie de el. Iniţial, nu plănuise să discute direct cu cei doi anestezişti; se gândise doar să intre în vorbă cu personalul Secţiei de chirurgie şi, indirect, să se intereseze despre cei doi bărbaţi ca să afle cam ce fel de oameni erau. Roger nu îşi făcea speranţe deşarte. Nu era nici psihiatru şi nici nu se aştepta să fie în stare să recunoască un criminal în serie, decât dacă respectivul i-ar fi mărturisit chiar el acest lucru, însă trăia cu impresia că va putea să îşi dea seama dacă întâlnea un posibil suspect.

— Salut, zise Roger cu timiditate, neştiind ce altceva să spună.

În sinea lui, se mustra că nu anticipase o posibilă discuţie faţă în faţă.

— Cu ce pot să vă ajut? îl întrebă Jose.

— Păi… spuse Roger, încercând să pară mai puţin confuz decât era. Sunt şeful personalului medical.

— Ştiu cine sunteţi, zise Jose.

În vocea lui simţea o oarecare nervozitate, ca şi cum curiozitatea lui Roger l-ar fi neliniştit.

— Da? Cum aşa?

Jose era unul din mulţii membri ai personalului medical pe care Roger nu îi cunoscuse, printre care se numărau aproape toţi cei din tura de noapte.

Jose îi arătă ecusonul aflat pe halatul lui Roger.

— A, normal! răspunse Roger, lovindu-se cu palma peste frunte. Uit mereu de el!

Urmă un moment stânjenitor. În întreaga încăpere domnea liniştea, singurul zgomot provenind de la televizorul al cărui sonor era dat încet. Roger avea senzaţia că toţi ceilalţi ascultau discuţia lor.

— Ce doriţi? întrebă Jose.

— Voiam doar să mă asigur că sunteţi mulţumit şi că nu sunt probleme.

— Cum adică „probleme”? se oţărî Jose. Nu ştiu ce vreţi să insinuaţi!

— Nu aveţi motive să vă enervaţi, spuse Roger pe un ton liniştitor. Eu nu vreau decât să vă ajut şi să cunosc echipa. Până acum nu am avut ocazia să ne cunoaştem.

Roger întinse mâna spre Jose, care se înroşise la faţă.

Medicul anestezist se uită la mâna lui, dar nu se grăbi să răspundă la salut. Nici măcar nu se ridică în picioare, înălţă încet privirea şi se uită chiorâş.

— Aveţi cam mult tupeu să veniţi aici din senin şi să vorbiţi despre problemele mele, spuse Jose, pe un ton înfierbântat. Îndreptă un deget ameninţător spre Roger. Sper că vizita dumneavoastră nu are nici o legătură cu trecutul meu, cum ar fi episodul calmantelor de care am avut nevoie pentru durerile de spate sau cu vreunul dintre cazurile de malpraxis pe care le-am câştigat,

pentru că, altfel, dumneavoastră şi restul administraţiei veţi avea de discutat cu avocatul meu.

— Liniştiţi-vă, îl îndemnă Roger cu glas stăpânit. Nu vreau să vorbim despre nici unul din lucrurile pe care le-aţi pomenit.

Era surprins de atitudinea lui belicoasă şi defensivă în acelaşi timp, însă se strădui să rămână calm şi sigur pe sine. Dacă lui Jose îi sărise ţandăra dintr-atâta lucru, era posibil să fie un om scăpat de sub control, capabil de fapte cumplite.

Ca să mai liniştească apele, Roger adăugă repede:

— De fapt, ceea ce voiam eu să aflu venind aici este felul în care lucraţi cu domnul doctor Motilal Najah. Dumneavoastră aveţi vechime la noi, iar domnul doctor Najah este relativ nou. Voiam să ştiu care este părerea dumneavoastră, în calitate de anestezist cu experienţă.

Jose nu se mai arăta atât de încordat şi de ostil şi îi făcu semn lui Roger să ia loc lângă el. Imediat ce Roger se aşeză, Jose se aplecă spre el şi îi şopti:

— De ce nu aţi spus aşa de la bun început? Motilal este cel cu care ar trebui să staţi de vorbă dacă vreţi să aflaţi unde sunt probleme.

— Cum adică? îl întrebă Roger.

În ochii lui Jose se citea o expresie conspirativă. Roger se gândi că şi în situaţia în care nu era el criminalul în serie, Jose ar fi fost ultimul anestezist pe care şi l-ar fi dorit în caz că avea nevoie de aşa ceva.

— Individul e un singuratic. Vreau să spun că noi, aici, în tura de noapte, suntem o echipă unită. Dar el nu interacţionează cu nimeni decât atunci când vine vorba strict de specialitate. Mănâncă singur şi nu vine niciodată aici să socializeze. Şi când zic niciodată, chiar aşa e: niciodată!

— Mie mi s-a părut destul de sociabil când ne-am întâlnit la interviu, spuse Roger.

Îşi aminti chiar că îl impresionaseră delicateţea şi blândeţea lui Motilal. Părea un om destul de prietenos, însă, dacă ceea ce îi sugerase Jose era adevărat, iar Motilal dovedea un comportament antisocial, anestezistul reprezenta un suspect demn de luat în seamă.

— Atunci v-a păcălit, spuse Jose, lăsându-se pe spate şi arătând cu gesturi largi spre cei din încăpere. Întrebaţi pe oricine, dacă nu mă credeţi!

Roger aruncă o privire în jur. Toţi cei prezenţi îşi reluaseră fie lectura, fie conversaţiile. Îl privi din nou pe Jose. După cele auzite despre Motilal şi după felul în care se purta Jose, Roger începuse să îşi cam piardă nădejdea că avea să reuşească să scurteze lista de posibili suspecţi.

— Dar cum e ca anestezist? întrebă Roger. E bun?

— Da, cred că da, spuse Jose. Cea mai îndreptăţită persoană să îl evalueze pe Motilal ar fi o asistentă anestezist, pentru că ele lucrează direct cu puturosul ăla. Ce mă deranjează pe mine la el este că niciodată nu e aici. Tot timpul umblă brambura prin spital.

— Dar ce face când merge prin spital?

— De unde să ştiu eu? Eu nu ştiu decât că toată munca pică pe umerii mei. Cum s-a întâmplat chiar acum zece minute: a trebuit să îi dau un mesaj pe pager ca să îşi mişte fundul până aici, fiindcă era rândul lui să se ocupe de un caz. La naiba, eu deja am avut două până acum!

— Unde era când i-aţi trimis mesajul?

— La etajul unde e Secţia de obstetrică-ginecologie. Cel puţin, aşa mi-a zis când l-am întrebat. Dar e foarte posibil să fi fost pe la bufet, dacă e să mă-ntrebaţi pe mine.

— Deci în momentul ăsta are un caz?

— Aşa ar trebui, căci altfel şeful nostru, Ronald Havermeyer, o să fie pus la curent cu treaba asta. M-am săturat să îl tot acopăr.

— Spuneţi-mi, vă rog, zise Roger aşezându-se mai bine în scaun. Aţi aflat că, în ultimele luni, în spitalul nostru, şapte persoane relativ tinere şi sănătoase au decedat în mod inexplicabil şi neaşteptat la mai puţin de douăzeci şi patru de ore de la operaţie?

— Nu, răspunse Jose, cam grăbit, după părerea lui Roger.

Apoi anestezistul făcu semn să păstreze tăcerea.

Difuzorul de pe perete părea să se fi trezit la viaţă.

— Cod roşu la 703, se auzi o voce cu accente neutre. Cod roşu la 703!

Jose se ridică greoi în picioare, trântind ziarul pe scaun.

— Ei, poftim! Cum m-aşez şi eu un pic, cum se întâmplă un infarct! Îmi pare rău că trebuie să punem punct discuţiei atât de abrupt, dar, dacă nu avem un caz în lucru, suntem obligaţi să intervenim când se anunţă câte un cod roşu. Vă invit insistent să staţi de vorbă cu Motilal. Dacă doriţi să preveniţi anumite probleme, cu el trebuie să începeţi.

Jose ieşi în grabă din salon, ţinând stetoscopul în mână. Roger auzi cum uşile duble care dădeau înspre lift se deschiseră şi apoi se închiseră cu zgomot. Răsuflă adânc şi se uită prin salon. Nimeni nu avusese nici un fel de reacţie nici faţă de conversaţia lor bizară, nici faţă de alerta codului roşu, nici faţă de plecarea bruscă a lui Jose. Dădu cu ochii din nou de Cindy Delgada. Aceasta îi zâmbi iarăşi şi ridică întrebător din umeri. Roger se ridică şi se apropie de ea.

— Nu-l luaţi în seamă pe doctorul Cabreo, spuse ea râzând. Este un pesimist convins, care se crede profetul judecăţii noastre de apoi.

— Mi s-a părut puţin defensiv.

— Ha! Puţin spus. E complet paranoic şi puţin mizantrop, dar, ştiţi ceva? Îi trecem totul cu vederea pentru că este un anestezist al naibii de

bun, iar eu ştiu despre ce vorbesc pentru că lucrez cu el aproape în fiecare noapte.

— M-am mai liniştit, spuse Roger, deşi nu era convins deloc. Aţi auzit din întâmplare comentariile pe care le-a făcut la adresa doctorului Najah?

— Am prins esenţialul.

— Aceeaşi părere o are tot blocul operator?

— Cred că da, spuse Cindy înălţând din umeri. Este adevărat că doctorul Najah nu socializează şi nu prea stă cu noi, dar nimeni nu se simte deranjat, cu excepţia lui Jose. La urma urmelor, vorbim de „tura funerară”.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Toţi avem ciudăţeniile noastre, de-aia şi lucrăm în tura asta. Poate că, într-un fel, cu toţii suntem un pic mizantropi. Mie, una, îmi place faptul că nu suntem atât supravegheaţi şi că avem parte de mai puţină birocraţie nenorocită. Habar n-am de ce preferă Motilal tura de noapte. Poate pentru simplul fapt că este timid. Nu e un om pe care să-l poţi citi uşor, pentru că este foarte tăcut şi retras, dar, vă spun sincer, e un anestezist foarte bun. Şi să nu mă înţelegeţi greşit, doar pentru că, întâmplător, am spus acelaşi lucru şi despre Jose. Eu nu am aceeaşi părere despre toată lumea.

— Deci, după părerea dumneavoastră, doctorul Najah nu este un tip antisocial?

— În accepţiune psihiatrică, nu. Cel puţin, eu nu cred, dar, s-o spun pe-a dreaptă, nu ştiu. Nu cred că am schimbat mai mult de trei vorbe cu el.

— Jose s-a plâns că umblă haihui prin spital. Aveţi idee pe unde se duce?

— Da, cred că da. Mi se pare că vizitează toţi pacienţii care urmează să fie operaţi dimineaţă. De unde mi-am dat seama? Întotdeauna are cu el tabelul cu operaţiile din ziua următoare.

Roger dădu din cap în semn că pricepuse, reafirmându-şi în sinea sa convingerea că avea mari lipsuri în calitate de detectiv. După ce

discutase cu Jose şi după ce aflase câte ceva despre singuraticul Motilal şi despre tura de noapte, în general, nu era în stare să elimine nici un suspect; totuşi, nu avea de gând să se dea bătut.

— Aţi auzit ce-a răspuns Jose când l-am întrebat dacă a aflat despre cele şapte decese ciudate din ultimele luni?

— Da, am auzit, spuse Cindy, pufnind batjocoritor şi făcând cu mâna a lehamite. Habar n-am ce-i trecea prin cap, pentru că ştie despre ce e vorba. Toţi suntem la curent, iar anesteziştii, cu atât mai mult. Adică, nu au existat dezbateri pe tema asta, dar subiectul s-a ivit în discuţii de câteva ori, mai ales de când cazurile au început să se înmulţească.

— Păi, de ce mi-ar spune că nu ştie?

— Habar n-am! Poate ar trebui să îl întrebaţi când se întoarce. Anesteziştii nu întârzie mult când e cod roşu. Dacă sunt disponibili, merg să intubeze pacientul sau, dacă pacientul este deja intubat, merg să vadă dacă intubarea s-a făcut corect.

— Mulţumesc că aţi stat de vorbă cu mine, spuse Roger, aruncând o ultimă privire prin salon. Trebuie să vă mărturisesc că nimeni altcineva nu mi se pare deosebit de prietenos, adăugă el.

— După cum v-am spus, avem şi noi ciudăţeniile noastre, dar, dacă aţi trece pe-aici mai des, aţi descoperi nişte oameni suficient de prietenoşi.

Roger îi zâmbi cu amabilitate femeii şi îi făcu un semn de rămas-bun, după care plecă spre lift. Dădu să apese butonul de chemare a liftului, însă şovăi, rămânând cu braţul în aer. Vizita pe care o făcuse în blocul operator nu dăduse prea multe roade. Aflase informaţii despre doi anestezişti, care erau potenţiali suspecţi şi înainte şi după vizita lui.

Avea mai multe opţiuni. Putea să rămână la etajul doi şi să viziteze farmacia ca să afle câte ceva despre Herman Epstein, care se transferase din tura de noapte de la St. Francis în tura de

noapte de la Manhattan General. Putea să se ducă la etajul întâi, la laborator, să afle ce se reuşea să afle despre cei doi laboranţi pe care îi avea pe listă. Putea să se ducă la parter şi să discute cu paznicii sau putea să coboare la subsol, unde erau menajerele şi mecanicii, printre care se aflau şi cele două persoane transferate. Totuşi, ceva îi spunea că nu avea să afle nimic, din cauza lipsei de experienţă ca anchetator. Din discuţia pe care o avusese cu Jose îşi dăduse seama că nu ştia nici măcar ce să întrebe, în afară de: „Tu eşti criminalul în serie care omoară pacienţii în tura de noapte?” Ideea lui Laurie era bună în teorie, însă în realitate se confrunta cu prea mulţi potenţiali suspecţi. Toţi cei transferaţi de la St. Francis aveau acces în spital prin natura meseriei lor.

Gândul de a-i întreba direct dacă sunt criminali în serie îl făcu să zâmbească. Nu era prea greu de ghicit ce s-ar fi întâmplat cu reputaţia şi cu serviciul lui dacă ar fi început să pună asemenea întrebări. Oftă resemnat şi se uită la ceas. Era trecut de trei dimineaţa. Deşi efectul euforic al excesului de cafeină începuse să cam treacă, se simţea în continuare încărcat de energie. Nu ar fi putut să adoarmă, în caz că s-ar fi dus acasă.

Apăsă impulsiv butonul liftului. Se hotărâse să viziteze Secţia de chirurgie, a cărei asistentă-şefă fusese jefuită şi omorâtă şi unde muriseră patru dintre cei şapte pacienţi de pe lista lui Laurie. Se hotărî să dea o raită şi pe la etajul patru, unde se găseau Secţiile de ortopedie şi de neurochirurgie; acolo se înregistraseră două decese, îşi spuse că nu mai fusese niciodată în spital pe timpul nopţii, mai ales la etajele unde erau internaţi pacienţi şi se gândi că i-ar fi de folos să cunoască puţin atmosfera de acolo.

După cum se aşteptase, de altfel, atmosfera de la etajul care găzduia Secţia de chirurgie era cu totul alta faţă de atmosfera din timpul zilei. O acalmie dezamăgitoare şi neaşteptată domnea în locul

haosului menţinut sub control de peste zi. Până şi luminozitatea era altfel, mult diminuată. În drumul de la lift şi până la oficiul asistentelor, nu întâlni pe nimeni. Era ca şi când în clădire avusese loc un exerciţiu de incendiu şi toată lumea fugise.

Când ajunse în dreptul pupitrului din oficiul asistentelor, Roger se uită la mulţimea de monitoare pe care se vedeau electrocardiogramele şi pulsul pacienţilor. Graţie tehnologiei wireless, telemetria era un fapt obişnuit în secţiile oricărui spital. Problema era însă că nimeni nu urmărea acele monitoare.

Roger se uită în lungul holului, în ambele direcţii. Podeaua din materiale compozite lucea în semiîntuneric, în acel moment, auzi scrâşnetul picioarelor unui scaun ce tocmai fusese mutat. Întrebându-se de unde provenea zgomotul, dădu ocol pupitrului şi intră în oficiul asistentelor; în spatele acestuia văzu o uşă deschisă. Dădea într-o cameră de relaxare în care se aflau o masă lungă, prinsă de perete, nişte dulăpioare şi un frigider. O asistentă atrăgătoare stătea cu picioarele ridicate pe marginea mesei şi citea o revistă. În trăsăturile ei erau ceva urme de exotism asiatic, pe care Roger îl aprecia foarte mult, de pe vremea când lucra în Orientul îndepărtat. Avea părul brunet şi ochii închişi la culoare. Uniforma lăsa să se ghicească un corp armonios şi tonifiat.

— Bună seara, spuse Roger, iar apoi se prezentă.

Observă că asistenta citea o revistă despre arme de foc, lucru oarecum ciudat.

— S-a întâmplat ceva? îl întrebă asistenta, fără să îşi dea jos picioarele de pe marginea mesei.

Roger zâmbi în sinea lui. Îşi aminti de vremurile nu foarte îndepărtate când, chiar şi în Statele Unite, asistentele erau respectuoase cu doctorii, dacă nu chiar intimidate de aceştia. Asistenta aceea, în mod evident, nu se număra printre ele.

— Voiam doar să văd cum vă descurcaţi pe etaj, spuse Roger. Ştiu că ieri-dimineaţă aţi pierdut-o în mod tragic pe asistenta-şefă. Îmi pare rău!

— Nu-i nici o problemă. De fapt, nu era aşa grozavă ca asistentă-şefă.

— Serios? făcu Roger.

Răspunsul ei i se păruse total lipsit de compasiune. Francheţea pe care o manifestase femeia faţă de un necunoscut nu reprezenta un lucru firesc, indiferent dacă vorbele ei erau sau nu adevărate. Îi citi numele înscris pe ecuson: Jasmine Rakoczi. Îşi aminti că acel nume apărea pe lista de transferaţi.

— Nu glumesc deloc. Era o ciudată şi nimeni n-o plăcea prea tare.

— Îmi pare rău s-aud asta, domnişoară Rakoczi, spuse Roger. Apoi se sprijini de masă şi îşi încrucişă braţele la piept. Clarice Hamilton a numit o nouă asistentă-şefă pe tura de noapte?

— Nu încă. Avem o şefă temporară, dar nici asta nu-i prea răsărită. De fapt, controlul l-am cam preluat eu şi am distribuit pacienţii. Cineva trebuia să o facă, iar celelalte asistente stau şi pierd vremea. Oricum, situaţia este sub control.

— Mă bucur s-aud asta, spuse Roger. Domnişoară Rakoczi, aş vrea să vă întreb ceva.

— Spune-mi Jazz. Nu răspund la „domnişoară Rakoczi”.

— Presupun că eşti la curent cu faptul că patru pacienţi, relativ tineri şi aparent sănătoşi, au murit în secţia asta, la scurt timp după operaţie, în ultimele şase sau şapte săptămâni, ultimul decedând chiar noaptea trecută.

— Desigur! Nu ai cum să nu fii la curent.

— Într-adevăr, încuviinţă Roger. Te-a afectat în vreun fel?

— Ce să mă afecteze?

Roger ridică nedumerit din umeri. Întrebarea fusese destul de clară.

— Moartea pacienţilor te-a afectat?

— Nu, nu prea. E un spital mare şi aglomerat. Oamenii mai mor. Nu trebuie să te ataşezi, altfel o iei razna şi pacienţii tăi au de suferit. Şmecherii care stau în birouri dichisite nu prea mai ştiu cum e în tranşee, dacă înţelegi ce vreau să zic.

— Cred că înţeleg, spuse Roger.

În comportamentul asistentei intervenise o schimbare mai mult decât evidentă. La început fusese degajată, însă acum era precaută şi încordată, aproape furioasă.

— Mă întrebi pentru că s-au întâmplat la mine pe secţie?

— Evident.

— Au mai fost decese şi la alte etaje, să ştii!

— Cunosc asta.

— De fapt, a murit o pacientă chiar în noaptea asta, acum o jumătate de oră, la Secţia de obstetrică-ginecologie. De ce nu mergi acolo să vezi cum stau lucrurile?

Roger începuse să simtă o tensiune extrem de neplăcută în întreg corpul, însă dădu vina pe cafeină. Ieşise din starea de euforie şi i se părea că toţi nervii săi sunt întinşi la maximum. Vestea unui nou deces, survenit chiar în timp ce el se afla în spital, căutând suspecţi, îl făcu să se simtă vinovat, de parcă ar fi putut să-l împiedice.

— Caracteristicile erau în general aceleaşi? întrebă el, sperând să primească un răspuns negativ.

— Presupun, răspunse Jazz. Se spune că era o femeie de treizeci şi ceva de ani, internată pentru o histerectomie. Serios, de ce nu te duci sus, să întrebi asistentele dacă li s-a părut ceva în neregulă?

O clipă, Roger se holbă la această asistentă cu aspect exotic, care la început i se păruse atrăgătoare şi destul de sexy, în timp ce ea îl privea cu un aer neruşinat. Acum îi păru mai degrabă misterioasă şi îşi aminti reacţia sa faţă de dr. Cabreo şi faţă de ce spusese despre dr. Najah. Îşi

aminti observaţia lui Cindy despre faptul că persoanele care lucrau în tura de noapte erau excentrice, chiar dacă „excentrice” nu era un termen destul de puternic. Poate „nevrotice” ar fi fost mai potrivit. Se întrebă dacă nu cumva toate persoanele de pe lista lui de suspecţi erau la fel de ciudate. Într-un fel sau altul, era clar că trebuia să se dea bine pe lângă Rosalyn ca să obţină dosarele personale ale celor transferaţi, cu orice risc.

— Ce înseamnă asta? rânji Jazz. E o privire rece sau un concurs infantil de-a cine îşi pleacă primul ochii?

— Scuză-mă, spuse Roger, mutându-şi privirea. Vestea unui alt deces m-a şocat. E tulburător şi îngrijorător. Sunt surprins că reuşeşti să o iei atât de uşor.

— Se numeşte detaşare profesională, replică ea. Noi, cei care îngrijim oamenii, trebuie să fim aşa.

Îşi lăsă picioarele să cadă cu un bufnet, dădu revista la o parte şi se ridică.

— Trebuie să mă duc la nişte pacienţi. Distracţie plăcută sus, la secţia de ginecologie şi obstetrică!

— O secundă, te rog, spuse Roger, prinzând-o de braţ când aceasta încercă să treacă pe lângă el. Rămase surprins de musculozitatea femeii. Mai am câteva întrebări, adăugă el.

Jazz privi mâna care o ţinea de braţ. Urmă un moment tensionat, dar izbuti să îşi controleze nervii. Se uită apoi în ochii lui.

— Dă-mi drumul la braţ, altfel o să-ţi pară rău! M-ai înţeles?

Roger se conformă şi îşi încrucişă din nou braţele la piept, ca să nu pară agresiv. Nu voia să o provoace la violenţă pe acea femeie, pe care o considera capabilă de aşa ceva. La drept vorbind, îl cam speriase.

— Am înţeles că te-ai transferat de la St. Francis de curând. Poţi să-mi spui, te rog, de ce?

Veni rândul lui Jazz să îl privească în adâncul ochilor.

— Unde suntem aici, la interogatoriu?

— După cum ţi-am spus, sunt şeful personalului medical. Am primit o plângere din partea unui doctor la adresa atitudinii dumitale şi vreau să văd despre ce e vorba. Sincer să fiu, doctorul ăsta a mai făcut plângeri nefondate în trecut, dar tot sunt obligat să verific veridicitatea acuzaţiilor.

Minţea, dar simţise nevoia să scornească o scuză de ultimă instanţă pentru şirul lui de întrebări. Personalul medical secundar nu intra în atribuţiile lui.

— Cum îl cheamă pe nefericit?

— Nu am voie să îi dezvălui identitatea.

Jazz încetă să-l mai privească în ochi. Scrută pereţii încăperii. Roger observă că respira precipitat şi că avea nările umflate. Era în mod evident furioasă.

— Să îţi explic, spuse Roger. Te întreb aceste lucruri pentru că vreau să ştiu dacă ai plecat de la St. Francis din acelaşi motiv. Ai avut probleme cu vreun medic? Trebuie să cunoaştem lucrurile astea.

— Nicidecum, la dracu'! se răsti Jazz. Poate că au existat câteva schimburi de replici cu asistenta-şefă pe-alocuri, dar niciodată cu un medic. Aş putea să număr pe degete rândurile în care am văzut un doctor pe-acolo în tura de noapte! Toţi erau acasă şi şi-o trăgeau cu nevestele!

— Am înţeles, spuse Roger. Nu voia să comenteze ultima ei afirmaţie, de altfel total nepotrivită, însă făcu referire la prima. Deci şi faţă de asistenta-şefă de la St. Francis ai aceeaşi părere, că nu a fost atât de competentă pe cât ai fi dorit să fie?

Un zâmbet sarcastic apăru pe chip.

— Ai ghicit, dar nici nu e de mirare! În tura de noapte lucrează tot felul de ţicniţi.

Roger dădu din cap în semn de încuviinţare. Se convinsese şi el de asta cu ocazia acelei vizite.

— De curiozitate, te-ai gândit vreodată că poate şi dumneata porţi o parte din vina faptului că nu te

înţelegeai cu asistenta-şefa?

Orice urmă de zâmbet dispăru de pe chipul femeii.

— A, da! E vina mea că umflatele alea două erau atât de proaste! Ia mai scuteşte-mă!

— Atunci, de ce te-ai transferat?

— Am simţit nevoia unei schimbări şi am vrut să mă mut în oraş.

— Şi de ce-ai ales tura de noapte?

— Pentru că e mai puţin balamuc. Nici chiar deloc, recunosc, dar oricum nu e ca în timpul zilei sau al serii. Când m-am înrolat ca voluntar în armată, am fost trimisă la Marină, ca asistent medical. Eu lucrez cel mai bine singură.

— Ai fost în armată?

— Bineînţeles că am fost! Am fost cu puşcaşii marini în timpul primului Război din Golf.

— Interesant, zise Roger. Spune-mi, de unde vine numele dumitale, Rakoczi?

— E maghiar. Bunicul meu a luptat pentru libertate în Ungaria.

— Aş mai avea o întrebare, dacă nu te deranjează, spuse Roger, încercând să pară dezinvolt. Ştii că, în perioada când ai lucrat la St. Francis, în noiembrie, au existat câteva decese asemănătoare celor de-aici?

— Îţi răspund acelaşi lucru: nu ai cum să nu fii la curent cu aşa ceva.

— Mulţumesc pentru timpul pe care mi l-ai acordat, spuse Roger, îndepărtându-se de masa de care stătuse sprijinit. Cred că o să ascult sfatul dumitale şi o să mă duc la etajul unde e Secţia de obstetrică-ginecologie, însă s-ar putea să mai am câteva întrebări după aceea. Te deranjează dacă eventual o să mai trec pe-aici mai târziu?

— Cum doreşti!

Roger încercă să îi zâmbească liniştitor, apoi ieşi din camera de relaxare şi se duse către lifturi. Pe drum, clătină încet din cap. Nu îi venea să creadă. Vorbise cu doi oameni de pe listă, aflase

câte ceva despre al treilea şi se gândea că oricare dintre aceştia putea suferi de suficiente probleme mintale încât să fie în stare de lucruri de neimaginat.

Jazz scoase capul pe uşă, să vadă dacă Roger se îndrepta către lifturi. Nu îi venea să creadă. Din senin, se iviseră alte probleme. Toate misiunile merseseră foarte bine până la Lewis, apoi situaţia îi scăpase de sub control. Şi tocmai când eliminase un potenţial dezastru, apăruse un altul.

— Ce nenorocit! şopti ea.

Ştia, după felul în care era îmbrăcat şi după cum vorbise, că era genul de bărbat şcolit în Ivy League.

Când Roger ajunse la ascensoare, apăsă butonul de chemare şi se întoarse cu faţa către oficiul asistentelor. Jazz băgă capul la cutie. Nu voia ca el să observe că îl urmăreşte cu privirea, ca şi cum ar fi îngrijorată. Clătină din cap înciudată, apoi lovi masa cu pumnul. Câteva hârtii căzură pe jos.

— Ce naiba ar trebui să fac? şopti ea printre dinţi, clătinând iarăşi din cap.

Îi trecu prin minte să îl sune pe domnul Bob, dar se răzgândi rapid. Trăia cu senzaţia că, dacă s-ar plânge de ceva, nu ar mai primi nici un nume. Se temea să nu fie eliminată din Operaţiunea Winnow. La asta se reducea totul.

Jazz ridică din umeri. Nu îi venea nici o altă idee. Dar, deşi o rodea îngrijorarea, stătea în cumpănă dacă să o facă sau nu. Totodată, ştia că trebuia să fie cu băgare de seamă, pentru că acest nenorocit din administraţie avea să stârnească mai mult decât câteva valuri, judecând după felul în care vorbise.

Uşa liftului se deschise şi Roger coborî la etajul şase. La stânga, dincolo de o uşă dublă, erau câteva saloane, iar la dreapta, pe o uşă identică, se intra în Secţia de obstetrică-ginecologie. Pătrunse

în secţie. Spre deosebire de Secţia de chirurgie, aici erau multe persoane, atât pe hol, cât şi în oficiul asistentelor. Văzu şi un infirmier care împingea spre liftul pacienţilor o targă mobilă pe care se alfa un cadavru acoperit cu un cearşaf. Îşi imagină că era chiar pacientul despre care venise să afle câte ceva.

Ajungând în apropierea cabinetului asistentelor, Roger se opri o clipă în loc, să vadă ce se întâmpla. Erau adunate acolo mai multe persoane, despre care Roger bănuia că făceau parte din echipa de resuscitare şi din echipa de asistente de pe etaj. Aparatul de resuscitare împreună cu defibrilatorul erau pe hol, lângă perete. Oamenii discutau în grupuleţe, cel mai probabil despre încercările eşuate de resuscitare.

— Scuzaţi-mă, se adresă Roger unei femei care se afla la pupitru, chiar în faţa lui.

Femeia era ocupată să completeze o fişă, însă ridică privirea. Era îmbrăcată în aceeaşi uniformă ca şi Jazz, dar, spre deosebire de ea, părea o persoană civilizată şi respectuoasă. Tot spre deosebire de Jazz, era uşor obeză şi avea pistrui pe nas.

— Aţi putea să-mi spuneţi cine e asistenta-şefă?

— Eu sunt. Mă numesc Meryl Lanigan. Cu ce vă pot ajuta?

Roger se prezentă şi îi spuse că investighează ultimul caz de deces.

— O chema Patricia Pruit, zise Meryl. Aceasta este fişa ei. Vreţi să o vedeţi?

— Da, mi-aş dori. Vă mulţumesc!

Roger luă fişa de internare şi o parcurse în grabă. Circumstanţele decesului erau cele de care se temea. Patricia Pruit era o femeie de treizeci şi şapte de ani, sănătoasă, mamă a trei copii. Cu o dimineaţă în urmă suferise o histerectomie din cauza unor fibroame. În perioada postoperatorie nu se semnalase nici o complicaţie, drept pentru care

începuse să primească fluide pe cale orală. La scurt timp după aceea, se produsese dezastrul.

Roger se uită la Meryl, care aştepta să recupereze fişa.

— E o adevărată tragedie, spuse Roger. Atât de neaşteptată, având în vedere vârsta şi starea ei de sănătate.

— Ţi se rupe inima, se arătă Meryl de acord.

Luând fişa de la Roger, o deschise la secţiunea rapoartelor asistentelor.

— În ultima lună s-au mai înregistrat decese asemănătoare în alte secţii, spuse el.

— Aşa am auzit. Noi am avut noroc; ăsta e abia primul pe etajul nostru. Ne-ar fi venit mai greu decât altora, pentru că suntem obişnuiţi cu finaluri mai fericite.

— Aş vrea să vă adresez câteva întrebări, dacă nu vă supăraţi! L-aţi văzut cumva pe doctorul Najah prin secţie în noaptea asta?

— Da, ca întotdeauna.

— Dar pe doctorul Cabreo?

— L-am văzut şi pe el, dar numai după ce s-a anunţat codul roşu.

— Dar o asistentă, pe nume Jasmine Rakoczi, căreia i se spune Jazz?

— Ce ciudat că mă-ntrebaţi!

— De ce?

— Pentru că domnişoara Rakoczi vine cam prea des aici, aproape în fiecare noapte. Chiar m-am plâns pe tema asta lui Susan Chapman, care era şefa ei şi am rugat-o să îi atragă atenţia să nu mai se fâţâie pe la noi. Acum dacă Susan nu mai e printre cei vii, va trebui să mă adresez forurilor superioare.

— Ce face domnişoara Rakoczi când vine pe-aici?

— Încearcă să se împrietenească uşor cu infirmierele, în afara de asta, mai tot timpul îşi bagă nasul prin fişele pacientelor, ceea ce nu e deloc treaba ei.

— Vă amintiţi dacă aţi văzut-o pe-aici în noaptea asta?

— Da, sigur că mi-aduc aminte, pentru că, ori de câte ori o văd, o iau la rost. Şi în noaptea asta am luat-o la întrebări, ca întotdeauna.

— Şi ce-a zis?

— Mi-a zis că ţine locul asistentei-şefe la ea pe etaj şi că are nevoie de nişte materiale. Nu mai ţin minte ce anume voia. Am trimis-o în depozit să-şi ia lucrurile de care avea nevoie, punându-i în vedere ca apoi să plece. I-am mai zis şi să aibă grijă să înlocuiască tot ce-a luat cu împrumut şi a promis că aşa o să facă.

— Şi a intrat în depozitul de pe etajul ăsta?

— Da.

— Şi apoi ce s-a întâmplat?

— Presupun că a luat materialele pe care le voia şi a coborât la ea la secţie. Chiar nu prea ştiu, pentru că eram ocupată cu o pacientă. Apoi, la scurt timp, s-a auzit alarma de cod roşu.

— În ce cameră stătea Patricia Pruit?

— În 703. De ce mă întrebaţi?

— Aş vrea să arunc o privire.

— Sunteţi invitatul meu, spuse Meryl arătându-i unde se găsea rezerva.

O sumedenie de gânduri se învârtejeau prin capul lui Roger în timp ce se îndrepta către camera pacientei. Misterul creştea în jurul lui Jasmine Rakoczi. Se tot întreba de ce venea aceasta în Secţia de obstetrică-ginecologie ca să stea la palavre cu infirmierele, când părea o persoană atât de antisocială şi de ce se uita prin fişele pacientelor. Nu găsea nici o explicaţie. Aflase însă că şi Jaz şi doctorul Najah fuseseră prin secţie înainte de alarma de cod roşu. Bineînţeles, se întreba câţi de pe lista de transferaţi mai trecuseră pe-acolo. Nu era deloc o imposibilitate ca toţi cei suspecţi să fi dat o raită prin acea secţie.

În rezerva Patriciei domnea dezordinea. Podeaua era presărată cu resturi de materiale de pe

urma încercărilor de resuscitare. În agitaţia momentului, faşe, seringi şi tuburi de medicamente fuseseră aruncate la întâmplare. Patul fusese înălţat şi lăsat la orizontală în timpul manevrelor de salvare, iar suportul aparaturii de resuscitare era încă prins de el. Pe cearşaful alb şi mototolit se zăreau câteva pete mici de sânge.

Din păcate, lucrurile pe care le căuta Roger nu se aflau la vedere. Cadrul perfuziei era la locul lui obişnuit, la capul patului, însă recipientul de plastic sau de sticlă care conţinea fluid dispăruse. Roger se gândi imediat să verifice conţinutul perfuziei. Pentru că Laurie îi spusese că analizele toxicologice nu scoseseră nimic la iveală, poate un test al lichidului intravenos ar fi descoperit ceva.

Se întoarse la cabinetul asistentelor. Îi făcu un semn lui Meryl pentru a-i capta atenţia şi o întrebă dacă ştie ceva despre recipientul de perfuzie care dispăruse.

Meryl ridică din umeri.

— Nu am nici cea mai mică idee unde ar putea fi.

Asistenta-şefa se întoarse şi strigă către medicul rezident care condusese echipa de resuscitare, punându-i aceeaşi întrebare. Medicul clătină din cap, semn că nici el nu ştia unde se afla recipientul, apoi reveni la întrevederea la care lua parte pe hol. El şi ceilalţi rezidenţi încă discutau cu aprindere despre cauzele eşecului lor.

— Bănuiesc că a fost luat odată cu pacienta, spuse Meryl. Întotdeauna lăsăm măcar furtunaşul de perfuzie la locul lui, pe lângă celelalte materiale de intubare.

— S-ar putea să pun o întrebare stupidă, dar nu lucrez de mult timp aici. Unde sunt duşi pacienţii decedaţi, mai exact?

— La morgă sau, mă rog, aşa-zisa morgă. Este de fapt vechiul amfiteatru de anatomie aplicată de la subsol, unde se făceau autopsii.

— Mulţumesc, spuse Roger.

— N-aveţi pentru ce, răspunse Meryl.

Roger se întoarse la lift. Apăsă butonul de chemare, însă apoi îi căzu privirea pe semnul ce indica scările. Deodată, îi veni ideea să o întrebe pe domnişoara Rakoczi de ce trecea pe la Secţia de obstetrică-ginecologie atât de des şi de ce materiale avusese nevoie în acea noapte.

Pentru că liftul întârzia să vină, Roger o luă pe scări, în timp ce cobora, îşi dădu seama că efectul energizant al cafeinei începuse să dispară. Îşi simţea picioarele grele. Se hotărî să aibă o scurtă discuţie cu domnişoara Rakoczi, apoi să caute rapid recipientul perfuziei şi în final să meargă acasă.

În Secţia de chirurgie domnea aceeaşi linişte ca şi mai devreme. Roger presupuse că toate asistentele îşi vedeau de pacienţii lor. Trecând prin dreptul rezervelor, le văzu pe câteva dintre ele prin uşile deschise. Ca să nu deranjeze pe nimeni, se gândi să o aştepte pe domnişoara Rakoczi în cabinet. Spre surprinderea lui, aceasta nu era la vreun pacient în rezervă; o găsi acolo unde o lăsase la plecare, cu picioarele pe masă, citind aceeaşi revistă.

— Mi s-a părut mie sau spuneai că trebuie să te ocupi de câţiva pacienţi? o întrebă Roger.

Ştia că era o abordare mult prea ofensivă faţă de un temperament atât de volatil, însă nu reuşise să se abţină. Era clar că femeia se sustrăgea de la sarcini.

— Am fost la ei. Acum mă ocup de cabinet. E vreo problemă?

— Slavă Domnului că nu lucrăm împreună, spuse Roger. Aş mai avea o întrebare. Am urmat sfatul dumitale şi am fost sus, la Secţia de obstetrică-ginecologie, unde am stat de vorbă cu Meryl Lanigan. Mi-a zis că mergi des acolo. De fapt, mi-a precizat că te-a întâlnit puţin mai devreme. Ai putea să-mi spui de ce erai acolo?

— Pentru formarea mea continuă, spuse Jazz. Obstetrica şi ginecologia sunt domenii care mă interesează, dar, cât am fost cu puşcaşii marini, din motive mai mult decât evidente, nu prea am avut cum să aprofundez. Aşa că de-asta mă duc aşa de des acolo în timpul pauzelor.

Acum că am mai învăţat câte ceva, mă gândesc să aplic pentru un post de asistentă la Obstetrică-ginecologie.

— Deci de-asta ai fost în secţie în noaptea asta, ca să îţi desăvârşeşti pregătirea profesională?

— E chiar atât de greu de crezut? În loc să mă duc la cantină în pauza de masă împreună cu jumătate din echipa de asistente de la Chirurgie şi să stau la palavre, eu m-am dus să mai învăţ câte ceva. Nu înţeleg spitalul ăsta! De câte ori faci un efort în plus să te perfecţionezi, ai parte numai de plângeri!

— Nu vreau să te mai supăr şi eu, spuse Roger, încercând să-şi ascundă sarcasmul din voce. Dar se pare că există o neconcordanţă. Doamna Lanigan mi-a spus că, atunci când v-aţi întâlnit mai devreme, i-ai cerut nişte materiale cu împrumut.

— Aşa a spus? întrebă Jazz, râzând dispreţuitor. De fapt, cam aşa e! Chiar aveam nevoie de nişte fire de perfuzie, pentru că stocul nostru se epuizase, dar mi-am dat seama de asta abia apoi. Eu venisem să mai studiez rapoartele asistentelor, ca să mai învăţ câte ceva. Probabil că nu vrea să recunoască pentru că se teme că i-aş putea lua postul.

— Nu prea cred, spuse Roger. Dar ce ştiu eu? Mulţumesc pentru timpul pe care mi l-ai acordat, domnişoară Rakoczi! O să te mai caut dacă o să mai am întrebări.

Roger ieşi din camera de relaxare şi ocoli pupitrul din oficiul asistentelor. Se simţea cu adevărat obosit. Efectul cafeinei trecuse de tot. Cu puţin timp în urmă, după ce vorbise cu domnişoara Rakoczi, intenţionase să se întoarcă în blocul

operator şi să îl caute pe doctorul Najah. Ca şi în cazul lui Rakoczi, ar fi vrut să îl întrebe cu ce treburi se dusese în Secţia de obstetrică-ginecologie, însă acum nu mai avea certitudinea că era în stare. Era extenuat. Se făcuse aproape patru dimineaţa.

Roger hotărî ca, în momentul în care avea să se întoarcă la birou după o scurtă repriză de somn, să o sune pe Rosalyn şi să o roage insistent să îi dea fişa personală a domnişoarei Rakoczi de la St. Francis. Nu îi păsa de consecinţe. Se întreba în ce măsură influenţase criza de asistente medicale de pe piaţă faptul că o persoană ca Jasmine Rakoczi fusese angajată pe un asemenea post. Erau mici şansele ca ea să fie criminalul în serie. Ar fi fost mult prea simplu. Cu toate acestea, faptul că fusese angajată în ciuda atitudinii de care dădea dovadă era o bătaie de joc, iar el, unul, avea de gând să facă neapărat ceva în privinţa asta.

Apăsă butonul de chemare a liftului şi se întâmplă să arunce o privire înspre oficiul asistentelor. Fu un lucru doar de o fracţiune de secundă, dar o surprinse pe Jazz urmărindu-l pe după uşa întredeschisă a camerei de relaxare. Nu era însă foarte sigur că o văzuse într-adevăr, mai ales că se simţea foarte obosit şi ar fi fost posibil să îi joace ochii o festă. Femeia aceea îi dădea fiori pe şira spinării. Nu îndrăznea să-şi imagineze cum s-ar fi simţit ca pacient având o asemenea asistentă.

Urcă în lift imediat ce se deschiseră uşile. Înainte ca acestea să se închidă, se mai uită o dată spre oficiul asistentelor. Pentru a doua oară, retrăi senzaţia că o vede pe femeie, neştiind dacă să pună acest lucru pe seama oboselii.

Coborî cu liftul până la subsol, unde nu fusese niciodată. Faţă de restul spitalului, spaţiul era auster. Pereţii din beton armat nu purtau nici un fel de decoraţiuni; o mulţime de ţevi – unele izolate, altele nu – urmau linia tavanului. Corpurile de

iluminat erau nişte fasunguri simple, protejate cu sârmă. Imediat după zona lifturilor, direct pe perete, era scris cu vopsea scorojită „Amfiteatru de autopsie”, lângă indicator fiind desenată o săgeată roşie mare.

Drumul până la amfiteatru era labirintic, însă, într-un final, urmărind săgeţile roşii, Roger reuşi să ajungă în faţa unor uşi duble, îmbrăcate în piele, cu geamuri ovale la nivelul capului. Geamurile erau acoperite de o peliculă de mizerie. Deşi în sală era lumină, Roger nu putea distinge detaliile prin acele geamuri. Împinse uşile, apoi le blocă să rămână deschise cu un opritor metalic.

Găsi înăuntru un amfiteatru medical de modă veche, semicircular, pe două paliere, având rânduri de scaune care se pierdeau în întuneric la nivelurile superioare. Bănuia că amfiteatrul fusese construit cu o sută de ani în urmă, când anatomia şi patologia erau puncte importante în studiul medical academic. Lemnul era vechi, zgâriat şi mâncat de cari, iar interiorul era luminat de o lampă mare cu abajur, agăţată cu un fir lung de tavan, care îşi concentra razele asupra unei străvechi mese metalice de autopsie situate în centrul încăperii. Lângă peretele din spate era un dulap cu vitrină, în care se afla un instrumentar de inox pentru autopsie. Se întrebă când fusese folosit ultima oară. Rareori se mai făceau autopsii în afara Institutului de Medicină Legală şi a cabinetelor asociate ale acestuia, cu atât mai puţin în spitalele din sistemul privat de asigurări de sănătate, cum era cazul spitalului Manhattan General.

În jurul mesei de autopsie de la primul nivel al sălii erau câteva tărgi mobile de spital acoperite cu cearşafuri, pe care în mod evident se aflau cadavre. Roger se apropie de ele, neştiind care adăpostea trupul Patriciei Pruit. Când ajunse în dreptul primului cadavru, se întrebă, aşa cum o mai făcuse şi în trecut, de ce alesese Laurie să urmeze medicina legală. I se părea un domeniu contrastant

cu personalitatea ei plină de viaţă. Ridicând nelămurit din umeri, apucă marginea cearşafului şi îl trase la o parte.

Făcu o grimasă dinaintea acelei privelişti. Avea în faţă rămăşiţele unui individ care fusese implicat într-un accident. Craniul era îngrozitor de deformat, fiind zdrobit în aşa fel, încât un ochi era complet ieşit din orbită. Roger puse cearşaful la loc. I se înmuiaseră genunchii. Pe vremea când era student la medicină, nu îi plăcuse patologia, în special patologia medico-legală. Victima pe care tocmai o văzuse îi reamintise acest lucru într-un mod supărător de brutal.

Răsuflă adânc de câteva ori înainte de a se apropia de a doua targă mobilă. Dădu să ridice cearşaful, dar nu mai apucă. Căzu la pământ cu faţa înainte, lovit fiind în spinare cu ceea ce păruse a fi o scândură. Îşi dădu seama că se prăbuşeşte şi încercă să se protejeze cu braţele, dar, până să cadă pe podeaua acoperită de gresie, primi o nouă lovitură, care îi tăie răsuflarea.

Roger căzu pe burtă, alunecând pe dalele de gresie. Se lovi cu capul de peretele care despărţea primul nivel al amfiteatrului de rândurile de scaune. Încercă să se mişte, dar bezna coborî asupra sa ca o velinţă grea, înăbuşitoare.

17

Când ceasul ei deşteptător făcu fărâme tăcerea acelei dimineţi de sâmbătă, Laurie avu aproape aceeaşi senzaţie pe care o avusese şi vineri la sculare. Din nou nu se odihnise bine; dormise puţin şi avusese vise ciudate.

Imediat ce se dădu jos din pat, repetă testul de sarcină. Ca medic, era conştientă de importanţa repetării testelor, pentru a elimina pe cât posibil erorile de interpretare. Când se întoarse să citească rezultatul, observă o ambivalenţă minoră. Cu toate acestea, rezultatul era pozitiv. Nu prea mai încăpeau dubii cu privire la sarcina ei.

Ca o reconfirmare a rezultatului testului, greţurile se dovediră şi mai nesuferite decât în ziua precedentă, însă, după ce mâncă nişte cereale fără lapte, se simţi mai bine. În plus, încerca şi senzaţia de disconfort din partea inferioară dreaptă. Din fericire, nu se compara nici pe departe cu ceea ce simţise cu o seară în urmă, când se întorsese de la întâlnirea cu Jack. Atunci o duruse de-a dreptul, atât de tare, încât se cocârjase. O apucase brusc în taxi, sub forma unor crampe la stomac. Preţ de câteva secunde, se gândise să o sune pe Laura Riley, numai că durerea dispăruse la fel de rapid cum apăruse. Din cauza intensităţii, Laurie dedusese că avea legătură cu sistemul ei digestiv. Fusese mai intensă decât o crampă menstruală, aşa că se gândise că probabil nu era un simptom al sarcinii. Singura nedumerire ţinea de faptul că disconfortul reapărea dimineaţa, alături de greţuri, ceea ce o făcea să creadă că cele două simptome erau cumva legate.

Îşi puse pe masă castronul din care mâncase cerealele. Îngrijorată de starea de disconfort prelungit, îşi apăsă abdomenul cu atenţie încercând să localizeze punctul dureros. Nu îl găsi, însă, în

mod curios, simpla palpare o făcea să se simtă mai bine. Când îşi dădu mâna la o parte, descoperi că disconfortul dispăruse, sugerând încă o dată faptul că avea probleme intestinale, probabil din cauza gazelor.

Uşurată că jena abdominală trecuse, Laurie se îmbrăcă rapid. Era de gardă în weekend, ceea ce însemna că, dintre toţi medicii legişti de la institut, era rândul ei să se ocupe de cazurile care apăruseră în timpul nopţii. Ştia că probabil avea să facă vreo câteva autopsii, cu excepţia situaţiei în care ar fi putut fi amânate pentru luni, ceea ce, având în vedere experienţele din trecut, nu se întâmpla niciodată. În cazul în care numărul autopsiilor ce se impuneau făcute depăşea capacitatea medicului de gardă, se putea apela la un al doilea medic de rezervă, însă nici acest lucru nu se întâmplase în trecut, după câte ştia Laurie.

Vremea în New York era una obişnuită pentru luna martie, cu ploaie măruntă şi frig. Laurie se cuibări sub umbrelă, înaintând cu greutate pe First Avenue. Făcuse câteva încercări să găsească un taxi, dar, ori de câte ori se strica vremea, era imposibil să prindă unul liber.

Pe drum, se gândi la discuţia pe care o avusese cu Jack. Judecând la rece, îşi dădu seama că era de înţeles ca ea să treacă dintr-o extremă în alta din punct de vedere emoţional. Deşi acum îi era ruşine de reacţia pe care o avusese când Jack o întrebase cine e tatăl copilului, întrucât la o analiză mai atentă, înţelegea că el pusese o întrebare pertinentă, Laurie considera că, în general, reuşise să îşi păstreze calmul. Având în vedere miza situaţiei, probabil că fusese una dintre cele mai importante discuţii din viaţa ei. Acum nu putea decât să se roage ca Jack să adopte atitudinea pe care ea ar fi vrut să o ia. La cum îl cunoştea ea pe Jack, se gândea că şansele erau cam de cincizeci la sută.

Pe strada din faţa Institutului de Medicină Legală erau mai multe care de televiziune, care dădeau de înţeles că se întâmplase ceva senzaţional peste noapte, fapt care o îngrijoră. Interacţiunile cu presa nu se numărau printre sarcinile ei preferate, în calitate de medic legist. Avusese câteva experienţe neplăcute cu jurnaliştii în trecut, riscând la un moment dat să îşi piardă serviciul.

Laurie ezită o clipă şi se gândi dacă să intre în morgă dinspre 30th Street. Se uită la dubiţele de televiziune. Nu erau decât trei şi nu aveau antenele instalate, semn că nu se aşteptau să transmită în direct pentru moment. Presupunând că motivul pentru care veniseră la Institutul de Medicină Legală nu era unul de prima pagină, Laurie urcă treptele intrării principale. Vreo unsprezece, doisprezece jurnalişti şi trei cameramani se instalaseră ca la ei acasă în holul instituţiei.

Salutând-o de la distanţă pe Marlene, care venea la muncă în fiecare sâmbătă dimineaţa, însă doar pentru câteva ore, Laurie încercă să traverseze holul ca să poată trece de uşile automate. Într-o fracţiune de secundă, un ziarist care o recunoscuse îi tăie calea, vârându-i un microfon sub nas. Câteva reflectoare se aprinseră, scăldând holul într-o lumină puternică, iar cameramanii îşi ridicară aparatele de filmat pe umeri.

— Doamnă doctor, puteţi să comentaţi accidentul? o întrebă ziaristul.

Ceilalţi se îngrămădiră în jurul ei, întinzând microfoanele.

— După părerea dumneavoastră, a fost un dublu suicid, sau cineva i-a împins pe cei doi băieţi? continuă ziaristul.

Laurie dădu microfoanele la o parte.

— Habar n-am despre ce este vorba, iar orice informaţie pe care această instituţie o face publică trebuie să fie autorizată fie de directorul general,

fie de directorul adjunct, fie de Departamentul de relaţii publice. Ar trebui să ştiţi asta.

Laurie încercă să îşi facă loc spre sala de identificare, ignorând valul de întrebări care urmă. Spre uşurarea ei, îl zări pe Robert prin geamul uşii de acces. Cu ajutorul lui, reuşi să intre şi închise uşa în urma ei, forţându-i pe jurnalişti să rămână în hol.

— Mulţumesc, Robert, spuse Laurie, dezbrăcându-se de haină.

— Parcă-s o haită de lupi, răspunse Robert.

— Ce-i cu balamucul ăsta?

— Doi puşti de treisprezece ani au fost călcaţi de metrou.

Laurie făcu o grimasă de neplăcere. Ştia că un astfel de eveniment avea să o epuizeze din punct de vedere emoţional şi se miră că nu fusese chemată la lucru în cursul nopţii. Din fericire, medicii actuali din tura de noapte erau extrem de competenţi; toţi aveau suficientă experienţă şi puteau să facă faţă unor cazuri dintre cele mai dificile. Erau în principal patologi, în ultimul an de rezidenţiat, care mai făceau un ban în tura de noapte.

— S-au făcut identificările?

— Da, încă de azi-noapte.

Se bucură că scăpase de-o grijă. Procedura de identificare i se părea foarte chinuitoare, mai ales dacă victimele erau copii, pentru că, invariabil, trebuia să aibă de-a face cu părinţi pe culmile disperării.

Laurie plecă spre biroul de identificare şi se bucură când văzu că şi Marvin era de serviciu peste weekend. Deja făcuse cafeaua şi pusese la îndemână dosarele cazurilor care apăruseră între timp. În acel moment, se uita pe unul dintre ele.

Se salutară, iar Laurie se duse să îşi pună o ceaşcă de cafea.

— Se pare că o să fim ocupaţi, spuse ea, uitându-se la dosare.

— Mi-e teamă că da, răspunse Marvin. Lovi cu degetul dosarul din faţa lui. Iarăşi ne-a venit un caz ciudat de la Manhattan General.

— Serios?

— Pe dosar e un bilet de la Janice.

Laurie citi rapid biletul. Janice notase câteva amănunte legate de Patricia Pruit, anticipând eventualele întrebări ale lui Laurie. Trase adânc aer în piept. În cazul în care nu avea să descopere nici o patologie cardiacă, cazul Patriciei Pruit ar fi fost al paisprezecelea în total şi al optulea de la Manhattan General. Trebuia să pună capăt situaţiei.

— Hai să ne ocupăm de Pruit mai întâi, spuse Laurie.

— Înaintea băieţilor? întrebă Marvin. Ai văzut câţi jurnalişti aşteaptă pe hol?

— Da şi pot să mai aştepte, spuse Laurie.

Voia să se asigure că Pruit făcea parte din serie ca să îl anunţe pe Roger. Trebuiau să facă rapid ceva. Nu puteau să mai stea cu mâinile în sân.

— Bine, cobor şi pregătesc masa.

— Mai e vreun caz important?

— Majoritatea mi se par cazuri de rutină. Pe alea cred că poţi să le laşi deoparte. Eu mă gândesc că o să facem patru cazuri astăzi, dar poate că tu o să ai altă părere.

În timp ce Marvin coborî în sala de autopsie, Laurie răsfoi dosarele tuturor cazurilor. Aşa cum se aşteptase, Marvin avea dreptate. Aveau numai patru cazuri de făcut, asta dacă nu mai apărea altceva pe parcurs. Imediat ce stabili la ce urma să lucreze, Laurie urcă în cabinet să îşi lase haina. Se bucură să vadă că pe birou o aştepta un teanc de fişe de spitalizare. Spre uimirea ei, şefa de la Relaţii publice reuşise performanţa neaşteptată de a obţine în timp record fişele lui Lewis şi Sobczyk de la Manhattan General, precum şi cele şase fişe de la spitalul St. Francis.

Prima fişa era a Rowenei Sobczyk. Laurie o deschise şi parcurse câteva pagini, uitându-se peste raportul medicului chirurg şi peste descrierea anesteziei. Ca şi în cazurile McGillin şi Morgan, Laurie nu găsi nimic ieşit din comun. Tocmai voia să pună dosarul pe masă, când, printre file, zări o electrocardiogramă neobişnuită. Lungă de aproximativ şaizeci de centimetri, electrocardiograma era împăturită ca un acordeon şi lipită în dosar pe o suprafaţă de aproximativ cincisprezece centimetri.

Laurie deschise dosarul din nou. Lângă electrocardiogramă, era raportul rezidentului care condusese echipa de resuscitare. Laurie îl citi rapid, dar nu i se păru edificator. Desfăcu apoi electrocardiograma şi o analiză cu atenţie. Complexele erau alungite, ceea ce sugera că, de fapt, bătăile de inimă erau incomplete, în cazul în care chiar erau bătăi de inimă. Puteau foarte bine să fie semnele unei activităţi electrice cardiace slab coordonate, care nici măcar nu determina contracţia muşchiului inimii. Complexele deveneau din ce în ce mai distorsionate, iar la final se reuneau într-o linie orizontală neîntreruptă. Pe marginea electrocardiogramei, scria cu creionul: „Scurt segment EKG din faza iniţială de resuscitare; la finalul acestui segment nu s-a mai semnalat nici o urmă de activitate electrică”.

Nu excelase niciodată în interpretarea electrocardiogramelor, iar segmentul pe care îl urmărea nu semnala nimic deosebit. Cu toate acestea, se gândi că poate totuşi era important, de vreme ce nici McGillin, nici Morgan nu avuseseră vreun fel de activitate cardiacă, care să fie semnalată pe o electrocardiogramă asemănătoare. Se hotărî să ceară părerea unui medic mult mai capabil decât ea. Îşi făcu un semn pe fişă şi chiar îşi notă să nu uite să arate electrocardiograma unui cardiolog.

Sună telefonul de pe birou, semnalul lui neaşteptat făcând-o să tresară. Se uită la el, întrebându-se dacă era Jack şi sperând să fie el. Puse mâna pe receptor, însă lăsă aparatul să mai sune o dată, simţind vibraţiile telefonului pe sub piele, într-o încercare deşartă de a influenţa identitatea apelantului. În ciuda strădaniilor ei, nu era decât Marvin, cu un mesaj simplu: totul era pregătit în sala de autopsie.

Laurie puse la loc fişa lui Sobczyk, cu un semn la vedere. Abia aştepta să le citească pe toate după-amiază, în special pe cele din Queens, să se asigure că erau identice cu cele de la Manhattan General. Se mai uită o dată la telefon şi, pentru o clipă, se gândi să îl sune pe Jack. Observă apoi un beculeţ licărind pe marginea telefonului, semn că avea mesaje vocale neascultate. Neînţelegând cine ar fi putut să îi lase mesaje pe robot în timpul nopţii, ridică receptorul.

În primul rând, era surprinsă să afle că primise un mesaj atât de târziu; în al doilea rând, nu se aştepta să fie de la Roger. Era impresionată de faptul că Roger îi ascultase sugestiile cu atâta seriozitate încât lucrase fără încetare până la două dimineaţa. Nu îi venea să creadă că reuşise chiar să identifice o serie de suspecţi, printre care se număra şi un anestezist cu numele de Najah, care se transferase recent de la St. Francis la Manhattan General. Ascultă restul mesajului cu un aer mulţumit şi cu nerăbdare să afle detalii, deşi nu prea ştia când urma să se întâmple asta. Cât timp coborî cu liftul la subsol, se întreba când şi dacă Jack avea să sune. La el, totul era imprevizibil.

După cum se aşteptase, autopsia Patriciei Pruit fusese izbitor de asemănătoare cu toate celelalte din serie; nu descoperise nici o patologie care să justifice moartea ei neaşteptată. Zona operaţiei nu prezenta sângerări abundente sau urme de infecţie şi nu avea edeme pe picioare, pe abdomen sau pe

piept. Inima, plămânii şi creierul aveau toate aspect normal.

La finalul autopsiei, Laurie îl ajută pe Marvin să mute cadavrul de pe masă înapoi pe targa mobilă.

— De care din băieţi vrei să ne ocupăm mai întâi? o întrebă Marvin, în timp ce debloca roţile tărgii.

— N-are importanţă, spuse Laurie. Deschise cele două dosare aflate pe o masă alăturată şi căută rapoartele anchetatorilor, apoi îi veni o altă idee. Ce-ar fi să ne ocupăm de amândoi în acelaşi timp?

— N-am nimic împotrivă, răspunse Marvin pe un ton amabil.

Împingând targa cu cadavrul lui Pruit, tehnicianul ieşi pe uşa principală.

Pe vremuri Laurie obişnuia să ia dosarele cu ea în sala de mese şi să studieze cazurile între autopsii, însă acum că avea echipamentul acela greoi, i se părea prea obositor, aşa că citi rapoartele anchetatorilor în picioare, în bătaia ventilatorului. Înţelese imediat de ce unii jurnalişti erau atât de curioşi. Episodul tragic în care cei doi copii fuseseră implicaţi era un subiect perfect pentru ziarele de scandal. Accidentul avusese loc la ora trei dimineaţa, în staţia de metrou de pe 59th Street. Metroul venea din centru şi intrase în viteză în staţie, călcându-i pe cei doi copii.

Mărturiile de la faţa locului reprezentau o problemă. Mecanicul pretindea că puştii aşteptaseră până în ultima clipă să sară, aşa că el nu prea mai avusese timp de reacţie. Versiunea lui susţinea teoria unei duble sinucideri, însă, în urma testului de alcoolemie pe care îl făcuse, reieşea că afirmaţiile lui nu prezentau credibilitate. Conductorul venise cu altă poveste, susţinând că el tocmai trecea din primul vagon în al doilea şi că se uita pe geam când metroul intrase în staţie. Acesta pretindea că nu văzuse copiii pe peron şi trecuse testul de alcoolemie. Cea de a treia poveste era varianta agentului de bilete din staţie, care susţinea

că un bărbat suspect trecuse prin turnicheţi în urma copiilor, dar că dispăruse ulterior.

Uşa dinspre hol se lovi de perete, iar Marvin împinse înăuntru o altă targă mobilă.

— Nu e deloc plăcut, spuse el.

— Da, îmi imaginez, zise ea.

Continuă să citească rapoartele anchetatorilor. Nu se găsiseră bilete de rămas-bun nici asupra băieţilor, nici pe peron. În urma discuţiilor cu părinţii fiecărui copil, se stabilise că nici unul nu suferise în trecut episoade de depresie. După spusele unui părinte, băieţii erau „sălbatici şi drăcoşi, dar nu s-ar fi sinucis niciodată".

— Mă duc să-l aduc şi pe celălalt, îi strigă Marvin.

Laurie îi făcu semn peste umăr că poate pleca, fără să îşi întrerupă lectura. O dată în plus era impresionată de felul în care Janice îşi făcuse treaba. Nu putea să îşi închipuie cum reuşea să le facă pe toate într-o singură noapte.

Când termină de citit, scoase din cele două dosare formularele necesare autopsiei şi se întoarse cu faţa către primul din cele două cadavre. Între timp, Marvin se întorcea cu al doilea.

— Dumnezeule mare, şopti ea, privind rămăşiţele băiatului.

Copiii mici o impresionau mai mult decât adolescenţii, dar în cazul puştiului aceluia îi era greu să se stăpânească.

Accidentele de tren şi de metrou i se păreau poate cele mai traumatizante experienţe. Braţul băiatului fusese retezat din umăr şi fusese aşezat paralel cu torsul. Capul şi faţa erau zob. Nu aveau cum să îl facă să arate mai bine, nici măcar de dragul părinţilor.

Laurie începu examinarea externă, precizând detaliile traumelor mult prea vizibile. Era clar că garnitura de metrou târâse corpul băiatului înainte de a opri.

— Uite-l şi pe al doilea, spuse Marvin, împingând targa goală lângă un zid al sălii.

Laurie îi făcu semn peste umăr că pricepuse, fără să se întoarcă. Văzuse un lucru neaşteptat pe penisul băiatului, lucru care o făcu să se aplece şi să se uite cu atenţie la tălpile lui. Marvin se înapoie la masă, stând la celălalt capăt.

— Şi eu am observat acelaşi lucru, spuse Marvin, urmărindu-i privirea. Ce crezi că e?

Tălpile nu erau numai rănite, ci şi înnegrite.

— Unde le sunt pantofii? întrebă Laurie.

— Într-un sac de plastic în camera de refrigerare.

— Adu-i încoace, spuse Laurie, foarte concentrată.

Se duse rapid să se uite şi la celălalt copil.

Când Marvin se întoarse cu lucrurile personale ale băieţilor, Laurie avea deja impresia că rezolvase misterul din simpla examinare externă. Marvin aduse pantofii de sport pe care îi purtaseră cei doi. Ca şi cadavrele, încălţările nu erau cea mai frumoasă privelişte de pe lume. Laurie îi ridică şi se uită pe talpă.

— Mi-e foarte clar ce s-a întâmplat.

— Da? întrebă Marvin. Spune-mi şi mie!

Chiar în acel moment, uşa către coridor se lovi de perete, făcându-i să tresară. Era Sal D'Ambrosio, unul dintre tehnicieni. Era ceva mai însufleţit decât de obicei.

— Ne-a venit un cadavru de bărbat, fără mâini şi fără cap. Au venit şi câţiva poliţişti cu el. Ce să fac?

— I-ai făcut radiografii? L-ai cântărit şi l-ai fotografiat aşa cum ar fi trebuit să faci? întrebă Laurie.

Spre deosebire de Marvin, care avea nevoie de foarte puţine îndrumări, Sal era apatic şi, de multe ori, o scotea din fire. Fiecare cadavru care ajungea la morgă trebuia să urmeze un anumit protocol.

— Gata, gata, am înţeles, spuse Sal, dându-şi seama că Laurie era iritată. Am crezut că, dacă au venit şi poliţiştii, e altă mâncare de peşte!

Plecă şi închise uşa.

Laurie căzu pe gânduri. Faptul că le sosise un cadavru fără cap şi fără mâini îi dădea o senzaţie de deja-vu, căci îşi aminti că, în urmă cu şapte ani, un cadavru asemănător fusese găsit plutind în East River. Cu ceva efort, reuşiseră să îl identifice. Se dovedise că îl chema Franconi, iar doamna Franconi îi luase după aceea pe Jack şi pe ea în safari în Guineea Ecuatorială, în Africa de Vest.

— Ei! îi întrerupse Marvin reveria. Haide! M-ai făcut curios. Ce-i cu copiii ăştia?

Laurie începu să îi explice, însă uşa se deschise din nou, întrerupând-o. Un individ cu halat, bonetă şi mască de protecţie intră în sală, spre surprinderea lui Laurie şi a lui Marvin.

— Îmi pare rău, dar nimeni nu are voie înăuntru, strigă Laurie, întinzând mâna în semn de stop ca un agent de circulaţie. Pentru o clipă, se gândi că intrusul era un ziarist mai aventuros, care reuşise într-un fel sau altul să treacă de sistemul de securitate. E periculos, iar echipamentul este obligatoriu.

— Hai, măi, Laurie! spuse bărbatul, oprindu-se din drum. Jack mi-a zis că în weekend lumea nu e aşa de vigilentă pe-aici şi că aşa se îmbracă şi el, dacă nu are vreun caz cu risc de infecţie.

— Lou, tu eşti? întrebă Laurie.

— Da, eu sunt! Sper că nu o să mă obligi să port aşa ceva. Nu suport echipamentul ăsta!

— Dacă vine Calvin pe-aici, o să ai accesul interzis pe viaţă!

— Acuma, sincer vorbind, ce şanse sunt să vină el pe-aici?

— Nici una, cred.

— Păi, vezi! spuse Lou. Se apropie de mese şi aruncă o privire către cei doi băieţi, după care se

uită la ea. Aoleu! Ce imagine! Cum de ai ales meseria asta?

— Are dezavantajele ei, răspunse Laurie. Cu ce treburi pe-aici atât de devreme, sâmbătă dimineaţa?

— Am venit împreună cu călăreţul fără cap. Iarăşi e balamuc la Manhattan General. Îţi zic eu, spitalul ăla e blestemul meu!

— Mai bine mi-ai spune despre ce e vorba.

— M-au sunat chiar în zorii zilei. Se pare că tipul care are grijă de cadavrele de la Manhattan General a venit la serviciu ca de obicei şi a descoperit un mort care nu avea ce să caute acolo. E chiar amuzant! Să găseşti la morgă un cadavru în plus. Am mai auzit de cadavre care au dispărut sau au fost rătăcite, dar de cadavre în plus n-am prea auzit!

— De ce te-au sunat pe tine? De ce nu s-a ocupat de asta secţia de poliţie din zonă?

— De ieri-dimineaţă, de când a fost omorâtă cumnata lui, căpitanul meu e la curent cu tot ce se întâmplă. Practic are o linie directă cu spitalul. Aşa că m-a sunat imediat şi mi-a zis să mă duc urgent acolo. Problema e că nu avem nici o pistă în legătură cu împuşcarea cumnată-sii, iar el mă cam strânge cu uşa. Dar să ştii că există o asemănare între cazuri. Bărbatul a fost împuşcat de două ori în piept, exact ca şi cumnata şefului.

— L-aţi identificat?

— Nu, n-avem nici cea mai mică idee cine e. Nu lipseşte nimeni din spital, nici dintre pacienţi, nici din personal.

— Capul şi mâinile unde sunt?

— Nicăieri. Nu le-am găsit.

— Deci căpitanul tău e de părere că acest cadavru are o oarecare legătură cu moartea surorii soţiei sale.

— Nu s-a exprimat atât de clar, dar la asta se gândeşte în mod sigur. Cazul e ciudat. Cadavrul era curat ca lacrima când a fost găsit în spatele

vechii camere de refrigerare a spitalului. Fără urme de sânge, fără nimic, ca şi cum tipul tocmai ieşise de la duş. Dacă e să mă-ntrebi pe mine, povestea asta e bizară rău şi am văzut destule bizarerii la viaţa mea.

— Cum au fost tăiate capul şi braţele?

— Cum adică?

— Adică secţiunea e dreaptă sau au fost hăcuite la întâmplare?

— Secţiunea e dreaptă.

— Probabil aşa cum ar face un doctor, nu?

— Cred că da. Nu m-am gândit la asta, dar cred că da.

— Mi se pare un caz interesant.

— Te ocupi de el imediat? Căpitanul mi-a zis să-i trimit veşti urgent!

— Cu plăcere, dar imediat ce termin cu băieţii ăştia de-aici.

Lou se uită din nou dincolo de Laurie, la rămăşiţele celor doi puşti.

— Ce s-a întâmplat aici?

— Doi copii călcaţi de metrou.

Lou făcu o grimasă.

— Pentru asta sunt jurnaliştii ăia în hol?

— Din păcate, da. Numai ideea de a fi călcat de metrou îţi dă fiori, dar, ca să transforme povestea într-un subiect de senzaţie, ziarele de scandal concurează ipoteza unei sinucideri comune cu teoria unui dublu asasinat.

— Da, spuse Marvin, intervenind în discuţie pentru prima dată. Tocmai eram pe punctul de a afla răspunsul dilemei când ai intrat tu.

— Serios? întrebă Lou. Îşi depăşi ezitările şi se apropie de masă. Băieţii ăştia parcă au trecut prin maşina de tocat carne. Ce-a fost până la urmă? Sinucidere sau crimă?

— Nici una, spuse Laurie. A fost un accident.

Foarte surprinşi, Lou şi Marvin se uitară la ea.

— Cum poţi fi atât de sigură? o întrebă Lou.

— Sunt convinsă că atunci când o să fac autopsia o să găsesc probe care vor dovedi faptul că băieţii erau morţi în momentul în care au fost loviţi de garnitura de metrou. Uitaţi-vă la urmele de pe labele picioarelor.

Laurie ridică un picior al fiecărui copil şi le arătă nişte zone înnegrite şi scorojite.

— Ce-mi arăţi? întrebă Lou.

— Arsuri, răspunse Laurie. Apoi le arătă penisurile copiilor. Precum cele pe care le prezintă băieţii pe gland.

— Ce naiba e glandul? întrebă Lou.

— E denumirea ştiinţifică pentru vârful penisului.

— Aoleu! făcu Lou, strâmbându-se la imaginea durerii copiilor.

— Cred că cei doi băieţi au făcut greşeala fatală de a urina în tandem pe a treia şină de metrou, stând fie pe marginea metalică a platformei de pe peron, fie chiar pe linii. Întrunindu-se atâtea condiţii favorabile, electricitatea a urcat pe jeturile de urină şi amândoi au fost electrocutaţi instantaneu.

— Dumnezeule mare! spuse Lou, îndreptându-se de spate. Adu-mi aminte să nu fac asta niciodată!

Lou rămase lângă Laurie până la încheierea autopsiilor celor doi băieţi, care decurseră cu repeziciune. Aşa cum se aşteptase, traumele masive suferite de copii surveniseră după ce inimile lor încetaseră să mai bată. În timpul ce lucra la cadavre, Laurie îi povesti lui Lou despre cazul Patriciei Pruit, pe care o autopsiaseră mai devreme şi care ocupa numărul opt pe lista deceselor misterioase, inexplicabile şi neaşteptate din spitalul Manhattan General.

— Vai de mine, răspunse Lou. Jack mi-a spus ieri că deja sunt şapte şi că şi el crede că există un criminal în serie, dar că institutul nu îţi susţine

ipoteza deocamdată. Care e părerea lui Calvin acum? Are de gând să adopte o poziţie publică?

— Calvin nu ştie de cazul de azi-dimineaţă, spuse Laurie. Nu ştiu ce reacţie o să aibă, dar nu sunt optimistă. Mă tem că doar un eveniment major îi va deschide ochii asupra situaţiei, mai ales că nu avem nici un argument toxicologic. În ceea ce priveşte Manhattan General, Calvin are ochelari de cal. El însă îl consideră vechiul centru academic, foarte apreciat, în care s-a pregătit. Ultimul lucru pe care şi-ar dori să îl facă ar fi să îi păteze reputaţia.

— Dacă oameni sănătoşi continuă să moară acolo, reputaţia spitalului va avea de suferit oricum. Să-mi spui şi mie când începe să dea semne că te susţine. Aşa cum i-am zis şi lui Jack, având în vedere circumstanţele, sunt legat de mâini şi de picioare, la nivel oficial, cel puţin. Sunt băgat până peste gât în cazul Chapman. Dacă nu găsesc un suspect, s-ar putea să m-apuc să vând seminţe cât de curând.

— De fapt, împreună cu doctorul Roger Rousseau, încercăm să găsim câţiva suspecţi potenţiali şi, azi-noapte, mi-a lăsat un mesaj în care mi-a spus că a făcut ceva progrese.

— Din motive mai mult decât evidente, nu-mi place să te-aud vorbind de tipul ăla, dar, dacă împreună puteţi găsi câteva nume, pot să mă ocup şi eu puţin de caz, chiar dacă neoficial.

— Cred că deja avem un nume, spuse Laurie. Termină de cusut şi cadavrul celui de-al doilea băiat şi îi dădu instrumentarul lui Marvin. Haide să pregătim călăreţul fără cap şi după aceea ne ocupăm de turist.

Turistul era cel de-al patrulea caz planificat pentru autopsie. Era un student despre care se presupunea că murise în urma unei come alcoolice. Nivelul alcoolemiei se dovedise uriaş în urma testului de sânge. Îl descoperise dis-de-dimineaţă un tip care făcea jogging în Central Park.

Când Marvin ieşi să îl roage pe Sal să îl ajute să îi ducă pe cei doi băieţi la sertarele frigorifice, Laurie continuă să discute cu Lou despre crimele în serie. Îi împărtăşi ideea pe care o avea în privinţa criminalului care, foarte probabil, se mutase de la St. Francis la Manhattan General şi îi povesti că Roger verifica, printre altele, toate persoanele transferate de la un spital la celălalt şi că probabil chiar stătuse de vorbă cu o parte din ei, inclusiv cu un anestezist pe nume Najah.

— O secundă! spuse Lou, ridicând mâna într-un gest menit să o oprească pe Laurie. Stai aşa! Vrei să spui că prietenul ăsta al tău vrea să stea de vorbă el însuşi cu Najah şi cu alţi aşa-zişi suspecţi?

— Da, cred că da, răspunse Laurie surprinsă.

Nu se aşteptase la o reacţie atât de negativă din partea lui.

— Asta-i o nebunie! spuse Lou. Ştii foarte bine ce părere am despre detectivii amatori. Una e să faci o listă cu numele suspecţilor şi cu totul altceva este să abordezi indivizii respectivi.

— De ce? Trebuie scurtată lista, să ne dăm seama cine e cu adevărat suspect. Altfel, avem doar nişte supoziţii.

— Iisuse Hristoase! Laurie, mor când te-aud vorbind aşa! Să presupunem pentru o clipă că printre potenţialii suspecţi se numără şi adevăratul criminal. Dacă nu e chiar ţicnit de tot, poate fi extrem de periculos. Cea mai mică provocare l-ar putea împinge la gesturi extreme.

Marvin şi Sal intrară în sala de autopsie. Laurie şi Lou nu mai scoaseră nici un cuvânt cât timp tehnicienii aşezară cadavrele pe tărgi. Amândoi erau jenaţi de vehemenţa neaşteptată a lui Lou. Când uşile se închiseră în urma tehnicienilor care împingeau tărgile mobile, Lou îşi drese vocea.

— Iartă-mă, spuse el. N-am vrut să fiu atât de dur. Numai că iniţiativele detectivilor amatori mă sperie de moarte. Nu-mi doresc pentru nimic în lume să îţi rişti viaţa făcând pe detectivul, cum ai

făcut în cazul lui Paul Cerino, cel cu cocaina. Abordarea psihopaţilor nu e o treabă de amatori.

— Cred că am înţeles argumentul tău, zise Laurie.

— Trecând de la una la alta, spuse Lou dornic să schimbe subiectul, tare sunt curios să ştiu cum au decurs lucrurile aseară la cină cu Jack. Cum a fost? Aveţi de gând să îngropaţi securea războiului până la urmă?

Laurie nu îi răspunse imediat, iar atunci când o făcu îi zise că juriul încă delibera. Lou nu se arătă prea mulţumit de o astfel de replică, însă intuiţia îi spuse să o lase baltă.

Marvin şi Sal se întoarseră cu o singură targă; Marvin era în faţă, Sal împingea din spate. După ce Marvin puse pe o masă alăturată radiografia pe care o ţinuse sub braţ, cei doi tehnicieni aşezară cu mişcări experte cadavrul fără mâini şi fără cap pe masa de autopsie.

— Acum am înţeles, spuse Laurie după ce aruncă o privire. E incredibil de curat.

Spre deosebire de cadavrele schilodite ale băieţilor, acela nu avea urme de sânge, nici la gât, nici la încheieturile tăiate atât de precis încât semănau cu o ilustraţie dintr-o carte de anatomie. Sal duse targa înapoi pe hol, iar Marvin aşeză radiografia pe panoul iluminat din interior.

Cele două gloanţe ieşeau în evidenţă sub forma a două pete albe pe un fundal gri spre negru. Unul avea o formă turtită şi neregulată, iar celălalt avea aspect normal. Laurie arătă înspre glonţul deformat din mijlocul torsului.

— După mine, ăsta i-a atins coloana. Arătă apoi înspre urma de pe o vertebră. Aş zice că a ajuns în ficat. Celălalt e în mediastin, în centrul pieptului şi nu m-ar mira să fi penetrat arcul aortic. Acesta i-a fost fatal.

— Par calibrul nouă milimetri, spuse Lou.

— Vom vedea, zise Laurie.

Se întoarse la cadavru, pregătindu-se să înceapă examinarea externă. Stând în dreapta corpului, iar Marvin în stânga lui, Laurie îl rugă pe tehnician să ridice cadavrul spre el. Voia să vadă plăgile prin împuşcare şi apoi să le fotografieze. Când Marvin răsuci trupul, aşa cum îi ceruse, Laurie zări un mic tatuaj cu o caracatiţă în zona coccisului.

Laurie se clătină şi trase aer adânc în piept. Se prinse de marginea mesei ca să nu cadă. Nu îşi putea lua ochii de la tatuaj.

— Doamnă doctor, nu vă simţiţi bine? întrebă Marvin.

Laurie nu se clinti. Deşi la început îşi pierduse echilibrul, acum părea împietrită.

— Laurie, ce s-a întâmplat? întrebă Lou.

Se aplecă, încercând să vadă prin masca ei de protecţie.

Laurie îşi scutură capul ca să iasă din starea de şoc. Făcu un pas înapoi.

— Trebuie să iau o pauză, spuse ea pe un ton strident, întretăiat. Autopsia asta poate să mai aştepte.

Se răsuci pe călcâie şi se îndreptă spre uşă.

Marvin şi Lou se uitară lung după ea. Lou o strigă, dar Laurie nu îi răspunse. Când uşile se închiseră în urma ei, Lou se uită la Marvin şi îl întrebă:

— Ce naiba se-ntâmplă?

— Habar n-am, spuse Marvin. Aşeză cadavrul în poziţia iniţială şi râse uşor trist. Aşa ceva nu s-a mai întâmplat până acum. Poate se simte rău.

— Mă duc să văd ce-i cu ea, spuse Lou, îndreptându-se spre uşă.

Aşteptându-se să o găsească pe hol, Lou rămase surprins atunci când nu văzu pe nimeni. Din locul în care se afla, putea să vadă până în capătul holului, unde era biroul de pază şi protecţie. Nici acolo nu părea să fie cineva. Neînţelegând ce se întâmplă, trecu pe lângă compartimentele frigorifice în care erau păstrate cadavrele înainte

de a intra în autopsie. La capăt, în stânga, era o cameră frigorifică, iar în dreapta se găsea depozitul în care erau păstrate costumele de protecţie. Deşi Laurie era parţial ascunsă vederii sale, Lou o zări dându-şi jos echipamentul. Când ajunse lângă ea, Laurie tocmai îşi punea bateria costumului la încărcat.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Lou. Nu te simţi bine? Nu mai faci autopsia?

Laurie se întoarse cu faţa spre el. Avea ochii în lacrimi.

— Hei! spuse Lou. Ce-i cu tine?

Îşi scoase masca, îşi dădu jos halatul care-i acoperea ţinuta de stradă şi o îmbrăţişă îndelung. Ea se abandonă în braţele sale.

După câteva minute, Lou se trase puţin înapoi să îi vadă faţa, fără să îi dea drumul din braţe. Laurie îşi eliberă o mână şi îşi şterse lacrimile de pe obraji cu palma, pe care o trecu apoi peste cămaşa ei curată.

— Poţi să-mi spui ce s-a întâmplat? o întrebă Lou cu blândeţe.

Laurie dădu din cap în semn de încuviinţare fără să se retragă din îmbrăţişarea lui. Trase aer adânc în piept şi începu să vorbească, dar se poticni, apoi tăcu şi îşi şterse iar lacrimile.

— Nu te grăbi, o rugă Lou.

— Mă tem că ştiu cine e bărbatul fără cap, spuse Laurie cu o voce şovăielnică. E Roger Rousseau, prietenul meu de la Manhattan General.

— Dumnezeule mare, zise Lou, pe jumătate cu compasiune, pe jumătate cu iritare. Acum înţelegi de ce spun că e periculos să faci pe detectivul amator?

— N-am nevoie să-mi faci morală, zise Laurie, smulgându-se din braţele lui.

— Îmi cer iertare, ştiu că n-ai nevoie, dar e o adevărată tragedie!

— Mie-mi spui! răspunse Laurie. A fost un om important în viaţa mea şi eu sunt cea care i-a cerut

să facă lucrul care i-a adus moartea. O, Doamne! Ce nenorocire! spuse Laurie, prinzându-şi capul în palme.

— Scuză-mă, doctor Montgomery, dar nu e chiar aşa. Tu i-ai sugerat să identifice câţiva suspecţi. Dacă nu mă înşel, nu l-ai pus să îi caute şi să stea de vorbă cu ei. Asta a fost ideea lui.

— În clipa de faţă, nuanţele mi se par prea subtile, spuse Laurie lăsându-şi mâinile să cadă pe lângă corp.

— Ai de gând să îi faci autopsia? o întrebă Lou.

— Nu, n-am de gând! se răsti Laurie.

— Bine, bine. Nu te enerva pe mine. Sunt de partea ta.

— Iartă-mă, spuse Laurie, clătinând abătut din cap. Robert Harper, paznicul-şef, trecu pe hol, prin locul din care putea fi zărită Laurie în depozit. După ce trecu de locul respectiv, îndreptându-se spre sala de autopsie, tresări şi făcu cale întoarsă. Se apropie în grabă de cei doi.

— Jurnaliştii sunt din ce în ce mai agitaţi, raportă Robert. Au auzit de cadavrul fără cap şi acum fac presiuni să primească detalii.

— Cum au aflat? întrebă Laurie pe un ton vehement. Robert ridică mâinile în aer nedumerit.

— Habar n-am! Marlene m-a rugat adineauri să vin să îi potolesc.

Laurie se uită la Lou. Acesta înălţă din umeri.

— Nu le-am zis eu.

Laurie clătină din cap mâhnită.

— O să se transforme într-un circ.

— Ce să le spun? o întrebă Robert.

— Spune-le că o să-l sun pe directorul adjunct.

— Nu cred că vor fi prea mulţumiţi.

— Nu vor avea de ales, spuse Laurie.

Se strecură printre cei doi bărbaţi şi, ieşind din depozit, se îndreptă spre sala de autopsie.

Cei doi schimbară câteva priviri, apoi Robert se întoarse la jurnalişti. Lou se duse după Laurie. Iuţi pasul şi o prinse din urmă.

— Trebuie să îl autopsieze cineva pe Rousseau, îi spuse el.

— Nu-i nevoie să-mi spui ceea ce ştiu deja, zise Laurie.

Împinse uşa sălii de autopsie, se aplecă înăuntru şi îi spuse lui Marvin să ia o pauză şi că ea avea să se întoarcă la el puţin mai târziu. Se duse apoi spre liftul din spate, iar Lou o urmă.

În cabina ascensorului, se uitară lung unul la celălalt. În acel moment, şocul şi tristeţea ei se transformaseră în mânie.

— Poate aşa se vor trezi la realitate, spuse Laurie. Poate acum tuturor celor care nu au crezut în teoria mea o să le vină mintea la cap!

— Ţin să te contrazic, îi zise Lou. Moartea lui Rousseau nu certifică în mod clar faptul că decesele pacienţilor din seria ta au la bază acte criminale. Practic, nu ne arată decât că în Manhattan General există un ucigaş care atacă doctori şi asistenţi medicali. Poate că acelaşi individ ucide şi pacienţi, sau poate că nu. Încearcă să nu tragi concluzii pripite!

— Nu mă interesează ce argumente aduci tu. Eu cred că există o legătură.

— Poate că da, spuse Lou. Rousseau a mai pomenit vreun alt nume în afară de doctorul Najah?

— Nu, Najah a fost singurul.

— Dar tu crezi că ştia mai multe nume.

— Nu am nici cea mai mică îndoială că avea mai multe. De fapt, mi-a şi spus.

— Crezi că le avea notate pe undeva?

— Da. A pomenit de nişte liste.

— Slavă Domnului că măcar avem ceva!

Ascensorul ajunse la etajul ei. Laurie ţâşni din lift imediat şi porni spre cabinet, iar Lou se grăbi să o ajungă din urmă. Când Laurie se aşeză la biroul ei şi puse mâna pe telefon, Lou se aşeză la biroul Rivei şi ridică receptorul aparatului de acolo. Cu o oarecare ezitare, Laurie formă numărul

de acasă al lui Jack. Se ruga să fie în apartament şi nu pe terenul de baschet. Spre uşurarea ei, Jack răspunse imediat.

— Îmi pare nespus de rău că te deranjez, îi spuse Laurie.

— Că mă deranjezi? Nu mă deranjezi deloc! Mă bucur să te-aud!

— Ştiu că am spus că o să aştept să mă suni tu, dar a intervenit ceva. Jack, am nevoie să vii mă ajuţi la morgă!

— Sunt chiar atât de plictisitoare cazurile, încât trebuie să-mi fac eu apariţia să te-amuz? o întrebă Jack.

Dădu să adauge ceva, însă Laurie îi tăie vorba.

— Te rog, lasă pe moment glumele sarcastice! Roger Rousseau a fost adus astăzi de dimineaţă ca victima neidentificată a unei crime. A fost împuşcat azi-noapte la Manhattan General.

— Vin imediat, zise Jack şi închise.

După ce puse cu încetineală receptorul în furcă, Laurie îşi aşeză coatele pe birou, îşi îngropă capul în mâini şi se frecă la ochi. I se părea că, din noaptea aceea din apartamentul lui Jack în care nu putuse să doarmă, toată viaţa ei intrase în vrie. Trăia cu impresia că problemele se abăteau asupra ei în avalanşă. Îl auzea pe Lou vorbind la telefon cu unii dintre oamenii lui, care se aflau la Manhattan General. Le cerea să sigileze biroul doctorului Roger Rousseau până ajungea el la faţa locului şi să facă nişte verificări legate de un medic pe nume Najah.

Fără să vrea, Laurie scoase un geamăt când se îndreptă în scaun şi îşi descoperi faţa. Simţea nevoia să îl jelească pe Roger, dar trebuia să mai aştepte pentru asta. Ridică receptorul şi formă numărul de acasă al lui Calvin. Discută puţin cu soţia lui Calvin înainte ca acesta să vină la aparat.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Calvin pe un ton iritat.

Nu îi plăcea să fie deranjat acasă fără un motiv serios.

— Mi-e teamă că o mulţime de lucruri. Nici nu ştiu cu care să încep.

— Nu am chef de glume, Laurie! Spune-mi ce ai de spus.

— Bine. Sunt nouăzeci şi nouă la sută sigură că şeful personalului medical de la Manhattan General, amicul meu doctor căruia i-am povestit despre decesele pe care le suspectez, se află în acest moment pe masa de autopsie. A fost împuşcat în spital azi-noapte şi a fost descoperit în dimineaţa asta în camera frigorifică a vechiului amfiteatru de anatomie.

Calvin nu scoase nici un cuvânt o vreme. Laurie ar fi putut crede că se întrerupsese convorbirea, dacă nu i-ar fi auzit respiraţia.

— De ce nu eşti sută la sută sigură? o întrebă Calvin într-un final.

— Victima nu mai are nici cap, nici mâini. Persoana care l-a omorât nu a vrut să se ştie cine e.

— Adică a fost adus neidentificat?

— Exact.

— Păi, cum l-ai putut identifica tu în proporţie de nouăzeci şi nouă la sută?

— După un tatuaj oarecum unic.

— Deci, mai corect ar fi să spui că tipul nu a fost un simplu prieten.

— A fost un prieten, insistă Laurie. Unul foarte bun.

— Bine, spuse Calvin, dornic să schimbe subiectul.

Din câte te cunosc, bănuiesc că o să foloseşti episodul ăsta ca argument în favoarea teoriei criminalului în serie în legătură cu decesele alea misterioase.

— Mi se pare un lucru pertinent. Ieri-dimineaţa i-am povestit despre cazurile din Queens şi i-am sugerat să se intereseze despre angajaţii care s-au transferat de la St. Francis la Manhattan General.

Mi-a lăsat un mesaj pe robot în timpul nopţii, în care spunea că găsise câţiva potenţiali suspecţi cu care avea de gând să stea de vorbă.

— Poliţia s-a implicat în caz?

— Sigur că da. Detectivul Lou Soldano e lângă mine acum şi vorbeşte cu oamenii dumnealui, care se află deja la spital.

— Nu cred că ar trebui să îi faci tu autopsia.

— Nici nu mi-a trecut prin cap aşa ceva. Jack e pe drum.

— Nu Jack e medic de rezervă pentru garda de weekendul ăsta!

— Ştiu. Dar m-am gândit că el ar putea să facă autopsia şi ar fi şi un sprijin moral pentru mine.

— Bine, e în regulă, spuse Calvin. Eşti sigură că vrei să mai rămâi la lucru? Aş putea să chem pe cineva în locul tău. Îmi imaginez că e un şoc cumplit pentru tine.

— Este, într-adevăr, dar prefer să rămân.

— Cum vrei, Laurie! Nu vreau să insist. Pe de altă parte, trebuie să înţelegi poziţia pe care Institutul de Medicină Legală o are vizavi de seria de victime. După cum ţi-am spus şi altădată, noi nu umblăm cu speculaţii. Nu avem dovezi că pacienţii respectivi au fost ucişi. Ne-am înţeles, Laurie? Trebuie să fiu sigur că ai înţeles, pentru că nu vreau să faci vreo declaraţie în presă. Miza e mult prea mare.

— Am mai avut un caz din aceeaşi serie în dimineaţa asta, spuse Laurie. O femeie tânără şi sănătoasă, de treizeci şi şapte de ani. Cu ea simt opt decese suspecte numai la Manhattan General.

— Numărul nu mă face să-mi schimb părerea, Laurie şi nici pe tine n-ar trebui să te facă. Ceea ce m-ar convinge pe mine ar fi ca John să depisteze ceva în urma testului toxicologic. O să încerc să îl presez puţin luni, să se mobilizeze mai mult.

„Multe o să rezolvi în felul ăsta!” îşi zise Laurie cu tristeţe, ştiind ce mari eforturi făcuse deja John.

— Ce altceva mai e pe-acolo? întrebă Calvin. Ai lăsat să se înţeleagă că-s mai multe probleme.

— Mai e ceva, recunoscu Laurie. Nu aş fi vrut să te deranjez pe tema asta, dar, dacă tot te-am prins la telefon, o să te pun la curent.

Laurie îi povesti despre cei doi adolescenţi. La final, îi spuse că jurnaliştii erau pe hol şi adăugă:

— Aş vrea să-ţi cer permisiunea de a-i informa cu privire la concluziile autopsiei celor doi băieţi. Cred că e în interesul tuturor să le fac publice cât mai rapid şi sper că în felul ăsta copiii nu vor mai fi tentaţi să facă aşa ceva de-acum încolo.

— Jurnaliştii au aflat şi de victima fără cap?

— Din nefericire, da.

— Dacă o să stai de vorbă cu ei, crezi că poţi să te abţii de la comentarii despre cadavrul fără cap sau despre cazurile din seria ta? Fiindcă ei te vor întreba, cu siguranţă.

— Da, cred că da.

— Laurie, eşti sigură sau nu?

— Da, sunt sigură! spuse Laurie iritată.

— Mie să nu-mi faci nazuri, Laurie, altfel nu o să-ţi dau voie să stai de vorbă cu jurnaliştii.

— Scuză-mă, sunt puţin stresată.

— Poţi să le vorbeşti despre incidentul de la metrou cu condiţia să subliniezi faptul că examinarea ta este una preliminară şi că vor urma investigaţii suplimentare. Vreau să le spui chiar aşa.

— Da, bine, spuse Laurie, dornică să încheie convorbirea.

Dintr-odată, îi pierise orice poftă de a mai vorbi cu el, pentru că întotdeauna avea grijă să îi aducă aminte de latura politică a meseriei de medic legist.

După ce închise într-un final telefonul, Laurie se întoarse cu faţa spre Lou, care la rândul lui încheiase discuţiile cu oamenii săi. Simţi o durere ascuţită în partea inferioară dreaptă a abdomenului. Din fericire, nu era la fel de intensă

ca durerea pe care o încercase în taxi cu o seară înainte, însă o deranja suficient de tare.

— O să vină Jack, spuse Laurie. Îşi schimbă poziţia ca să scape de durere. Aceasta se mai domoli, dar nu dispăru complet. O să facă el autopsia cadavrului fără cap.

Lou încuviinţă.

— Am auzit când vorbeai cu el la telefon. Ai făcut bine, pentru că tu nu trebuie să te implici sub nici o formă. Am auzit şi că vrei să stai de vorbă cu jurnaliştii din hol. Pot să-ţi dau o mână de ajutor. Le vorbesc eu despre cadavrul fără cap, iar tu te limitezi la incidentul de la metrou. Aşa, nu ai cum să ai probleme cu Calvin.

— Mi se pare un plan bun, spuse Laurie.

Se ridică de pe scaun, iar durerea o lăsă aproape de tot.

— Şi să ştii că am aflat deja un lucru foarte interesant. Doctorul ăla Najah are cazier. A fost arestat acum patru ani pentru că a încercat să se urce la bordul unui avion spre Florida cu un pistol în servietă. Bineînţeles, a pretins că a fost un accident şi că uitase că îl avea la el, iar licenţa de portarmă era în regulă.

— Era un pistol de calibrul nouă milimetri?

— Da.

— Interesant!

Laurie îşi puse mâna în şold ca să-şi poată masa abdomenul pe ascuns. Ca şi dimineaţă, metoda avu efect imediat.

— Şi mai e ceva, spuse Lou. Înainte de a se specializa ca anestezist, a fost chirurg.

— Dumnezeule! zise Laurie, amintindu-şi cât de precis fuseseră tăiate capul şi mâinile cadavrului.

— O să-l reţinem la sediu vreo câteva zile, iar cei mai experimentaţi interogatori pe care îi avem vor sta un pic de vorbă cu el. Imediat ce facem rost şi de un mandat de percheziţie, o să încercăm să găsim pistolul ăla de nouă milimetri pe care voia să îl ia cu el în Florida.

— Mi se pare o idee foarte bună, încuviinţă Laurie.

18

Spre surprinderea lui Laurie, Jack ajunse la puţin timp după ce ea şi Lou ieşiseră să înfrunte presa. Bănuia că luase un taxi, însă Jack negă, explicându-i faptul că la ora aceea bicicleta era cea mai bună alegere pentru cineva care voia să traverseze oraşul în timp util.

Şi pentru Laurie şi pentru Lou, discuţiile cu presa fuseseră un lucru obositor de la bun început. Cu greu reuşiseră să îi potolească pe jurnaliştii cuprinşi parcă de un soi de delir. Un cadavru fără nume, fără cap şi fără mâini descoperit din întâmplare în subsolul unui mare spital era, în multe privinţe, un subiect mult mai interesant decât povestea celor doi adolescenţi călcaţi de metrou. După tipic, jurnaliştii imaginaseră câteva scenarii cu adevărat sinistre.

Laurie începuse discuţia prezentându-le concluziile pe marginea cazului celor doi adolescenţi. Teoria conform căreia băieţii se electrocutaseră când urinaseră pe a treia şină, cea de alimentare cu curent electric, nu stârnise cine ştie ce interes, exceptând câteva sprâncene arcuite a mirare. Toţi deveniseră în schimb mult mai atenţi şi mai gălăgioşi când Lou începuse să le vorbească despre cadavrul neidentificat, reuşind cu isteţime să nu le spună nimic important.

Jack îi făcu autopsia lui Rousseau împreună cu Marvin, sub privirea atentă a lui Lou. Laurie insistase să nu asiste sub nici o formă. Având-ul drept ajutor pe Sal, îl examină pe studentul descoperit în parc. Autopsiile se încheiară cam în acelaşi moment.

Sus, în sala de mese, în faţa automatele de sendvişuri şi de băuturi răcoritoare, Jack îi prezentă în mare concluziile autopsiei lui Rousseau. Îi explică faptul că primul glonţ îi

secţionase măduva spinării, lucru care ar fi adus victima în stare de paraplegie în cazul în care nu ar fi existat şi un al doilea glonţ. Jack îi spuse că acela reprezentase lovitura de graţie, pentru că îi penetrase inima, ajungând în peretele ventriculului stâng, după ce îi zgâriase o coastă.

Pe tot parcursul scurtului monolog, Laurie se străduise din răsputeri să păstreze un aer calm, încercând să ignore faptul că detaliile pe care le auzea erau legate de un om apropiat. De dragul aparenţelor, puse chiar câteva întrebări de ordin tehnic, la care Jack răspunse cu plăcere. Îi spuse că nu avea nici cea mai mică îndoială că mâinile şi capul fuseseră tăiate la mult timp după ce inima încetase să mai bată. În opinia lui, bărbatul nu suferise, pentru că moartea survenise aproape instantaneu. În privinţa gloanţelor, putea afirma cu siguranţă că aveau un calibru de nouă milimetri.

După ce îşi sună căpitanul pentru a-i furniza concluziile autopsiei, Lou îi sugeră lui Laurie să meargă cu el la Manhattan General să îl ajute să găsească listele din biroul lui Rousseau. Laurie acceptă imediat. Jack îl rugă pe Lou să îl ia şi pe el, ca să nu rămână pe dinafară. Îi spuse că pentru nimic în lume nu ar pierde ocazia de a participa la actul de pedepsire binemeritat de AmeriCare, convins fiind de faptul că presa avea să facă mare tam-tam în momentul în care mirosea ce se petrecea în culise. Din momentul în care aflase ce se întâmplase cu Patricia Pruit, Jack trecuse cu arme şi bagaje de partea lui Laurie.

Înainte de a ieşi din Institutul de Medicină Legală, Laurie trecu pe la dispeceratul din spatele sălii de identificare ca să anunţe că pleca. Îi lăsă centralistei numărul de telefon mobil. Pentru că era de gardă, trebuia să fie ţinută la curent cu tot ce se întâmpla la morgă.

Porniră toţi trei spre Manhattan General în maşina lui Lou, un Chevrolet Caprice. Laurie se aşeză pe locul din dreapta faţă, iar Jack pe

bancheta din spate. Ploaia măruntă de dimineaţă se transformase într-un fel de burniţă. În ciuda vremii, Jack şi Laurie preferară să meargă cu geamurile din dreptul lor deschise şi să aibă parte mai curând de umezeala de afară decât de aerul condiţionat al maşinii. Pe drum, începură să discute despre mesajul telefonic pe care Roger i-l lăsase lui Laurie.

— Tipul ăsta, Najah, pare destul de suspect, spuse Jack. Poate chiar prea suspect. Dacă în spatele acestui mister s-ar afla un anestezist, atunci se înţelege de ce analizele toxicologice nu au găsit nici un indiciu. E posibil să se fi folosit o substanţă extrem de volatilă.

Lou îi povesti lui Jack tot ce aflase despre Najah, inclusiv incidentul cu pistolul de calibrul nouă milimetri. Adăugă că arma urma să fie verificată şi supusă la teste balistice în cazul în care aveau norocul să o găsească.

Lăsând la o parte numărul mare de poliţişti îmbrăcaţi în uniformă prezenţi la faţa locului, în spital domnea aceeaşi agitaţie obişnuită. Oamenii veneau şi plecau, pacienţii aflaţi în scaune cu rotile erau externaţi. Un şir lung de vizitatori şerpuia în faţa biroului de informaţii, iar doctori cu halate albe şi asistenţi medicali îmbrăcaţi în uniformă străbăteau în toate direcţiile holul spitalului.

Lou se scuză, spunându-le că voia să stea de vorbă cu unul dintre poliţişti. Laurie şi Jack se traseră mai într-o parte.

— Cum faci faţă? întrebă Jack.

— Mai bine decât m-aş fi aşteptat, răspunse Laurie.

— Sunt impresionat, recunoscu Jack. Nu ştiu cum te poţi concentra atât de bine când ai atâtea probleme pe cap.

— De fapt, încercarea de a lămuri situaţia de aici îmi e de ajutor, spuse Laurie. Îmi ţine mintea departe de problemele personale.

În momentul acela, Laurie se referea la starea de disconfort pe care o resimţea în zona abdominală. Avea impresia că zdruncinăturile de care avusese parte în maşina lui Lou îi înteţiseră într-o oarecare măsură senzaţia de durere. Deşi nu la fel de acută ca senzaţia de cu o seară înainte, în taxi, durerea era prezentă, ceea ce o făcu să se gândească foarte serios la ipoteza unei apendicite. Zona era cea corectă, deşi efectele le resimţea intermitent. Exact în momentul în care se hotărâse să discute cu Jack pe tema asta, se întoarse Lou.

— Haideţi să mergem la locul faptei înainte de a intra în biroul lui Rousseau, spuse Lou. Se pare că băieţii de la Criminalistică au şi stabilit ce s-a întâmplat.

Merseră cu liftul până la subsol şi porniră pe urmele săgeţilor care duceau spre vechiul amfiteatru. Bătrânele uşi duble îmbrăcate în piele erau blocate astfel încât să rămână deschise, iar locul crimei era sigilat de la intrare cu bandă galbenă. Un poliţist îmbrăcat în uniformă stătea într-o parte. Lou se apleacă şi se strecură pe sub bandă, însă, când Laurie încercă să facă acelaşi lucru, poliţistul se aşeză în calea ei.

— E-n regulă, spuse Lou, întorcându-se pentru a le veni prietenilor săi în ajutor. Amândoi sunt cu mine.

Câteva reflectoare de mare putere luminau interiorul semicircular al amfiteatrului, ajungând până sus, la ultimul rând de scaune. Câţiva criminalişti încă mai lucrau la faţa locului.

— Am auzit că ai descoperit cum au stat lucrurile, îi spuse Lou lui Phil, şeful de echipă.

— Aşa sper, spuse Phil cu modestie. Le făcu semn să îl urmeze către peretele cel mai îndepărtat al primului nivel al sălii. Le arătă urmele marcate cu cretă pe podea. Am ajuns la concluzia că, iniţial, cadavrul a aterizat în zona asta, izbindu-se cu capul de margine. Deşi urmele au fost curăţate, asta s-a făcut relativ superficial, aşa că am putut

reconstitui cu uşurinţă traiectoria stropilor de sânge, lucru care ne-a ajutat să ne dăm seama cam unde se afla victima în momentul în care a fost împuşcată.

Phil făcu apoi semn grupului să îl urmeze către intrarea în amfiteatru şi le arătă două cercuri alăturate, trasate cu creta.

— Aici am găsit cele două tuburi de cartuş de nouă milimetri, ceea ce ne face să credem că ucigaşul se afla la aproximativ şase metri distanţă faţă de victimă în momentul în care s-a tras.

Lou dădu din cap în semn de încuviinţare, uitându-se când înspre locul în care se stabilise că se afla trupul, când în direcţia zonei unde se descoperiseră tuburile goale de cartuş.

— Şi, în încheiere, spuse Phil făcându-le semn să îl urmeze din nou. Se apropie de bătrâna masă de autopsie şi puse o mână pe suprafaţa ei. Aici s-a petrecut dezmembrarea cadavrului.

— Un adevărat teatru de operaţiuni, spuse Lou. I-a fost foarte la îndemână criminalului.

— Ba bine că nu, replică Phil, arătând dulapul plin de instrumente de autopsie. A avut acces la toate uneltele necesare. Am putut stabili ce cuţite şi fierăstraie a folosit.

— Aţi făcut o treabă foarte bună, spuse Lou.

Se uită la prietenii lui şi îi invită să pună orice întrebare de specialitate aveau.

— De unde v-aţi dat seama că ucigaşul a folosit masa de autopsie atunci când a tăiat capul şi mâinile victimei? întrebă Jack.

— Am demontat ţeava de scurgere, spuse Phil. Am găsit probe în sifon.

— Haideţi să vedem unde a fost descoperit cadavrul, spuse Lou.

— Nici o problemă, zise Phil.

Îi conduse înapoi, traversând primul nivel al amfiteatrului, dincolo de zona în care forma corpului era trasată cu cretă pe podea şi ieşind printr-o uşă simplă într-un hol mic. Trecură de un

birou înghesuit şi aglomerat, despre care Phil le spuse că era cabinetul tehnicianului de la morga spitalului. La capătul holului dădură de o uşă de lemn masiv care semăna cu cele pe care le întâlneşti de obicei într-o măcelărie. Phil deschise uşa, care scoase un zgomot strident. Aburi reci, emanând un miros înţepător de formol, îi împresurară şi apoi coborâră spre podea în rotocoale.

Jack şi Laurie erau amândoi obişnuiţi cu genul acela de încăpere. Semăna cu sala de refrigerare din facultatea de medicină, în care erau păstrate cadavrele înainte de a fi disecate la cursurile practice de anatomie. De o parte şi de alta erau şiruri de cadavre dezbrăcate, având cleme prinse prin canalele auditive şi fiind atârnate de şine din tavan.

— Victima se afla pe o targă mobilă, tocmai în spate şi era acoperită cu un cearşaf, spuse Phil, arătând înspre culoarul principal dintre cadavre. Nu prea se vede de aici. Vreţi să mergem până acolo?

— Cred că putem sări peste asta, spuse Lou, întorcându-se pe călcâie. Sălile de refrigerare mă bagă-n sperieţi!

— Nu-mi vine să cred că victima a fost descoperită atât de repede, zise Jack. Trăiesc cu senzaţia că ceilalţi atârnă pe-aici de ani de zile!

Laurie îşi dădu ochii peste cap, exasperată. Nu reuşea să priceapă cum de Jack găsea ceva amuzant în orice situaţie.

— Criminalul a vrut ca victima să nu fie nici descoperită, nici identificată, preciză ea.

— Haideţi să mergem acum în biroul lui Rousseau, le sugeră Lou.

Fiind sâmbătă, pavilionul administrativ era aproape pustiu. Un poliţist care citea *Daily News* sări ca ars când îi zări venind, mai cu seamă când dădu cu ochii de detectivul-locotenent Soldano. Biroul lui Roger era în spatele agentului în

uniformă, uşa fiind închisă şi sigilată cu bandă galbenă.

— Sper că n-a intrat nimeni aici, se adresă Lou ofiţerului.

— Nu, domnule locotenent, de când aţi sunat dimineaţă, n-a intrat nimeni.

Lou încuviinţă şi apoi trase banda galbenă într-o parte, însă, când să deschidă uşa, se auzi strigat. Se întoarse şi dădu cu ochii de un bărbat înalt şi zvelt, cu aspect de vedetă de cinema, care venea înspre el, întinzându-i mâna. Avea un păr nisipiu, cu câteva şuviţe blonde. Tenul bronzat îi scotea în evidenţă ochii albaştri.

Dădea impresia că tocmai se întorsese din Caraibi. Lou părea încordat.

— Numele meu este Charles Kelly, spuse bărbatul, strângând mâna locotenentului mai energic decât s-ar fi cuvenit. Sunt directorul general al spitalului.

Lou încercase să obţină o întâlnire cu el cu o zi în urmă, însă fusese respins, ca şi când directorul s-ar fi înjosit dacă ar fi stat de vorbă cu el. Lou ar fi insistat să obţină întrevederea dacă ar fi considerat-o absolut necesară, însă avusese lucruri mult mai importante de făcut.

— Îmi pare rău că nu ne-am putut vedea ieri, spuse Charles. Am avut o zi îngrozitoare, cu multe întâlniri!

Lou dădu din cap în semn că înţelegea astfel de motive, apoi observă că Charles îi privea nedumerit pe Jack şi pe Laurie şi făcu prezentările.

— Mă tem că eu şi domnul doctor Stapleton ne cunoaştem deja, spuse Charles pe un ton înţepat.

— Ce memorie! spuse Jack. Cred că au trecut mai bine de opt ani de când v-am ajutat să identificaţi bacteriile alea nasoale.

Charles îşi întoarse privirea spre Lou.

— Ce caută dumnealor aici?

În vocea lui nu se citea nici urmă de ospitalitate.

— Mă ajută cu ancheta.

Charles dădu din cap ca şi cum ar fi meditat la explicaţia lui Lou.

— O să îl anunţ luni pe doctorul Bingham că au fost aici. Până una, alta, voiam să mă prezint dumitale şi să vă asigur, domnule locotenent, că vă voi oferi orice ajutor îmi va sta în putinţă.

— Mulţumesc, spuse Lou. Cred că ne descurcăm deocamdată.

— Aş vrea totuşi să vă rog ceva.

— Spuneţi.

— Pentru că în doar câteva zile s-au întâmplat două crime nefericite, voi oferi orice ajutor îmi va sta în putinţă, dar v-aş ruga să fiţi cât se poate de discret, mai ales în privinţa circumstanţelor îngrozitoare descoperite astăzi. Mai mult decât atât, vă rog respectuos să lăsaţi mediatizarea cazurilor în seama Departamentului nostru de Relaţii cu publicul. Trebuie să protejăm instituţia şi să limităm pe cât posibil daunele colaterale.

— Mă tem că aceste episoade oribile au ajuns deja în presă într-o oarecare măsură, mărturisi Lou. Nu-mi dau seama cum a răsuflat situaţia, dar am fost forţat să fac o scurtă declaraţie de presă. Pot să vă asigur însă că nu le-am dat nici un detaliu. Într-o anchetă de genul acesta, cel mai bine e să te fereşti să divulgi ceva.

— Şi eu sunt de aceeaşi părere, spuse Charles, deşi îmi închipui că nu din aceleaşi motive. Oricum, v-am fi recunoscători pentru orice fel de ajutor în aceste circumstanţe atât de nefericite. Mult succes în ancheta dumneavoastră!

— Mulţumesc, domnule! spuse Lou.

Charles se întoarse pe călcâie şi intră în biroul lui.

— Ce tâmpit! comentă Jack.

— Pun pariu că a fost la Harvard, spuse Lou cu invidie în glas.

— Haideţi odată! îi grăbi Laurie. Trebuie să mă întorc la morgă.

Lou deschise uşa şi toţi trei intrară în biroul lui Roger.

Lou şi Jack se duseră glonţ la masa de lucru, însă Laurie rămase în pragul uşii, şovăind. Străbătu încet camera cu privirea. La vederea acelui spaţiu, îi reveni în minte durerea provocată de pierderea lui Roger. Nu îl cunoştea decât de cinci săptămâni şi era conştientă în adâncul sufletului că nu aflase în profunzime ce fel de om era şi totuşi îl plăcuse şi poate chiar îl iubise. Intuiţia îi spusese că era un om bun şi se bucurase de generozitatea lui în momente dificile. Poate că, într-un fel, chiar profitase de el în anumite situaţii şi se simţea puţin vinovată.

— Laurie, vino-ncoace! strigă Lou.

Laurie dădu să se-ndrepte spre el, dar se opri când auzi celularul în buzunarul de la haină. Era operatoarea de la dispeceratul institutului, care o anunţa că tocmai sosise un caz de deces al unei persoane aflate în custodia poliţiei. Laurie o asigură că se va întoarce în cel mult o oră şi o rugă să îi transmită lui Marvin să facă pregătirile necesare. Decesele survenite în custodia poliţiei aveau ecouri la nivel politic, iar cazul acela cu siguranţă nu putea să aştepte până luni.

— Se pare că sunt o mulţime de materiale aici, spuse Lou când Laurie se apropie de cei doi bărbaţi. Hârtiile astea s-ar putea să fie cele mai importante. Au şi steluţe în dreptul numelor.

Îi dădu hârtiile lui Jack, care le răsfoi rapid şi apoi i le întinse lui Laurie. Erau dosarele de serviciu ale doctorilor Jose Cabreo şi Motilal Najah.

Laurie le parcurse pe amândouă.

— Perioada în care s-a transferat Najah şi faptul că a preferat tura de noapte sunt două lucruri cel puţin suspecte, ca să nu zic mai mult.

— Mă întreb de ce nu e menţionat aici şi episodul arestării sale, spuse Lou. E un detaliu important când e vorba despre cineva care are

acces la substanţe aflate sub control guvernamental. Ar fi trebuit să apară un formular al Departamentului Antidrog.

Laurie ridică din umeri.

— Mai există o listă pe care Rousseau a marcat-o cu o steluţă. Sunt persoane care s-au transferat de la St. Francis la Manhattan General, începând cu mijlocul lui noiembrie şi terminând cu mijlocul lui ianuarie.

Jack aruncă o privire peste ea şi i-o dădu apoi lui Laurie.

Laurie parcurse o listă cu şapte nume în dreptul cărora era notat şi secţia în cadrul căreia lucrau.

— Toţi oamenii ăştia aveau acces fără probleme la pacienţi, mai cu seamă în tura de noapte, zise ea.

Lou încuviinţă.

— O să fie o treabă complicată rău. Deja e prea mult. Uite aici o listă cu opt doctori care au fost daţi afară de la Manhattan General în ultimele şase luni. Presupun că unul dintre ei ar putea fi suficient de dement încât să încerce să se răzbune într-un fel sau altul pe AmeriCare.

— Nu ştiu de ce ipoteza asta mi se pare foarte pertinentă, spuse Jack. Poate ar trebui să mă adaugi şi pe mine pe listă.

— Va trebui să cer o echipă întreagă numai pentru ancheta asta, spuse Lou. Dacă Najah nu este cel pe care îl căutăm, atunci vom fi nevoiţi să îi chestionăm pe toţi. Hmm… Oare ce-o fi aici?

Lou ridică un CD aflat pe un teancul de liste.

— Haideţi să vedem despre ce-i vorba! spuse Laurie.

Deschise computerul lui Roger şi introduse parola de acces, spre surprinderea lui Jack. Laurie îi remarcă expresia feţei, însă se hotărî să nu îl ia în seamă. Introduse CD-ul în unitatea de citire.

Pe disc erau copiate fişele de internare ale tuturor victimelor din seria lui Laurie, inclusiv cele de la St. Francis. Laurie bănui că Roger le obţinuse pe acestea în urma vizitei pe care o făcuse la spital.

Îi explică lui Lou despre ce era vorba şi îl rugă să îi dea voie să le ia cu ea la Institutul de Medicină Legală. Se gândea că i-ar putea fi de folos.

Lou rămase puţin pe gânduri.

— N-ai putea să-ţi faci nişte copii?

Laurie localiză unitatea de inscripţionare a computerului şi îşi făcu o copie după CD.

— De fapt, cred că ar fi bine dacă aş putea să duplic cumva şi materialele imprimate, spuse ea după un moment de reflecţie. Mai încolo, spre sfârşitul după-amiezii, o să-mi fac timp să mă uit pe ele şi poate o să-mi vină vreo idee. Trebuie să existe vreun copiator pe-aici.

— Chiar te rog, spuse Lou. La câte materiale avem de studiat, orice ajutor e bine-venit.

Copiatorul era pe hol, lângă biroul lui Roger, iar Laurie duplică toate listele. Când termină, le spuse lui Lou şi Jack că se întorcea la Institutul de Medicină Legală.

— Vrei să merg cu tine? o întrebă Jack. Aş putea chiar să rămân eu de gardă în locul tău dacă vrei să te duci acasă.

— Mă descurc, îl linişti Laurie. Prefer să-mi fac de lucru decât să zac acasă. Poţi să vii şi tu dacă vrei. Cum preferi.

Jack îi aruncă o privire lui Lou.

— Tu ce planuri ai?

— Vreau să stau de vorbă cu persoana care a descoperit cadavrul, spuse Lou. Apoi vreau să îl cunosc pe Najah şi să aflu dacă băieţii mei i-au găsit arma. Poate că, dacă aduc în discuţie eventualitatea unor urme balistice, o să mărturisească tot. Ce bine ar fi!

— Te superi dacă te mai însoţesc o vreme? îl întrebă Jack. Aş vrea să îl cunosc şi eu pe doctorul Najah.

— Chiar te rog!

Jack se întoarse spre Laurie.

— Vin şi eu mai încolo. Pot să-ţi dau o mână de ajutor cu cazul victimei din custodia poliţiei, dacă

vrei.

— N-o să am bătăi de cap cu asta, spuse Laurie. Cum vrei tu. Oricum, îţi mulţumesc că ai venit şi i-ai făcut tu autopsia lui Roger. Mulţumesc din suflet!

Laurie îi îmbrăţişă pe amândoi, însă zăbovi mai mult când îl luă în braţe pe Jack. Ba chiar îşi însoţi gestul cu o atingere fugară a mâinii lui, pe când se îndrepta spre uşă.

Înainte de a ieşi din pavilionul administrativ al spitalului, Laurie trecu puţin pe la toaletă. Lăsă listele şi discul inscripţionat pe marginea chiuvetei şi intră într-una din cabine. În timp ce urina, se gândi la moartea prematură a lui Roger, apoi moartea absurdă a celor doi puştani, provocată de o năzbâtie nevinovată. Aceste morţi îi aminteau că oamenii, asemenea tuturor celorlalte vieţuitoare, fie ele mici sau mari, păşesc întotdeauna pe-o frânghie întinsă peste un abis.

Absorbită de astfel de gânduri, se şterse cu o bucată de hârtie igienică. În clipa în care vru să arunce hârtia în toaletă, observă un lucru neaşteptat. Câteva picături de sânge. Sângera!

Instinctiv, se îngrozi la gândul posibilelor implicaţii ale acestui fapt. Nu cursese decât foarte puţin sânge, dar, din câte ştia, sângerarea nu era un semn bun pe parcursul unei sarcini, mai ales într-o etapă atât de timpurie. Pe de altă parte, bruma de cunoştinţe legate de obstetrică pe care le dobândise în facultate i se ştersese de mult din memorie, aşa că se feri să tragă concluzii pripite.

„De ce trebuie mereu ca astfel de lucruri să se întâmple în weekend?!” se văicări Laurie în sinea ei. Ar fi vrut să o întrebe pe Laura Riley care ar fi putut fi cauza acelei sângerări, dar nu îi venea deloc la îndemână să o sune sâmbăta. Mai rupse o bucată de hârtie igienică şi se tamponă din nou. Nu mai apăru nici o pată de sânge, spre uşurarea ei. Cu toate acestea, mica sângerare de mai devreme, în combinaţie cu disconfortul pe care îl resimţise

în partea inferioară dreaptă a abdomenului în ultimul timp nu o încurajau deloc.

Se duse la chiuvetă şi se spălă pe mâini, privindu-se în oglindă. Ultimele nopţi nedormite lăsaseră urme adânci pe faţa ei. Chiar dacă era încă departe de trăsăturile descompuse ale lui Janice, avea ochii încercănaţi şi obosiţi, iar obrajii, supţi. Avea răul presentiment că o aşteptau noi situaţii problematice şi se rugă să găsească resursele emoţionale pentru a le putea face faţă.

19

Laurie ajunse la morgă mult mai repede decât se aşteptase, însă şi de această dată, călătoria cu taxiul agravă durerea din zona abdominală. Marvin o aştepta deja la subsol şi, imediat ce sosi, Laurie se apucă de autopsia cazului de deces în custodia poliţiei, fapt ce se dovedi cu adevărat terapeutic. În momentul în care încheie autopsia, Laurie îşi dădu seama că durerea dispăruse, lăsând loc unei senzaţii uşoare de apăsare. În timp ce se schimba de echipament, îşi palpă abdomenul. Spre deosebire de situaţia de dimineaţă, acum palparea îi accentuă disconfortul. Complet descumpănită, Laurie se duse iar la toaletă, să verifice dacă nu cumva sângera din nou. Nu sângera.

Se întoarse în cabinet şi se uită lung la telefon. Se gândi iarăşi dacă să o sune pe Laura Riley, însă avu aceleaşi ezitări. Nici măcar nu o întâlnise faţă în faţă pe femeie şi nu îi plăcea ideea de a începe o relaţie cu cineva deranjând-o într-o zi de weekend din cauza unei probleme care, probabil, putea suporta amânare până luni. La drept vorbind, Laurie avea respectivele simptome de câteva zile. Singura diferenţă demnă de luat în seamă erau picăturile de sânge, care dispăruseră la fel de repede cum apăruseră.

Furioasă pe sine pentru indecizia de care dădea dovadă, Laurie se gândi apoi să îl sune pe Calvin. L-ar fi putut aduce la curent cu informaţiile legate de moartea lui Roger şi i-ar fi putut prezenta cazul decesului survenit în custodia poliţiei. Găsise semne de traumă în laringele prizonierului, ceea ce implica un exces de forţă în modul în care fusese tratat de poliţişti. Asemenea situaţii aveau întotdeauna implicaţii la nivel politic, iar Calvin ar fi vrut să fi înştiinţat. Totuşi, se părea că nu existau presiuni din partea presei să se prezinte

amănuntele acelui deces, iar testul toxicologic încă nu fusese făcut. Laurie ajunse la concluzia că putea amâna discuţia până luni, dacă nu cumva suna Calvin să se intereseze.

Aşa că, în loc să dea telefoane, Laurie se hotărî să petreacă un timp studiind fişele de internare ale cazurilor din Queens şi apoi listele lui Roger. Simţea că îi era datoare cu asta, cu atât mai mult cu cât Roger îşi pierduse viaţa încercând să afle adevărul.

Remarcă în primul rând faptul că fişele de la St. Francis erau foarte diferite faţă de cele de la Manhattan General. Manhattan General era un spital important şi centru universitar, iar St. Francis, o simplă instituţie medicală de stat. În fişe nu se regăseau rapoartele interniştilor sau ale rezidenţilor, aşa că erau mult mai laconice. Până şi însemnările medicului curant şi ale asistentelor erau mai scurte, fapt ce o ajută să le parcurgă mai repede.

După cum se aştepta se în urma lecturii rapoartelor întocmite de anchetatorii legişti pentru fiecare caz în parte, descoperi că victimele de la St. Francis prezentau aceleaşi caracteristici din seria lui Laurie. Toate victimele erau relativ tinere şi muriseră la mai puţin de douăzeci şi patru de ore de la o operaţie electivă. Totodată, cei decedaţi fuseseră fără excepţie sănătoşi, de aici şi tragicul unei astfel de situaţii.

Laurie îşi aminti apoi că Roger îi spusese că aflase că în toate cazurile de la Manhattan General victimele erau pacienţi înscrişi relativ recent în sistemul AmeriCare. Răsfoind secţiunea de date biografice ale cazului pe care tocmai îl examina, Laurie remarcă acelaşi lucru. Verifică rapid şi celelalte cinci fişe de la spitalul din Queens. Toţi pacienţii intraseră în sistemul AmeriCare în ultimul an. Doi dintre ei, doar de două luni.

Laurie analiză acest fapt curios întrebându-se dacă avea vreo relevanţă. Nu ştia, însă scoase un

carneţel, pe care notă că toate victimele erau proaspăt înscrise în sistemul AmeriCare. Dedesubt, scrise că toţi muriseră la mai puţin de douăzeci şi patru de ore de la anestezie; apoi, că toţi pacienţii fuseseră perfuzaţi; că toţi erau persoane tinere, spre vârstă mijlocie; şi, la final, notă că toţi aveau o stare de sănătate bună.

Laurie privi lista, încercând să găsească şi alte puncte comune între victime. Nu îi trecu nimic prin minte, aşa că puse carneţelul deoparte şi începu să se uite din nou peste fişe. Deşi ştia că decesele de la Manhattan surveniseră în diverse secţii şi la etaje diferite, majoritatea totuşi la Chirurgie, despre cazurile din Queens nu ştia unde se petrecuseră. La scurt timp, se lămuri că şi acolo se întâmplase la fel, decesele înregistrându-se în diverse secţii ale spitalului.

Fişele din Queens fiind mult mai sumare, Laurie era tentată să analizeze mai atent fiecare pagină în parte. La un moment dat, se pomeni citind la una dintre fişele epicriză ale operaţiei, în care erau descrise preparativele intervenţiei chirurgicale, medicamentele pe cale orală şi intravenoasă administrate pe parcursul nopţii, precum şi mai multe analize de laborator. Parcurgând întreaga listă, îşi opri privirea asupra unui test pe care nu îl cunoştea. Făcea parte dintr-un grup de analize de sânge.

Se numea MAPNS. Nu auzise niciodată de un astfel de test. Se întrebă dacă nu cumva PN venea de la proteină nucleară şi, dacă aşa era, de la ce veneau celelalte iniţiale. Nu ştia, dar, în caz că avea dreptate în privinţa acronimului PN, atunci probabil că era vorba despre o analiză imunologică.

Se uită pe ultima filă a fişei de internare, unde de obicei erau anexate toate rezultatele analizelor de laborator. Deşi dădu peste rezultatele celorlalte analize, nu descoperi nici un rezultat pentru MAPNS.

Fu curioasă să afle dacă şi celelalte fişe din Queens făceau referire la acea analiză şi se uită în toate. În fiecare se preciza efectuarea analizei, dar nu se specifica şi rezultatul. Acelaşi lucru îl descoperi şi în toate cazurile pacienţilor de la Manhattan General: în fişe exista ordinul de efectuare a testului, dar nu se găsea vreun rezultat.

Laurie luă carneţelul şi adăugă o nouă observaţie: „Toate victimele au făcut testul MAPNS, dar nici una nu a primit rezultatul. Ce înseamnă MAPNS?”

Cu gândul la testele de laborator, Laurie îşi aminti de fragmentul de electrocardiogramă din fişa lui Sobczyk. Scotoci printre fişe şi o găsi. Nici nu îi era prea greu, de vreme ce îi pusese un semn. Laurie deschise fişa, desfăcu fragmentul de electrocardiogramă şi reciti bileţelul în care îşi notase să nu uite să discute cu un cardiolog pe marginea lui. Puse deoparte fişa lui Sobczyk, deschisă la pagina cu electrocardiograma, după care se uită şi prin celelalte fişe, să vadă dacă nu mai existau şi alte electrocardiograme făcute în timpul tentativelor de resuscitare. Nu îşi aducea aminte să fi văzut vreuna, însă voia să se asigure.

— Sper că nu te ţin din treabă, se auzi o voce.

Laurie se întoarse. Jack stătea în pragul uşii. În locul obişnuitei expresii uşor sarcastice, pe faţa lui se citea preocupare.

— Pari foarte prinsă cu studiul, adăugă el.

— Cel mai bine e să fiu prinsă cu studiul, răspunse Laurie. Trase scaunul Rivei până lângă ea. Mă bucur să te văd. Intră şi ia loc!

Jack se aşeză pe scaun şi se uită rapid peste biroul ei.

— Ce faci?

— Voiam să mă asigur că există similitudini între cazurile din Queens şi cele din Manhattan General, într-adevăr există şi sunt majore. Am mai descoperit o chestie ciudată. Ţie îţi este cunoscută

denumirea de test MAPNS? Presupun că e o prescurtare, dar eu n-am auzit niciodată de ea.

— Nici eu, zise Jack. Unde ai văzut-o?

— Face parte din protocolul preoperatoriu în toate cazurile, spuse Laurie, luând o fişă la întâmplare şi arătându-i ordinul de analiză de laborator. Este în fiecare fişă. Bănuiesc că face parte dintre analizele pe care AmeriCare le face în mod obişnuit, cel puţin la spitalele astea două.

— Interesant, zise Jack, clătinând din cap. Te-ai uitat în anexele fişelor să vezi în ce fel de unităţi se măsoară rezultatele analizei? Poate găsim un indiciu.

— M-am uitat, dar n-am găsit nici urmă de rezultat.

— În nici una dintre fişe?

— În nici una!

— Ei bine, sunt convins că luni o să ne lămurim dacă îl rugăm pe unul dintre anchetatorii legişti să facă nişte cercetări pe tema asta.

— E o idee bună, spuse Laurie, notându-şi sugestia pe un alt bileţel autoadeziv. Ar mai fi un aspect ciudat legat de victime. Fără excepţie, toţi pacienţii erau înscrişi relativ recent în sistemul AmeriCare, nici unul neavând o vechime mai mare de un an.

— Un gând înviorător, având în vedere că şi noi intrăm în categoria asta!

Laurie râse mânzeşte.

— Nu mi-a trecut prin cap chestia asta.

— E un sistem în plină dezvoltare, aşa că presupun că un număr semnificativ de clienţi se înscriu în această marjă.

— E adevărat, dar tot mi se pare bizar.

— Ce altceva ar mai fi?

Laurie aruncă o privire peste fişele împrăştiate pe biroul ei.

— Ar mai fi un lucru. Luă fişa lui Sobczyk, despături electrocardiograma şi apoi îi întinse foile lui Jack. Îţi dă vreo idee graficul acesta? A fost

făcută de echipa de resuscitare în momentul în care au ajuns la pacientă, chiar înainte ca aceasta să facă stop cardiac.

Jack se uită pe electrocardiogramă, jenat fiind să recunoască faptul că niciodată nu se pricepuse să facă o interpretare EKG. Se hotărâse încă de la începutul facultăţii că va urma oftalmologia şi nu fusese prea interesat să dobândească cunoştinţe de care nu urma să aibă nevoie pe viitor.

Jack îi înapoie fişa lui Laurie, clătinând din cap în semn că nu se dumirise.

— Dacă ar trebui neapărat să îmi dau cu părerea, aş spune că după mine sistemul circulator al inimii e pe punctul de a claca, dar asta e evident după felul în care sunt complexele pe grafică. Dar nu pe mine ar trebui să mă întrebi. Sfatul meu este să arăţi electrocardiograma unui cardiolog.

— Aşa intenţionez, spuse Laurie luând fişa şi aşezând-o în rând cu celelalte.

— Dar listele lui Roger? o întrebă Jack. Ai avut timp să le studiezi?

— Nu încă. A trebuit să mă ocup mai întâi de cazul decesului survenit în custodia poliţiei, aşa că nu am mai mult de o jumătate de oră de când sunt pe-aici. O să mă uit pe liste imediat ce termin de studiat fişele de internare. Am senzaţia că din fişe o să aflu cele mai multe informaţii. Trebuie să fie nişte piese din puzzle care încă îmi scapă.

— Nu crezi că victimele au fost alese la întâmplare?

— Nu. Există un punct comun între toate victimele astea şi e altceva decât ceea ce ştim noi deja.

— Eu n-aş fi atât de sigur. Cred că, în toate cazurile, victimele s-au aflat pur şi simplu la momentul nepotrivit în locul nepotrivit.

— Dar voi ce-aţi tăcut? Aţi aflat ceva despre Najah?

— Da şi nu, răspunse Jack. L-au oprit pentru interogatoriu, dar nu cooperează. Pretinde că este

victima unei discriminări pe considerente rasiale. Se află în custodia poliţiei, dar refuză să vorbească în absenţa avocatului său, care urmează să vină mâine din Florida, înainte ca lui Najah să îi fie adus oficial la cunoştinţă actul de acuzare.

— Şi arma?

— A fost trimisă pentru expertiza balistică. Va mai dura însă până vor veni rezultatele. Până atunci, sunt convins că va fi eliberat pe cauţiune.

— Lou ce părere are despre el ca principal suspect?

— E aproape convins că el e ucigaşul, mai ales din pricina comportamentului. Spune că atunci când suspectul e nevinovat este foarte dornic să coopereze. Desigur, Lou se concentrează doar asupra victimelor prin împuşcare, asistenta şi Rousseau. Nu are în vedere cazurile tale.

— Dar tu ce părere ai?

— Aşa cum am mai spus, cred că statutul lui de anestezist este un indiciu că pista e bună. Ţinând cont de pregătirea lui de specialitate, ar putea omorî pacienţi în aşa fel încât noi nici să nu ne dăm seama. În ceea ce priveşte moartea lui Rousseau şi a asistentei, mi se pare o ipoteză bazată pe o singură circumstanţă şi anume faptul că deţinea un pistol de nouă milimetri. Problema este că multe persoane posedă astfel de arme.

— Deci tu nu crezi că ucigaşul lui Rousseau şi al asistentei a omorât şi pacienţii din cazurile mele?

— Nu sunt sigur.

— Eu da, spuse Laurie. Este foarte logic! Asistenta probabil a văzut ceva suspect. Moartea ei a survenit în dimineaţa imediat următoare nopţii în care au fost omorâţi doi pacienţi din seria mea. Iar Roger se dusese prin spital special ca să stea de vorbă cu cei pe care îi considera potenţiali suspecţi. Se poate să îl fi descoperit pe Najah. Poate chiar a dat peste el în rezerva lui Pruit.

— Sunt câteva argumente foarte bune, recunoscu Jack.

— Mă bucur că l-au arestat pe Najah, spuse Laurie. Dacă el e ucigaşul, cred că nu o să-i mai ardă de nenorociri avându-l pe Lou în coastă, iar eu o să dorm mai bine la noapte. Până una, alta, o să mă uit cu mare atenţie pe listele lui Roger, în caz că nu este el ucigaşul.

Jack dădu din cap de câteva ori, în semn că era de acord cu planul ei.

— Ştiu că nu are nici o legătură cu ce-am vorbit până acum, dar crezi că am putea relua discuţia de unde am lăsat-o ieri-seară? spuse el după un scurt moment de tăcere.

Laurie îl privi precaut. În timpul dialogului de mai devreme, observase că obişnuita expresie obişnuită îi reapăruse pe faţă şi nu i se părea deloc un lucru bun, mai ales acum că discuţia începea să capete un ton mai personal. În adâncul sufletului ei prindeau viaţă frustrarea şi iritarea. Avea atâtea pe cap, începând cu sentimentul de vină pentru moartea lui Roger şi încheind cu durerea din zona abdominală, încât nu mai era loc pentru o nouă dezamăgire.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Jack, observând tăcerea ei. Nici acum nu e momentul sau locul? continuă el, pe un ton uşor ironic, interpretându-i greşit ezitarea şi ridicând sprâncenele întrebător.

— Exact! scrâşni Laurie, încercând să îşi păstreze calmul în faţa lui. Morga nu mi se pare cel mai potrivit loc pentru a purta discuţii despre întemeierea unei familii. Şi, mai mult decât atât, de ce să te mint, îmi dau seama că de fapt nici nu mai avem ce discuta. Totul este al naibii de clar! Ţi-am spus foarte limpede ce părere am, inclusiv faptul că am de gând să păstrez sarcina. Nu ştiu însă ce părere ai tu şi aş vrea să aflu dacă eşti dornic şi capabil să renunţi la rolul egoist de bărbat care nu vrea să iasă din doliu. Dacă despre asta vrei să-mi vorbeşti, n-ai decât! Haide, spune-mi! Sunt sătulă

până peste cap să avem aceleaşi discuţii, nu mai suport să aştept să iei o hotărâre!

— Acum chiar că mi-e clar că nu e nici cel mai bun loc, nici cel mai bun moment! spuse Jack pe un ton la fel de iritat. Cred că o să aştept un context mai favorabil, adăugă el, ridicându-se.

— Aşa să faci, să răsti Laurie.

— Mai vorbim, spuse Jack înainte de a ieşi pe uşă.

Laurie se întoarse la birou şi îşi lăsă capul în palme, oftând. Preţ de o clipă se gândi să alerge după el, însă, dacă l-ar fi prins din urmă, n-ar fi ştiut ce să îi zică. Era clar că Jack nu avea de gând să îi spună ce i-ar fi plăcut ei să audă. Pe de altă parte, se întreba dacă nu cumva era prea pretenţioasă şi insistentă, mai ales că nu îi povestise despre simptomele pe care le avea în ultima vreme sau despre teama, greu de acceptat chiar şi pentru ea însăşi, de a nu pierde sarcina, situaţie care, din nou, ar fi schimbat lucrurile radical.

Pe la patru şi ceva după-amiaza, David Rosencrantz intra cu maşina în parcarea unui imobil comercial în care îşi avea biroul Robert Hawthorne. Pe vremuri, fusese un vechi depozit, însă, ca urmare a numeroaselor renovări din centrul oraşului St. Louis, spaţiul fusese reconfigurat. La parter era un restaurant cu pretenţii, iar la etaj se aflau birourile comerciale. Când Robert Hawthorne – sau domnul Bob, aşa cum îl cunoşteau agenţii operativi angajaţi de el – venise pentru prima dată în oraş, mai întâi pentru a înfiinţa o companie cu denumirea Adverse Outcomes[18] şi apoi pentru a pune la punct Operaţiunea Winnow, descoperise acel loc şi se gândise că reprezenta o locaţie bună, cu atât mai mult cu cât era aproape de birourile de avocatură Davidson & Faber. David nu cunoştea natura legăturii cu firma de avocatură, dar ştia că nu avea

voie să pună întrebări. Un lucru era sigur: Robert făcea constant vizite acolo.

David nu trecea prin St. Louis prea des, pentru că sarcina lui era să meargă prin alte oraşe pentru a verifica agenţii operativi şi pentru a se ocupa de ei, dacă situaţia o impunea. Nu făcea o muncă uşoară, ţinând cont de ciudaţii pe care îi angajau în solda lor. La început, David doar elimina pericolele, însă acum, având o vechime de mai bine de cinci ani de când lucra pentru Robert, primise şi sarcini de recrutare. Partea de recrutare era mai palpitantă şi mai distractivă. Robert îi prezenta numele pe care le obţinea de la un amic din armată care, deşi se retrăsese din sistem, încă mai lucra pentru Pentagon. Majoritatea celor recrutaţi erau persoane care avuseseră diverse responsabilităţi medicale în cadrul unităţilor militare şi care fuseseră lăsaţi la vatră din motive mai puţin onorabile. David nu făcuse armata, însă înţelegea cât de greu le era celor cu pregătire militară să îşi reia viaţa civilă, mai ales dacă participaseră la lupte pe teritoriul inamic. Atâta vreme cât continuau operaţiunile americane în Irak, existau din plin potenţiali recruţi. Desigur, căutau şi persoane care fuseseră concediate din spitalele civile. Majoritatea recomandărilor proveneau din rândurile celor care deja lucrau pentru ei.

Pe uşa biroului nu scria nimic. David ciocăni, gândindu-se că Yvonne, secretara, care era şi concubina lui Robert, era pe undeva prin spate. Nu era o companie mare. În prezent, Robert, Yvonne şi David erau singurii angajaţi, însă ani buni nu fuseseră decât Robert şi Yvonne.

Se auzi zgomotul puternic al încuietorii şi planturoasa Yvonne îi deschise uşa. Cu o voce siropoasă din care se simţea accentul sudist, ea îl invită înăuntru. Toate frazele ei abundau de „scumpule” şi „dragule”, însă David nu se lăsa păcălit. În ciuda părului platinat şi a stilului ei ieftin, cu tocuri cui şi fustă scurtă, ştia că Yvonne

se antrena cu Robert în mod regulat, având chiar experienţă în tae-kwon-do. David îi compătimea pe cei care, după câteva pahare, se amăgeau luând în serios frivolitatea ei.

Biroul era auster. Nu avea decât două mese de lucru, una în anticameră, iar cealaltă în biroul privat al lui Robert, două computere, câteva măsuţe, câteva scaune, un dulap cu dosare şi două canapele. Totul era închiriat.

— Şeful urât şi bătrân e în cealaltă cameră, dragule, îi şopti Yvonne. Să nu care cumva să-l enervezi, auzi?

David n-avea în gând să îl supere pe Robert. Ştia că se întâmplase ceva, de vreme ce îl chemase la birou. Doar ce se întorsese în oraş cu o noapte în urmă, după câteva zile în care lucrase pe Coasta de Vest şi ar fi trebuit să aibă parte de puţin timp liber.

— Ia loc, îi spuse Robert imediat ce David intră pe uşă.

Robert stătea cu picioarele sprijinite pe colţul biroului şi cu mâinile sub cap. Sacoul lui marca Brioni era aruncat pe braţul canapelei.

— Te servesc cu o cafea, scumpule? îl întrebă Yvonne.

Pe masa din anticameră era un aparat italian de espresso.

David îi zâmbi şi îi mulţumi femeii, refuzând însă oferta. Se uită la Robert, care îşi pungise gura într-o expresie de frustrare.

— Cu puţin timp în urmă am primit nişte veşti proaste, spuse el. Se pare că „surpriza” noastră maghiară din New York nu se poate controla.

— A mai fost împuşcat cineva? întrebă David.

— Mi-e teamă că da, răspunse Robert. De data asta, e vorba de un doctor din administraţie. Femeia asta e un pericol. E foarte bună în ceea ce face, numai că ne periclitează operaţiunea.

— Eşti sigur că ea e autoarea?

— Nu sută la sută. Numai nouăzeci şi nouă la sută! Crimele prin împuşcare se ţin scai de femeia

asta, ca un roi de muşte pe mâncarea stricată. Evident, aşa ceva nu poate să continue la nesfârşit, aşa că mi-e teamă că mica ta vacanţă trebuie să mai aştepte puţin. Yvonne ţi-a făcut deja rezervare pentru o cursă aeriană care o să ajungă în jur de zece şi jumătate.

— Bine, dar m-ai luat pe nepregătite. N-am armă!

— Yvonne s-a ocupat şi de asta. Trebuie doar să faci o oprire în drumul de la aeroport spre oraş.

— Nu mai ştiu însă adresa lui Jazz.

— Yvonne ţi-a notat-o. Nu-ţi face griji, ne-am gândit la toate.

David se ridică.

— Te deranjează? îl întrebă Robert.

— Nu, n-are de ce să mă deranjeze. Mă gândeam eu că, mai devreme sau mai târziu, se va ajunge aici.

— Mda şi eu mă gândeam la fel.

De la fereastra destul de murdară din cabinetul lui Laurie se vedea cum cenuşiul zilei se transformase uşor, uşor în noapte. În tot acest timp, Laurie se uitase încă o dată peste fişe, sperând să descopere o informaţie crucială pe care o trecuse cu vederea. La fel ca şi la precedentele lecturi, nu îi atrăsese nimic atenţia. Îşi notase pe bileţelele autoadezive să nu uite să arate electrocardiograma unui cardiolog şi să roage anchetatorii legişti să elucideze misterul testului MAPNS. Mai mult decât atât, nu îşi dădea seama ce ar mai fi putut face.

De asemenea, verificase încă o dată cu atenţie listele de suspecţi pe care le întocmise Roger, reorganizându-le în funcţie de gradul de relevanţă. În continuare era de părere că Najah atrăgea în special atenţia, fiind principalul suspect. Pe de altă parte, suspecţi erau şi ceilalţi şapte angajaţi din diferite secţii ale spitalului, care lucrau în tura de noapte şi se transferaseră de la St. Francis în

perioada în care apăruseră primele cazuri la Manhattan General, mai ales că toţi cei în cauză aveau acces la saloanele pacienţilor. O altă listă cuprindea numele a opt doctori cărora li se suspendaseră privilegiile în ultimele şase luni. I-ar fi plăcut să afle faptele pentru care fuseseră sancţionaţi aceştia.

Cât studiase listele lui Roger şi fişele pacienţilor pentru ultima dată, Laurie se tot gândise să îl sune pe Jack. Deşi considera că reacţia ei faţă de el era justificată, acum îi părea rău. Fusese mult prea repezită şi aspră şi nici măcar nu îi permisese să spună ceea ce credea, chiar dacă bănuia că nu aveau să îi placă acele vorbe. Pe de altă parte, tot ceea ce îi spusese ea era adevărat. Se săturase de nehotărârea lui, exact motivul pentru care se mutase din apartamentul lui. Până la urmă, Laurie se hotărâse să nu îl mai sune. Nu ar fi făcut decât să pună sare pe rană.

Decisese să aştepte până dimineaţă şi să îl sune atunci, dacă nu va fi telefonat el între timp.

Laurie aşeză fişele pacienţilor în două teancuri ordonate. Lângă ele, lăsă carneţelul în care făcuse lista cu trăsăturile comune ale cazurilor. Deasupra carneţelului puse CD-ul cu înregistrările digitale. Se uită la ceas. Era şapte fără un sfert şi se gândi că ar fi fost cazul să se ducă acasă. Voia să mănânce ceva uşor înainte de a se culca. Nu ştia dacă avea să reuşească să doarmă. Nu voise să plece acasă mai devreme tocmai de teamă să nu fie cuprinsă de depresie. Se luase cu treburi toată după-amiaza, pentru a nu fi nevoită să se gândească nici la moartea lui Roger, nici la comportamentul deranjant al lui Jack şi nici la problemele ei de sănătate.

Se îndepărtă cu scaunul de birou şi, tocmai când se pregătea să se ridice, îi căzu din nou privirea pe CD. Deodată, îi trecu prin minte să verifice dacă exista vreo diferenţă între fişele în format digital şi cel îndosariate, mai cu seamă în privinţa testului

de sânge pe care nu îl cunoştea. Poate avea să găsească vreun rezultat şi, astfel, să îşi dea seama despre ce fel de test era vorba.

Se apropie din nou de birou cu scaunul, deschise computerul şi introduse CD-ul în unitatea de citire, derulând pagină după pagină, până când ajunse la rezultatele analizelor de laborator ale lui Stephen Lewis. Literele erau foarte mici, aşa că se văzu nevoită să urmărească înşiruirea din partea stângă a paginii cu degetul. Aproape de sfârşitul coloanei, găsi testul MAPNS. Îşi deplasă degetul pe orizontală, pentru a vedea rezultatul corespunzător în partea dreaptă a paginii: „MEF2A pozitiv".

Se scarpină în cap, privind fix rezultatul. Nu găsi nici o explicaţie. Denumirea MEF2A nu îi spunea nimic, la fel ca şi MAPNS. Era ca şi când ar fi căutat semnificaţia unui cuvânt necunoscut într-un dicţionar şi ar fi dat peste un sinonim la fel de necunoscut. Laurie luă un bileţel auto-adeziv şi notă rezultatul, urmat de un semn de întrebare. Vru să îl lipească alături de celelalte pe avizierul de pe peretele din spatele biroului şi împinse scaunul în spate, ridicându-se puţin şi răsucindu-se cu braţul întins.

Un geamăt înăbuşit de durere îi scăpă printre dinţi, în loc să lipească bileţelul pe avizier, se sprijini cu ambele mâini de birou să nu cadă. Simţise o crampă acută în zona abdominală inferioară şi preţ de câteva secunde nu se clinti, ţinându-şi răsuflarea. Din fericire, durerea începu să o lase şi se aşeză din nou pe scaun, cu precauţie. Îşi ţinu corpul ţeapăn de teamă să nu îşi agraveze starea.

De când terminase autopsia cazului de deces în custodia poliţiei, resimţise un disconfort difuz în zona respectivă. La un moment dat, crescuse în intensitate, după care scăzuse, însă de dispărut nu dispăruse niciodată. Până să încerce să pună bileţelul pe avizier, i se păruse mai curând o senzaţie de presiune decât o durere propriu-zisă.

Imediat ce durerea se domoli până acolo încât să poată respira normal, Laurie îşi căută o poziţie mai relaxantă în scaun, îndreptându-se de spate. Din fericire, starea de disconfort rămase la un nivel aproape tolerabil, îşi şterse transpiraţia de pe frunte cu dosul palmei. Ştia că era agitată, dar nu atât de mult încât să transpire abundent. Se întrebă dacă nu cumva avea febră, deşi nu prea credea. Îşi palpă abdomenul uşor, cu un singur deget. Spre deosebire de celelalte ocazii, acum exista o zonă foarte sensibilă la atingere, fapt ce o puse pe gânduri.

Aşa cum observase mai devreme, era vorba despre aceeaşi zonă în care apăreau durerile de apendicită.

Cu oarecare ezitare, se ridică încet din scaun. Cu câteva minute mai devreme o săgetase acea crampă pentru că încercase să se ridice brusc şi nu voia să mai treacă prin aşa ceva din nou. Spre norocul ei, nu se mai repetă povestea. Transpira însă din nou, chiar mai abundent decât prima dată.

Laurie ieşi încet din birou şi făcu cu mare grijă câţiva paşi pe hol, sprijinindu-se cu o mână de perete. Durerea rămăsese în limite suportabile. Căpătând ceva încredere, se îndreptă încet către toaleta din capătul coridorului. Imediat ce ajunse înăuntru, se şterse cu puţină hârtie igienică. Începuse să sângereze din nou, iar acum era ceva mai mult decât vreo câteva picături. Era sigură acum că nu avea apendicită.

Într-o stare accentuată de nelinişte, se întoarse în cabinet şi se reaşeză la birou. Se uită la telefon. Nu se putea hotărî să o sune pe doctoriţa Riley, deşi ştia că nu prea avea de ales. Sângerarea scosese din calcul ipoteza apendicitei, iar zona în care localizase durerea sugera o posibilă sarcină extrauterină, ceea ce era mult mai grav decât o ameninţare de avort spontan. În cele din urmă, ridică fără nici o tragere de inimă receptorul şi formă numărul de la biroul doctoriţei Riley. Când

îi răspunse centralista, Laurie îşi spuse numele şi numărul de interior al cabinetului ei. Gândindu-se că s-ar putea să nu mai fie resunată, îşi preciză statutul de medic şi spuse că trebuia neapărat să ia legătura cu doctoriţa Riley. Menţionă că era vorba despre o urgenţă.

Când puse receptorul în furcă, observă un nou simptom: un uşor disconfort în zona umărului. Era atât de difuz, încât se întrebă dacă nu cumva i se părea, însă noua senzaţie îi accentuă neliniştea. Dacă nu era o durere imaginară, constituia semnul rău prevestitor al unei iritaţii peritoneale. Supunând testării acea variantă, îşi apăsă abdomenul încet cu degetul arătător, apoi îşi retrase iute mâna; urmă o durere ascuţită, care îi aduse o grimasă pe faţă. Sensibilitatea dureroasă apăru în momentul încetării presiunii asupra zonei respective şi era un semn de iritare peritoneală, ceea ce o făcu să se teamă nu numai că avea o sarcină extrauterină, dar că se produsese şi o ruptură a trompei. Dacă aşa stăteau lucrurile, se afla într-o situaţie de urgenţă medicală, în care timpul reprezentă un factor important. Era posibil să aibă hemoragie internă.

Sunetul aspru de apel al telefonului îi întrerupse şirul gândurilor. Duse repede receptorul la ureche. Spre uşurarea ei, la celălalt capăt era doctoriţa Riley. Laurie îşi dădu seama că vorbea de la un telefon mobil şi că era într-un spaţiu public. În fundal se auzea gălăgie.

Laurie începu prin a-şi cere scuze pentru că o suna sâmbătă seara şi îi spuse că fusese multă vreme reticentă să o facă, pentru că se temea că nu era cel mai bun mod de a începe o relaţie profesională, adăugând apoi că nu avusese încotro. Îi descrise după aceea în detaliu simptomele pe care le avea, inclusiv sensibilitatea dureroasă apărută după încetarea presiunii. Îi mărturisi că simţise disconfortul şi înainte de a vorbi la telefon cu o zi în urmă, dar uitase să abordeze subiectul şi

se gândise apoi că putea să aştepte până la consultaţia programată pentru vinerea următoare.

— Înainte de toate, spuse Laura imediat ce Laurie încheie, nu ai de ce să-ţi ceri scuze. De fapt, ar fi fost mai bine dacă m-ai fi sunat mai devreme. Nu vreau să te sperii, dar trebuie să luăm în calcul, până la proba contrarie, faptul că s-ar putea să ai o sarcină extrauterină. E posibil chiar să ai hemoragie internă.

— Aşa m-am gândit şi eu, spuse Laurie.

— Eşti diaforetică în continuare?

Laurie îşi duse mâna la frunte. Era plină de transpiraţie.

— Din păcate, da.

— Ce puls ai, cu aproximaţie? E accelerat sau normal? Ţinând telefonul între obraz şi umăr, Laurie îşi luă pulsul la încheietura mâinii. Ştia sigur că mai devreme fusese accelerat şi voia să afle dacă se schimbase între timp.

— E foarte mare, spuse Laurie.

Sperase ca transpiraţia şi ritmul rapid al bătăilor inimii să fie reacţii provocate de starea ei de anxietate, dar întrebările precise ale Laurei o obligară să admită o altă ipoteză: exista posibilitatea să intre în stare de şoc.

— Bine, spuse Laura pe un ton calm sigur pe sine. Ne întâlnim la Manhattan General, la camera de gardă.

Laurie simţi un fior pe şira spinării la gândul că ar putea deveni pacient al acelui spital.

— Nu putem merge altundeva? întrebă ea.

— Mă tem că nu, spuse Laura. E singurul spital unde am drept de internare. În afară de asta, este foarte bine dotat, în cazul în care trebuie să intervenim în forţă. Unde eşti în momentul ăsta?

— Sunt în cabinetul meu de la Institutul de Medicină Legală.

— Pe First Avenue, colţ cu Thirtieth Street?

— Da.

— Şi la ce etaj este cabinetul?

— La etajul patru. Dar de ce mă întrebi?
— O să trimit o ambulanţă.
„Doamne, Dumnezeule!” îşi spuse Laurie în sinea ei. Nu voia să se urce într-o ambulanţă.
— Pot să iau un taxi, sugeră ea.
— Nu iei nici un taxi, i-o reteză Laura pe un ton ferm. Una dintre regulile pe care trebuie să le respecţi atunci când eşti un pacient aflat într-o stare critică, regulă pe care mai ales medicii o găsesc extrem de greu de acceptat, este aceea că trebuie să respecţi ceea ce ţi se cere. Putem să discutăm despre necesitatea trimiterii unei ambulanţe mai târziu, dar acum nu ne permitem asemenea riscuri. O să trimit imediat una şi ne vedem la camera de urgenţă. Ştii cumva ce grupă de sânge ai?
— Zero pozitiv, spuse Laurie.
— Ne vedem acolo, zise Laura şi apoi închise.
Cu mâini tremurânde, Laurie puse receptorul în furcă. Nenorocirile se abăteau asupra ei fără contenire. Într-o singură zi, trebuise să identifice cadavrul unui prieten, iar acum trebuia să facă faţă unei urgenţe medicale şi, probabil, unei operaţii într-un spital în care era posibil să bântuie un criminal în serie, ucigând pacienţi asemenea ei. Singura consolare ţinea de faptul că principalul suspect se afla în custodia poliţiei.
Laurie ridică iarăşi receptorul, cu un gest repezit. Evitase să îl sune pe Jack dintr-o sumedenie de motive, dar, având în vedere turnura acelei zile, era nevoită să o facă. Avea nevoie de ajutorul lui, avea nevoie de el ca investigator sau ca paznic în spital, mai ales dacă urma să intre în operaţie de urgenţă.
Se auzi de două ori sunetul de apel, dar nimeni nu ridică receptorul la capătul celălalt al firului.
— Haide, Jack! strigă Laurie. Răspunde!
După încă un sunet de apel, înţelese că Jack nu era acasă. Aşa cum anticipa, după al patrulea intră robotul. Pe când aştepta să se încheie mesajul de

întâmpinare, o cuprinse un val de resentimente. I se părea incredibil felul în care Jack reuşea să o irite în cele mai diverse situaţii. Cu siguranţă, era pe terenul de baschet din cartier, pretinzând a fi un adolescent. Ştia că era absurdă, dar nu se putea abţine. O mânia faptul că nu îl găsise acasă.

Deşi ştia că făcea o comparaţie nedreaptă, se gândi că dacă Roger n-ar fi fost omorât, ar fi fost disponibil în acel moment.

— S-a ivit o problemă majoră, spuse Laurie după semnalul sonor. Am nevoie să mă ajuţi din nou. În clipa asta, aştept să vină o ambulanţă care să mă ducă la Manhattan General. Doctoriţa Riley este de părere că s-ar putea să am ruptură de sarcină extrauterină. Partea bună este că nu mai ai de ce să te simţi presat, partea proastă este că trebuie să intru în operaţie. Am nevoie să fii cu mine acolo. Nu vreau să devin unul dintre cazurile din seria mea. Vino, te rog!

După ce apăsă pe butonul de întrerupere a legăturii, ca să vină tonul, Laurie apelă mobilul lui Jack. Lăsă un mesaj asemănător, sperând să îl primească pe unul din ele. Se ridică apoi de la birou, cu gândul să îşi pună haina înainte de a coborî la nivelul subsolului, acolo unde se aştepta să sosească ambulanţa. O făcu apăsându-şi abdomenul cu o mână, sperând să preîntâmpine o nouă crampă severă. Nu avu parte de crampe, ci de un vâjâit în urechi, simţind că o ia ameţeala.

Următorul lucru de care îşi dădu seama fu zvonul unor voci, mai cu seamă vocea unui bărbat care părea să vorbească la telefon. Spunea că tensiunea ar fi cam mică, dar stabilă, că pulsul era aproape de o sută şi că abdomenul prezenta o uşoară tensionare. Laurie realiză că ţinea ochii închişi. Îi deschise. Era întinsă pe podeaua din cabinetul ei, cu faţa spre tavan. O asistentă din echipa de pe ambulanţă era ocupată să îi pună o perfuzie la braţul stâng. Un asistent stătea ceva mai retras şi vorbea la un telefon mobil. În spatele

lui, Laurie îl recunoscu pe Mike Laster. Lângă ea se afla o targă mobilă cu picioarele pliate şi un cadru de perfuzie.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Laurie, încercând să se ridice.

— Uşurel, spuse asistenta, punându-i mâna pe piept. Ai leşinat, însă totul e sub control. O să te scoatem de aici cât ai zice peşte!

Asistentul închise telefonul cu un gest grăbit.

— Gata, să-i dăm drumul!

Se duse în spatele capului lui Laurie şi o prinse de subsuori. Asistenta o apucă de glezne.

— La trei! spuse bărbatul, după care numără rapid. Laurie se simţi ridicată şi aşezată pe targă. O legară să nu cadă, ridicară picioarele tărgii la nivelul taliei şi o scoaseră pe hol.

— Cât timp mi-am pierdut cunoştinţa? întrebă Laurie. Nu mai leşinase niciodată. Nu îşi amintea să fi căzut.

— Nu cred că mult timp, îi răspunse asistenta.

Ea împingea targa din spate, iar asistentul stătea în faţă, trăgând. Mike mergea pe lângă targă.

— Îmi pare rău pentru chestia asta, i se adresă Laurie.

— Nu te prosti, răspunse Mike.

Luară liftul până la subsol. Trecând pe lângă cabinetul mortuar, Laurie îl zări în pragul uşii pe Miguel Sanchez, tehnicianul din tura de noapte. Îl salută stânjenită şi Miguel îi răspunse la salut.

Cu targa zgâlţâindu-se pe cimentul podelei, trecură pe lângă biroul de pază şi ajunseră la rampa de încărcare. Ambulanţa era parcată lângă una dintre dubiţele mortuare. Lui Laurie i se păru ironic faptul că ieşea din morgă pe acolo pe unde intrau cadavrele.

Imediat ce ajunse în ambulanţă, asistenta îi puse manşonul aparatului de tensiune în jurul braţului stâng.

— Cât este? întrebă Laurie.

— E-n regulă, spuse asistenta, deşi se întinse şi mări puţin viteza perfuziei.

Drumul până la Manhattan General i se păru surprinzător de scurt lui Laurie. Ţinuse ochii închişi, cuprinsă de o stare de detaşare. Auzea sirena, dar i se părea că vine de undeva din depărtare. După puţină vreme, se trezi că uşile ambulanţei se deschid, iar targa ei fu scoasă într-o lumină vie.

În camera de gardă domnea haosul tipic, numai că ea nu trebui să aştepte. Targa ei fu împinsă până la Secţia de terapie intensivă. Imediat ce infirmierii o aşezară pe o masă de consult, Laurie se simţi prinsă de braţ. Întoarse capul şi se pomeni privind la o femeie tânără, îmbrăcată în salopetă de spital şi cu bonetă pe cap.

— Sunt doctoriţa Riley. O să avem grijă de tine. Mai întâi, aş vrea să te relaxezi.

— Sunt relaxată, răspunse Laurie.

— Pentru că e prima dată când ne întâlnim, trebuie să te întreb dacă ai vreo problemă medicală, dacă iei vreun tratament sau dacă eşti alergică la ceva.

— Nu. Răspunsul e valabil pentru toate întrebările. Mi-a dat Dumnezeu o sănătate de fier.

— Bine, spuse Laura.

— Numai puţin, zise Laurie. Aş vrea totuşi să fac o precizare. De curând am aflat că am markerul de genă BRCA1 mutantă.

— Te-a văzut vreun oncolog?

— Încă nu.

— Păi, nu cred că asta o să ne afecteze în ceea ce vrem să facem. Hai să-ţi spun cum vom proceda. Mai întâi o să-ţi facem o culdocenteză[19], pentru a stabili dacă e vreo hemoragie în spatele uterului. Vom folosi un ac pe care o să îl introducem prin apexul vaginal. Sună rău, dar nu e chiar aşa. N-o să simţi decât o simplă înţepătură.

— Am înţeles, spuse Laurie.

Respectându-şi promisiunea, Laura încheie rapid procedura, Laurie având parte doar de un uşor disconfort. Rezultatul era pozitiv.

— Asta nu ne prea dă loc de întors în privinţa operaţiei, spuse Laurie. Trebuie făcută. Principalul motiv de îngrijorare ţine de faptul că ai hemoragie în cavitatea abdominală. Trebuie să o oprim. Ai nevoie şi de o transfuzie de sânge. Înţelegi tot ce-ţi spun?

— Da, spuse Laurie.

— Îmi pare rău că trebuie să treci prin aşa ceva. Vreau să mă asigur totodată că nu te învinovăţeşti sub nici o formă. Sarcinile extrauterine sunt mai frecvente decât îţi imaginezi.

— Am întâmpinat o problemă în trecut care poate că a avut o contribuţie la situaţia de acum. În facultate, am avut pelvisul inflamat din cauza unui sterilet.

— E posibil să aibă o legătură, dar e la fel de posibil să nu aibă, spuse Laura. Până una, alta, vrei să sunăm pe cineva?

— L-am sunat deja pe cel care aş vrea să vină aici, spuse Laura.

— Bine, mă duc în sala de operaţie să văd dacă totul e pregătit. Ne vedem în câteva minute.

— Îţi mulţumesc încă o dată. Îmi pare rău dacă ţi-am stricat seara.

— Ce tot spui acolo? Seara mea o să fie una reuşită dacă rezolvăm problema ta!

Laurie rămase singură preţ de câteva minute. Se simţea straniu de departe de toate, de parcă nu ea ar fi trebuit să intre în operaţie. Auzea de după paravanele din jur gemetele celor răniţi sau bolnavi, iar pe uşa deschisă vedea intrând şi ieşind personal grăbit, cu treburi urgente.

Se simţea norocoasă să o aibă ca medic pe Laura Riley şi îi era recunoscătoare lui Sue pentru că i-o recomandase. Datorită încrederii în sine şi profesionalismului pe care le manifesta Laura, Laurie nu se temea în aşa mare măsură de operaţia

ce o aştepta. Ştia că trebuia să o suporte, având în vedere că abdomenul i se umflase şi că hemoragia internă îi provocase o stare de slăbiciune generală. Singura ei grijă serioasă era teama de a nu deveni o victimă după operaţie, frica de a nu se transforma într-un caz aidoma celor din seria sa. Încercă să îşi scoată din minte acele gânduri, concentrându-se asupra lui Jack şi întrebându-se când avea să primească mesajul ei. Îşi făcea totodată griji că nu avea să vină, fiind supărat pe ea. Nu ştia ce avea să se facă în caz că se-ntâmpla aşa ceva, aşa că îşi alungă şi acel gând din minte.

20

Jack reuşise să îl păcălească pe Flash cu o fentă din corp şi folosirea abilă a unui blocaj, astfel că, pentru o clipă, acesta nu ştiuse de unde să îl ia pe Jack. Până să îşi dea seama Flash ce se întâmplase, Jack ajunsese deja sub panou. Warren văzuse mişcarea cu coada ochiului şi imediat îi pasă mingea lui Jack. Acesta pivotă şi încercă o aruncare cu panoul prin care să câştige meciul care la acel moment era egal. Din nefericire, asta nu se petrecu. Printr-o eroare inexplicabilă de apreciere a distanţei, mingea trimisă de Jack nu se lovi de panou pentru a cădea în coş, aşa cum intenţionase. Căzu fix între inel şi panou şi rămase înţepenită acolo.

Jocul se opri. Absolut jenat de faptul că ratase o aruncare atât de uşoară, Jack trebui să sară pentru a scoate mingea de acolo. Apoi, ca un ultim afront, un jucător din echipa adversă o luă rapid, se duse la linia de repunere în joc şi aruncă o pasă lungă spre Flash, care profitase de faptul că Jack era încă sub panou şi era liber. Jack ar fi trebuit să îi facă marcaj. Acum, privi neputincios cum adversarul lui direct încercă la coşul opus aceeaşi aruncare cu panoul, înscriind. Meciul se încheie. Echipa lui Flash câştigase.

Jack ieşi pleoştit de pe teren, dorindu-şi să se poată face invizibil. Ocoli câteva băltoace aflate lângă tuşă. Găsi o zonă uscată şi se rezemă cu spatele de gardul de sârmă cu genunchii la gură. Warren se înfiinţă lângă el, cu mâinile în şolduri, afişând un zâmbet ironic. Era mai tânăr cu cincisprezece ani decât Jack şi avea un corp care ar fi intimidat orice manechin de lenjerie intimă pentru bărbaţi. Pentru că era cel mai bun jucător de baschet din cartier şi un tip cu un foarte dezvoltat simţ al competiţiei, nu suporta să piardă şi nu doar

pentru că ar fi trebuit astfel să stea pe tuşă un joc sau două. Pentru el, reprezenta o jignire.

— Ce naiba e cu tine? îl întrebă Warren. Cum ai putut să ratezi aruncarea aia? Mă gândeam că ţi-ai revenit, dar cred că ăsta se numără printre cele mai proaste meciuri ale tale!

— Scuze, omule, spuse Jack. Cred că nu prea m-am putut concentra.

Warren râse scurt, zeflemitor, de parcă ar fi auzit o explicaţie penibilă şi se aşeză lângă Jack, în aceeaşi poziţie. În faţa lor, alţi cinci oameni erau gata să se înfrunte cu echipa lui Flash. În ciuda vremii nesuferite şi a faptului era sâmbătă seara, venise multă lume la teren.

Jack începuse să joace oarecum mai bine în ultimele săptămâni, dar, în după-amiaza aceea, insistenţele lui Laurie şi felul în care se autovictimizase îl scoseseră din minţi. Înţelegea că trecuse prin multe în ultima perioadă, dar, din punctul lui de vedere, habar nu avea Laurie ce însemna să fii o victimă adevărată. Mai mult decât atât, nu îi venea să creadă că îl bătea la cap în continuare în privinţa umorului său, pe care Jack îl considera singurul mod de apărare împotriva nenorocirilor abătute asupra lui de către destin şi de către AmeriCare. Cel mai rău era faptul că nu înţelegea de ce Laurie refuzase să îi asculte părerea cu privire la situaţia creată de sarcina ei. De când îi dăduse vestea, nu se putuse gândi la altceva şi abia aşteptase să îi spună ceea ce simţea, cu bune şi cu rele. Vestea îl forţase să se confrunte cu ideea întemeierii unei noi familii şi ajunsese la concluzia că nu îl speria atât de tare pe cât socotise… cel puţin până în momentul în care Laurie se transformase într-o victimă cu o mulţime de pretenţii. Rememorând conversaţia, nu îi venea să creadă că Laurie „era sătulă până peste cap” să discute despre întemeierea unei familii, pentru că el nu reuşea să îşi aducă aminte când mai adusese

ea subiectul în discuţie, înainte de a se muta din apartamentul lui.

— La dracu'! strigă Jack deodată, smulgându-şi bentiţa de pe cap şi aruncând-o pe ciment.

Warren îl privi întrebător.

— Omule, chiar că eşti în ultimul hal! Lasă-mă să ghicesc! Laurie îţi face în continuare probleme!

— Nici nu ştii în ce hal! spuse Jack cu năduf.

Avea de gând să dezvolte subiectul când deodată auzi un ţârâit înăbuşit. Îşi luă rucsacul, deschise fermoarul şi scoase telefonul mobil, pe care în mod normal nu îl lua cu el pe teren decât dacă era de gardă. În seara aceea însă, după cearta cu Laurie, voia să îl aibă aproape în cazul în care ea ar fi revenit la sentimente mai bune. Văzând că avea un mesaj, verifică identitatea persoanei care îl trimisese.

— E de la ea, spuse Jack cu un aer uşor exasperat.

Fără să ştie la ce să se aştepte, dar necrezând în miracole, apelă căsuţa vocală. Se ridică în picioare în timp ce asculta mesajul. Imediat, se schimbă la faţă, după care închise şi se uită încremenit la Warren.

— Doamne, Dumnezeule, a fost dusă cu ambulanţa la Manhattan General pentru o operaţie de urgenţă!

Revenindu-şi din starea de încremenire, Jack se aplecă şi îşi strânse echipamentul.

— Trebuie să mă schimb şi să plec naibii de-aici!

Se întoarse pe călcâie şi o rupse la fugă spre ieşirea din spaţiul de recreere.

— Stai aşa! strigă Warren în urma lui.

Cunoscând foarte bine gravitatea unei rupturi de sarcină extrauterină, Jack nu se opri; nici măcar nu încetini. Warren îl ajunse din urmă atunci când Jack fu nevoit să se confrunte cu traficul, la ieşirea în stradă.

— Nu vrei să te duc eu? îl întrebă Warren. Am maşina chiar după colţ.

— Ar fi grozav, răspunse Jack.

— Te aştept în maşină până te schimbi şi cobori, spuse Warren.

Jack îi făcu semn că pricepuse şi traversă repede strada. Ajuns la blocul său, urcă pe scări câte două trepte o dată şi, imediat ce ajunse la ultimul etaj, începu să se dezbrace din mers. Îşi aruncă restul echipamentului pe jos imediat ce intră în apartament, vrând neapărat să ajungă la spital înainte ca Laurie să fie dusă în sala de operaţie. Nu îi plăcea deloc faptul că Laurie trebuia să suporte acea operaţie şi, mai ales, nu era deloc încântat că se afla la Manhattan General.

În timp ce cobora în viteză scările, Jack îşi trase pe el aceleaşi haine pe care le purtase de dimineaţă. Aşa cum promisese, Warren îl aştepta în maşina lui de teren neagră. Jack urcă fără să piardă nici o secundă şi Warren demară în trombă.

— E complicată operaţia asta? întrebă Warren.

— Foarte, răspunse Jack.

În timp ce îşi făcea nod la cravată, se admonestă în sinea sa pentru că reacţionase nestăpânit vizavi de izbucnirea ei nervoasă. Putea pur şi simplu să o lase să spună tot ce avea pe suflet, fără să îi sară ţandăra, numai că nu prea îşi mai putea controla trăirile interioare. De fapt, îşi cam pierduse controlul din momentul în care se mutase Laurie.

— Cât de complicată? întrebă Warren.

— Ca să-ţi faci o idee: au murit mulţi din cauza problemei pe care o are ea acum.

— Măi, să fie! şopti Warren, apăsând pedala de acceleraţie.

Jack se prinse de mânerul uşii din dreapta ca să îşi menţină echilibrul în timp ce Warren încerca să prindă culoarea verde a semaforului în intersecţia cu 97th Street. Peste câteva minute zăriră complexul care găzduia spitalul Manhattan General.

— Unde vrei să te las? întrebă Warren.

— Urmăreşte indicatoarele până la intrarea pentru Urgenţe, spuse Jack.

Warren opri între două ambulanţe aflate în faţa rampei pentru transportat pacienţii, iar Jack sări din maşină.

— Mulţumesc, omule! îi strigă.

— Să mă ţii la curent! îi răspunse Warren pe geam.

Jack îl salută peste umăr, apoi alergă pe rampă până ajunse înăuntru. Sala de aşteptare era plină ochi. Jack dădu să treacă de uşile duble care duceau spre camera de gardă, însă un poliţist în uniformă, masiv şi roşu la faţă, îi blocă drumul. Stătuse deoparte, însă la apropierea lui Jack, se aşeză în faţa uşilor.

— Trebuie să vă înscrieţi la recepţie, spuse agentul, arătându-i biroul respectiv peste umăr.

Jack scoase cu oarecare efort portofelul din buzunar, deschizându-l în faţa agentului. Avea prinsă în interior, la vedere, legitimaţia de medic legist. Poliţistul apropie mâna în care Jack ţinea portofelul, ca să vadă mai bine.

— Îmi cer scuze, doctore, spuse el când îşi dădu seama cu cine stătea de vorbă.

Jack intră în câteva rezerve şi, pentru că nu reuşi să dea de Laurie, opri o asistentă care ducea grăbită o tavă cu eprubete cu sânge. Când Jack o întrebă de Laurie, femeia miji ochii de parcă era puţin mioapă şi citi ce scria pe un panou de afişaj de lângă intrare, pe care Jack nu îl văzuse.

— E la Terapie intensivă, spuse femeia, arătându-i direcţia. Camera 22.

Jack o găsi pe Laurie singură în încăpere, înconjurată de tot felul de aparate de intervenţie rapidă. În spate avea un ecran pe care erau monitorizate pulsul şi tensiunea. Avea ochii închişi şi mâinile împreunate pe piept. Lăsând la o parte paloarea feţei, avea o expresie relaxată, chiar mulţumită. În mâna stângă intra furtunaşul unei

perfuzii, câteva sticluţe şi o pungă de plastic cu sânge fiind agăţate de un cadru metalic, aflat în spatele ei.

Se apropie de ea. O apucă de braţ precaut, neştiind dacă era bine să o trezească din somnul ei liniştit şi totuşi dorind să se asigure că nu era vorba despre altceva.

— Laurie? o strigă încet.

Laurie îşi deschise cu greu pleoapele. Zâmbi atunci când îl văzu.

— Slavă Domnului că ai ajuns!

— Cum te simţi?

— Având în vedere situaţia, mă simt destul de bine. Au venit cei de la Secţia de anestezie şi mi-au făcut un sedativ. Mai am un pic şi intru în operaţie. Speram să ajungi aici înainte de intervenţie.

— E vorba despre o ruptură de sarcină extrauterină?

— Toate indiciile susţin ipoteza asta.

— Îmi pare atât de rău că trebuie să treci prin aşa ceva…

— Nu eşti uşurat? Fii sincer!

— Nu, nu mă simt uşurat. De fapt, sunt îngrijorat. Nu am putea să te transferăm la alt spital? La spitalul la care lucrează tatăl tău, de exemplu?

Laurie zâmbi cu seninătatea unui om sedat. Clătină din cap.

— Doctoriţa mea nu poate opera decât aici. Şi eu am întrebat de la bun început dacă n-am putea merge la alt spital, dar mi-e teamă că sunt blocată aici. E convinsă că am hemoragie internă, aşa că nu prea avem mult timp la dispoziţie. Laurie îşi retrase braţul din strânsoarea lui Jack şi îl luă de mână. Ştiu ce-ţi trece prin minte, dar nu mi-e teamă să rămân aici, mai ales că acum ai venit şi tu. Deşi teoretic aş putea deveni o victimă, asemenea celor din cazurile mele, nu cred că riscul

e totuşi atât de mare. Norocul pare să fie de partea mea, mai ales că Najah e la poliţie.

Jack dădu din cap în semn de încuviinţare. Ştia că teoretic avea dreptate, dar nu era cine ştie ce consolare, întrucât dovezile împotriva lui Najah erau circumstanţiale. Pe el îl deranja faptul că Laurie se afla în acel spital, indiferent de ce persoane fuseseră sau nu reţinute la poliţie. Se resemnă cu gândul că nu prea avea de ales. Un transfer ar fi însemnat să piardă mult prea mult sânge.

— Mă simt bine, pe cuvânt! adăugă ea. Îmi place doctoriţa. Am încredere în ea. Am întrebat-o ce urmează să se întâmple cu mine după operaţie. Mi-a zis că o să rămân la RPA.

— Ce naiba e asta?

— E Secţia de recuperare postanestezie.

— Şi de ce nu se mai numeşte terapie intensivă?

Laurie zâmbi, ridicând din umeri.

— Nu ştiu. Aşa se numeşte acum. În orice caz, mi-a spus că o să rămân acolo toată noaptea, iar dacă se întâmplă să vreau să plec, să mă duc într-o secţie de terapie intensivă, pentru că am pierdut mult sânge. Nici unul dintre cazurile seriei mele nu s-au petrecut la secţiile de terapie intensivă sau de recuperare. Toate au fost în secţiile obişnuite ale spitalului. Până mâine mă simt în siguranţă, iar atunci sunt sigură că vom putea aranja să mă transfer altundeva. Tata ar putea să mă ia Spitalul Universitar şi chiar dacă doctoriţa Riley nu mă poate urma acolo, sunt sigură că fostul meu doctor ginecolog ar putea să-i ţină locul fără probleme.

Jack încuviinţă. Nu era mulţumit de situaţie, dar înţelegea argumentele ei. În plus, în materie de intervenţii urgente, Manhattan General era cel mai indicat spital.

— Eşti la fel de încrezător ca şi mine că n-o să se întâmple nimic? îl întrebă Laurie.

— Să zicem.

— Bun, spuse Laurie. Şi nu uita că principalul suspect e în custodia poliţiei.

— Nu o să mă bazez pe asta, zise Jack.

— Nici eu, spuse Laurie, dar mă linişteşte ideea.

— Bine, răspunse Jack. Liniştea ta sufletească este cea mai importantă. Eu mă bucur că o să stai la RPA. Acolo o să fii în siguranţă. Acuzaţiile împotriva lui Najah sunt pure supoziţii.

— Fără îndoială, îşi arătă Laurie acordul. Că veni vorba dintre asta, am o sugestie. Nu ai de ce să-ţi pierzi vremea pe-aici cât o să fiu eu în operaţie. Ce-ar fi să te întorci la institut şi să te uiţi peste materialele de pe biroul meu, în special pe listele lui Roger? Ai putea chiar să le-aduci aici. Mi-am notat câteva idei, dar ar fi bine să îţi dai şi tu cu părerea, mai ales dacă Najah se dovedeşte a fi o pistă falsă.

— Nu, nu, îmi pare rău, spuse Jack hotărât, eu nu mă mişc de-aici câtă vreme eşti în operaţie! Nici nu mă gândesc!

— Hai, nu te-aprinde! Era doar o sugestie.

— Mulţumesc, dar nu am de gând să-i dau curs, spuse Jack.

Urmă un moment de tăcere. Jack se uită la monitor. Era puţin îngrijorat că Laurie avea tensiunea mică, iar pulsul era cam mare, însă îl liniştea faptul că păreau cât de cât stabile.

— Jack, spuse deodată Laurie, strângându-l mai cu putere de braţ. Iartă-mă că am fost atât de irascibilă azi după-amiază. Am greşit că nu te-am lăsat să vorbeşti, îmi cer scuze!

— Nu-ţi face probleme, spuse Jack, uitându-se în ochii ei. Şi mie îmi pare rău că m-am arătat aşa sensibil. Aveai suficiente motive să fii nervoasă. Problema este că şi eu am fost cam supărat. Desigur, asta nu e o scuză.

— În regulă, Laurie! se auzi o voce voioasă. Laura Riley dădu buzna în cameră, împreună cu un infirmier. Sala de operaţie este gata, numai tu lipseşti!

Laurie făcu prezentările, având grijă să precizeze că Jack era medic legist la fel ca şi ea. Laura fu amabilă, dar scurtă discuţia, spunând că voia să înceapă intervenţia chirurgicală. Deja întârziase puţin pentru că aşteptase să se elibereze o sală de operaţie.

— E vreo problemă dacă asist la operaţie? întrebă Jack.

— Nu cred că e o idee bună, spuse Laura fără ezitare. Dar, pentru că suntem în tura de noapte, cred că poţi aştepta în holul Secţiei de chirurgie. O să încălcăm puţin regulile, dar se acceptă, având în vedere că eşti în branşă. Apoi, imediat ce se încheie operaţia, o să te anunţ. Bineînţeles, dacă şi Laurie e de acord.

— Bineînţeles, spuse Laurie.

— O să aştept în holul Secţiei de chirurgie, zise Jack. Dar poate ar fi o idee bună dacă aş dona nişte sânge mai întâi. Avem aceeaşi grupă sanguină şi, dacă o să mai aibă nevoie, aş vrea să fiu eu donatorul.

— E foarte drăguţ din partea ta, spuse Laura. Mai mult ca sigur o să aibă nevoie. Haide, Laurie, să mergem în sala de operaţie şi să rezolvăm problema!

Îi făcu semn infirmierului, care deblocă roţile tărgii mobile şi începu să o împingă spre coridor.

— Nu vă supăraţi, strigă cineva în urma ei pe un ton poruncitor.

Jazz se opri în loc şi se întoarse. Era proprietarul magazinului coreean de pe Columbus Avenue pe care îl frecventa. Totodată, o bătuse uşor pe umăr în timp ce i se adresase.

— Aţi uitat să plătit, spuse bărbatul, arătând înspre sacul ei de pânză atârnat pe umăr.

Jazz zâmbi prefăcut. Îl măsură cu privirea pe bărbatul acela cu alură anemică, gândindu-se că nu cântărea mai mult de cincizeci de kilograme. Şi totuşi, îndrăznise să o acosteze în plină stradă, pe

Columbus Avenue. Era absolut uimitor tupeul pe care îl afişau unii, deşi nu prea aveau cu ce să îşi susţină atitudinea agresivă. Putea fi înarmat, e drept, dar se îndoia foarte tare. Avea un şorţ alb legat în jurul taliei, ce l-ar fi împiedicat să ajungă la buzunare.

— Aţi cumpărat lapte, pâine şi ouă, dar nu plătit, îi explică bărbatul, ţuguindu-şi buzele şi împingând bărbia înainte.

Din câte îşi dăduse seama Jazz, era clar că bărbatul se enervase şi părea gata să sară la bătaie, lucru ilogic în eventualitatea în care nu avea centura neagră cu vreo mie de dani în cine ştie ce artă marţială. Jazz era mai înaltă şi mai solidă decât el şi, bineînţeles, mult mai în formă, plus că în buzunarul de la haină avea pistolul.

— Dumneavoastră să întoarceţi în magazin! îi ordonă bărbatul.

Jazz se uită în jur din reflex. Nimeni nu era atent la ei; cu toate acestea, dacă ar fi făcut o scenă, ar fi atras cu siguranţă atenţia. Era totuşi tentată să o facă. Se uită iarăşi la cel care o hărţuia. Nu apucă însă să îi răspundă, pentru că ţârâi telefonul BlackBerry din buzunarul stâng al hainei. De obicei îl lăsa deschis când ieşea să ia câte-o gură de aer.

— O secundă! îi spuse proprietarului, în timp ce scotea telefonul.

Un zâmbet larg şi mult mai sincer îi apăru pe chip când descoperi că era un mesaj de la domnul Bob. După cele trei nume pe care le primise în ultimele două zile, nu se mai aştepta să primească un altul. Dar pentru ce altceva ar fi căutat-o în acel moment al zilei, dacă nu pentru un nou nume? Deschise repede mesajul.

— Minunat! exclamă ea.

Ecranul afişa un nou nume: Laurie Montgomery. Scoţând mâna dreaptă din buzunar, îi făcu semn proprietarului de magazin că totul era în regulă. Se simţea extrem de mulţumită. Urmau să

îi intre în cont alte cinci mii de dolari, ceea ce însemna că în trei nopţi câştigase douăzeci de mii de dolari!

— Soţia mea o să cheme poliţia dacă nu întoarceţi să plătit în magazin, insistă proprietarul.

Confruntată cu perspectiva neaşteptată de a-şi mări contul cu încă cinci mii de dolari, Jazz încercă un atipic sentiment de mărinimie şi dare de mână.

— Ştiţi, acum îmi dau seama că într-adevăr am plecat fără să plătesc. Haideţi să ne întoarcem şi să rezolvăm problema!

Roţile avionului se izbiră de asfaltul pistei şi fuzelajul se zdruncină din pricina impactului. Zgomotul şi vibraţiile îl smulseră pe David Rosenkrantz din braţele somnului. Dezorientat, îi luă câteva secunde să se dumirească unde se afla. Se uită pe hubloul pe care şiroiau stropi de ploaie. Aterizase pe aeroportul LaGuardia, iar luminile terminalului abia se desluşeau prin ceaţa de la nivelul solului.

— E o vreme de să-ţi baţi copiii, se auzi o voce. Au zis că o să plouă din nou pe la zece şi uite că au avut dreptate de data asta!

David se întoarse către bărbatul care stătea lângă el. Era un tip afectat, între două vârste, cu ochelari fără ramă, care purta, ca şi el, cămaşă şi cravată. Robert insista ca David să se îmbrace formal. Argumentul lui era că o astfel de ţinută dădea un plus de profesionalism operaţiunii lor. Lui David îi plăcea să se îmbrace aşa pentru că i se părea că se pierde în peisaj. Zbura foarte des şi trebuia să treacă drept un simplu om de afaceri.

Vecinul lui de scaun se aplecă să se uite pe hubloul de lângă David.

— Te întorci acasă sau eşti venit cu afaceri în New York? îl întrebă bărbatul.

Pe tot parcursul zborului nu scosese un cuvânt. Stătuse permanent cu nasul în laptop.

— Cu afaceri, spuse David fără să intre în detalii.

Nu prea îi plăcea să stea de vorbă cu ceilalţi pasageri, pentru că, inevitabil, discuţiile ajungeau la natura afacerilor pe care le făcea. În trecut, dacă nu găsea nici o scăpare, David obişnuia să spună că lucra în domeniul consultanţei medicale. Nu avusese niciodată probleme, până într-o zi, când se pomenise stând de vorbă cu un pasager care chiar lucra în domeniu. Din acel moment, conversaţia alunecase pe o pantă primejdioasă, însă David scăpase basma curată pentru că tocmai se pregătea să coboare din avion.

— Şi eu tot cu afaceri, spuse bărbatul cel afectat. Software. Apropo, unde eşti cazat? Dacă e în Manhattan, poate luăm un taxi împreună. Când plouă, parcă le înghite pământul pe toate în New York!

— Eşti foarte amabil, spuse David, dar nu am nici o rezervare. Am plecat în mare grabă.

— Îţi recomand să te cazezi la Marriott, insistă bărbatul. De obicei e liber în weekend şi e şi central.

David se strădui să îi zâmbească senin.

— E de reţinut, dar nu mă duc direct în centru. O să mă opresc mai întâi în Queens.

Planificase să ia un taxi până în Long Island City, de unde urma să ridice arma pentru care făcuse Robert aranjamentele necesare.

„Ţine minte, ţicnită asta e de obicei înarmată, îl sfătuise Robert. Să nu îi laşi loc de întors. De fapt, să o iei cât mai din scurt. Problema e că nu are nici un fel de scrupule când vine vorba să folosească arma."

David dăduse din cap în semn de încuviinţare la auzul acelor sugestii, însă nu era cazul să i se spună ce să facă. Era un profesionist şi avea experienţă de ani de zile. Scoase din buzunarul hainei o bucată de hârtie. Adresa era Vernon

Avenue, nr. 1421, Long Island City. Se întreba cum arăta locaţia. Totodată, se întreba dacă avea să întâmpine probleme în dobândirea armei. În timpul unei călătorii recente la Chicago, persoana de la care trebuia să ridice arma fusese săltată de poliţie cu o zi înainte de sosirea lui, pe baza unor acuzaţii, operaţiunea fiind astfel întârziată, obligându-l să rămână în oraş cinci zile. Spera să nu se repete situaţia şi în New York, mai ales că era nerăbdător să se întoarcă în St. Louis peste douăzeci şi patru de ore.

David citi şi celelalte adrese pe care şi le notase. Era adresa apartamentului lui Jasmine Rakoczi şi a clubului de fitness pe care îl frecventa, ambele situate în Upper West Side.

— Şi unde e hotelul Marriott? îl întrebă David pe bărbatul cel afectat, care era ocupat să îşi pună laptopul în cutia în care îl transporta.

— E în Times Square, răspunse acesta.

— Asta-i în West Side?

— Da, exact, chiar lângă Broadway.

Se gândi că n-ar fi rău să reţină adresa hotelului. De regulă, obişnuia să facă rost mai întâi de armă şi apoi să îşi caute un hotel. Era extenuat din cauza nopţilor albe pe care fusese nevoit să le petreacă pe Coasta de Vest şi simţea nevoia unui somn lung şi odihnitor. Apoi avea să se gândească la cea mai bună metodă de a o rezolva pe Rakoczi. Cel mai plăcut aspect al misiunii era felul în care arăta femeia. Robert afirmase chiar că avea poate cel mai frumos corp din câte văzuse el până atunci, iar Robert avea gusturi bune în materie de femei. David voia să se convingă de asta cu ochii lui, aşa că cel mai bun loc de abordare i se părea a fi în apartamentul ei.

21

Jack aruncă numărul din *Cosmopolitan* pe măsuţa de cafea din salonul de recreere al Secţiei de chirurgie. Voia neapărat să citească totuşi ceva, să mai treacă timpul, însă genul acela de revistă nu se lipea deloc de el. Răsfoise aproape tot ce era de citit pe acolo, inclusiv numere mai vechi din *Time, People, National Geographic* şi *Newsweek,* precum şi ziarele de sâmbătă. Încercase la un moment dat chiar să se uite la CNN, dar nu se putea concentra la ecranul televizorului, mai ales după cele două căni de cafea pe care le băuse. Era douăsprezece fără un sfert, iar Laurie nu ieşise încă din operaţie, lucru care începuse să îl frământe.

Urcase până la etajul doi împreună cu Laurie, cu doctoriţa Riley şi cu infirmierul. Înainte ca Laurie să dispară împreună cu ceilalţi în blocul operator, o strânsese de mână, încurajator. În nădejdea că Laura Riley avea să se răzgândească şi să îi permită să asiste la operaţie, se dusese la vestiarul medicilor şi se schimbase în salopetă de spital, lăsându-şi hainele de stradă într-un dulap pe care îl găsise descuiat.

Laura rămăsese însă fermă pe poziţie şi îl rugase să rămână în salonul de recreere, promiţându-i că va veni să îl vadă imediat ce operaţia se încheia. Jack încercase să îşi găsească de lucru ca să nu îşi imagineze tot felul de scenarii pe seama întârzierii Laurei. Între timp, se schimbase tura, iar blocul operator era acum ocupat de o altă echipă, care se tot frământa pe acolo, ba intrând, ba ieşind. Nimeni nu îi dăduse însă atenţie, ceea ce îl mulţumea. Nu avea chef de conversaţie.

Într-un final, chiar înainte de miezul nopţii, apăru şi doctoriţa Riley sub arcada ce dădea în salon. Îl văzu şi se apropie. Jack se ridică. Femeia

părea obosită, însă, spre uşurarea lui, era zâmbitoare.

— Îmi pare rău că te-am ţinut în suspans, spuse Laura. A durat ceva mai mult decât ne-am aşteptat, dar totul este în regulă.

— Slavă Domnului, zice Jack. Care a fost problema?

— A avut hemoragie puternică. A pierdut mult sânge, iar timpul de coagulare n-a fost chiar aşa cum ne-am dorit. Acum e la Secţia de terapie postanestezie şi aş vrea să rămână acolo ca să-i putem urmări evoluţia timpului de coagulare şi tensiunea.

— E o idee bună.

— Văd că ţi-ai pus salopeta.

— Speram că o să mă laşi să asist la operaţie.

— Îmi pare rău, spuse Laura. Ştiu de la Laurie că nu aveţi doar o relaţie de serviciu. Când vine vorba de naşteri, sunt chiar fericită să am lângă mine ambii părinţi, dar, în cazul unor intervenţii de felul acesta, mă feresc.

— Nu e cazul să te scuzi, spuse Jack. Important e că se simte bine.

— De fapt, e bine că te-ai schimbat. Am primit confirmarea că poţi intra puţin la ea să o vezi, dacă vrei, bineînţeles!

— Mi-ar plăcea foarte tare, spuse Jack. Dar, spune-mi, a avut sarcină extrauterină?

— Da, spuse Laura. Chiar în istmul trompei uterine, foarte aproape de peretele uterin şi cred că de-asta a şi sângerat atât de mult. Oviductul avea aspect vizibil anormal şi a trebuit să îl extirpăm odată cu ovarul drept. Pe de altă parte, oviductul stâng şi ovarul stâng sunt în stare bună, aşa că fertilitatea ei n-ar trebui să aibă de suferit.

— O să se bucure când o să afle asta, spuse Jack.

Acum că ştia că Laurie o să se facă bine, îşi îngădui să se gândească la sarcina pierdută, surprins de emoţia care pusese stăpânire pe el. Era

trist, deşi crezuse că avea să fie uşurat, aşa cum anticipase Laurie. Deşi nu găsea nimic plăcut în a fi trist, indiferent de motiv, în situaţia de faţă tristeţea i se părea un lucru bun, întrucât îi întărea convingerea că ar fi capabil să accepte ideea unui copil, lucru pe care nu l-ar fi socotit posibil cu câteva zile în urmă.

Laura îi făcu semn să o urmeze în anticamera blocului operator. Câteva asistente completau tot felul de fişe la recepţie. Pe peretele opus era o tablă pe care fusese desenat cu creta un tabel. În partea stângă fuseseră notate numerele tuturor sălilor de operaţie. Pornind din partea de sus, existau coloane cu numele pacientului, cu anestezistul, cu chirurgul, cu asistenta responsabilă de pacient pe timpul operaţiei, cu asistenta chirurgului şi cu intervenţia chirurgicală programată. Jack observă că în acel moment se aflau opt cazuri în desfăşurare. Numele lui Laurie era tăiat cu o linie.

Sala de recuperare postanestezie se afla imediat după biroul recepţiei. Era o încăpere mare, de un alb izbitor, cu şaisprezece paturi aşezate pe două rânduri, câte opt pe fiecare latură. La capătul fiecărui pat existau diverse aparate de anestezie, inclusiv monitoare pentru tensiune, puls şi electrocardiograma şi pentru gradul de oxigenare a sângelui. Numai patru paturi erau ocupate. În ciuda luminii intense şi a forfotei din jur, toţi pacienţii dormeau. Fiecare pacient avea o asistentă personală care verifica în mod constant totul, de la semne vitale, la eliminarea urinei, de la respiraţie, la temperatura corpului, notând orice amănunt în fişa de la capătul patului. Între verificări, reglau viteza perfuziei, verificau tuburile de dren din incizii sau intrau într-un mic depozit alăturat pentru a suplimenta dozele de medicamente ori de perfuzii. Asistenta-şefă, o femeie cu înfăţişare severă, cu părul blond şi creţ şi constituţie greoaie, de buldog, controla activitatea de la recepţie,

centralizând toate datele. Avea un aer de sergent de instrucţie. Laura i-l prezentă pe Jack. Pe femeie o chema Thea Papparis.

— Sper că vă daţi seama că nu puteţi sta decât vreo câteva minute, spuse Thea.

Avea o voce la fel de poruncitoare ca prezenţa ei fizică.

— Vă mulţumesc că mi-aţi permis să intru chiar şi atât de puţin, spuse Jack, afişând un neaşteptat respect pentru reguli.

În mod normal, nu ţinea cont de birocraţie şi de legile ei, însă în condiţiile în care comportamentul lui ar fi putut influenţa felul în care Laurie era îngrijită, se arăta foarte precaut. Tocmai din acel considerent se abţinuse să dea buzna în blocul operator, văzând că Laurie nu mai ieşea din sala de operaţie.

— Aveţi o soţie foarte frumoasă, domnule doctor, spuse Thea. E fermecătoare chiar şi sub efectul anesteziei.

Îşi opri privirea o secundă asupra unui monitor de deasupra biroului. Unul dintre pacienţi avusese o extrasistolă urmată de o pauză. Jack profită de ocazie şi se uită la Laura, care îi oferi o expresie vinovată, semnificând faptul că minţise în legătură cu statutul lor marital pentru ca el să poată intra în secţie.

Thea îşi întoarse din nou atenţia asupra vizitatorilor.

— Ce spuneam? Ah, da! Soţia dumneavoastră e foarte drăguţă. Majoritatea celor pe care îi vedem pe-aici sunt destul de leşinaţi, iar ceilalţi nu cooperează şi devin chiar agresivi. Dar soţia dumneavoastră nu e aşa. E tare plăcută!

— Mulţumesc, spuse Jack. Vă mulţumesc că aveţi grijă de ea.

— Pentru asta suntem aici, spuse Thea.

Laura îi făcu semn lui Jack să o urmeze şi se îndreptară spre ultimul pat de lângă perete. Un asistent care avea tatuată o sirenă pe umărul stâng

tocmai îi ajusta perfuzia lui Laurie. De asemenea, îi administra o nouă unitate de sânge.

— În ce stare e, Pete? întrebă Laura.

Se uită rapid pe fişă înainte de se apropia de marginea din dreapta a patului.

— Cum nu se poate mai bine! spuse Pete. Şi tensiunea şi pulsul sunt stabile. Urinează şi tuburile de dren sunt goale.

— Bun, spuse Laura.

O prinse pe Laurie de braţ, scutură puţin şi îi strigă numele.

Laurie deschise ochii pe jumătate. Se încruntă, ca şi când ar fi făcut un efort să îi ţină deschişi. Se uită mai întâi la Laura, apoi la Jack, care venise pe marginea stângă a patului. Zâmbi fără vlagă, apoi întinse mâna, lăsând-o să cadă moale peste mâna lui Jack.

— Îţi aminteşti momentul în care ţi-am spus că s-a terminat operaţia? întrebă Laura.

— Nu prea, recunoscu Laurie fără să-şi ia privirea de la Jack.

— Păi, să ştii că s-a terminat. Eşti bine acum. Am oprit hemoragia. Ţi-aş spune să te relaxezi, dar văd că eşti foarte relaxată.

Laurie întoarse încet capul în direcţia Laurei.

— Mulţumesc mult pentru tot… şi îmi pare rău că ţi-am stricat seara de sâmbătă.

— Nu-ţi face griji, spuse Laura. A fost distractiv!

— Mă aflu în Secţia de recuperare postanestezie?

— Exact.

— Şi rămân aici peste noapte?

— Da. I-am rugat să te ţină aici ca să te monitorizeze până vin la vizită dimineaţă. Secţia de terapie intensivă e plină în momentul de faţă, iar aici sunt condiţii la fel de bune, dacă nu chiar mai bune. S-ar putea să nu poţi dormi din cauza agitaţiei din jur.

— Nu mă deranjează, spuse Laurie, strângându-l pe Jack de mână.

— Acum, zise Laura, o să vă las singuri, iar cu tine, Laurie, mă văd mâine-dimineaţă la şapte. Sunt sigură că totul o să fie bine şi o să te putem muta într-o rezervă la etajul unde este Secţia de obstetrică-ginecologie, dacă o să găsim vreun pat liber. Ştiu că în seara asta nu e nici unul, dar mâine vom găsi o soluţie. E bine aşa?

— Da, răspunse Laurie.

Laura plecă, luându-şi rămas-bun cu un gest al mâinii.

Laurie se întoarse către Jack.

— Cât e ceasul?

— E trecut de miezul nopţii, spuse Jack.

— Doamne! Când a trecut timpul? Chiar că zboară timpul când te distrezi!

Jack zâmbi.

— Mă bucur să văd că nu ţi-ai pierdut simţul umorului. Cum te simţi?

— Minunat. Ştiu că sună ridicol, dar chiar nu mă doare nimic. Cel mai neplăcut efect este faptul că îmi simt gura uscată. Nu ştiu cu ce m-au sedat, dar sunt în al nouălea cer. Acum că am sărit pârleazul, pot să-ţi spun că m-am speriat foarte tare. Am fost o fraieră că am lăsat lucrurile să-mi scape de sub control!

— Nu cred că e cazul să te învinovăţeşti.

— Ba da. Faptul că nu am reacţionat în faţa unor simptome mai mult decât edificatoare este un exemplu în ilustrarea unei laturi, nu tocmai măreţe, a personalităţii mele: mă refer la obiceiul de a-mi scoate din minte orice lucru care mi se pare neplăcut din punct de vedere fizic şi emoţional. Semăn cu mama mai mult decât îmi place să recunosc.

— Începi să mă sperii cu astfel de introspecţii sub influenţa anesteziei, glumi Jack. Ţi-au pus cumva vreun ser al adevărului? Nu răspunde! Haide să vorbim despre un subiect mai potrivit. Ţi

s-a spus că ai suferit o ruptură de sarcină extrauterină?

— Sunt convinsă că mi-au spus, numai că memoria mea pe termen scurt întâmpină ceva dificultăţi.

— Imediat ce am aflat că eşti bine, m-a cuprins o stare emoţională ciudată.

— E surprinzător să te aud vorbind aşa, zise Laurie cu un zâmbet abia schiţat pe buze. Cumva a fost dezamăgire când ai auzit că sunt bine?

— Nu m-am exprimat cum trebuie. Am vrut să spun că, în momentul în care nu mi-am mai făcut griji pentru tine, m-am întristat pentru că am pierdut un copil.

O vreme, Laurie rămase tăcută, iar zâmbetul i se stinse, îl privi pe Jack parcă nevenindu-i a crede.

— Alo, strigă Jack. Mai eşti aici?

Cu o mişcare lipsită de vlagă, Laurie îşi ridică uşor cealaltă mână şi îşi şterse o lacrimă. Clătină din cap ca şi când în continuare nu-i venea să-şi creadă urechilor.

— Dacă am înţeles bine, cred că mi-ai spus cel mai frumos lucru de când ne cunoaştem noi, având în vedere situaţia. O să mă faci să plâng.

— Nu plânge! spuse Jack, agitat de faptul că monitorul din spatele patului ei arăta că îi crescuse pulsul. Nu voia defel să o tulbure în starea delicată în care se afla. Haide să vorbim despre altceva, cu mai puţină încărcătură emoţională, dacă mai avem timp, zise el.

Se uită mai întâi la Pete, care se prefăcea că nu trăgea cu urechea, apoi la biroul la care se afla Thea, sperând că aceasta nu observase reacţia lui Laurie. Din fericire, asistenta-şefă era prinsă cu alte treburi. Oarecum uşurat, îşi îndreptă din nou atenţia asupra lui Laurie.

— N-o să pot sta prea mult aici şi s-ar putea să nu îmi mai dea voie să mă întorc. În mod normal nu aş fi atât de ponderat, dar eşti ca o ostatică aici. Mă tem că, dacă forţez lucrurile, se vor răzbuna pe

tine într-un fel sau altul. Ştiu că poate vorbesc aiurea, dar mi se pare că sistemul de aici e condus de un membru al Gestapoului.

— Ce-ai făcut în astea trei ore cât a durat operaţia? întrebă Laurie.

— M-am distrat de minune, spuse Jack. Am… încercă să găsească ceva amuzant de spus, dar nu îi trecu nimic prin minte. Jenat de situaţie, izbucni în râs. Nu-mi vine să cred! M-a părăsit simţul umorului!

— Eşti plictisit şi obosit. De ce nu te duci acasă să te culci?

— Să mă culc? zise Jack. Nici nu se pune problema! Am băut mai multe cafele în salonul Secţiei de chirurgie. Nu cred că mai dorm până marţi.

— Nu poţi să stai în spital, spuse Laurie. Dacă într-adevăr crezi că n-o să poţi dormi, de ce nu faci cum ţi-am sugerat mai devreme? Du-te la cabinetul meu! Dacă tot o să fii treaz, de ce nu profiţi de timp?

— Să ştii că aşa o să fac, spuse Jack.

Se gândi că ar putea aduce materialele cu el în salonul Secţiei de chirurgie. Nu exista nici un pericol pentru Laurie câtă vreme cei din tura de noapte erau în permanenţă pe etaj. Totodată, i-ar fi trecut timpul mai uşor dacă ar fi încercat să stea de vorbă cu câţiva oameni de pe listele lui Roger, deşi, la drept vorbind, soarta lui Roger îi mai tăia din entuziasm.

— Mă scuzaţi că vă întrerup, spuse Thea, care apăruse la capătul patului. Va trebui să cam încheiaţi discuţia. O să ne vină două cazuri dintr-un moment în altul.

— Numai puţin, o rugă Jack.

Thea încuviinţă şi se întoarse la postul de comandă.

— Fii atentă, îi şopti Jack lui Laurie, aplecându-se la urechea ei. Înainte de a pleca, vreau să fiu sigur că te simţi bine aici. Fii sinceră, altfel o să

mă plantez în faţa uşii şi n-o să mă mişc nici măcar un centimetru!

— Mă simt foarte bine. Ar trebui să te duci acasă şi să te culci.

— Ascultă ce-ţi spun, n-o să pot dormi! Am atâta energie, încât aş putea participa la triatlon.

— În regulă! Linişteşte-te! Du-te la cabinet, măcar aşa o să ai o ocupaţie. Să aduci toate materialele aici.

— Sigur te simţi bine?

— Da, foarte sigur.

— Bun, spuse Jack, sărutând-o pe frunte şi îndreptându-se apoi de spate. Să te odihneşti tu şi pentru mine. O să mă întorc la spital şi o să încerc să intru din nou la tine peste câteva ore, dacă o să mă lase Brunhilde.

Arătă cu degetul peste umăr, în direcţia asistentei-şefe.

— N-o să am probleme, spuse Laurie. Stai liniştit!

Jack îi mai strânse o dată mâna încurajator şi apoi plecă spre recepţie. Thea vorbea la telefon, stând în picioare în spatele scaunului de la birou. Jack notă pe o hârtie numele şi numărul lui de celular.

— Vă mulţumesc încă o dată că m-aţi lăsat să intru, spuse Jack când Thea termină convorbirea şi se uită în direcţia lui.

— N-aveţi pentru ce, spuse Thea. Se ridică pe vârfuri, privind peste umărul lui Jack şi apoi strigă: Aia e, Claire! Aia e perfuzia de care-ţi ziceam. Nu cred că merge bine. Îşi întoarse privirea din nou către Jack. Scuzaţi-mă! Nu vă faceţi probleme pentru soţia dumneavoastră. O să avem mare grijă de ea.

— V-am lăsat numărul de telefon mobil, spuse Jack, dându-i foaia. Dacă apare vreo schimbare în starea ei, indiferent de ce natură ar fi aceasta, v-aş fi recunoscător dacă m-aţi anunţa.

— O să ne străduim, spuse Thea.

Aruncă o privire peste coala de hârtie, după care o aruncă pe birou. Îi zâmbi fugar şi îi făcu un semn rapid de „la revedere”, apoi se întoarse către una dintre asistente, care se apropiase să o întrebe ceva.

Aruncând o ultimă privire în direcţia lui Laurie, Jack ieşi din Secţia de recuperare postanestezie. Traversă holul până în salonul de recreere al Secţiei de chirurgie. Nu mai zări aceleaşi feţe, însă decorul era neschimbat. Imediat ce ajunse în vestiarul medicilor, se schimbă de salopeta de spital şi îşi puse hainele de stradă.

Holul principal al spitalului era neobişnuit de liniştit, de nerecunoscut în comparaţie cu felul în care arăta în timpul zilei, când domnea agitaţia. Ieşi pe uşa principală şi, spre încântarea lui, observă câteva taxiuri care aşteptau în dreptul intrării. Ploaia care fusese anunţată la meteo se pornise.

Taxiul îl lăsă pe Jack în faţa rampei de acces în subsolul institutului. Intră în clădire pe acolo, trecând pe lângă biroul de pază. Carl Novak, gardianul din tura de noapte, sări din scaun ca ars, lăsând să-i cadă ziarul pe care îl citea. Scoase capul pe uşă şi strigă în urma lui Jack:

— Domnule doctor Stapleton, s-a întâmplat ceva?

— Nu, îi răspunse Jack peste umăr.

Tehnicianul din tura de noapte, Mike Passano, avu o reacţie asemănătoare la auzul vocii lui Jack, care tocmai trecea pe lângă cabinetul mortuar. Pe când Jack aştepta liftul, Mike îşi făcu apariţia în hol.

— Urmează să ne vină vreun caz pentru autopsie? întrebă Mike.

— Nu, răspunse Jack. Doar că îmi place aşa mult aici, încât nu pot sta departe.

Etajul patru era slab luminat, iar în acea semiobscuritate, uşile portocalii ale cabinetelor

dădeau impresia că sunt vopsite într-un maroniu murdar. Imediat ce ajunse în cabinetul lui Laurie, Jack aprinse neonul din tavan şi miji ochii, pentru a şi-i proteja de strălucirea mai intensă decât cea de pe coridor. Se aşeză pe scaunul ei şi se uită la materialele de pe birou. Fişele erau aşezate în două teancuri ordonate. Lângă ele se găseau listele lui Roger şi un carneţel, în care era notată o listă cu lucrurile comune pe care le găsise Laurie între cazuri. Pe peretele din spatele biroului erau lipite două bileţele: pe unul îşi notase să nu uite să arate electrocardiograma lui Sobczyk unui cardiolog, iar în celălalt se întreba la ce fel de analize se referă MAPNS. Uitându-se din nou peste birou, Jack văzu un alt bileţel, mototolit şi greu de descifrat. Era scrisul ei: „MEF2A pozitiv", urmat de un semn mare de întrebare. Jack nu ştia ce însemna MEF2A.

Nu zărise însă CD-ul despre care îşi aminti că îl copiase Laurie în biroul lui Roger. Începu să caute pe sub fişe şi printre liste. Scotoci chiar şi prin sertarele biroului care, spre deosebire de ale lui, erau extrem de ordonate. Nici urmă de CD. Se scărpină în cap, nedumerit.

Unde să-l fi pus oare? Se uită la ceas. Era aproape unu şi jumătate.

După ce răsuflă adânc, încercă să îşi pună ordine în gânduri. Din cauza cafelelor, inima îi bătea cu putere în piept, iar ideile i se învârtejeau prin cap. Îi venea greu să se concentreze asupra vreunui lucru. Nu îi plăcea faptul că nu era la Manhattan General, în caz că Laurie ar avea nevoie de ajutor, deşi, la drept vorbind, l-ar fi scos din minţi să stea în salon ore în şir, holbându-se la ceas. Aşa cum îi sugerase şi Laurie, intenţiona să ia cu el toate materialele şi să se întoarcă la spital. Înainte însă de a pleca, îi veni o altă idee. Se gândi să profite de timpul pe care îl avea pentru a răspunde la cele trei întrebări pe care şi le notase Laurie pe bileţele. Având în vedere că existau

câteva spitale la o aruncătură de băţ de Institutul de Medicină Legală, ar fi rezolvat rapid treburile şi poate că descoperea ceva semnificativ.

Ridicându-se, răscoli prin fişe până când dădu peste cazul Sobczyk. Găsi electrocardiograma uşor, pentru că Laurie lăsase un semn în dreptul ei. O analiză încă o dată, admiţând din nou în sinea sa că nu înţelegea nimic. De fapt, era de părere că nimeni nu avea cum să înţeleagă ceva. Era practic o înregistrare întâmplătoare a impulsurilor electrice ale celulelor cardiace în pragul morţii celulare. Scoase cu atenţie din fişă foaia care conţinea electrocardiograma. Luă şi celelalte două bileţele şi ieşi din biroul lui Laurie, lăsând lumina aprinsă. Se duse la lift, iar când apăsă butonul de chemare, uşa se deschise imediat. Aşa ceva nu s-ar fi întâmplat niciodată în timpul zilei. Avea senzaţia că era singur în toată clădirea.

În timp ce cobora la subsol, puse la cale o strategie, deşi în mintea lui domnea agitaţia. Se gândi să dea o fugă până la centrul medical Bellevue al New York University, la Camera de Gardă şi să ceară să fie chemat cardiologul rezident de serviciu. Se gândi că nu avea să dureze prea mult, existând chiar posibilitatea ca rezidentul să fie deja în Camera de Gardă. Apoi plănuia să se ducă la laborator să îl caute pe asistentul-şef din tura de noapte. Numai asistentul-şef ar fi putut să îi spună ce fel de test era MAPNS şi ce însemna un MEF2A pozitiv. Se întrebă în treacăt dacă cele două denumiri aveau vreo legătură.

Afară încă mai ploua mărunt, aşa că Jack străbătu în fugă First Avenue, ţinând electrocardiograma la piept, sub haină. Camera de gardă semăna destul de mult cu cea de la Manhattan General, când intrase Jack să o caute pe Laurie. De obicei, abia după ora trei dimineaţa era mai puţin aglomerat. Jack se duse la recepţie şi îi făcu semn unui asistent care semăna cu un paznic de club de noapte. Îl chema Salvador şi avea o

grămadă de lanţuri aurii care îi atârnau pe pieptul foarte păros.

— Sunt doctorul Stapleton, spuse Jack. Ştii cumva cine este rezidentul cardiolog de gardă?

— Nu ştiu, dar aflu, spuse Salvador înainte de a-şi întreba cu glas răsunător un coleg din sala de tratament care era vizavi.

Salvador îşi duse mâna la ureche ca să audă mai bine răspunsul. Jack nu avea cum să îl vadă pe cel cu care vorbea asistentul.

— Este vorba de domnişoara doctor Shirley Mayrand, spuse Salvador, îndreptându-şi atenţia din nou spre Jack.

— Ştii cumva dacă doctoriţa Mayrand e în camera de gardă?

Asistentul ridică din umeri.

— N-am nici cea mai mică idee.

— Cum aş putea să îi transmit un mesaj?

— Pot să vă ajut eu, spuse Salvador. Ridică receptorul şi formă numărul centralistei. Să-i spun să vină în camera de gardă?

Jack îi făcu semn că da.

— Eu aştept aici.

Se întoarse şi se uită înjur. Era o priveliştе pe puţin spus tumultuoasă. Avea în faţa ochilor un fragment din viaţa newyorkeză în toată gloria şi totodată banalitatea ei. Scaunele îmbrăcate în vinilin erau ocupate de categorii diverse de oameni, de la bebeluşi care plângeau, la bătrâni decrepiţi, de la vagabonzi, la indivizi îmbrăcaţi bine, de la beţivi, la persoane cu probleme psihice, de la răniţi, la bolnavi. Cu toţii aşteptau să îi vadă un doctor.

— Aşteaptă un pic, strigă Thea înspre telefonul care începuse să sune.

Trebui să se întrerupă din completarea formularului cererii de suplimentare de medicamente. Era Helen Garvey, şefa blocului operator din tura de noapte.

— Câte paturi ai? o întrebă Helen fără altă introducere.

— Ocupate sau libere? întrebă Thea.

— Ei, întrebare mai tâmpită ca asta nici c-am mai auzit în seara asta!

— Eşti prost dispusă?

— Normal că sunt, am şi de ce! Cei de la Urgenţe mi-au spus că o să ne vină o mulţime de accidentaţi şi prima rundă e pe drum. Un autobuz s-a ciocnit cu o camionetă, iar autobuzul a căzut peste pod. Din câte am înţeles, au distribuit victimele şi la alte spitale, dar la noi o să vină marea majoritate. I-am sunat pe toţi cei care sunt de gardă ca să putem să intrăm în toate sălile de operaţie. Va fi o noapte lungă.

— Am treisprezece pacienţi şi numai trei paturi libere.

— Nu e o veste prea grozavă. În ce stare sunt pacienţii?

Thea aruncă o privire prin salon, trecând în revistă fiecare caz în parte.

— Toţi sunt în stare bună, mai puţin un anevrism abdominal cu hemoragie postoperatorie. El trebuie să rămână aici, pentru că e posibil să intre iar la cuţit. Încă mai sângerează prin tuburile de dren.

— Deci ceilalţi sunt stabili?

— Pentru moment, da.

— Atunci transferă-i prin alte secţii şi pregăteşte-te că vine tsunamiul!

Thea închise telefonul. Era însufleţită. Astfel de provocări erau punctul ei forte.

— Ascultaţi aici! strigă Thea către soldaţii aflaţi în subordinea ei. Trecem pe funcţiunea de dezastru şi nu e un exerciţiu!

Zgomotul deblocării rotilelor patului o treziră pe Laurie din adâncurile somnului indus de somnifere, aruncând-o într-o stare de semiconştienţă. Ridică privirea înspre luminile

fluorescente de deasupra capului şi o clipă nu îşi dădu seama nici unde se afla, nici ce oră era. Simţi o nouă zdruncinătură atunci când patul începu să se mişte, iar durerea scurtă care o săgetă îi aminti că suferise o intervenţie chirurgicală intraabdominală. Îşi aminti dintr-odată unde se afla, iar ceasul mare de deasupra intrării în Secţia de recuperare postoperatorie, de care se apropia, o ajută să îşi dea seama ce ora era: două şi douăzeci şi cinci.

Întorcându-şi capul în direcţia în care se auzeau voci, observă agitaţie la recepţie. Încercă apoi să vadă ce se întâmpla în spatele ei şi zări figura infirmierului care împingea patul pe rotile. Era un afroamerican slăbuţ, deschis la ten, cu mustaţa subţirică şi părul cărunt. Venele gâtului i se încordară atunci când încercă să direcţioneze patul lui Laurie spre uşile batante.

— Ce se întâmplă? întrebă Laurie.

Infirmierul nu îi răspunse, concentrându-se să oprească înaintarea patului şi apoi să îl tragă câţiva paşi în spate. Uşile Secţiei de recuperare postanestezie se deschiseră larg. Din sala de operaţie sosea un nou pacient. Cineva trăgea patul pe rotile, iar altcineva îl direcţiona din spate. Apăru şi un anestezist, care susţinea bărbia pacientului pentru a-i asigura ventilaţia. Cei trei păreau a vorbi în acelaşi timp.

Laurie îl întrebă încă o dată pe infirmierul din spatele ei ce se întâmplă. Simţi câţiva fiori de teamă în stomac. Ceva nu era în regulă. Ea înţelesese că nu va fi mutată din salon până la vizita de dimineaţă a Laurei Riley.

— Vă duc în rezerva dumneavoastră, spuse infirmierul, preocupat să manevreze patul astfel încât să îi facă loc noului pacient.

— Dar trebuia să rămân aici, la RPA! îi spuse Laurie, tot mai alarmată.

— Gata, am pornit, zise infirmierul, ca şi când n-ar fi auzit-o.

Mormăi ceva nedesluşit, încercând să împingă patul în faţă.

— Aşteaptă! strigă Laurie.

Ţipase atât de tare, încât începu să o doară operaţia.

Şocat de reacţia lui Laurie, infirmierul se opri în loc. Se uită la ea îngrijorat.

— Ce s-a întâmplat?

— Eu n-ar trebui să plec de-aici, spuse Laurie.

Era nevoită să ridice tonul pentru a acoperi zgomotul discuţiilor din salon. Ca să domolească durerea, îşi apăsă uşor partea de sus a abdomenului, încercând să evite orice vibraţie puternică în partea de jos. Mai devreme, când o vizitase Jack, nu prea o deranjase operaţia. Din nefericire, situaţia se schimbase între timp.

— Am primit ordine foarte precise să vă duc în rezerva dumneavoastră, spuse infirmierul. Avea un aer pe jumătate sfidător, pe jumătate încurcat. Scoase un bilet din buzunar şi îl citi. Nu sunteţi Laurie Montgomery?

Ignorând întrebarea infirmierului, Laurie îşi ridică puţin capul, încercând să vadă ce se întâmpla la recepţie, unde era mare vânzoleală. Uşile din faţa ei se deschiseră din nou; un alt pacient operat era adus în mare grabă în salon. Infirmierul se văzu nevoit să tragă iarăşi patul lui Laurie înapoi ca să poată face loc noului pacient.

— Vreau să stau de vorbă cu asistenta-şefă, îi ceru Laurie cu glas apăsat.

Vădit încurcat, infirmierul se uită când la recepţie, când la Laurie. Clătină din cap cuprins de frustrare.

— Nu mă duci nicăieri, îi spuse ferm Laurie. Eu trebuie să stau aici! Trebuie să vorbesc cu asistenta-şefă. Sau cu oricare alt responsabil.

Ridicând din umeri resemnat, infirmierul se îndreptă către recepţie, lăsând patul lui Laurie în mijlocul încăperii. Ţinea în mână biletul pe care îl scosese din buzunar. Laurie îl urmări cum încerca

zadarnic să atragă atenţia cuiva. Când într-un final reuşi, i se făcu semn spre o femeie cu un corp greoi şi pătrăţos şi o claie de păr blond. Laurie îl văzu arătându-i biletul şi apoi făcându-i semn spre ea.

Thea se plesni cu palma peste frunte ca şi când numai asta îi mai trebuia. Ieşi de la biroul recepţiei şi se apropie de Laurie, infirmierul urmând-o îndeaproape.

— Ce problemă aveţi? întrebă Thea cu glas răstit, ţinându-şi mâinile în şold.

— Era vorba că rămân aici până când doctoriţa Riley se întoarce la vizita de dimineaţă, spuse Laurie încercând să găsească un argument.

Din cauză că fusese trezită brusc din somn şi pentru că încă se mai afla sub efectul calmantelor şi al anesteziei, nu era foarte rapidă în gândire.

— Vă asigur că aveţi o stare generală foarte bună. De fapt, starea dumneavoastră e la fel de stabilă ca stânca Gibraltarului. Nu e necesar să rămâneţi aici şi, din păcate, există o mulţime de pacienţi care au nevoie de noi. Ne-ar plăcea să vă ţinem toată noaptea de urât, dar avem treabă. Aşa că, până data viitoare, sănătate multă!

Strânse braţul lui Laurie pentru a o linişti şi se întoarse spre recepţie, începând imediat să-i strige nişte ordine unei asistente în legătură cu un alt pacient.

— Nu vă supăraţi! strigă Laurie în urma ei fără succes. Puteţi să-mi sunaţi doctoriţa sau măcar să mă lăsaţi pe mine să o sun?

Thea nici nu se obosi să se întoarcă. Era deja prinsă cu o nouă problemă.

Infirmierul îşi reluă locul la capul lui Laurie şi începu să împingă iarăşi patul cu rotile. Îl direcţionă spre intrarea în secţie, deschizând uşile batante cu ajutorul lui. Imediat ce ajunseră pe hol, se strădui să îndrepte patul paralel cu zidurile. Laurie observă câteva tărgi mobile înşirate lângă

perete, cu pacienţi care aşteptau să intre în sălile de operaţie.

— Trebuie să dau un telefon, spuse Laurie când se apropiară de recepţia secţiei de chirurgie.

— Va trebui să aşteptaţi până ajungeţi în rezervă, spuse infirmierul, deschizând uşile de ieşire din secţie în acelaşi mod.

Până să ajungă în dreptul lifturilor, Laurie intrase deja în panică. Fusese mutată cu brutalitate dintr-un loc sigur şi lăsată la voia întâmplării şi nu putea face nimic în privinţa asta. Datorită slăbiciunii pe care o simţea în tot trupul din cauza pierderii de sânge şi a faptului că fiecare mişcare îi provoca durere, se gândea că niciodată în viaţa ei nu fusese mai vulnerabilă. Şi amintindu-şi lista cu elementele comune ale cazurilor ei, îşi dădu seama că situaţia ei se înscria în acele coordonate. Avea cam aceeaşi vârstă ca şi victimele, era sănătoasă, avea perfuzii, suferise o intervenţie chirurgicală şi era înscrisă relativ nou în sistemul de asigurări de sănătate AmeriCare. Singura ei consolare ţinea de faptul că, statistic vorbind, mulţi întruneau acele condiţii şi de faptul că Najah fusese arestat.

— Unde mă duci? întrebă Laurie, încercând să capete o rază de speranţă. La Obstetrică-ginecologie?

Infirmierul se mai uită o dată pe bilet.

— Nu, e plină secţia. Vă duc în Secţia de chirurgie generală, în rezerva 609.

Laurie închise ochii, cutremurându-se.

22

— Domnule doctor Stapleton! Hei, domnule doctor!

Auzindu-se strigat în tot acel vuiet de conversaţii şi de plânsete de copii, Jack se întoarse către recepţia camerei de gardă. Surescitat din pricina cafeinei, patrulase înainte şi înapoi, între recepţie şi intrarea principală, uitându-se din când în când afară la ploaia care cădea pe cimentul rampei destinate scaunelor cu rotile. Odată cu trecerea timpului, se gândise să pună în aplicare planul B, în care renunţa la investigaţiile legate de întrebările ridicate în bileţelele autoadezive, se întorcea rapid la morgă ca să ia materialele din cabinetul lui Laurie şi apoi se ducea la Manhattan General. Era două şi jumătate dimineaţa şi deja era plecat de o oră şi jumătate.

Jack văzu că Salvador îi făcea semn să se întoarcă la recepţie. Lângă el era o fată căreia nu îi dădea mai mult de cincisprezece ani. Avea părul drept, şaten-deschis, tuns până la umăr, cu cărare pe mijloc şi dat după urechile cam mari. Ochii ei erau imenşi, iar nasul, subţire şi în vânt.

— Aceasta este domnişoara doctor Shirley Mayrand, spuse Salvador, arătând în direcţia cardiologului rezident imediat ce Jack ajunse la recepţie.

Jack rămăsese puţin blocat din pricina tinereţii femeii. Pentru prima dată în viaţă, se simţea bătrân. Deşi se apropia de cincizeci de ani, faptul că juca baschet cu puşti de douăzeci şi cinci de ani îl ajuta să îşi uite vârsta. De vreme ce era rezident cardiolog de gardă, probabil că tânăra terminase colegiul, apoi facultatea de medicină şi făcuse şi câţiva ani de rezidenţiat.

— Cu ce vă pot fi de folos? îl întrebă Shirley.

Până şi vocea ei părea prepuberală. După ce se prezentă, Jack scoase electrocardiograma extrasă din fişa lui Sobczyk, o puse pe masă şi o desfăcu.

— Vă las singuri, spuse Salvador îndepărtându-se.

— Ştiu că e foarte scurt fragmentul, spuse Jack arătând în direcţia electrocardiogramei, dar mă întrebam dacă l-aţi putea interpreta.

— E îngrozitor de scurt, se plânse Shirley aplecându-se să citească liniile de pe hârtia gradată.

— Din păcate, mai mult de-atât nu am.

Jack observă că acea cărare pe mijloc a lui Shirley nu era dreaptă, ci oarecum sinuoasă, ca şi cum şi-ar fi croit cu greu drum dinspre frunte spre creştet.

— Ce electrocardiograf s-a folosit?

— Bună întrebare! N-am nici cea mai vagă idee. E un fragment dintr-o încercare de resuscitare nereuşită.

— Probabil a fost un electrocardiograf obişnuit, zise Shirley.

— Se poate, spuse Jack.

Rezidenta ridică privirea. Jack înţelese în acel moment că Shirley părea a avea nişte ochi imenşi pentru că erau exoftalmici. Îi dădeau o permanentă expresie de uimire nevinovată.

— Nu ştiu ce să zic, spuse Shirley. Ar trebui să văd ceva mai mult decât atât ca să pot emite o părere pertinentă.

— De asta mi-am dat şi eu seama, zise Jack. Dar fragmentul ăsta provine de la un pacient care din nefericire a decedat, aşa cum bine ştiţi, de vreme ce v-am precizat că electrocardiograma reprezintă înregistrarea unei încercări eşuate de resuscitare. Aşa că nu o să fie în detrimentul pacientului dacă v-aţi da cu părerea în cazul în care vi s-ar cere o opinie pe tema asta. Orice idee e bine-venită.

Shirley se uită din nou pe electrocardiogramă.

— Ei bine, aşa cum probabil aţi observat, intervalele PR, precum şi complexele QRS sunt tot mai mari, în vreme ce QTRS-ul pare să fi fuzionat cu unda T.

Jack scrâşni din dinţi. Cumva, îi părea nedrept că tânăra aceea mignonă îl făcea să se simtă şi prost şi bătrân.

— Poate reuşiţi să formulaţi în aşa fel încât să pot înţelege şi eu, spuse el. Adică, mi-aţi putea prezenta concluzia fără să pomeniţi şi argumentele care duc la ea.

— Păi, cred că ar fi ceva, spuse Shirley privindu-l. Dar am o idee mai bună.

— În regulă. Ce idee?

— Domnul doctor Henry Wo, unul dintre medicii mei îndrumători, e în camera de gardă acum. A fost chemat să facă o angiogramă în cazul unui posibil infarct miocardic acut. Haideţi să-i arătăm şi dumnealui!

Jack era încântat de idee. La ora aceea înaintată, nici nu îi trecuse prin cap că ar fi fost posibil să ceară părerea unui medic primar specializat în cardiologie.

— Intraţi pe uşile acelea în camera de gardă propriu-zisă, spuse Shirley aplecându-se peste biroul recepţiei şi arătându-i direcţia în care Jack trebuia să se îndrepte. Ne vedem acolo şi vă conduc eu la sala de cateterism, unde lucrează domnul doctor.

Uşile liftului se deschiseră şi infirmierul scoase cu un geamăt de efort patul lui Laurie în holul de la etajul cinci. Pentru că între podeaua liftului şi podeaua etajului exista o diferenţă de nivel, patul se zdruncină, iar Laurie se schimonosi de durere. În mod clar, calmantele care îi fuseseră administrate nu mai aveau nici un efect acum.

Deşi era la fel de tulburată ca în momentul în care plecase din Secţia de recuperare postanestezie, se împăcase cu gândul că nu prea

putea face mare lucru până nu avea acces la un telefon. În încercarea de a-şi recupera celularul, Laurie îl întrebase pe infirmier dacă ştia unde îi erau lucrurile personale. Din nefericire, acesta îi răspunsese că habar nu avea.

Infirmierul împinse patul pe rotile pe holul scurt care făcea legătura dintre zona lifturilor şi oficiul asistentelor, care părea un far strălucitor în mijlocul unui spital întunecat şi adormit. Aplice cu sticlă mată erau plasate pe pereţi la intervale egale, cam la jumătate de metru distanţă de la podea.

După ce imprimase patului ceva viteză, astfel încât să păşească în urma lui în ritm alert, infirmierul depuse ceva eforturi să îl oprească în faţa oficiului asistentelor. Imediat ce patul se opri, infirmierul blocă roţile şi se îndreptă spre recepţie, lăsând-o pe Laurie singură. Laurie văzu după pupitru două femei, una cu părul tuns scurt, cealaltă cu părul prins în coadă. Ambele ridicară privirea atunci când infirmierul puse pe masă fişa de spitalizare a lui Laurie.

— V-am adus o pacientă, spuse infirmierul.

Laurie o văzu pe asistenta cu părul scurt luând fişa şi citind numele scris pe copertă. Se ridică imediat în picioare.

— Măi, măi, domnişoara Montgomery! Chiar ne întrebam pe unde sunteţi!

Ambele asistente ieşiră din spatele recepţiei, în vreme ce infirmierul o apuca spre zona lifturilor.

Laurie le văzu pe cele două femei apropiindu-se de patul ei, fiecare pe o latură. Erau îmbrăcate în salopete de spital. Asistenta tunsă scurt avea tenul închis, ochi migdalaţi şi un nas acvilin şi subţire. Cealaltă avea un ten mai deschis la culoare şi trăsături mai conturate care îi dădeau un aer asiatic. Cum ambele stăteau contra luminii, Laurie nu putea să vadă decât conturul feţelor lor. Expresiile se pierdeau în întuneric. La cât era Laurie de tulburată, i se părură de-a dreptul înfricoşătoare.

— Trebuie să dau un telefon, spuse ea, uitându-se când la una, când la cealaltă, neştiind care din ele era şefa.

— Jazz, o s-o duc eu în rezervă şi o s-o instalez, spuse asistenta cu trăsături de asiatică, ignorând rugămintea lui Laurie.

— Eşti foarte amabilă, Elizabeth, spuse Jazz, dar aş vrea să mă ocup personal de domnişoara Montgomery.

— Serios? întrebă Elizabeth.

După expresia vocii, era foarte surprinsă.

— Mă scuzaţi! spuse Laurie puţin enervată. Trebuie să dau un telefon!

— Cum vrei, îi zise Elizabeth colegei sale şi se întoarse în cabinet.

Jazz aruncă fişa la picioarele lui Laurie şi se duse la capătul patului.

— Nu vă supăraţi, spuse Laurie, lăsându-şi capul pe spate ca să o poată vedea pe Jazz. Trebuie neapărat să dau un telefon.

Se strâmbă de durere când asistenta deblocă frâna şi apoi din nou când aceasta începu să împingă patul în întunericul de pe hol.

— V-am auzit de prima dată, spuse Jazz. În vocea ei se citea efortul depus pentru a împinge patul. Poate ar trebui să vă amintesc că e ora două şi jumătate dimineaţa.

— Ştiu cât este ceasul, izbucni Laurie. Trebuie să-mi sun doctoriţa! Nu am ce căuta aici. Trebuia să rămân în Secţia de recuperare postanestezie până dimineaţa, când vine să mă vadă!

— Îmi pare rău că trebuie să vă dau vestea asta, spuse Jazz, dar doctoriţa dumneavoastră, ca toţi ceilalţi doctori, doarme la ora asta. Nu cred că ar vrea să fie deranjată pentru o problemă de logistică.

— Opriţi patul în momentul ăsta! îi ordonă Laurie. Nu merg în nici o rezervă!

— Serios? întrebă Jazz, fără să se oprească din mers.

Împingea patul cu o viteză chiar mai mare decât infirmierul. Se grăbea să o ducă în rezervă. La începutul serii, când Jazz ajunsese la spital, nu reuşise să dea de Laurie. La început, crezuse că domnul Bob făcuse o greşeală în privinţa denumirii spitalului, dar în cele din urmă se dovedise că numele ei fusese introdus în baza de date cu ceva întârziere. Jazz îşi dăduse seama de asta verificând fişierul camerei de gardă, unde intrase pentru a-şi procura fiola de potasiu.

— Îţi ordon să te opreşti, strigă Laurie văzând că Jazz o ignora complet.

Îşi apăsa partea superioară a abdomenului cu mâna, încercând să controleze durerea. Când ţipa, tăietura o durea şi mai tare.

— Bag de seamă că veţi fi o pacientă dificilă, spuse Jazz râzând scurt.

De fapt, credea că era chiar invers. Laurie avea să fie cea mai uşoară sarcină a ei, graţie faptului că Secţia de obstetrică-ginecologie era arhiplină. Totul devenise floare la ureche imediat ce Laurie ajunsese pe etajul unde Jazz ţinea loc de asistentă-şefă.

Imediat ce ajunse în dreptul camerei 609, Jazz răsuci patul lui Laurie cu 180 de grade ca să poată intra cu capul pacientului înainte. În momentul în care trecură pragul, Jazz aprinse neonul din tavan, a cărui strălucire le făcu pe amândouă femeile să strângă din ochi. Jazz duse patul pe rotile în dreptul patului obişnuit de spital aflat în rezervă, mult mai mare decât cel cu aspect de targă în care Laurie stătuse până atunci.

Laurie o privi lung pe asistentă, a cărei atitudine nu o înţelegea. Se albi la faţă când citi numele de pe ecuson: Jasmine Rakoczi. În ciuda calmantelor sub efectul cărora încă se afla, îşi amintea în mod clar că îi văzuse numele pe lista lui Roger cu personalul transferat din tura de noapte de la St. Francis la Manhattan General.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Jazz, coborând grilajul lateral al patului. Remarcase tresărirea lui Laurie. E ceva în neregulă?

Fără să mai aştepte vreun răspuns, Jazz o împinse pe Laurie până pe buza patului fix. Prinse marginea de sus a păturii lui Laurie şi, cu o mişcare scurtă din încheietura mâinii, o smulse de pe ea, luând-o total prin surprindere. Nu avea pe ea decât o cămaşă de spital, lungă până la genunchi şi legată la spate cu două şireturi. În partea inferioară dreaptă a abdomenului avea o umflătură în zona faşelor care acopereau incizia, iar de sub marginea cămăşii ieşea un furtunaş de drenaj chirurgical care intra într-un dispozitiv de plastic ce menţinea o presiune negativă. În furtunaşul de drenaj se vedeau câteva şuviţe de sânge.

— În regulă, spuse Jazz pe un ton sec. Daţi-vă mai încolo şi vă vom face să vă simţiţi ca la mama acasă.

Se duse apoi la capătul patului cu rotile şi transferă recipientul de transfuzie al lui Laurie pe cadrul patului fix.

Laurie nu se mişcă. Atacul de panică pe care îl avusese în momentul în care fusese luată din Secţia de recuperare postanestezie atinsese cota maximă în momentul în care văzuse ecusonul lui Jazz. Era paralizată de frică. Ar fi fost posibil ca Jazz să fie criminalul în serie.

— Haide, dragă! spuse Jazz. Se apropie de Laurie şi se uită la ea. Mişcă-ţi fundul pe pat.

Laurie îi aruncă o privire sfidătoare. Nu ştia ce altceva ar fi putut face.

— Dacă nu vrei să cooperezi, o s-o chem pe Elizabeth şi tot o să te mutăm, fie că vrei, fie că nu. Nu negociem!

— Vreau să vorbesc cu asistenta-şefa, bălmăji Laurie.

— Ce potriveală, zise Jazz râzând. Păi, cu ea vorbeşti! Eu sunt asistenta-şefa. Mă rog, îi ţin locul asistentei-şefe, adică tot cam acelaşi lucru.

Laurie era în culmea disperării. Se simţea captivă într-un hăţiş de circumstanţe înfricoşătoare.

— De ce nu vrei să te urci în pat? o întrebă Jazz vizibil iritată. Îi arătă cu un gest larg restul facilităţilor din rezervă. Ai un pat confortabil, cu mai multe comenzi. Poţi să îl ajustezi în orice poziţie vrei. Ai televizor şi un dozator de apă, dar fără apă, că n-ai voie încă să primeşti fluide pe cale orală şi un buton de chemare pentru sclavi ca mine… ai tot, ca în sânul lui Avraam! Ce mai vrei mai mult de-atât?

Laurie urmări cu privirea prezentarea făcută de Jazz şi deodată tresări. Pe noptieră era un telefon! se întreba de ce nu îi trecuse prin cap mai devreme. Chiar şi infirmierul pomenise ceva de telefon. Strângând din dinţi, Laurie se sprijini pe coate şi îşi mută şezutul înspre patul din rezervă. Apoi îşi repoziţionă picioarele şi repetă manevra până ce ajunse cu totul pe patul fix.

— Bravo, spuse Jazz. Văd că te-ai hotărât să cooperezi. Aşa e cel mai bine pentru amândouă!

Imediat ce Laurie se instală în pat, Jazz aşeză la tăblia acestuia dispozitivul de colectare al sistemului de drenaj. Trase pătura de la picioarele patului până peste pieptul lui Laurie. Luă apoi pulsul şi tensiunea pacientei, în tot acest timp, Laurie o urmări atent cu privirea. Jazz evită să se uite la ea.

— Gata, spuse la final Jazz, privind-o în sfârşit în ochi în timp ce ridica grilajul lateral. Totul pare în regulă, deşi ai pulsul puţin cam mare. O şterg până la cabinet şi mă uit dacă pot să-ţi aduc ceva. Probabil că ţi s-a prescris vreun calmant pentru durere. Ai nevoie sau nu?

Laurie era uimită de lipsa de căldură umană din vocea şi din atitudinea asistentei. Practic, Laurie nu avea motive întemeiate să se plângă de tratamentul asistentei, în afară de faptul că rugăminţile ei fuseseră ignorate. Şi totuşi, observa

la ea un soi de detaşare, de nepăsare, complet anormală, care o făcea să se simtă ameninţată. Era ceva ciudat cu Jasmine Rakoczi.

— Ţi-ai înghiţit limba? o întrebă Jazz, cu un zâmbet ironic. Ridică apoi din umeri. Pe mine nu mă deranjează. Nu te obligă nimeni să vorbeşti dacă nu ai chef. Sinceră să fiu, îmi faci munca mai uşoară dacă nu zici nimic. În caz că te răzgândeşti, ai un buton de chemare la îndemână. Desigur, când te hotărăşti să-l foloseşti, s-ar putea să fiu ocupată cu un pacient mai comunicativ.

Jazz ieşi din cameră afişând un zâmbet pe care Laurie îl găsi sfidător de indiferent.

Atentă să nu facă mişcări bruşte, Laurie se întinse peste grilajul patului şi ridică telefonul. Un astfel de gest presupuse încordarea muşchilor abdominali şi durerea reapăru cu şi mai mare intensitate. Scrâşni din dinţi şi mută telefonul de pe noptieră pe pat. Îl puse lângă ea şi încercă să îşi amintească numărul de mobil al lui Jack, în ciuda efectului medicamentelor şi a stării de tulburare în care se afla. Îi luă câteva secunde bune, dar, spre uşurarea ei, îşi aduse aminte. Ridică receptorul şi îl duse la ureche.

Inima i se opri în loc. Nu avea ton! Disperată, apăsă furca telefonului de mai multe orice, sperând să vină tonul. Nu se auzi însă nimic. Linia era moartă. Cu aceeaşi disperare, apăsă butonul de chemare a asistentei nu o dată, ci de mai multe ori la rând.

Deşi părerea unui medic primar cardiolog asupra electrocardiogramei lui Sobczyk i se păruse o idee minunată, Jack nu luase în calcul şi disponibilitatea respectivului medic. Când ajunse în faţa sălii de cateterism împreună cu Shirley, află că doctorul Henry Wo era în mijlocul unei intervenţii. Se văzu nevoit să se învârtă de colo-colo pe coridor, uitându-se des la ceas. Shirley rămase lângă el cu stoicism. Dacă băgase de seamă

starea lui de agitaţie, avusese delicateţea de a nu aduce vorba despre asta.

Abia pe la trei ieşi Henry din sală, scoţându-şi mănuşile chirurgicale şi masca. Era un asiatic rotund la faţă, cu ten perfect şi păr negru, tuns foarte scurt. Henry strânse mâna lui Jack cu entuziasm. Shirley îi povesti despre circumstanţele în care fusese realizată electrocardiograma, iar Jack îi arătă fragmentul anexat la fişa lui Sobczyk.

— Am înţeles, spuse Henry dând din cap a încuviinţare şi zâmbind în timp ce citea electrocardiograma.

— Foarte interesant! Asta-i tot ce-avem?

— Mă tem că da, spuse Jack.

Îi povesti tot ce ştia despre tentativa nereuşită de resuscitare. Adăugă faptul că şi o supoziţie pe marginea electrocardiogramei i-ar fi fost de ajutor.

— E periculos să spui prea multe având atât de puţine informaţii, zise Henry în timp ce analiza din nou înregistrarea. Se uită apoi la Shirley. Poate domnişoara doctor Mayrand ne-ar putea împărtăşi părerea dumneaei.

Shirley repetă ce îi spusese mai devreme lui Jack despre intervale, complexe şi unde, în vreme ce Henry dădea din cap aprobator. Când Shirley încheie, Henry o întrebă dacă ştia cumva ce anume ar fi putut cauza astfel de deviaţii.

— Aparatul cardiovascular pare să fi cedat, spuse Shirley. Poate că asta înseamnă că pompele de sodiu din celulele nodului audioventricular n-au funcţionat sau au fost suprasolicitate, fapt ce a determinat alterarea potenţialului de membrană.

Jack scrâşni iarăşi din dinţi. Mai avea puţin şi făcea scandal. Scurtul monolog al lui Shirley îi trezise amintiri dureroase din facultate, când fusese nevoit să suporte limbajul academic pompos. Agitat şi din cauza cafeinei, Jack nu prea era dispus să înghită discursuri didactice ridicole şi, tocmai când era pe punctul de a-şi exprima pierderea răbdării, Henry îi luă vorba din gură.

— Cred că domnul doctor Stapleton ar dori să afle ce substanţă sau agent ar putea genera ceea ce se vede pe fragmentul acesta de electrocardiogramă. Nu-i aşa, domnule doctor?

Jack încuviinţă cu mult entuziasm.

— Ei bine, începu Shirley, vizibil deranjată de faptul că fusese pusă la punct, cred că simt câteva medicamente care pot cauza astfel de reacţii, mai cu seamă anumite toxine din betablocante. Dar cred că una dintre cauze ar putea fi şi un dezechilibru subit al electroliţilor, mai ales potasiu sau calciu. Altceva nu ştiu ce-ar putea fi.

— Bravo! o felicită Henry.

Îi înapoie electrocardiograma lui Jack.

Jack luă hârtia, meditând la ce îi spusese Shirley. Nu aflase nimic nou, însă formularea „un dezechilibru subit al electroliţilor” îl puse pe gânduri. Motivul pentru care atât el, cât şi toţi ceilalţi excluseseră rolul potasiului ca potenţială cauză de deces ţinea de faptul că testele de laborator indicaseră un nivel normal de potasiu în cazul tuturor victimelor. Îşi dădu seama însă că rezultatele de la laborator precizau nivelul de potasiu de după deces şi era firesc să fie normal. Se ştia în lumea medicinii că nivelurile de potasiu se modifică după deces pentru că organismul înmagazinează potasiul la nivel intracelular, unde este menţinut de un sistem de transport activ. După deces, sistemul de transport se opreşte, iar potasiul se elimină imediat din celule. Orice creştere subită a nivelului de potasiu din organismul unui individ indusă prin injectare înaintea morţii ar fi astfel mascată. Jack înţelese atunci că, dacă cineva ar fi vrut să omoare pacienţi fără să fie descoperit, ar fi putut-o face prin acea metodă.

— Dacă se întâmplă să mai găsiţi şi alte fragmente de electrocardiogramă, să ne anunţaţi, spuse Henry. Poate vom putea trage o concluzie mai fermă având mai multe indicii. Să ne anunţaţi!

— Ar mai fi ceva, spuse Jack, dând cu ochii de bileţelele lui Laurie lipite pe spatele foii cu electrocardiograma. Ştiţi cumva la ce se referă testul acesta de laborator?

Scoase bileţelul pe care era notat „MAPNS" şi i-l întinse lui Henry. Henry aruncă o privire, clătină din cap în semn că nu ştia şi se uită la Shirley. Nici ea nu avea idee.

— Îmi pare rău, spuse Henry, dându-i bileţelul înapoi. Ştiu însă pe cineva care ar putea şti: David Hancock, laborantul-şef din tura de noapte. Laboratorul e chiar aici, la capătul holului. Henry îi arătă o uşă aflată la şase metri distanţă. Ştiu sigur că e în tură în noaptea asta, pentru că m-a ajutat cu ceva mai devreme.

Jack luă bileţelul şi îl lipi la loc pe spatele hârtiei, alături de celălalt. Având laboratorul atât de aproape, se gândi că nu ar strica să treacă pe acolo şi să vadă dacă David Hancock avea puţin timp liber.

— Nu ştiu ce înseamnă MAPNS, dar ştiu de la ce vine MEF2A, spuse Henry, văzând cel de-al doilea bileţel, care era cam mototolit.

— Da? întrebă Jack.

Nu ştia nici măcar unde găsise Laurie prescurtarea respectivă.

— E denumirea unei gene, zise Henry. Produce o proteină care controlează cascada de evenimente care asigură sănătatea arterelor coronariene.

— Interesant, spuse Jack oarecum absent, preocupat fiind să înţeleagă ce legătură avea asta cu cazurile lui Laurie, dacă exista într-adevăr vreuna. Şi ce-ar putea însemna MEF2A pozitiv?

— E puţin contrariant, recunoscu Henry. În literatura de specialitate, formula „MEF2A pozitiv" caracterizează prezenţa markerului pentru gena MEF2A mutantă. În această situaţie, un individ care produce respectiva proteină mutantă va avea mai mult ca sigur o afecţiune coronariană, ca, de exemplu, pacientul meu din această seară.

Are marker pozitiv de genă MEF2A mutantă şi, deşi am încercat să îi ţinem pe cât posibil colesterolul LDL în limite scăzute, tot a făcut un infarct miocardic acut.

— Sunt sigur că o să-mi fie de mare ajutor aceste informaţii, spuse Jack, deşi nu prea ştia în ce fel.

Se gândea că o să se întoarcă la Manhattan General şi că, atunci când o să poată vorbi cu Laurie, o va întreba unde găsise acronimul şi îi va povesti ce aflase despre el.

Jack le mulţumi celor doi cardiologi şi se îndreptă grăbit spre uşa laboratorului, sperând să îl găsească pe David Hancock, iar acesta să fie disponibil. Când intră în laborator, se uită la ceas şi se nelinişti puţin. Era deja trei şi douăzeci şi două de minute.

Laurie apăsă butonul de chemare de alte câteva ori. Nici nu mai ştia de câte ori sunase de când plecase Jazz, iar faptul că nimeni nu venise la ea îi accentua senzaţia de neajutorare. I se părea că asistenta Rakoczi avea în mod intenţionat un comportament pasiv-agresiv, aşa cum sugerase că va face înainte de a pleca din rezervă, îşi privi mâna cu care apăsa butonul. Tremura.

De parcă n-ar fi fost suficient de agitată, durerea din zona operată se acutizase, mai ales după ce se mutase de pe patul cu rotile pe cel fix şi apoi ridicase telefonul. La început, nu o duruse decât la mişcări bruşte, însă acum durerea se permanentiză. Avea mare nevoie de analgezice, dar îi era frică să ceară vreun calmant din cauza inevitabilelor efecte hipnotice. Având în vedere circumstanţele, nu voia să devină mai înceată în reacţii decât era deja. Trebuia să rămână perfect conştientă dacă voia să aibă o şansă să se protejeze până la sosirea lui Jack.

Chiar în momentul în care se hotărâse să coboare din pat şi să vadă dacă se putea ţine pe

picioare, o asistentă intră în grabă în rezerva ei. Nu era nici Jazz, nici Elizabeth, ci o altă femeie, cu tenul mai închis decât al lui Jazz, cu părul lung şi negru, strâns la spate cu o clamă. Ducea o tavă cu mâner pe care avea eprubete cu sânge, seringi şi alte instrumente asemănătoare.

— Sunteţi Laurie Montgomery? întrebă femeia uitându-se în fişa atârnată la marginea patului.

— Da, răspunse Laurie.

— Trebuie să vă iau nişte sânge pentru testele de coagulare. Asistenta puse tava pe pat, la picioarele lui Laurie, luă câteva eprubete şi se apropie de Laurie, ţinând în mână un garou.

— Trebuie să dau un telefon, îi zise ea asistentei care îi ridicase braţul şi începuse să caute venele, lovindu-le uşurel cu două degete pe cele pe care le găsea pentru a vedea dacă erau potrivite pentru a lua sânge. Cel de pe noptieră nu are ton.

— Nu pot să vă ajut în privinţa asta, îi răspunse asistenta cu o voce răsunătoare şi melodioasă.

Găsi o venă care i se păru potrivită şi îi legă garoul.

Laurie tocmai se pregătea să îi explice, cel puţin în parte, problemele ei, când zări numele de pe ecuson: Kathleen Chaudhry. Ca şi în cazul lui Rakoczi, Chaudhry era un nume destul de rar, pe care îl văzuse în lista lui Roger cu personalul transferat de la spitalul St. Francis. Laurie se gândi că acea femeie avea aceleaşi şanse ca şi Rakoczi de a fi criminalul în serie.

Îşi trase braţul atât de tare, încât Kathleen făcu un pas în spate şocată. Tehniciana îşi recăpătă însă iute echilibrul.

— Liniştiţi-vă! îi spuse. Vă iau doar foarte puţin sânge.

— Nu vreau să mi se ia sânge, zise Laurie.

Avea o atitudine fermă, iar vocea ei reflecta asta. Se simţea asaltată de suspiciuni, dar avea şi de ce să se comporte paranoic. Era ca şi cum

cineva o supunea la torturi, aducând în preajma ei atâţia potenţiali criminali în serie.

— Doctoriţa dumneavoastră a cerut aceste teste, spuse Kathleen. E spre binele dumneavoastră. Nu durează decât o clipă. N-o să simţiţi aproape nimic, vă promit!

— Nu sunt de acord să mi se ia sânge, zise Laurie răspicat. Îmi pare rău! Nu are rost să vă pierdeţi vremea încercând să mă convingeţi.

— Bine, cum doriţi, spuse Kathleen ridicând mâinile într-un gest exasperant. Eu n-am nimic împotrivă, numai că trebuie să anunţ asistentele.

— Chiar vă rog, spuse Laurie. Şi, dacă tot treceţi pe-acolo, spuneţi-i uneia dintre ele să vină până aici imediat!

Kathleen trânti în mod intenţionat eprubetele înapoi în tavă în semn de frustrare şi ieşi din cameră.

Liniştea profundă a spitalului amorţit se aşternu din nou în rezervă. Laurie începu să îşi pună la îndoială sănătatea mintală. Oare chiar văzuse acele nume în lista lui Roger sau creierul ei obosit născocise totul? Nu era sigură, însă un lucru ştia cu certitudine: voia să vină Jack şi să o ia naibii de acolo.

Încercând să ignore durerea care creştea în intensitate cu fiecare mişcare a muşchilor abdominali, Laurie îşi mută corpul tot mai aproape de marginea patului. Voia să îşi treacă picioarele peste grilajul lateral şi să încerce să se ridice. Când mai avea puţin şi reuşea, Jazz dădu buzna în cameră.

— Stai cuminte, fato! îi strigă. Unde crezi că te duci?

Laurie o privi cu nedisimulat dispreţ.

— Mă duc să caut nişte asistente care răspund atunci când le chemi!

— Ascultă, păpuşă! zise Jazz. Nu eşti singura pacientă de pe secţie şi nici într-un caz nu eşti cea mai bolnavă. Trebuie să ne ocupăm de pacienţi în

ordinea priorităţilor, ceea ce nu ar fi foarte greu de înţeles dacă ţi-ai pune mintea la contribuţie măcar un minut. Ce-ţi trebuie, calmante?

— Vreau să dau un telefon, spuse Laurie. Ăsta de pe noptieră nu are ton.

— E treaba celor din tura de zi de la Departamentul de comunicaţii să îl pună în funcţiune. Acum suntem în tura de noapte. Nu avem timp de-aşa ceva.

— Unde-mi sunt lucrurile personale? întrebă Laurie.

Totul s-ar fi putut rezolva dacă ar fi putut folosi telefonul mobil.

— Probabil că au rămas la Secţia de chirurgie.

— Am nevoie de ele!

— Dar ştiu că eşti tare pretenţioasă, o ironiză Jazz în clipa aceea. N-am ce să zic! Ascultă, drăguţă, Secţia de chirurgie are mult de lucru în noaptea asta, ceea ce înseamnă că şi noi o să fim foarte ocupaţi. O să primeşte nenorocitele alea de lucruri personale când o să fie timp pentru aşa ceva. Şi acum, dacă nu te superi, mă aşteaptă pacienţii!

— Stai puţin! strigă Laurie înainte ca Jazz să iasă pe uşă. Vreau să mi se scoată branula asta!

— Scuză-mă, dar nu se poate, spuse Jazz clătinând din cap.

Se întoarse din drum, se apropie de latura patului şi îşi strecură o mână la subsuoara lui Laurie. Fără să o atenţioneze în vreun fel, o trase înapoi în mijlocul patului.

Laurie gemu de durere. Totodată, i se păru incredibilă forţa de care femeia dăduse dovadă.

— Când ai venit la spital, erai în stare de şoc, continuă Jazz. Branula trebuie să rămână acolo unde e în caz că ţi se face rău din nou. Ai nevoie de ser fiziologic şi s-ar putea să mai ai nevoie şi de sânge.

— Mi se poate pune atunci altă branulă, insistă Laurie. Asta vreau să mi se scoată. Dacă nu o faci

tu, mi-o scot singură!

Jazz o privi preţ de o secundă.

— Eşti cam scandalagioaică. S-ar putea să ai probleme dacă încerci să ţi-o scoţi singură. E o linie venoasă centrală periferică, ceea ce sună cam contradictoriu, dar conţine un cateter lung care merge pe o venă centrală şi începe de sub bandajul ce acoperă punctul de intrare în braţ a perfuziei. O s-o scoţi cu tot cu o bucată de ţesut dacă-ţi trece prin cap s-o smulgi!

— Vreau să fie sunată doctoriţa mea, spuse Laurie. Altfel îmi scot perfuzia indiferent ce-o fi, mă dau jos din pat şi plec de-aici!

Zâmbetul obraznic pe care Jazz îl afişase atunci când plecase prima dată din rezervă îi reapăru pe faţă.

— Eşti sub orice critică, pe cuvânt! Am citit că mai devreme aproape că ai sângerat de moarte, iar acum, după câteva ore, dai ordine în stânga şi în dreapta! Uite cum facem. O să sun eu doctorul şi o să-i repet exact ce mi-ai spus. Ce părere ai?

— Ar fi mai bine dacă i-aş spune personal.

— Ar fi, numai că nu-ţi merge telefonul. În orice caz, eu o sun, îi explic situaţia, inclusiv faptul că refuzi să dai sânge pentru testul de coagulare şi mă întorc. Eşti de acord?

— Să zicem.

Imediat ce Jazz ieşi din cameră, Laurie îşi lăsă capul pe pernă. Patul era ridicat la un unghi de aproximativ treizeci de grade. Îşi simţea sângele zvâcnind în tâmple, iar durerea din zona operaţiei era din ce în ce mai acută, îi trecu prin gând că poate chiar i se rupseseră câteva copci. Totuşi, parcă spaima mai trecuse. Trase aer adânc în piept şi apoi îl expiră uşurel, încercând să se relaxeze. Reuşi chiar să închidă ochii. Ar fi fost mult mai bine dacă ar fi putut să îl sune pe Jack, dar până la urmă şi telefonul lui Jazz către Laura Riley era un început.

23

Din nou, lucrurile nu mergeau aşa cum ar fi vrut Jack. David Hancock era la masă şi trebuia să se întoarcă dintr-o clipă în alta. La început, vestea i se păruse a fi o glumă, însă îşi aminti că cei care lucrează în tura de noapte trăiesc după alt fus orar şi că pentru ei mijlocul turei este destinat prânzului chiar dacă ceasul arată cu totul altceva.

Jack se plimbă nerăbdător prin încăpere până când se întoarse David Hancock. Era un tip uscăţiv, a cărui origine nu o puteai intui cu uşurinţă. În compensaţie pentru chelia din creştetul capului, avea un barbişon încărunţit şi răvăşit şi mustaţă, care îi dădeau un aer diabolic. Ascultă în tăcere rugămintea lui Jack, după care luă bileţelul. Îl citi sugându-şi zgomotos o măsea.

— Sunteţi sigur că este un test de laborator? întrebă David, uitându-se către Jack şi zdruncinându-i încrederea că va afla un răspuns.

— Destul de sigur, răspunse Jack, întinzând mâna să ia bileţelul înapoi.

David se îndepărtă puţin, păstrând bileţelul şi recitindu-l.

— De ce credeţi că este un test de laborator?

— Pentru că a făcut parte din protocolul preoperator al unor pacienţi, spuse Jack uitându-se peste umăr în direcţia uşii.

— Nu aici în spital, spuse David.

— Nu, recunoscu Jack, legănându-se nervos de pe un picior pe altul, neştiind dacă era mai bine să plece. A fost făcut la Manhattan General şi la St. Francis, în Queens.

— Măi să fie! spuse David cu sarcasm. Două instituţii AmeriCare.

Luat prin surprindere de comentariul laborantului, Jack îl privi mai cu luare-aminte.

— Mi se pare mie sau nu prea aveţi la suflet respectiva companie?

— Nu vi se pare, spuse David. Sora mea din Staten Island lucrează la stat şi a avut nişte probleme medicale. Cei de la AmeriCare s-au spălat pe mâini. Nu îi interesează decât afacerile. Sănătatea pacienţilor e ultima lor grijă.

— Şi eu am avut conflicte cu ei. Într-o zi, poate, o să vă povestesc. Acum însă trebuie să aflu ce înseamnă MAPNS.

— Trebuie să vă mărturisesc că nu simt sigur sută la sută, dar eu bănuiesc că este vorba despre un test de determinare de genotip.

Jack făcu o grimasă. Mai devreme cu o jumătate de oră, Shirley Mayrand îl făcuse să se simtă bătrân în privinţa vârstei. Acum se temea că David îl făcea să se simtă bătrân în privinţa accesului la informaţii. Avea cunoştinţe de genetică, însă acestea se limitau la determinarea de markeri în cadrul medicinii legale, pe care o practica. Ştia că genetica, un domeniu relativ nou care luase amploare ca urmare a identificării genomului uman, avansa cu paşi uluitor de repezi.

— În opinia mea, MA vine de la microaglomerare, un procedeu extrem de avansat care e folosit de obicei în expresia genelor.

— Serios? întrebă Jack pe un ton naiv.

Era deja depăşit de situaţie şi îi era ruşine să recunoască, deşi teoria lui David repeta într-un fel ceea ce Henry îi spusese despre markerul pozitiv MEF2A notat pe celălalt bileţel.

— Păreţi nelămurit, domnule doctor! Bănuiesc că ştiţi ce e o microaglomerare, nu-i aşa?

— Nu prea, recunoscu Jack.

— Să vă explic. Microaglomerările sunt un fel de rastere sau de grile cu pete foarte mici dintr-un amestec de secvenţe de ADN variate, dar cunoscute, de obicei fixate pe suprafaţa unei lamele. Vorbim aici de mii de pete care, în orice

moment, pot oferi informaţii despre expresia a mii de gene.

— Da? întrebă Jack, deşi îşi dorea să fi tăcut.

Era foarte conştient că părea prostănac.

— Oricum, mă îndoiesc că testul de care sunteţi interesat este un test de expresie de gene.

— Da? întrebă Jack ca un papagal.

— Păi, da. Cred că PNS vine de la polimorfism nucleotid singular şi presupun că ştiţi că este o mutaţie de punct în genomul uman. Probabil că mai ştiţi şi că mii de polimorfisme au fost localizate atât de precis în genomul uman, încât pot descrie o serie de mutaţii de genă care sunt moştenite de la o generaţie la alta. Aceste poliformisme se numesc markeri. Sunt markeri pentru mutaţiile de genă.

Brusc, lui Jack îi pică fisa. Nu reuşise să urmărească tot discursul lui David, însă nu conta. Se grăbi să găsească extrasul din fişa lui Sobczyk cu degete tremurânde. Dezlipi bileţelul mototolit şi i-l arătă lui David.

— Credeţi că MAPNS ar putea provoca aşa ceva?

David citi cel de-al doilea bileţel, scărpinându-se în cap.

— MEF2A pozitiv, repetă David cu voce tare. Oare de la ce vine? Hmmm… Se uită înjur şi se ciocăni peste chelie. Se mai uită o dată peste bileţel. A, da! Mi-aduc aminte acum. Dacă nu mă înşel, e o genă asociată cumva arterelor coronariene. Nu ştiu în ce fel se stabileşte legătura, dar mi-aduc aminte că dacă un individ are o mutaţie de astfel de genă, este foarte probabil să dezvolte afecţiuni ale arterelor coronariene. Deci, ca să vă răspund la întrebare, MEF2A pozitiv poate fi rezultatul unui test MAPNS, în sensul că în urma testului individul a prezentat acel PNS, poliformism nucleotid singular, care este markerul mutaţiei de genă MEF2A.

Jack se întinse brusc spre laborant şi îi strânse mâna într-un gest rapid şi sincer.

— Mi-ar plăcea să ne mai întâlnim şi cu altă ocazie. Mulţumesc mult. Cred că tocmai aţi dezlegat un mister!

— Despre ce mister e vorba? întrebă David, însă Jack deja ieşea pe uşă.

Intrase în laborator venind dinspre camera de gardă şi tot pe acolo se şi întoarse. Se gândi că ar mai putea fi şi o altă ieşire, mai convenabilă, dar nu mai avea timp să întrebe ce şi cum. Investigaţiile pe marginea adnotărilor lui Laurie fuseseră neaşteptat de edificatoare. Era convins că aflase mobilul probabil, precum şi metoda, greu de demonstrat, dar valabilă, folosită în cazul deceselor pe care Laurie le analizase cu atâta luciditate. Trebuia doar să mai afle de unde scosese Laurie rezultatul „MEF2A pozitiv”, ca să verifice dacă alţi pacienţi aveau într-adevăr şi ei acel marker.

Ieşi în viteză pe uşile duble care despărţeau camera de gardă propriu-zisă de sala de aşteptare şi aproape că răsturnă un bărbat condus la tratament în scaunul cu rotile. Bărbatul respira greu şi sperietura îi acceleră şi mai mult ritmul respiraţiei. Jack îşi ceru scuze, îi ură sănătate şi, traversând sala de aşteptare în mare grabă, ieşi din spital. Ploaia se înteţise, dar îi păsa prea puţin. Dacă teoria lui era corectă, AmeriCare era o instituţie mult mai amorală şi mai venală decât îşi imaginase vreodată. Se simţea totodată de două ori mai bucuros că Laurie era în grija Secţiei de recuperare postanestezie şi nu în cine ştie ce rezervă.

Ajunse pe First Avenue şi o luă spre sud. Alerga prin ploaie cu ochii mijiţi, simţind apa curgându-i în mici şuvoaie pe faţă. Avea o bănuială cu privire la sursa rezultatului „MEF2A pozitiv”. Trebuia doar să îşi dea seama în ce fel influenţa întreaga situaţie. Se gândi să nu caute mai mult de

cincisprezece minute în cabinetul lui Laurie. Dacă nu găsea nici un indiciu în cincisprezece minute, o lăsa pe altă dată şi o întindea la Manhattan General. Iar dacă Brunhilde nu voia să îl lase să intre în Secţia de recuperare postanestezie, se mulţumea şi să stea postat în faţa uşii.

Laurie tresări şi se trezi din somn. Faptul că adormise deşi era foarte speriată o îngrijora la fel de mult ca zgomotul care o trezise. Jazz şi Elizabeth dăduseră buzna în cameră, discutând aprins despre un alt pacient. Jazz se apropie prin dreapta lui Laurie, iar Elizabeth trecu pe la picioarele patului şi se aşeză în partea stângă.

Cu ceva greutate Laurie îşi ajustă poziţia. În timpul somnului se încovoiase atât de tare, încât ajunsese cu umărul în grilajul patului. Se uită la fiecare în parte. Avea aceeaşi durere surdă în zona abdominală şi îşi simţea gura foarte uscată. La Recuperare postanestezie i se dăduseră cuburi de gheaţă, însă aici nu primise nimic.

— Dumnezeule! spuse Jazz privind spre Laurie. Dacă ştiam că dormi buştean, nu ne mai deranjam să venim până aici!

— Aţi luat legătura cu doctorul meu? întrebă Laurie.

— Să zicem că am stat de vorbă cu unul din ei, răspunse Jazz.

Zâmbea în stilul ei insolent, de parcă îi făcea plăcere să o ia peste picior.

— Cum adică, aţi stat de vorbă cu unul din doctorii mei? întrebă Laurie.

— Am vorbit cu domnul doctor Jose Cabreo, spuse Jazz. Se întâmplă ca dumnealui să fie disponibil, pe când doctoriţa ta Riley cu siguranţă doarme.

Laurie simţea cum inima începuse să-i bată şi mai cu putere în piept. Şi doctorul Jose Cabreo se găsea pe una dintre listele lui Roger. De fapt, citise în scrisorile lui de acreditare că avusese câteva

episoade de malpraxis şi dependenţă de tranchilizante. Nu voia să aibă în nici un caz de-a face cu anestezistul respectiv.

— S-a supărat foarte tare când a auzit că ne faci probleme, adăugă Jazz. Mi-a spus clar că trebuie să faci testul de coagulare. L-a deranjat profund şi faptul că ai ameninţat că îţi smulgi perfuzia, că te dai jos din pat, că îţi scoţi tubul de dren şi aşa mai departe.

— Nu mă interesează ce crede doctorul Cabreo, se răsti Laurie. Ai spus că o să-mi suni doctoriţa! Vreau să vorbesc cu doctoriţa Laura Riley!

— Ţin să te corectez, spuse Jazz, ridicând în aer degetul arătător. Am spus că o să sun *doctorul,* n-am spus că o sun pe doctoriţa ta. Îţi reamintesc faptul că Departamentul de anestezie se consideră încă în mare măsură răspunzător pentru starea ta. Practic eşti în stare postanestezică.

— Vreau să vorbesc cu doctoriţa mea! gemu Laurie printre dinţii încleştaţi.

— E o figură, nu-i aşa? o întrebă Jazz pe Elizabeth.

Elizabeth zâmbi, încuviinţând.

Jazz o privi din nou pe Laurie şi adăugă:

— Având în vedere că e aproape patru dimineaţa, dorinţa îţi va fi îndeplinită în doar câteva ore. Până atunci, trebuie să respectăm indicaţiile doctorului Cabreo, care a fost foarte drăguţ şi ne-a spus ce să facem pentru binele tău.

Jazz îi făcu semn lui Elizabeth.

Laurie începuse să îşi repete opiniile cu privire la doctorul Cabreo, însă nu apucă să termine nici măcar o propoziţie, că se pomeni prinsă de braţe şi ţintuită de pat. Şocată de brutalitatea cu care fusese imobilizată, Laurie încercă să se elibereze, însă nu avea nici o şansă în raport cu durerea abdominală şi cu forţa celor două asistente. Se pomeni cu încheieturile prinse în nişte curele legate de cadrul patului. Totul se întâmplase atât de rapid, încât rămăsese împietrită.

— Gata! Misiune îndeplinită! îi spuse Jazz lui Elizabeth. Acum putem să stăm liniştite, ştiind că pacienta asta dificilă nu pleacă nicăieri şi acul de perfuzie rămâne unde e.

— Este strigător la cer! se răsti Laurie.

Încercă să îşi smulgă legăturile, fără succes însă. Nu reuşi decât să zdruncine grilajul. Curelele cu arici rămăseseră intacte.

— Domnul doctor Cabreo nu e de aceeaşi părere, spuse Jazz zâmbind. Uneori oamenii pot fi dezorientaţi din pricina stresului unei intervenţii chirurgicale şi atunci devin un pericol pentru ei înşişi. Pe de altă parte, domnul doctor s-a gândit că s-ar putea să fii cam supărată, aşa că ţi-a prescris un sedativ rapid şi puternic.

Scoase din buzunar o seringă deja pregătită pentru injecţie. Smulse capacul acului cu dinţii şi ridică seringa, scuturând-o uşor cu unghia degetului arătător.

— Nu am nevoie de nici un sedativ, ţipă Laurie, încercând din nou să îşi elibereze mâinile.

— Exact pentru prevenirea unor astfel de reacţii este recomandat, spuse Jazz. Elizabeth, te superi dacă te rog să o ţii pe domnişoara Montgomery cât timp fac onorurile?

Cu un zâmbet nu foarte diferit de al lui Jazz, Elizabeth o apucă pe Laurie de umeri şi se lăsă peste ea cu toată greutatea. Laurie încercă să se zbată, dar nu reuşi. Simţi tamponul cu spirt rece pe braţ, apoi înţepătura, urmată de o durere scurtă şi acută. Jazz se îndreptă de spate, punând capacul seringii la loc.

— Somn uşor, spuse Jazz, făcându-i semn lui Elizabeth şi ieşind împreună din cameră.

Laurie gemu neajutorată, lăsându-şi capul să cadă pe pernă. Cu puţin timp în urmă, din pricina durerii şi a efectului sedativelor care îi fuseseră administrate, se gândise că nu putea fi mai neajutorată de atât, dar se înşelase. Fusese legată de pat ca o victimă menită unui act de sacrificiu.

Habar n-avea ce fel de injecţie i se făcuse. Ar fi putut fi una otrăvitoare, ceea ce însemna că lupta se încheiase deja. Iar dacă într-adevăr era un sedativ, aşa cum pretinsese Jazz, atunci în foarte scurt timp urma să fie şi mai vulnerabilă.

Deşi era în formă destul de bună datorită meciurilor de baschet şi a curselor cu bicicleta, Jack abia de mai răsufla atunci când se opri în faţa lifturilor de la Institutul de Medicină Legală. Îl auzise pe Carl Novak strigându-l din urmă, după ce trecuse de biroul de pază, însă nu încetinise. Cabinetul mortuar era pustiu. Apăsă butonul de chemare a liftului de mai multe ori, de parcă aşa ar fi grăbit sosirea ascensorului.

În timp ce aştepta, încercă să îşi dea seama unde ar fi putut Laurie pune CD-ul inscripţionat în biroul lui Roger. Probabil că acolo apăruse referirea la MEF2A. Liftul veni la subsol, iar el se urcă în grabă. Nu găsise CD-ul lângă fişele şi listele de pe masa de lucru a lui Laurie şi nu îl văzuse nici prin sertare. Într-un singur loc nu căutase şi anume în fişetul cu patru sertare. Se uită la ceas. Era patru şi cinci. Lipsea de la Manhattan General de trei ore şi ceva, un răstimp cam prea lung. Aşa cum hotărâse, nu voia să piardă mai mult de cincisprezece minute căutând CD-ul.

Liftul se opri cu un zgomot specific; i se păru că uşile se deschid infinit de încet. Nerăbdător, le lovi cu podul palmei. În cele din urmă, uşile se deschiseră, iar Jack o luă la goană pe holul întunecat. Asemenea unui personaj din desenele animate, din cauza vitezei aproape că trecu de cabinetul lui Laurie. Se agăţă de cadrul uşii ca să nu o depăşească, alunecând pe pardoseala cernită din belşug. Imediat ce intră în cabinet, începu să scotocească în sertarul de sus al fişierului.

După cinci minute de căutări zadarnice, Jack închise şi ultimul sertar, cel de jos şi se ridică. Scărpinându-se în cap, se gândi unde ar fi putut

pune Laurie nenorocitul ăla de CD. Se uită spre biroul Rivei, dar îşi zise că nu putea fi acolo. Nu ar fi avut de ce să îl pună acolo. O posibilitate era să-l fi lăsat prin sertarele biroului şi să nu-l fi văzut el la prima căutare. Aşa că se aşeză din nou la birou şi începu să îl caute cu mai multă atenţie, convins fiind că CD-ul trebuie să fie pe undeva.

După ce închise şi ultimul sertar, se ridică din scaun.

— Fir-ar să fie! zise cu voce tare.

Se uită la ceas. Mai avea cel mult cinci minute din timpul pe care şi-l pusese la dispoziţie. Mătură din nou biroul cu privirea, gândindu-se să răsfoiască fişele, în speranţa că s-ar fi rătăcit printre ele. Deodată, observă un led galben pe marginea monitorului. Deşi monitorul era închis, ledul aprins însemna că era deschis calculatorul, numai că ecranul se stinsese automat.

Jack apăsă una dintre taste şi monitorul se aprinse imediat, afişând o pagină din fişa lui Stephen Lewis, respectiv o listă cu analizele de laborator ale acestuia. Fontul era mic şi Jack se văzu nevoit să se scotocească în haină şi să scoată ochelarii pe care îi purta în secret. Cu ajutorul lor, putu citi scrisul, iar privirea îi parcurse coloana din stânga paginii. Într-un final, dădu peste denumirea „MAPNS”, în dreptul căreia, pe orizontală, era menţionat „MEF2A pozitiv”.

Clătinând din cap pe când medita la prostia de care dăduse dovadă netrecându-i prin minte să caute CD-ul de la bun început în unitatea de citire a calculatorului, Jack puse mâna pe mouse şi petrecu următoarele câteva minute parcurgând fişele digitale ale diverşilor pacienţi din seria cazurilor analizate de Laurie. Nu fu deloc surprins de ceea ce descoperi. Fiecare victimă de la Manhattan General şi de la St. Francis făcuse testul MAPNS care identificase ca pozitiv markerul pentru câteva mutaţii de genă dăunătoare. Pe unele le cunoştea, pe altele, nu.

Când deschise fişa lui Darlene Morgan, îl trecu un fior rece pe şira spinării. Pacienta avea marker pozitiv pentru gena BRCA1 mutantă!

Pentru o fracţiune de secundă, rămase cu ochii aţintiţi la monitor. Până în acel moment, crezuse că nu exista un risc real ca Laurie să devină o potenţială victimă asemenea celorlalţi pacienţi. Dintr-odată, situaţia se schimbase. Era limpede că ucigaşul îşi alegea victimele dintre pacienţii care moşteniseră mutaţii de genă dăunătoare şi îşi aduse aminte că Laurie, la fel ca Darlene Morgan, avea gena BRCA1 mutantă.

Sări din scaun de parcă ar fi fost catapultat şi ieşi în goană din cabinet, alergând glonţ către lift. Din fericire, ascensorul era încă acolo. În timp ce cobora, îşi căută telefonul mobil prin buzunarele hainei. Se uită la ceas. Era patru şi şaisprezece minute. Formă imediat numărul de la Manhattan General, dar nu încercă să apese butonul de apelare. În lift nu avea semnal.

În clipa în care se deschiseră uşile la subsol, ţâşni în hol, alergând din toate puterile şi trecând în viteză pe lângă acelaşi Carl Novak, la fel de surprins ca şi atunci când intrase în clădire. Jack îl ignoră din nou. De cum ieşise din lift îşi lipise telefonul de ureche, după ce apăsase butonul de apelare. Centralista spitalului răspunse în momentul în care Jack cobora rapid cele câteva trepte dinspre rampa morgii spre trotuar. Fără să încetinească ritmul alergării, îi spuse centralistei cine era şi ceru cu glas întretăiat să îi fie transferat apelul către Secţia de recuperare postanestezie. Voia să primească reasigurări că Laurie nu va fi transferată în altă secţie până ce doctoriţa Riley nu sosea la vizită. Ajunse în pas alert pe 30th Street şi o luă la stânga.

Când ajunse pe First Avenue, primi legătura. Recunoscu vocea autoritară a asistentei-şefe şi se opri din alergat. Nu mai ploua la fel de tare ca atunci când se întorsese la institut, cu un sfert de

oră mai devreme, totuşi îşi protejă telefonul de picături cu palma. Prin faţa lui mai trecea din când în când câte o maşină, îndreptându-se spre nordul oraşului.

Jack îşi trase sufletul şi se prezentă.

— O secundă, spuse Thea. O auzi în receptor strigând în care pat trebuia dus un nou pacient, după care femeia reluă conversaţia: Mă scuzaţi, suntem cam aglomeraţi. Cu ce vă pot fi de folos, domnule doctor Stapleton?

— Nu vreau să vă deranjez din treabă, spuse Jack. (În timp ce vorbea la telefon, căuta un taxi. Nu văzuse nici unul.) Voiam să ştiu care mai e starea lui Laurie Montgomery.

Văzu în depărtare un taxi liber. Tocmai se pregătea să coboare de pe trotuar pentru a-i face semn să oprească, când Thea îi spuse un lucru cutremurător.

— Păi, nu avem nici o Laurie Montgomery aici.

— Cum adică? întrebă Jack înspăimântat. E în patul de la perete. Am fost la ea în noaptea asta. Mi-aţi spus despre ea că e foarte frumoasă.

— A, da! Laurie Montgomery! Îmi cer scuze. În ultimele ore am avut o situaţie de criză cu victimele unui accident. Laurie Montgomery nu mai e la noi pe secţie. Se simţea bine, iar noi aveam nevoie de pat.

Dintr-odată, lui Jack i se uscă cerul gurii.

— De când nu mai e acolo?

— Imediat după ce am fost sunaţi de cei de la blocul operator. Cred că de pe la două şi un sfert.

— Dar v-am lăsat numărul meu de mobil, izbucni Jack Rămăsese că mă sunaţi în cazul în care starea ei s-ar fi schimbat!

— Păi, nu se schimbase cu nimic! Semnele vitale erau foarte bune. Nu am fi transferat-o dacă ar fi fost ceva în neregulă cu ea, credeţi-mă!

— Şi unde e acum? întrebă Jack, reuşind cu greu să îşi controleze furia şi spaima. E la Terapie intensivă?

— Nu, nu era cazul şi, oricum, era arhiplin. La fel şi la Obstetrică-ginecologie. Este în rezerva 609 la etajul Secţiei de chirurgie.

Jack închise telefonul, privind cu disperare strada întunecată, umedă şi aproape pustie. Pierduse taxiul pe care îl văzuse mai devreme, pentru că era prins în discuţia şocantă pe care o avusese cu Thea Papparis. Mintea lui aproape că refuza să conceapă faptul că Laurie, aşa slăbită cum era, fusese transferată de două ore într-o altă secţie, iar el, în tot acest timp, alergase după cai verzi pe pereţi. Întrebarea „Ce-a fost în capul meu?” îi răsuna neîncetat în minte. Cuprins de panică, Jack începu să alerge în lungul străzii, spre nord, călcând în bălţile de apă care se formaseră asemenea unor pete de petrol. Ştia că îi va lua mult prea mult timp să ajungă pe jos la spital, însă pur şi simplu nu putea să stea pe loc.

24

Jazz avusese o noapte foarte plină, poate cea mai plină de când lucra la Manhattan General. Secţia ei fusese practic invadata de pacienţii de la Recuperare postanestezie şi toate paturile libere se ocupaseră. Pentru că se autoproclamase înlocuitoare de asistentă-şefă, statut fără o viaţă lungă după cum circulau zvonurile că spitalul urma să angajeze un nou şef de tură de noapte, pe capul ei căzuse delegarea asistentelor şi a infirmierelor. Nu primise multe plângeri, mai ales că luase şi ea câţiva pacienţi în grija ei. Mai mult decât atât, insistase să se ocupe tot ea şi de Laurie Montgomery. Imediat ce hotărârea ei fusese aprobată de colegi, se liniştise. Ştia sigur că numai aşa şi-ar fi putut duce la bun sfârşit sarcina din cadrul Operaţiunii Winnow.

Îşi întinse braţele deasupra capului şi îşi răsuci gâtul de câteva ori pentru a-şi dezmorţi muşchii. Era încordată. Tocmai terminase de completat ultimele hârtii şi se gândi să profite de momentul de pauză. Tot personalul îşi scurtase pauza de masă din cauza surplusului de pacienţi, iar Jazz nici măcar nu mâncase. Profitase însă de puţinele momente libere, fugind la toaleta de lângă cantină pentru a pregăti o seringă cu clorura de potasiu pe care o şterpelise din depozitul camerei de gardă şi pentru a se descotorosi de fiola goală. Pregătirea unei lichidări devenise deja un lucru de rutină.

Era cinci fără douăzeci dimineaţa şi totul era gata. Aşteptase momentul potrivit şi iată că sosise. Elizabeth, care completase la rândul ei câteva hârtii, tocmai fusese chemată de pacientul din camera 637 şi dispăruse din peisaj. Nici celelalte asistente sau infirmiere nu erau prin preajmă, ocupate fiind cu pacienţii lor. Pe holurile slab luminate domnea o linişte specifică turelor de

noapte, linişte pe care începuse să o preţuiască. Se uită mai întâi pe un hol, apoi pe celălalt. Era cea mai bună ocazie.

Se ridică de la pupitru. Mai verifică o dată dacă seringa era în buzunarul drept al halatului. Trase aer adânc în piept ca să îşi stăpânească nervozitatea şi plecă. Iuţi pasul şi ajunse rapid şi în tăcere la rezerva 609. Se opri în faţa uşii pentru a arunca o ultimă privire pe coridor. Când acţiona, nu îi plăcea să fie văzută intrând, ca să nu fie nevoită să dea explicaţii ulterior.

Spre mulţumirea ei, nu era nimeni pe hol. Nu se auzea decât semnalul încet şi ritmic al unui monitor de funcţii vitale dintr-o cameră apropiată. Lichidarea lui Laurie Montgomery promitea să fie sarcina cea mai facilă de până atunci, pentru că avusese ocazia să aleagă momentul şi pentru că victima era sedată şi imobilizată. „Ce ar putea fi mai uşor de-atât?" se întrebă Jazz în sinea ei.

Intră în rezervă. Mai devreme cu o jumătate de oră, pe când se întorcea la oficiul asistentelor după ce vizitase un pacient, vârâse capul pe uşă să se asigure că sedativul îşi făcuse efectul. Tot atunci, coborâse patul lui Laurie la orizontală şi stinsese neonul din tavan. Acum, la fel ca şi holurile, camera era scăldată în lumina plăcută şi slabă a lămpilor de veghe, plasate pe podea.

Fără să scoată un sunet, ajunse lângă pat. Laurie dormea adânc, cu gura uşor întredeschisă, iar Jazz observă că i se uscaseră buzele şi limba.

— Sărăcuţa de tine, şopti cu dispreţ.

Se distra de minune. Dintre toţi pacienţii, i se părea că Laurie merita cel mai mult să fie lichidată. Avusese o grămadă de pretenţii şi o atitudine nesuferită. I se părea o nenorocită cu diplomă, bogată şi plină de aere, corespondentul feminin al tipilor şcoliţi în Ivy League pe care era nevoită să îi suporte. Şi, mai presus de toate, era o doctoriţă care îi dădea ordine lui Jazz, deşi acum

era pacientă. Din punctul ei de vedere, Laurie Montgomery îşi merita soarta cu vârf şi îndesat.

Simţi un fior de plăcere când o văzu legată de încheieturi. Fără îndoială, faptul că era imobilizată îi uşura mult sarcina, plus că aşa avea siguranţa că nu o va zgâria ca nemernicul de Stephen Lewis. Pe lângă avantajele lor practice, curelele îi aminteau totodată de colecţia ei de filme porno cu sclavi pe care le descărcase de pe internet. Era o chestiune de deţinere a controlului.

Îi ridică uşor capul şi îi trase perna la o parte. Era sigură că Laurie nu o să se agite, graţie sedativului pe care i-l administrase. Într-adevăr, pacienta nu făcu nici o mişcare. Jazz puse perna la subraţ. Voia să o aibă la îndemână, să i-o poată aşeza pe faţă în cazul în care ar fi făcut gălăgie, cum se întâmplase în cazul belelei de Sobczyk. Nu se aştepta însă să se întâmple la fel. Perfuzia era conectată la un cateter venos central, ceea ce însemna că potasiul concentrat intra direct într-o venă principală şi avea să provoace mai puţine dureri decât în cazul uneia periferice, însă Jazz voia să fie pregătită pentru orice eventualitate. Se mândrea cu faptul că învăţa din greşeli, drept pentru care, cu cât avea să fie mai puţin luată prin surprindere, cu atât era mai bine.

Deschise robinetul, lăsând perfuzia să curgă liber. Aşteptă câteva minute, să fie sigură că mergea bine. Când se asigură că totul era în regulă, scoase seringa cu potasiu. Smulse capacul cu dinţii şi strecură acul în recipientul de perfuzie.

Se mai uită o dată la uşa care dădea în hol şi se asigură că nu se auzea nimic suspect, apoi apăsă ferm pistonul. Totul dură cinci secunde. Ştia că, dacă potasiul ajungea în inimă într-o cantitate cât mai concentrată, se dovedea mai eficient. Şi acum, ca şi în celelalte cazuri, urmări cum creşte nivelul fluidului în tubul de plastic de sub recipientul de perfuzie.

După ce goli conţinutul seringii, scoase acul din recipientul de perfuzie şi îi puse capacul. Văzând că Laurie se agită, geme şi deschide ochii, scoase perna de la subraţ.

— Călătorie sprâncenată! îi şopti Jazz.

Cu perna pregătită într-o mână şi cu seringa în cealaltă, Jazz se aplecă deasupra pacientei, crezând că bolborosise ceva. Tocmai avea de gând s-o pună să repete, când auzi uşa lovindu-se de opritoare şi se trase şocată în spate. În secunda imediat următoare, un bărbat cu înfăţişare de nebun dădu buzna în cameră. Pe moment, Jazz rămase blocată de intrarea vijelioasă şi neaşteptată în rezerva liniştită, cu lumină difuză. Poate că asta se întâmpla pentru că era foarte încordată şi prinsă în ceea ce făcea, dar şi pentru că îşi imaginase că fusese atentă să nu se ivească surprize. În afară de un pas în spate făcut din instinct, Jazz rămase ca paralizată.

— Cum se simte? urlă Jack oprindu-se de pat.

Respira horcăit. Avea părul ud leoarcă şi lipit de cap. Semăna cu un sălbatic cu barbă nerasă, cu ochii injectaţi, cu haine îmbibate de apă şi pantofii mustind. Se sprijini cu ambele mâini de spătarul metalic de la picioarele patului, de parcă ar fi fost extenuat, însă îşi reveni repede. În mod clar, nu era încântat de priveliște. O străfulgeră cu privirea pe Jazz, care încă nu îi răspunsese la întrebare. Văzu perna şi seringa din mâinile ei. Se uită apoi iarăşi la Laurie, care gemea încet şi încerca fără vlagă şi fără succes să scape de curelele legate în jurul încheieturilor.

— Ce se întâmplă aici? întrebă Jack cu glas imperativ. Se repezi pe laterala patului, vizavi de Jazz. Laurie! strigă el. O prinse de una din încheieturi, apoi îşi mută mâna şi o ţinu de frunte pentru a nu-şi mai smuci capul. Ce naiba caută curelele astea aici? urlă Jack, fără să aştepte însă vreun răspuns.

Privind-o mai îndeaproape, înţelese că Laurie se afla într-o stare critică, disperată, dacă nu chiar în agonie. Pe faţa ei se citea un amestec de teroare, confuzie şi durere.

— Aprinde luminile! strigă Jack. Anunţă codul roşu!

Jazz nu răspunse nici de această dată; făcu numai un alt pas în spate, uluită de neaşteptata întorsătură de situaţie.

— La dracu'! urlă el, văzând-o înmărmurită.

Vocea lui reverberă pe holurile spitalului. Avea nevoie de ajutor imediat, dar nu voia să o lase singură pe Laurie nici măcar pentru câteva secunde.

Cuprins de o frustrare disperată, Jack trase cu putere patul dinspre perete. Roţile blocate scârţâiră pe podeaua din materiale compozite. După ce dădu noptiera la o parte, împrăştiind pe jos o mulţime de obiecte aflate pe ea, se strecură între perete şi pat. Deblocă roţile cu piciorul. Scrâşnind din dinţi şi scoţând un urlet ca de bătălie, îndepărtă patul şi mai mult de perete, smulgând totodată cablurile. Îl îndreptă apoi spre uşă cu un geamăt de efort. Acesta prinse viteză şi, deşi lovi uşa şi apoi canatul, nu se opri din înaintare. În câteva secunde, era deja pe hol şi, folosindu-şi toată forţa, Jack reuşi să îl împingă cu repeziciune înspre oficiul bine luminat al asistentelor.

— Cod roşu! strigă Jack cât îl ţineau plămânii.

Îi apăru în drum un biet cărucior cu produse de curăţenie, însă Jack nu ţinu cont de el şi îl răsturnă, împrăştiind rezervele de săpun şi alte materiale pe podea. Întâlni apoi un cadru de mers pe care aproape că îl zdrobi cu patul.

— Chemaţi echipa de resuscitare! răcni Jack din nou.

Asistente, infirmiere, ba chiar şi câţiva pacienţi apărură pe la uşi, să vadă ce se întâmpla.

Când se apropie de oficiul asistentelor, Jack încercă să încetinească viteza patului, însă nu reuşi

decât într-o mică măsură. Patul se opri lovindu-se de pupitrul recepţiei, răsturnând toate fişele de pe suprafaţa lui, precum şi o vază cu flori care încă nu fusese dusă în rezerva unui pacient. Abia acum, când ajunse la lumină, văzu cât de rău arăta Laurie. Era palidă ca o fantomă şi inertă. Pupilele erau dilatate şi privirea aţintită în tavan.

Jack se dezbrăcă de geaca udă şi de sacou, aruncându-le pe jos, după care se duse lângă Laurie. Dându-şi seama imediat că nu respira şi că nu avea puls, o apucă de bărbie şi, obturându-i căile nazale, îi făcu respiraţie gură la gură. După ce îi umplu plămânii de câteva ori, sări pe pat şi începu să îi facă masaj cardiac. În decurs de câteva secunde, lângă el îşi făcură apariţia câteva asistente. Una dintre ele venise cu o mască de ventilare artificială, pe care i-o puse pe faţă, încercând să ţină ritmul cu compresiile lui Jack. După cinci apăsări pe piept, introduse aer în plămânii lui Laurie. O altă asistentă aduse un tub de oxigen, pe care îl conectă imediat la masca de ventilare.

— A chemat cineva echipa de resuscitare? urlă Jack.

— Da, răspunse asistenta care o ventilase pe Laurie.

— Şi unde naiba sunt? strigă Jack.

— N-a trecut mai mult de un minut de când a fost anunţat codul roşu.

— La naiba, la naiba, la naiba! blestemă Jack printre dinţii încleştaţi.

Se tăiase răsuflarea din pricina efortului depus pentru a împinge patul şi apoi pentru a asigura masajul cardiac. Chiar dacă Laurie îi sugerase să plece, se învinovăţea în sinea lui pentru că o lăsase singură. Ar fi trebuit să stea de pază în faţa Secţiei de recuperare postanestezie, aşa cum o ameninţase că va face. Din poziţia în care se afla, deasupra ei observă că Laurie căpătase ceva culoare în obraji

în urma procedurilor de resuscitare cardiacă, ceea ce însemna că înregistraseră un mic progres.

— Cum sunt pupilele? o întrebă Jack pe asistenta care îi asigura respiraţia mecanică.

— Tot cam la fel.

Jack scutură din cap cuprins de frustrare.

— De obicei cam în cât timp ajunge echipa de resuscitare aici? urlă el între două compresii.

Dacă Laurie păţise ce credea el că păţise, viaţa ei era în pericol până când sosea echipa de resuscitare şi nici atunci nu ştia ce şanse de supravieţuire avea. Era foarte sigur însă de un lucru: numai cu masaj cardiac nu avea cum să supravieţuiască. Avea nevoie şi de tratament imediat.

Ca un răspuns la rugăciunile lui, uşa liftului se deschise şi în hol îşi făcu apariţia un cărucior cu defibrilator, însoţit de patru medici rezidenţi, doi bărbaţi şi două femei, care alergau cu sufletul la gură. Liderul grupului era Caitlin Burroughs, o rezidentă ce dădea impresia că fusese în aceeaşi grupă de copii supradotaţi cu Shirley Mayrand. Dacă ar fi întâlnit-o pe stradă, ar fi crezut că era în ultimul an de liceu, nicidecum medic rezident. Şi bărbaţii păreau tineri, dar nu nişte puberi, ca Shirley şi Caitlin.

Unul dintre medicii rezidenţi preluă coordonarea măştii de ventilare din mâinile asistentei. Alţi doi începură să conecteze firele aparatului EKG. Evident, ştiau ce responsabilităţi aveau în cadrul echipei.

— Ce avem aici? strigă Caitlin, verificând pupilele lui Laurie.

— Hiperpotasemie, răcni Jack drept răspuns.

— Ăsta-i diagnostic foarte precis, exclamă Caitlin.

Vorbea foarte rapid, sacadat. Poate că i se păruse tânără lui Jack, însă aerul pe care îl avea trăda o încredere în sine care venea odată cu experienţa.

De unde ştiţi că are potasiul prea mare? Face dializă?

— Nu are probleme renale, replică Jack nervos. Nu era sută la sută sigur că Laurie avea hiperpotasemie, dar era absolut convins că, dacă nu acţionau imediat şi ulterior se dovedea că avusese într-adevăr o prea mare concentraţie de potasiu în sânge, o vor pierde şi ea va deveni un caz care se adăuga seriei de decese bizare. Mi-ar lua prea mult să vă spun cum am ajuns la diagnosticul ăsta, însă sunt sigur de el, spuse Jack pe un ton apăsat. Are nevoie de tratament neîntârziat pentru supradoză de potasiu! În secunda asta!

— Cum de sunteţi atât de sigur? Şi, apropo, cine sunteţi?

— Sunt doctorul Jack Stapleton, se răsti Jack. Sunt medic legist la morga oraşului. Ascultaţi-mă! Aţi avut o serie de morţi neaşteptate prin infarct în spital, de la începutul lui ianuarie încoace. Au fost oameni tineri şi sănătoşi, ca această pacientă, care n-au putut fi salvaţi prin resuscitare. La morgă ne-am dat seama despre ce e vorba. Suntem de părere că avem de-a face cu o hiperpotasemie provocată.

— Nu se vede mare lucru la EKG, anunţă unul dintre rezidenţii care stăteau lângă electrocardiograf.

Hârtia milimetrică indică doar câteva complexe slab conturate.

Caitlin se uită rapid peste electrocardiogramă. Ceea ce văzu o determină să treacă de partea lui Jack şi începu să strige ordine către asistente, împrăştiindu-le care încotro. Avea nevoie de gluconat de calciu, de douăzeci de unităţi de insulină, de o doză de cincizeci de grame de glucoză, de bicarbonat de sodiu, de răşină schimbătoare de cationi pregătită pentru spălături. Ceru să se ia sânge pacientei pentru testarea electroliţilor şi, lucrul cel mai important din punctul lui Jack de vedere, ceru să fie chemat un

chirurg rezident ca să ajute la efectuarea de urgenţă a unei dialize peritoneale. Jack considera că numai dializa ar fi putut să o salveze.

În timp ce asistentele duceau ordinele rezidentei la îndeplinire, făcând rost de medicamente şi de celelalte lucruri necesare, unul dintre bărbaţii din echipa de resuscitare se urcă în pat, înlocuindu-l pe Jack, care la început nu se dădu dus, însă imediat ce medicul reluă seria de compresii, înţelese că se descurca mult mai bine decât o făcea el. În calitatea sa de oftalmolog reprofilat în medicină legală, Jack nu mai era foarte îndemânatic în materie de resuscitare cardiacă. În afară de asta, era şi foarte obosit. Dar îi era greu să stea la capătul patului cu mâinile în sân, în timp ce viaţa lui Laurie atârna de un fir de păr. Cât timp se concentrase asupra masajului cardiac, nu avusese timp să se gândească la posibila tragedie care se derula în faţa ochilor lui.

Nu alergase chiar tot drumul de la Institutul de Medicină Legală până la Manhattan General, totuşi străbătuse o distanţă semnificativă. Străbătuse First Avenue cale de zece cvartale fără să găsească un taxi liber. Câteva trecuseră pe lângă el, stropindu-l din cap până-n picioare, însă nici unul nu oprise. La un moment dat însă avusese noroc. Aproape de sediul Naţiunilor Unite, o maşină de patrulă de poliţie oprise în faţa lui, crezând că fugea de la locul vreunui delict. Când Jack le arătase legitimaţia de medic legist, spunându-le cu respiraţia tăiată că avea o urgenţă la Manhattan General, poliţiştii se oferiseră să îl ducă până acolo. Goniseră fără oprire, cu sirena pornită. Dacă ar fi realizat că era cam ciudat ca un doctor care de obicei se confrunta cu cadavre să aibă o urgenţă în creierii nopţii din pricina căreia fugea ca nebunul pe First Avenue, poate că n-ar mai fi fost la fel de serviabili.

Pe când tratamentul administrat începea să scadă nivelul ridicat al potasiului pe care Jack îl

suspecta că s-ar găsi în sângele lui Laurie, îşi făcu apariţia un anestezist. Începu să o intubeze cu mişcări sigure, astfel încât să poată fi ventilată mai eficient. După ce Analiză procedura, se întoarse cu faţa spre Jack. Acesta din urmă tresări când citi numele de pe ecuson. Era Jose Cabreo. Îşi aminti că văzuse numele anestezistului în una dintre listele lui Roger. Din acel moment, Jack urmări fiecare mişcare a anestezistului şi răsuflă uşurat când acesta plecă în grabă.

Dializa peritoneală începu printr-o abordare percutantă efectuată prin intermediul unui trocar mare. Jack îşi feri privirea în momentul în care trocarul străpunse peretele abdominal, însă, la cât era de aproape, auzi sunetul pe care acesta îl scoase în momentul penetrării fasciei şi se cutremură. Câteva secunde mai târziu, urmări cum lui Laurie i se administra în abdomen un lichid izotonic fără potasiu. Jack îşi strânse pumnii pe-ascuns, rugându-se ca procedura să aibă succes. Ştia că zona subabdominală era una destul de mare, ca urmare a traiectului intestinal căruia i se adăuga o bogată reţea de vase sangvine, ceea ce însemna că dializa peritoneală putea fi, chiar dacă la modul pasiv, cea mai eficientă metodă de a scădea nivelul ridicat al potasiului sau al oricărui alt electrolit din sânge.

Din nefericire, după zece minute de terapie invazivă, starea lui Laurie nu se schimbase decât foarte puţin. Caitlin ceru din nou gluconat de calciu, pe care i-l injectă personal. Jack auzea tot ce se întâmpla de la distanţă, căci începuse să se plimbe cu paşi mari de la patul lui Laurie până în faţa oficiului asistentelor şi apoi până în zona lifturilor. Nu din cauza cafeinei era agitat, ci din pricina fricii tot mai intense şi a sentimentului de vină. Îl măcina până la obsesie gândul că din nou se dovedea un blestem pentru vieţile celor pe care îi iubea. Ideea nu-i dădea pace. Într-o singură noapte, pierduse un posibil copil, iar acum era pe

punctul de a pierde femeia pe care o iubea. Şi, ca şi când nu era de-ajuns, ştia că, într-o anumită măsură cel puţin, purta răspunderea pentru asta.

Când veniră analizele de sânge, Caitlin se apropie de Jack:

— Ei bine, aţi avut dreptate, spuse ea arătând spre nivelul anormal de ridicat al potasiului. Nu am mai văzut niciodată aşa ceva! După ce vom termina cu toate astea, aş vrea să-mi spuneţi cum de-aţi ştiut.

— Cu cea mai mare plăcere, spuse Jack, dar cu condiţia ca domnişoara Montgomery să îşi revină.

În cazul în care Laurie nu ar fi supravieţuit, nu ştia dacă ar mai fi fost dispus să stea de vorbă cu cineva.

— Ne dăm toată silinţa, spuse Caitlin. Tot e bine că i-a mai revenit culoarea în obraji, iar pupilele arată cât de cât normal.

Pe măsură ce minutele treceau, Jack se ţinu deoparte, îi era din ce în ce mai greu să o vadă pe Laurie lipsită de vlagă, întinsă într-un pat în timp ce un străin îi apăsa pieptul, iar un altul îi pompa oxigen în plămâni. Pacienţii care mai devreme ieşiseră în cadrul uşilor să urmărească alarmaţi ceea ce se întâmpla se întorseseră în paturi. Majoritatea asistentelor de pe etaj plecaseră deja să vadă de pacienţii lor.

Era şase fără douăzeci când apăru primul semnal cu adevărat optimist, iar Caitlin fu cea care îl observă.

— Hei, oameni buni! strigă ea. Inima prezintă semne de activitate electrică!

Medicul rezident care nu se ocupa nici cu masajul cardiac, nici cu ventilaţia artificială se duse glonţ la aparatul EKG şi se uită peste umărul lui Caitlin.

— Mai ia-i o dată sânge pentru nivelul de potasiu! îi strigă Caitlin unei asistente rămase lângă Laurie.

— Bravo! Complexele încep să arate aproape normal, îi spuse rezidentul lui Caitlin, care îl aprobă dând din cap. Şi sunt din ce în ce mai bune.

— Nu-i mai faceţi masaj! îi spuse Caitlin rezidentului care stătea în genunchi deasupra lui Laurie. Vezi dacă are puls!

Medicul care îi asigurase respiraţia mecanică se opri un moment şi o palpă pe gât.

— Are puls! Şi, Dumnezeule, respiră singură! Îndepărtă masca de ventilaţie de capătul tubului endotraheal. Simţi cu palma curentul de aer stârnit de inspiraţiile şi expiraţiile lui Laurie. Respiră cât se poate de normal şi se înecă cu tubul endotraheal.

— Dezumflă-l şi scoate-l! îi ordonă Caitlin. Electrocardiograma arată acum normal.

Rezidentul se conformă imediat şi scoase cu grijă tubul din gura pacientei, ţinându-i în continuare bărbia în jos să fie sigur că rămâneau deschise căile respiratorii. Laurie tuşi de câte ori.

Auzind schimbul de replici, Jack se apropie în grabă dinspre zona cufundată în obscuritate a lifturilor în care se tot foise şi se duse în spatele pupitrului din oficiul asistentelor. Laurie fusese conectată la unul dintre monitoarele de deasupra biroului recepţiei, dar dacă Jack ar fi vrut să vadă ce afişa ecranul, ar fi trebuit să rămână de cealaltă parte a pupitrului faţă de patul lui Laurie. În urmă cu o jumătate de oră, când se uitase la monitor, semnalele tensiunii şi ale pulsului reprezentau câte o linie continuă. Acum însă se schimbaseră, iar inima îi sări în piept de bucurie. Laurie avea şi tensiune şi puls!

— Opriţi dializa peritoneală! ordonă Caitlin. Şi drenaţi răşina schimbătoare de cationi. Să nu exagerăm şi după aia să ne trezim cu un nivel de potasiu prea mic.

Jack se apropie de pat, dând ocol pupitrului de la recepţie. Din nou se stârnise agitaţie în jurul lui Laurie, ca urmare a indicaţiilor date de Caitlin. Nu

voia să stea în calea nimănui, însă, deşi perspectiva era încurajatoare, voia să fie aproape de Laurie.

— Aleluia! spuse rezidentul care până atunci îi asigurase respiraţia artificială. Se trezeşte!

Incapabil să se stăpânească, Jack se năpusti la capul patului, care se sprijinea de pupitrul recepţiei. Jack coborî privirea şi i se păru că asistă la un miracol. Laurie deschisese ochii şi se uita la oamenii adunaţi în jurul ei, cu un aer foarte confuz şi speriat. Pe neaşteptate, Jack izbucni într-un plâns atât de puternic, încât i se înceţoşă vederea. Încercă să spună ceva, dar nu reuşi decât să clatine din cap.

— Scoateţi curelele de la încheieturi, ordonă Caitlin făcându-şi loc la capătul patului, vizavi de Jack.

Laurie avusese mâinile legate în tot acest timp. Caitlin se aplecă deasupra ei şi o mângâie încurajator pe umăr.

— Totul e în regulă. Linişteşte-te. Totul e sub control. O să te faci bine!

Laurie încercă să spună ceva, însă avea vocea foarte slăbită. Caitlin se aplecă, apropiindu-şi urechea de gura ei.

— Eşti la Manhattan General, spuse Caitlin. Ştii cum te cheamă şi în ce an suntem?

Caitlin ascultă răspunsul, apoi se îndreptă de spate. Se uită la Jack şi văzu că acesta izbutise să se calmeze. Nu mai plângea şi îşi ştersese lacrimile.

— E într-adevăr foarte bine. E lucidă. Trebuie să recunosc că diagnosticul rapid pe care ni l-aţi dat i-a salvat viaţa. La cât de mare era nivelul de potasiu din sânge când am început resuscitarea, cu siguranţă nu ar fi putut fi salvată.

Jack încuviinţă. Tot nu putea să vorbească. Se aplecă şi îşi puse fruntea peste fruntea lui Laurie. Acum că avea mâinile libere, ea îl mângâie pe cap şi îi şopti cu o voce răguşită:

— De ce eşti aşa de supărat? Ce se întâmplă? întrebările ei declanşară o nouă criză de plâns. Era atât de copleşit, încât nu reuşi decât să o strângă de mână.

Una dintre asistentele de la recepţie se ridică din spatele pupitrului. Tocmai răspunsese la telefon.

— Doamnă doctor Burroughs, strigă ea, nivelul de potasiu pentru Montgomery este de patru miliechivalenţi per litru!

— Ia te uită! exclamă Caitlin. E aproape perfect! Se întoarse către cei trei medici rezidenţi pe care îi avea în subordine. Bun, uitaţi ce-avem de făcut! Cât timp îl sun eu pe doctorul care o are în îngrijire şi îi relatez situaţia, voi o duceţi pe pacientă la Secţia de cardiologie şi o conectaţi la monitor. Vreau să i se mai ia un nivel de potasiu imediat ce ajunge acolo. Vin şi eu imediat ce termin, ca să vedem ce tratament îi dăm.

Pe când se făceau pregătirile de transfer, Jack îşi recăpăta vocea.

— Nu sunt supărat, îi şopti el lui Laurie la ureche. Sunt fericit că eşti bine. Ne-ai cam speriat.

— Da? o întrebă ea.

Şi ea îşi recăpătase vocea, dar avea dureri atunci când vorbea.

— Ai fost în stare de inconştienţă o vreme, spuse Jack. Care e ultimul lucru pe care ţi-l aminteşti?

— Mi-aduc aminte când am plecat de la Recuperare postanestezie, dar după aia nu mai ştiu nimic. Ce s-a întâmplat?

— Îţi povestesc tot ce ştiu cu prima ocazie, îi făgădui Jack în momentul în care rezidenţii o luară de lângă el.

— Vii şi tu? îl întrebă Laurie, ţinându-l de mână.

— Bineînţeles că vin, răspunse Jack, mergând pe lângă pat.

O asistentă îl prinse din urmă şi îi dădu geaca şi sacoul, care erau încă ude.

Coborâră până la etajul doi cu liftul pentru pacienţi. La uşa care făcea legătura cu Secţia de cardiologie, fură opriţi. Asistenta-şefa nu voia să îi permită accesul lui Jack, deşi putea intra în vizită după ce o instalau pe Laurie. La început, nu îi conveni ideea. Voia să stea lângă ea, având în vedere câte se întâmplaseră atunci când plecase de lângă ea. În cele din urmă, căzu de acord să nu intre, convins fiind că o lăsa pe mâini bune. Rezidenţii din echipa de resuscitare îl asigurară că unul dintre ei avea să fie lângă Laurie tot timpul.

— O să fiu aici, o linişti Jack, arătându-i micuţa sală de aşteptare din faţa intrării în secţie.

Laurie dădu din cap în semn de încuviinţare, preocupată de simptomele ei fizice, care deveniseră din ce în ce mai supărătoare pe măsură ce mintea i se limpezea. Îşi dorea să capete nişte cuburi de gheaţă pentru uscăciunea gurii şi râcâiala din gât şi nişte calmante pentru durerea din piept şi cea din zona inciziei. Tot nu îşi amintea nimic din momentul în care plecase de la Recuperare postanestezie.

Jack se îndreptă spre sala de aşteptare, care era pustie. Ceasul de pe perete arăta şase şi un sfert dimineaţa. În sală erau două canapele şi câteva scaune. Nişte reviste vechi zăceau aruncate pe o măsuţă. Într-un colţ era un aparat de cafea cu acces nerestricţionat. Jack îşi aruncă geaca şi sacoul pe braţul unei canapele şi, oftând adânc, luă loc. Se lăsă pe spate, îşi puse mâinile sub cap şi închise ochii. Era practic în stare de şoc. Nu se simţise niciodată atât de epuizat din punct de vedere fizic şi psihic şi nu avusese niciodată schimbări emoţionale atât de bruşte. Efectul rezidual al cafelelor pe care le băuse în noaptea aceea îi punea capac, dându-i o stare de rău.

Cu ochii închişi, se gândi la îngrozitoarea situaţie prin care trecuse Laurie şi căreia îi supravieţuise. În vâltoarea evenimentelor, nu avusese răgazul de a medita la asta. Cu ochii

minţii, o văzu pe asistenta cu ten măsliniu care se afla în rezerva lui Laurie atunci când el năvălise înăuntru. În lumina slabă, semăna cu o fantomă, cu părul negru şi scurt, cu ochii în fundul capului şi cu dinţi albi şi sclipitori. Nu îi ieşea din minte imaginea asistentei cu perna într-o mână şi cu seringa în cealaltă. Ştia că puteau exista multe motive pentru care ţinea lucrurile respective, precum şi pentru lipsa ei de reacţie în faţa unei situaţii care părea de viaţă şi de moarte. Jack văzuse oameni încremenind în acel fel pe vremea când era rezident. De fapt şi el avusese o reacţie aproximativ asemănătoare atunci când asistase la primul stop cardiac, la scurt timp după ce absolvise medicina. Cu toate acestea, având în vedere circumstanţele, Jack trăia cu impresia că asistenta se comportase suspect. O revăzuse şi în momentele în care o resuscitau pe Laurie, dar pentru scurt timp, când apăruse în oficiul asistentelor şi intrase în depozitul de medicamente. Nu participase la acţiunile de resuscitare. Jack o întrebase pe una dintre asistente cum o chema pe asistenta cu ten măsliniu. Când aflase cine era, Jack devenise şi mai suspicios. Era tot un nume de pe listele lui Roger.

Deschise ochii larg şi îşi căută telefonul mobil prin buzunarele hainei. Deşi era foarte devreme, îl sună pe Lou Soldano pe numărul lui personal. Având în vedere tot ce se întâmplase, era cazul ca poliţistul să intervină. Nu mai exista nici un motiv să tergiverseze lucrurile. Într-un târziu, detectivul răspunse cu o voce răguşită, nu înainte de a tuşi de câteva ori.

— Oare mai ai vreo şansă să supravieţuieşti? îl întrebă Jack imediat ce acesta se opri din tuşit.

— Hai, scuteşte-mă, mormăi Lou. Ai face bine să fie ceva important, dacă tot m-ai sunat la ora asta.

— E mai mult decât important, spuse Jack. Laurie a fost operată de urgenţă la Manhattan

General azi-noapte, iar acum câteva ore cineva a încercat să o trimită pe lumea cealaltă. A fost cât pe ce să moară. De fapt, a şi murit pentru câteva secunde, poate chiar minute.

— Dumnezeule mare! exclamă Lou, începând din nou să tuşească.

— Aşa tuşeşti în fiecare dimineaţă? îl întrebă Jack imediat ce tăcerea reveni la capătul celălalt.

— Unde e acum? îl întrebă Lou, neluând în seamă întrebarea.

— E la Cardiologie, la etajul doi, răspunse Jack. Acum sunt în sala de aşteptare, vizavi de uşa de la intrare.

— E în pericol?

— Medical sau alt fel de pericol?

— Ambele.

— Din punct de vedere medical, cred că totul e sub control. A avut noroc şi a scăpat cu viaţă datorită unei rezidente cardiolog extrem de pricepute care arată de parcă ar fi elevă de gimnaziu. E a doua persoană care m-a făcut să mă simt un boşorog în noaptea asta. În ceea ce priveşte persoana care a încercat să o omoare pe Laurie, nu cred că o să mai aibă ocazia. Cel puţin, nu în Secţia de cardiologie: sunt prea mulţi oameni prin jur, iar eu păzesc singura uşă de acces în secţie.

— Ai idee cine a încercat să o omoare?

— Cred că o asistentă, de fapt pariez că ea e autoarea, dar n-am nici o dovadă. O să-ţi dau detalii când o să ajungi aici. Avem şi listele lui Roger, aşa că o să ai de lucru. Dar nu se mai poate susţine ideea că seria de crime a lui Laurie e una ipotetică. Era cât pe ce ca şi ea să devină un caz de analizat.

— Cum o cheamă pe asistentă?

— Rakoczi.

— Ce nume mai e şi ăsta?

— Habar n-am!

— Şi Rakoczi asta ştie că o suspectezi?

— Presupun că da, spuse Jack. S-a ţinut departe de mine în timpul resuscitări i lui Laurie. Era la ea în rezervă când am ajuns eu şi am găsit-o pe moarte, continuă Jack, povestindu-i apoi scena aşa cum şi-o amintea.

— Ei bine, cu ea o să vorbesc în primul rând, spuse Lou. Ajung cât pot de repede, adică într-o jumătate de oră. Între timp, o să sun la secţia de poliţie din zonă şi o să rog să trimită câţiva agenţi în uniformă să te înlocuiască în faţa intrării la Cardiologie, în cazul în care trebuie să te duci la toaletă sau ai vreo problemă.

— E un plan bun.

— N-ai dormit deloc?

— Nu, recunoscu Jack.

— Bine, mai rezistă puţin. Vin imediat!

Jack se pregătea să închidă, când Lou adăugă:

— Şi încă ceva. Să nu faci pe eroul, bine? Stai cuminte!

— Nu-ţi face griji, spuse Jack. După câte am pătimit până acum, nici să respir cum trebuie nu mai pot. Nu mă mişc de-aici.

Jack închise telefonul şi îl puse lângă el. Închise iarăşi ochii. Se simţea oarecum uşurat după ce vorbise cu Lou. Se eliberase într-o oarecare măsură de povara tentativei de crimă din cazul lui Laurie şi a crimelor din cazurile celorlalte victime din seria ei. Era ca şi când tocmai ar fi predat băţul într-o cursă de ştafetă, contribuţia lui încheindu-se odată cu asta. Nu ştia însă cât de mult urma să regrete faptul că nu avea să îşi păstreze promisiunea făcută sieşi şi lui Lou.

25

— Nu vă supăraţi, îi spuse Caitlin după ce îl scutură puţin de umăr.

Jack se frecă la ochi şi se smulse din adâncurile somnului în care căzuse. I se părea că se trezea din moarte, însă imediat ce i se limpezi privirea şi îşi dădu seama unde se găsea şi cu cine vorbea, se ridică rapid în capul oaselor. Era surprins, ba chiar înspăimântat de faptul că adormise.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el panicat. Nu se simte bine?

— Ba da, spuse Caitlin. I-am repetat testul pentru concentraţia de potasiu în sânge. E în limite normale, iar semnele vitale sunt stabile. I s-au putut chiar administra fluide pe cale orală, conform instrucţiunilor doctoriţei Riley. I-am scos tubul de dren din incizie şi se simte foarte bine.

— Minunat, spuse Jack, dând să se ridice.

Caitlin îi puse însă o mână pe umăr şi îl împinse uşor, forţându-l să rămână pe canapea.

— Ştiu că aţi vrea să o vedeţi, dar ar fi mai bine să o lăsaţi liniştită pentru moment. Este extenuată şi doarme în momentul acesta.

Jack se lăsă pe spătarul canapelei şi dădu din cap în semn de încuviinţare.

— Sunt convins că aveţi dreptate. De fapt, în momentul ăsta îmi fac mai multe griji în privinţa siguranţei ei. Nu mai e nevoie să precizez, întrucât sunt convins că v-aţi dat seama, că cineva i-a administrat potasiu în mod intenţionat.

— Mi-am imaginat, spuse Caitlin. Staţi liniştit, sunt convinsă că Secţia de cardiologie este sigură. Totuşi, ca să nu riscăm nimic, l-am rugat pe unul dintre rezidenţi să stea lângă ea în permanenţă. O să fie atent ca un vultur. Nimeni nu se va putea apropia fără permisiunea lui.

— Perfect, spuse Jack.

— Presupun că nu e cel mai potrivit moment să vă întreb cine credeţi că ar fi putut să îi facă aşa ceva.

— Cu cât se discută mai puţin pe tema asta, cu atât va fi mai bine, cel puţin până se descoperă adevărul, încuviinţă Jack. Ştiu că e greu într-un spital în care zvonurile se răspândesc imediat, dar poate că ar fi mai bine pentru toată lumea ca dumneavoastră şi colegii dumneavoastră să nu povestiţi ce s-a întâmplat, măcar pentru o zi. Un detectiv de la Criminalistică trebuie să apară dintr-o clipă în alta şi sper că o să lămurească lucrurile.

În acel moment, doi poliţişti în uniformă apărură în pragul uşii. Unul era un afroamerican vânjos, ai cărui muşchi se conturau prin haine. Îl chema Kevin Fletcher. Celălalt agent era o femeie cu trăsături hispanice, pe nume Toya Sanchez. Amândoi păreau a respecta regulile de comportament într-un spital. Se prezentară în şoaptă, îi spuseră lui Jack că primiseră ordin să ia legătura cu el. Dădeau semne că nu ştiau ce aveau de făcut.

— Ce-ar fi să luaţi nişte scaune şi să vă aşezaţi la intrarea în Secţia de cardiologie, le sugeră Jack. Asiguraţi-vă că toate persoanele care intră au dreptul să o facă.

Apoi, privind spre Caitlin, adăugă: Presupun că asta este singura uşă de acces.

— Este singura uşă, îl asigură ea.

Satisfăcuţi că primiseră lămuriri ce aveau de făcut, cei doi poliţişti urmară sfatul lui Jack şi se aşezară de o parte şi de alta a uşii duble de la intrare.

Lui Jack, prezenţa lor i se părea impunătoare de respect şi cam atât. Adevărata siguranţă era de fapt asigurată de caracterul aglomerat al Secţiei de cardiologie.

— Trebuie să merg în vizită prin saloane, spuse Caitlin. Vă las să staţi de veghe.

— Mulţumesc pentru tot ce aţi făcut, spuse Jack. Aţi fost grozavă!

— Ideea dumneavoastră cu potasiul a făcut toţi banii, zise Caitlin. Poate ar trebui să vă specializaţi în cardiologie. Am forma o echipă bună.

Jack izbucni în râs, întrebându-se dacă nu cumva tânăra doctoriţă flirta cu el. Gândul acela vanitos îl făcu să zâmbească, recunoscând în sinea sa că încerca să compenseze faptul că, mai devreme, Caitlin îl făcuse să se simtă foarte bătrân. Îşi luară rămas-bun.

După plecarea rezidentei, Jack se lăsă pe spate pe canapea. Îi cam sărise somnul, de când cu adrenalina care-i invadase corpul în momentul în care îl trezise Caitlin. Începu să se gândească de ce ar omorî cineva pacienţi cu markeri pozitivi de gene mutante. Era sigur că o simplă persoană cu tulburări de personalitate sau cu un comportament antisocial nu ar fi putut comite astfel de crime, deşi cea care injectase soluţia de potasiu cu siguranţă prezenta asemenea probleme. Jack ştia la nivel intuitiv că nu putea fi decât o conspiraţie, cu implicarea unor oameni aflaţi în poziţii înalte în concernul AmeriCare. Îl considera un îngrozitor exemplu al felului în care medicina se transformase într-o gigantică afacere, în care primau interesele sistemului, nu ale asiguraţilor. Înţelegea că, în managementul superior al acestor companii imense, care monopolizau sistemul medical autonom, asemenea cancerului AmeriCare, existau persoane care, la nivel birocratic şi chiar geografic, se îndepărtau atât de tare de misiunea iniţială a organizaţiilor, încât deveneau orbi la orice altceva în afara costurilor şi a preţului de piaţă al acţiunilor.

Agitaţia bruscă din hol îl trezi din meditaţie. Apăruse un grup de asistente, care comentau pe seama prezenţei la uşă a poliţiştilor care le ceruseră să se legitimeze înainte de a intra în secţie. Jack le privi glumind şi râzând, întrebându-

se dacă tot la fel s-ar purta şi dacă ar şti ce se întâmpla în spitalul lor. Asistentele, în mai mare măsură decât doctorii, erau zilnic în tranşee, luptând la baionetă împotriva bolii şi a suferinţei. Era sigur că, dacă ar fi aflat că una dintre ele era suspectă de trădare, ar fi fost scandalizate.

Îi apăru în minte imaginea lui Jasmine Rakoczi. Dacă ea era criminala, aşa cum bănuia el, atunci cu siguranţă ar fi manifestat un comportament antisocial. Asta îl făcu totuşi să se gândească la eventualitatea că se înşela în privinţa ei. Cum ar fi putut un antisocial să presteze o muncă de asistent medical? Părea o contradicţie în termeni. Dar, în situaţia improbabilă în care o asistentă medicală se dovedea o persoană antisocială, cum ar fi putut obţine un post într-un spital atât de renumit? Nu prea avea nici un sens, mai ales că ar fi fost nevoie ca un individ bine informat plasat în adâncurile sistemului AmeriCare să îi spună cine anume trebuia injectat cu potasiu.

Uşa de acces spre Secţia de cardiologie se dădu de perete şi un alt grup de asistenţi şi de asistente îşi făcu apariţia. Grupul se arătă la fel de surprins şi de curios în privinţa prezenţei poliţiştilor ca şi cel de dinainte. Agenţii erau politicoşi şi totodată fermi. Câteva minute mai târziu, vocile personalului medical se pierdeau în adâncurile holului.

Jack se uită din nou la ceasul de pe perete. Era puţin trecut de ora şapte. Deodată îşi dădu seama de ce un grup de asistente intrase în secţie şi un altul ieşise. Se schimba tura. Cei din tura de zi preluau sarcinile celor din tura de noapte.

Jack sări de pe canapea. Nici măcar nu îi dăduse prin cap că Jasmine Rakoczi ar putea să plece înainte ca Lou să ajungă la spital. Dacă ea era criminala şi dacă ar fi bănuit că Jack o suspecta, ar fi putut să se facă nevăzută definitiv. Din câţiva paşi, ajunse pe hol şi le spuse poliţiştilor că urca la etajul cinci. Îi rugă să îi transmită lui Lou Soldano

unde se afla, în cazul în care ar fi venit în lipsa lui şi să îl trimită după el.

Jack se repezi apoi în zona lifturilor, unde devenise evidentă schimbarea pe care o suferise spitalul: începuse o nouă zi. Cel puţin zece persoane aşteptau liftul, printre care câţiva infirmieri cu tărgi mobile care duceau pacienţii în sălile de operaţie.

Primul ascensor care îşi deschise uşile părea plin. Cu toate acestea, câteva persoane se urcară şi, ca să nu rămână pe dinafară, Jack se înghesui şi el, efectiv împingându-i pe cei din faţă. Le simţea indignarea în vreme ce uşa se închidea cu mare greutate. Nimeni nu scotea o vorbă; toţi erau presaţi ca nişte sardine.

Spre dezamăgirea lui, liftul urca enervant de încet. Se oprea la fiecare etaj şi debarca pasageri de fiecare dată, forţându-l pe Jack să iasă alături de alţii în hol pentru a le permite să coboare celor interesaţi. Când ajunse la etajul cinci, aproape că nu îşi mai putea păstra cumpătul. Ieşi primul din lift, imediat ce uşile se deschiseră. Plănuia să meargă direct la cabinetul asistentelor, pentru a întreba de Jasmine Rakoczi. Spera ca, dintr-un motiv sau altul, aceasta să fi rămas peste program şi astfel să o prindă înainte să plece.

Chiar în faţa liftului din care coborâse era unul a cărui uşă stătea pe punctul de a se închide. Jack o zări pe asistentă cu coada ochiului, recunoscând-o imediat datorită trăsăturilor ei aparte. Totul se petrecu extrem de rapid şi, până să se întoarcă să privească mai bine, uşile liftului se închiseseră.

Preţ de o secundă, se gândi ce să facă. Dacă ar fi coborât fuga pe scări, ar fi avut şanse să ajungă înaintea liftului. Dar dacă se înşela? Dacă nu pe Rakoczi o zărise? După ce se răzgândi de câteva ori, Jack reveni impulsiv la planul iniţial şi se îndreptă cu pas grăbit spre oficiul asistentelor. Recunoscu o parte dintre ele, ceea ce i se părea promiţător. Văzu şi un secretar care intrase în tură.

Era foarte prins în aranjarea lucrurilor împrăştiate pe pupitrul de la recepţie, în mare parte în urma manevrelor de resuscitare a lui Laurie.

Se prezentă rapid ca fiind doctorul Stapleton şi întrebă de Jasmine Rakoczi. Secretarul, un tip bine făcut cu părul blond, prins în coadă, îi spuse că Jasmine plecase de câteva secunde. Se uită în zona lifturilor peste umărul lui Jack, în caz că asistenta se mai afla acolo.

— Ştiţi cumva unde se duce? îl întrebă Jack, convins de-acum că pe ea o văzuse în lift. Adică, pe unde iese din clădire sau în ce direcţie merge. Trebuie să vorbesc cu ea. E foarte important.

— Nu se duce pe jos acasă, spuse secretarul. Are un Hummer H2 negru, foarte mişto, pe care mi l-a şi arătat odată. Are un sistem audio de te lasă mască! Întotdeauna o parchează la primul etaj al garajului, vizavi de uşa care dă înspre pasarela pietonilor.

— La ce etaj trebuie să cobor din lift pentru a ajunge la pasarelă? întrebă Jack în grabă.

— La primul etaj, bineînţeles, spuse secretarul cu o grimasă, de parcă ar fi auzit cea mai tâmpită întrebare posibilă.

Jack o luă la fugă spre scări. Mai devreme, credea că ar fi putut ajunge înaintea liftului, însă acum că pierduse atâta timp la oficiul asistentelor, ştia că nu mai avea nici o şansă. Dar nu îi părea rău, pentru că oricum nu ar fi prins-o. Ar fi coborât pe trepte până la parter, încercând să dea de ea la ieşire pe uşa principală. În lumina noilor informaţii, considera că mai avea o şansă să o prindă din urmă. Femeia trebuia să străbată pasarela pentru pietoni şi apoi să pornească maşina. Faptul că ştia ce fel de vehicul conducea era foarte important.

Casa scărilor era vopsită într-un gri metalic. De altfel, treptele erau de oţel şi, de fiecare dată când păşea, răsunau ca nişte lovituri de tobă. Bubuiturile repetate reverberau în spaţiul închis.

Fiecare etaj avea două rampe şi din cauza asta Jack fu nevoit să coboare învârtindu-se în spirală. Până să ajungă la primul etaj, îl luase deja ameţeala, iar când intră pe hol, se clătina puţin.

Fiind nebărbierit şi având un aspect neîngrijit şi nesigur pe picioare, oamenii îl evitară atunci când încercă în mare grabă să afle cum se ajungea la pasarelă. Într-un târziu, cuiva i se făcu milă de el şi îi arătă pe unde să o ia, iar Jack porni în direcţia respectivă alergând cât putea de repede. Îşi făcu loc printre angajaţii spitalului care se îndreptau spre parcare, cerându-şi scuze fără încetare. După ce trecu de o uşă cu senzor de mişcare, îşi dădu seama că se afla pe pasarelă, întrucât vedea de sus traficul de pe Madison Avenue. La nivelul garajului mai era o uşă cu senzor de mişcare, care dădea într-un hol mic, plin cu oameni care aşteptau liftul. Jack se strecură printre ei până ajunse de cealaltă parte a holului, unde împinse uşa masivă care dădea în parcare. Aceasta era animată de maşini care veneau şi plecau, intersectându-şi farurile în lumina slabă a dimineţii, încărcată de gaze de eşapament. Afară, cerul abia începuse să se limpezească, iar puţinele lămpi fluorescente din garaj răspândeau o lumină difuză.

Faptul că ştia ce maşină conducea Jazz îi fu într-adevăr de mare ajutor; o putu recunoaşte uşor printre celelalte automobile. Aşa cum îi spusese secretarul, era parcată vizavi de uşa care făcea legătura cu pasarela pentru pietoni. Ridicându-se pe vârfuri ca să vadă pe deasupra maşinilor care treceau între el şi Hummer, Jack o zări pe Rakoczi. Tocmai traversase spre Hummer. Jack văzu chiar că ţinea ceva în mână, o telecomandă, bănuia el, pe care o îndreptase spre maşină, pe când se strecura pe laterala autovehiculului pe partea cu volanul. Între ea şi maşina alăturată nu era o distanţă mai mare de jumătate de metru.

— Domnişoară Rakoczi! strigă Jack, încercând să acopere huruitul motoarelor. O văzu întorcându-

se şi uitându-se în direcţia lui. Staţi puţin! Aş vrea să discutăm puţin!

Preţ de o secundă, mintea lui obosită puse sub semnul întrebării logica abordării unei femei pe care o bănuia a fi o criminală în serie. Totuşi, dorinţa lui de o împiedica să plece spulbera orice raţionament precaut. Datorită agitaţiei din garaj, se simţea în relativă siguranţă, mai ales că nu voia să o înfrunte pe femeie în nici un fel, voia doar să fie ferm.

Jack se uită în stânga şi în dreapta sa, calculându-şi traversarea în funcţie de maşinile care veneau şi plecau. Gazele de eşapament şi nivelul de zgomot îi dădeau o senzaţie neplăcută. Într-un final, traversă. Jazz stătea lângă maşină, în dreptul şoferului, ţinând portiera întredeschisă. Nu mai avea telecomanda în mână; cel mai probabil, o ţinea în buzunar. Pe deasupra uniformei de spital, purta o haină kaki, foarte largă. Ţinea mâna dreaptă în buzunar şi avea un aer trufaş, dacă nu chiar sfidător.

Strecurându-se printre maşina lui Jazz şi cea de lângă ea, Jack se îndreptă către asistenta ai cărei ochi se mijeau pe măsură ce el se apropia. Femeia aceea nu dădea dovadă de nici o umbră de căldură sufletească.

— Trebuie să vă întoarceţi la spital, spuse Jack, ridicând suficient de tare vocea încât să acopere zgomotul traficului. Voia să pară autoritar, ca să evite orice discuţii. Chiar îi făcu semn peste umăr cu degetul mare. Cineva vrea să stea de vorbă cu dumneavoastră!

— Am ieşit din tură, spuse Jazz cu dispreţ. Mă duc acasă!

Femeia se întoarse şi puse un picior pe pragul maşinii, cu intenţia de a se urca la volan. Jack o prinse de braţul drept, deasupra cotului, cu suficientă putere cât să o reţină pe loc.

— Este important să mergeţi să staţi de vorbă cu persoana respectivă, spuse Jack.

Dădu să adauge că trebuia să îl urmeze, însă nu mai apucă. Cu o lejeritate neaşteptată, Jazz îşi eliberă braţul cu o lovitură de karate şi, practic în acelaşi timp, îl lovi în testicule cu genunchiul – Jack se chirci, gemând de durere şi ţinându-şi organele genitale. Într-o fracţiune de secundă, simţi în cea lă ţeava rece a unei arme.

— Ridică-te, tâmpitule! îi ordonă Jazz printre dinţi, suficient de tare încât să o audă. Treci dracului în maşină!

Jack îşi înălţă capul. Abia îşi ţinea ochii deschişi de durere şi nu era sigur că putea merge.

— Arma asta o să se descarce dacă nu urci naibii odată în maşină, şuieră Jazz.

Jack înaintă, iar Jazz făcu un pas înapoi. Ţinându-se în continuare de testicule cu mâna dreaptă, se ajută cu mâna stângă pentru a urca la volan. Niciodată nu mai simţise aşa o durere. Era atât de slăbit, de parcă ar fi fost făcut din cauciuc.

— Treci pe locul din dreapta, îi ordonă Jazz, în timp ce se uita în jur să se asigure că nimeni nu văzuse ce se întâmplase.

Nimeni nu observase absolut nimic din pricina agitaţiei şi a gălăgiei din parcare.

— Haide! se răsti Jazz.

Ca un imbold suplimentar, îi îndesă vârful amortizorului în tâmplă.

Jack nu era sigur că putea face ce îi ordonase Jazz din pricina schimbătorului de viteze aflat între cele două scaune, dar nu avea de ales. Se întinse pe o parte peste consola mediană până ce ajunse pe scaunul din dreapta, apoi se răsuci pe spate şi, îndoind genunchii, îşi trase picioarele. Stătea într-o poziţie incomodă, ghemuit pe spate, cu genunchii la gură.

Jazz urcă rapid la volan şi închise portiera, izolându-i în bună măsură pe amândoi de zgomotul din parcare. Ţinea în continuare pistolul îndreptat către figura lui Jack, la câţiva centimetri de frunte.

— Şi despre ce ar vrea acea persoană să vorbim? întrebă ea batjocoritor.

Jack dădu să îi răspundă, însă Jazz îi tăie vorba.

— Nu te obosi să răspunzi, pentru că oricum nu mai contează. Ceea ce contează este că o să dai ortul popii.

În ciuda amortizorului, zgomotul pe care îl scoase pistolul în interiorul maşinii fu suficient de puternic încât să-i ţiuie urechile. Jack deschise ochii pe care îi închisese involuntar în momentul împuşcăturii şi o văzu pe Jazz alunecând în faţă şi căzând peste volan. Un firicel de sânge i se prelingea pe ceafa. Pistolul femeii căzu pe pieptul lui Jack, adâncindu-i starea de confuzie.

— Nu te supăra, se auzi o voce de bărbat de pe bancheta întunecată din spate. Ai putea să-mi dai pistolul domnişoarei Rakoczi? Aş prefera să îl ţii de amortizor şi nu de pat.

Jack luă pistolul respectând întocmai indicaţiile, apoi, împingându-se uşor în spate, se putu ridica suficient cât să poată privi peste scaunul pasagerului. Nu prea reuşi să vadă mare lucru, pentru că geamurile erau fumurii, iar în maşină domnea obscuritatea. Desluşi doar silueta unui bărbat care stătea pe banchetă, în spatele scaunului şoferului. Mirosul puternic de cordită persista în aer.

— Aştept pistolul, spuse bărbatul din umbră. Dacă nu faci cum îţi spun, consecinţele vor fi grave. Iar eu bănuiesc că eşti dornic să ajuţi, de vreme ce tocmai ţi-am salvat viaţa.

Descumpănit de toate aceste răsturnări de situaţie şocante, Jack nu intenţiona să pună la îndoială avertismentul bărbatului şi încercă să îi dea pistolul prin spaţiul dintre scaunele din faţă. În acel moment, uşa din dreptul şoferului se deschise, iar corpul lui Jazz căzu inert pe caldarâm. Surprins din nou, Jack dădu cu ochii de un Lou la fel de uimit ca şi el.

— Ai grijă! strigă Jack. Pe bancheta din spate, Lou!

Lou dispăru în momentul în care bărbatul din umbră trase din nou. Pe lângă detunătură, se auzi zgomot de geam spart. Fără să stea pe gânduri, Jack răsuci pistolul din mâna sa astfel încât ajunse cu degetul pe trăgaci. Stând tot în poziţie ghemuită pe scaunul din dreapta, ridică arma şi trase la întâmplare, în direcţia bărbatului din umbră, trei gloanţe, în succesiune rapidă. I se păru că zgomotul împuşcăturilor semăna cu şuieratul unor lovituri, precum o combinaţie dintre sunetul pe care îl scoate un pumn când izbeşte un sac de box şi sunetul aerului care iese dintr-o anvelopă. Tuburile goale ale cartuşelor căzură între scaunele din faţă. Se aşternu tăcerea, deşi lui Jack încă îi mai ţiuiau urechile. În interiorul maşinii se simţea din nou mirosul de cordită.

Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Pe când se ghemuia mai mult în scaun auzi un gâlgâit din spatele maşinii, îi era teamă să se mişte şi se aştepta ca din clipă în clipă bărbatul de pe banchetă să apară din umbră şi să îl împuşte la fel cum o împuşcase pe Rakoczi.

— Lou! strigă Jack.

Se temea să facă vreo mişcare şi îi era totodată teamă că detectivul fusese împuşcat.

— Da! se auzi Lou de undeva din afara maşinii.

— Eşti bine?

— Da, sunt bine. Cine a tras ultimele trei gloanţe?

— Eu. Am tras la întâmplare.

— În cine?

— N-am nici cea mai mică idee.

— Asistenta despre care îmi vorbeai la telefon este cea care zace acum pe asfalt lângă mine?

— Da, spuse Jack.

Îşi schimbă poziţia. Din cauza faptului că stătuse chircit, cu spinarea înfiptă în portieră, îl durea îngrozitor spatele.

— Parcă mi-ai promis că n-o să faci pe eroul, se plânse Lou. Tot tu ai împuşcat-o şi pe ea, sau cum?

— Nu, n-am împuşcat-o eu! exclamă Jack. Tipul de pe bancheta din spate a omorât-o!

— Oricine o fi el, individul a tras în mine, spuse Lou. Nu-mi convine treaba asta!

Pe lângă sunetul gâlgâit de mai devreme, Jack auzi în mod distinct o respiraţie hârâită. În acel moment, îl zări pe Lou, în spaţiul dintre uşa deschisă a şoferului şi pragul maşinii. Stătea pe vine lângă roată, ţinând pistolul ridicat la nivelul capului.

Jack reuşi să îşi coboare picioarele sub bord, astfel încât să poată privi cu precauţie printre scaunele din faţă. Din cauza luminii slabe şi a unghiului închis, nu reuşi să vadă decât o mână flască zăcând pe bancheta din spate, ţinând degetul arătător pe trăgaci. În acel moment, Jack auzi un horcăit.

Prinzând curaj îşi înălţă capul, uitându-se pe deasupra scaunului său. Văzu un bărbat care stătea drept pe banchetă, dar cu capul lăsat pe spate şi cu braţele întinse pe lângă corp. Deşi avea capul pe spate, observă că purta o cagulă. Respira foarte greu.

— Cred că l-am împuşcat, spuse Jack.

Lou se ridică şi, înaintând pe latura maşinii, vârî pistolul pe geamul din spate, cel care fusese spart. Ţinând arma cu ambele mâini, o îndreptă către bărbatul rănit.

— Poţi aprinde lumina? zise Lou.

Jack se întoarse în scaun şi căută rapid comutatorul pentru lumina de interior. O aprinse imediat. Privi iar spre bancheta din spate. Pe pieptul bărbatului se vedea o pată de sânge care se mărea din ce în ce mai mult.

— Ajungi până la arma lui? îl întrebă Lou, ţinând în continuare arma îndreptată către străinul care părea inconştient.

Jack întinse mâna precaut către pistol, ca şi când bărbatul s-ar fi putut trezi brusc, aşa cum se întâmplă în filmele de acţiune, pentru o ultimă scenă de luptă.

— Apucă-l de ţeavă, nu de pat! îi spuse Lou. Şi pune-l pe scaunul din faţă!

Jack respectă indicaţiile, apoi ieşi repede din maşină pe uşa din dreapta. Deschise portiera din spate şi se aplecă să îl privească mai de-aproape pe bărbat. Acum auzea şi mai limpede că respira cu mare dificultate. Jack îi scoase cagula de pe faţă, sperând să îl ajute să respire mai bine. Lou deschise cealaltă portieră din spate.

— Îl recunoşti? întrebă Lou.

— Deloc, răspunse Jack.

Cât timp Jack îi lua pulsul, Lou îl apucă de pieptarul cămăşii; apoi, trăgând în lateral, o deschise, rupându-i nasturii. Avea trei plăgi în zona pieptului.

— Da ştiu că l-ai împuşcat! comentă Lou admirativ.

— Are pulsul accelerat şi slab, spuse Jack. N-o s-o ducă mult timp aşa, dacă nu acţionăm rapid. Partea bună este că ne aflăm deja la spital.

— Ocupă-te tu de asistentă! îi spuse Lou. Eu o să îl scot pe tip din maşină.

Jack ieşi din Hummer şi îi dădu ocol. Se aplecă şi pricepu imediat că femeia fusese practic executată printr-un glonţ în ceafa, tras de la mică distanţă. Cartuşul îi străpunsese fără îndoială trunchiul cerebral. În mod evident, era pe moarte.

Jack se ridică şi păşi peste asistentă. Lou reuşise să scoată bărbatul doar pe jumătate din maşină.

— În ce stare e femeia? întrebă poliţistul gemând de efort.

— Este dusă. Haide să vedem ce putem face pentru el.

Pentru că uşa din spate atingea în poziţia deschisă maşina alăturată, Jack fu nevoit să schimbe direcţia, păşind iarăşi peste Rakoczi şi

dând ocol maşinii pentru a-l ajuta pe Lou să scoată bărbatul de pe banchetă. Lou îl ţinea de subsuori, iar Jack se strecură pe lângă portieră şi îl prinse pe bărbat de coapse.

— Doamne! Are o tonă! se plânse Lou în timp ce îl scoteau printre maşinile parcate.

Intrară în lumina farurilor unei maşini care încerca să iasă din garaj. Şoferul avu chiar tupeul să îi claxoneze.

— Numai în New York se poate întâmpla aşa ceva, rosti Lou printre dinţi, uimit de reacţia şoferului. Se lupta din greu cu masivitatea bărbatului rănit. Ce naiba e tipul ăsta? Un jucător profesionist de fotbal?

Când se apropiară de uşa pasarelei pentru pietoni, câţiva dintre angajaţii care plecau se opriră să caşte gura, neînţelegând ce se petrecea. În cele din urmă, unul dintre ei avu bunul-simţ de a se întoarce din drum pentru a le ţine uşa deschisă.

La jumătatea pasarelei, Lou începu să se clatine.

— Trebuie să fac o pauză, spuse el respirând greu.

— Haide să facem schimb, îi sugeră Jack.

Aşezară bărbatul jos, pe asfaltul pasarelei, făcură schimb de locuri şi apoi îl ridicară din nou.

— Da' ştiu că ai picat la ţanc, spuse Jack.

— Se pare că plecaseşi cu foarte puţin timp înainte să ajung eu la Cardiologie, zise Lou. Apoi te-am ratat la mustaţă şi la etajul cinci. A fost bine totuşi că secretarul de-acolo mi-a zis să caut un Hummer negru.

Ajunşi într-o zonă mai bine luminată, se vedea de-acum clar că petele de pe cămaşa bărbatului erau urme de sânge, iar oamenii din jur se arătară dispuşi să ajute. Până să ajungă la celălalt capăt al pasarelei, li se alăturaseră doi asistenţi. Unul îl ajuta pe Jack, la capul bărbatului, iar celălalt pe Lou, la picioare.

— Camera de gardă este mai jos cu un etaj, spuse unul din asistenţi printre gâfâieli. Aşteptăm

liftul sau o luăm pe scări?

— Aşteptăm liftul, răspunse Jack. Îşi dădu seama că bărbatul nu mai respira. Numai că o să mergem sus, nu jos, adăugă Jack. Are nevoie de un chirurg de torace cât se poate de urgent.

Între cei doi asistenţi avu loc un schimb de priviri nedumerite, însă nici unul nu făcu vreun comentariu, în loc să lase bărbatul jos, Jack se lipi cu spatele de zid şi apăsă butonul de chemare a liftului cu mâna liberă. Din fericire, ascensorul sosi imediat. Din nefericire, era plin.

— Daţi-ne voie! strigă Jack.

Nimeni nu îi putea sta în cale şi se înfipse în cei care pe moment nu catadicsiră să se dea la o parte. În cele din urmă, unii dintre ei coborâră şi le făcură loc, dându-şi seama că era o urgenţă. Uşile se închiseră.

Cei patru bărbaţi care ţineau rănitul se uitau unul la celălalt, pe când celelalte persoane din lift priveau cu ochii mari la individul purtat pe braţe. Nimeni nu scoase nici un cuvânt.

Când uşile se deschiseră la etajul doi, cei patru îl scoaseră din lift şi intrară cu el pe uşile duble. Pe când ajungeau în dreptul arcadei ce dădea în salonul de recreere din Secţia de chirurgie, Jack strigă că aduseseră un bărbat împuşcat în piept de trei ori. Când aproape că ajunseseră la uşile blocului operator, câţiva chirurgi care îşi aşteptau pacienţii li se alăturară. Doi dintre ei erau specialişti în chirurgie toracică şi începură imediat să evalueze starea pacientului după plăgile provocate de împuşcături. Deşi nu se puseră de acord asupra naturii rănilor, ambii conveniră că singura şansă de supravieţuire a bărbatului era să fie imediat pus pe bypass cardio-pulmonar.

Când ajunseră în faţa recepţiei din blocul operator, asistentele rămaseră înmărmurite de faptul că unii dintre bărbaţi intraseră în zona sterilă purtând haine de stradă. Depăşiră relativ rapid momentul de indignare în clipa în care îşi dădură

seama că fusese adus un pacient cu plăgi ce-i puteau fi fatale.

— Sala opt e pregătită pentru o operaţie pe cord, spuse una dintre asistentele de la recepţie.

Toţi cei care îl însoţeau pe rănit se grăbiră să ajungă în sala opt, unde îl aşezară direct pe masa de operaţie. Chirurgii se apucară imediat de treabă şi începură prin a-i tăia hainele. Un anestezist apăru în încăpere şi începu să strige că bărbatul nu mâi respira şi că nu mai avea puls. Îl intubă rapid şi procedă la ventilarea pacientului cu oxigen în concentraţie de sută la sută. Un alt anestezist îi puse mai multe branule şi începu să îl perfuzeze imediat. Ceru totodată să i se identifice grupa de sânge şi compatibilităţile.

Jack şi Lou se îndepărtară de masa de operaţie atunci când chirurgii se îngrămădiră în jurul ei. Unul dintre ei ceru un scalpel şi îl primi îndată. Fără să ezite şi fără să se mai deranjeze să îşi pună mănuşile chirurgicale, tăie sternul bărbatului cu o mişcare hotărâtă. Apoi, folosindu-se de mâini, îndepărtă coastele şi dădu peste o cantitate masivă de sânge. În acel moment, Lou se hotărî să aştepte în salon.

— Aspiraţi! strigă chirurgul.

Jack încercă să observe tot ce se întâmpla de la capătul mesei. Nu mai văzuse niciodată un spectacol asemănător. Nici un chirurg nu avea halat, mănuşi de protecţie sau mască şi toţi erau mânjiţi tic sânge până la coate. Totul se întâmplase atât de repede, încât nici unul dintre ei nu mai avusese timp să urmeze protocolul de dinainte de operaţie. Ascultând cu atenţie conversaţia lor, Jack ajunse la o concluzie pe care o mai trăsese în trecut: chirurgii reprezentau o specie aparte. În ciuda naturii bizare a evenimentului şi a băii de sânge din faţa lor, ei se simţeau foarte bine. Era ca şi când li se oferise o ocazie convenabilă pentru a-şi afirma talentele curative.

Stabiliră relativ repede că bărbatul suferise răni ce-i puneau viaţa în pericol şi că totul se petrecuse într-un spital prestigios. Două gloanţe îi străpunseseră plămânii. Pentru chirurgi, gloanţele din plămâni erau apă de ploaie. Cel de-al treilea glonţ reprezenta adevărata provocare. Acesta străpunsese, printre altele, vasele mari de sânge.

Obturară rapid cu pense vasele afectate şi conectară pacientul la aparatul cardio-pulmonar care preluă activitatea inimii şi a plămânilor. În acel moment, o parte din chirurgi plecară să se ocupe de cazurile pe care le aveau programate, iar cei doi specialişti în chirurgie toracică făcură o pauză să se spele pe mâini şi să îşi aducă tot echipamentul necesar. Jack se apropie de anestezist să îl întrebe ce şanse de supravieţuire avea bărbatul, însă asistenta-şefă îl bătu pe umăr.

— Îmi pare rău, dar încercăm să păstrăm un mediu steril. Va trebui să mergeţi să vă puneţi o salopetă de spital dacă doriţi să asistaţi, spuse aceasta, dându-i o pereche de încălţări protective pe care să le pună peste pantofii de stradă.

— Bine, încuviinţă Jack.

Chiar se minuna cum de nu îl dăduse nimeni afară până atunci.

Pe când străbătea holul lung dinspre blocul operator, simţi cum evenimentele nopţii tocmai încheiate îşi cereau obolul. Era atât de obosit, încât avea senzaţia că îi atârnau greutăţi de picioare. Trecând prin faţa recepţiei, avu o senzaţie de disconfort, aproape de greaţă. Îl găsi pe Lou în salonul aglomerat al Secţiei de chirurgie. Vorbea la mobil. În faţa lui, pe o măsuţă, se aflau un portofel şi un permis de conducere.

Jack se trânti pe un scaun vizavi de Lou. Poliţistul îi arătă permisul de conducere, fără să îşi întrerupă conversaţia. Jack îl luă de pe măsuţă. Bărbatul necunoscut se numea David Rosencrantz. Jack studie cu atenţie fotografia plastifiată a acestuia. Semăna cu un jucător profesionist de

fotbal american, cu un gât musculos şi masiv, o dantură frumoasă şi zâmbet larg. Era un bărbat prezentabil.

După ce închise telefonul, Lou se uită la Jack, apoi se apleacă, ţinându-şi coatele pe genunchi.

— Deocamdată nu trebuie să îmi explici cum s-a întâmplat, spuse el cu o voce obosită. Dar aş vrea să ştiu de ce ai făcut aşa ceva. Ultimul lucru pe care mi l-ai zis la telefon a fost promisiunea că vei rămâne în faţa Secţiei de cardiologie.

— Aşa am vrut, spuse Jack. Apoi mi-am dat seama că se schimba tura şi mi-a fost teamă că Rakoczi o să dispară. Voiam să o reţin într-un fel până ajungeai tu.

Lou îşi frecă faţa cu podul palmelor, oftând din rărunchi. Când îşi îndepărtă mâinile, avea ochii roşii. Arăta aproape la fel de rău ca şi Jack.

— Of… nu suport amatorii! spuse Lou pe un ton teatral.

— Nici nu mi-a trecut prin cap că ar putea avea o armă, explică Jack.

— Dar la celelalte două victime care au murit împuşcate tot aici, în spital, nu te-ai gândit? Nici măcar o bănuială nu ţi-a trecut prin mintea aia de găină?

— Nu, recunoscu Jack. Mi-a fost teamă că nu aveam s-o mai vedem pe-aici. M-am gândit să mă duc să o rog să mai stea. Nu intenţionam să o acuz în nici un fel.

— O decizie foarte proastă, spuse Lou. Aşa mor oamenii neavizaţi.

Jack ridică din umeri. Analizând cele întâmplate, îşi dădea seama că Lou avea dreptate.

— Ai văzut permisul celui pe care l-ai împuşcat?

Jack îi făcu semn că da. Nu-i plăcea însă să se gândească la faptul că împuşcase pe cineva.

— Ei bine, cine e David Rosencrantz?

Jack clătină din cap în sensul că nu ştia.

— N-am nici cea mai vagă idee. Nu l-am mai văzut în viaţa mea şi nici nu am mai auzit numele ăsta.

— O să supravieţuiască?

— Nu ştiu. Tocmai voiam să îl întreb pe anestezist, dar am fost invitat să ies din sala de operaţie. Din ce am înţeles din discuţia lor, chirurgii sunt destul de optimişti. Dacă scapă, atunci confirmă teoria conform căreia, când e să fii împuşcat, asigură-te că asta se întâmplă într-un spital de Doamne-ajută.

— Foarte amuzant! spuse Lou fără să schiţeze un zâmbet. Cum se simte Laurie?

— Bine! Foarte bine sau, cel puţin, aşa era când am plecat. Haide să mergem la Cardiologie să vedem în ce stare e. Nu m-am aşteptat să lipsesc atât de mult. E foarte aproape.

— Perfect, spuse Lou, ridicându-se.

Asistenta-şefa din Secţia de cardiologie veni să le spună că Laurie se simţea bine, că doarme şi că doctoriţa ei trecuse să o vadă la vizită. Le mai spuse că începuseră demersurile pentru a o transfera la Spitalul Universitar, unde lucra tatăl ei.

— E foarte bine, spuse Jack, privindu-l pe Lou.

— Da, e foarte bine, repetă acesta.

După ce plecară de la Cardiologie, Lou îl rugă pe Jack să coboare cu el până la camera de gardă. Voia ca Jack să identifice în mod oficial asistenta ucisă ca fiind aceeaşi persoană pe care o văzuse în rezerva lui Laurie.

Îi explică apoi că, după ce plecase din blocul operator, sunase la poliţie şi ceruse ca Hummerul să fie pus sub sigiliu ca loc al unei crimei, iar cadavrul femeii să fie adus în spital. Voia totodată, în mod special, ca pistolul asistentei să fie investigat de cei de la Balistică.

În drum spre lift, Lou îşi drese glasul.

— Ştiu că eşti extenuat şi pe bună dreptate, dar mi-e teamă că trebuie să-mi spui ce s-a întâmplat din momentul în care ai coborât în parcare.

— Am prins-o din urmă pe asistentă chiar atunci când voia să urce în maşină, spuse Jack. Deja deschisese uşa, aşa că am strigat după ea şi am fugit până la maşină. Evident, n-a fost amabilă deloc. Când am apucat-o de braţ ca să o împiedic să se urce în maşină, m-a lovit în testicule.

— Aoleu! îl compătimi Lou.

— Apoi a scos pistolul şi mi-a ordonat să urc în maşină.

— Să-ţi fie învăţare de minte, spuse Lou. Niciodată să nu te urci în maşină cu o persoană înarmată.

— Nu mi s-a părut că am de ales, replică Jack.

Ajunseră în zona lifturilor, unde aşteptau o mulţime de oameni. Începură să vorbească pe un ton mai scăzut.

— Şi-atunci am apărut eu în peisaj, spuse Lou. Te-am văzut când ai urcat în maşină. Am văzut până şi pistolul. Din nefericire, a trebuit să aştept să treacă nişte maşini ca să pot traversa. Ce s-a întâmplat în maşină?

— Totul s-a petrecut foarte rapid. E clar că bărbatul era deja înăuntru şi o aştepta. Exact în momentul în care voia să mă împuşte, a împuşcat-o el. Dumnezeule…

Vocea i se stinse, gândindu-se cât de aproape fusese de o ultimă vizită la morgă.

— Ce nebun eşti! se îngrozi Lou. Îl pocni uşurel peste umăr, clătinând din cap. Ai o predilecţie ciudată să intri în situaţiile cele mai complicate. Ai fost pe punctul de a fi executat. Îţi dai seama?

— Îmi dau seama acum, recunoscu Jack.

Între timp sosi liftul şi se urcară. Se duseră tocmai în spate.

— Bine, spuse Lou. Întrebarea care se pune este: de ce? Ai idee de ce?

— Da, zise Jack, dar n-am terminat de povestit. Înainte de toate, Laurie aproape că a fost omorâtă din cauza unei supradoze de potasiu, metodă foarte deşteaptă de a anihila pe cineva. Nu avem dovezi

fizice, din pricina fiziologiei potasiului în organismului uman, însă nu rămâne blocat pe chestia asta. Ceea ce vreau eu să spun este că toate victimele din seria lui Laurie au fost ucise cu această metodă şmecheră şi nu au fost cazuri la întâmplare. Toţi, inclusiv Laurie, au markeri pozitivi pentru o serie de boli grave.

Când ajunseră la parter, coborâră. Spitalul era ticsit de lume, aşa că îşi continuară discuţia cu glas scăzut.

— Şi ce legătură are treaba asta cu felul mafiot în care a fost executată asistenta? întrebă Lou.

— Eu cred că există suficiente dovezi că avem de-a face cu o conspiraţie, spuse Jack. Cred că, dacă norocul o să fie de partea ta, vei descoperi că asistenta lucra pentru o grupare obscură care în final se va dovedi că are legătură cu sectorul de statistică în materie de asigurări al administraţiei AmeriCare.

— Ia stai puţin, îl întrerupse Lou. Vrei să spui că un concern medical atât de important ca AmeriCare ar putea să îşi omoare propriii pacienţi? E o nebunie!

— Oare? întrebă Jack. În diverse zone geografice în care companii medicale importante sunt în competiţie, pe care încearcă să o evite fie prin anihilarea competitorilor, fie prin cumpărarea lor, dacă sunt suficient de puternici, concurenţa se creează la nivelul costurilor asigurărilor de sănătate. Cum le calculează? Păi, vechiul sistem consta în măsurarea riscurilor, anticipând costurile îngrijirilor medicale primite de un eşantion de oameni, la care se adaugă un profit şi apoi sunt împărţite la numărul de oameni şi, bingo, se obţine prima de asigurare. Brusc aceste reguli s-au schimbat sub ochii tuturor. Odată cu descifrarea genomului uman, vechiul concept al asigurării medicale poate fi aruncat la gunoi. Cu ajutorul unor teste unice şi uşor de realizat se pot identifica foarte uşor oamenii care promit să coste foarte

mult asigurătorii. Problema este că în cadrul unor companii medicale foarte mari nu pot exista dovezi de discriminare, aşa că îi primesc pe toţi ca asiguraţi. Din acel moment, din raţiuni stricte de business, toţi trebuie eliminaţi.

— Vrei să zici că tu crezi că unii administratori din AmeriCare sunt în stare să comită asemenea crime?

— Nu tocmai! spuse Jack. Asasinatele sunt executate de fapt de indivizi dereglaţi, ca de exemplu domnişoara Rakoczi, aşa cum o să afli în cazul în care se dovedeşte că e vinovată. De fapt, ce vreau să zic este că avem de-a face cu o variantă oribilă de criminalitate a gulerelor albe, cu diferite niveluri de complicitate. La vârf, mă refer la o persoană recrutată poate din industria automobilelor – sau din orice altă zonă de afaceri – care stă într-un birou, departe de pacienţi şi se concentrează exclusiv pe concluzia financiară. Din nefericire, aşa merg lucrurile în afaceri şi iată de ce o supraveghere la nivel guvernamental este necesară ca regulă generală într-o economie liberă de piaţă. S-ai putea să-ţi par mizantrop, dar oamenii tind să devină egocentrici în mod natural şi se comportă de parcă tu purta ochelari de cal.

Lou clătină din cap. Era dezgustat.

— Nu-mi vine să cred ce aud. Întotdeauna am crezut că la spital te duci pentru a fi îngrijit.

— Îmi pare rău, spuse Jack. Vremurile se mai schimbă. Descifrarea genomului uman a fost un eveniment cu adevărat monumental. A ieşit repede din atenţia tuturor, dar o să redevină un punct major de interes. O să schimbe tot ceea ce ştim despre medicină într-un viitor foarte apropiat. Majoritatea schimbărilor sunt pozitive, dar unele vor aduce necazuri. Aşa s-a întâmplat de fiecare dată când s-au înregistrat progrese tehnologice. Poate că nici n-ar trebui să le numim „progrese”. Poate un cuvânt cu mai puţină valoare, precum „schimbări”, ar fi mai potrivit.

Se uitară lung unul la celălalt. Lui Jack i se părea că Lou avea o expresie în care se combinau frustrarea şi iritarea.

— Mă iei la mişto cu chestia asta? întrebă Lou.

— Nu, spuse Jack râzând scurt. Sunt foarte serios.

Lou se gândi o clipă, după care adăugă indispus:

— Nu-s sigur dac-aş vrea să trăiesc în lumea asta. Dar la dracu' cu toate! Haide să mergem! Trebuie să o identificăm pe Rakoczi.

Intrară în camera de gardă, care era deja plină până la refuz cu pacienţi. Văzură şi câţiva poliţişti în uniformă. Lou îl căută pe şeful camerei de gardă, doctorul Robert Springer. Acesta îi conduse în salonul de traume, a cărui uşă era închisă. Înăuntru se afla Jasmine Rakoczi. Era întinsă goală pe un pat. Fusese intubată şi conectată la un aparat de respiraţie artificială. Pieptul îi urca şi cobora într-un ritm sacadat. Pe un monitor din spatele ei se vedeau liniile de puls şi de tensiune. Deşi avea tensiunea mică, pulsul era normal.

— Ei bine? întrebă Lou. Ea e femeia pe care ai văzut-o în rezerva lui Laurie?

— Da, ea este, răspunse Jack. Se uită apoi la doctorul Springer. De ce este pe aparate?

— Vrem să îi ţinem organismul oxigenat, răspunse doctorul, ajustând viteza de pompare a aparatului.

— Nu credeţi că trunchiul cerebral e distrus? îl întrebă Jack.

Îl surprindeau eforturile întreprinse pentru un pacient care în mod clar era aproape mort.

— Fără nici o îndoială că-i compromis, răspunse doctorul Springer, îndreptându-se de spate. Cei de la prelevare de organe încearcă să îi găsească rudele. Vor să salveze organele interne.

Lou se uită la Jack.

— Ar fi o mare ironie, spuse el, să salveze câţiva oameni.

— Ironie nu e cel mai potrivit cuvânt, răspunse Jack. Eu i-aş zice mai degrabă o satiră muşcătoare.

Spre surprinderea doctorului Springer, poliţistul îl plesni cu palma peste scăfârlie pe medicul legist, acuzându-l că era un nemernic îngâmfat şi apoi cei doi ieşiră împreună, râzând.

Epilog

Şase săptămâni mai târziu

Detectiv-locotenentul Lou Soldano opri maşina din dotare, un Chevrolet, lângă trotuar, în faţa unui hidrant şi trânti pe bord un ecuson cu numele lui şi cu instituţia pe care o reprezenta. Se aplecă apoi să îşi ia spray-ul de gură din torpedo şi îşi administră câteva pufuri ca să ascundă mirosul de tutun de la ţigările fumate pe drum. Îşi ajustă oglinda retrovizoare ca să se poată vedea mai bine. Ar fi trebuit să se bărbierească. Se consolă însă cu gândul că tot timpul părea nebărbierit, mai ales la opt şi un sfert seara, cât era ora atunci. Dacă în privinţa bărbii nu prea putea să mai facă mare lucru, îşi aranjă puţin frizura cu degetele. Mulţumit de cum arăta, deschise uşa maşinii şi coborî.

Aerul acelei seri avea dulceaţa mătăsoasă a primăverii. În lumina amurgului, cerul avea o nuanţă ştearsă de roz care spre răsărit devenea un violet-argintiu. Lou Soldano o apucă pe Second Avenue cu pas vioi. Îi sunase pe Jack şi pe Laurie în acea după-amiază, sperând să se întâlnească pentru a-i pune la curent cu evoluţia cazului AmeriCare, iar ei îl invitaseră la cină la Elios, restaurantul lor preferat.

Mai cinase împreună cu ei la Elios de câteva ori; uneori se simţise bine, alteori nu. În ultima categorie intra seara în care Laurie le dăduse vestea că avea să se mărite cu nenorocitul pe care îl cărase după ea. Spre norocul tuturor, nu fusese nimic serios, iar amintirea acelei seri îi provocase acum un zâmbet. Fusese de asemenea un lucru norocos că nici el, nici Jack nu se împuşcaseră pe loc, în restaurant. Pe amândoi îi devastase vestea.

Lou se opri în faţa restaurantului. Chiar în faţa uşii de la intrare, Jack îşi agăţase bicicleta de

aparatul care ponta parcarea, asigurând-o cu o serie de lacăte. Clătină din cap, nevenindu-i a crede ce figură era Jack. Nici el, nici Laurie nu îl puteau convinge să renunţe la bicicletă. Se strâmbă amuzat, aducându-şi aminte cum îl bătea Jack la cap tot timpul să nu mai fumeze pentru că îi dăuna sănătăţii, deşi mersul pe bicicletă prin oraş, mai ales în stilul lui Jack, era de o mie de ori mai riscant.

În restaurant era hărmălaie mare, ca în fiecare seară. Oamenii se îngrămădiseră atât de tare în jurul barului, încât unii se găseau în apropierea primelor mese, aproape stând în cârca norocoşilor aşezaţi la ele. Deja se simţea inhibat, ca de fiecare dată când se afla în preajma petrecăreţilor, mai ales a acelora care de regulă vorbeau şi râdeau ceva mai tare decât toţi ceilalţi.

După ce îşi croi drum prin mulţimea adunată la bar, i se deschise înainte restaurantul arhiplin. Îl cercetă încet cu privirea, căutând să îi localizeze pe cei doi. Spre uşurarea lui, îi găsi rapid; Jack şi Laurie stăteau la o masă tocmai în colţul opus din dreapta.

La cât era de aglomerai restaurantul, îi luă ceva timp să ajungă la prietenii lui de drum, lovi un bărbat peste mână, vărsându-i vinul din pahar. Când se întoarse să îşi ceară scuze, cureaua impermeabilului său, pe care îl ţinea pe braţ, căzu în farfuria cu supă a unei alte persoane. În ciuda acestor impedimente, ajunse la masă într-un final.

— Îmi cer scuze c-am întârziat, spuse el, sărutând-o pe Laurie pe obraz şi dând noroc cu Jack peste masă.

Avu grijă să nu dărâme cupele de şampanie cu mâna sau cu impermeabilul.

— Nu-i nimic, spuse Laurie.

Scoase o sticlă cu şampanie din frapieră şi umplu paharul din faţa lui Lou.

Lou încercă să îşi pună impermeabilul pe spătarul scaunului, însă un chelner atent se repezi

să i-l ia, după ce văzuse de ce caraghioslâcuri era în stare. Poliţistul se aşeză şi îşi şterse sudoarea de pe frunte cu şervetul de masă. I se părea că în restaurant sunt patruzeci de grade, îşi deschise grăbit nasturele de sus al cămăşii, slăbi puţin nodul de la cravată şi începu să îşi facă aer cu mâna.

— Data viitoare ne întâlnim în Little Italy, printre ai mei, spuse el.

— S-a făcut, spuse Laurie pe un ton vioi.

După câteva glume, Jack îi spuse:

— M-ai făcut tare curios pe tema investigaţiilor legate de AmeriCare. Ce mai e nou?

— Şi eu sunt curioasă, adăugă Laurie.

Lou se uită la ei. Întotdeauna îl mirase puţin prietenia lor. Lou nu era foarte prietenos nici cu doctorul lui, nici cu cel al copiilor săi. Majoritatea amicilor săi erau tot poliţişti, deşi mai avea şi câţiva prieteni pompieri cu care juca în mod regulat cărţi. Jack şi Laurie erau însă diferiţi faţă de ceilalţi medici pe care îi cunoscuse el. Nu îl priveau de sus din cauza educaţiei sau a meseriei lui. De fapt, i se părea a fi chiar invers.

— Bine, spuse Lou. Mai întâi utilul şi apoi plăcutul! De unde să încep? Întâi şi-ntâi, trebuie să vă spun că vorbele lui Jack din dimineaţa în care Jasmine Rakoczi a fost împuşcată s-au dovedit cu adevărat profetice. Jack, băiete, ai nimerit-o chiar la fix!

Jack zâmbi şi îi făcu lui Lou un semn victorios.

— Cu toate astea, continuă Lou, cele mai multe felicitări i se cuvin lui Laurie, pentru că a fost perseverentă în ciuda ignoranţei celor din jurul ei, mai ales a mea şi a lui Jack şi pentru că a descoperit urme din ţesutul lui Rakoczi sub unghiile lui Stephen Lewis.

— Să bem pentru asta, spuse Laurie, ridicând paharul de şampanie şi ciocnind cu ceilalţi.

— Când au venit rezultatele testelor balistice, îşi continuă vorba Lou, după ce îşi puse paharul pe masă, s-a dovedit că şi cumnata căpitanului meu şi

Roger Rousseau au fost împuşcaţi cu aceeaşi armă, respectiv pistolul lui Rakoczi. Lou întinse mâna peste tăblia mesei şi o mângâie pe Laurie pe braţ. Îmi pare rău că aduc în discuţie un subiect dureros.

Laurie zâmbi şi dădu din cap în semn de apreciere pentru delicateţea lui.

— Aceleaşi teste balistice dovedesc faptul că Rakoczi a fost împuşcată cu arma lui David Rosencrantz, aşa că Jack scapă basma curată.

— Ce amuzant, spuse Jack.

— Ştiu că sunteţi la curent cu faptul că mâinile şi capul lui Rousseau au fost găsite în congelatorul lui Rakoczi, de vreme ce au fost aduse la Institutul de Medicină Legală, aşa că nu mai intru în alte detalii.

— Chiar te rog să n-o faci, zise Laurie.

— Întrucât David Rosencrantz era din alt stat, FBI-ul a intrat pe fir din primul moment şi, să vezi şi să nu crezi, s-au mai înregistrai decese asemănătoare în spitalele AmeriCare din ţară. Iar acum, în fiecare dintre ele au loc investigaţii pentru descoperirea criminalului.

— Dumnezeule mare! exclamă Jack. Când am vorbit de conspiraţie, m-am gândit doar la una sau două persoane sus-puse şi la Rakoczi, în nici un caz nu mi-am imaginat un fenomen la scară naţională!

— Stai s-ajung şi la partea cu adevărat interesantă, spuse Lou. Îşi trase scaunul mai aproape de masă şi se aplecă spre cei doi. Salvarea s-a dovedit a fi jigodia de Rosencrantz. A căzut la înţelegere şi a acceptat să coopereze, dându-l în gât pe şeful lui direct, Robert Hawthorne. Hawthorne s-a dovedit a fi un tip foarte interesant şi totodată cheia întregii operaţiuni. E ofiţer în retragere al Forţelor Speciale ale Armatei, însă păstrează legătura cu armata cu ajutorul unui cerc de prieteni. A manifestat un interes deosebit pentru persoanele nemulţumite din sistemul de medicină militară. Nu ştim însă dacă a fost recrutat sau dacă

şi-a creat singur o nişă. Ştim doar că a acţionat ca un antreprenor independent, angajat în secret al unei firme mari de avocatură din St. Louis, specializată în cazuri de malpraxis. Firma asta este extrem de activă; are cazuri în desfăşurare simultan, în toată ţara. S-a descoperit că Hawthorne a recrutat şi a coordonat un grup de asistenţi medicali revoltaţi de sistem. O parte din aceştia au lucrat în armată şi au fost plătiţi să dezvăluie o serie de nereguli din spitale, primind chiar prime dacă mărturiile ajutau cazul să ajungă la tribunal.

— Am mai auzit despre treaba asta, spuse Jack.

— Şi eu, completă Laurie. În cea mai mare parte sunt cazuri de anestezie sau de obstretică-ginecologie. E un fel de echivalent modem al avocaţilor care pândeau prin camera de gardă după victime de accidente pe care să le agaţe drept clienţi.

— Nu cunosc amănunte despre ultima chestiune, spuse Lou. Dar uite care e partea cea mai interesantă, în ultimii ani, s-a dorit ca marile companii ce asigură servicii medicale să devină direct răspunzătoare pentru cazurile de malpraxis, lucru care, între noi fie vorba, mi se pare normal.

— Ceea ce este normal sau anormal nu prea are legătură cu deciziile care se iau în domeniul sănătăţii din ţara asta, interveni Jack. Hotărârile le iau magnaţii, în funcţie de interesele lor.

— Întorsăturile ciudate ale sorţii, continuă Lou, au făcut ca marile companii de servicii medicale şi avocaţii specializaţi în cazuri de malpraxis să fie în aceeaşi barcă, pentru că şi unii şi alţii vor să împiedice orice reformă legislativă în materie de malpraxis. E drept că scopurile lor diferă oarecum, în sensul că marile companii medicale sunt împotriva oricăror schimbări pentru a nu fi daţi în judecată, iar avocaţii nu vor să accepte schimbări care i-ar văduvi, printre altele, de prime de pe urma câştigării cazurilor şi de compensaţii pentru

stresul fizic şi psihic de pe urma accidentului care a condus la proces. Ambele categorii au angajat câte un grup de lobby ca să se asigure că legea privind malpraxisul nu se schimbă, fapt ce i-a transformat în susţinători ai unei cauze comune. Cu alte cuvinte, ambele grupuri s-au pomenit că împart un pat matrimonial. Nu e clar în ce fel s-a întâmplat asta, dar cineva din sistemul AmeriCare s-a prins că ar putea apela la serviciile dubioase ale lui Robert Hawthorne, de vreme ce o parte din colaboratorii săi erau… cum să zic… psihopaţi sau sociopaţi, capabili să ucidă fără nici cea mai mică urmă de remuşcare.

— Mai nou se numeşte „comportament antisocial”, interveni Laurie.

— Mă rog, cum le-o zice, spuse Lou. În orice caz, unul sau mai mulţi birocraţi din AmeriCare, depinde de caz, s-au arătat interesaţi să investească bani în iscoadele infecte antrenate de firma de avocatură, pentru a transforma totul într-o afacere în care abonaţii cu risc mare de îmbolnăvire sunt eliminaţi conform unei scheme. Mă refer la abonaţii despre care se ştie că le vor aduce prejudicii de milioane, cauzate de cheltuieli aferente unor îngrijiri speciale, lucru care ar duce la mărirea contribuţiei asiguraţilor. Chestia are logică, deşi una bolnavă.

— Dumnezeule mare! repetă Jack. De-asta mă temeam, dar nu-mi imaginam că se poate ajunge la o scară atât de mare!

— Lasă-mă să termin! spuse Lou, după ce se asigură că nu trage nimeni cu urechea. Nu se ştie dacă înţelegerea mergea şi pe mai departe, în sensul că avocaţii să se folosească de decese, apelând la rudele victimelor pentru a le convinge să dea în judecată medicii implicaţi. Deocamdată nu suntem la curent decât cu un singur proces împotriva unui medic de la spitalul St. Francis.

— Probabil că acuzaţiile vor fi retrase acum că se ştie că la mijloc e o crimă, spuse Jack.

— Poate că da, zise Lou, însă nu m-aş baza pe asta, de vreme ce criminalul era angajat al spitalului.

— Deci, în ce stadiu se află investigaţiile? întrebă Laurie.

— Se fac săpături şi pe la alte instituţii medicale, pe unde au mai lucrat alde Jasmine Rakoczi şi unde s-au semnalat scheme similare de decese. Sperăm să-l prindem pe unul dintre indivizi şi să-l facem să depună mărturie. Dacă vom reuşi, tot castelul de cărţi de joc se va prăbuşi.

— A fost cineva pus sub acuzare în urma mărturiei asasinului din maşină? întrebă Laurie.

— Deocamdată numai Robert Hawthorne, care nu vrea să ciripească nimic şi care a fost pus în libertate pe o cauţiune destul de mare, spuse Lou. Din nefericire, asasinul nu prea era la cunoştinţă cu întreaga operaţiune. Nu ştia decât că Robert, şeful său, era un vizitator frecvent al firmei de avocatură. Nu ştia nici cu cine se întâlnea acolo, nici ce discuta.

— Nici un superior din ierarhia AmeriCare n-a fost pus sub acuzare până acum? întrebă Jack pe un ton tânguitor.

— Nici unul, deocamdată, recunoscu Lou, dar speranţa moare ultima.

— Ce coşmar! spuse Laurie, cutremurându-se la gândul chinurilor pe care le îndurase în spital.

— Hei! zise Lou privind la bulele de acid ce se ridicau în paharul lui, de parcă le vedea pentru prima dată. Asta-i şampanie! Ridică sticla din frapieră. Nici nu ştiu de ce mă uit la etichetă. Pentru mine toate mărcile sunt la fel. Puse sticla la loc. Sărbătorim cumva ceva?

— Oarecum, spuse Laurie zâmbind.

Se uită la Jack, care ridică din sprâncene de parcă ar fi fost un secret.

— Păi, spuneţi repede! le ceru Lou, uitându-se când la unul, când la celălalt.

— Ei, nu e mare lucru, spuse Laurie. Am făcut un test astăzi, destul de neplăcut, dar rezultatul a fost bun. Se pare că sarcina extrauterină pe care am avut-o a fost cauzată de un oviduct strangulat şi anormal. Testul de astăzi spune că cealaltă trompă uterină este în limite perfect normale.

— Minunat lucru! exclamă Lou. Dădu din cap aprobator de câteva ori. Se uită din nou când la unul, când la celălalt, însă cei doi îl evitară coborând privirile şi jucându-se cu paharele. Ei bine, continuă Lou, rezultatul ăsta vrea să spună că plănuiţi să probaţi trompa uterină, cum ar veni, la modul concret?

Laurie se uită la Jack şi spuse:

— Din nefericire, pentru moment, testul spune că am putea încerca pe viitor.

— Ce păcat! spuse Lou. Dacă ai nevoie de voluntari, mă ofer!

Jack râse, uitându-se la Lou şi apoi la Laurie.

— De ce trăiesc eu cu senzaţia că voi complotaţi împotriva mea?

— Ei, să ştii că eu încerc doar să fiu un bun amic, spuse Lou, ridicând ambele mâinile pentru a-şi declara nevinovăţia.

— Ei bine, bunul meu amic, spuse Jack, petrecându-şi braţul pe după umărul lui Laurie, în privinţa testării trompei uterine, cred că eu şi Laurie ne descurcăm destul de bine.

— Închin paharul pentru asta! spuse Lou, ridicând şampania.

— Şi eu, adăugă Laurie.

Nota autorului

În iunie 2000, s-a anunţat cu mare pompă descifrarea primei hărţi a genomului uman, alcătuit din 3 200 000 000 de perechi de bază. Anunţul a fost făcut în prezenţa a doi oameni de stat importanţi, preşedintele american Bill Clinton şi prim-ministrul britanic Tony Blair. Deşi mass-media a preluat ştirea cu entuziasm, prezentând-o în emisiuni televizate chiar în seara acelei zile şi pe prima pagină a unor ziare importante a doua zi, publicul a întâmpinat evenimentul cu un interes relativ, cu prea puţină uimire, dacă nu chiar cu plictiseală. La puţin timp, l-a dat uitării. În ciuda promisiunilor uluitoare ale avantajelor pe termen lung ale acestei descoperiri, subiectul a fost considerat mult prea ezoteric. Într-un fel, lipsa de reacţie a publicului a făcut ca şi mass-media să uite repede evenimentul, excepţie făcând cele câteva articole despre personalităţile interesante ale savanţilor din cadrul celor două institute concurente care au coordonat procesul de cercetare într-o cursă cap la cap cu aer aproape de telenovelă.

Slaba apreciere la nivelul publicului a acestei realizări remarcabile a continuat, deşi ştiinţa şi tehnologia au avansat, anunţând descoperiri uluitoare, cum ar fi surprinzătorul fapt că oamenii nu au decât aproximativ douăzeci şi cinci de mii de gene – la mare distanţă de cele o sută de mii de gene pe care experţii le anticipau cu relativ puţină vreme în urmă şi destul de apropiat de numărul de gene al unui organism simplu precum limbricul. În paranteză fie spus, această descoperire este o lovitură adusă cunoaşterii încetăţenite echivalentă cu momentul în care Nicolaus Copernic a arătat că Pământul se învârte în jurul Soarelui şi nu invers. Pe scurt, descifrarea genomului uman şi avalanşa

de cercetări declanşată de aceasta au dispărut aproape cu totul din atenţia publicului, mai puţin din atenţia celor care fac eforturi în două domenii de cercetare noi, genomica şi bioinformatica. Genomica, în termeni simpli, studiază transmiterea informaţiei la nivelul celulei, iar bioinformatica reprezintă aplicaţia la nivelul computerelor şi a tehnologiei informaţiilor a cantităţii enorme de date furnizate de genomică.

Eu consider alarmantă lipsa de interes, apatia sau cum s-o fi numind această reacţie a publicului. În opinia mea, descifrarea genomului uman este cea mai importantă piatră de hotar din istoria medicală de până acum. În fond, genomul ne învaţă literele din „abecedarul vieţii” în ordinea corectă, deşi, cel puţin până acum, nu suntem puşi la punct cu limbajul sau cu punctuaţia. Cu alte cuvinte, într-o formă criptică decodată în prezent cu viteză din ce în ce mai mare, avem acces la toate informaţiile pe care natura le-a adunat pentru a crea şi pentru a face să funcţioneze o fiinţă umană. Ca urmare, cunoaşterea genomului uman va schimba tot ceea ce numim medicină, iar unele schimbări vor începe să apară mai devreme sau mai târziu.

Ca în cazul oricărei descoperiri ştiinţifice importante, vor exista consecinţe pozitive şi negative. Să luăm în discuţie consecinţele cercetării structurii interne şi a modului de funcţionare a atomului. Nu au fost rezultate prea favorabile propăşirii omului, aşa cum s-a dovedit ulterior. Legat de descifrarea genomului uman, va trebui să negociem mult mai bine situaţia, întrucât datoria societăţii este aceea de a lua în calcul toate consecinţele salturilor uriaşe din ştiinţă şi tehnologie şi de a le percepe, pe măsură ce apar, într-o manieră proactivă şi nu reactivă.

Romanul *Marker* ia în discuţie una dintre consecinţele negative ale descifrării genomului; respectiv, impactul negativ al posibilităţii de a

prevedea o boală în condiţiile în care informaţiile, prin încălcarea confidenţialităţii, ajung apoi în mâinile unor persoane fără scrupule. Din nefericire, şansele ca astfel de situaţii să se întâmple sunt mari, pentru că aceste microaglomerări pe care le descrie *Marker* există deja. Practic, cu o singură picătură de sânge se pot testa foarte uşor mii de markeri de gene mutante. (Un marker este o mutaţie în secvenţa unei baze nucleotide care alcătuieşte treptele scării unei molecule de ADN. Markerii au fost identificaţi în toată harta genomului uman.) Matricele de microaglomerări sunt citite automat de scanere, iar rezultatele, graţie bio-informaticii, sunt preluate de computere dotate cu softuri care pot identifica riscuri şi costuri din ce în ce mai rapid şi mai corect. Într-un final, conceptul de asigurare medicală, bazată pe estimarea riscurilor pe eşantioane de populaţie, va deveni ceva de domeniul trecutului. Cu alte cuvinte, nu mai e nevoie să se estimeze riscuri, de vreme ce acestea pot fi identificate.

Din punctul meu de vedere, implicaţiile acestui business în dezvoltare mi se par prodigioase. În calitate de medic, am fost dintotdeauna împotriva asigurărilor medicale, cu excepţia îngrijirilor cauzate de catastrofe sau ale persoanelor care nu au posibilităţi materiale. Relaţia medic-pacient este mult mai personală şi mai profitabilă pentru ambele părţi atunci când între cei doi există o relaţie deschisă şi fiduciară. Într-o asemenea situaţie, din experienţă, am observat că ambele părţi preţuiesc mult mai mult relaţia lor, conferindu-i mai mult timp, acordând mai multă atenţie detaliilor şi asigurând un nivel de conformitate mai ridicat, toate acestea ducând la rezultate mai bune şi la experienţe mult mai satisfăcătoare.

Datorită capacităţii genomicii şi a bioinformaticii de a elimina estimările de risc pe

eşantioane de oameni, am avut ocazia să îmi reînnoiesc poziţia, trecând de la o extremă la alta. Acum sunt de părere că există o singură soluţie pentru a rezolva problema acoperirii cheltuielilor medicale din Statele Unite, dar şi din alte ţări dezvoltate în acest tip de economie globală: calcularea riscurilor la nivel de naţiune. (Când spun cheltuieli medicale, mă refer la prevenţie, la îngrijiri medicale acute şi la situaţii de catastrofă.) Deşi nu am crezut niciodată că o să pledez pentru această cauză, acum cred că ne va fi mai bine dacă adoptăm, la nivel de naţiune, un plan guvernamental, evident nonprofit, în care cheltuielile sunt acoperite de taxe şi impozite. Numai atunci vom putea calcula riscurile la nivel de naţiune şi vom putea stabili în mod raţional ce cheltuieli medicale ne putem permite. Un alt efect al genomicii asupra sistemului medical ar fi şansa de a-l personaliza. Întreagă bază farmaceutică a terapeuticii s-ar schimba datorită unui alt domeniu: farmacogenetica. Acest domeniu ar putea crea medicamente personalizate în funcţie de pacient, respectând harta genomului său. Beneficiile acestui sistem ar fi enorme, dar la fel ar fi şi costurile. Întrucât deja cheltuim mai bine de 15% din produsul intern brut, este un lucru care trebuie luat în consideraţie.

Mai există şi alte argumente în favoarea unui plan medical sprijinit în exclusivitate de guvern, însă nici unul dintre ele nu mi se pare la fel de convingător precum cel care susţine importanţa din ce în ce mai mare a genomicii. Cu toate acestea, schimbările nu vor fi acceptate prea uşor. Aşa cum Jack spune în *Marker:* „Ceea ce este normal sau anormal nu prea are legătură cu deciziile care se iau în domeniul sănătăţii din ţara asta… Hotărârile le iau magnaţii, în funcţie de interesele lor". Trecând peste dificultăţi, cred cu tărie că, imediat ce vom adopta acest plan guvernamental, va fi mai bine pentru ţara noastră. Din fericire, avem ocazia

de a învăţa de la câteva ţări industrializate care au implementat deja sistemul cotizantului unic în materie de asigurări de sănătate.

Aş dori să mai comentez modul în care o fiinţă antisocială ca Jasmine Rakoczi poate obţine – şi păstra – postul de asistentă medicală. Explicaţia este foarte simplă: în Statele Unite există o criză majoră de asistenţi medicali, iar spitalele, chiar şi cele mai prestigioase centre academice, sunt nevoite să recruteze personal medical secundar în permanenţă. Aşa cum am menţionat şi în *Marker,* procesul de recrutare se extinde şi peste hotare, inclusiv la ţările nedezvoltate. Combinaţia dintre o remuneraţie mică şi presiunile pentru creşterea productivităţii (în sensul forţării asistenţilor de a lua în grijă mai mulţi pacienţi decât pot practic îngriji) a dus la crearea unui mediu de lucru ostil. În aceste condiţii, asistenţii medicali cu experienţă caută alte slujbe, iar cei tineri nu sunt foarte dornici să investească timp, energie şi bani în pregătirea necesară pentru un astfel de post. Şi mai rău este că ştim cu toţii (cel puţin, cei care au fost spitalizaţi) – greul nu cade pe umerii doctorilor care scriu reţete şi se întorc la cabinetele lor aglomerate sau în casele lor confortabile, ci pe umerii asistenţilor medicali, care rămân cu pacienţii şi au grijă de ei până la capăt. Iar cei care au stat în spital şi au avut o problemă de viaţă şi de moarte cunosc faptul că, de cele mai multe ori, asistentul sau asistenta semnalează problema, cheamă medicii şi demarează procedura de urgenţă. După părerea mea, bazată pe experienţă, avem nevoie de costuri administrative mai mici şi condiţii de lucru şi de salarizare mai bune pentru asistenţii noştri medicali asediaţi de responsabilităţi, care, după cum spunea însăşi Jasmine Rakoczi, sunt în tranşee, îngrijind efectiv pacienţii.

Medicii Laurie Montgomery și Jack Stapleton, angajați ai Institutului de Medicină Legală din New York, se confruntă cu o inexplicabilă serie de morți neașteptate petrecute în două importante unități spitalicești ale orașului. Cei doi medici legiști își asumă rolul de detectiv, încercând să lămurească acest mister, în condițiile în care nimeni nu vrea să recunoască faptul că aceste decese ar fi survenit în alt fel decât pe cale naturală. Ipoteza unui ucigaș în serie care bântuie pe holurile spitalelor, ucigând pacienți prin metode imposibil de depistat, începe să se contureze pe măsură ce eroii romanului pătrund tot mai adânc într-un hățiș de întâmplări bizare care par a avea legatură cu sistemul asigurărilor de sănătate din Statele Unite. Confruntată cu probleme personale și cu descoperirea faptului că este purtătoarea unui marker genetic responsabil pentru cancerul la sân, Laurie Montgomery simte tot mai acut nevoia de a se dedica rezolvării acestui straniu caz, căci, ajunsă în vâltoarea evenimentelor, devine ea însăși o posibilă victimă a criminalului în serie.

Lei 32.99

ISBN 978-973-54-0159-7

9 789735 401597

www.rao.ro
www.raobooks.com

rao international publishing company

[1] Domnule Amendola, daţi-mi cuţitul, vă rog! (în lb. franceză, în orig.).

[2] Sărbătoare naţională în Statele Unite, care, în a doua luni din octombrie, celebrează ziua în care Columb a descoperit America (12 octombrie 1492). Cu această ocazie, americanii au o zi liberă, care se adaugă celor două din weekend, (n.tr.).

[3] Coreea lui Huntington este o boală ereditară irecuperabilă a creierului, care are ca rezultat mişcări incontrolabile ale corpului şi schimbări de personalitate, (n.tr.).

[4] Denumire ce se aplică unui număr restrâns de universităţi de elită din Statele Unite, printre care Harvard, Princeton şi Yale, (n.tr.).

[5] Peninsulă din California, având la vest şi la sud Oceanul Pacific, iar la est, Golful San Diego, (n.tr.).

[6] Cel mai mare oraş din statul New Jersey (n.tr.).

[7] Winnow - a cerne, a alege (grâul de neghină), (n.tr.).

[8] Plevuşcă, peşte mărunt de baltă, momeală, om de nimic, (n.tr.).

[9] Companie americană care oferă cadou astfel de automobile colaboratorilor merituoşi, (n.tr.).

[10] Ritm biologic intern pe o durată de aproximativ 24 de ore al unui organism aflat în imposibilitatea de a sesiza alternanţa dintre zi şi noapte, (n.tr.).

[11] Principiu activ extras din frunzele de digitală, întrebuinţat ca tonic cardiovascular şi ca diuretic, (n.tr.).

[12] Metodă de separare a componenţilor unui amestec bazată pe filtrarea printr-un absorbant, (n.tr.).

[13] Sindromul Decesului Subit la Sugari.

[14] Experiment medical în cadrul căruia ambele părţi (subiectul şi investigatorul) nu cunosc tratamentul administrat, (n.tr.).

[15] Autoritatea Naţională a Medicamentului.

[16] Medicament (sau preparat) inactiv prescris fie pentru a-i face pe plac pacientului, fie în scopuri experimentale, pentru a studia efectele farmaceutice ale medicamentului şi reacţiile psihice ale pacientului, (n.tr.).

[17] Mic cartier boem situat în zona de sud a insulei Manhattan, (n.tr.).

[18] Efecte adverse.

[19] Puncţie a fundului de sac rectouterin, (n.tr.).

Table of Contents

Table of Contents